

Giới thiệu Yên Chi Thượng Hoa

Truyện Yên Chi Thượng Hoa của tác giả Tâm Nhụy là thể loại ngôn tình cổ đại về tình yêu của nữ chính bất chấp tất cả để yêu.

Nàng được sinh ra trong gia đình giàu có và được cha mẹ yêu thương mọi việc đều chiều theo ý nàng. Nhưng nàng lại yêu một người không xứng đáng vì hèn mà nàng cãi lời cha mẹ làm rất nhiều việc nhưng đổi lại là hèn phản bội nàng.

Hắn đâm nàng chết. Liệu nàng có chết hay không? Mọi chuyện rồi sẽ đi về đâu? Mời các bạn đọc và theo dõi diễn biến câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Đẩy cửa sổ ra, hít sâu một hơi, Oản Oản cảm thấy cả người toàn thân mệt mỏi buồn ngủ không tả nổi. Duỗi cánh tay ra, ngáp dài một cái chảy cả nước mắt, vẫn coi như tao nhả mà duỗi lưng một cái. Không để ý đến một thân váy dài tối màu, Oản Oản nhào người nằm lên bệ cửa sổ đã có chút cũ sòn, chống cằm, vô cùng nhàm chán nhìn xuống đường.

Hiện tại là buổi sớm tinh mơ, bầu không khí không đục ngầu hỗn loạn như buổi chiều, mà thoang thoang còn nghe được mùi hương giống như hoa quế lúc ẩn lúc hiện, nghiêng tai lắng nghe, cả con đường ngoại trừ tiếng chim bay vút qua, bỏ ngoài tai vài câu đôi co cầu nhau, cũng chỉ có tiếng nhẹ gõ cửa của vài tiểu thương giao thực phẩm, cùng với thanh âm cò kè mặc cả qua lại của người mua kẻ bán ở lầu quán.

Ánh mặt trời vừa ló rạng, không gay gắt khó chịu như buổi trưa, mà mềm mại nhẹ nhàng chiếu lên mặt, khiến cho Oản Oản vốn đang buồn ngủ lại càng uể oải hơn. Mùa hạ đang tới gần, nhưng mây mẩn là ở phía bắc, thời tiết cũng không nóng lắm, ít nhất giấc ngủ ban đêm không bị ảnh hưởng, chẳng qua là... Oản Oản bĩu môi, biện pháp cách âm ở nơi này thật sự rất, rất làm cho người ta không nói được lời nào, còn gọi cái gì là khu xa hoa bậc nhất, CMN, cứ như đang trực tiếp ở hiện trường ấy, làm hại nàng mấy ngày liên tục ngủ không ngon, còn không bằng cả ký túc xá tập thể trước đây nữa.

Hồi quay đầu đi để ánh mặt trời không thể chiếu thẳng đến đôi mắt, dư quang đảo qua trên bàn trang điểm bên cạnh sập, trên tấm gương đồng mờ ảo, giờ phút này đang hiện ra một bóng hình lục nhạt xinh xắn. Oản Oản quay đầu nhìn chằm chằm cái bóng màu xanh lá kia, có chút sợ run. Thịnh thoảng nàng vẫn chưa quen được, mặc dù biết rõ người trong gương là nàng, nhưng dù sao vẫn khiến nàng sửng sốt vài giây mới có thể phản ứng kịp. Nàng không rõ lắm diện mạo hiện tại của mình ra sao, chỉ là căn cứ vào người nhà và nô bộc, cùng với lão bản của nơi này mà phán đoán: cũng xem như là một mỹ nhân, chỉ tiếc tuổi quá nhỏ, tuy đẹp cũng bắt quạ là một Lolì, khiến nàng chẳng vui nổi.

Ngắm lại thì dây thần kinh của mình phỏng chừng cũng to như chân voi rồi, lúc vừa mới xuyên không thì kích động hưng phấn nhưng sau lại chuyển thành nỗi khiếp sợ kinh hoàng khi nhớ được mấy đời tiền kiếp của mình. Trong hơn nửa năm qua, ký ức cùng nỗi sợ này cũng đã từ từ từng chút từng chút phai mờ đi, còn lưu lại, chỉ như câu chuyện xưa về sự cúi đầu nhẫn nhục chịu đựng cùng với tương lai tối tăm mờ mịt mà thôi.

Oản Oản biết bản thân mình không phải là người tốt đẹp gì, cũng biết tính tình của mình điên cuồng và cố chấp. Nhưng nàng chưa bao giờ ngờ rằng, những điều này lại là nguyên nhân gốc rễ của chín kiếp đau khổ của nàng.

Trong kiếp đầu tiên nàng trải qua: nàng là một người xứng đáng với cái tên ‘thiên chi kiều nữ’ (con gái của trời), được cha mẹ yêu thương, có gia tộc thịnh vượng, nhưng vận mệnh lại không tốt, một mực kháng kháng đi yêu người không nên yêu, tính cách thì lại hiếu thắng. Đương nhiên, cái này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, nàng căn bản không phải là nữ nhân vật chính của một kiếp kia. Vì thế, khi định mệnh của nam chính là nữ chính kia xuất hiện, cũng là lúc bắt đầu bi kịch của nàng. ...

Oản Oản không nhớ rõ lúc đó mình vì nam nhân kia đã giết bao nhiêu người, cũng không nhớ được làm thế nào mà nàng có thể gả cho hắn, thậm chí ngay cả bộ dạng của đôi câu nam nữ kia nàng cũng mơ hồ không nhớ rõ. Nhưng điều duy nhất nàng có thể nhớ rõ, đó là khoảnh khắc cuối cùng, khi nam nhân kia cầm thanh đao sắc lạnh như băng đâm xuyên qua trái tim nàng, cái loại cảm giác đó khiến nàng thật sự chán ghét sâu đậm.

Nàng đầu thua, và số phận cuối cùng của kẻ đối địch với nữ nhân vật chính, kết cục không cần nói cũng biết, vật hi sinh là phân bón để nuôi dưỡng cho tình yêu vĩ đại tuyệt đẹp và nổi bật như một đóa hoa quý của đôi nam nữ chính, huống chi nàng lại là nhân vật phản diện. Nữ nhân xấu xa bị cô lập hoàn toàn, bị mọi người xa lánh, lưu lạc phong trần, lại còn chết oan chết uổng, đây có lẽ là cốt truyện được người đời yêu thích nhất rồi. Nhưng, những tưởng hết thấy những yêu hận tình thù, đều theo một đao kia mà biến mất, lại không ngờ rằng, tám kiếp sau đều vì vì bạch của một kiếp đó mà phải trả giá, một bước vào kỹ môn (cửa thanh lâu), thâm sâu như biển, quả nhiên là không còn đường vào bờ....

Xoay người vén làn váy lên, Oản Oản bước lên sập được trải bỏ tịch(*), ngồi quỳ trước bàn trang điểm, giờ tay kéo ra một chiếc hộp sơn mài màu hồng đào, nhìn một ít sơn sập màu phấn hồng nhàn nhạt đựng bên trong, ngửi thấy được mùi hương dịu nhẹ thanh khiết như hoa sen kia, tâm tư lại một lần nữa phiêu tán. Nàng tựa hồ vẫn luôn rất quen thuộc nhuần nhuyễn, thậm chí là có phần chuyên nghiệp làm loại công việc rất có ‘Tiền đồ’ này. Trong chín kiếp kia, bất luận là đấu tranh vùng vẫy như thế nào, có xuất thân ra sao, cuối cùng cũng đều rơi vào hoàn cảnh tương tự.

(* bỏ tịch: chiếu được bện từ cỏ hương bồ)

Nàng đã từng là thiên kim tiểu thư, từng là con gái nhà nông, từng là vũ cơ, từng đi bán đậu hủ, thậm chí từng là con gái riêng của Hoàng đế, tiểu thiếp của đại thần, chính thê của tiểu quan... Ở mỗi kiếp nàng đều chết sớm, ngoại trừ kiếp đầu tiên bị người mình yêu giết chết, thì những kiếp còn lại, không phải bệnh hoa liễu, thì cũng là âm mưu tính kế cướp của giết người, hoặc là bị người ta mua đi bán lại, không thích ứng được với thời tiết mà chết nơi đất khách quê người.

Kiếp vừa rồi của nàng, rõ ràng là làm một kỹ nữ cao cấp, trở thành tình nhân của một vị chính khách nào đó, nhưng bị người ta ngộ sát, một phát súng lấy mạng, xuyên không tới đây.

Oản Oản nghĩ rằng, có lẽ đây là một đời cuối cùng của nàng rồi, không phải người ta thường nói chết đi liền tan thành mây khói sao, nếu không tại sao Ông trời còn muốn sắp đặt cho nàng xuyên không đến kiếp này, lại còn để cho nàng nhớ được những việc trải qua ở mấy đời trước? Không phải mọi người đều nói trước khi biến mất vĩnh viễn, thì tất cả chuyện cũ đều hiện lên trong trí óc như đèn kéo quân hay sao? Nhân quả báo ứng, luôn luôn đều phải tính toán rõ ràng.

Thở dài, xoay người nằm sấp lên sạp, nghiêng đầu ngắm nhìn đám mây trắng lơ lửng bồng bềnh trên bầu trời ngoài cửa sổ, cảm thụ được ánh dương ấm áp, nàng thật sự rất mệt mỏi, không muốn tranh giành cái gì nữa, cũng không có khí lực đấu với Ông trời nữa, như vậy cũng tốt... Cứ chết sớm như vậy đi, sau đó hoàn toàn tan biến mất, nàng cũng có thể được nghỉ ngơi rồi....

“Cô nương, người sao mà... chưa dậy sao?” Tầm cửa trượt phát ra tiếng ‘két’ ma sát, Oản Oản không ngẩng đầu cũng biết được là ai vào.

“Từ Hộ, chào buổi sáng!” Oản Oản nằm nghiêng người sang, mặt hướng xuống dưới, nhắm hai mắt lại, bên tai truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó đi tới bên người nàng, nghe như là đang thu dọn giường chiếu cho nàng.

“Cô nương, chào buổi sáng, nên rửa mặt rồi, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Tầm cửa trượt lại mở ra, tiếng nói phát ra từ tiểu nha đầu Quát Diệp đưa nước đến đang đứng chờ ngoài cửa.

“Ngươi cảm thấy, ta ngủ có ngon không?” Xoay người lại, mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ có mặt là hướng lên trên. Quả nhiên, trong chốc lát, một mảnh khăn ấm áp phủ lên mặt, mềm nhẹ lau lau.

“Quen được thì tốt rồi.” Từ Hộ kéo tay áo lên, lau tay của Oản Oản sạch sẽ rồi mới vẫy Quát Diệp tiến vào dọn chậu nước.

Đúng vậy a, thói quen... Quen được thì tốt rồi... Nàng làm sao có thể không quen được...

“Hôm qua Phu nhân nói với ngươi chuyện gì vậy?” Oản Oản mở mắt ra, không buồn động dậy, quay đầu nhìn Từ Hộ đang quỳ ở một bên, bình tĩnh hỏi.

“Cô nương tháng sau sẽ mười lăm tuổi rồi...” về mặt Từ Hộ thoáng hiện chút thương cảm, nhưng vẫn cúi đầu trả lời.

“Đúng vậy, mười lăm rồi...” Oản Oản nheo mắt lại, gờ bàn tay che lại tia sáng từ ngoài cửa sổ, đầu ngón tay vì thế mà hiện lên sáng rọi như ngọc lưu ly.

Từ Hộ lẳng lặng quỳ một bên, không nói gì.

“Tỷ tỷ của ta gần đây có gởi thư không?” Oản Oản thu tay về, xoay người ngồi dậy, Từ Hộ bước lên trước sửa sang lại vạt áo cho nàng.

“Không...” Từ Hộ thành thật trả lời, lại vội vàng bổ sung thêm: “Chắc do Đại cô nương tương đối bận rộn quá đấy thôi.”

“Đúng vậy a, bề bộn nhiều việc...” Oản Oản nở nụ cười hết sức lãnh đạm, thấp giọng nói: “Bạn đến mức phụ thân bị chém đầu, tỷ ấy cũng không đến.”

Từ Hộ vờ như không nghe thấy, đỡ Oản Oản đứng lên, lại quỳ xuống sửa sang lại vạt áo cho Oản Oản, sau cùng cầm một cái túi thơm lên, treo ở bên hông Oản Oản, lúc này mới đứng lên bước xuống sạp đi đến cạnh cửa, chủ động kéo tầm cửa trượt ra. Bên ngoài cửa, Quát Diệp thấy thế liền vội tiến lên cúi chào, chờ Oản Oản ra cửa phòng rồi mới kéo tầm cửa đóng lại, canh giữ ở ngoài cửa.

Oản Oản đi theo Từ Hộ, đi đến đầu bậc thang. Kiến trúc nơi này thiên về thời kỳ Hán Đường của Trung Quốc, đương nhiên, cũng không hoàn toàn giống vậy. Phần lớn cửa phòng ngủ đều là dạng cửa kéo dây, gọi chung là tầm cửa trượt(1): kết cấu giàn khung bằng gỗ theo hình ca-rô, mặt trên dán vải thô thật dày, cũng có lúc sử dụng lụa thô, vì lúc này giấy vừa mới xuất hiện, còn thuộc loại vật phẩm quý giá đắt tiền. Trên mặt đất phần lớn là được lát gạch nung hình vuông hoặc hình chữ nhật, vì không có trần nhà, nên những gia đình tương đối giàu có hay dùng vải bố dày rộng treo trên xà nhà, gọi là thừa trần.

Phòng ốc được bày biện rất ít đồ đạc, đối diện cửa là một chiếc giường gạch lớn(2), quanh giường đặt một tấm bình phong trên mặt vẽ hoa sen, bên cạnh giường đặt một cái bàn nhỏ, buổi chiều tối trải đệm ngủ, ban ngày lót chiếu hương bồ, đặt một cái bàn nhỏ lên để đọc sách hay làm việc gì đó, lúc cần dùng bữa, thì đem bàn ăn đặt ở mép giường rồi quỳ dùng bữa hoặc là bày đồ ăn ngay trên bàn nhỏ trên giường, ngồi trên giường dùng bữa.

Vì phòng không lớn, cho nên bên phải giường lớn chỉ đặt một cái sạp đôi (giường nhỏ, thấp), trên sạp lót hai tấm chiếu hương bồ, bên trên đặt bàn trang điểm, bốn góc chiếu theo quy củ đặt bốn con thú nhỏ bằng đồng để chặn lên chiếu, gọi là áp tích. Bởi vì Oản Oản không thích người khác lên giường của mình, cho nên đặc biệt đặt một cái bàn nhỏ ở trong góc, chung quanh lót chiếu hương bồ, để thuận tiện chiều đãi khách khứa.

Vòng qua thang lầu, đi xuống tầng một, các cửa phòng đều khép chặt, chắc hẳn người ở bên trong còn chưa thức dậy, chỉ có vài tiểu nha đầu lạ mắt đang cẩn thận quét dọn khắp nơi. Đi theo Từ Hộ đến một cái cửa, tiểu nha đầu đứng hai bên nhanh nhẹn vén rèm lên, lại có hai tiểu nha đầu ở bên ngoài cầm giày tiến tới, quỳ trên mặt đất, thật cẩn thận mang vào cho Oản Oản và Từ Hộ.

Mang giày vải vào, đi cầu thang xuống nhà chính, lúc này mới xem là bước trên mặt đất trải đá xanh. Nghe bên tai thanh âm cộp cộp của guốc gỗ đập lên mặt đá, tựa như thời gian lại quay về kiếp trước, tại nơi thành phố ven biển kia.

“Cô nương vẫn không thích mang guốc gỗ sao?” Từ Hộ nép hai tay vào trong tay áo, nghiêng đầu cười nói.

“Sợ té ngã.” Oản Oản lơ đãng nói, trước khi nàng chưa tới nơi này, ở nhà ngoại trừ bát tất, ra cửa đều mang giày vải lụa, ngay cả ủng da cũng rất ít đi, loại guốc gỗ này, các nam nhân đều thích, đặc biệt là mấy ông anh họ kia của nàng. . .

“Cô nương vẫn nên tập đi cho quen, bằng không trời đổ mưa. . .” Từ Hộ cúi đầu nhìn đôi giày vải của Oản Oản một chút, “Người cũng không có nhiều giày để đổi đâu.”

“Ừ!” Oản Oản không thêm đề ý, khẽ nói, Từ Hộ thấy thế cũng không nói thêm nữa, không khí nhất thời yên tĩnh xuống.

Hai người vẫn một mạch đi thẳng đến trước, bố cục của nơi này xây theo kiểu chữ khúc 卍, sân trong có lớn có nhỏ, lấy cửa và hành lang gấp khúc làm nền. Nơi mà các nàng ở khá sâu, phải đi qua một hành lang gấp khúc, sau đó lại rẽ phải đi một đoạn khá xa mới có thể đến tiền viện, bên trái còn lại là một khu vườn lớn, hữu sơn hữu thủy, cũng coi như là phong cảnh đẹp nhất nơi này.

Dọc theo đường đi, ngoại trừ những người lau chùi dọn dẹp, hầu như không gặp được ai, Oản Oản vừa thưởng thức phong cảnh hai bên hành lang, vừa lo lắng lát nữa phải đối đáp thế nào, xem ra, cuộc sống sau này của nàng dường như được thanh tĩnh.

“Từ Hộ tỷ tỷ tới rồi?” Cuối hành lang gấp khúc, rẽ phải, qua một chiếc cổng vòm, bước trên một tấm thảm thật dài, còn chưa tới cầu thang trước của nhà chính, hai tiểu nha đầu đã đi dọc theo hành lang nhà chính bước tới.

“Ừ, phu nhân đã dậy chưa?” Bước lên cầu thang, cởi guốc gỗ ra, Từ Hộ tự mình hầu hạ Oản Oản cởi giày vải, rồi sau đó xoay người về trước hỏi thăm.

“Đã dậy rồi, vừa rồi còn hỏi Oản Oản cô nương nữa.” Hai tiểu nha đầu, khoảng trên dưới mười hai tuổi, y phục một đỏ một vàng, thanh tú động lòng người, khiến người ta vừa nhìn liền thích.

“Cô nương, chúng ta đi thôi.” Từ Hộ gạt đầu, xoay người cười nói với Oản Oản.

“Ừ.” Oản Oản cũng cười cười, đưa tay gấp vào trong tay áo, vuốt vạt áo dài buông xuống, khẽ hơi khom người, đi về phía trước. Ba người còn lại cũng vội bước lên theo sau, hai người phụ trách dẫn đường, một người đi bên cạnh.

Oản Oản len lén ngửa đầu, xa xa phía trên hành lang, một dãy xà nhà nối liền được sơn ba màu đỏ vàng lam, lộ ra một phong cách cổ xưa không nói nên lời. Căn cứ theo màu sơn đỏ trên cột, có vẻ như nước sơn còn mới, đầu cột còn có đầu cùng (*), xung quanh vẫn yên lặng như tờ, chỉ có âm thanh của đôi tất dưới chân tiếp xúc với mặt sàn gỗ, phát ra âm thanh ‘kẽo kẹt’, ngay cả hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng.

(* đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ cột trụ chia ra gọi là ‘cùng’ và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là ‘đầu’)

***

Tác giả có lời muốn nói:

Về Chương tử (vách ngăn) trong truyện, nỗ Nhụy cũng đã tra qua tư liệu, Trung Quốc đời Hán thậm chí đời Tần đã có loại cửa trượt này rồi, mà loại Thôi lạp môn (cửa kéo) của Nhật Bản cũng hoàn toàn là truyền tới từ Trung Quốc, vì thế bọn họ lấy tên Thôi lạp môn (cửa kéo) từ cái tên Chương tử (vách ngăn) theo chữ Hán, . . . được rồi, nỗ Nhụy muốn nói, kỳ thực rất nhiều đồ vật của Nhật Bản đều xuất xứ từ Trung Quốc, bao gồm sập, chiếu, guốc gỗ vân vân, thậm chí cả kimono, còn có cả đậu phộng. . . Bọn họ lại còn gọi là đậu Nam Kinh, bỏ tay L 踞. Đương nhiên, trong truyện cũng có vài thứ, nhưng bởi vì tư liệu không được đầy đủ, nên sẽ có hơi chênh lệch với lịch sử, bất quá. . . Đây là thời đại không có thật trong lịch sử mà, cả nhà cũng đừng so đo nhiều quá. Đại khái chủ yếu là văn hóa của Hán Đường, đời Hán thì nhiều hơn một chút. Rống to: Khảo cư đảng* thối lui a!!!

*Khảo cư đảng: cách nói của việc tra tìm tư liệu

Editor: trong truyện mình sẽ gọi chung là cửa trượt hết nhé.

Chú thích:

(1) Đúng như tác giả nói, cửa kéo truyền thống Nhật Bản có nguồn gốc từ Trung Hoa.

Cửa gấp hay cửa trượt Trung Hoa, mà chúng ta biết ngày nay có từ thế kỉ thứ 8 sau công nguyên. Tuy nhiên, cũng có tài liệu cho rằng nó có từ triều đại Zhou (thế kỉ 4-3 trước công nguyên). Cũng thật thú vị khi những bức họa về tấm cửa trượt lại có thể tìm thấy trong các ngôi mộ từ triều đại Hán (200 trước công nguyên-200 sau công nguyên). Nhưng, chính tại Nhật Bản mà tấm chắn này đã phát triển thành những kiểu dáng nổi tiếng như ngày nay. (2) Kháng: còn gọi là giường đất, giường gạch, giường ấm, được người Trung Quốc ở phía bắc hay sử dụng, giường được xây bằng gạch hoặc đất, ở phía trong rỗng, chừa 1 cửa nhỏ để đến mùa đông sẽ đem than đốt nóng trong đó, làm giường sưởi chống lạnh.

Chương 2

“Phu nhân, Oản Oản cô nương đến.” Thiếu nữ áo đỏ tính cách có vẻ nhanh nhẹn, không cần thông truyền, trực tiếp vén màn lên, gọi vào trong, xem ra là một người được sủng ái.

“Cô nương đến rồi, phu nhân đã hỏi cô mấy lần rồi đấy!” Nghênh đón là một lão ma ma đã hơi lớn tuổi, cười một mặt đầy nếp nhăn, khi Oản Oản vừa tới nơi này có ra bái kiến, là trợ thủ đắc lực của phu nhân – Giang ma ma.

“Đã để phu nhân đợi lâu, là ta thất lễ.” Oản Oản vốn đã quen khéo mồm khéo miệng, vừa vào cửa, hành lễ cúi chào xong, liền nhiệt tình kéo tay Giang ma ma.

“Ồi chào, đứa nhỏ này thật nhu thuận...” Giang ma ma che miệng, gương mặt hiền từ.

Oản Oản làm bộ ngượng ngùng cúi đầu, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng, những vị ma ma này, bất luận trải qua mấy kiếp, nhưng khuôn mẫu vẫn không thay đổi: biết thức thời thì ngon ngọt, cứng đầu ngang ngạnh thì sẽ khiến người từ nay về sau không có xương cốt mà ngang ngạnh, tóm lại, bất luận nguyên bản người như thế nào, chỉ cần bước vào kỹ viện này, bọn họ đều sẽ có biện pháp biến người thành bộ dáng mà họ muốn.

Giang ma ma dẫn Oản Oản đi vào bên trong, vòng qua hai bình phong thêu hoa mẫu đơn, qua một bình lư hương Cổ Đồng cán dài, bên trong lại là hai nha đầu, vén tấm màn vải mỏng nhẹ của phòng lớn lên. Oản Oản cúi đầu, xuyên qua cổng vòm bằng gỗ từ đàn được chạm trổ tỉ mỉ, nàng thận trọng hơi khom người, đưa tay khép lại nắp trong tay áo, đặt lên giữa ngực và bụng, đầu gối hơi nhún, cúi đầu hành lễ, nhỏ giọng nói: “Xin thỉnh an phu nhân.”

“Ừ, ngồi đi.” Trước mặt là một phụ nhân trung niên đang đưa lưng về phía Oản Oản, quý gối trên sạp, một tiểu nha đầu mặc áo hồng nhạt đứng bên cạnh, nở nụ cười với Oản Oản, chiếc lược ngà voi trong tay nàng không ngừng lại, thuận thực đan xen lên xuống trong mái tóc đen như mực của vị phụ nhân, còn có một tiểu nha đầu mặc áo lam nhạt đang nâng một tấm gương đồng tinh xảo hình tròn, chiếu qua lại sau lưng của phụ nhân kia, một khắc cũng không dám qua loa.

Oản Oản được ban ngồi, đứng dậy đi tới một tấm chiếu hương bồ đã được chuẩn bị sẵn, cũng không dám lên sạp, Giang ma ma tự mình châm chén trà ngàn thảo cho nàng. Oản Oản không dám chậm trễ, hai tay nhận lấy, lên tiếng cảm ơn, lại chỉ nhấp môi một chút, rồi đặt lên bàn con bên cạnh, tiếp tục chờ lời giáo huấn.

“Mấy ngày nay chuyển đến Lâm Hà viện, vẫn tốt chứ?” Phụ nhân vẫn không nhanh không chậm hỏi.

“Tốt lắm, cảm ơn phu nhân, Từ Hộ chăm sóc thật chu đáo.” Oản Oản liếc mắt đến chiếc cổng vòm bằng gỗ từ đàn, không được phu nhân triệu kiến, Từ Hộ cũng không thể theo vào, chỉ có thể quý ở bên ngoài.

“Vây là tốt rồi, người phải nhớ kỹ, người và những người bên cạnh không giống nhau, không cần hạ thấp thân phận, bọn nha đầu trong viện khác, người cũng không cần để ý tới, nếu có ai bắt kính, cứ để Từ Hộ đi xử lý là được, dầu gì, còn có Giang ma ma nữa.” Nha đầu áo hồng đã vén xong búi tóc, chỉ chừa lại một lọn tóc buông rũ trước ngực, lại cầm lấy một cây trâm rủ tua tủa ánh vàng rực rỡ cài vào búi tóc, chợt lóe sáng khiến Oản Oản nghiêng đầu.

“Dạ, phu nhân, không có người khi dễ ta.” Oản Oản ngồi khom người, thi lễ một cái.

Chỉ cần vào nơi này, mặc kệ người từng làm cái gì, có thân phận thế nào, cũng sẽ không khiến người khác kính trọng người thêm vài phần, chỉ cần người có thể biểu hiện tài trí hơn người, đó mới chính cái phu nhân coi trọng, chỉ cần được phu nhân quan tâm, cho dù người từng là nha đầu nhóm lửa, bên cạnh người cũng sẽ có hơn mười nha hoàn ma ma đi theo, chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho người. Đương nhiên, phu nhân cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà đối tốt với người, vẫn là câu nói kia, chỉ cần người đáng giá...

“Người cũng sắp mười lăm rồi nhỉ.”

Trong lòng Oản Oản khẽ động, đến rồi...

“Dạ, phu nhân.”

“A, người từng là Nhị tiểu thư của phủ Vũ Vệ tướng quân, quy củ tất nhiên không cần phải nói rồi, nhưng nơi này của chúng ta cũng không phải chỉ có quy củ là được.”

“Dạ, phu nhân.” Nhờ những kiếp trước ban tặng, mặc dù tầng lớp của mỗi kiếp cũng không giống nhau, cũng phần lớn là những thời kỳ không có trong lịch sử, nhưng kỹ viện bao giờ cũng tương tự như nhau, có thể học được gì đó, có lẽ, nàng làm lại từ đầu, hẳn là cũng sẽ không chịu khổ nhiều.

“Đi xuống dùng bữa đi.” Phụ nhân nghiêng đầu soi gương, tay nâng nâng búi tóc, thần nhiên nói.

“Oàn Oàn cáo lui.” Hơi cúi đầu, Oàn Oàn thu tay áo, cúi người hành lễ, rồi duyên dáng đứng lên, lui ra cổng vòm, vừa mới xoay người, lại nghe bên trong phu nhân lên tiếng: “Vào nơi này, hết thảy những chuyện trước kia, phải quên đi...”

Bước chân Oàn Oàn hơi khựng lại, thấp giọng thưa vâng, rồi sau đó vững vàng đi đến cửa, Từ Hộ cũng cúi đầu, khom người đứng lên, xoay người theo sau Oàn Oàn.

“Phu nhân...” dõi theo bóng lưng Oàn Oàn biến mất, Giang ma ma muốn nói lại thôi.

“Chúng ta đã vào chốn này, không thể mềm lòng.” Phu nhân phát phát tay, hai nha đầu trang điểm bên cạnh lập tức buông vật dụng trong tay, quỳ người cúi chào, tiếp theo bước xuống sạp, rút lui rồi đi, thuận tay buông rèm cửa xuống.

“Nhưng đáng tiếc, là một đứa bé ngoan.” Giang ma ma thương tiếc nói.

“Nếu là một đứa thức thời, yên tâm, biết giữ bổn phận, ta sẽ không bạc đãi.” Phu nhân câu môi, ngắm nhìn gương mặt vẫn còn dư lại nét thướt tha thủy mị, nhẹ giọng nói.

Oàn Oàn trở về phòng mình, rất nhanh, Từ Hộ liền dẫn người bưng đồ ăn sáng tới. Ẩm thực của nơi này vẫn rất lạc hậu, ngoại trừ chưng hấp, thì là luộc nấu, rất ít có món xào, nếu có thì cũng dùng toàn mỡ lợn, thịt nhiều hơn rau, khó tránh khỏi béo ngậy, cũng may Oàn Oàn tới nơi này đã hơn nửa năm, cái gì nên thích ứng thì cũng đã thích ứng được đa phần. Nhưng duy chỉ có việc quý ăn cơm mà còn phải là ăn tại trên giường, thường khiến cho nàng đau đầu.

Mấy đời trước của nàng phần lớn đều ở cô đại, nhưng cũng không có triều đại nào na ná như đời Hán Đường này, mà phần lớn đều là triều Minh sau này, có bàn có ghế, kiếp trước thì càng không cần phải nói, thời hiện đại cực kỳ tiện lợi. Bất quá, Oàn Oàn cũng chú ý tới, nơi này dù sao cũng là nơi không có trong lịch sử, ít nhất nàng cũng chưa từng nghe qua Trung Quốc cổ đại có quốc gia nào tên là nước Thần, nước Khôi. Nhưng vô luận như thế nào, nàng đã đến đây rồi, chỉ cần không chết, cái gì cũng không quan hệ tới nàng.

“Cô nương, dùng xong rồi?” Từ Hộ đứng một bên, thấy Oàn Oàn ăn đã được kha khá, liền tiến lên hỏi.

“Ừ, dọn đi.”

“Thường cho họ ạ?” Từ Hộ vẫy Quát Diệp và Đào Diệp tiến vào, quay đầu hỏi.

“Thường đi.” Oàn Oàn không không quan tâm nói, đây là quy củ trong lâu, mình không ăn, có thể thường lại cho hạ nhân, coi như là thu mua lòng người, đương nhiên, đãi ngộ này cũng phải là được sủng ái mới có, bằng không bản thân ăn không đủ no, thì lấy cái gì thường người khác.

Quả nhiên, Quát Diệp và Đào Diệp lập tức vui sướng, những tiểu nha đầu như các nàng, mỗi ngày trừ bỏ được phát một chút mì bột gạo, những món khác hầu như đều không có, chỉ phải ngóng trông được rơi vào tay chủ tử tốt một chút, để lại cho chút cơm thừa canh cặn, so với những người hơn tuổi ăn cũng nhiều hơn.

Oàn Oàn không nhìn những ánh mắt cảm kích này, nàng bất quá chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi, hưởng chỉ những cái gọi là cảm kích này, chẳng qua cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, nếu như nàng thất thế, sợ là không ai nguyện ý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Không chút hình tượng nào người nằm trên giường ấm, theo thói quen lại dùng tay che lại ánh mặt trời ngoài cửa sổ, tuy rằng nàng không nhìn rõ gương mặt mình lắm, nhưng nàng tự thấy da thịt của bản thân khác với người thường, trắng nõn non mềm, có hơi trong suốt, ví như hiện tại, dưới ánh mặt trời, nhìn như thủy tinh...

“Thật sự là một ưu điểm tốt để làm trong nghề này a...” Oàn Oàn nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cô nương nói gì ạ?” Từ Hộ vén vạt áo, ngồi quỳ ở bên giường chuẩn bị tắm phản lót, không nghe rõ.

“Không có gì, buổi chiều... có phải sư phụ đến đúng không?” Oàn Oàn thu tay lại, ánh mặt trời lập tức chiếu lên mặt, khiến nàng không thích ứng mà nheo mắt lại.

“Dạ, cô nương phải bắt đầu học múa.” Từ Hộ cúi đầu nói, lúng túng nhìn Oàn Oàn, ở nước Thần, con cái trong gia đình tử tế thường không học múa, mà phần lớn là những nữ tử có thân phận nhạc tịch(1), còn những quan kỹ như Oàn Oàn, ngay cả nhạc tịch cũng không bằng, là thân phận tiện tịch(2) đến chết cũng không bỏ được.

1. nhạc tịch: một chế độ tăng lớp bắt đầu từ cuối thời Bắc Ngụy đến đầu những năm Ung Chính thời Thanh, ý chỉ những thê nữ của tội nhân, tù binh... được nhập vào danh sách tăng lớp hạ lưu, làm công việc múa hát mua vui cho thế gian, bị XH kỳ thị và áp chế.

2. tiện tịch: một loại tăng lớp XH, chỉ những người thân phận thấp hèn, không thuộc sĩ – nông – công – thương, tiện tịch được truyền qua nhiều thế hệ, không thể thay đổi.

“Ồ.” Oàn Oàn đối với việc này cũng thấy không có gì, nếu nàng có lòng tự trọng mạnh mẽ, đã sớm kết thúc ở chín kiếp trước rồi, nói trắng ra là, chỉ cần có thể sống, muốn nàng làm gì cũng được, huống chi nàng đã sớm nghĩ ra đối sách, từ xưa tới nay, trong kỹ viện, phu nhân chính là nhất, chỉ cần nghe lời khiến bà hài lòng, tương lai cho dù nàng không thể bán đi, phu nhân cũng không làm khó nàng, lại nói, nàng cũng có thể để giành chút vốn riêng, cho dù đến cuối đời không có người chăm nom săn sóc, cũng không lo đói chết. Nếu phu nhân còn có thể có vài phần thiện tâm, nàng còn có thể được chia ít tiền, đó chính là kết quả tốt nhất rồi.

“Này, Từ Hộ, bên kia đường là nơi nào vậy?” Oản Oản chợt loạt xoạt xoay người đứng lên, xuống giường, đến bên cửa sổ, mấy ngày nay nàng vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, trước khi đến căn phòng này, nàng vẫn luôn ở tại Trường Phương trai, là nơi nuôi dưỡng những kỹ nữ lúc còn là “chim non”, mấy người chen chúc tại một chỗ, còn có người trông giữ, hoàn toàn không biết được cảnh vật xung quanh ra sao. Mà trước khi trở thành quan kỹ, nàng vẫn là Nhị cô nương của phủ Vũ Vệ tướng quân, hơn nửa năm sống trong nom nớp lo sợ, sợ bị người nhìn ra sơ hở mình là người xuyên không, đừng nói tới đi chơi, ngay cả phụ thân cũng rất ít gặp qua. Nàng chỉ biết là, đây là nơi xa hoa nổi tiếng vùng tiền của đô thành, có một cái tên thường gọi là phố Hoa.

“Nơi đó à...” Từ Hộ đến cạnh Oản Oản, phóng mắt nhìn qua, cạnh Lâm Hà Viện là một con đường rộng lớn, mà nơi Oản Oản hỏi, chính là nơi bên kia đường, phong cách kiến trúc đơn giản hơn, ngược lại có vài phần phong lưu thanh nhã, hoàn toàn khác xa với tòa nhà bên này, nơi này của các nàng, hiển nhiên là ám hương son phấn quá nặng.

“Là ‘nam viện’, bên ngoài cũng gọi là Thượng Hoa Viện.” Từ Hộ quay đầu liếc nhìn Oản Oản một cái, sợ Oản Oản tuổi còn nhỏ, không biết rõ, lại bổ sung thêm: “Giống như nữ nhân đi tiếp khách, có cả nam nhân... ừm, cũng tiếp khách.”

Oản Oản gật gật đầu, không hỏi lại, tất nhiên là nàng hiểu ý Từ Hộ, phố Hoa dùng một con đường lớn ngăn cách, một bên là “Nam viện”, một bên là “Nữ viện”, “Nam viện” thì trước đây nàng không biết, nhưng “Nữ viện” thì trước đây đã nghe ma ma nói qua, tất cả kỹ lâu đều gọi chung là Yên Chi Viện. Quả nhiên xã hội phân chia thật rõ ràng, nữ kỹ nam quan không thiếu một cái nào, thật là biết hưởng thụ.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, đối với việc nhảy múa, Oản Oản coi như cũng hiểu biết một chút, ít nhất nàng cũng đủ tư cách, lão sư tựa hồ cũng thật hài lòng, chỉ bảo nàng nên tự luyện tập một chút, ba ngày sau lại đến. Phu nhân đối với lần này cũng có biểu hiện hài lòng, thậm chí còn đặc biệt cho phép Oản Oản buổi tối có thể đi dạo chung quanh, đương nhiên, bên cạnh phải có Từ Hộ đi cùng.

Kỳ thật, Oản Oản cũng không hiểu biết nhiều lắm về Từ Hộ, chỉ biết khoảng một tuần trước, nữ tử này đột nhiên xuất hiện tại Trường Phương trai, cách ăn mặc cho thấy là người chưa lấy chồng, đại khái hơn 20 tuổi, cũng coi như gái lỡ thì, nói rõ là phu nhân sai đến hầu hạ nàng, liền giữ lại, rồi sau này cùng đến Lâm Hà viện, và lại, nàng với nàng ta thật sự không quen biết, cùng lắm là nàng xem nàng ta là quần gia, cho là người giám thị thôi.

Màn đêm buông xuống, trong lầu bắt đầu hoạt động, Lâm Hà viện không giống Trường Phương trai, nơi này đều là những nữ đào kép được sủng ái, khách không nhiều lắm, nhưng là một nơi rất tinh quý, khen thưởng đều bằng kim đậu (vàng nhỏ như hạt đậu phộng), dạo một vòng cũng gom được non nửa vốc tay a.

Oản Oản ở tại tầng hai, ngoài nàng ra còn có hồng bài cực kỳ có tiếng trong lầu, không dễ dàng đi tiếp khách, cho dù có tiếp khách, cũng không có ít khách nhân là thuê một phòng ngủ riêng, ít có khách là tới để ngủ lại chung phòng với cô nương, cũng trách Oản Oản không được may mắn, nàng mới dọn đến không lâu, gian cách vách liền có người ngủ lại mấy đêm, âm ỹ khiến nàng ngủ không yên.

Nhưng lại có một quý nhân ở địa phương qua đêm ở đây, liền xảy ra án mạng, đừng nói làm hại Oản Oản buổi tối không đi dạo được, ngay cả Tầm Hương lầu nổi tiếng này, cũng không thể không ngừng kinh doanh ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Thật xúi quẩy.” Lan phu nhân buông chén trà nhỏ trong tay, gương mặt xanh mét, Giang ma ma sắc mặt cũng không tốt, muốn khuyên lại không biết khuyên thế nào, đành phải cúi đầu thờ dài.

Oản Oản ngồi quỳ ở bên dưới, thờ ơ xoay chén trà nhỏ trong tay, không nói một lời, xem nước trà trong chén như một đóa hoa vậy. Nhưng trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, nhớ lại đêm qua, cũng khó trách tâm thần hoảng hốt, phải biết rằng, nàng quả thật đã tận mắt nhìn thấy máu tươi phun ra từ trong khe cửa cách vách, còn có cả những dấu tay máu in trên tấm vách ngăn kia nữa, giống y như trong những thước phim kinh dị vậy.

“Linh Linh đâu?” Lan phu nhân day day trán, phiền não hỏi.

“Đang bị nhốt trong phòng chứa củi...” Giang ma ma lúc này mới xem như là có chuyện để nói, vội hỏi: “Phu nhân có muốn gặp không?”

“Gặp cái gì mà gặp? Còn ngại chưa đủ loạn sao?” Lan phu nhân đập bàn, chén trà nhỏ trên bàn hơi hơi nảy lên một chút, Oản Oản cúi đầu càng thấp.

“Vậy...”

“Nó có nói gì không?” Lan phu nhân thở dốc một chút, thoáng bình phục, lại hỏi.

“Nói thì cũng có nói, nhưng nói năng rất lộn xộn... Chỉ nói là có người tiến vào, về phần là ai, hoàn toàn nói không rõ ràng.” Giang ma ma lắc đầu, cô nương kia hiện tại giống như bị điên, vẫn luôn kêu la, khắp nơi là máu, có người muốn giết nàng, về phần là ai, nàng căn bản không nói rõ ràng, lúc này chỉ sợ đã điên thật rồi.

“Quan gia đến chưa?” Lan phu nhân suy nghĩ một chút, hỏi.

“Đến rồi, nghe nói, người chết chính là chủ bộ trong phủ Thái úy.” Giang ma ma liếc nhìn Oản Oản, kể sát tại Lan phu nhân nhỏ giọng nói.

“May mắn may mắn, đầu gì cũng không phải là ông chủ lớn gì, quan gia nói như thế nào?” Lan phu nhân vỗ vỗ ngực, vẻ mặt rõ ràng thả lỏng hơn vừa rồi.

“Nói là, hung thủ không lưu lại dấu vết, sợ là... cũng khó nói có đúng là Linh Linh làm không?” Giang ma ma thở dài, đã sớm nhìn ra, quan phủ hù bại cũng không phải ngày một ngày hai, nếu là thường dân thì cũng tạm được đi, bỏ thêm vài năm bạc, cũng có thể hồ đồ mà bỏ qua, nhưng đây là chủ bộ của phủ Thái úy, mặc dù ở đô thành này chỉ là một vị quan bé như hạt vừng, thế nhưng lại đại biểu cho thể diện của phủ Thái úy, chuyện này xảy ra thế nào cũng phải khai báo rõ ràng.

“Bỏ đi, dù sao phạm vi cũng không lớn.”

Oản Oản không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lan phu nhân, không cần nghĩ cũng biết, rất dữ tợn. Những nữ tử này, một khi đã bước vào hố lửa, cũng chính là mặc cho người chà đạp si nhục, mặc dù Linh Linh có thể kiếm ra bạc, nhưng cũng không thể đánh đồng với tổn thất của Tầm Hương lâu được, từ lúc chuyện kia phát sinh, Oản Oản chỉ biết, nữ tử có bộ dạng vài phần phô trương kia, khẳng định sẽ không giữ lại được nữa, nếu được xử trăm lập tức hành quyết, cũng coi như sạch sẽ, chỉ sợ nữ tử vô tội kia không may bị người nhà của chủ bộ kia oán hận, chết cũng không chết được như hình người, đại lao là một nơi bẩn thỉu như vậy, có rất nhiều thủ đoạn, huống chi là một nữ tử, còn là một kỹ nữ tí tiện có tư sắc không thể.

“Dù sao cũng đã biết nhau một thời gian...” Giang ma ma không đành lòng nói.

“Bà cảm theo mười lượng hối lộ cho họ, để con bé ra đi được thong thả một chút.” Suy đi nghĩ lại, Lan phu nhân lấy từ trong bàn trang điểm ra mười lượng bạc vụn, đưa cho Giang ma ma.

Giang ma ma nhận bạc, đứng dậy khom người lui ra, đi làm việc.

Mãi đến khi Giang ma ma rời đi, Oản Oản cũng không ngẩng đầu, chỉ cảm thấy ánh mắt đối diện khiến cả người không được tự nhiên, cảm giác giống như bị kim đâm vậy.

“Oản Oản... Lúc còn ở nhà, người tên là gì?”

“Bí Bảo Nhi.” Lúc nàng mới xuyên tới nơi này, chỉ biết gia tộc này là một dòng họ đặc biệt, kỷ thực tên đầy đủ của nàng là Bí Ngải Bảo, nhưng vì phụ thân bị chém đầu, gia tộc đã bị xoá tên, bài danh (danh hiệu) “Ngải” này của gia tộc đã không thể dùng, nhưng thông qua cái tên của mình, cũng có thể nhìn ra cha mẹ rất thương yêu nàng, chỉ tiếc là, nhân thế vô thường, nàng vẫn rơi vào tình trạng này. Bí Bảo Nhi vốn mất mẹ từ nhỏ, hiện tại, phụ thân và mẫu thân, còn có cả Bảo Nhi thật, hẳn là được gặp nhau dưới hoàng tuyền rồi.

“Quả thật là nhất bảo.” Oản Oản cảm giác cảm bị người nâng lên, không dám giẫy dụa, chỉ làm bộ hồn nhiên ngây thơ chớp chớp mắt, nhìn Lan phu nhân, đầy mùi đều là mùi hương hoa lan của bà ta.

“Phu nhân quá khen.” Nàng biết ý phu nhân là khen nàng hôm qua bình tĩnh trấn định, kịp thời phái người đi báo với phu nhân, còn bảo vệ hiện trường, mặc dù nghe quan gia nói không tìm được manh mối gì, nhưng dù sao cũng ít gây rối loạn, cũng khiến cho Lan phu nhân không lâm vào bị động.

“Ta biết ngay, người rất được.” Lan phu nhân nhìn Oản Oản từ trên xuống, vừa lòng cười nói, “Bộ dạng xinh đẹp, thông minh lanh lợi, toàn thân khí phái, bên trong lại tỏa ra một tia mị khí không nói nên lời, chắc chắn...”

Oản Oản chỉ đành phải làm bộ e lệ hơi cúi đầu, trong lòng nàng lại hiểu rất rõ ràng, Linh Linh là một cái cây mọc ra tiền, bây giờ bỏ đi như vậy, trong lòng phu nhân khẳng định là không cam lòng, nói vậy, vốn dĩ cái ngày treo quai bài (bảng tên) của mình lên có thể đẩy lui về sau một chút, trước mắt... cũng không thể rồi.

Từ chỗ Lan phu nhân đi ra, Oản Oản mang theo Tử Hộ, vội vàng đi đến viện của mình, Tử Hộ khó hiểu, cũng không tiện hỏi nhiều, đành theo phía sau. Vừa bước lên lầu, còn chưa vào đến cửa phòng, Oản Oản liền gọi Quất Diệp bung vào một chậu nước sạch, Quất Diệp lập tức cúi người đi.

Oản Oản vào phòng, mở rộng cửa sổ, ngồi quỳ trước bàn trang điểm, tấm gương đồng trên bàn nàng đã nhìn qua mấy lần, cũng không làm sao nhìn rõ được, bây giờ nhìn lại, vẫn mơ mơ hồ hồ, chỉ đoán được đại khái, không khỏi thở dài.

“Cô nương đây là...” Tử Hộ ngồi quỳ một bên, không hiểu nói.

“Muốn suy nghĩ cẩn thận, nên làm gì sau này thôi.” Oản Oản nhìn gương, sờ mặt mình nói.

“Cô nương... phải nhận mệnh.” Tử Hộ tựa hồ như hiểu sai, sợ Oản Oản làm ra việc gì ngốc nghếch, vội vàng khuyên nhủ.

“Ha ha, ta đã sớm nhận mệnh từ lâu rồi...” Oản Oản cười khổ nói, lập tức đứng lên đến bên cửa sổ, bất luận là tới nơi nào, ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ kia đều âm áp mãi mãi không thay đổi, cũng là thứ duy nhất và quen thuộc nhất mà nàng có thể tới gần trong chín kiếp làm người.

“Này, người buồng công tử nhà ta ra.”

Dưới lầu, một giọng nói của nam đồng đâm thẳng vào tai Oản Oản, rồi theo sát sau đó là một tràng tiếng cười thô lỗ của vài đại nam nhân, hình như cũng không có ít người. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, Oản Oản vốn định đóng cửa sổ không nhìn, nhưng lại nghe thấy trong đám người, có người kêu cái gì tiểu quan, cái gì kỹ nữ, không khỏi tò mò thêm vài phần, lặng lẽ tựa vào bên cửa sổ, ló đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy bên ngoài hàng rào sân viện nơi nàng ở, quả nhiên tụ tập vài đại hán, nhìn trang phục không giống người địa phương, hẳn là người Hồ gần đây thường xuyên lui tới phố Hoa, bọn người này hành vi thô lỗ, còn chưa khai hóa, không quan tâm đến lễ nghĩa liêm sỉ gì gì đó, nghe các tỷ tỷ trong viện nói, nếu không phải đặc biệt thiếu tiền, họ cũng không muốn tiếp những người khách như vậy, phu nhân cũng sợ ép buộc đã thương đến cây rặng tiền của bà ta, giống như, giá trị của bọn họ cũng chỉ có thể xứng với những cô nương loại hai.

Nhìn lại xung quang đám người Hồ, có vài hàng sạp nhỏ bị đánh nghiêng lật ngửa, chủ quán nằm trên mặt đất, không biết chết hay sống, còn có vài người chắc là người bán hàng rong trốn ở một bên, tò mò lại không dám tiến lên. Đoạn đường này là khu thuộc phố Hoa, bình thường rất ít bày sạp hàng, chỉ có những người có cuộc sống thật sự quá gian nan, không chịu được nữa, mới có thể bỏ lòng tự tôn đến buôn bán trên đường, ngày thường cũng được những tiểu nha đầu trong lầu ư thích mà ghé mua.

“Các người... cút ngay, cút ngay...”

Không biết những người Hồ dưới lầu làm bầm nói gì, mà nam đồng kia lập tức kích động hét ầm lên, Oản Oản nhìn đến phía trước, đúng là có một tên người Hồ một phen ôm nam đồng kia lên, mà bên cạnh nam đồng kia...

Oản Oản ngây người, người nọ toàn thân y phục vàng tơ nhàn nhạt, bắt đầu từ trên bả vai, từng phiến lá Phong đỏ rực chồng chất lên nhau như đám mây rắng đỏ của buổi chiều tà, buông thẳng xuống phía dưới, lác đác chỗ thưa chỗ dày... y phục thật đẹp, chỉ là không nhìn rõ diện mạo.

Mất thấy gã người Hồ kia muốn sờ lên đám lá Phong màu đỏ kia, đúng lúc Quát Diệp tiến vào, trong tay bùng một chậu nước, Oản Oản đầu óc nóng lên, xoay người bùng chậu nước, hướng ra ngoài cửa sổ hất mạnh một cái, nơi này là lầu hai, bức tường vây cách Lâm Hà viện lại không xa lắm, cả một chậu nước hất ra ngoài, mặc dù không thể trúng hết, cũng có thể khiến cho bọn người Hồ kia không được yên rồi.

Quả nhiên, đúng lúc Oản Oản nhanh nhạy ngồi xổm xuống, chợt nghe ngoài cửa sổ, vài tiếng gào rú quái gở, xen lẫn với ngôn ngữ Hồ cùng Hán văn không trôi chảy, tràn đầy tức giận, lại không tìm thấy ngọn nguồn. Không biết sao, Oản Oản ôm đầu gối, nghe tiếng kêu rống quái gở bên ngoài cửa sổ, rốt cục không nhịn được mà cười rộ lên, áp lực lúc này ở chỗ Lan phu nhân trở thành hư không. Xem ra, con người phải làm chút chuyện xấu thì mới có thể giảm stress a.

“Cô nương, thật là...” Từ Hộ dờ khóc dờ cười nhìn Oản Oản, thấy Oản Oản thè lưỡi với nàng. Từ Hộ bất đắc dĩ lắc đầu, vẫy tay gọi Quát Diệp tới, kẻ vào lỗi tai dạn dỏ vài câu, Quát Diệp vội như người hành lễ rồi đi.

Chỉ một lát sau, dưới lầu truyền đến không ít tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng nam đồng kêu cứu, cùng với tiếng người Hồ bắt mẫn, còn có tiếng hò hét của đám nam nhân xa lạ, nhưng mà, dường như không nghe thấy giọng nói của người mặc y phục lá Phong kia lên tiếng.

Oản Oản quả thật không kiềm nổi, ghé sát vào cửa sổ, len lén nhìn xuống, bỗng nhiên sắc mặt chấn động, một đôi mắt đen như mực, chăm chú nhìn nàng, viên ngọc đen toát ra ánh sáng lộng lẫy kia, như những viên kim cương màu đen được gọt giữa, dưới ánh mặt trời, tỏa sáng khiến cho người ta không khỏi tim đập rộn lên, muốn nhìn, lại sợ là không tôn trọng, không nhìn lại tiếc nuối.

“Cô nương, mọi người đều đi rồi.” Trên vai truyền đến cảm xúc ấm áp, Oản Oản giật mình một cái, hoàn hồn lại, lúc này mới nhìn lại, phát hiện dưới lầu thật sự không còn một ai, dường như thiếu niên Phong điệp, ngay cả nam đồng kia cũng không thấy.

“Phù...” Thả lỏng thần kinh, Oản Oản đặt mông ngồi xuống đất, thờ hồn hển, ngượng ngùng nói: “Cám ơn.”

“Không dám.” Từ Hộ hành lễ cười nói: “Nhưng mà bức tường vây cách cửa sổ của các cô nương quá gần, cũng không tiện cho bọn họ viện tuần tra, khó trách đêm qua xảy ra chuyện, chuyện này phải nói với phu nhân mới được.”

“Ừ.” Oản Oản không yên lòng gật đầu, không biết vì sao, nàng lại nghĩ tới đôi mắt kia, không khỏi nói: “Bưng lại cho ta một chậu nước khác đi.”

Từ Hộ cười cười, lại gọi Đào Diệp đến, ra ngoài lấy nước.

Tâm tình không yên, Oản Oản đứng ở nơi khuất ánh sáng, nhìn chậu nước trên bàn, ở một mức độ nào đó, mặt nước so với gương đồng càng đáng tin hơn, chỉ là lúc trước nàng không nghĩ ra, hơn nữa gương đồng nhìn không rõ ràng, cho nên, nàng căn bản không hề lo lắng đến diện mạo bản thân, nhưng bây giờ thì khác, nàng sẽ bắt đầu tiếp khách, nàng muốn một lần nữa nắm trong tay tất cả mọi thứ của bản thân, thông qua diện mạo, sẽ phân tích một con đường thích hợp với nàng, có thể là ngây thơ thuần khiết, hoặc quyến rũ động lòng người, hoặc là nhanh nhẹn giao hoạt, hoặc là cao ngạo thanh nhã. Tất cả được quyết định bởi tướng mạo của nàng.

Xinh xắn, được rồi, kỳ thực đối với dung mạo hiện tại của nàng, chỉ có thể dùng từ này để khái quát, không phải kiều diễm, không phải thanh trong, cũng không đẹp đến kinh tâm động phách, cũng không có điểm đặc biệt thú vị gì khác. Nàng có thể khiến cho người ta liếc mắt một cái liền nhớ kỹ, đều bắt nguồn từ nét đẹp tinh xảo này của nàng, đáng mạo trong suốt như pha lê, khiến cho nàng cũng không dám tin tưởng bản thân mình còn có lúc thuần khiết như vậy: thuần như tuyết, khiết như băng, hoàn toàn không có một tia tạp chất. Vốn con đường nàng vẫn luôn đi là: xinh đẹp quyến rũ, nay điều này làm cho nàng có vài phần luống cuống, nàng thậm chí không biết nên điều khiển như thế nào, cô nương băng thanh ngọc khiết như vậy, rất làm cho người ta không thể khinh nhờn bất kính, làm sao mới câu dẫn được nam nhân.

Nhưng mà, cùng lúc đó, nàng cũng chú ý tới một điều, mặc dù thân thể vẫn là cũ, nhưng linh hồn đã thay đổi thành một người khác, nếu vẫn là Bí Bảo Nhi thật sự, chỉ sợ đúng thật là trước sau như một, cô nương như vậy, thật sự rất thích hợp sẽ chết vì trinh tiết, khiến người khác tan nát cõi lòng.

Nhưng nàng thì khác, nàng đã làm “Công việc phục vụ” nhiều kiếp như vậy, trái tim đã sớm đen ngòm, linh hồn đã sớm đục ngầu không rõ, cho nên, chỉ cần trong lúc nàng lơ đãng, đôi mắt luôn lộ ra một dòng yêu khí, cùng với sự thành thực là loi của một người phụ nữ, những điều này lại hoàn toàn trái ngược với khối thân thể này, vô cùng đối lập. Oản Oản cảm thấy bản thân không bị xem là yêu quái bị đem đi hỏa thiêu đã là may mắn mấy đời rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ, rõ ràng là linh hồn có kinh nghiệm cuộc sống, nhưng cơ thể vẫn là một chú chim non trong sạch a... Oản Oản trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

“Tốt lắm, tay phải cao tới đây một chút, cổ tay trái thả lỏng, nâng...” Chi Kiều thật yêu thích nữ học trò trước mắt này, làm việc nghiêm túc, lại sáng dạ, tuy rằng từng có thân phận tôn quý, nhưng cư xử với người ngoài luôn luôn ôn hòa nhã nhặn, mặc dù lưu lạc phong trần, cũng không tự than thân trách phận, ngược lại còn dũng cảm đối mặt với cuộc sống, hiểu được phải nắm chắc cơ hội trong tay. Xem ra, nha đầu này quyết định đi ra từ trong hoàn cảnh này để có được kết quả tốt nhất.

“Được rồi, hôm nay tập đến đây thôi.” Vỗ vỗ tay, Chi Kiều cười nói, Quất Diệp ở bên cạnh nhanh trí bưng chén trà nóng lên.

“Đa tạ Kiều sư phụ dạy bảo.” Oản Oản xoay người dừng lại, ôn nhu thi lễ, cung kính nói.

“Được rồi, được rồi, biết người là đứa nhỏ hay đa lễ. Ta cũng không phải là người ngoài, cũng là người quen biết với Từ Hộ, nàng hiện tại đang hầu hạ người, sau này, ngoài trừ lúc giảng dạy, lúc khác cũng có thể lui tới thường xuyên.” Nhấp một ngụm trà, Chi Kiều quay đầu nhìn về phía Từ Hộ, cười gật đầu, Từ Hộ nhìn, cũng không khỏi biểu lộ vài phần vui vẻ.

“Đó cũng không giống nhau, dạy là dạy, qua lại là qua lại, ngày thường thì có thể tùy ý một chút, nhưng lúc dạy dỗ, là phải tôn sư trọng đạo.” Đón lấy khăn tay từ Đào Diệp, lau lau cái trán đầm mồ hôi, Oản Oản nghịch ngợm cười nói.

“Người xem nàng kia, thật sự là...” Chi Kiều bị nàng đùa vui một chút, một tay kéo Từ Hộ qua nói: “Nhanh đưa nàng ta cho Lan phu nhân đi, ta chịu không nổi cái miệng lưỡi dẻo quẹo này rồi.”

“Đây cũng do Chi Kiều tỷ tỷ chiều thành quen đó, huống chi cô nương nhà ta cũng đâu có nói sai.” Từ Hộ che miệng, vừa dứt lời, chợt thấy ngoài cửa có một đứa bé trai, ánh mắt không khỏi ái muội nói: “Chỉ sợ trước tiên chúng ta phải đem trả Chi Kiều tỷ tỷ lại cho tỷ phụ rồi mới có thể đi gặp phu nhân thôi.”

Oản Oản tất nhiên cũng nhìn thấy đứa bé kia ở ngoài cửa, cũng khẽ cười theo đáp lời, khiến cho Chi Kiều phải đỏ mặt.

“Hai con quý tinh ranh này, cẩn thận miệng của các người...” Chi Kiều xấu hổ, hai gò má nóng lên, nhanh chân bước ra ngoài cửa, nói vài câu với đứa bé kia, rồi đi theo, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, khiến cho Từ Hộ và Oản Oản bật cười.

Từ Hộ bất quá cũng chỉ đùa một chút, mặc dù Chi Kiều là vũ sư của Oản Oản, nhưng dù sao Oản Oản cũng còn chưa treo quải bài lên, cũng không biết Lan phu nhân sẽ an bài thế nào, tất nhiên sẽ không để cho nàng gặp khách nam.

(* quải bài: khi băng tên được treo lên tức là đã chính thức hành nghề.)

Oản Oản bảo Quất Diệp đi lấy nước, lại đi ra phía sau bình phong bên cạnh thay quần áo, rồi đi theo Từ Hộ đến chỗ Lan phu nhân, nàng đã học vũ đạo được hai tháng, tuy rằng không thể cùng so sánh với vũ cơ trong lâu, nhưng đối với bà chủ chuyên buôn bán “thịt” như bà ta mà nói, thắng ở sự mới lạ, không cần múa đẹp, chỉ cần có thể câu dẫn nam nhân là được.

Đi ngang qua nhị môn, Oản Oản tùy ý nhìn lướt qua, quả nhiên không thấy bóng dáng Chi Kiều, nghĩ đến Chi Kiều, cũng coi như là người có chuyện xưa ở trong lâu, tuổi vừa mới hai mươi lăm, thời trẻ là vũ cơ trong lâu, có thân phận nô tịch, bởi vì kỹ thuật múa tuyệt đẹp, đáng người uyển chuyển, có một đoạn thời gian cũng là một nhân vật được nhiệt liệt tán dương trong lâu, thậm chí đã có một lần đến Vương phủ hiến vũ.

Nàng có thân phận nô tịch, là nữ tử có thể chuộc ra, cũng không biết vì sao, lại kéo dài tới năm hai mươi tuổi vẫn chưa ra lâu, cũng không được Vương phủ thu nhận, cũng không gả vào nhà quan lại phú thương. Nơi này chính là như thế, đóa hoa quý một khi đã vượt mất, sự hoan nghênh cuồng nhiệt trong lâu kia cũng sẽ theo đó mà giảm xuống, nhưng trong lúc nàng bị người đem ra làm trò cười mùa mai, nàng lại có thể lảng lạng mà được người chuộc ra,

còn trở thành chính thể, làm không ít người giật mình đến rớt cằm.

Nghe Từ Hộ nói, hôn phu của Chi Kiều cũng không phải nhân vật lớn gì, thậm chí còn bị tàn tật, nghe nói trước đây cũng là thiếu gia nhà quan, nhưng vì trong nhà phạm tội, cả nhà hoặc bị lưu đày, hoặc bị bán làm nô tỳ, vì hắn còn nhỏ tuổi, diện mạo lại tuấn tú, lại có tài đánh đàn, liền được Thượng Hoa Viện – cũng chính là nam viện chọn trúng, trải qua vài năm chịu khổ, không biết như thế nào lại thoát được nô tịch, trở thành cầm sự của Thượng Hoa Viện.

Về phần hai người quen biết ra sao, mến nhau như thế nào, Oản Oản không biết, nhưng cũng cực kỳ hâm mộ, nếu như nàng cũng có thân phận nô tịch thì tốt rồi, mặc dù không có người ái mộ, chỉ cần đợi tới lúc trong tay có đủ tiền, thì có thể tự chuộc thân, nếu được như vậy thì cuộc sống sẽ tốt hơn bây giờ, đáng tiếc....

“Phu nhân chờ cô nương đã lâu, hôm nay cô nương vậy mà đến muộn.” Tuy nói thế, nhưng trên mặt Giang ma ma không nhìn ra một tia bất mãn nào, ngược lại sắc mặt còn vui mừng.

Oản Oản cùng Từ Hộ liếc nhìn nhau, bèn cùng tiến vào.

“Hai người đến rồi? Hôm nay làm sao lại muộn như thế?” Lan phu nhân tâm tình rất tốt quay đầu cười nói, trên bàn nhỏ trước mặt bà bày đầy vài vốc, trên đất cũng không ít, Oản Oản trong lòng run lên.

“Xin thỉnh an phu nhân.”

Hôm nay Từ Hộ được cho vào cửa, hai người đều hành lễ, ngồi quỳ một bên, về mặt nghi hoặc.

“Mau, ma ma đến giúp ta nhìn xem, người thấy Oản nha đầu mặc màu nào mới đẹp? Ta cảm thấy, làn da của nàng trắng như vậy, mặc xanh nhạt được không? Màu phấn hồng cũng được.” Lan phu nhân hăng hái kéo Giang ma ma qua, lựa chọn màu vải, ngay cả việc học Oản Oản cũng không kiểm tra.

Khác thường như vậy, Oản Oản vụng trộm nắm chặt tay, tuy rằng còn cách sinh nhật mười lăm tuổi của nàng không lâu, dù sao cũng chưa đến mà, nhưng tình huống trước mắt này, hay là, phu nhân không thể chờ được nữa? Cũng đúng, từ khi không còn Linh Linh, việc làm ăn ở trong lâu cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, hơn nữa còn xảy ra chuyện có người chết, một loạt vấn đề như vậy, sắc mặt phu nhân cũng không tốt được.

“Phu nhân đây là... còn chưa đến Lập Thu, phu nhân đã chuẩn bị quần áo cho cô nương chúng ta rồi sao?” Từ Hộ cho Oản Oản một ánh mắt trấn an, cười đùa nói với Lan phu nhân.

“A, xem kia, mới có bao nhiêu ngày a, mà Từ Hộ đã bắt đầu vì cô nương nhà người mà vợ vét đồ đạc của ta rồi.” Lan phu nhân không nén được nụ cười, giả vờ oán trách nói.

“Nha, đó là Từ Hộ không phải, nhưng Từ Hộ cũng biết đây chính là phu nhân cam tâm tình nguyện nha, phu nhân vậy mà là người hiểu rõ nhất cô nương của chúng ta, bằng không Từ Hộ nào dám nói.” Từ Hộ thuận thế tiếp lời, cũng tiến lên nhìn thử mấy tấm vải, “Aizz, nói thật, cô nương của chúng ta thật sự là mặc cái gì cũng đều đẹp cả.”

“Ma ma, người xem, người xem... Đây là muốn dọn sạch đồ của ta a.”

Lan phu nhân cười càng lợi hại hơn, Giang ma ma vỗ vỗ lưng bà, nói đùa: “Không phải cả Từ Hộ cũng nhìn thấu tâm tư phu nhân sao, cũng không trách được người khác.”

“Các người a, các người...” Lan phu nhân vừa cười, vừa nhìn sang Oản Oản, Oản Oản vội giả vờ thẹn thùng, lúc này, nàng cái gì cũng không tham gia mới là ôn hòa nhất.

“Thôi thôi, ôi chao, nếu không thành thật nói với các người, sợ là Từ Hộ quả thật muốn cạo sạch nơi này của ta không còn một móng a.” Lan phu nhân từ từ trấn định lại, nhận lấy chén trà từ Giang ma ma, uống vào mấy hớp, lại không cảm được mà nhếch khóe miệng nói: “Năm ngày sau, là một ngày tốt, vốn dĩ là tháng sau mới mở Chợ Hoa, nhưng năm nay dường như mùa hạ không kéo dài, tiết trời cũng mát sớm, cho nên phố Hoa chúng ta liền chuẩn bị mở Chợ Hoa trước thời gian một tháng, cũng náo nhiệt một chút.”

Oản Oản còn chưa hiểu rõ, Từ Hộ đã nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Đây thật đúng là chuyện tốt, chúng ta cũng có thể hưởng chút vẻ vang, chơi đùa vui vẻ một chút rồi.”

“Đúng vậy, huống chi, năm nay là năm đầu tiên Oản nha đầu tại phố Hoa, lại gặp đúng dịp Chợ Hoa, phải thật vui vẻ mới được, Từ Hộ lại đây, ánh mắt người tốt nhất, giúp ta nhìn một cái, màu nào thì được?” Lan phu nhân thân thiện kéo Từ Hộ qua, mấy người cùng chọn lựa, mặc dù Oản Oản không rõ có cái gì mà cao hứng đến vậy, nhưng thấy Từ Hộ vẫn chưa có biểu hiện gì khác thường, cũng thoáng yên tâm, bèn suy nghĩ đến cách ăn mặc trang điểm cho mình.

Đầu tiên, thân thể này của nàng, tinh tế tinh khiết, mặc dù linh hồn của nàng yếu khí rất nặng, cũng không gây trở ngại gì nàng có thể che lấp một hai, đợi đến khi nàng qua mười lăm tuổi, thân thể cũng sẽ nảy nở trở mã, đến lúc đó, mặc sức mà tỏa yếu khí, người khác cũng chỉ nghĩ là trở thành phụ nhân, có phong tình. Cho nên, vì không để người ta thấy nàng kỳ quái, nên tận lực ít mặc những y phục diễm lệ, nếu không phải vì thân phận nô tịch và tiện tịch không xứng mặc đồ trắng, nàng cảm thấy thân thể này mặc đồ trắng thích hợp hơn.

Dù sao, không có được thứ tốt nhất, đành phải chọn thứ kém hơn thôi, y phục màu nhạt cũng không tệ, chẳng qua thì màu đỏ gây chói mắt, màu vàng thì quá non nớt, những gam màu lạnh như lục nhạt, lam nhạt và màu tím nhạt mới là lựa chọn tốt nhất.

Quả nhiên, cuối cùng chọn tới chọn lui, Lan phu nhân quyết định chọn màu tím nhạt, lại gọi tiểu nha đầu tới, căn dặn vài điểm quan trọng trong kiểu dáng, rồi bảo nàng đưa đến chỗ tú nương. Về phần trang sức phối hợp, Lan phu nhân cũng không gấp, muốn chuẩn bị ngày mai tìm chương quỳ của Trần Lung các bàn bạc một chút.

Sau đó, bọn họ tán gẫu vài câu về việc học của Oản Oản, rồi cho nàng trở về, lại dặn dò nàng trước lúc mở Chợ Hoa, phải bảo dưỡng chăm sóc làn da thật tốt, ngoại trừ thư pháp, tất cả lịch học khác đều tạm ngưng.

Mang theo Từ Hộ đi ra, Oản Oản liền khẩn cấp hỏi một chút, Từ Hộ cảm thấy có vài phần kỳ quái, nhưng lại nhớ đến thân phận của Oản Oản, cho là bởi vì phu Vũ Vệ tướng quân gia giáo rất nghiêm, có lẽ rất ít khi xuất môn, bèn giải thích với nàng.

“Hàng năm vừa qua mùa hạ, ngay lúc trời vào Lập Thu là lúc khai trương Chợ Hoa, khi đó khí hậu tốt nhất, không nóng không lạnh, mà địa điểm của Chợ Hoa là ở con phố lớn phía sau viện của cô nương, bắt đầu duy nhất là, trong ngày thường con đường lớn này được hai viện của chúng ta sử dụng, nhưng đến ngày tổ chức Chợ Hoa, cửa lâu hai bên đường sẽ được mở ra, người ngoài bất kể là nam nữ già trẻ, đều có thể dạo phố. Đến lúc đó, hoa đăng, sạp nhỏ, người đi dạo đầy đường lóa cả mắt, đương nhiên còn có xiếc ảo thuật với cả gánh hát dựng lều lộ thiên biểu diễn, cực kỳ náo nhiệt, vũ cơ người Hồ gì đó, cũng thấy ở khắp nơi.”

“Vây... vậy tại sao phải trưng diện... tí mỉ như vậy.” Oản Oản cảm thấy không hiểu, không phải chỉ là đi dạo chợ đêm sao, huống chi không phải dân chúng đều khinh bỉ các nàng là nữ tử thanh lâu sao, vậy tại sao các nàng còn phải ra ngoài xuất đầu lộ diện, khiến cho dân tình không thoải mái.

“Nếu cô nương muốn âm thầm đi dạo một vòng, thì phải khiêm tốn một chút, chỉ là ngày Chợ Hoa, phàm là những mỹ nhân của các lâu các viện, bất luận nam nữ, đều phải ở trung tâm Chợ Hoa – Vọng Xuân Lâu lộ diện khoe sắc, cũng để cho mọi người biết, các cô nương của lâu mình, chơi lợi như thế nào, sắc nước hương trời ra sao.” Từ Hộ cười nói.

“Nhưng không phải đều là thường dân bán bánh tính thôi sao...” Oản Oản có chút lo lắng, đừng đến lúc đó bị người khác dùng đồ này nọ ném, lúc đó mới mất mặt.

“Ha ha, cô nương lo lắng nhiều rồi, nước Thần của chúng ta bất luận già trẻ đều yêu thích mỹ nhân, ngày đặc biệt như vậy, mặc dù trong tay không có tiền, nhưng cũng có thể ngắm nhìn vô số mỹ nhân, huống chi những vị quan to quyền quý, nếu chọn trúng ai, cũng có thể thương lượng với phu nhân hoặc đại gia của các lâu các viện, tính toán về sau...”

Về sau cái gì, Từ Hộ úp úp mở mở, Oản Oản nghe cũng hiểu. Đó chẳng qua chỉ là “Hội chợ giới thiệu sản phẩm” mà thôi, là ngựa chết hay là lừa chết, mọi người đi dạo ra giá so sánh, nếu vị nào thấy hợp khẩu vị, việc đó đẩy mạnh tiêu thụ không thể tốt hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cách ngày mở cửa Chợ Hoa còn có năm ngày, tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng nghe nói nửa tháng trước, nơi phố Hoa này đã bắt đầu rục rịch chuẩn bị, nghĩ đến hẳn là có người đã sớm tìm đến quan Thái Thường Tự(*) rồi, mà người này, như thế nào đều khiến cho Oản Oản cảm thấy có bóng dáng của Lan phu nhân. Nhiệt độ thay đổi, kỳ thực sớm một tháng hay trễ một tháng cũng không khác nhau gì mấy, nhưng nếu người đi tìm quan Thái Thường Tự nói vài câu lập lờ lấp lửng, vậy bất kể là quan phủ hoặc là thương hộ, đều phải xem trọng rồi.

(* Thái Thường Tự: là cơ quan hành chính cao nhất chương quản ban lễ nhạc trong XH phong kiến, đời tần gọi là Phụng Thường, đến thời Hán đổi tên thành Thái Thường Tự.)

Oản Oản cũng hiểu rõ, Chợ Hoa lần này chẳng những là cơ hội để Lan phu nhân vực dậy Tầm Hương các, mà cũng là nhân tố quyết định bản thân nàng ngày sau có thể trở thành người “chạm tay có thể bùng” hay không, giá trị có thể tăng gấp bội hay không, dù sao sinh nhật mười lăm tuổi của nàng sẽ đến không lâu sau đó.

“Cô nương, phu nhân vừa mới cho người đưa tới, vừa vặn có thể phối hợp với bộ y phục mới kia.” Từ Hộ dẫn theo Quát Diệp đi đến, Oản Oản giương mắt lên, trong tay Quát Diệp quả nhiên đang cầm một cái hộp gỗ.

Từ ngày Lan phu nhân giúp nàng chọn vài may y phục, đột nhiên giống như là đem nàng để ở trong lòng vậy, ngoại trừ y phục phải mặc vào ngày lễ Chợ Hoa, liên tiếp mấy ngày, Lan phu nhân còn đưa tới mấy bộ đã may sẵn cùng với các loại trang sức phối hợp. Xem ra, Lan phu nhân tựa hồ là muốn mượn ngọn gió xuân – Chợ Hoa, nâng nàng lên vị trí của Linh Linh.

“Đề đó đi.” Oản Oản cũng không buồn nhúc nhích lấy một cái, cố gắng muốn nhìn rõ mình trong gương, nàng không thể hiểu được, gương đồng mờ như vậy, các nữ nhân nơi này làm sao mà vẽ được một đường lông mày nhỏ nhắn đây, thậm chí còn có người vì theo đuổi dạng lông mày nhỏ nhắn, mà đã cạo sạch lông mày, một lần nữa vẽ lên lại.

“Cô nương tia mày, tại sao không gọi ta.” Từ Hộ phát phát tay, Quất Diệp rất biết ý đặt hộp gỗ lên sạp, rồi lui ra ngoài.

“Không cần.” Oản Oản nghiêng người tránh khỏi bàn tay của Từ Hộ vurun tới, cười nói: “Ta là người có tính tình cổ quái, không thích dạng lông mày một đường đang lưu hành hiện nay, chỉ cần không có lông dư ra là được rồi.”

Từ Hộ thu tay, cũng cười, tiếp theo lại nhìn từ trên xuống dưới phần lông mày mà Oản Oản đã sửa, không khỏi thở dài: “Cô nương thật sự là trang điểm ra sao cũng thấy đẹp mắt, đôi mày lá liễu này, mặc dù không tân trang nhiều lắm, nhưng cũng không tìm ra khuyết điểm.”

Oản Oản hơi nhếch môi, thu hồi dao tia lông mày, cũng không đáp lời, mặc dù con người nơi này lưu hành lông mày một đường nhỏ nhắn, nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều sửa mi như vậy, ít nhất chủ cũ của khối thân thể này, sẽ không phải là người theo đuổi “Thời thượng”, có đôi khi thích hợp với mình mới là đẹp nhất.

Đương nhiên phán đoán suy luận này về sau cũng phải tùy thuộc vào kiểm nghiệm trên người những nam nhân kia, nếu như thẩm mỹ của đám ông chủ giàu có kia cũng đặc biệt như vậy, nàng cũng có thể quyết tâm thay đổi để làm hài lòng họ, nàng quả thật người rất thức thời, không phải sao?

“Cô nương, bắt đầu từ tối nay phải chuẩn bị ngâm thuốc nước rồi.” Từ Hộ lại gần, quỳ gối lên sạp, cẩn thận bày quần áo cho Oản Oản. Quy củ của nơi này, các cô nương từng thời từng khắc đều phải thể hiện tư thái hoàn mỹ nhất, cũng chính vì như thế, bên cạnh mỗi vị cô nương có giá trị xa xỉ, nô tỳ luôn là một nhất, nhưng ngược lại, tiền lương hàng tháng cũng là cao nhất.

“Phu nhân có nói Chợ Hoa năm ngày sau, ta cần phải làm gì không?” Thuận tay cầm lấy chiếc hộp gỗ trên sạp, Oản Oản thuận miệng hỏi.

“Cô nương chỉ cần đi đến đó là được, còn lại không cần lo lắng.” Từ Hộ đầu tiên là nghi ngờ liếc nhìn Oản Oản một cái, sau bèn cho rằng nàng đang lo lắng liền an ủi.

“Không cần biểu diễn tài nghệ linh tinh sao?” Oản Oản hơi mở to hai mắt nhìn, nàng cho rằng Chợ Hoa chính là một cái sân khấu chào hàng, mỗi ny nhân phô diễn bản lĩnh của mình để hấp dẫn ánh mắt, nhằm có thể thu hút càng nhiều khách hơn.

“Cô nương của chúng ta học múa học ca, cũng không phải là để cho đám tục nhân này xem.” Từ Hộ cười lắc đầu, quả nhiên là tiểu thư thế gia vọng tộc, chuyện của phố Hoa, đoán chừng trước đây đều cho là lời truyền miệng.

Oản Oản trầm mặc, suy nghĩ này và kinh nghiệm từng trải của nàng là có xuất xứ, không nói ở hiện đại đã từng đọc không ít tiểu thuyết không đáng tin: nữ chính phong tao quyến rũ trong thanh lâu, vừa múa vừa hát, làm chán kinh biết bao Vương gia hoàng tử; Mà nói đến bảy kiếp trước của nàng, người nào đi ra để bán, không phải liều mạng biểu diễn bản thân, thì cũng là tăng bốc bản thân, đám ma ma tú bà hận không thể khiến cho nam nhân khắp thiên hạ đều có thể thấy được điểm sáng trên người các cô nương, vậy coi như cũng đếm bạc không hết.

“Vậy chúng ta chỉ đứng đây?” Oản Oản mờ mịt, không thể giống như cái cọc gỗ, cũng không phải là triển lãm trang phục.

“Phi...” Từ Hộ thấy bộ dạng ngây thơ của Oản Oản, không nhịn được cười nói: “Cô nương quả nhiên thật hồn nhiên đáng yêu, trên Chợ Hoa tuy rằng không cần cô nương lên đài hiển nghệ, nhưng còn có vũ cơ và các cô nương của những lâu khác.”

Oản Oản hiếm khi được nghe từ miệng Từ Hộ ý tứ hàm súc khinh bỉ, vội hỏi: “Ngoại trừ lâu chúng ta, các lâu khác đều phải hiển nghệ sao?”

“Sao có thể chứ, những lâu có chút tiếng tăm, đều sẽ không đi lên hiển nghệ, cũng chỉ có những tiểu viện ở phố Hoa, để câu được nhiều khách mới khẩn cấp như vậy, lại không biết làm như vậy sẽ gây tổn thất, những cô nương xinh đẹp sẽ bị hạ giá.” Từ Hộ dịu dàng vuốt ve mái tóc Oản Oản, giải thích: “Cô nương phải nhớ kỹ, mặc dù đã vào thanh lâu, cũng nhất định phải tự tôn tự ái, chỉ khi mình xem trọng bản thân, thì người khác mới có thể đề mình ở trong lòng.”

Sững sờ một lúc lâu, Oản Oản quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, thái dương vẫn chói mắt như vậy, chiếu lên làn mặt ẩm ướt...

Ở trong chốn lán qua lộn lại một hồi, Oản Oản day day huyết thái dương, nằm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chân trời chỉ còn hiện lên ánh sáng mờ nhạt, bên tai đã không còn tiếng tranh cãi ồn ào động khi nãy, mọi thứ dường như đều yên tĩnh, nhưng nàng vẫn không ngủ được.

Oản Oản hít một hơi thật sâu, hàng mi thật dài hơi cong rung động hai cái, nhìn mảnh sân nhỏ như đang say ngủ ngoài cửa sổ, đầu óc nhất thời trống rỗng. Mấy ngày nay, con đường trước cửa sổ nàng, quả thật rất bận rộn, lấp khung, dựng biển, đã treo lụa đỏ lên, còn có không ít tiểu quan lại giống như “Nhân viên giữ trật tự đô thị” của kiếp trước thay ca tuần tra, ồn ào mãi đến hôm nay mới xem như là hoàn tất xong xuôi, chỉ còn chờ đêm mai Chợ Hoa khai trương.

Chợ Hoa không những có tính đặc thù đối với những người làm công việc “Phục vụ” như các nàng, mà còn có sức hấp dẫn không nhỏ, ngay cả ngày bình thường, con phố Hoa này, căn bản một đại cô nương hay nàng dâu nhỏ cũng không có, mấy ngày nay dựng đài sân khấu, cư nhiên cũng xuất hiện lác đác vài người có lá gan lớn.

Kỳ thực hiện nay, phong tục của dân chúng nước Thần coi như cũng cởi mở, thậm chí có vài nữ tử ra ngoài cũng không cần che che giấu giấu, chỉ cần có vài người đồng hành, nhà giàu thì đi cùng với nha đầu, hộ vệ gì đó, cũng không có người nói gì. Nhưng con nhà từ tể mà đi đến phố Hoa thật đúng là hiếm thấy, cũng bởi vì gần tới ngày khai trương Chợ Hoa, thế nhân mới có thể khoan dung một chút, mỗi năm một lần ở nước Thần, đây cũng là cơ hội duy nhất để những thiếu nữ và nàng dâu kia có thể nhìn trộm kỹ nữ thanh lâu một tẹo.

Oản Oản chậm rãi bò ra từ trong ổ chăn, gần Lập Thu, trời vẫn nóng bức, vì ở phía bắc, nên ban đêm coi như cũng mát mẻ, cho nên nàng đơn giản chỉ

mặc áo đơn, để chân trần, bước xuống giường đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng mở rộng cánh cửa sổ ra, nửa thân mình tựa vào bên cửa sổ, dõi theo nơi xa xa dần dần khuất trong bóng tối, nghĩ đến tối mai, trong lòng cũng dâng lên một chút mong chờ không rõ...

“Công tử... Công tử...”

Bỗng nhiên, một giọng nói của trẻ em đè nén lại, truyền đến từ xa xa, Oản Oản giật mình một cái, vốn định đóng cửa sổ lại lảng tránh, lại không hiểu vì sao, ma xui quỷ khiến lại khẽ hướng ra bên ngoài tìm kiếm. Nào biết vừa ló đầu ra, lại chạm phải một đôi con ngươi trong suốt lấp lánh như ánh sao.

Người nọ đang đứng ở đầu đường cách Lâm Hà viện không xa, trong tay cầm đèn lồng đủ màu tám cạnh, cây đèn kia mỗi một mặt đều có một màu khác nhau, có hoa cỏ, có hình nhân, màu sắc sáng rõ, bị ánh nền từ trong đèn chiếu lên, khuôn mặt của người nọ tỏa ra vàng sáng rực rỡ.

Oản Oản hít vào một ngụm khí lạnh, nàng chưa bao giờ từng thấy một người xinh đẹp như vậy, nếu không phải lúc này hấn đang mặc y phục của thiếu niên, lại mang theo vài phần anh khí của nam tử, hơn nữa nàng đã có mấy đời từng trải, thì thậm chí nàng còn tưởng rằng, vị kia có khả năng là một thiếu nữ phần nam trang, còn là một thiếu nữ tuyệt sắc, diễm quang bắn ra tứ phía.

Kia hàng lông mày rậm không chút thô kệch, kia sống mũi thẳng đẹp đẽ tinh xảo, và cả kia cánh môi xinh đẹp ướt át như hoa cánh hoa đầm sương, càng không cần nói đến làn da khi sương tái tuyết kia (*), cùng với đôi mắt khiến cho Oản Oản phải run lên từng hồi, lúc này, dưới ánh đèn tươi sáng rực rỡ, một vùng nơi đó tỏa ra ánh mờ mờ ảo ảo.

(* Khi sương tái tuyết: khi dễ hạt sương, ức hiếp bông tuyết, ý chỉ làn da còn trắng mịn hơn hạt sương, bông tuyết)

Mỹ nhân, đúng là đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, Oản Oản nhìn không được thắm tán thưởng, hấn xinh đẹp rực rỡ, cũng không phải kiểu xinh đẹp tục khí như Oản Oản của kiếp trước, hấn xinh đẹp quyến rũ, cũng không giống như loại lẳng lơ của các cô nương trong lầu. Cho tới bây giờ nàng mới biết, cư nhiên trên đời này lại có một thiếu niên xinh đẹp như loài hoa anh túc đỏ: kiều diễm, tuyệt mỹ, có một loại hấp dẫn đến chết người như thế.

Đề lại lồng ngực đập rộn ràng, Oản Oản hoảng loạn muốn quay đầu đi, thấy thiếu niên kia đã chậm chậm đi tới, vàng sáng của cây đèn màu kia đọng đưa qua lại, chiếu lên y phục màu xanh lục của thiếu niên kia, mà khóm trúc xanh trên y phục màu xanh lục kia không biết được thêu bằng chất liệu gì, hiện lên ánh xanh mờ nhạt lần lần.

Oản Oản tự biết không thể tiếp tục như vậy nữa, nàng biết rõ ràng, bản thân chỉ bị bộ dáng của thiếu niên hấp dẫn, chứ không phải sinh ra tình ý gì, bây giờ nàng chỉ cần tỏ ra dường như không có việc gì đóng cửa sổ lại, cách ly được người nọ ở bên ngoài, hai người sẽ lại như lúc trước, trở thành hai đường thẳng song song vĩnh viễn không gặp nhau.

Nhưng cố tình không biết vì sao, cánh tay cầm song cửa sổ của Oản Oản lại cứng đờ như vậy, mắt thấy người nọ đã đi đến bức tường vây ngoài viện, ngửa đầu đối diện với nàng. Oản Oản cảm thấy tim như muốn ngừng đập, hai gò má nóng hừng hực, trong đầu giống như bị rút sạch đường khí vậy, từng trận choáng váng.

Thiếu niên kia giương mắt nhìn nàng, nhưng không nói lời nào, ngay tại lúc Oản Oản cảm thấy thời gian như ngừng trôi, hấn bỗng nhiên quay đầu nhìn về đầu ngõ đối diện, rồi sau đó nở một nụ cười yếu ớt không rõ ràng, mới gật đầu với Oản Oản một cái, rồi xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, một nam đồng tử đằng xa xa chạy tới, đuổi theo thiếu niên kia, miệng còn lẩm bẩm không ngừng, thiếu niên kia cũng không lên tiếng, chỉ thoáng dừng lại đợi nam đồng tử đuổi kịp, liền giơ tay sờ sờ đỉnh đầu nam đồng tử, rồi sau đó, hai người một trước một sau, biến mất trong tầm mắt Oản Oản.

Mãi cho đến khi người hoàn toàn biến mất, Oản Oản mới từng ngum từng ngum hút không khí, nàng cũng không biết mình bị làm sao, tuy rằng trước kia chưa thấy thiếu niên xinh đẹp như vậy, nhưng không đến mức khiến cho nàng – một bà già không có hứng thú gì với nam sắc – lại động tâm mãi không thôi, hay là... Oản Oản sờ lên ngực mình, khối thân thể này cũng không phải là của nàng.

Nghĩ vậy, một trận gió lạnh sau lưng, Oản Oản giật mình một cái, luống cuống đóng cửa sổ lại, sau đó thành thành thật thật chui vào ổ chăn, lại miên man suy nghĩ một trận, rồi mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Bánh xe lăn tròn, thỉnh thoảng xóc nảy, hất lên một lớp bụi đất mỏng manh, người đi đường không thể không tránh sang một bên, vài người trong đó hình như nhận ra dấu hiệu trên chiếc xe kia, chỉ trở cười cợt ái ngại, từ chiếc xe ngựa đã chạy xa, họ vẫn vờn cổ dài, mặc dù không nhìn thấy được người ngồi bên trong xe, cũng tựa hồ có thể nhìn xuyên thấu qua vách xe thật dày, tưởng tượng mỹ nhân ngồi trong xe xinh đẹp ra sao cũng khiến người thèm nhỏ dãi. Cũng có người nhiều chuyện, theo đuôi phía sau, muốn thăm dò xem hôm nay Tầm Hương lâu mới xuất lộ ra dạng mỹ nhân như thế nào.

Xe ngựa chạy thẳng một mạch đến trước, rẽ vào con đường treo đầy hoa đăng phía trước, đám đông tránh đi càng ngày càng nhiều, chỉ khi sắp tiến vào giữa phố Chợ Hoa mới chậm lại, cẩn thận chuyển bánh, chạy thẳng vào giữa con phố. Trên đường cũng gặp thêm vài chiếc xe ngựa khác, nhưng huy hiệu trên mỗi chiếc xe ngựa không giống nhau, thậm chí còn có xe chủ động nhường đường, để chiếc xe này có thể dẫn đầu tiến vào Chợ Hoa.

Rốt cục, xe ngựa vòng qua đài sân khấu lớn nhất ở Chợ Hoa, từ từ chậm lại, mãi đến khi chạy tới trước một quán rượu xa hoa số một Chợ Hoa thậm chí là đứng đầu kinh đô – Vọng Xuân Lâu, mới chậm rãi dừng lại.

Sau đó, phu xe một thân áo ngắn bằng vải bố màu lam xám còn mới tinh từ trên xe ngựa nhảy xuống, đầu tiên hấn đối đáp vài câu với tiểu nhị của Vọng Xuân Lâu ra cửa nghênh đón, rồi sau đó lại lần nữa lên xe, đánh xe ngựa đi vòng đến cửa nhỏ ở hậu viện Vọng Xuân Lâu, cứ như vậy khiến cho đám người theo sau không có cách nào nhìn được người bên trong dù chỉ một chút.

“Cô nương, chúng ta đến nơi rồi.”

Xe ngựa dừng lại, đầu tiên một thiếu nữ còn nhỏ tuổi mặc quần áo màu phấn hồng từ trên xe nhảy xuống, từ trên bàn đạp của xe ngựa, cầm một cái băng ghế nhỏ đặt bên cạnh xe, rồi sau đó lại có một thiếu nữ quần áo màu cam cũng từ trên xe nhảy xuống, nâng tay vén màn xe lên.

“Cô nương...” Từ Hộ vốn định xuống trước để đỡ cô nương xuống xe, cũng không ngờ, vừa mới đứng dậy, đã bị Oản Oản bắt được ống tay áo.

“Không có việc gì.” Oản Oản cũng thấy bản thân tựa hồ có chút khác thường, vội nở nụ cười, buông lỏng tay.

Từ Hộ cũng không hỏi nhiều, trấn an vỗ về bàn tay Oản Oản, sau đó nhanh nhẹn xuống xe, đứng bên cạnh xe, lại vươn cánh tay về phía Oản Oản. Oản Oản hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần, liền bày ra vẻ đoan trang vịn lên cánh tay Từ Hộ, tao nhã bước xuống xe. Đội Oản Oản xuống xe đứng vững, Đào Diệp áo phấn hồng đứng bên cạnh bước lên trước đội một cái mũ có màn che lên đầu cho Oản Oản.

“Là Oản Oản cô nương sao?”

Một hàng năm người còn chưa đi vào trong quán, Oản Oản chỉ thấy không ít nha hoàn và ma ma đứng trong sân ngoài hành lang tầng một, đều đang nhón chân nhìn ngó, trong đó có một ma ma mặc áo vải in hoa đi tới, khách khí hỏi.

“Đúng vậy, làm phiền Trần ma ma đợi lâu rồi.” Từ Hộ tiến lên một bước, nghênh đón.

“Từ Hộ cô nương, các người quả thật đã đến, phu nhân đã hỏi vài lần rồi, nếu vẫn chưa đến, sợ là đã tìm người về hỏi thăm một chút rồi.” Trần ma ma kéo tay Từ Hộ, thân thiện nói.

“Đây là lần đầu cô nương đến, nên chúng ta không thể không tốn chút tâm tư, vẫn xin phu nhân thứ tội.” Từ Hộ cười, cùng Trần ma ma sóng bước, lại tùy ý phát phát tay, phu xe vừa này lập tức hiểu ý, chấp tay cúi chào Oản Oản, liền xoay người đi.

“Hôm nay không ít người đến, những cô nương của lâu chúng ta đã đến cả chưa?” đêm nay Chợ Hoa mở cửa, Lan phu nhân mang theo ba vị cô nương đã chọn lựa tỉ mỉ khác ngồi cùng xe đến trước, vì Oản Oản được cực kỳ coi trọng, nên yêu cầu nài nỉ một người một xe đi sau, hơi chậm lại một bước, cái gọi là mỹ nhân khoan thai đến chậm, cũng là một mảnh lối.

“Đã đến cả rồi, đang ở Chi Lan viên ở lầu ba.”

Hàng năm Chợ Hoa khai trương, các viện các lâu, sẽ ở tại Vọng Xuân Lâu đầu “Hoa”, Vọng Xuân Lâu chia làm ba tầng, tầng lầu càng cao, biểu hiện cho sức ảnh hưởng của các phu nhân càng lớn, tất nhiên các cô nương ở “Trong nhà”, cấp bậc càng cao, người thường căn bản sẽ không được nhìn thấy.

Trần ma ma dẫn đám người Oản Oản đi vào hành lang gấp khúc, lại vào một Thính đường (phòng khách) ở tầng một, Oản Oản được Từ Hộ đỡ, theo sau là Đào Diệp và Quát Diệp ở hai bên, thật cẩn thận vén vạt váy tám mảnh thêu trăm điệp màu tím nhạt lên cho Oản Oản, sợ bị bẩn do dính phải bụi đất trên mặt đất.

Oản Oản không dám nhìn loạn, chỉ hơi hơi cúi đầu, dư quang nơi khóe mắt lén xuyên qua khe hở của màn che mặt, lướt qua bốn phía, Tiền đường ở bên ngoài của Vọng Xuân Lâu thì nàng chưa nhìn thấy, nhưng thấy trong sân của Thính đường ở tầng một này, tuy có không ít người lui tới, nhưng lại không một ai lớn tiếng ồn ào, đều bận rộn công việc trong tay, nam nhân ở trong sân cũng cực ít, phần lớn đều là người được sai sử đi làm việc, cũng có nhiều đứa bé khoảng mười tuổi, có lẽ, các viện ở phố Hoa đều tụ tập tại ngày hội Chợ Hoa này, cũng không phải không có đạo lý.

Họ mới vừa lên lầu hai, liền gặp vài vị cô nương xiêm y xinh đẹp từ phía xa đi tới, Trần ma ma hơi hơi nâng cảm lên, che phía trước Oản Oản, Oản Oản cũng phối hợp dựa vào Từ Hộ. Kể từ khi nàng xuyên không đến đây, quả thật là chưa tiếp xúc với nhiều người như vậy, lúc còn ở phủ tướng quân, vây xung quanh đều là nha hoàn ma ma trong nhà, vì sợ để lộ dấu vết, nên cũng không dám thân cận nhiều.

Sau này vào Tầm Hương lâu, bắt đầu ở cùng vài nha đầu còn nhỏ tuổi, nhưng vì không thích đối mặt với bọn họ ngày ngày khóc lóc ní non, xuân bi thu sầu, nên càng ít giao lưu. Bây giờ ngoại trừ Từ Hộ là nàng coi như thân mật thì chỉ có Đào Diệp và Quát Diệp mà thôi. Mặc dù nàng ở cùng một tầng với cô nương Hồng bài (*) của lâu, nhưng bởi vì tính cách của nàng ta thật quái gở, hơn nữa phu nhân dù sáng dù tối cũng không cho người khác tiếp xúc, cho nên nàng cũng chỉ thoáng gặp qua, ngay cả lần này phu nhân mang theo vài vị Thanh quan nhân mới tuyển, cũng không quen thuộc lắm.

(* Hồng bài: thẻ đỏ, ý chỉ cô nương xinh đẹp nổi tiếng nhất lâu)

“Trần ma ma!”

Những vị cô nương kia từ xa tới gần, vừa thấy Trần ma ma, hình như cực kỳ tôn kính, đều ríu rít dừng lại hành lễ bái kiến, Trần ma ma chỉ gật gù đầu, cái mũi hừ hừ âm ừ, liền dẫn đám người Oản Oản lên cầu thang, đi thẳng đến lầu ba. Oản Oản không dám quay đầu, nhưng cũng biết đám cô nương ở lầu hai này, chắc cũng chính là các cô nương “Cửa nhỏ nhà nghèo” mà ngày thường phu nhân thường nhắc tới, dù sao, như vậy cũng tốt hơn các cô nương ở lầu một. Trong lòng Oản Oản không khỏi cười khò, có phải nàng nên cảm tạ Ông trời lần này để cho nàng xuyên không vào được “Xí nghiệp” xem như là cao nhất trong “Nghề phục vụ” không, ít nhất ngoại trừ khách quý bên ngoài, nàng không phải lo lắng còn có đồng nghiệp cao cấp nào trong nghề sẽ khi dễ nàng ở bên ngoài.

“Cô nương nhanh vào trong đi, phu nhân sẽ sốt ruột đấy!” Đây cửa gian phòng thứ ba ở tầng ba ra, Trần ma ma đứng ở ngoài cửa không đi vào. Oản Oản gật đầu, cùng Từ Hộ tiến vào, Đào Diệp và Quát Diệp tất nhiên cũng theo sau.

Họ vừa vào đến cửa, còi đôi giày lụa, qua tấm lưới mỏng che mặt, Oản Oản quan sát sơ qua bố trí ở nơi này, cũng gần giống như Tầm Hương lâu, là phong cách trang nhã cổ xưa, ít đi mấy phần sơn phần, nhiều hơn vài phần lịch sự tao nhã, Chi Lan viên là một căn phòng, mở cửa đi vào là thính đường, bốn cây cột thẳng đứng ở bốn góc được sơn lớp vôi vữa còn rất mới, mặt tường cũng được quét vôi trắng, dưới sàn lát gạch vuông, chính sảnh thông thẳng đến phòng ngủ mà không có cửa, chỉ được ngăn cách bằng một cái kệ Đa Bảo Các có cổng vòm*, lúc này đứng trước cổng vòm là hai tiểu nha đầu vẫn luôn hầu hạ phu nhân, Oản Oản lấy lại bình tĩnh, rồi đi tới.

*tương tự như loại kệ này:

“Cô nương rốt cục đã tới, nếu không phu nhân nổi giận mất, thời gian càng trễ, Chợ Hoa có thể càng náo nhiệt, không thể để đám người thô lỗ kia đụng phải cô nương.” Người còn chưa tới, tiếng đã đi trước, Oản Oản mấp máy môi, Từ Hộ cũng nhanh tay gỡ mũ che xuống.

“Giang ma ma.” Oản Oản gọi khỏe miệng, tiến lên hành lễ nói.

“Ôi, trời ạ, đây là tiên nữ nơi nào, mau mau... Chậc chậc, xem như có thể để cho lão gia hóa ta đây được mở mắt rồi.” Giang ma ma tiến lên kéo Oản Oản lại, không nhìn được tán thưởng, chỉ thấy Oản Oản một thân áo ngắn, váy dài tám mảnh, y phục toàn thân đều là màu lam tím, mỗi con bướm trên người đều dùng hai màu chỉ vàng chỉ bạc thêu xen kẽ, bên hông thắt dây lưng kết đá quý Bát Bảo, lại nhìn ngắm mái tóc đen Oản Oản được vấn thành búi tóc bán nguyệt đang lưu hành ở nước Thần, trên búi tóc cũng không trâm cài rườm rà, chỉ cài vài đôi trâm Thái diệp (bướm nhiều màu) giăng tua, song song đối đối cực kỳ đáng yêu, lại thêm đóa Ngọc Lan được khắc từ bạch ngọc cài bên tóc mai, vài sợi tơ dây rủ xuống trước ngực, quả thật là xinh đẹp như tiên, tựa như tiên nữ Nguyệt cung đùa bướm trong đêm.

“Ma ma đừng cười ta.” Oản Oản giả vờ e thẹn, để được như vậy, có trời mới biết nàng phải giả vờ thanh thuần vất vả cỡ nào a.

Giang ma ma cười cười, cũng không nhiều lời, nắm tay Oản Oản rồi dẫn vào bên trong. Từ Hộ tất nhiên là theo sau, chỉ có Đào Diệp và Quát Diệp phải ở lại ngoại sảnh, một lát sẽ có người đến dẫn các nàng đi ăn điểm tâm.

“Mau cho ta nhìn xem, a... chậc chậc...” Vào phòng ngủ, Lan phu nhân quả nhiên đang ngồi quỳ trên sạp thưởng thức trà, bên dưới tay phải bà, cũng có một vị phu nhân đang quỳ, rất lạ mắt, mấy vị Thanh quan nhân mà Lan phu nhân mang tới đang vây bên cạnh phu nhân, dường như đang kể chuyện vui, trên mặt mọi người đều mang nét tươi cười.

“Xin thỉnh an phu nhân, đã để phu nhân đợi lâu.” Oản Oản đưa tay thu vào trong tay áo, đặt lên giữa ngực bụng, cúi đầu khom người, hai chân khễ cong hành lễ nói. Tư thái tao nhã, khí chất như lan, dung nhan tinh xảo như ngọc lưu ly, khiến vị phụ nhân bên cạnh Lan phu nhân gật đầu liên tục, ánh mắt hâm mộ ghen tỵ.

Lan phu nhân tất nhiên là cảm nhận được bà ta đồ kỳ ham muốn, nhưng cũng bất động thanh sắc, chỉ hơi hơi nhếch khóe miệng đắc ý, thân thiết đứng dậy kéo Oản Oản, để nàng ngồi lên sạp chỗ gần mình nhất.

“Lan tỷ tỷ thật có phúc, ta quả thật được mở rộng tầm mắt, trên đời này lại có thể có dạng xinh đẹp như vậy. Còn không mau giới thiệu cho ta một chút.” phụ nhân bên cạnh Lan phu nhân phe phẩy cây quạt tròn, chưa chưa nói.

“Bớt làm trò đi, Quy Hi Viên của bà không có cô nương tốt sao? Cẩn thận lời này để cho Xảo Chi của bà nghe được, đến lúc đó là không để cho bà yên đâu!” Lan phu nhân che mặt mà cười, trêu ghẹo nói.

“Aizz, Xảo Chi của nhà ta thì xem là gì, chẳng qua chỉ là dễ nhìn thôi.” Mặc dù lời nói của phụ nhân kia như thế, nhưng nét kiêu ngạo trong mắt lại không che lấp được, Oản Oản buồn mắt, nói vậy cô nương tên là Xảo Chi kia, là đầu bài (*) – người đứng hàng nhất nhì trong Quy Hi Viên.

(* đầu bài: tên đứng đầu bảng)

“Nếu thật như thế, làm sao có thể lọt được vào mắt xanh của Tam công tử nhà Thái sư đại nhân chứ?”

“Đầu có, đầu có...”

Oản Oản thoáng nghiêng đầu, không tập trung nghe các phu nhân tăng bốc nhau, khóe mắt không tự giác nhìn các cô nương bên tay trái mình, tất cả đều là Thanh quan nhân mà Lan phu nhân mang đến, hình như cũng lớn tuổi hơn nàng một chút, chắc hẳn Lan phu nhân cũng biết đạo lý “trứng gà không thể đặt chung một rổ”, nói không chừng sẽ cho một vị cô nương trong họ, sẽ cùng người nào đó nhãn duyên (*).

(*nhãn duyên: lần đầu tiên nhìn thấy đối phương mà sinh ra cảm giác, cùng loại “nhất kiến chung tình” hoặc “cảm xúc đầu tiên”)

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Oản Oản đang bất động thanh sắc vụng trộm đánh giá người khác, tất nhiên cũng không ngăn cản được người khác vụng trộm đánh giá nàng. Chỉ thấy trong bốn vị cô nương kia, một người mặc trang phục màu xanh ngọc, là một thiếu nữ hơi nhỏ tuổi, đang len lén kéo thiếu nữ mặc áo vàng bên cạnh, vừa liếc trộm Oản Oản, vừa nhỏ giọng nói gì đó. Oản Oản cười thầm, lại làm bộ không biết, nhưng thiếu nữ áo vàng kia, lại lôi kéo thiếu nữ áo xanh ngọc, đưa ánh mắt ra hiệu, thiếu nữ kia lập tức liền không dám nói nữa.

“Oản Oản, người lại đây, nói nửa ngày cũng chưa giới thiệu cho người.” Đường như mới nhớ tới Oản Oản không biết những người trong phòng, Lan phu nhân nhiệt tình nắm tay Oản Oản nói: “Vị này là Linh phu nhân của Quy Hi Viên, cũng là chị em tốt của ta, hôm nay bà ta cũng mang người mới, đợi lát nữa chúng ta cùng đi qua, làm quen một chút cũng tốt.”

Oản Oản giả vờ thẹn thùng đứng dậy thi lễ với Linh phu nhân một cái, trên đường đến nàng có nghe Từ Hộ nói qua quy củ của Phổ Hoa: vào ngày Chợ Hoa, nếu phu nhân nào có ý muốn giao hảo, thì trước tiên một mình đến chào hỏi phu nhân khác, không mang theo cô nương, chờ song phương giao hảo, lại gọi cô nương đến gặp nhau, một lát Đẩu Hoa, sẽ ở chung một chỗ, coi như là kết liên minh. Nhưng nếu là có ý khiêu khích, bên kia sẽ mang theo cô nương đắc ý nhất đi giẫm lên địa bàn của người khác. Đương nhiên, oan gia nên giải không nên kết, bình thường các phu nhân ở lâu ba sẽ không làm chuyện hẹp hòi như vậy.

“Bốn người này, chắc người cũng chưa gặp qua, các nàng ở tại Thường Thu viện, lại không cùng một sư phụ với người.” Lan phu nhân cười vẫy tay gọi bốn vị cô nương kia giới thiệu.

Lúc này Oản Oản mới ngẩng đầu cẩn thận quan sát bốn vị cô nương kia, trong Tầm Hương lâu, đại khái phân thành ba viện, nơi cao cấp nhất chính là Lâm Hà viện nơi Oản Oản đang ở, tọa lạc tại nơi sâu nhất trong lâu, người bên trong bình thường đều là những cô nương nổi tiếng nhất và Thanh quan nhân có tiềm năng nhất. Kém một chút là Thường Thu viện, ở bên trong là những cô nương nhan sắc tương đối và phần lớn Thanh quan nhân. Kém nhất và cũng ở gần đại sảnh nhất, là Hàm Tu viện, bên trong phần lớn đều là cô nương không quá xinh đẹp, ở đại sảnh mời chào khách nhân. Đương nhiên còn có Đồng Hân viện được người gọi là “Lãnh cung”, nơi đó toàn người già yếu bệnh tật, căn bản là không có khách, cái này thì không đề cập tới.

Mà bốn vị trước mặt Oản Oản, đều đến từ Thường Thu viện, mặc dù nhan sắc hơi kém Oản Oản một bậc, nhưng cũng có chút đặc điểm rất khá, ví như vị cô nương áo vàng kia, đoan trang thanh nhã, thật giống như khuê các nhà ai, không có một tia lỗ mãng, chắc hẳn có một vài nam nhân thanh cao, tự xưng ta là chính nhân quân tử, vừa gặp sẽ thích; lại ví như thiếu nữ áo xanh ngọc bích vừa mới nhìn lên mình kia, thật thà đáng yêu, như là không có tâm cơ, chắc chắn cũng sẽ khiến một vài nam nhân thích ngay thơ tuyển chọn.

“Nàng ta tên là Phương Hoa.” Lan phu nhân chỉ vào thiếu nữ áo vàng nói, lại chỉ vào thiếu nữ mặc áo cam thêu chuồn chuồn ngồi thứ ba nói: “Nàng tên là Vinh Ngọc.”

Oản Oản ngồi ngay ngắn, hai tay khép lại, khom người hành lễ với hai người kia, hai người kia tất nhiên cũng đáp lễ theo. Nhìn hai người họ, một người đoan trang, một người dịu dàng, Oản Oản không khỏi say mê, không hổ là Tầm Hương lâu, chẳng những người đẹp, mà tên cũng không giống mấy thứ hoa hòe chim chóc gì đó.

“Đây là Cầm Song.” Lan phu nhân lại chỉ thiếu nữ áo xanh ngọc thêu sóng nước nói, Oản Oản nhìn kỹ, nàng ta chân mày nhíu lên, mang theo tia mê hoặc, thoạt nhìn xinh đẹp, cử chỉ lại nông nổi, trong bụng thầm than.

“Đây là...”

“Ta gọi là Hồng Chúc.” Thiếu nữ áo xanh ngọc kia còn chưa chờ Lan phu nhân lên tiếng, liền cười hi hi nói với Oản Oản.

“Nhìn bộ dạng nhoi nhoi như khi của người...” Lan phu nhân chẳng những không tức giận, ngược lại chỉ vào nàng cười không ngừng.

Hồng Chúc kia cũng có thói quen biết làm nũng, bước vài bước lại gần, ôm lấy cánh tay Lan phu nhân lắc lắc nói: “Phu nhân, không phải là ta khó được nhìn thấy một muội muội xinh đẹp như vậy sao, chỉ sợ phu nhân lợt mắt ta, ta đã có thể lờ mắt cơ hội giao hảo với mỹ nhân rồi.”

“Người đó, nói người cái gì cũng tốt, nôn nôn nóng nóng, mồm miệng lại nhanh nhẩu.” Lan phu nhân chỉ chỉ lên trán Hồng Chúc, cười nói.

Oản Oản cười lấy lòng, cũng không nói gì, xem ra Hồng Chúc tuy rằng mặt ngoài ngây thơ, nhưng trên thực tế cũng không thật sự là người chính trực, cũng biết mưu tính, bằng không cũng sẽ không được Lan phu nhân coi trọng như thế.

“Ồn Ồn muội muội, không muốn nói chuyện với ta sao?” thấy Ôn Ôn chỉ cười không nói, Hồng Chúc ra về buồn khổ, cắn cắn môi dưới nói.

Hàng mi cong của Ôn Ôn chớp chớp vài cái, cong môi nói: “Muội muội ta thật đúng là có một thắc mắc.”

“Nói mau nói mau.” Hồng Chúc thuận thế nghiêng người sang, rất tự nhiên mà kéo cánh tay Ôn Ôn cười nói.

Ôn Ôn đề nén xúc động muốn rút tay ra, nhàn nhạt cười nói: “Tỷ tỷ đã gọi là Hồng Chúc (nền đỏ), vì sao trên người lại mặc y phục xanh? Chẳng lẽ nhũ danh gọi là Lục Chúc (nền xanh) sao?”

Dứt lời, mấy người chung quanh đều bật cười, thậm chí Lan phu nhân cười chảy cả nước mắt, giờ tay chỉ chỉ Ôn Ôn không ngừng nói: “Ngươi cái... Ngươi cái con quỷ ranh ma này.”

Hồng Chúc bị mọi người cười, mặt hơi phấp phồng, chu đôi môi hồng phấn không thuận theo nói: “Muội muội thật đúng là, cư nhiên lại trêu ghẹo ta, tuy người ta tên là Hồng Chúc, nhưng người ta không thích áo hồng, chỉ thích áo xanh thôi.”

“Vậy liền đổi tên kêu Lục Trúc Tử (cây trúc xanh) đi, phát âm cũng không sai biệt lắm.” Ôn Ôn bấu môi, vô tội nói. Mọi người lại một trận cười to, lúc này Hồng Chúc không còn lời kéo tay Ôn Ôn nữa, ngược lại xấu hổ rúc vào làm ổ trong lòng Lan phu nhân.

Mấy người lại hàn huyên một hồi, Ôn Ôn coi như là có tiếp xúc một chút với bốn vị mỹ nhân kia, đúng như nàng nghĩ, Phương Hoa chừng chạc, Vinh Ngọc dịu dàng, Cầm Song quyến rũ, Hồng Chúc hoạt bát, mặc dù không bì kịp với Thanh quan nhân duyên dáng xinh đẹp của Lâm Hà viện, nhưng có đầy đủ xuân thu, hôm nay mang đến Đẩu hoa, chắc hẳn thêm không ít phần thắng.

“Sao Tử Hoàn cô nương vẫn chưa tới?” Linh phu nhân làm như sức nhớ ra, liếc mắt nhìn Ôn Ôn một cái, rồi hỏi Lan phu nhân.

“Nàng tuổi còn quá nhỏ, vẫn chưa học xong quy củ.” Lan phu nhân nâng chung trà lên, không muốn nhiều lời, Linh phu nhân cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn Ôn Ôn thêm vài lần.

Ôn Ôn không thêm đề ý quay đầu đi, trong Lâm Hà viện, có ba vị Thanh quan nhân, một là nàng, một là Tử Hoàn, còn một người khác là Bội Dao, trong ba người, nàng lớn tuổi nhất và cũng đến trẻ nhất. Bội Dao nghe nói là năm tuổi bị bán vào Tầm Hương lâu, mà Tử Hoàn còn lại là được sinh ra ở Tầm Hương lâu, nẫu thân của nàng ta từng là đầu bài của Tầm Hương lâu, đáng tiếc mất sớm, có thể nói, Tử Hoàn là do một tay Lan phu nhân nuôi dạy, giống như tiểu thư khuê các. Cho nên mặc dù các nàng ở cùng một viện, nàng và Bội Dao coi như cũng nói chuyện vài câu, nhưng Tử Hoàn thì chỉ nhìn từ xa, cũng không ở chung. Dù sao, không thể phủ nhận, trong ba người ở Lâm Hà viện, Tử Hoàn là đẹp nhất.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên trầm mặc, cũng may đúng lúc Giang ma ma đi đến thông báo với mọi người, Chợ Hoa đã chính thức khai trương đẩu hoa. Lan phu nhân cùng Linh phu nhân trịnh trọng đứng dậy, cùng đi ra ngoài, Tử Hộ đỡ Ôn Ôn theo sát sau đó, bốn vị mỹ nhân kia cũng làm bạn theo sau Ôn Ôn đi ra ngoài.

Đẩu hoa ở Chợ Hoa, kỳ thực nói cho dễ nghe, thật sự là như vũ cơ và cầm sư đẩu tài nghệ, đương nhiên cũng chỉ có các cô nương “cửa nhỏ nhà nghèo” là đi ra xuất đầu lộ diện, còn giống như lầu của Ôn Ôn, thì đeo mạng che mặt đứng trên lầu, chỉ để lộ mặt một ít, để cho dân chúng phía dưới có thể liếc nhìn một chút thôi. Nhưng mà, cũng không chỉ mỗi như thế, có một số người cũng không dễ xua đuổi như dân chúng.

“Phu nhân, Lan phu nhân mạnh khỏe.”

Đám người mới ra cửa phòng, cửa phòng bên phải cũng mở ra, ba vị mỹ nhân từ bên trong lần lượt đi ra, người đi đầu đeo mạng che mặt, nhìn dáng người cũng biết, đây là con cò chính lần này của Quy Hi viện.

“So với lần trước gặp mặt, Phẩm Nhan cô nương đã trở nên yếu điệu hơn chút rồi.” Lan phu nhân đối với đối phương không lấy gì làm xa lạ.

“Cũng lớn rồi, năm nay cũng đã mười sáu.” Linh phu nhân đi lên phía trước kéo Phẩm Nhan, các cô nương lại ra mắt chào lẫn nhau.

Ôn Ôn thờ dài, nàng rất không kiên nhẫn với loại giao tiếp này, nhưng cũng không thể tránh được, dù sao mọi người đều là người trong nghề, quan hệ thân thiết thì hơn là trở mặt, chỉ là không nghĩ tới, thanh lâu nơi này lại coi trọng quy củ như vậy, như muốn bắt chước theo các phu nhân tiểu thư quý tộc vậy.

“Chào Phẩm Nhan tỷ tỷ.” Dù sao bản thân mình nhỏ hơn một tuổi, Ôn Ôn không thể không tiến lên hành lễ.

“Ôn Ôn muội muội quả nhiên là vị mỹ nhân, chẳng qua Lan phu nhân bình thường đem muội muội giấu kỹ quá, đến hôm nay chúng ta mới được chiêm ngưỡng đấy.” Phẩm Nhan dĩ nhiên cũng nhìn ra Ôn Ôn có vị trí quan trọng với Lan phu nhân, vội nhiệt tình tiến lên, lôi kéo Ôn Ôn hàn huyên nói chuyện.

Cứ như vậy, một nhóm này lại thêm ba người, tám vị cô nương, hai vị phu nhân, lại thêm tùy tùng, ma ma, một nhóm đông đúc chậm rãi đi đến chính đường, nơi đó có đã có ngăn phòng giành riêng cho các lầu các viện, đến lúc đó mở cửa sổ ra, các cô nương trên lầu đã có thể thưởng thức tài nghệ phía dưới, người dưới lầu cũng có thể ngắm nhìn mỹ nhân trên lầu. Nếu nhà quyền quý nào nhìn trúng một cô nương nào, bất luận là vũ cơ dưới lầu, hay là cô nương trên lầu, sẽ sai hạ nhân nhà mình đến tặng hoa, ai được nhiều hoa, hiển nhiên chính là người được quý nhân coi trọng nhất. Hàng năm, ngoại trừ ở dưới lầu “các bông Hoa” đẩu tài nghệ trên đài, thì những “bông hoa xinh đẹp” nửa che nửa lộ trên lầu này là khiến người chú ý nhất.

Vọng Xuân Lâu được xây theo hình chữ U, ngoại đường (phòng ngoài) có sương phòng của ngoại đường, tất nhiên nội viện cũng có sương phòng của nội viện, mặc dù hướng đi ra chính đường khác nhau, nhưng ngoại viện của tầng ba cũng vẫn y theo cấu tạo của Vọng Xuân Lâu, có nghĩa là các cô

nuong có thể nhìn thấy nhau từ xa.

“Họ là ai?” từ xa, Oản Oản nhìn thấy lầu đối diện, có một vài thiếu niên đi lên, trông cách ăn mặc cũng không giống gia đình bình thường, những người kia, môi hồng răng trắng, gặp nhau cứ chỉ ngả ngón, cảm thấy có vài phần ghi nhớ.

“Thượng Hoa Viện đấy... là nam viện đấy.” Đứng bên cạnh Oản Oản, Phầm Nhan lớn hơn Oản Oản một tuổi, hơn nữa lại vào sớm hơn nàng nên đối với những nam viện nữ viện thì hiểu rõ hơn.

Oản Oản gật đầu, nữ viện ở phố Hoa gọi chung là Yên Chi Viện, nam viện gọi chung là Thượng Hoa Viện, cũng không biết là nhóm Thượng Hoa Viện nhà ai mà phô trương đến vậy.

Nghĩ thế thôi, Oản Oản vẫn không để trong lòng, nhưng vừa đi được vài bước, liền nghe phía sau một loạt tiếng hút khí, không khỏi kinh ngạc, Phầm Nhan khó hiểu nhìn qua. Chợt thấy vẻ mặt nàng mê mẩn, Oản Oản lại kéo kéo tay Phầm Nhan, quay đầu nhìn lại, lúc này, ngay cả Oản Oản cũng ngây ngẩn cả người.

Oản Oản nhón chân nhìn ra xa, không khỏi cảm thán cực kỳ, không biết con cái nhà ai mà anh tuấn kiệt xuất như thế. Chỉ thấy một nhóm bốn người kia, tuổi tác không lớn, cử chỉ lại tao nhã, không giống những người vừa rồi, mà lại giống như công tử quý tộc nhà ai, từ đầu tới chân không có chỗ nào là không hoàn mỹ. Lúc này họ vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng có người cúi đầu nói nhỏ nhẹ, hoặc huyếch nhau vui đùa âm ỉ, chợt có một người dừng bước chân, quay đầu nhìn lại. Oản Oản không tự chủ được dõi theo hướng hấn nhìn, nhất thời toàn thân cứng đờ...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Người nọ hôm nay mặc một thân thâm y vạt chéo(1) màu tím nhạt, hộ trán quần trên đầu khảm đá quý màu tím cùng màu, đầu đội bảo quan Tử ngọc nạm vàng, thắt lưng cũng quần đai lưng Lưu tinh truy nguyệt (sao băng đuổi theo mặt trăng) khảm tử ngọc. Oản Oản bấu môi, nhìn cứ như Giả Bảo Ngọc ấy.

“Khuyên thiếu...” Lúc này, Phầm Nhan ở bên cạnh mới lên tiếng, chỉ là cảm giác nghe như thiếu nữ hoài xuân. Oản Oản giương mắt nhìn Phầm Nhan, quả thực thấy hai gò má nàng phỉm hồng, đôi mắt ướt át, không khỏi thầm than: xem ra không phải chỉ mỗi mình mình mới bị sắc đẹp kia mê hoặc, thiếu niên này thật đúng là họa thủy a.

Lại nhìn thấy bên cạnh người nọ còn có một vị đi theo, hơi lớn tuổi, cũng là một thân thâm y vạt gấm vạt trắng(2) màu xanh ngọc, thật trắng, mặc dù không đẹp để quý giá, nhưng nổi bật đáng người tao nhã, khí chất phóng khoáng, còn có vài phần chững chạc và khí thế của nam tử trường thành.

Oản Oản mê mẩn, lại thấy Lan phu nhân cùng Linh phu nhân hướng về phía nam từ áo xanh kia khẽ gật đầu, nam nhân nọ cũng ôm quyền đáp lễ, Oản Oản thầm đoán, chẳng lẽ nam nhân lớn tuổi kia là lang quân của tiểu quan quân?(*)

(* tiểu quan: là nam kỹ; tiểu quan quân: nơi ở của những tiểu quan, hay còn gọi là nam viện; lang quân của tiểu quan quân: ông chủ của nam viện.)

Như Oản Oản suy nghĩ, chợt nghe Lan phu nhân vừa đi vừa nói chuyện: “Thoạt nhìn tinh thần của Đồng lang quân so với năm trước yếu đi rất nhiều.”

“Đúng vậy, năm nay Hưởng Quân Viên cũng thu vào không ít quan gia tử.” Lúc Linh phu nhân nói câu này, lộ ra vài phần ghen tị.

(* quan gia tử: người nhà quan, trong truyện này ý chỉ những người nhà quan phạm tội bị bán ra, những người này do phạm trọng tội, nên khi bán đi, thân phận bị hạ rất thấp, và đến chết cũng không thay đổi được, cùng lắm chỉ được mua qua bán lại truyền tay.)

Oản Oản cúi đầu, quan gia tử, nàng cũng không xa lạ, nàng cũng chính là quan gia tử bị bán ra, xem ra một năm qua, không chỉ có nhà nàng là xui xẻo.

Đoàn người lại đi về phía trước, cảnh tượng vừa rồi khiến cho cuộc nói chuyện của những cô nương này thêm rất nhiều gia vị, tuổi nhỏ lại chưa thấy qua thế đời, bèn tìm những người lớn tuổi từng trải hơn hỏi thăm, Oản Oản mặc dù không hỏi, nhưng cũng vểnh tai lắng nghe, nhưng mà ngoại trừ việc biết người nọ được mọi người gọi là “Khuyên thiếu” ra, những người khác đều đang đàm luận đến những thiếu niên còn lại, hơn nữa còn có “Xuân thiếu” năm nay sẽ treo giải bài, bởi vì tuổi tác nhỏ hơn nên rất được các cô nương yêu mến.

Oản Oản cười thầm, cùng liên hệ với người khác, còn không bằng giấu lại bản thân, chính mình cũng bị bán ra, chứ không phải là đi mua người khác, đối với việc này, nàng cũng không hề thông cảm.

Chẳng qua Oản Oản không biết là, ở thời đại này, nam tử được quý trọng hơn, mặc dù là treo biển hành nghề giống nhau, nhưng tôn nghiêm của nam tử

nếu so với tồn thất của nữ tử thì quan trọng hơn nhiều, cho dù trong thế đạo này, địa vị của kỹ nữ cao hơn nam kỹ, nhưng mọi người vẫn thương tiếc những nam nhân dần thân trong vùng bùn này hơn, mà không phải là nữ nhân.

Lưu rú một đường, đến chính đường, mọi người đều yên tĩnh trở lại, dù sao cũng còn có những lâu khác, các nàng cũng không nên tự hạ thân phận, bị người chê cười. Hai vị phu nhân lại hàn huyên vài câu, rồi mang theo cô nương, tùy tùng, ma ma vào gian phòng của cửa mỗi người.

Cởi hài, Oản Oản nhìn xung quanh một lượt, gian phòng này tuy không lớn, nhưng cũng có sạp đủ chứa nhiều người, lại thêm xung quanh thanh tịnh đẹp đẽ, còn treo mấy bức tranh chữ, bình hoa bên cạnh cũng cắm vài bông hoa tươi phù hợp với ngày lễ, bình lư hương “tiên cười hạc” đặt trên bàn tọa ra hương thơm quanh quẩn không biết là hương gì, mà người thấy thoang thoảng rất dễ chịu. Lại ngẩng đầu, nhìn cửa sổ cách đó không xa, đêm nay sẽ phải dựa vào cánh cửa sổ này rồi...

“Cô nương đừng lo, cứ như ngày thường là được rồi, đừng có gượng ép quá, không có lợi cho cô nương.” Từ Hộ tự nhiên cũng đi theo vào, bưng chén trà cho Oản Oản, thuận tiện dặn vài câu bên tai nàng. Oản Oản thụ giáo, khẽ gật đầu, bình tĩnh nhấp vài ngụm trà.

Không xa, Lan phu nhân lên quan sát, thấy trong phòng chỉ có Phương Hoa và Oản Oản ngồi vào chỗ của mình thì không nói, các cô nương còn lại đều đã bu đầy bên cửa sổ, mặc dù không dám đẩy cửa sổ ra, nhưng mặt cũng lộ vẻ khát vọng, ngay cả Vinh Ngọc luôn luôn dịu dàng, sắc mặt cũng sáng lên, cảm thấy không khỏi âm thầm gật đầu, quả nhiên vẫn là bà chọn đúng.

Được Từ Hộ chỉ điểm, Oản Oản vẫn luôn khí định thần nhàn, ngồi quỳ tại chỗ, ngay cả Đầu hoa đã bắt đầu, nàng cũng không ghé vào cửa sổ nhìn xuống, mà đang bận suy nghĩ đợi đến lúc phải lộ diện, nên từ góc độ nào của cánh cửa nhìn xuống, để khiến người thoáng liếc mắt một cái đã ấn tượng động lòng, chuyện này thực không dễ dàng, huống chi dung mạo của nàng, tuy rằng tinh đẹp tinh tế, nhưng cũng phải cần thời gian hơi lâu mới có thể phát hiện ra, chỉ liếc mắt một cái nói chính xác còn không kinh diễm bằng Cẩm Song, tất nhiên nàng cũng không thể đi theo phong cách quyến rũ được, xem ra, đành phải thử “Dưới đèn ngắm mỹ nhân” rồi... Oản Oản không khỏi nhìn đến cây nến cạnh cửa sổ.

“À, năm nay phủ Văn Trung Hầu cũng có người tới?” Hồng Chúc đứng là lạnh mồm lạnh miệng, bởi vì nàng từ nhỏ đã vào lâu, nhìn xem cũng nhiều, cũng có thể nói ra vài phần môn đạo.

“Những vị quan gia này không đến mới là lạ đó.” Có thể cùng nàng nói chung một chỗ chính là Cẩm Song, Vinh Ngọc ngẫu nhiên cũng góp lời một chút, chỉ có Phương Hoa ở bên cạnh nhìn cười cười không nói gì.

“Không chừng là muốn đến ủng hộ Tiểu Ngọc Đình đây.” Bởi vì được ra ngoài, Lan phu nhân cũng không gò bó các nàng, cũng thoải mái góp vài câu. Oản Oản biết được tương lai không thể thiếu kết giao với những vị quan lớn quý nhân này, nên cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Không biết là Đại thiếu gia hay là Nhị thiếu gia.” Hồng Chúc thấy Lan phu nhân không trách nàng lảm chuyện, cũng đánh bạo hỏi.

“Năm nay chỉ sợ là Nhị thiếu rồi...” Lan phu nhân không lên tiếng, mà chính là Giang ma ma cầm khăn che miệng cười nói, mấy vị cô nương thật tò mò, đều bỏ qua náo nhiệt ngoài cửa sổ, bu lại, túm tay áo Giang ma ma, năn nỉ bà nói tiếp.

Giang ma ma nhìn Lan phu nhân, thấy bà khẽ gật đầu, bèn nói tiếp: “Các cô nương có điều không biết, Thế tử gia của phủ Văn Trung Hầu là một người luyện tiết hoa, nhưng chẳng biết có sao lại thiếu tình ý với vợ cả của hắn, chỉ nghe nói vừa cưới thì từ không lâu, đã nạp tình nhân làm quý thiếp, ai ngờ vị quý thiếp kia cũng không tốt đẹp gì, gây huyên náo trong nhà ra chướng khí mù mịt, thậm chí có một lần truyền đến tin Thế tử gia muốn hưu thê.”

“Chắc chắc...” Hồng Chúc bĩu môi, vẻ mặt khinh bỉ. Oản Oản lại không hiểu, theo lý mà nói, các nàng đều là cô nương thanh lâu, cho dù tương lai được chuộc thân ra ngoài thì cũng làm thiếp cho người ta, nhưng thấy vẻ mặt như vậy, hình như mọi người đều đứng về phía vợ cả, ngược lại khinh thường quý thiếp, không biết có duyên cớ gì. Đây lại là Oản Oản lý giải sai lầm, mặc dù các nàng sẽ làm thiếp thất, nhưng từ trong xương cốt của cô nhân đều là “kính địch khinh thứ”, cho dù tương lai tranh đấu người chết ta sống với chính thê, nhưng trước vẫn phải tuân theo lễ lối cổ xưa, giống như Thế tử của Văn Trung Hầu vậy, coi như là đi ngược lại với lễ lối lễ giáo cổ xưa.

“Nhưng không ngờ, Thế tử không hưu vợ cả, ngược lại vợ cả kia cũng không phải vừa, không biết làm sao, Hoàng hậu lại tuyên chỉ, cho hai người hòa ly(*).” Giang ma ma vẻ mặt hả hê, che miệng cười nói.

(* hòa ly: giống như ly hôn thời hiện đại)

“Vậy không phải càng hợp ý Thế tử gia sao?” Hồng Chúc bất mãn nói.

“Nha đầu ngốc, nếu không có chuyện tiếp theo, không chừng hôm nay vị Thế tử gia kia đã vui vẻ đến nâng Tiểu Ngọc Đình rồi.” Giang ma ma vẩy vẩy khăn tay, tròng mắt lại nói: “Các người đoán xem, vị Thế tử phi kia, sau khi trở về nhà, còn chưa đến ba tháng đã già cho...”

Oản Oản mặt nhăn mày nhu, mặc dù dân phong nơi này cởi mở, nhưng dù sao cũng là hòa ly, nhanh như vậy đã lấy chồng tiếp, chỉ sợ là ít nhiều có liên quan đến Hoàng hậu. Quả nhiên, Giang ma ma lại nói: “Người này không phải ai khác xa lạ, chính là đương kim Tứ hoàng tử.”

“Sao lại có thể!” lúc này ngay cả Phương Hoa cũng không bình tĩnh nổi, Oản Oản cũng từng nghe nói đến vị Tứ hoàng tử nổi tiếng này, không nạp thiếp, không thành thân, năm nay đã mười tám tuổi, làm sao đúng một cái đã đón dâu rồi, lại còn cưới người tái giá nữa chứ.

“Chẳng phải là do duyên phận sao.” Giang ma ma nói nước miếng bay tán loạn, không khỏi lấy khăn che khóe miệng nói: “Nghe người ta nói a, kỳ thực Tứ hoàng tử cùng vị Thế tử phi kia đã quen biết nhau từ lâu, không biết tại sao mà không thành, bây giờ, Tứ hoàng tử tự mình cầu xin ý chỉ, cứ thế mà rước dâu về a. Hừ, người nói Thế tử Văn Trung Hầu có thể chấp nhận sao, bản thân không muốn, người ta cố tình đón đi, bây giờ gặp vị phu nhân tiền nhiệm kia, còn phải hành lễ đấy!”

“Đây là xứng đáng.” Ngay cả Vinh Ngọc cũng bất mãn nói, loại nam nhân thay lòng đổi dạ này, ngay cả kỹ nữ cũng khinh thường.

“Như vậy còn chưa hết đâu, nghe nói a, lúc trước Thế tử gia muốn hưu Thế tử phi, lý do chính là ba năm không sinh được con, hừ hừ, kết quả thế nào. Vị Tứ hoàng tử phi đương nhiệm, mới vào cửa một tháng đã có mang, hiện nay còn đang ở nhà dưỡng thai. Bây giờ người ta đều đang đồn a, nói kỳ thực không phải Thế tử phi không thể sinh, mà là Thế tử...”

“Khụ khụ...” Nghe Giang ma ma càng nói càng đắc ý, càng nói càng không đáng tin, Lan phu nhân cũng không thể không tỏ vẻ một hai, khiến cho mặt của Giang ma ma cùng các cô nương đều đỏ bừng.

“Những chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, đợi lát nữa đốt pháo hoa, các ngươi nên lộ diện rồi.” Lan phu nhân uống ngụm trà, ra vẻ vô sự nói. Các cô nương vội vàng đứng dậy thưa vâng, Hồng Chúc thì làm mặt quỷ với Oản Oản.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên bên ngoài tiếng pháo trời lên, pháo hoa bắn ra tứ phía, nào đỏ nào xanh, cơ hồ chiếu sáng cả một đoạn đường phố Hoa. Oản Oản nghe tiếng pháo, nắm chặt khăn trong tay, tim bỗng đập nhanh hơn, giống như đánh trống vậy, hôm nay là nhân tố quyết định mai sau.

Lâu ba, nói cao không cao, nói thấp không thấp, từ dưới mặt đất nhìn lên trên, đoán chừng cũng không được rõ lắm, từ phía trên nhìn xuống, tất nhiên cũng là một biển người dậy sóng. Cho nên Oản Oản không hiểu rõ, rốt cục những vị quan lại quyền quý kia trốn ở nơi nào, lại có thể vừa nhìn thấy các nàng một lần đã hiểu rõ, còn có thể nổi lên chút tâm tư yêu thương đây. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cũng không thể khinh thường, Oản Oản đeo mạng che mặt, nghiêng người đứng bên cửa sổ gần cây cấm nền, nhìn xuống một chút, không lập tức vùng khấn, cũng không lộ ý cười, chỉ thoáng hạ mắt xuống, liền xoay người đi.

Lan phu nhân nhìn nàng, cũng không nói chuyện, chỉ cười như không cười, cũng không biết có hài lòng hay là không. Oản Oản cũng không có tâm tư đoán, nàng cảm thấy ngồi ở chỗ này phiền muộn khó chịu, liền tố cáo kẻ tội, rồi nói muốn đi nhà xí, mang theo Từ Hộ ra khỏi phòng. Khi ra khỏi gian phòng, nhìn chung quanh, các gian phòng đều khép chặt cửa, không nhìn thấy được tình hình bên trong, cả hành lang đều vắng vẻ trống trải, không một người đi lại, nhưng không biết vì sao, Oản Oản cảm thấy: từ lúc đi cùng bọn họ một đường lại đây, vẫn luôn có cảm giác bức bối không xua đi được...

“Cô nương, tịnh phòng ở bên kia.” Từ Hộ vốn tưởng rằng Oản Oản thật sự muốn đi vệ sinh, lại thấy thần sắc nàng mờ mịt, vội nói.

“Từ Hộ, ngươi vì sao phải làm nha hoàn tùy tùng?” Oản Oản vịn lên lan can hành lang, nhỏ giọng hỏi.

“Vì cuộc sống khó khăn chứ sao.” Từ Hộ ậm ờ một câu, cũng không nhiều lời.

Oản Oản cắn cắn môi, xoay người đi đến tịnh phòng, nhưng Từ Hộ còn nghe tiếng Oản Oản như nỉ non nói: “Thật hâm mộ ngươi...”

Từ Hộ không dám đáp lời, chỉ thở dài thườn thượt, tuy rằng lúc trước cuộc sống của mình thật khó khăn, nhưng so với cô nương mà nói, thì hạnh phúc không ít, được ăn no mặc ấm, mặc dù hầu hạ người khác, nhưng vẫn còn trong sạch, cho dù sau này già đi, cũng có bạc phòng thân, rồi khỏi lâu, cũng có thể buôn bán một chút. Chỉ thương cho các cô nương, dù có tài năng xinh đẹp cỡ nào, cũng không thoát khỏi vũng bùn này...

(1) thâm y vật chéo [khúc cư thâm y]

(2) thâm y vật thẳng [trực cư thâm y]

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa.” Giang ma ma lại kể tai Lan phu nhân nói vài câu, đôi mày của Lan phu nhân càng nhăn càng chặt.

“Tạm thời đừng trả lời, ta suy nghĩ một chút.” Lan phu nhân thở dài, xoa huyệt thái dương nói.

“Phu nhân...” Giang ma ma khẩn trương mở miệng nói, lại bị Lan phu nhân ngắt lời: “Ta đã biết, ngươi yên tâm đi, đó cũng là tâm huyết của ta.”

Giang ma ma lập tức im miệng.

“Phu nhân, mấy vị cô nương đã đến.” tiểu nha đầu ngoài cửa bẩm báo.

Lan phu nhân liếc nhìn Giang ma ma một cái, Giang ma ma hiểu được, đi ra ngoài đón người.

Mấy ngày nay, Oản Oản không sao ngủ yên được, nàng vẫn luôn tự cho là bản thân còn thật thông minh, thật không ngờ, đến nơi này, lại cũng ngu ngốc một trận, cái gì mà mở cửa sổ ngắm mỹ nhân, vậy cũng cho dân chúng xem đến nghiện. Máy vị quan lớn quyền quý kia, căn bản lúc các nàng đi đến đại sảnh Vọng Xuân Lâu, đã ở sẵn trong mấy gian phòng dọc hành lang kia mà lên quan sát các nàng rồi. Chả trách nàng vẫn luôn cảm thấy áp lực, bị nhiều sắc lang ở chỗ tối rình coi như vậy, có thể thoải mái sao. Nhưng cũng may, nàng cũng không có chỗ nào thất lễ, hơn nữa mấy cô nương khác cũng không biết gì, mọi người đều giống nhau, trong lòng cũng có thể bình tĩnh một chút.

Đầu Hoa lần này, mặc dù không phải Tầm Hương lâu đứng thứ nhất, nhưng cũng đứng trước hạng ba, càng miễn bàn vũ cơ trong lâu vô cùng xuất chúng, được không ít quan lại quyền quý coi trọng. Máy ngày nay, nghe đầu được mời đến hiến vũ tại các nhà quyền quý rất nhiều, hơn nữa cũng không ít người vụng trộm âm thầm hỏi thăm đám người Oản Oản, Lan phu nhân coi như là thắng lợi trở về, sắp tới mặt mày luôn hớn hờ đây.

“Xin thỉnh an phu nhân.” Oản Oản cùng Phương Hoa dẫn đầu, hành lễ với Lan phu nhân, rồi sau đó lên sạp, ngồi quỳ hai bên trái phải dưới Lan phu nhân. Hiện nay mọi người đều biết nhau rồi, hơn nữa Lan phu nhân có ý để họ thân cận, vì thế, sau khi trở về từ Chợ Hoa, các cô nương cũng hẹn nhau cùng đến thỉnh an.

“Mấy ngày nay ra sao rồi?” Lan phu nhân bưng chén trà, nhìn từng khuôn mặt kiều diễm, trong lòng toan tính, trên mặt vẫn hiền hòa.

“Hong Chúc đánh đàn giỏi, sư phụ nói có tiến bộ.” mặc dù Hong Chúc không thể ngồi bên cạnh Lan phu nhân, nhưng ngồi rất gần, vừa nghe Lan phu nhân hỏi, lập tức nung nịu trả lời.

“Ừ, không tệ, người đó, chỉ cần tinh tâm là không có gì không học được.” Lan phu nhân dịu dàng cười, Hong Chúc ngượng ngùng cúi đầu, thoát nhìn tuy rằng hoà hợp êm thấm, nhưng Oản Oản luôn cảm thấy, trong lòng Lan phu nhân có chuyện gì đó.

Vừa hỏi han chuyện học hành, Lan phu nhân vừa quét mắt đảo qua gương mặt của mấy cô nương, lại nghĩ đến chuyện hôm nay Giang ma ma nói, không khỏi nhìn Oản Oản, hỏi: “Oản Oản, sắp đến sinh nhật người, muốn cái gì, đừng ngượng ngùng, sinh nhật từng cô nương đều có quà tặng.”

Oản Oản trong lòng thót một cái, cảm thấy nụ cười trước mặt của Lan phu nhân có loại bí hiểm khó dò, trong đó không đơn giản là việc nàng mười lăm tuổi có thể treo quải bài lên, dường như còn có tính toán gì khác, xem ra Lan phu nhân lại có ý tưởng gì rồi.

“Chỉ cần giống như các tỷ tỷ là được rồi, Oản Oản cũng không thiếu cái gì.” Ra vẻ hồn nhiên cười, Oản Oản không thêm đề ý nói.

Lan phu nhân gật gật đầu, nói với Giang ma ma: “Đem vòng tay phỉ thúy của ta ra đây, sinh nhật nha đầu Oản Oản, cũng không thể keo kiệt, đến ngày đó lại dọn một mâm tiệc, cho các người vui vẻ một chút.”

Giang ma ma như nhìn thấy trong mắt Lan phu nhân có ý gì đó, do dự một chút, nhưng cũng gật đầu, ghi nhớ kỹ công việc được giao.

Sau đó, Lan phu nhân cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ căn dặn mọi người bảo dưỡng thân mình thật tốt, đợi đến tháng sau liền chuẩn bị thử tiếp khách. Oản Oản bắt gặp vẻ mặt cứng ngắc trong nháy mắt của những người kia, ngay cả Phương Hoa ngày thường không lộ sắc mặt, cũng trắng bệch. Nhưng dù vậy, trong ánh mắt của họ cũng thoáng qua một tia dao động, nói vậy, Oản Oản trong lòng thoải mái, các nàng cũng không chịu kém cạnh.

Vội vàng bái biệt, các cô nương rời khỏi phòng phu nhân, rồi mỗi người tự mang theo tùy thị trở về. Oản Oản vẫn không nói không rằng, mãi đến khi trở về phòng mình, mới quay đầu bảo Từ Hộ sai hạ nhân đi làm việc.

“Bảo Đào Diệp đi đến phòng bếp Tiền viện hỏi thăm một chút, xem mấy ngày nay có ai tới, không nhất định là tìm phu nhân, cũng có thể là tìm Giang ma ma.” Oản Oản vẫy Từ Hộ lại, nhỏ giọng dặn dò.

“Cô nương đây là...” lúc này Từ Hộ không cùng đi vào, cho nên có chút ngỡ vực.

“Tuy hôm nay Phu nhân vẫn như ngày thường, nhưng có chút thất thần, hơn nữa... hơn nữa ánh mắt bà nhìn chúng ta...” Oản Oản nhăn mày, không biết hình dung như thế nào, nhưng đúng là có chút quen thuộc, “...Treo giá? Đứng rồi! Chính là treo giá.”

“Cô nương...” Từ Hộ có chút khó sở nhìn Oản Oản.

“Từ Hộ, không phải ta sợ hãi, chỉ là, cho dù là bán, cũng phải tìm đến một nơi tốt nhất, lại nói, chỉ sợ chuyện này cũng không đơn giản là treo quải bài, chỉ cần biết người nào đến mấy ngày gần đây, chúng ta cũng có thể chuẩn bị tốt được chút.” Oản Oản giữ chặt Từ Hộ, hiện tại nàng có thể dựa vào, có thể tin tưởng cũng chỉ có Từ Hộ.

“Được, nô tỳ sẽ đi ngay.” Từ Hộ nhìn đôi mắt lóe sáng kia, trong lòng đau xót, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sốt ruột đợi hồi lâu, liền nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Từ Hộ lập tức đứng dậy đi ra ngoài đón, vừa thấy là Đào Diệp trở về, liền kinh hi, sau đó túm nàng vào phòng, hành lễ với Oản Oản.

“Nói thế nào?” Oản Oản khản cập xoay người, hỏi.

“Nữ đầu bếp ở phòng bếp Tiền viện là họ hàng của nhà mẹ đẻ nô tỳ, nô tỳ hỏi, nói là Thế tử Ninh Viễn Hầu phái người đến, nói với Giang ma ma cái gì đó, hình như Giang ma ma không nhận lời, còn nói thêm vài câu, ngay cả bàn tiệc cũng không ăn, liền bước đi.” Đào Diệp thành thật đáp.

“Ninh Viễn Hầu?” Oản Oản đối với chức quan ở thời đại này không hiểu biết lắm, nhưng mới vài ngày đã nghe thấy hai cái Hầu phủ rồi.

“Tuy Ninh Viễn Hầu liệt vào hàng Hầu có đất phong, nhưng cũng không có thực quyền ở kinh thành, lúc trước từng làm tướng quân xuất chinh đến phía Tây, giúp Tiên đế đánh nước Khôi, sau khi nước Khôi thua trận, đưa Chất tử* vào kinh, liền giao lại binh quyền, chuyên tâm ở nhà dưỡng lão.” Từ Hộ vừa thấy liền biết Oản Oản mơ hồ, bèn giải thích.

(* Chất tử: con tin chính trị, ngày xưa, giữa các nước đàm phán, thường hay đưa con vua sang nước bạn làm con tin chính trị, để đề phòng phản trắc)

“Hắn phái người đến là có mục đích gì?” Oản Oản nghi hoặc nói, nếu là muốn tìm cô nương, người trực tiếp đến là được, cũng không phải không có phòng VIP, còn sợ người khác thấy sao? Cho dù là dự định cô nương nào trước cũng không dẫn đến việc tranh cãi với Giang ma ma, như vậy còn có khả năng không phải là chính Thế tử Ninh Viễn Hầu muốn, mà là muốn thay người khác tìm, hơn nữa là muốn tìm cô nương mà Giang ma ma – hoặc là nói Lan phu nhân không muốn, bằng không Lan phu nhân cũng sẽ không dùng loại ánh mắt đó nhìn các nàng.

“Người đến Tiên viện lần nữa, nhờ vài tiểu tỷ muội, chắc hẳn người của phủ Ninh Viễn Hầu sẽ đến nữa, nhờ họ giúp đỡ hỏi thăm một chút.” Oản Oản vừa đưa mắt qua, Từ Hộ lập tức lấy ra vài đồng tử trong lòng ngực đưa cho Đào Diệp, Đào Diệp vội vàng dạ, nhận tiền rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Cô nương hoài nghi à?” lúc này Từ Hộ cũng không nhận ra một chút ý vị trong đó là gì.

“Có lẽ là yêu cầu một trong hai bên kia.” Oản Oản chỉ chỉ phía bên phải.

“Nhưng hai người kia còn chưa đủ mười lăm mà.” Từ Hộ tròn to hai mắt, nói là nói như vậy, nhưng người được Lan phu nhân xem như bảo bối, ngoại trừ Từ Hoàn cùng Bội Dao còn có ai.

“Chỉ sợ không phải là chuyện gì tốt.” Oản Oản cúi đầu trầm tư một lát nói.

“Cô nương...” Từ Hộ lo lắng nói.

“Không sợ, chúng ta cứ đợi, dù sao không chỉ có mỗi mình ta.” Oản Oản nhìn Từ Hộ, trong lòng ám áp, chỉ sợ trên đời này người lo lắng cho mình cũng chỉ có Từ Hộ.

Lại hồi hộp qua hai ngày, Oản Oản cũng dần dần bắt đầu phiền não, nàng không thể xác định rốt cục Lan phu nhân nghĩ gì, nàng chỉ sợ đương lúc mơ mơ hồ hồ, bị người tùy tiện bán ra, ngay cả cơ hội cò kè mặc cả đường sống cho mình cũng không có, nếu nàng không phải là tiện tịch, mà là nhạc tịch hay loại khác có thể chuộc thân, vậy thì nàng còn có thể nghĩ cách tính toán, chẳng hạn như đến nhà người ta làm thiếp vân vân. Nhưng không may nàng lại có thân phận đến chết cũng không bỏ được, như vậy chỉ có thể làm ngoại thất(*), hoặc là bao nuôi rồi. Nhưng được như thế cũng không tồi, chỉ sợ những đại quan mua nàng hầu hạ có khẩu vị đặc biệt, lại sợ vào chốn thanh lâu bị người nhìn thấy, vậy coi như là sống không bằng chết.

(* ngoại thất: vợ bé nuôi bên ngoài)

“Cô nương, hôm nay sinh nhật người, ăn bát mì trường thọ đi, nô tỳ tự tay làm đó.” Từ Hộ bung bát mì đi đến, Oản Oản ngẩng đầu cười với nàng một cái, đã rất lâu, đây là lần đầu tiên nàng được ăn mì trường thọ người khác tự tay làm cho mình, nói không cảm động là giả.

“Người tự tay nấu nướng làm gì, cứ để cho nữ đầu bếp tùy tiện làm một bát là được rồi, đợi lát nữa người còn phải tiếp đón mấy cô nương đấy, không chừng phu nhân cũng muốn đến.” Oản Oản ngồi xuống, cầm đôi đũa, nhẹ nhàng húp một ngụm canh, thật ngon, là nước canh vịt.

“Vậy sao được, hôm nay là sinh nhật cô nương, sao có thể làm tùy tiện được.” Từ Hộ không tán thành nói, nàng không giúp gì được cô nương, cũng chỉ có thể dụng tâm nhiều hơn vào những việc nhỏ này thôi.

“Vẫn chưa có tin tức gì sao?” Oản Oản gấp vài sợi mì, nhìn quả trứng luộc trong bát mì, trong lòng nặng trĩu.

“Nô tỳ thấy sắc mặt của mấy cô nương kia cũng không tốt lắm, cô nương cũng đừng nóng vội, ít nhất nếu thật sự xảy ra chuyện, phu nhân cũng sẽ không bỏ cô nương mà giữ họ đâu.” Từ Hộ an ủi vỗ vỗ bả vai Oản Oản.

Oản Oản gật đầu, gấp một gấp mì, nhai một ngụm lớn, Từ Hộ nói cũng đúng, dù sao nàng cũng ở tại Lâm Hà viện, cho dù so ra kém hơn Từ Hoàn và Bội Dao, nhưng đối với đám người Phương Hoa, nàng vẫn có ưu thế hơn, ít nhất giá trị của nàng cao hơn họ, hơn nữa nàng không thể chuộc thân, phu nhân sẽ có tính toán.

Trong lòng suy nghĩ một hồi, Oản Oản cũng hạ quyết định. Ăn mì xong, lại thay đổi một thân xiêm y, chờ một lát đám người Phương Hoa sẽ đến, đã dọn một bàn tiệc, coi như là chúc mừng bản thân một lần hồi sinh.

Nhưng đang lúc Oản Oản về lòng mây, Đào Diệp đột nhiên chạy vào, Từ Hộ vừa thấy, vội kéo nàng vào trong, đóng kín cửa. Oản Oản ngừng tay, quay đầu, không tiếng động ý dò hỏi.

“Cô nương, người của Hầu phủ kia lại đến.” Mặt Đào Diệp đỏ lên, chắc là chạy vội đến.

“Nói.” Oản Oản ra hiệu Từ Hộ đưa cho Đào Diệp một chén nước, lại chờ Đào Diệp nói tiếp.

“Nói là muốn chọn một cô nương cho Thế tử gia làm ngoại thất.” Đào Diệp cười cảm ơn, hơi có chút kích động nói.

“Thế tử gia của phủ Ninh Viễn Hầu?” Từ Hộ cả kinh, chẳng lẽ nàng và tiểu thư đều đã đoán sai?

Oản Oản cũng giật mình, vội hỏi: “Nói rõ một chút, chuyện gì xảy ra?”

“Là như vậy, lúc trước thì nói là Hầu phủ nhìn trúng Từ Hoàn cô nương, muốn Từ Hoàn cô nương làm ngoại thất cho Thế tử gia. Nhưng không biết vì sao Giang ma ma lại không đồng ý, chỉ thoái thác Từ Hoàn cô nương tuổi còn nhỏ, còn chưa treo quai bài.” Đào Diệp thờ dốc một hơi, lại nói: “Cũng không biết sao hôm nay Hầu phủ lại tới nữa, nói Từ Hoàn cô nương không được, thì Bội Dao cô nương cũng được.”

Oản Oản trầm tư, vậy hai người họ đều có thể chuộc ra, nếu thật là làm ngoại thất, cũng coi như tạo hóa, tương lai cũng có thể sinh con dưỡng cái, không phải nhập tiện tịch, nói không chừng nếu được sủng ái còn có thể vào Hầu phủ, nhưng tại sao Giang ma ma lại không đồng ý?

“Cô nương!” Từ Hộ vành mắt đều đỏ, quỳ gối bên cạnh Oản Oản, bắt lấy cánh tay Oản Oản run nhè nhẹ, ánh mắt đầy hy vọng.

“Không... Không vội, chúng ta cứ xem thế nào đã.” Oản Oản cũng biết điều này có nghĩa gì, nếu được như vậy thật sự là quá tốt rồi, nàng cũng có thể rời khỏi nơi này, tương lai chỉ cần hầu hạ một mình Thế tử, bất kể nói như thế nào, cũng hơn là bị vạ người cười lên.

“Giang ma ma nói sao?” mặc dù Oản Oản kích động, nhưng cũng chưa quên điểm đáng ngờ.

“Giang ma ma vẫn không đồng ý.” Đào Diệp cũng không hiểu rõ, mặc dù Bội Dao cô nương không lớn bằng cô nương nhà mình, nhưng cũng không còn nhỏ tuổi, qua vài tháng nữa cũng mười lăm rồi, được chuộc thân ra ngoài như vậy, có thể được giá tốt, Bội Dao cô nương cũng có được kết cục tốt, nhưng vì sao Giang ma ma lại không đồng ý.

Nghe xong, Oản Oản cùng Từ Hộ liếc nhìn nhau một cái, trong lòng đều nổi lên một con rét lạnh, Từ Hộ cũng bình tĩnh lại.

“Vậy Thế tử gia...” Oản Oản khó khăn mở miệng nói.

“Không tính là khách quen trong lâu, nhưng cũng đã tới vài lần, ra tay hào phóng, cũng không có tật xấu gì, trong nhà có một chính thê, ba phòng thiếp thất, vẫn chưa có con cái.” Từ Hộ bỗng hiểu được, vội vàng trả lời.

Chẳng lẽ, hắn muốn mua nữ nhân về để sinh con? Oản Oản lại không hiểu, vậy cũng sẽ không muốn mua người nhỏ tuổi như vậy a, phải biết rằng, Từ Hoàn mới mười ba tuổi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Oản Oản đề xuống nổi nghi ngờ trong lòng, chỉnh trang lại một lần nữa, liền dẫn Từ Hộ, Đào Diệp và Quất Diệp, cùng đi đến phòng kế dưới lầu. Ngoại trừ vài mảnh sân riêng nhỏ, Lâm Hà Viện còn có một tiểu lâu hai tầng, tầng trên là nơi các cô nương hồng bài (thê đỏ) và Thanh quan nhân được sủng ái, mặc dù Oản Oản không thể có sân riêng như Bội Dao và Từ Hoàn, nhưng tầng một cũng có gian phòng tiếp khách, thường xuyên dùng để chiêu đãi khách có thân phận.

Lần này, gian phòng dùng để tổ chức mừng sinh nhật cho Oản Oản cũng không lớn, nhưng tòa tiểu lâu hai tầng này bày biện rất lịch sự tao nhã, rất thích hợp cho vài vị cô nương tụ tập bữa tiệc nhỏ. Oản Oản vừa bước vào gian phòng, còn chưa cẩn thận nhìn cho rõ ràng, đã nghe được tiếng cười đùa của các cô nương ở ngoài cửa, liền vội quay người lại, đi ra ngoài nghênh đón.

“Oản Oản muội muội, chúc mừng sinh nhật.” Hồng Phúc vẫn luôn sôi nổi, đi tới nắm chặt tay Oản Oản, Oản Oản cũng tùy nàng, hành lễ cảm ơn.

“Oản Oản muội muội, hôm nay trông thật xinh đẹp.” đám người Phương Hoa cũng đã đi tới, vây quanh Oản Oản chúc mừng, lại bảo nhóm tiểu nha đầu theo sau đưa quà tặng lên, Oản Oản cười cảm ơn, Từ Hộ đi theo bảo Quất Diệp và Đào Diệp nhận quà tặng rồi đưa về lầu trên. (Oản Oản ở tầng hai)

“Hiếm khi các vị tỷ tỷ tới đây, hôm nay ta cần phải mời các tỷ tỷ ăn một bữa thật ngon mới được.” Oản Oản che miệng, thân thiết cười nói, tầm mắt lại đảo qua sắc mặt khê biến của vài người.

“Đó là đương nhiên, dù sao phu nhân nói, bữa này là nàng bỏ tiền, chúng ta cũng không cho nàng tiết kiệm tiền.” Hồng Phúc vui vẻ đến hai vai không ngừng run, kéo Oản Oản đi vào phòng. Oản Oản đưa mắt nhìn Từ Hộ một cái, Từ Hộ lập tức quay đầu kêu tiểu nha đầu tới, ý bảo có thể dọn thức ăn lên.

Nào ngờ mọi người còn chưa ngồi vào chỗ của mình, đã nghe thấy tiếng leng keng của ngọc bội ở bên ngoài, Oản Oản một trận nghi hoặc: nhóm người Hồng bài trên lầu chắc là sẽ không tham dự với những Thanh quan nhân nhỏ bé này, quà tặng sinh nhật mình, các nàng cũng đã đưa tới trước một ngày rồi, giờ này chỉ sợ họ đều đang ngủ bù, Từ Hoàn lại không quen biết với nàng, Bội Dao thì nghe nói mấy ngày trước đây bị cảm lạnh, ngay cả thính an cũng không đi, như vậy người tới giờ này, rốt cục là có chuyện gì.

Từ Hộ không đợi người tới gõ cửa, vội bước qua, kéo cửa phòng ra, đã thấy ngoài cửa có một nha đầu, tóc búi hai bên, tuổi cũng không lớn, một đôi mắt to đen lúng liếng cũng thật đáng yêu, lúc này đang cầm một túi giấy, cười hi hi nói: “Đây là quà sinh nhật cô nương chúng ta tặng Oản Oản cô nương.”

Oản Oản vừa thấy, người này đúng là Chi Diên bên cạnh Bội Dao, vội vàng đứng dậy đi qua, cười nói: “Cô nương nhà người thân thể ra sao rồi?”

Nha đầu kia chu miệng lắc đầu nói: “Vẫn như vậy, đại phu nói phải tĩnh dưỡng thêm.”

“Vậy có thời gian ta sẽ đi thăm nàng một chút, người về giúp ta tạ ơn trước đi.” Oản Oản nói xong lại nói với Từ Hộ: “Đi lấy cho Chi Diên chút điểm tâm ngọt.”

Từ Hộ vội thưa vâng, tự mình dẫn Chi Diên ra ngoài.

Quay lưng với mọi người, sắc mặt Oản Oản trầm xuống, trong nháy mắt lại nở nụ cười, xoay người đón tiếp. Chỉ một lát sau, tấm cửa trượt lại kéo ra, Quất Diệp và Đào Diệp giúp nhóm tiểu nha đầu bày thức ăn ra, lại rót đầy chén rượu cho các vị cô nương, trong thoáng chốc nhao nhao ầm ỹ, không khí lại sinh động hẳn lên. Oản Oản là chủ nhà, tất nhiên không thể sơ suất tiếp đón khách nhân, chúc qua kính lại, uống vào vài chén, gò má có hơi ửng hồng, đôi mắt cũng ướt át, thoạt nhìn thêm vài phần nhân khí so với ngày thường.

(ý là bình thường giống tiên, bây giờ mới giống người được một chút.)

“Oản Oản muội muội, có biết mấy chuyện lớn gần đây trong lâu không?” Mấy chén nuốt vào trong bụng, hàn huyên nói chuyện một hồi, Hồng Phúc nâng chén, đột nhiên hỏi, trong phòng lập tức yên ắng.

“Có chuyện gì đặc biệt sao?” Oản Oản ung dung thản nhiên, gấp một chút đồ ăn, cười nói.

“Aizz, ta nói cho người nha, nghe nói Thế tử Ninh Viễn Hầu muốn đến chọn ngoại thất đó.” Hồng Phúc uống một ngụm, thần thần bí bí nhỏ giọng nói.

“Hồng Phúc...” Phương Hoa nhướn mày, nhỏ giọng khiển trách.

“Làm sao, mọi người đều là chị em tốt, nói một chút thì làm sao, cũng không phải là người ngoài.” Hồng Phúc bĩu môi, bộ dáng ra vẻ không quan tâm.

Oản Oản nhếch khóe miệng, âm thầm quan sát mấy người: quả nhiên, mỗi người có mỗi cửa riêng, chuyện như vậy đúng là không giấu giếm được, chẳng qua không biết trong lòng họ nghĩ như thế nào. Giương mắt nhìn Phương Hoa, vẫn là bộ dáng điềm tĩnh, tựa hồ không có cảm giác gì đối với việc này; Cẩm Song thì mấp máy môi, cũng không lên tiếng, ngược lại Vinh Ngọc thì cúi đầu, không nhìn rõ được biểu cảm.

“Chuyện này chúng ta không tính được, phải là phu nhân làm chủ.” Oản Oản tỏ vẻ không quan trọng, cười nói, về mặt ngay thơ.

“Nhưng nói không chừng là trong đám chúng ta thì sao.” Hồng Phúc hất tay Phương Hoa ra, cười hề hề như tên trộm nói: “Người nghĩ xem, Thế tử tìm ngoại thất, khẳng định là muốn Thanh quan nhân rồi, nghe nói Từ Hoàn trong Lâm Hà viện, phu nhân không nỡ cho đi, như vậy chính là Bội Dao và muội muội người là có khả năng nhất rồi.”

Oản Oản hạ thấp đôi mắt, xoay xoay chén rượu trong tay nói: “Ai mà biết được Thế tử kia là dạng người gì, tỷ tỷ cũng đừng quên, ta thế nhưng là người không thể chuộc.”

“Vậy làm ngoại thất cũng không trở ngại, nếu có thể rời khỏi nơi này, có ra sao cũng đều tốt.” Hồng Phúc bắt mẫn lắm bầm, lại không nói thêm nữa, chỉ quay sang thảo luận cùng Vinh Ngọc chuyện gần đây phu nhân đưa trang sức phối hợp với y phục gì đến, bầu không khí vừa chuyển, lại nóng nhiệt hẳn lên.

Oản Oản mấp máy môi, trong lòng ngỡ vực, thoạt nhìn Hồng Phúc là người dễ xúc động không có đầu óc, nhưng có đôi khi lại rất biết chớp lấy thời cơ, chỉ sợ lần thăm dò này, bề ngoài thì lỗ mãng thẳng thắn, nhưng lại mang theo ý tứ gì khác, ít nhất, nếu nàng ta thật sự có tâm tư làm ngoại thất, vậy không thể tránh việc tranh giành với Bội Dao rồi, dù sao mình cũng không thể chuộc thân, nếu đổi thiếu nữ khác, không chừng cũng giành giật đến bể đầu đây, đây có lẽ là đường ra duy nhất rồi.

“Cô nương, phòng bếp đưa lên tặng vài con giáp nhân trùng, cho chúng ta ném thử một chút.” Từ Hộ kéo cửa đi vào, xem ra Chi Diên đã trở về rồi.

“A, cái này thật hiếm có nha, mấy con đó là thú vui mới nổi lên mấy năm trước đây.” Cẩm Song cuống quýt vỗ tay, vui vẻ nói.

“Vay bụng lên đi, để các tỷ tỷ thưởng thức.” Oản Oản vẫy vẫy tay, dặn dò nói: “Đừng rời, cho thêm một ít lát gừng lên dầm chua, món này có tính hàn.”

Giáp nhân trùng, thực ra chính là con cua, những năm trước đây là côn trùng có hại trong nhà nông, bây giờ lại lên bàn ăn, không ít gia đình giàu có cũng bắt đầu dùng để ăn, nhưng vẫn còn ở giai đoạn ban đầu, cách làm chỉ có chưng hấp, ngay cả món Cua tám món còn chưa sáng tạo ra, mà ngay cả dầm chua ăn kèm cũng là mới có, trước đây đều dùng muối ớt.

“Muội muội thật sự là cái gì cũng biết, nói vậy trước kia đã từng ăn qua?” Cẩm Song thoạt nhìn nhu mì mềm mại, nhưng nhắc tới ăn, bộ dáng lộ ra vài phần chân chất.

“Đã từng ăn qua, kỳ thực thứ này, tốt nhất nên ăn vào mùa thu, lúc hoa cúc nở rộ mới đúng là thời điểm tươi ngon.” Oản Oản nào biết phủ tướng quân

đã ăn qua chưa, nằng đến đây cùng lắm mới hơn nửa năm, cua lúc đó còn chưa đủ lớn nữa là.

“A, thật thích!” Cầm Song hâm mộ nói, Hồng Phúc ở bên cạnh nhìn Oản Oản, đôi mắt thoáng hiện lên cái gì đó, Vinh Ngọc lại gấp lên chút thức ăn bỏ vào miệng.

Chờ món cua được dọn lên bàn, Oản Oản lại chỉ cho các nằng cách ăn cua, mấy cô nương này tuy là vào lâu trước nằng, nhưng dù sao đều là ở Thường Thu viện, không được coi trọng nhiều, trước khi vào lâu cũng đa phần là xuất thân nghèo khổ, đừng nói đến món cua hiếm lạ này, cho dù là lớn lên cạnh bờ sông, cũng không biết cách ăn cẩn thận, tao nhả giống như Oản Oản vậy.

Mọi người lại một phen ăn uống, Hồng Phúc cũng không tiếp tục thăm dò Oản Oản nữa, Oản Oản tất nhiên cũng không đề cập đến, coi như là khách và chủ đều vui vẻ, vì thế ăn được một lát, mọi người dùng nước ngâm cánh hoa rửa sạch tay, mới chào nhau rời đi.

Oản Oản dặn Từ Hộ đem những món chưa ăn, gói lại chia cho Quát Diệp và Đào Diệp cùng với nhóm tiểu nha đầu bận rộn ở ngoài, rồi sau đó mang theo người trở về phòng ngủ của mình trên lầu, thấy thời gian cũng không còn sớm, đã là buổi chiều, không bao lâu nữa, trong lâu sẽ mở cửa làm ăn, mặc dù người có tiền có thể đi vào Lâm Hà viện không nhiều lắm – những người quyền quý nơi này cũng tự phò trương mình là chính nhân quân tử, nhưng Oản Oản vẫn không muốn ra ngoài đi dạo, cơ bản chờ các cô nương bắt đầu tiếp khách, nằng cũng nên rửa mặt đi ngủ. Dù sao những người quyền quý không có tư chất cũng không phải là không có. Quả thật nằng cũng hiểu rõ ý tứ của phu nhân, quai bài của mình được treo lên, nơi này cũng sẽ có khách quý có tiền có quyền thường lui tới, như vậy một ngày đẹp trời nào đó, danh tiếng của mình cũng sẽ được lan ra ngoài, bằng không phu nhân sẽ không cho mình ở tại tầng hai tiểu lâu này, mà sẽ mở một sân viện riêng cho mình sống một mình rồi.

“Nằng ta có ý tứ gì?” Oản Oản chờ Từ Hộ trở về, liền nhíu mày hỏi.

“Bội Dao cô nương chỉ bảo Chi Diên đưa túi quả hồng đến tặng thôi.” Từ Hộ cũng nghi hoặc không hiểu, tuy rằng cô nương nhà mình ít qua lại với Bội Dao cô nương, nhưng ở mặt ngoài đều rất hòa khí, tại sao sinh nhật của cô nương, nằng ta lại sai người đưa tới một bao hồng là sao, cũng quá keo kiệt đi, còn không bằng lấy cơ sinh bệnh không tặng gì còn hơn.

Oản Oản nhìn bọc giấy gói trên bàn nhỏ, nhãn tình sáng lên, quay đầu hỏi: “Chi Diên còn nói gì nữa không?”

“Nói gì đó?” Từ Hộ nghĩ nghĩ một chút, nhớ lại nói: “Đến không có gì đặc biệt, chỉ làm cho cô nương một ít giáp nhân trùng ăn, nói là nếu ăn nhiều, sẽ dễ bị tiêu chảy...”

Oản Oản cười khê, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, con người chột lóe, nói với Từ Hộ: “Đúng vậy, ăn nhiều, sẽ bị tiêu chảy.”

Ngày hôm sau, Lan phu nhân nhận được tin tức từ Lâm Hà viện truyền đến, nói là Oản Oản nhân tham ăn nhiều thịt cua, hiện đang bị đau bụng, nằm bẹp dí trên giường, còn đang phải uống thuốc. Lan phu nhân chỉ dừng lại một chút, liền bảo Giang ma ma đi thăm Oản Oản, đưa chút thuốc bổ, rồi sau đó, liền bắt đầu gấp rút huấn luyện mấy người trong Thường Thu viện.

Lại qua mấy ngày, Phương Hoa không cẩn thận té từ trên lầu lẫn xuống, hấn là bị trật mắt cá chân; Cầm Song cũng ăn phải đồ ăn hỏng, thượng thổ hạ tả, cả người tiểu tụy không chịu nổi, khiến Lan phu nhân u sầu thở dài, nhưng ngay lúc này, phu Ninh Viễn Hầu lại phái người đến, nói là ít ngày nữa Thế tử sẽ đích thân đến lâu, bảo Lan phu nhân lựa chọn vài cô nương mỹ mạo, lúc này mới khiến Lan phu nhân thật sự lo lắng.

“Bây giờ... phải làm sao đây...” Lan phu nhân gấp đến độ phát cáu, hai ngày nay đều phải uống trà hạ hỏa.

“Phu nhân không cần sốt ruột, đây cũng là chuyện tốt.” Giang ma ma tự mình quạt cho Lan phu nhân, an ủi nói.

“Chuyện tốt gì, một người hai người đều xảy ra vấn đề, nếu mang ra ngoài cho người ta chọn, lỡ như Thế tử cảm thấy đây là chúng ta lừa gạt, chỉ làm cho có lệ, vậy cái lâu này còn có thể mở cửa được hay không?!” Lan phu nhân nặng nề đặt chén trà lên bàn, một bụng hỏa bốc lên đầu.

“Không phải Trường Phương trai có mấy người mới tới tuổi sao, không bằng thừa dịp, chuyển tới Thường Thu viện huấn luyện một chút, hấn sẽ không tệ lắm.” Giang ma ma cười, ra chủ ý thay phu nhân.

“Vậy làm sao giống nhau, thời gian ngắn như vậy, căn bản không có cách nào đến được trình độ như đám người Phương Hoa, chứ đừng nói tới Bội Dao linh tinh gì đó.” Lan phu nhân vung khăn, phiền não nói, mặc dù ban đầu bà luyến tiếc, nhưng cũng không muốn tòa lâu này bị mấy con đĩ nhỏ kia hủy hoại đâu.

“Không phải còn có Hồng Phúc và Vinh Ngọc sao.” Giang ma ma vuốt vuốt cho Lan phu nhân thuận khí, trong nụ cười mang theo ý châm chọc.

“Hừ, các nằng đã muốn đi như vậy, chúng ta cũng đừng cản trở.” Lan phu nhân một lần nữa cầm lấy chén trà, uống một ngụm, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Thế nào?” Oản Oản nằm ở trên giường, sắc mặt có hơi trắng bệch, đang chán muốn chết, cầm một sợi dây kết tua màu đỏ tươi, vung qua vung lại, nhìn theo cái bóng màu đỏ.

“Ngày mai, Thế tử Ninh Viễn Hầu sẽ đến, nói là đến tuyển người.” Từ Hộ chân chờ liếc nhìn Oản Oản, muốn nói lại thôi.

“Ừ, vậy thì tốt rồi, hôm nay nói với bọn nha đầu, ta lại bị đi ngoài.” Oản Oản bĩu môi, thư thái cười nói.

“Cô nương, đây là...” Từ Hộ không thể hiểu được, làm sao cô nương đang khỏe như vậy ăn hồng liền bị tiêu chảy chứ, vốn dĩ nàng còn tưởng rằng là Bội Dao cô nương muốn hại cô nương, nhưng cô nương lại cố tình báo mình đi tặng cho Bội Dao cô nương một phần lễ vật, thật khiến cho nàng không hiểu được trong đầu chủ nhân nghĩ gì.

“Phương Hoa cẩn thận như vậy, cũng không tiếc mạo hiểm lẫn xuống lầu làm gãy chân, ta thì tính là gì.” Oản Oản nhếch môi châm chọc, xem ra, tin tức của Phương Hoa còn linh thông hơn nàng, nếu không nhờ Bội Dao, có lẽ nàng còn có một tia may mắn, ngày mai cũng sẽ theo người khác đến cho Thế tử xem tướng.

“Cô nương là nói, Phương Hoa cô nương nàng ta...” Từ Hộ mở to hai mắt, làm sao có thể, đây là ở tầng hai, làm không khéo sẽ té gãy cổ đấy, vì không muốn đến cho người xem mặt, lại có thể ra tay nặng như vậy.

“Cho nên, về sau nên chú ý nhiều hơn một chút, có thể hạ thủ với mình như thế, cũng không phải là loại người lương thiện gì.” Oản Oản sắc mặt lạnh lùng, nhớ tới nữ nhân đoạn trang kia, về sau có thể tránh vẫn nên tránh đi thì hơn.

“Dạ, cô nương.” Từ Hộ kinh ngạc với chuyện đã xảy ra nhiều ngày nay, nhưng nàng còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, đã nghe thấy Đào Diệp gõ cửa, hình như có việc gấp.

Từ Hộ vội đứng dậy mở cửa, Đào Diệp vội vàng đi vào, sau khi hành lễ với Oản Oản, thở gấp nói: “Cô nương, Hồng Chúc cô nương, nàng... nàng...”

“Hồng Chúc? Nàng ta làm sao?” Oản Oản cả kinh, đột nhiên ngồi dậy, Từ Hộ nhanh chân lấy một cái đệm qua, đặt sau lưng nàng.

“Hồng Chúc cô nương hôm nay đi dạo chơi hoa viên, cũng không biết lây dính phải cái gì, mà khuôn mặt nổi đầy nốt đỏ, đại phu đã tới, nói là bị dị ứng.” Đào Diệp ổn định hơi thở, tiếp tục nói.

“Dị ứng...” Oản Oản nhìn tua bông trong tay, từ từ nắm chặt lại, “Không ngờ, nàng ta cũng thật âm thầm...”

Ngày hôm sau, Thế tử Ninh Viễn Hầu quả nhiên đến xem mặt, mà cũng không ngoài ý muốn, Vinh Ngọc được chọn, ngay hôm đó liền được chuộc ra ngoài, một cỗ kiệu nhỏ bốn người nâng, trên nóc kiệu thêu cả đũa dưới áo sen màu hồng phấn, mang theo một ít đồ nữ trang, đi đến trang viên bên ngoài của Thế tử.

“Nghe nói, Ninh Viễn Hầu chuẩn bị trồng đủ loại hải đường trong vườn, chắc chắn, còn nói cái gì mà Hoa trung thần tiên*, rốt cục bây giờ đã có người có thể tô điểm thêm rồi.”

(* Hoa trung thần tiên: bức họa hoa hải đường.)

“Ta cũng nghe nói, nghe đầu ngoại viên kia còn gấp đôi đấy, trời ạ, vậy phải lớn cỡ nào a.”

“Vinh Ngọc tỷ tỷ thật tốt số, tuy rằng không được vào Hầu phủ, nhưng được ở trong một trang viên xinh đẹp như vậy, cũng không phải như là bà chủ rồi sao, nghe nói đại nha hoàn hầu hạ nàng có bốn người, còn chưa tính ma với tiểu nha đầu gì đấy, mấy ngày trước còn sai người đến tặng mấy cuộn vải gấm cho phu nhân đấy.”

“Vải gấm a, đó là thứ mấy quý nhân hay dùng, ta đã thấy rồi, chính là vải trên người phu nhân đấy.”

“Đúng vậy, nghe nói Thế tử rất cưng chiều Vinh Ngọc tỷ tỷ, bây giờ cũng đang ở tại nơi đó, chưa trở về Hầu phủ...”

“Cô nương, để ta đuổi các nàng đi.” Từ Hộ sắc mặt âm trầm nói, cô nương vừa mới khỏe lại, muốn đi dạo trong vườn, không ngờ lại gặp phải mấy cái miệng bậy bạ nhiều chuyện này, ngộ nhờ khiến cô nương nghe xong hối hận, sau càng cảm thấy khó chịu thì sao.

“Không sao, để cho họ nói đi.” Vung khăn, Oản Oản tâm tình rất tốt, nhìn những vết lốm đốm loang lổ trong bóng cây, cảm thụ làn gió nhẹ đưa tới hương vị của mùa thu, mặc dù mấy ngày qua trời còn nóng, nhưng cũng từ từ bắt đầu có chuyển biến, rốt cục cũng đến Lập thu rồi.

“Dạ, cô nương.”

Từ Hộ theo sau Oản Oản, đi đến cách đó không xa, vừa mới vòng qua một hòn giả sơn, đã thấy phía trước có một nhóm bốn người, đi đầu chính là Bội Dao cô nương cũng vừa khỏi phục không lâu. Oản Oản vừa thấy, vẻ mặt lập tức tươi cười, nghênh đón.

“Chuyện lần trước, đa tạ muội muội.” Oản Oản cũng không câu nệ, gặp mặt liền thi lễ.

“Đừng nói như vậy, chẳng qua là muội cần quấy, cũng may là tỷ tỷ không buồn muội thôi.” Bội Dao giờ tay nâng Oản Oản dậy, hào phóng nói.

Oản Oản nhìn kỹ cô nương trước mặt, tuổi không lớn, không có gương mặt trái xoan giống mình, ngược lại tròn như cái mâm bạc, một đôi mắt tròn rất linh hoạt, lông mi uốn cong mang theo vài phần đáng yêu, môi mông đỏ tươi, có hơi ướt át, một thân tề hung nhu quần* - áo váy thắt lưng cao màu vàng nhạt, bên trên thêu từng đóa hoa hạnh, có nở có khép, trải dài đến tận chân váy, trên vạt áo còn thêu mấy nụ hoa cúc đại nhỏ xinh xinh, càng thêm vài phần đáng yêu, lại thấy trên đầu nàng tóc chải ngược búi cao, bên trên còn điểm tuyết vài hạt trên châu, một bên búi tóc cài một đóa hoa rũ xuống, đúng là xinh đẹp động lòng người.

(* tề hung nhu quần: là một loại trang phục truyền thống của tộc Hán, tên gọi cũ là “cao yêu nhu quần”, loại trang phục này gồm có hai phần: áo khoác ngắn, váy dài có thắt lưng cao ngang ngực, như váy ngang ngực thời hiện đại đấy.)

“Muội muội gần đây thân mình khỏe không?” Oản Oản biết nàng không muốn nhiều lời, vội thay đổi đề tài.

“Đa tạ tỷ tỷ, Bội Dao đã sớm khỏe rồi.” Bội Dao phe phẩy quạt tròn, cười nói.

“Vậy thì tốt quá, mấy ngày nay ta cũng đã hồi phục, không lâu nữa có thể mời muội muội cùng thưởng cúc rồi.” Lần này may mà có nàng ta, nhưng mà đến tết cùng là có đáng để giao hảo hay không, Oản Oản vẫn cảm thấy nên thận trọng thì hơn.

“Vậy ta sẽ chờ.” Quạt tròn che mặt, hai mắt vụt sáng, đúng là một mỹ nhân khéo léo.

Oản Oản cười đáp lại, cùng Bội Dao câu được câu không đi dạo trong vườn.

“Aizz, hoa nở rồi lại tàn, vậy mà đã vào thu.” Bội Dao nhìn bồn hoa bên cạnh, thở dài nói.

“Mùa thu thật tốt, trời mát mẻ a.” Oản Oản con người chột lóe, đảo mắt cười nói.

“Phi, tỷ tỷ thật biết nói giỡn.” Bội Dao chỉ vào bông hải đường bên cạnh nói: “Tỷ tỷ thấy hoa hải đường đẹp không?”

“Ta cũng không am hiểu về hoa, đẹp thì đẹp thật, lại không phải thứ ta yêu thích.” Oản Oản ra vẻ vô vị lắc đầu.

“Thứ gì yêu thích nhất mới đáng để quý trọng, không phải sao?” Bội Dao dường như thuận miệng hỏi, không có một tia khác thường.

Trong lòng Oản Oản vừa thoáng nghĩ, cũng gật đầu theo nói: “Đó là dĩ nhiên, bằng không liền có vẻ rất tận lực rồi.”

Bội Dao mỉm cười, nhìn Oản Oản một chút, lại dạo bước cùng nàng, cũng không nhắc lại đề tài này. Lúc này, tùy tùng của Bội Dao, An Tầm ôm một cái áo choàng bằng lụa đi tới, Oản Oản vẫn luôn là người rất có nhãn lực, vội nói: “Mặc dù thân thể của muội muội đã khỏe rồi, nhưng vẫn phải chú ý, nên sớm trở về nghỉ ngơi đi thôi, ta cũng phải trở về rồi.”

Bội Dao tự nhiên thuận tiện đồng ý, hai người lại hẹn vài ngày sau cùng thưởng cúc, Bội Dao phủ thêm áo choàng, cúi người chào tạm biệt Oản Oản, xoay người mang theo bọn nha đầu tùy tùng trở về. Oản Oản nhìn theo bóng lưng của họ một lát, rồi cũng mang theo Từ Hộ trở về tiểu lâu của mình.

“Cô nương...” Trên đường trở về, An Tầm thấp thỏm liếc nhìn Bội Dao một cái.

“Yên tâm, ta cũng chưa hề nói với nàng cái gì.” Bội Dao vuốt mặt quạt tròn, nhìn phong cảnh vườn, cũng không thèm đề ý.

“Nhưng lần này cô nương... Không sợ phu nhân bà ta...” An Tầm vẫn luôn thấy trong lòng bất an, có đôi khi cô nương rất mềm lòng.

“Phu nhân sẽ không trách ta, huống chi, ngay từ đầu phu nhân cũng không định bụng sẽ để nàng ra ngoài.” Bội Dao liếc nhìn An Tầm, lắc đầu, mặc dù tùy thị (nha hoàn bên người) này lớn tuổi hơn mình, lại có lòng trung thành, nhưng rốt cục cũng không đi ra từ gia đình lớn, tinh thần dễ dàng rối loạn, bất quá, nàng cũng không yêu cầu người có năng lực ra chủ ý gì.

Lại vài ngày trôi qua, Oản Oản đã bình phục liền đi thỉnh an, bên cạnh Lan phu nhân chỉ có Cầm Song phụng bồi, Bội Dao thỉnh an trẻ hơn các nàng, cũng không gặp được, Hồng Chúc thì mặc dù trên mặt đã lành, nhưng tất nhiên sẽ rất lâu mới ra cửa phòng, Phương Hoa thì vẫn còn nằm không cách nào ra cửa, dù sao tổn thương gân, phải nghỉ ngơi một trăm ngày.

“Oản Oản, người qua đây...” Lan phu nhân ngồi quỳ ở vị trí đầu, vẫy vẫy tay với Oản Oản, Oản Oản lên tiếng đáp rồi đi qua, quỳ bên cạnh.

“Oản Oản đã qua mười lăm, là đại cô nương rồi.” Lan phu nhân vui mừng vỗ tay nàng, nhìn dung mạo tinh xảo của nàng, lại cười nói, kéo tay Cầm Song, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt thỏa mãn: “Các người đều là đại cô nương, phu nhân ta thế mà lại luyến tiếc!”

“Phu nhân...” Cầm Song đỏ mặt, ngượng ngùng cúi gầm mặt.

“Đừng xấu hổ, đừng xấu hổ, không bao lâu nữa, chờ về thương ở chân của Phương Hoa lành, phu nhân nhất định sẽ không để các người chịu thiệt, cô nương của nhà chúng ta, cũng không phải muốn cầu, liền có thể cầu được.” Lan phu nhân đắc ý hất cằm, dường như nhìn thấy cảnh tượng không bao lâu sau: trăm nhà đến cầu rằm rộ.

“Cũng chỉ có phu nhân là nghĩ như vậy thôi.” Oản Oản biết, phỏng chừng không bao lâu nữa, Lan phu nhân sẽ đưa thiệp mời những người đã quảng thê đánh dấu ở Chợ Hoa lần trước, hiển nhiên địa vị của những người đó sẽ không thấp, nói không chừng bản thân mình cũng phải hiến nghê.

“Các cô nương của ta, làm sao có thể kém được?” Lan phu nhân liếc nhìn Oản Oản một cái, lại nói: “Nhân lúc còn chưa có bận việc, phu nhân ta làm một chút chuyện tốt.”

“Đạ?” Oản Oản và Cẩm Song vẻ mặt mờ mịt, ở tại tòa lâu này còn chuyện tốt gì?

“Các người cũng biết Vinh Ngọc đã xuất giá rồi.” Lan phu nhân buông tay họ ra, nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lại dùng dư quang nhìn sắc mặt hai người, phát hiện hai người cũng không có gì bất thường, không khỏi âm thầm gật đầu.

“Vinh Ngọc tỷ tỷ thật có phúc.” Cẩm Song tán thưởng nói.

“Đó là đương nhiên, hôm nay có thủ hạ của Thế tử gia đến đây, nói là Vinh Ngọc có chút nhớ các người, ba ngày sau muốn về lâu thăm một chút, muốn cho các người ra gặp, thuận tiện cũng sẽ mang vài bằng hữu đến đây, đương nhiên, các người chỉ cần nói chuyện với Vinh Ngọc, những người khác thì không cần để ý tới.” Lan phu nhân hể mĩ mắt, quả nhiên nhìn thấy Cẩm Song trong nháy mắt ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng Oản Oản thì vẫn không có phản ứng như trước.

Oản Oản không nói gì, chỉ cúi đầu, tay không ý thức mà nín chặt mép váy.

“Cô nương, như thế thật tốt, người có thể giao hảo cùng Thế tử Hầu phủ, tất nhiên không có khả năng là người sa cơ thất thế, nếu có thể nhìn trúng cô nương, cũng ra khỏi lâu, vậy đó là may mắn trời ban a.” Từ Hộ cũng biết được tin, vừa cùng Oản Oản trở về phòng, liền hưng phấn hẳn lên.

“Có thể đi ra ngoài tất nhiên là tốt rồi, nhưng sợ không đơn giản như vậy.” Oản Oản đời nào tin Thế tử có thể nhất kiến chung tình với Vinh Ngọc được, theo như tin tức của Từ Hộ lúc trước, Thế tử là một người giữ mình trong sạch, trong nhà có thể, có thiếp, thế tử là một tiểu thư khuê các, xem ra cũng không giống người nhỏ mọn, làm sao Thế tử lại đột nhiên không hề để ý đến trường bối một c nào, cũng không quan tâm đến thế thiếp, chỉ ôm khư khư một nữ tử thanh lâu, thậm chí còn vì nàng mà “Lại mặt thăm viếng”?

Phải biết rằng, trước kia Thế tử mở miệng muốn Từ Hoàn, sau đó mọi người mỗi nhà đều gặp chuyện không may, chỉ chừa lại một mình Vinh Ngọc mang theo vài tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa ra đón khách, như vậy mà cũng chọn được, có thể thấy được Thế tử cũng không phải là một lòng hướng về riêng ai, chỉ sợ là tùy tiện chuộc một người ra ngoài. Về phần để làm gì, Oản Oản không nghĩ ra được, ít nhất khẳng định không phải vì con nói dòng, luận về sắc đẹp, Thế tử cũng phải trả giá cao quá rồi, không phải nàng chúm chím Vinh Ngọc, mà là tư sắc của Vinh Ngọc, thật sự không xứng với hắn.

“Cô nương không cần sốt ruột, ta vừa nghe ngóng, Thế tử gia thường qua lại thân thiết với Tam công tử nhà Thái sư đại nhân, còn có Lục công tử nhà Đại Tư Nông đại nhân, còn có...” dường như Từ Hộ không xa lạ gì với những gia đình qua lại này, cũng có thể kể ra hơn vài người.

“Tam công tử nhà Thái sư đại nhân?” Oản Oản nghĩ nghĩ một chút, hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

“Là Xảo Chi cô nương...” Từ Hộ biết Oản Oản không nhớ ra, vội nhắc nhở.

“Thì ra là thế.” Oản Oản gật gù gật đầu.

“Cô nương...” Từ Hộ có chút ngại ngùng lại lên tiếng.

“Chuyện gì?”

“Cô nương... ừm... nếu cô nương gặp Nhị công tử nhà Thái úy Trường sử đại nhân, thiết đừng... đừng để ở trong lòng.”

Oản Oản khó hiểu nhìn Từ Hộ, ngay cả tình nhân của Xảo Chi cũng có thể tiếp xúc, vì sao vị Nhị công tử này không thể tới gần, hay là có ân tình gì?

Từ Hộ nhìn lên, liền biết Oản Oản hiểu ý của nàng, vội nhỏ giọng nói: “Nghe nói vị này không ham nữ sắc, ngược lại thích nam phong. Khuynh thiếu của Hường Quân Viên, chính là tình nhân của hắn.”

*tê hung nhu quần: áo váy ngang ngực, thắt lưng cao, trong truyện mình sẽ gọi chung là áo váy nhè

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Oản Oản đã sớm biết rằng thế giới này, thời đại này có nam nhân yêu thích nam phong, lại không ngờ quả thật lộ liễu trắng trợn đến như thế, hoàn toàn cho rằng một mối quan hệ tốt đẹp như thế, đừng nói trong nhà ít có quần thúc, ngay cả triều đình cũng nhắm mắt mở mắt với chuyện này. Chính xác mà nói, cũng xem là chuyện phong lưu chơi bời ông bướm, luôn có quan viên bao nuôi tiểu quan, đào kép, nghe nói thậm chí một vài Vương hầu còn

nuôi ở trong nhà, dùng để chiêu đãi khách quý.

Oản Oản không khỏi thở dài, nữ nhân trên đời này thực khổ, chẳng những phải tranh giành trượng phu với nhau, còn phải cạnh tranh nam tử sủng ái của trượng phu, chả trách rất nhiều nữ nhân đều xem hôn nhân là một môn chức nghiệp, chỉ có con nối dõi mới có thể dựa vào.

Đẩy cửa sổ ra, Oản Oản nhìn vàng thái dương đã buông xuống từ lâu, trong lòng phiền muộn, không khỏi cười khổ, thay vì đồng tình với những nữ nhân kia, còn không bằng suy nghĩ ba ngày sau đối mặt với đám người Vinh Ngọc như thế nào, ít nhất, những nữ nhân kia có thân phận cao quý, tương lai tuy rằng buồn khổ, nhưng so sánh với mình, thiên địa khác biệt.

“Phu nhân có ý tứ, muốn cho cô nương hiển khúc.” Ngày hôm sau, còn chưa đợi Oản Oản rửa mặt chải đầu xong, phu nhân đã phái nha đầu tới truyền lời, hôm nay bỏ thỉnh an.

“Đám người Bội Dao thì sao?” Oản Oản dùng tay về mày một chút, nhớ lại những nhạc cụ từng học qua, những kiếp kia nàng đều dùng dương cầm là chính, lúc này rất nhiều nhạc cụ vẫn chưa xuất thế, chỉ có đàn dây học đàn tỳ bà năm đây là còn có vài phần quen thuộc, điều này cũng nhờ việc giao dịch qua lại giữa người Hồ ở Tây Vực và nước Thần mà có.

“Phu nhân nói, Bội Dao cùng Từ Hoàn cô nương còn nhỏ, sẽ không tham dự.” Từ Hộ vén váy quỳ xuống, cầm lấy một thanh lược bằng sừng trâu chải xuôi theo lọn tóc Oản Oản.

“Lại không tham dự sao?!” Oản Oản buông bút kẻ mi xuống, nhìn tấm gương đồng mờ mờ, chưa chút cười, quả nhiên là nuôi lớn từ nhỏ, nàng làm sao có thể so sánh được.

“Cầm Song cô nương và Hồng Chúc cô nương khẳng định là muốn đi.” Từ Hộ cũng biết Oản Oản trong lòng xót xa, vội khuyên nhủ.

“Phương Hoa tỷ tỷ thì sao?” Mở hộp son ra, Oản Oản nhú mày nói.

“Phương Hoa cô nương, chân răng còn chưa khỏi hẳn.” Từ Hộ thở dài, cũng không biết Phương Hoa toan tính chuyện gì, lần này chân bị thương, đúng là bỏ qua hai lần cơ hội gặp mặt quý nhân.

“Thật là một người nhìn xa trông rộng...” cũng không biết Oản Oản nghĩ đến điều gì, cúi đầu lẩm bẩm, vẻ mờ mịt trong mắt càng sâu hơn.

“Cô nương, lần này...” Từ Hộ nhìn ra điểm mịt mù trong mắt Oản Oản, không đành lòng nói.

“Người báo Đào Diệp đi báo một tiếng với Phương Hoa tỷ tỷ, buổi chiều ta qua thăm nàng.” Oản Oản nhanh chóng bôi son, lại vỗ vỗ mặt, phản chấn nói.

“Dạ, cô nương.” Từ Hộ cũng không nói gì thêm, cũng nhanh tay vấn tóc cho Oản Oản.

Lơ dềnh gảy vài dây đàn tỳ bà, bản “Du xuân Bạch Tuyết” đứng đầu này, nàng cũng không quen thuộc lắm, từ nền tảng của kiếp trước, bản thân cũng không trông cậy lắm vào việc mình trong thời gian ngắn có thể bồi dưỡng thành tài nữ ở trong lâu, nhưng có thể đi ra ngoài gặp khách, lộ mặt một chút cũng dễ làm thôi.

Tập qua tỳ bà, lại luyện vũ đạo một lát, Oản Oản chợt thấy đói bụng, vội kêu lên một bát mì, ăn qua loa mấy gắp, rồi bắt đầu rửa mặt chải đầu thay quần áo, chuẩn bị đến Thương Thu viện thăm Phương Hoa.

Thương Thu viện cách Lâm Hà viện không gần lắm, nếu nói Lâm Hà viện ở phía nam, thì Thương Thu viện ở phía đông, từ hành lang gấp khúc đi lên trên còn phải đi thêm một đoạn đường, rồi rẽ phải, cũng may Oản Oản vừa ăn qua một ít, bụng có chút căng trướng, đi bộ một chút coi như tiêu thực, lại cùng Từ Hộ câu được câu không nói chuyện phiếm.

Đi được vài bước trên hành lang gấp khúc, lại cười đùa thương hoa hải đường, Oản Oản mang theo Từ Hộ, Đào Diệp, Quất Diệp cùng vài tiểu nha đầu của Lâm Hà viện đi tới bên ngoài Thương Thu viện, vừa giương mắt đã thấy cổng vòm đỏ đậm ở phía trước, một tấm bảng bằng gỗ lim treo phía trên, rất đơn giản đề Thương Thu Viện, thoạt nhìn so với Lâm Hà viện mộc mạc hơn nhiều.

“Cô nương tới rồi.” Bên trong cửa có hai tiểu nha đầu đang hái hoa nhát xuyên hồng (hoa xác pháo), một người trong đó còn hái một bông để vào trong miệng mút mật thơm, vừa thấy Oản Oản tiến đến, vội đỏ mặt, ném đóa hoa sang một bên, tiến lên hành lễ.

Oản Oản buồn cười, cũng không nhiều lời, chỉ khách khí nói: “Phương Hoa tỷ tỷ đã dậy chưa?”

Hai tiểu nha đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, cô bé vừa ăn hoa khi nãy lại nhún người thi lễ, xoay người chạy vào trong viện, người còn lại dẫn Oản Oản đi đến phía trước, nói Phương Hoa cô nương đã sớm biết tin, lúc này hẳn đã thức dậy rồi.

Theo sau tiểu nha đầu, Oản Oản lên cầu thang, cởi giày vải, bước trên hành lang, hành lang ở nơi này không tinh xảo bằng chỗ của phu nhân, cũng không sáng bóng như ở Lâm Hà viện, nhưng một bên treo những tấm bảng gỗ có vài phần mộc mạc thú vị.

“Oản Oản cô nương, đến rồi.” Vòng qua hành lang gấp khúc, từ xa đã nhìn thấy cô bé vừa mới mút hoa lúc nãy hướng về phía một cánh cửa kêu.

Oản Oản cười, sải bước tới, giờ này, đã có vài cô nương trong viện thức dậy, từ trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài thấy Oản Oản đi qua, đều có chút tò mò, có người lơ đãng chạm phải ánh mắt mang ý cười của Oản Oản, cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười. Thương Thu viện không có sân riêng như Lâm Hà

viện, tổng cộng chỉ có hai tòa tiểu lâu hai tầng, nối liền hai tòa tiểu lâu là một hành lang lớn có mái che nghiêng hai bên, bên trong chỉ dựng những cây cột đơn giản, có màn che, cả khu nhà vây quanh một đình viện cũng xem như là tinh xảo, Phương Hoa cùng Cẩm Song đều ở tại lầu một tiểu lâu bên trái, Hồng Chúc và Vinh Ngọc ban đầu cùng ở tại lầu hai, cũng may nơi này có không ít ma ma và mấy tiểu đồng chạy việc, những cô nương đã treo quái bài cũng không nhiều, Thanh quan nhân đến giờ cũng chưa đi ra, cũng không sợ khách khứa đụng phải Thanh quan nhân.

“Phương Hoa tỷ tỷ đã cảm thấy khá hơn chưa?” Oản Oản nắm khăn tay, đi vào cửa phòng, nha đầu sau lưng lạnh lợi đóng cửa phòng lại, dẫn Oản Oản đi vào phòng trong. Oản Oản thấy nơi này tuy rằng mộc mạc đơn giản nhưng lớn gấp đôi khuê phòng của mình, trong lòng khẽ run, trên mặt lại không lộ ra một tia biểu cảm.

“Còn làm phiền Oản Oản muội muội tới đây thăm ta, là ta không phải.” Phương Hoa giờ phút này đang nằm ở trên giường ấm, bên tay trái đặt một cái bàn thấp bằng gỗ lim, sau lưng dựa lên gối dựa thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm, gương mặt hơi có chút tái nhợt.

“Xem tỷ tỷ nói kìa, nếu ta không đến, mới là ta không phải.” Oản Oản thi lễ một cái, liền ngồi quỳ lên cái sập bên cạnh đã được chuẩn bị sẵn, nha hoàn hầu hạ bên người Phương Hoa vội xoay người đi ra ngoài bưng trà đến.

“Lúc trước nghe nói muội muội bị đau bụng vì ăn phải đồ hồng, hiện giờ đã khá hơn chưa?” Phương Hoa hơi áy náy liếc nhìn Oản Oản một cái, lại nói: “Đều do ta không phải, nếu ngày ấy khuyên muội muội nhiều hơn một chút, muội muội cũng sẽ không ăn nhiều.”

“Aizz, ai mà không có lúc tham ăn, nếu muốn tiêu chảy thì ăn cái gì không lành là bị a.” Về mặt Oản Oản thuận theo cười nói: “Không phải Cẩm Song tỷ tỷ cũng ăn phải đồ hồng sao.”

“Aizz, các ngươi thật sự là...” Phương Hoa giờ ngón tay khẽ vẫy, gương mặt nhìn kỹ Oản Oản một chút, thấy nàng vẫn còn bộ dáng ngây ngô không hiểu chuyện, không khỏi âm thầm ngó vực.

“Phương Hoa tỷ tỷ, thật sự là đáng tiếc a.” Oản Oản nhìn tám chân gấm đắp trên người Phương Hoa, thở dài: “Nếu tỷ tỷ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mấy ngày nữa sẽ có thể đến cùng chúng ta rồi, không biết Vinh Ngọc tỷ tỷ sống có tốt hay không?”

“Nàng làm sao không tốt được, ta cũng nghe nói, Thế tử thế mà đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay đấy.” Phương Hoa khen ngợi, nhưng trong mắt không có một chút tia hâm mộ.

Oản Oản hiểu rõ, lại nói: “Nghe phu nhân nói, chờ tỷ tỷ thương thế tốt lên, bèn muốn tổ chức lễ Đưa Hoa rồi.”

“Thật không,” Phương Hoa khẽ hít vào, bàn tay đặt bên trái lặng lẽ nắm chặt lại, giấu ở trong chăn gấm.

“Nghe nói, mấy ngày nữa Thế tử đến đây, còn mang theo vài vị bằng hữu...” Oản Oản dừng một chút, thấy Phương Hoa vẫn không có một chút phản ứng, liền nói tiếp: “Không biết đáng vẻ như thế nào.”

“Đừng bảo muội muội nghe nói chuyện của Vinh Ngọc, liền động phạm tâm nha.” Phương Hoa câu môi, cười trừ nói.

“Tỷ tỷ đúng là biết cười nhạo ta, da mặt ta rất dày đấy, dù sao không phải họ cũng sẽ có người khác, còn không bằng tìm người vừa lòng đẹp ý, nếu có thể trường trường cửu cửu, thì đúng là may mắn của ta rồi.” Oản Oản mặt không đỏ, thờ không gáp, quơ quơ khăn tay, bộ dáng vừa nghiêm ra được thông suốt, khiến Phương Hoa buồn cười.

“Nhìn dáng vẻ mặt dày mày dạn này của ngươi, mới vừa qua mười lăm tuổi thôi, liền bắt đầu hận lấy chồng a.” Giơ tay chọc chọc Oản Oản một cái, Phương Hoa run bả vai, bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Có thể ‘Gả’ tất nhiên là tốt nhất rồi, chỉ sợ mỗi ngày đều phải làm tân nương.” Thờ một hơi thật dài, Oản Oản lại lộ ra vài phần phiền muộn, ngay cả Phương Hoa cũng thu lại nụ cười, vẻ mặt chưa xót.

Oản Oản thấy không khí trầm xuống, cũng không nói thêm nữa, chỉ hỏi đến chuyện trang sức này nọ, mặc dù nàng không rành lắm về thêu thùa, nhưng nhờ từng trải qua mấy đời, nên cũng có thể tán gẫu vài câu với Phương Hoa, hơn nữa phần lớn là Oản Oản học được cách thêu thùa của đời Minh Thanh, bề dày lịch sử lâu đời hơn so với thời đại này, các kiểu thêu thùa cũng đa dạng hơn rất nhiều, khiến Phương Hoa thật thích thú sôi động hẳn lên, thậm chí còn năn nỉ Oản Oản trở về vẽ cho nàng vài kiểu dáng, mấy ngày nữa đưa cho nàng, Oản Oản tất nhiên là đồng ý.

Hàn huyền một lát, Từ Hộ thoáng nhắc nhở vài câu, Oản Oản cũng thấy thời gian cũng không còn sớm, liền để lại lễ vật, mang theo người cáo từ, Phương Hoa vốn dĩ còn muốn Oản Oản ở lại dùng xong bữa tối hãy đi, nhưng nàng cũng biết buổi tối trong lầu là lúc đón khách, cô nương đi ra ngoài rất không an toàn, nên cũng không ép ở lại, chỉ dặn nên chú ý chăm sóc thân thể, mấy ngày nữa lại đến chơi.

Oản Oản mang theo người trở về, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi, hôm nay nàng tới thăm Phương Hoa vì muốn chứng thực suy nghĩ trong lòng, nàng cố ý ở trước mặt Phương Hoa nhắc tới lễ Đưa Hoa, đó là buổi lễ ra mắt trong lầu cử hành cho các cô nương sắp treo quái bài, trên cơ bản là chỉ cần nhóm khách nam nhìn trúng mới được phu nhân coi trọng, như vậy đêm đầu tiên của các cô nương liền xem như đã định rồi, về phần mỗi cô nương có nguyện ý hay không, có lẽ phu nhân sẽ hỏi, nhưng tuyệt đối cũng không xem trọng gì.

Oản Oản vốn nghĩ Phương Hoa không đến để Thế tử tuyển chọn, có lẽ là đã có chỗ dựa rồi, hoặc là nàng ta biết được chuyện khúc mắc gì trong đó. Như thế xem ra, chắc hẳn đúng là có vấn đề gì phía sau, dù sao khi nàng nhắc tới lễ Đưa Hoa, Phương Hoa cũng không có vẻ như yên tâm vì có chỗ dựa vững chắc, ngược lại còn lộ ra một tia ẩn nhẫn, xem ra chuyện Thế tử còn khiến Phương Hoa lui bước hơn so với chuyện treo quái bài. Như vậy, đối với chuyện Vinh Ngọc “Lại mặt”, Phương Hoa lại đang ôm ý tưởng gì đây.

Kỳ thực, Oản Oản không muốn tham gia bữa tiệc lại mặt của Vinh Ngọc, bởi vì dù sao vẫn có liên quan đến vị Thế tử kia, nhưng nàng đã thông qua Bội Dao mà trốn tránh một lần, tin là Bội Dao cũng sẽ không giúp nàng lần thứ hai, huống chi phu nhân cũng không phải ngồi không, một lần thì có thể, lần thứ hai sợ cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy. Hơn nữa hôm nay nàng ra ngoài, có nhìn qua khuê phòng của Phụng Hoa, ngấm lại bản thân, tuy rằng được ở tại Lâm Hà viện nhưng chỉ ở trong một phòng đơn, hơn nữa lại cách âm kém như thế, có thể tưởng tượng rằng kỳ thực ở trong lòng phu nhân, nàng và Phụng Hoa, vẫn không giống nhau, bản thân mình không có bất kỳ lợi thế nào rồi.

“Trở về chuẩn bị xiêm xiêm áo áo thôi.” Oản Oản ưỡn lưng, có chuyện gì thì sao nào, nàng cũng đã mấy đời này làm nghề này rồi, có gì mà phải sợ, và lại ngày đó cũng không chỉ có mình Thế tử đến, không phải còn có các công tử khác sao, nếu được nhìn trúng, nói không chừng ngày đó treo quải bài, còn có thể được chọn người mình thích, nếu nói về suy nghĩ thông suốt, tâm ý rộng rãi, nơi này ai cũng phải kém hơn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Cô nương, hay là chải búi tóc bốn vòng mới nổi trong kinh đi.” Từ Hộ vuốt đỉnh đầu Oản Oản, cố gắng thuyết phục.

“Vẫn nên chải kiểu liễu rủ ngấm trắng thôi.” Oản Oản lắc đầu, nàng không muốn chải hết tóc lên, bên dưới để lại trên vai một nửa như vầng trăng khuyết, mới có vẻ diễm đạm đáng yêu.

“Cô nương, tóc trước mặt có cần chải lên luôn không?” Từ Hộ gật gù đầu, lại sờ sờ tóc mái Oản Oản hỏi.

“Đề đi.” Lần này Oản Oản không muốn lộ hết cái trán, để tóc mái cũng có thể có vẻ đáng yêu một chút.

Thảo luận kiểu tóc xong, Oản Oản lại tự mình mở tất cả hộp trang sức ra, cẩn thận lựa chọn, lấy ra một đôi trâm lược trắng khuyết kết sao bằng bạc có tua rủ xuống, lại cầm lên vài cây thoa ngọc thạch màu vàng nhạt tinh xảo, cuối cùng lấy ra một cây trâm ngọc màu vàng hơi đỏ được khắc thành hình cây trúc đào. Vốn dĩ Oản Oản cũng không thích cây trâm ngọc này, dù sao ngọc thạch có màu vàng hơi đỏ thì kém hơn mấy lần so với ngọc thạch có màu vàng mật sáo. Nhưng kể từ khi may bộ y phục áo váy chéo cổ, bên trên có thêu cây trúc đào màu vàng nhạt kia, Oản Oản thấy cũng chỉ có cây trâm ngọc này mới hợp.

“Cô nương, nhưng cái này rất hợp mà?” tay Đào Diệp đang nâng cái áo váy màu vàng nhạt kia, Quất Diệp thì nâng lên một cái áo khoác dài thêu thạch lựu đỏ nổi trên hoa văn chìm.

“Đôi áo khoác ngắn tay màu vàng hơi đỏ đi.” Oản Oản so sánh một chút, rồi dãn dò nói, bây giờ nàng vẫn chưa thích hợp mặc đồ màu đỏ.

Trang điểm thay quần áo xong, Oản Oản lại thoa lên môi thêm một lớp son, Từ Hộ thì tìm trong bàn trang điểm, lôi ra một cái túi thơm màu hồng nhạt thêu hoa văn cùng loại, treo lên bên hông Oản Oản.

“Hôm nay nhìn cô nương quả nhiên là đã trưởng thành.” Từ Hộ lại lấy ra một cái hộp bằng gỗ đào từ trong bàn trang điểm, cẩn thận lục lọi trong đó, chỉ chốc lát sau liền lôi ra một cây quạt tròn bằng vải lụa, mặt trên thêu cây trúc đào màu hồng nhạt, cán quạt móc dây tua vàng nhạt, chính giữa còn gắn mấy hạt ngọc thạch tròn màu vàng hơi đỏ được mài cực kì bóng loáng.

“Ta mới tới nơi này có bao lâu, mà lại đột nhiên lớn?” Nhận lấy cây quạt tròn, Oản Oản dùng nó che khuất khuôn mặt, chỉ chừa ra một đôi con ngươi đen lấp lánh, chớp chớp.

“Qua tuổi mười lăm, sau này còn lớn nhanh hơn.” Từ Hộ bị nàng trêu chọc, lại cẩn thận kéo thẳng vạt áo ngắn tay.

“Từ Hộ, ngươi cũng mới hơn hai mươi tuổi, đừng có bắt chước mấy bà cụ chứ, nói chuyện như ông cụ non vậy!” Nghiêng người ôm lấy cánh tay Từ Hộ, Oản Oản bắt mắt lắm lắm.

“Vậy cũng là già rồi, không được như những cô nương còn xanh tươi, chẳng bao lâu nữa, ta liền trở thành ma ma rồi.” Theo thói quen vuốt lên làn tóc mai của mình, vuốt vuốt những sợi tóc rối cần búi không tồn tại, trong ánh mắt Từ Hộ tràn đầy vẻ yêu thương nhìn Oản Oản.

“Được rồi đó, ngươi nói như vậy, để mấy bà ma ma trong viện mà nghe được, không cùng ngươi âm ỷ một trận thì không chịu đâu a.” Oản Oản bĩu môi, kéo tay Từ Hộ đi ra ngoài, thầm nghĩ đã hơn hai mươi tuổi liền coi là già, vậy nàng luận hỏi qua chín kiếp, không phải là yêu tinh sao.

“Ta thì chỉ hy vọng tương lai có thể làm ma ma bên người cô nương, còn lại cũng không quan tâm.” Từ Hộ mang giày vải vào cho Oản Oản, đi xuống cầu thang, cảm khái nói.

Oản Oản khựng lại một chút, có đến lúc đó được không thì phải nói sau, tương lai của nàng, nàng cũng mờ mịt không biết lối, làm sao có thể hứa hẹn với Từ Hộ, các nàng đều giống nhau: là người thân bất do kỷ.

“Lần này cô nương đi, Tử Hộ không thể đi theo, hôm nay là khách riêng, phu nhân nhất định sẽ bố trí ở Lưu Thủy viên, đến lúc đó nói ít nhìn nhiều, nhưng cứ chi cũng không thể lỗ mồm, khiến người ta xem thường.” Tử Hộ cũng biết trong lòng Oản Oản khó chịu, vội đem hết những lo lắng trong lòng nói ra mà không kịp suy nghĩ, sau đó lại ngượng ngùng nói: “Cô nương xuất thân từ thế gia vọng tộc, tất nhiên là không cùng đẳng cấp với ta, xem ta này, quan tâm quá tắc loạn, cô nương làm việc vẫn luôn có chừng mực đấy thôi.”

“Đó cũng là vì tốt cho ta, ta đều nhớ kỹ.” Oản Oản nhu thuận trả lời, trong lòng cảm kích, lại nghĩ đến phụ thân của mình cũng từng là quan trọng kinh thành, không dám chắc những người đến đây hôm nay, nghe qua danh hiệu của mình, ngộ nhớ nếu là con trai của người đã từng là kẻ thù chính trị đối đầu với phụ thân, vậy chẳng phải là sẽ rơi vào một màn nhục nhã sao? Nghĩ như vậy, Oản Oản không khỏi phiền chán, sắc mặt trắng bệch.

Một đường miên man suy nghĩ, đám người vẫn thuận lợi tới Lưu Thủy viên, mặc dù khu vườn này được xây gần sát tiền đường, nhưng dù sao cũng coi như là hậu viện, cho nên người lui tới cũng không nhiều lắm, huống chi các nàng ra ngoài vào buổi chiều, trong lầu còn chưa mở cửa, cũng coi như thanh tịnh.

Họ mới vừa vào Lưu Thủy viên, Giang ma ma liền tự mình đi đến nghênh đón, dẫn Oản Oản đi đến sương phòng trong vườn, trên đường cũng lặng lẽ phân phó vài câu, nói Oản Oản chỉ cần làm tốt việc hiến khúc của mình, đừng quan tâm đến chuyện khác, nếu quả thật có xảy ra chuyện gì, thì vẫn còn phu nhân với nhóm ma ma ở đó, nàng không cần sợ.

Oản Oản gật gù đầu, trong lòng thả lỏng trấn tĩnh lại, dùng quạt tròn che kín dung mạo, đi theo Giang ma ma vào sương phòng. Sương phòng rất lớn, bên trong có phòng khách và phòng ngủ, còn có một gian phòng kế, là nơi dùng để thay quần áo, Oản Oản cũng không đi vào từ chính sảnh, mà vào từ gian phòng kế phía sau. Tiểu nha đầu đứng ngoài vừa mới vén màn cửa, Oản Oản đã nghe thấy tiếng Cẩm Song thấp giọng nói chuyện, như là đang khuyên bảo cái gì.

“Các tỷ tỷ đến sớm vậy, cũng là muội muội ta đến muộn.” Không muốn để cho người ta biết mình nghe được cái gì, Oản Oản mới vừa vào cửa, liền kêu lên một tiếng.

Bên trong, Cẩm Song cùng Hồng Chúc vội đi ra, thì lễ một cái với Giang ma ma, rồi sau đó mới kéo Oản Oản qua, nhìn ngấm từ trên xuống dưới, luôn miệng tán thưởng.

“Muội muội mặc màu vàng nhạt này, nhưng cũng thật nổi bật.” Cẩm Song nhìn làn váy thêu cây trúc đào, còn có cây trâm trúc đào, trong lời nói mang theo hâm mộ.

“Tỷ tỷ ăn mặc cũng không kém a.” Câu này Oản Oản hiển nhiên cũng không nịnh bợ, hôm nay Cẩm Song mặc một thân áo váy thất lưng cao thêu thạch lựu đỏ, áo khoác ngoài bằng lụa mỏng nhẵn mịn màu đỏ tươi, trong ngoài đều thêu đầy hoa thạch lựu, mái tóc đen dài chẻ đôi, vấn thành búi tóc phi vân, một đoá hoa lựu đỏ tươi trên búi tóc, càng làm nổi bật lên đôi mắt đẹp quyền rũ.

“Hôm nay Hồng Chúc cũng rất đẹp.” Có lẽ là thấy Hồng Chúc ở bên cạnh rầu rĩ không vui, Cẩm Song có hảo ý tặng bích Hồng Chúc một phen, khiến Oản Oản hai mắt sáng ngời.

Hồng Chúc mặc một thân áo váy tám mảnh thất lưng cao màu lục nhạt làm nền cho hoa hồng màu vàng tơ thêu bên trên, ống tay áo ôm hẹp, bên ngoài khoác áo ngắn tay bằng gấm cổ tròn màu vàng nhạt thêu hoa lá, mang theo một mùi hương cổ xưa, xinh đẹp đứng ở nơi đó, bên trên búi tóc rủ xuống cái một đôi trâm Tán hoa nâng châu, hai chuỗi tua kết ngọc thạch buông xuống, lác lác qua lại ở hai bên gò má của Hồng Chúc, càng khiến nàng xinh đẹp động lòng người.

“Hồng Chúc tỷ tỷ thật là xinh đẹp a!” đến cả Oản Oản cũng không tiếc lời khen ngợi.

“Oản Oản muội muội cũng rất đẹp mà.” Hồng Chúc miễn cưỡng thoáng nở nụ cười, vẻ mặt không tập trung, Oản Oản lại nhìn kỹ nàng một chút, thấy gương mặt nàng trắng nõn, bóng loáng mềm mịn, đúng là lần trước bị dị ứng, dĩ nhiên đã hoàn toàn hồi phục.

“Các cô nương mau vào trong ngồi đi, Thế tử gia bên kia đã khai tiệc rồi, một lát nữa Vinh Ngọc cô nương sẽ tới, các người tâm sự vui vẻ, không chừng đợi lát nữa cũng phải đi hiến nghệ đấy.” Giang ma ma nói đến đây, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hồng Chúc, Hồng Chúc bị nàng nhìn liền cứng đờ, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Tiền Giang ma ma rời đi, ba người Oản Oản vào trong phòng kế, Tử Hộ thì lễ xong cũng mang theo Đào Diệp Quất Diệp đi tìm tùy tùng của hai vị cô nương kia, trong phòng chỉ còn lại vài tiểu nha đầu chuyên hầu hạ, Oản Oản liền đàm cười với các nàng, khiến trong lòng họ đều thêm vài phần hào cảm.

“Nghe nói lần trước tỷ tỷ cũng bị tiêu chảy, nhưng ngày sinh nhật ta cũng ăn phải đồ hồng.” Kéo Cẩm Song cùng ngồi quỳ lên sập, Oản Oản ra vẻ lo lắng hỏi han.

“Không không không, không phải ngày ấy, là ngày hôm sau ta... ừm... tham ăn dưa hấu bị lạnh.” Nói tới đây, sắc mặt Cẩm Song đột nhiên đỏ lên, khăn tay bị nắm chặt dùm lại, có vài phần thẹn thùng, ngừng một lát, thấy vẻ mặt Oản Oản không hiểu, vội cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tuy là ăn phải đồ hồng, nhưng cũng không phải là bị tiêu chảy.”

Oản Oản sững sờ, càng thêm mờ mịt.

“Trời ạ, cô nương trưởng thành, đều sẽ có, Oản Oản muội muội còn... còn chưa tới thời điểm sao?” Cẩm Song càng nói sắc mặt càng hồng, khăn trang đến tay cũng run lên, lúc này Oản Oản mới hiểu ra, thì ra ăn nhiều dưa hấu, không phải đi tả, mà là đau bụng kinh.

“Ta... cái này của ta vẫn luôn không chính xác.” Oản Oản cũng có chút đỏ mặt, khối thân thể này của nàng cũng dính hàn khí nặng, đến thời đại này nửa năm, thứ này lúc đến lúc không đến, trong nhà lại không có trường bối là nữ, có thể chịu được cái thứ đồ cổ phải mang khi nguyệt sự, đã khiến nàng đau đầu rồi, chứ đừng nói gì tới mặt dày mày dạn đi tìm đại phu điều trị thân thể.

“Hừ, thật là rộng lượng nhỉ!” Thanh âm không lớn, nhưng Oản Oản cùng Cầm Song đều nghe thấy được, Hồng Chúc bị bỏ ngồi một mình ở một bên, cúi đầu cười khẩy nói.

Oản Oản nhìn nhìn Hồng Chúc, Cầm Song mang theo ý cười ngai ngừng, không lên tiếng đáp.

“Nàng ta thực sự còn dám mò mặt về?” Hồng Chúc thấy hai người không có phản ứng, mãi nén giận trong lòng, vì thế lại nói: “Ngày đó ăn uống, Oản Oản muội muội và nữ nhân kia cùng ăn chung, trở về liền đi tả, không cảm thấy kỳ quái sao, Cầm Song tham ăn, ai cũng biết, nhưng nàng ta lại cố ý mang dưa hấu về, việc này không khác thường sao?”

Oản Oản giương mắt nhìn Hồng Chúc, nàng cũng không tiện nói ra, dù sao cũng không chỉ có nàng và Vinh Ngọc là ăn cơm cùng nhau, Cầm Song cũng áp a áp ứng vài tiếng, giải thích: “Là lỗi của ta, đừng trách người khác.”

“Các ngươi thật sự là...” Hồng Chúc vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng lại thấy Oản Oản và Cầm Song vẻ mặt ngại ngùng, nhất thời nghi lấy hơi, rồi oán hận nói: “Hai người đúng là đồ ngốc, ngày sau rốt cục sẽ nếm mùi đau khổ.” Nói xong cũng không để ý hai người, một mình đứng dậy đi ra sau tấm bình phong, nơi đó có một vách tường kiểu giả sách, bên cạnh giả sách chỉ đơn giản bày một cái án thư (bàn đọc sách) cùng với một tấm chiếu hương bồ, vẫn chưa kê sập, Hồng Chúc tùy tiện cầm lên một cuộn thẻ tre, rào rào lật xem. (thời này chưa có sách giấy, vì giấy rất mắc)

Oản Oản cùng Cầm Song liếc nhau, đều thờ dài.

Trong phòng yên tĩnh được một lúc, chợt nghe bên ngoài bước chân hỗn loạn, Oản Oản vội đứng dậy, Cầm Song cũng đi theo bên cạnh, quay đầu lại nhìn Hồng Chúc, nhưng nàng ta chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua rồi lập tức cúi đầu, ngồi quỳ ở đằng kia, vẫn không nhúc nhích.

Oản Oản cùng Cầm Song bắt đầu đi, đành phải đi ra ngoài đón, vừa đến cửa, chợt nghe tiểu nha đầu trông cửa bên ngoài cười nói: “Vinh Ngọc cô nương đã về rồi ạ.”

“Ừ, cho người vài đồng, mua chút bánh ngọt ăn đi.” Vừa nói chuyện, rèm cửa cũng được vén lên, Oản Oản nhất thời neho mắt lại. Nữ tử trước mặt một thân áo khoác dài bằng gấm dệt thêu hoa hồng đỏ, bên trong cũng là áo váy thắt lưng ngang ngực cùng màu, từng khóm hoa hải đường hồng nhạt được thêu từ trên xuống chân váy khảm ánh kim, ngay cả mảnh khăn lụa choàng qua cánh tay nữ tử cũng không rời xuống.

Oản Oản lại nhìn lên búi tóc khổng lồ xòe đuôi trên đầu nàng, cái một cây trâm vàng khổng lồ xòe đuôi ánh kim chói lọi rất hợp với búi tóc, bên trên khảm hồng ngọc trang trí, miệng ngậm dây đính hạt bảo thạch hình giọt nước rủ xuống trước trán, vừa vặn chiết xạ ánh mặt trời từ ngoài phòng chiếu ra khiến người đối diện hoa mắt, lại nhìn bên tóc mai của nàng cái từng đóa hoa hải đường màu đỏ rực nhìn như thật, thật sự làm nổi bật mấy phần vinh hoa phú quý.

“Vinh Ngọc tỷ tỷ, người đã về rồi.” Cầm Song ở bên cạnh Oản Oản đột nhiên kích động kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

“Cầm Song muội muội.” Người tiến vào tựa hồ cũng rất xúc động, vươn đôi tay ngọc nắm chặt hai tay Cầm Song, mấy chiếc vòng tay vàng đeo trên cổ tay va chạm vào nhau, phát ra âm thanh trong trẻo.

“Vinh Ngọc tỷ tỷ xem như đã trở lại, để cho chúng ta thật sự là đợi lâu.” Cầm Song vừa đùa vừa kè sát lại gần, mắt rung rung ngấn lệ, vừa quyến rũ vừa thêm thương tiếc.

“Chúc mừng Vinh Ngọc tỷ tỷ!” mặc dù Oản Oản và Vinh Ngọc không quen thân, nhưng lúc này cũng không thể không mỉm cười, tiến lên hành lễ.

“Oản Oản muội muội mấy ngày không gặp lại đẹp lên rất nhiều.” Vinh Ngọc đi vào cửa, đầu tiên là kéo Cầm Song lại, sau nâng Oản Oản dậy, rồi trêu ghẹo vài câu, gỡ hai cái vòng tay vàng từ trên cổ tay ra, đưa cho Cầm Song và Oản Oản, mỗi người một cái.

“Sao lại có thể khiến tỷ tỷ tổn kém được.” Oản Oản cầm vòng tay vàng trên tay, cảm giác trọng lượng cũng không nhẹ, xem ra cuộc sống của Vinh Ngọc ở đó cũng được vài phần sung ái, ít nhất về mặt thể diện, Thế tử gia cũng đã làm đủ cho nàng rồi.

“Mấy thứ lật vật mà thôi, không đáng gì.” Vinh Ngọc vẫn về mảnh khăn tay lụa màu đỏ tươi, lắc lư cái đầu đầy trâm thoa, tuy cực lực muốn che giấu, nhưng qua nét mặt của nàng, Oản Oản vẫn nhìn ra vài phần đắc ý.

“Tỷ tỷ, cái này thật đẹp!” Cẩm Song thì không để ý đến, thấy chiếc vòng tay bằng vàng nguyên chất nặng trình trịch, vội đeo vào cổ tay, lại ngắm nhìn hoa văn Hi thước đậu cành cây trên vòng tay, lòng tràn đầy vui thích.

“Người thích là được rồi!” Vinh Ngọc nhìn Cẩm Song, trong mắt hiện ý cười, đảo mắt lại nhìn thấy Oản Oản bình tĩnh thu vòng tay vào tay áo, sắc mặt không khỏi cứng đờ, sau lại nghĩ tới gia thế của Oản Oản, không biết làm sao, trong lòng chợt có một tia xao động.

“Hừ, trên người thôi tha phôi ra thì có thứ gì mà tốt.” Giọng nói không cao không thấp từ sau tấm bình phong truyền đến, khiến cho người bên ngoài một phen lúng túng.

“Người nói cái gì đó!”

Chợt vang lên bên tai, lúc này Oản Oản mới phát hiện đúng là nha đầu đi theo Vinh Ngọc, nha đầu kia mặc một thân áo vạt ngắn có ống tay hẹp, váy thắt ngang ngực màu xanh nhạt, áo khoác ngoài ngắn tay thêu chỉ bạc, bên hông quấn chặt thắt lưng bằng lụa bạc, giữ lại vài sợi tua, rũ xuống lần váy. Tuy chỉ là nha đầu chải búi tóc hai bên, nhưng trâm thoa cài trên đầu không hề giản dị, mặc dù không phải vàng nguyên chất, nhưng cũng là được mạ vàng, ngay cả trên cổ tay cũng đeo đôi vòng tay một vàng một ngọc.

“Ta nói cái gì, ai nghe thì tự bản thân người đó rõ ràng.” Từ sau bình phong truyền đến tiếng thê rào rào lật mở.

“Người...”

Nha đầu kia muốn liến lên, nhưng Vinh Ngọc liền cản lại: “Xuân Đường, không được vô lễ.”

“Phu nhân!” Tiểu nha đầu nóng đến độ dậm chân, lại không dám vượt qua, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện lui xuống, lại vẫn không quên trừng mắt với tấm bình phong.

“Hong Chúc muội muội cũng đã lâu không gặp, sao lại không đi ra gặp nhau?” Vinh Ngọc chấp hai bàn tay vào nhau, đứng thẳng lưng, mỉm cười gọi vào trong, coi như hai người không có hiềm khích gì.

“Thế nào, còn muốn ta đi ra bái kiến hay sao?” Vừa nói, Hồng Chúc vừa từ bên trong đi ra, nhưng chỉ liếc mắt nhìn lướt qua Vinh Ngọc một cái, nổi tức giận làm sao cũng không nhìn được, hừ một tiếng thật nặng với Vinh Ngọc.

“Người a, tính tình vẫn nóng nảy như vậy...” Ngược lại Vinh Ngọc cũng không để bụng, tự mình đi tới kéo tay Hồng Chúc, lại bị Hồng Chúc hất tay ra.

“Người cứ nóng nảy như vậy, sau này làm sao bây giờ?” Vinh Ngọc buồn cười nhìn Hồng Chúc cự nự gây sự.

“Người còn biết ngày sau? Nếu không phải người... Ta còn có ngày sau sao!” Nến đỏ dậm chân một cái, hốc mắt tức thì đỏ lên.

“Aizz...” Vinh Ngọc thờ dài, giống như đại tỷ tỷ kéo tay Hồng Chúc lại, lần này Hồng Chúc không hất ra, “Tính tình nóng nảy này của người phải sửa lại thật tốt mới được, nào, vào trong lau mặt một chút, đừng để mặt lấm bẩn phải gặp người, lại thành như con thỏ.”

Nói xong bèn dẫn Hồng Chúc vào sau bình phong, Oản Oản thật tò mò, theo lý mà nói, Hồng Chúc khẳng định hận Vinh Ngọc thấu xương, nếu không phải Vinh Ngọc, nhất định Hồng Chúc đã được Thế tử nhìn trúng, mà nếu hận lớn như vậy, sao Vinh Ngọc chỉ tùy ý an ủi hai câu, đã xem như lãng xuống rồi.

Cẩm Song cùng Oản Oản bị bỏ qua một bên, nhất thời không biết làm gì, liền cùng nhau ngồi quỳ lên sạp một lần nữa, chờ hai người họ.

“Phu nhân đâu? Gia gọi chúng ta.” Màn cửa được vén lên, là một nha đầu lạ mặt đi vào.

“Đông Đường, sao người lại tới đây? Thu Đường đâu?” Sau khi Xuân Đường nhìn nàng một cách khó hiểu, không khỏi hỏi.

“Nàng ta đi tặng ít đồ cho tùy thị cũ của phu nhân rồi, sẽ nhanh chóng trở về thôi.” Đông Đường giải thích nói.

Oản Oản trong lòng mỉa mai, Vinh Ngọc này thế mà đã xem hải đường như là bổn mạng của mình rồi, ngay cả nha đầu cũng không quên đánh nhãn hiệu, còn cái gì mà Đông Đường, chẳng phải mùa đông có hải đường sao!

“Vậy thì được!” Bên trong Vinh Ngọc cao giọng nói, sau đó không biết lại nói với Hồng Chúc cái gì đó, hai người hạ giọng nói nhỏ lại, lại qua một hồi lâu, mới dắt nhau đi ra.

Oản Oản vừa thấy tình thế này, càng hồ nghi, rõ ràng vừa mới như kẻ thù, lúc này lại thành tỷ muội ruột thịt, tay nắm tay, cũng không ngại vướng víu.

“Vinh Ngọc tỷ tỷ.” Cẩm Song đứng dậy bước qua, lại liếc mắt nhìn Hồng Chúc một cái, nhỏ giọng nói: “Hong Chúc muội muội.”

“Đều đi thôi, gia gọi chúng ta.” Vinh Ngọc nói xong, lại đưa mắt nhìn Oản Oản một cái, Oản Oản lẳng lặng theo sau, rõ ràng nhìn thấy Hồng Chúc vẻ mặt thẹn thùng, còn dán chặt lên người Vinh Ngọc, giống như một muội muội đang làm nũng.

Bọn họ cùng ra khỏi phòng, thật ra đi đến phòng khách chỗ Thế tử cũng không xa lắm, vốn dĩ các nàng cũng có thể trực tiếp đi từ sương phòng đến thẳng phòng khách, nhưng để thận trọng, bọn họ đều phải đi từ cửa chính của phòng khách vào bãi kiến. Vì Oản Oản là người đi sau cùng, lại đang cúi đầu ngẫm nghĩ đến chuyện này, lúc sắp đi vào phòng, liền bị Vinh Ngọc dừng bước cản lại phía trước.

“Có vài lời nên nói hay không nên nói, sau này muội muội phải nhớ rõ.” Vinh Ngọc mặt không lộ cảm xúc nhìn Oản Oản, thấp giọng nói.

Oản Oản đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không hiểu nàng ta đang nói cái gì.

Lại thấy Vinh Ngọc quay người, làm như tiên nữ mà nhẹ nhàng phun ra một câu: “Dù có nhiều tâm cơ hơn nữa, cũng đừng phá vỡ tình cảm chị em.”

Oản Oản nhất thời muốn xì cười ra tiếng, rõ ràng là vừa ăn cướp vừa la làng mà, vì thế cũng không nhiều lời, đi theo Vinh Ngọc lên cầu thang, vào phòng. Vừa mới vào phòng liền nhìn thấy Hồng Chúc đứng ở cạnh cửa, vừa thấy Oản Oản tiến vào, vội quay đầu, tiến lên đỡ Vinh Ngọc, đi vào bên trong, dường như rất chật dạp.

Nói thế nào Oản Oản cũng xem như là sống qua mấy đời rồi, tuy rằng mấy đời trước đều mơ hồ, lại chết hơi sớm, nhưng dù sao cũng đã bơi không ít trong vũng nước đục này, trong lòng vừa thoáng nghĩ một chút, đã đại khái hiểu rõ hai vị cô nương này vừa ca vừa xướng bài gì.

Chắc hẳn Hồng Chúc tức giận Vinh Ngọc gài bẫy nàng, lại thấy Vinh Ngọc bây giờ phú quý, không nên đắc tội. Thế là lợi dụng Vinh Ngọc đuối lý, muốn thừa cơ hội này, muốn Vinh Ngọc hứa hẹn, tìm một người tốt cho nàng. Nhưng lại sợ tướng mạo xinh đẹp của mình, lại từng được dạy dỗ gia giáo, chiếm đoạt hào quang của nàng ta, liền cố ý đem chuyện nàng ta bắt mất Vinh Ngọc nói thành do mình xúi giục. Kể từ đó, không những nàng ta có thể biểu hiện bộ dáng như là dễ dàng bị điều khiển, tâm tư đơn thuần ở trước mặt Vinh Ngọc, lại có thể khiến Vinh Ngọc xa lánh mình.

Nghĩ như vậy, Oản Oản cười nhạt, không thèm để ý đi theo sau vào trong phòng, lần này có thể được chọn hay không, nàng căn bản không thèm để ý. Huống chi không biết những công tử đến hôm nay có cần ngoại thất hay là tiểu thiếp hay không, còn những loại chuyện này, tranh giành làm chi cho mệt.

Một đường đi vào trong, Oản Oản rất tự nhiên nghe thấy vài giọng nói của nam tử, trong đó còn có hai thanh âm thoáng non nớt, xác nhận là thiếu niên. Oản Oản vững vàng, ưỡn ngực ngẩng đầu, mí mắt hơi rũ xuống, tầm mắt cũng nhìn xuống, không nhìn loạn.

“A, Thế tử gia, phu nhân tới rồi.” Oản Oản vừa nghe liền biết là tiếng của Giang ma ma, xem ra Lan phu nhân cũng đang ở đây.

“Các người cũng thật là, Thế tử gia đã nhắc tới từ lâu, sao bây giờ mới đến.” Quả nhiên, Giang ma ma vừa dứt lời, giọng nói đầy nhu tình của Lan phu nhân liền truyền ra. Oản Oản khẽ nhủ mảy, cũng không cảm giác được phu nhân có một tia bất mãn gì với Thế tử, vậy vì sao phu nhân lại không đồng ý cho Bội Dao và Từ Hoàn ra ngoài.

“Không sao cả, bọn họ tỷ muội tình thâm, có nhiều tâm sự cũng phải thôi.” Thế tử Ninh Viễn Hầu có giọng nói hơi trầm dễ nghe, ít nhiều mang theo vẻ nam tính, nếu đây là người trưởng thành đứng đắn, chắc hẳn có thể câu dẫn không ít cô nương.

“Thế tử gia thật thương yêu phu nhân!” Lan phu nhân cũng thông minh, lúc này nếu nói Vinh Ngọc là cô nương nhà mình, đó là đánh vào mặt Thế tử, làm giảm thân phận của Vinh Ngọc. Mặc dù ai cũng biết Vinh Ngọc chỉ là ngoại thất, nhưng quả thật nàng còn là phu nhân.

“Gia, xin lỗi đã để ngài đợi lâu.” Vinh Ngọc vừa thấy vị nam tử ngồi trên chủ vị, nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, chỉ kéo Hồng Chúc đi tới, đưa tay khép lại nắp trong tay áo, đặt lên giữa ngực bụng, cúi đầu đến ngực thi lễ, rồi mới tiến lên sập.

Oản Oản thấy vậy, ngay cả mí mắt cũng không nâng, dùng quạt tròn che khuất mặt, cũng quy củ quỳ xuống, thẳng lưng, rồi thi lễ một cái, liền đi theo Giang ma ma vào phía sau tấm bình phong bên cạnh, Cẩm Song cũng không tệ, vừa thấy ngoại nam liền ngưng ngừng không dám tới gần, bắt chước dùng quạt tròn che mặt, thành thành thật thật đi theo Oản Oản.

“Đây là muội muội tốt của thiếp, tên là Hồng Chúc.” Vinh Ngọc đẩy Hồng Chúc một cái, vẻ mặt hạnh phúc cười nói, sau đó lại không mặn không nhạt giới thiệu hai câu về Oản Oản cùng Cẩm Song.

“Quả nhiên là cô nương thanh tú.” Thế tử Ninh Viễn Hầu tùy ý nhìn thoáng qua Hồng Chúc, lại nhấp một ngụm rượu, thần nhiên khen một câu.

“Thiếp không thanh tú sao?” Vinh Ngọc ra vẻ bất mãn ngồi quỳ bên cạnh Thế tử, ghen tỵ hỏi.

“Ha ha ha, làm sao có thể, Ngọc phu nhân của ta là nữ nhân thanh tú nhất thiên hạ.” Vừa nói, dư quang của Thế tử Ninh Viễn Hầu cũng không tự chủ được mà nhìn lại phía sau tấm bình phong.

“Vậy còn coi được.” Vinh Ngọc giả vờ miễn cưỡng gật gật đầu, sau lại dịu dàng nói với Hồng Chúc: “Vị kia là Lục công tử nhà Đại Tư Nông, rất ít tới nơi này, muội ra tiếp đón giúp ta.”

Người thiếu niên bên phải Thế tử Ninh Viễn Hầu vội đỏ mặt xua tay nói: “Chị dâu nhỏ, cũng đừng... đừng... cái này là giết chết tiểu đệ đó.”

“Ha ha ha, Đình Khai (tên tự)* a, người đừng làm như đại cô nương đi lấy chồng vậy, có hại gì đâu mà xấu hổ a, nào nào... kia... là Hồng Chúc cô nương nhĩ, châm chén rượu cho Lục thiếu gia của chúng ta đi nào.” Vị nam tử xấp xỉ tuổi với Thế tử, ngồi bên cạnh Lục công tử, vẻ mặt phóng đảng kêu to, còn cười xấu xa ôm lấy bả vai Lục công tử.

(* tên tự: ngoài tên của mình, còn có tên khác có liên quan về mặt ý nghĩa của tên chính, gọi là tên tự, thường thấy trong Bạch Thoại thời kỳ đầu)

“Ngay cả Chương Cổ cũng đã nói như vậy, vậy làm phiền cô nương.” Thế tử Ninh Viễn Hầu thấy hần như vậy liền vui vẻ, mỉm cười giơ tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hồng Chúc đã sớm đỏ bừng cả mặt, vội trộm nhìn lên vị Lục công tử dễ xấu hổ kia, thấy hần mặc một thân y phục vật thẳng hoa lan màu trắng, tóc búi trên đỉnh đầu, chỉ cái một phát quan được chạm rồng, tuổi tuy rằng không lớn, nhưng cặp mắt kia cực kì có thần, ngũ quan rõ ràng, lại mang theo vài phần thanh tú, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí phái của quý công tử đại gia tộc, mặc dù không bì kịp với quý khí của Thế tử gia, nhưng cũng là người có địa vị sống an nhàn sung sướng.

“Đạ.” Nén đỏ cũng học qua quy củ, biết rằng trước mặt quý nhân thì không được ta ta ngơoi ngơoi, cũng không được thất lễ, nói gì nghe đấy, quý nhân mới không chê ngơoi.

Hồng Chúc đỏ cả mặt, lẻ mề bước từng bước nhỏ đến bên cạnh Chu Ứng Phong (Đình Khai), cẩn thận quỳ xuống, hai tay khẽ run bưng bầu rượu lên, rót một chén cho Chu Ứng Phong. Chu Ứng Phong cũng không lên tiếng, lại càng không dám nhìn thêm, chỉ vội vàng bưng chén rượu lên uống một hơi, nào ngờ hôm nay rượu có vài phần cay hơn mọi ngày, hơn nữa hần uống vội, một ngụm rượu sặc ở trong cổ họng, muốn phun phun không được, nuốt lại nuốt không trôi, khiến hai mắt hần đỏ bừng, lệ tràn đầy hốc mắt, lớn tiếng ho khan.

“A, được mỹ nhân rót rượu, ngơoi liền nóng đít a, ha ha ha.” Nam tử được gọi là Chương Cổ ngồi bên cạnh hần, cười lớn giúp hần vỗ lưng, lại dùng ánh mắt đầy ý tứ nhìn chằm chằm Hồng Chúc, chọc cho Chu Ứng Phong liên tục xua tay, nói không ra lời.

Những người còn lại cũng cười theo, Vinh Ngọc cũng góp vui rót rượu cho Thế tử, bọn họ cười cười nói nói, không khí hòa hợp, Hồng Chúc cũng thỉnh thoảng nhỏ giọng đáp hai câu với Chu Ứng Phong, trong lòng hớn hờ.

“Thiếu Dương, tên tiểu tử thú vị Sĩ Học (tên tự) sao còn chưa tới?” Thế tử gấp được vài miếng, lông mày chột nhú lại, bất mãn nói.

“Hần a... Ha ha, luôn là người cuối cùng.” Chương Cổ nhấp một ngụm rượu, híp mắt tùy ý nói.

Ngồi hầu bên cạnh không dám đáp lời, Lan phu nhân lên nháy mắt với Giang ma ma, Giang ma ma lập tức hiểu được, lặng lẽ đi ra ngoài từ phía sau.

“Aizz, thời gian còn sớm, chắc là Dịch nhị thiếu gia có việc nên đến trễ, các vị thiếu gia đừng sốt ruột.” Lan phu nhân phe phẩy cây quạt tròn, ngồi ở một bên cười khuyên nhủ.

“Đúng đấy, mẹ vợ của Thế tử gia đã lên tiếng, chúng ta gấp cái gì, không bằng bảo tỷ muội của chị dâu nhỏ ra...” lúc này trong đó có một nam tử hơi lớn tuổi, bộ dạng như đầu trâu mặt ngựa, há mồm liền nói lời bất nhã, bị Thế tử liếc mắt nhìn, vội nhún vai, không nói gì nữa.

Oản Oản ngồi phía sau tấm bình phong, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng nhớ tới người mà Chương Cổ nhắc tới là Tam thiếu gia của phủ Thái sư, tên gọi là Thiếu Dương, tên tự Tử Uyên, là tình nhân của Xảo Chi trong Quy Hi viên. Mà vị Dịch nhị thiếu gia mà bọn họ đang chờ, đoán chừng theo như lời Tử Hộ, chính là người thích đồng tính, không thể tới gần – Nhị công tử nhà Thái úy trường sử.

Cầm Song cũng ngồi ở một bên, vô thức xoay xoay cây quạt tròn trong tay, muốn thăm dò nhìn ra bên ngoài, lại sợ bị phu nhân phát hiện, chỉ có thể xê dịch hai chân quỳ qua lại, phân biệt bóng dáng của những nam nhân kia trên tấm bình phong.

“Sao vậy, có bộ chết hả?” Oản Oản thấy bộ dáng thấp thỏm không yên của nàng, nhìn không được nhỏ giọng trêu, dù sao mấy nam nhân kia bên ngoài ồn ào náo nhiệt, sẽ không nghe thấy các nàng thì thầm nói chuyện.

“Không... Không có.” Cầm Song vừa nghe liền biết đây là Oản Oản trêu nàng, vội cúi đầu, muốn che giấu hai gò má đỏ au kia.

“Sao rồi, lúc ngơoi vừa tới, nhìn trúng ai?” Oản Oản dùng quạt tròn che miệng, tiếp tục hỏi.

“Đừng, đừng nói vậy.” Cầm Song quỳnh lên, giọng nói cũng có vài phần lên cao, cũng may bên ngoài đang ồn ào mời rượu, đề lên tiếng nói của nàng. Cầm Song sợ bóng sợ gió một hồi, trên trán đã đỏ một lớp mồ hôi.

“Đùa chút thôi mà, đừng tưởng thật.” Oản Oản thấy vậy, cũng không trêu nữa, chỉ khuyên nhủ: “Hiện tại nên tĩnh tâm, một lát nữa phu nhân bảo chúng ta hiến nghệ đó.”

Cầm Song vừa nghe, liền thành thật cũng không qua lại lộn xộn nữa, chỉ yên lặng mấp má môi, hình như đang nhớ lại lời nhạc hôm nay muốn biểu diễn.

Quả nhiên, không biết vị Dịch nhị công tử kia có chuyện đại sự gì, Thế tử chờ mãi không thấy đến, liền có chút nóng vội, khẩu khí cũng không vui lắm, Lan phu nhân vốn là một người tình ý, mượn cơ hội này vội lên tiếng: “Các vị thiếu gia nếu đang chờ người, vậy không bằng để bọn muội muội của Vinh Ngọc giúp vui cho các vị thiếu gia, nói không chừng, vị thiếu gia kia liền đến ngay lập tức đấy!”

Lúc này Thế tử mới trấn tĩnh lại, miễn cưỡng cười, cũng liền đồng ý.

Lan phu nhân thấy thế, vội vào sau tấm bình phong, chỉ Cẩm Song ra ngoài, Cẩm Song thấy vậy, hai vai khẽ run, nhất thời không đứng lên nổi, Oản Oản vội nắm lấy tay nàng trấn an, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Cứ giống như ngày thường, cái gì cũng mặc kệ, chỉ chuyên tâm đánh đàn là được.”

“Được không?” Cẩm Song căng thẳng ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Được!” Oản Oản đỡ Cẩm Song đứng lên, lại nhận lấy mạng che mặt từ chỗ phu nhân, mang lên mặt cho Cẩm Song, như thế sẽ khiến cho đôi mắt quầng rừ câu hồn người của Cẩm Song, ngược lại càng thêm nổi bật, như vậy, chỉ cần nàng biểu diễn nhập tâm, thì không cần mở miệng nùng nịu, miệng của đám nam nhân này tự động sẽ bị treo ngược lên đây.

Cẩm Song nuốt vài cái, trong lòng an tâm một chút, liền buông tay Oản Oản ra, thẳng lưng, dựa theo bộ dáng ngày thường sư phụ đã dạy, đi theo phu nhân ra ngoài tấm bình phong, một lát sau, liền truyền đến khúc nhạc đàn tranh du dương.

Oản Oản từng nghe qua khúc nhạc này, nghe nói là lão sư phụ trong lâu viết ra, là một câu chuyện xưa kể về một nữ nhân ngắm nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ mà ngóng trông tình lang trở về nhà, cả bản nhạc đều mang giai điệu đặc biệt của phương bắc, ca từ rõ ràng lại thẳng thắn, thật phù hợp với vị trí địa lý của nước Thần, lại xướng lên được nỗi ai oán nhớ thương của nỗi lòng nữ nhi ôm ấp tình cảm, đặc biệt đến đoạn sau, tiếng ca ngân dài kia, giống như tiếng kêu vang vọng ra xa, khiến cho người nghe trong lòng chua xót, chắc hẳn nam nhân nào cũng đều mơ tưởng muốn có một hồng nhan tri kỷ si tình như vậy.

“Tình lang a... khi nào chàng về... khi nào a... về...”

Tiếng đàn tranh của Cẩm Song từ từ dừng lại, trong phòng nhất thời yên ắng, chỉ một lát sau, chợt nghe một loạt tiếng vỗ tay tán thưởng. Ngay cả nam nhân đầu trâu mặt ngựa kia, cũng cao giọng nói: “Cô nương đúng là có giọng hát như chim hoàng oanh, vừa rồi đã mạo phạm cô nương, còn thỉnh cô nương thứ lỗi.”

Cẩm Song không dám lên tiếng trả lời, chỉ quỳ cúi đầu thi lễ một cái, liền đứng dậy trở về phía sau bình phong, lại vẫn cảm giác được những ánh mắt dính chặt sau lưng, giống như kim chích, đâm vào khiến người xấu hổ. Oản Oản cũng đứng dậy đón nàng đi vào, thấy nàng toàn thân run rẩy, hai tay lạnh ngắt, không nhìn được nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ hát thật hay.”

Cẩm Song sắc mặt ửng đỏ, cũng không nói chuyện, lắc lắc đầu. Oản Oản cũng không nói nữa, chỉ bảo tiểu nha đầu rót chén nước ấm, đưa cho Cẩm Song, đề nàng bớt sợ.

“Đây là lần đầu tiên Oản Oản cô nương của chúng ta hiển nghệ a, xin các vị thiếu gia đừng dọa nàng, nàng vẫn còn nhỏ.”

Oản Oản nghe bên ngoài phu nhân nói như thế, liền biết rõ đã đến phiên mình cũng phải đi ra ngoài, vội trấn an Cẩm Song vài câu, rồi sau đó đứng lên mang theo mạng che mặt, lại chỉnh trang y phục một chút, rồi hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên. Trong lòng lại nói, xem ra tuy là nam nhân nơi này lỗ mãng, nhưng vẫn còn không ít phong thái quân tử, ngay cả nam tử đầu trâu mặt ngựa vừa rồi cũng lễ độ như vậy, như thế cho dù phụ thân của mình có thù oán gì với những người này, cũng sẽ không xi nhục đến trên người tiểu nữ tử là nàng đây.

“Xinh thỉnh an các vị thiếu gia.” Oản Oản hai tay thu lại, quỳ xuống thi lễ một cái, sau đó hai chân khép lại, điều chỉnh tốt tư thế. Tiểu nha đầu ở một bên vội nâng đàn tỳ bà tới, Oản Oản tiếp nhận, lấy lại bình tĩnh, ngay sau đó, ngón tay ngọc thoăn thoắt tung bay cao thấp, bắt đầu gảy lên.

Oản Oản không cần xướng, chỉ cần dụng tâm gảy đúng từng âm tiết, vốn dĩ nàng không quen thạo sử dụng loại nhạc cụ này, cho nên đặt cả tâm tư vào đó, nhưng một lúc sau, nàng tựa hồ như dung nhập vào bản nhạc Dương Xuân Bạch Tuyết kia, dần dần, nàng không còn để ý tới tất cả thanh âm trong phòng nữa, mãi đến khi bản nhạc kết thúc, trong dư âm tiếng đàn còn vờn quanh, nàng mới thanh tỉnh lại.

“Oản Oản đã bêu xấu rồi!” Oản Oản đưa đàn tỳ bà cho tiểu nha đầu bên cạnh, khom người hành lễ.

“Không tệ, không tệ, tuy rằng nghệ kỹ không thành thực như vị cô nương vừa rồi, nhưng đã thắng tại ý cảnh rất có hồn, quả thật là một vị cô nương tinh tường.” Một đám người trong bàn đều không lên tiếng, ngược lại một vị thiếu niên từ nãy đến giờ căn bản không tham gia, lúc này lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Oản Oản, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Oản Oản sững sốt, không khỏi hơi ngẩng đầu, bỗng thấy vị thiếu niên kia, mặc một thân y phục vật chéo bằng gấm dệt hoa văn bách diệp trên nền vải màu nâu, viền cổ tay áo có màu nâu đậm hơn, khí chất mạnh mẽ trầm ổn, lại nhìn lên phát quan màu vàng kim trên đỉnh đầu của vị thiếu niên này, bên cạnh phát quan cắm cây trâm có một đầu là quả cầu bằng nhung đỏ thắm, bên ngoài dùng tơ vàng quấn thành một đầu chim hạc ngâm viên Đông châu to cỡ quả trứng chim cú, rung rung khiến cực kỳ chói mắt.

Oản Oản thầm than, vội buông mắt xuống, ánh mắt hần nhìn nàng như nhãn quang của lão yêu quái, sợ là người này có lai lịch lớn.

“Bá Thành [tên tự] a, người thật sự là...” Thế tử gia còn chưa nói hết, chợt nghe tiếng Giang ma ma ngoài cửa kêu to như là gặp chuyện gì đó không hay.

Lan phu nhân nghe thấy, sắc mặt khẽ biến, gọi tiểu nha đầu tới đi ra ngoài nhìn xem chuyện gì, Oản Oản muốn nhân cơ hội rời đi, lại không đợi nàng nhấc chân, đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng bước chân của vài người, cùng với tiếng can ngăn khuyên giải của Giang ma ma.

“Ta nói... Ta nói Dịch nhị thiếu gia, cái này... cái này không hợp với quy củ.”

“Có cái gì mà không hợp quy củ, hôm nay Thế tử gia mời khách, ta là khách, không cần giữ quy củ.” thanh âm lạnh lùng kia một đường từ xa tới gần, nhưng lại khiến Oản Oản thoáng thất thần, bước chân cũng dừng lại theo.

“Nhưng... Nhưng mà...”

Oản Oản nghe giọng nói cam chịu của Giang ma ma, không nhịn được tò mò, lén nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài, nhưng chưa kịp thấy rõ nơi phát ra âm thanh lạnh lùng kia, đã bị bóng người ở sau lưng hấn làm cho chấn động.

Người nọ hôm nay ăn mặc rất tùy tiện, một thân y phục vật trắng bằng gấm mềm màu xanh nhạt thêu đủ loại bướm bướm, được cải tiến càng lộ ra vài phần kích thước của vòng eo, tay cầm một cây quạt trắng như tuyết, vậy như không vậy, dường như không thêm quan tâm đến Giang ma ma, trên đầu cũng không đội mũ quan, chỉ dùng một mảnh vải khảm ngọc bích có hoa văn đồng màu cố định mái tóc đen như mực, vài sợi tóc phiêu phiêu ở bên môi, so với trước đây càng thêm quyến rũ.

Oản Oản không có dũng khí nhìn đến đôi mắt của người nọ, trước đây là luôn có khoảng cách, hoặc là lúc trời tối, lúc này là ban ngày, đôi con ngươi kia còn bỏ xa hơn cả đôi mắt lóe ánh sáng vàng kim của cầu nhãn (mắt chó, để cầu nhãn cho đỡ tục) khiến người duì mù, Oản Oản tự biết bản thân định lực không đủ, vẫn nên sớm rời đi một chút thì hơn. Nghĩ như vậy, Oản Oản lập tức nhắc chân bước vào sau tấm bình phong.

“Dịch nhị thiếu gia, đây là ý gì?” Lan phu nhân trầm mặt nhìn về phía Dịch Ngạn Chi, lạnh lùng hỏi.

“Phu nhân khỏe chứ!” Dịch Ngạn Chi cũng không nói thẳng, ngược lại quay người thi lễ, khiến Lan phu nhân bực mình, tức giận không thôi.

“Sao bây giờ người mới đến a, mau... mau ngồi xuống.” Thế tử thấy thế, vội cười ha ha, bảo Dịch Ngạn Chi mang theo người nọ ngồi bên cạnh mình, lại cười nói với Lan phu nhân: “Phu nhân chớ trách, Khuynh thiếu là ta mời đến, hôm nay có việc tụ họp một chút, nhưng lại không nỡ khiến Ngọc nhi thất vọng, đã quấy rầy phu nhân.”

Lan phu nhân vừa nghe vậy, cũng biết Thế tử cấp cho bậc thang, dây dưa nữa cũng không tốt, đành phải nuốt con tức này xuống, lại dặn dò Giang ma ma dẫn Cầm Song và Oản Oản đi, đỡ phải có cái gì làm bẩn mắt các cô nương. Còn Hồng Chúc, Lan phu nhân chỉ liếc mắt một cái, liền bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Oản Oản thành thật cùng Cầm Song đi theo Giang ma ma đến phòng kế, dọc theo đường đi Oản Oản căn bản không dám ngẩng đầu, lại luôn cảm thấy có người dán mắt ở sau lưng nàng, mãi đến khi vào phòng kế, tầm mắt kia mới biến mất. Oản Oản nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

“Hai vị cô nương ở trong này nghỉ ngơi một chút, nếu một chút nữa phu nhân không cho gọi, ta sẽ cho các tùy thị của các người tiến vào, đưa hai người trở về.” Giang ma ma vừa mới nói xong, sắc mặt cũng không tốt, nói vài câu liền vội vàng đi, chắc là sợ phu nhân có một thân một mình, không đối phó được với con hồ ly đực kia.

“Rốt cục là chuyện gì vậy?” Cầm Song ở phía sau tấm bình phong, không biết được chuyện bên ngoài, thấy ma ma đi rồi, vội vàng sáp lại hỏi.

“Vị khách mà Thế tử gia chờ đã đến.” Oản Oản nhìn chung quanh một cái, phát hiện đám tiểu nha đầu cũng đã đi ra ngoài, liền thấp giọng kể tai Cầm Song nói.

“Vậy không phải chuyện tốt sao, sao phu nhân lại như vậy?” Cầm Song không hiểu hỏi.

“Aizz, mấu chốt không phải hấn đến một mình.” Oản Oản liếm liếm môi, hôm nay nàng mới hoàn toàn hiểu được, thì ra người nọ chính là tình nhân của Nhị công tử nhà Thái úy trưởng sử, trước đây chỉ mơ hồ nghe nói hấn gọi là Khuynh thiếu, nhưng căn bản không nghĩ hấn lại ở cùng Nhị công tử. Nghĩ đến đây, Oản Oản lại sinh ra vài phần chua xót khó hiểu dọa mình sợ đến nhảy dựng.

“À?” Cầm Song hai mắt mở to, miệng lung khó hiểu nói.

“Dẫn theo tiểu quan (nam kỹ) đến.” Oản Oản lắc đầu bất đắc dĩ, bổ sung thêm.

“Không phải chứ, vậy phu nhân không tức chết á!” Cầm Song nhất thời cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, nào có chuyện đi dạo thanh lâu mà mang theo tiểu quan đến, đây không phải là đập vào mặt phu nhân sao.

“Đúng vậy, nhưng lại không nên đắc tội Thế tử.” Oản Oản lắc đầu, trong lòng thăm mĩa mai, phu nhân thì có là gì, ngay trước mặt Thế tử gia, không phải cũng đều nhẫn nhịn sao, đây chính là lợi ích của quyền lực, người không phục cũng không được, trừ phi không muốn giữ lại cái đầu.

“Vậy chúng ta không cần đi ra ngoài rồi.” Cẩm Song cúi đầu, nắm quạt tròn, lẩm bẩm nói.

“Người còn muốn đi sao.” Oản Oản cười, đùa nói.

“Không.. Không muốn.” Cẩm Song nhớ lại vừa rồi có nhiều nam nhân như vậy, tay lại có chút run lên.

“Mặc kệ, chúng ta nghỉ một lát rồi nói sau.” Oản Oản cũng lười đi quần đám nam nhân bên ngoài, vút suy nghĩ sang một bên, hơi khép mắt lại, nếu lúc này có thể nằm xuống thì tốt biết mấy.

Đang mơ mơ màng màng, Oản Oản thiếu chút nữa muốn ngủ, chợt nghe ngoài cửa phòng có hai tiểu nha đầu đang rì rầm nói chuyện. Oản Oản tỉnh táo lại, lén đứng lên, xuống sạp, dưới ánh mắt khó hiểu của Cẩm Song, lén lén rụt rè co tay đi đến cạnh cửa, Cẩm Song thấy vậy, dĩ nhiên sẽ không ở lại một mình, bèn cũng đi theo.

“Người nói xem, Thế tử dẫn nhiều công tử đến như vậy, có phải ai đó nhìn trúng cô nương nhà chúng ta hay không a.” thanh âm này Oản Oản nhớ được, là nha đầu lúc nãy ở phòng khách đưa nước ấm cho Cẩm Song.

“Chắc chắn rồi, nơi này cô nương của chúng ta tốt như vậy, đặc biệt là mấy vị Thanh quan nhân năm nay.” Một người nữa có chút lạ tai, chắc là nha đầu đi theo Giang ma ma.

“Aizz, phu nhân vừa rồi nổi sùng, chờ Thế tử gia đi rồi, chúng ta thế nào cũng gặp xui xẻo a.” Nha đầu vừa nãy lại nói.

“Cũng không chắc đâu.” Rõ ràng nha đầu lạ tai kia nói nhỏ lại, khiến Oản Oản không thể không vĩnh tai, nghe ngóng cẩn thận.

“Tại sao?”

“Người nghĩ đi, nếu hôm nay có vị công tử nào nhìn trúng vị cô nương nào đó, vậy coi như phu nhân cũng đạt được chuyện tốt, hẳn là bà không tức giận đâu.”

“Nói đơn giản là, trở thành các cô nương ‘Nhập màn chi tân’* còn dễ nói, chứ chuộc ra ngoài... Chắc chắn, quá ít.”

(* Nhập màn chi tân: chỉ tâm phúc, bạn bè thân cận, trong truyện này là chỉ tình nhân, tri kỷ)

“Vậy cũng chưa chắc, ta lại nghe nói, hôm nay Thế tử gia đến là giúp bằng hữu chọn ngoại thất đấy, không chừng đã có người nhìn trúng.” Nha đầu lạ tai nói.

“Không phải đâu, gần đây làm sao có nhiều người nuôi ngoại thất như vậy a.”

“Nhỏ tiếng chút, người quản nhà người khác làm gì, không có gì làm đi lo chuyện không đâu.” Nha đầu lạ tai kia lâu bầu xong, cũng không nói gì nữa.

Oản Oản nghe thêm chút nữa, cũng nghe nói về chuyện ăn mặc, cảm thấy không có hứng thú, lúc này mới kéo Cẩm Song cẩn thận trở về bên trong, trong lòng ngược lại rồi bời.

“Oản Oản, người nói... Các nàng nói thật sao?” Cẩm Song nắm chặt khăn tay, hoảng hốt hỏi.

“Ta cũng không biết.” Oản Oản cũng không nắm chính xác được, chỉ cảm thấy trước mặt là sói, sau lưng là hổ, nếu được người nhìn trúng dẫn ra ngoài, vậy có lẽ sẽ rơi vào một âm mưu không thể lường trước được, nhưng không ra ngoài, vậy thứ chờ đợi nàng chính là lễ Tranh Hoa.

“Ta... Ta muốn ra ngoài.” Cẩm Song héch đuôi mắt, không tự chủ mà lộ ra một tia diễm lệ, nhưng Oản Oản nhìn ra, bên trong nội tâm Cẩm Song kỳ thực vẫn rất thuần khiết, ít nhất đơn thuần hơn nhiều so với Hồng Chúc.

“Cẩm Song, người còn người nhà không?” Oản Oản không muốn hai người họ ở trong này đoán lung tung, vội tùy tiện hỏi.

“Năm ta tám tuổi cha mẹ đều mất, đệ đệ được nhà đại bá nhận làm con thừa tự, đại bá chê ta ăn nhiều, lại không làm được bao nhiêu, liền bán ta đến nơi này.” Cẩm Song ngẩng đầu, ánh mắt có chút mập mờ.

“Vậy sao, còn ta thì mới đến được mấy tháng, vài tháng trước, cha ta bị chém đầu, người hầu đều bị đem đi bán, trong nhà chỉ có một nữ tử là ta, bèn đưa ta tới nơi này, ta còn có một tỷ tỷ đã xuất giá, nhưng mãi cho tới hôm nay, ta cũng chưa thấy một chút tin tức nào.” Oản Oản cười khổ, nhớ tới số mệnh của thân thể này, cũng thật là bi thương, cha nàng cũng chỉ có một nữ nhân là mẹ nàng, mẹ nàng lại chết sớm, tỷ tỷ cũng gả ra ngoài, người duy nhất có thể sung kỹ, chỉ có mình nàng.

“Oản Oản, người còn khổ hơn ta.” Cẩm Song nắm tay Oản Oản, chân thành tha thiết nói.

Oản Oản cười khẽ, lắc đầu, nàng cũng không chỉ có một chút khổ như vậy, nàng đã khổ tám kiếp rồi.

“Phu nhân, ngài xem...” Giang ma ma theo phu nhân đi ra, muốn nói lại thôi.

“Chuyện này, người cũng đừng để ý.” Lan phu nhân nén giận, lại khôi phục bình tĩnh như trước.

“Dạ phu nhân.” Giang ma ma thấy vậy cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể đáp.

“Gia là có ý gì?” Lan phu nhân lặng lẽ đảo mắt xung quanh, phát hiện lúc này đang đứng ở một chỗ trống trải, liền làm bộ nói chuyện phiếm mà hỏi.

“Ít nhất còn muốn dẫn hai người ra ngoài.” Giang ma ma vừa nghe bà hỏi, vội trịnh trọng trả lời.

“Nhìn trúng ai sao?” Lan phu nhân nhú mày, lại hỏi.

“Còn chưa có...” Giang ma ma nhớ tới bộ dáng không quan tâm của Thế tử gia, thờ dãi nói.

“Vậy chọn Hồng Chúc đi.” Lan phu nhân cười lạnh nói: “Dù sao nàng ta cũng một lòng mong chờ, thật sự là đứa ngu xuẩn.”

“Nhưng mà, bên kia nói muốn hai người...” Giang ma ma gật gật đầu, vẫn có chút khó xử nói.

“Cầm Song và Oản Oản sao...” Lan phu nhân ngẩng đầu, nhìn đám hoa cúc trắng bên cạnh vừa lúc nở rộ, sệt sệt nói: “Xem mệnh thôi, bọn họ muốn ai, thì cho người đó đi.”

“Phu nhân...” Giang ma ma không đành lòng nhìn Lan phu nhân, cuối cùng chỉ có thể biến thành một câu nhàn nhạt thờ dãi: “Dạ, phu nhân.”

Bên kia còn đang ăn uống thả cửa, bên này Oản Oản cùng Cầm Song cơ hồ đều buồn ngủ muốn chết, lúc này, phu nhân mới phái tiểu nha đầu đi tới, nói là Thế tử bên kia đã kết thúc, bảo họ qua hành lễ chào.

“Các vị gia hào hứng vui vẻ ra sao?” Oản Oản lấy ra hai đồng tiền, vụng trộm nhét vào trong tay tiểu nha đầu, đây là Từ Hộ chuẩn bị cho nàng trước khi đến đây.

“Đều rất vui vẻ.” Tiểu nha đầu nhanh tay nhận tiền, tất nhiên là hiểu rõ ý của Oản Oản, vội nói nhỏ: “Hồng Chúc cô nương cũng được chuộc ra rồi.”

“Nhà ai?” Oản Oản không ngừng cước bộ, đây cũng là chuyện trong dự kiến của nàng.

“Là Tuyên Đức tướng quân.” Tiểu nha đầu thấp giọng nói.

“Tuyên Đức tướng quân?” Oản Oản nhú mày, vừa rồi nàng cũng không chú ý tới còn có vị tướng quân nào, huống chi nàng chẳng biết một chút gì về triều đại không có thật này, đây rốt cục là con của quan gì a.

“Là con trai của quốc cữu gia.” Cầm Song nghĩ Oản Oản không biết là ai, vội bổ sung thêm.

“Con trai của Quốc cữu...” Oản Oản lẩm bẩm, nàng còn tưởng rằng người chuộc Hồng Chúc sẽ là Lục công tử hay ngại ngục kia chứ.

Hai người lại đi vòng đến phòng khách, Oản Oản cảm giác được Cầm Song căng thẳng, liền quay lại cười với nàng, Cầm Song nhận được hảo ý của nàng, cũng từ từ thả lỏng xuống. Lúc này màn cửa được vén lên từ bên trong, tiểu nha đầu tiến lên thông báo một tiếng, Oản Oản cùng Cầm Song mới chậm rãi đi vào, trên mặt vẫn đeo mạng che mặt.

“Xin thỉnh an các vị gia.” Cầm Song cùng Oản Oản đồng thanh quỳ xuống hành lễ nói.

“Không cần đa lễ, hôm nay là bằng hữu của ta mạo phạm cô nương, mong rằng cô nương sẽ không so đo.” Thế tử Ninh Viễn Hầu đứng lên, chấp tay cười nói, Vinh Ngọc tất nhiên cũng đứng dậy đi theo, theo hầu ở một bên.

“Không dám.” Oản Oản cùng Cầm Song trả lời.

“Hai vị cô nương, mời ngồi.” Thế tử Ninh Viễn Hầu cười khách khí nói.

“Vâng.”

Oản Oản cùng Cầm Song ngồi quỳ ở bên dưới, cũng không dám ngẩng đầu lên, trái tim giống như chiêm trống đập rung trời, thùng thùng vang dội, đập mãi đến ngón tay cũng khẽ run, toàn thân toát mồ hôi, Oản Oản mới cố gắng trấn định xuống, liếc trộm Cầm Song, sắc mặt nàng ta cũng không dễ nhìn.

“Đã mạo muội rồi, vị bằng hữu này của ta liếc mắt một cái đã nhìn trúng Cầm Song cô nương, chẳng hay cô nương có vừa ý hán hay không?” Thế tử Ninh Viễn Hầu quét mắt nhìn hai người, lúc nhìn đến Oản Oản thì thoáng dừng một chút, rồi mới hỏi.

“Có lẽ cô nương còn chưa nhớ rõ tại hạ, tại hạ tên gọi Tường Hộ Châu, tự Vĩnh Phong, sau khi nghe cô nương đàn một khúc nhạc kia, thật sự là dư vị vô cùng, không biết cô nương đối với tại hạ...” chính là nam nhân đầu trâu mặt ngựa ban nãy đứng lên, Oản Oản lên nhìn bộ dáng ra vẻ tao nhã của hắn, giống như măng phu mặc hí phục, nhìn sao cũng thấy buồn cười. Nhưng mà, tuy rằng nam nhân này có bộ dạng không đẹp mắt, nhưng không khiến cho người khác có cảm giác đáng khinh, chỉ là cử chỉ có hơi thô lỗ, đúng là một võ quan.

Cầm Song nín chặt khăn tay, cúi đầu, một câu cũng không nói, Lan phu nhân ở bên cạnh thấy vậy vội tiếp lời nói: “Ai nha, Tường nhị thiếu gia thật là,

không biết cô nương chúng ta thẹn thùng sao.”

Tướng Hộ Châu kia thấy Lan phu nhân vừa nói vậy, ngược lại cũng thấy ngượng ngùng, gãi gãi đầu, thật thà nói: “Nàng không cần lên tiếng trả lời, chỉ gật đầu là được. Ta... Ta tuy rằng nói chuyện không xuôi tai, nhưng ta sẽ đối xử tốt với nàng, nàng cũng không cần lo lắng cuộc sống sau này, mặc dù ta chỉ là một Môn hạ độc* nhỏ nhỏ dưới trướng Vệ tướng quân, nhưng cha ta là Chấp Kim Ngõ, sẽ không để cho nàng phải đối.”

(* Môn hạ độc: tướng quân đứng đầu một đội quân, ví dụ như Phiêu kỵ tướng quân, Xa kỵ tướng quân, đều gọi chung là Môn hạ độc)

(* Chấp Kim Ngõ: quan chấp chương trong kinh thành, nắm giữ tất cả binh lính của kinh thành.)

Dứt lời, một loạt tiếng cười rộ lên, có mấy người cũng đứng lên, kẻ vai sát cánh hung hăng nện hấn mấy quyền.

Một lát sau, mọi người yên tĩnh lại, lại nhìn Cẩm Song, dĩ nhiên là xấu hổ mặt đỏ bừng, qua một hồi lâu, lúc Lan phu nhân chuẩn bị đáp lời thay, mới thấy Cẩm Song khẽ gật gật đầu. Nhất thời, đám người Lan phu nhân nhẹ nhàng thở ra.

Oản Oản cũng không biết là nên chúc mừng hay là nên tiếc nuối, tuy rằng có thể là một âm mưu, nhưng dù sao Cẩm Song cũng được chuộc ra ngoài, cũng nói không chừng, nàng ta là người hiền được trời thương, Tướng thiếu gia thật tình đối xử tốt với nàng thì sao. Hơn nữa mặc dù có nguy hiểm gì, chỉ sợ là trong lòng Cẩm Song cũng nguyện ý mạo hiểm được chuộc ra ngoài.

“Chúc mừng tỷ tỷ.” Nhân lúc không có người để ý, Oản Oản nhỏ giọng nói. Cẩm Song không quay lại, chỉ đỏ lổ tai gật gật đầu.

“Vậy thì... Ta sẽ không khiến cô nương chịu thiệt. Chờ ta vài ngày... chỉ vài ngày, ta chắc chắn sẽ dùng lễ thiệp mà đón cô nương qua phủ.” Tướng Hộ Châu vẫn luôn nhìn Cẩm Song, không biết bị chấp mạch chỗ nào mà đầu nóng lên, la lớn.

Trong thoáng chốc, một mảnh yên tĩnh.

“Vĩnh Phong.” Thế tử Ninh Viễn Hầu về mặt lo lắng nhìn Tướng Hộ Châu.

“Không sao, cùng lắm thì, lão cha già đánh ta một trận là được, không chết được đâu.” Tướng Hộ Châu nháy mắt mấy cái với hấn, lại cười nói: “Dù sao ta cũng chưa có vợ đâu.”

Thế tử Ninh Viễn Hầu thấy thế, cũng không tiện nhiều lời, chỉ đi tới vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Nhất thời, không khí lại náo nhiệt lên, lúc trước Vĩnh Ngọc cùng Hồng Chúc đều được chuộc ra ngoài làm ngoại thất, chỉ có Cẩm Song cư nhiên lại được người đứng quy củ mà thu vào phòng, tuy rằng những gia tộc lớn trong kinh thành không cho phép kỹ nữ vào cửa, nhưng Tướng Hộ Châu là con vợ kế, tương lai cũng phải phân ra ngoài, huống chi gia đình hấn là một nhà võ quan, cũng không chú trọng điều này, ngay cả chủ mẫu của nhà hấn cũng từng là con gái của đồ tể.

Như thế mà lại tốt hơn nhiều so với Vĩnh Ngọc và Hồng Chúc, huống chi, cha của Tướng Hộ Châu lại là Chấp Kim Ngõ, đó là nhân vật có quyền lực đáng kể trong kinh thành, phụ trách tuần tra tất cả thủ vệ của kinh thành, Tướng Hộ Châu cũng là Môn hạ độc dưới trướng của Vệ tướng quân, tuy chỉ là một chức quan bé như hạt vừng, nhưng là người từng trải lại có kinh nghiệm, tiền đồ sau này khẳng định sẽ không có giới hạn.

“Ôi, về sau gặp tỷ tỷ, cũng phải hành lễ rồi!” Lúc này Oản Oản nhìn ra được nam nhân này có vài phần thật tình, không khỏi cười trộm trên trời gheo.

“Đừng nói vậy mà.” Cẩm Song nghiêng người sang, đầu đến phải chôn trong ngực mất rồi, nhưng Oản Oản nghe ra nàng ta cực kỳ vui mừng đấy.

“Vậy thì cứ như thế đi, thời điểm cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên giải tán rồi.” Thế tử Ninh Viễn Hầu nhìn mọi người huyền não, cũng không nhịn được cười nói.

“Đúng vậy, Vĩnh Phong còn phải về nhà ăn đòn đó.” Thiếu Dương trên đùa cười hô hô, vừa cười vừa tránh quả đấm của Tướng Hộ Châu.

Những người còn lại, cũng đều nhao nhao phụ họa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Oản Oản nghe vậy, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra... Bọn họ không muốn mình rồi, về phần sau này, thì lại tiếp tục xem sao đã. Nghĩ như vậy vậy, Oản Oản sau khi hành lễ cũng đứng lên đi theo, đang muốn dìu Cẩm Song lánh đi, không biết chừng lúc này chân tay nàng ta đã mềm nhũn ra rồi.

Cũng không ngờ, chưa kịp nâng người dậy, đã cảm thấy đối diện có người đang nhìn mình, Oản Oản phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn qua, chính là người đã khen mình, công tử phú quý tên tự Bá Thành. Oản Oản bị hấn nhìn như vậy, cũng không biết tiếp theo nên làm thế nào, đành phải hơi hơi buông cánh tay đã vươn giữa chừng ra, cúi đầu trầm mặc.

“Hãy khoan, vị Oản Oản cô nương kia... người ta vẫn chưa được chọn kia...”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Oản Oản cả kinh, nói lời này cũng không phải là vị công tử phú quý kia, ánh mắt vừa nhìn lên, trái tim bỗng đột nhiên bị bóp chặt. Người nọ đứng đối diện, phe phẩy cây quạt trắng, khoe miệng gọi lên một đường cong nhàn nhạt, nhưng Oản Oản nhìn thế nào, cũng cảm thấy nụ cười đó có hơi không có hảo ý.

“Ồi chào, Oản Oản cô nương của chúng ta vẫn còn nhỏ.” Lan phu nhân cũng nhìn người nọ, sắc mặt khẽ biến, rõ ràng là vô cùng tức giận, nhưng nhìn lại người bên cạnh là Dịch nhị công tử, cũng không thể không mạnh mẽ kiềm nén xuống.

“Ta nghe nói, Oản Oản cô nương đã qua mười lăm, không phải sao?” cây quạt trắng vừa thu lại, người nọ nhấp máy môi, lại nhíu nhíu khoe mắt, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lan phu nhân đối diện.

“Tuy là nói như thế, nhưng Oản Oản cô nương mới tới đây không bao lâu, còn cần phải dạy bảo nhiều thứ.” lúc này vẻ mặt của Lan phu nhân dĩ nhiên đã tràn ngập băng sương, ngay cả Thế tử gia cũng có thể cảm thấy bà ta không vui, không khỏi nhìn Dịch nhị thiếu gia một cái, hi vọng hắn có thể lên tiếng nói câu gì giải hòa, nhưng tiếc rằng vị Dịch nhị thiếu gia kia chỉ chăm chăm nhìn người bên cạnh, như có điều suy nghĩ.

“Không sao cả, ta không quan tâm.” Cây quạt trắng vừa gõ lên bàn một cái, người nọ không thể không biết lời này vừa nói ra, sẽ làm mọi người chung quanh khiếp sợ như thế nào.

“Khuyh thiếu... Ngươi... Ngươi đừng nói giỡn.” Lan phu nhân run run tay, sắc mặt khó coi, cắn răng nói.

“Ta cũng không nói đùa, sao nào, cho là ta không bỏ ra nổi số bạc chuộc thân sao? Ngươi cứ ra giá đi.” Khuyh thiếu hoàn toàn bỏ qua biểu tình của Lan phu nhân, từ trong lồng ngực lấy ra một hộp gỗ từ đàn, đặt lên bàn ăn.

“Ngươi... Ngươi...” bàn tay nắm chặt khăn tay của Lan phu nhân run run, xanh cả mặt, không khỏi hung hăng liếc nhìn Dịch nhị công tử bên cạnh Khuyh thiếu, oán hận hẳn không chịu giải vây.

“Khụ khụ, Khuyh thiếu... Nếu ngươi thiếu nha đầu, chỗ của ta còn có nhiều mà, cần gì phải làm khó Lan phu nhân.” Thế tử Ninh Viễn Hầu sờ sờ cái mũi, giọng cười khuyên nhủ.

Khuyh thiếu híp mắt, cũng không để ý Thế tử Ninh Viễn Hầu, mà cầm cây quạt “phạch” một tiếng mở ra, chắn lại trước mặt mình và Dịch nhị công tử, ái muội như thế, khiến mọi người xung quanh càng thêm xấu hổ.

“Phu nhân, ra giá đi.” Quạt vừa thu lại, Dịch nhị công tử đã lên tiếng trước.

“Đây là công tử muốn chuộc, hay là vị kia muốn chuộc?” Lan phu nhân cắn răng, hất cằm lên, đề ép lựa giận hỏi.

“Ừm... ai cũng không quan trọng...” Dịch nhị công tử rũ mắt xuống, úp úp mở mở nói.

“Vậy thì không được, nếu là Dịch nhị công tử, ta sẽ không nói hai lời mà để ngài nhận người đi, nhưng nếu là vị kia... Hừ... đừng có bôi nhọ bằng hiệu của ta.” Lan phu nhân đảo mắt qua Khuyh thiếu, trong mắt đầy vẻ khinh thường, nếu để cho người ta biết, Hồng cô nương sắp treo quai bài ở nơi này của mình, cũng bị cái loại bán mông* này chuộc đi làm nô làm tì, bà con dám ra ngoài gặp người hay không.

(* nguyên văn tác giả nhé)

“Ách... Ta cảm thấy như vậy, mua đi bán lại, vẫn nên hỏi Oản Oản cô nương một chút có muốn hay không.” Vị quý công tử tự Bá Thành kia vừa nhìn thấy đôi mày của Dịch nhị công tử cau lại, vội lên tiếng xoa dịu nói.

Oản Oản khom người cúi đầu, bị phần đông tầm mắt đâm đến da đầu phát run, nhưng lại không thể không nhắc nhở nói: “Các vị thiếu gia, Oản Oản là đến chết cũng không chuộc được.”

Mọi người đồng loạt yên tĩnh, Thế tử gia cũng buông mắt xuống, không biết đang nghĩ điều gì, Dịch nhị thiếu gia nghe nàng nói như vậy, vừa định mở miệng, lại cũng không biết nói gì, đến chết không chuộc được chỉ có thể là quan kỹ. Cũng không biết cô nương này là khuê tú nhà ai, mà lại rơi vào kết cục như thế, cũng khiến hắn không nên tiếp tục dây dưa.

“Đó là lý do a, chỉ có ta mới chuộc được nàng.” Thấy mọi người không nói gì, Khuyh thiếu lại gấp quạt lại, vẻ mặt ung dung, hẳn vốn là người của phổ Hoa, cô nương này cũng sẽ không rời khỏi phổ Hoa, chỉ là thay đổi sân vận thôi.

“Hừ, chỉ sợ bản thân Khuyh thiếu còn không làm chủ được, chuyện này Đông lang quân có biết không?” Lan phu nhân cũng ném trả lại, nếu hai bên không gay đến quan phủ, hơn nữa bản thân Khuyh thiếu cũng chỉ là một tiểu quan, không có gì khó đối phó.

“Lang quân của chúng ta tự nhiên sẽ hiểu, phu nhân không cần quá lo lắng.” Khuyh thiếu cũng lười tốn nhiều võ mồm, từ trên sạp đứng lên, giữ giữ y phục dài toàn thân một chút, cầm lấy hộp gỗ từ đàn đi đến trước mặt Lan phu nhân, nhẹ nhàng cười, ngón tay búng một cái, hộp liền mở ra.

Lan phu nhân chỉ cảm thấy trước mắt chột sáng ngời, hơi hơi nheo lại mắt, nhìn vào trong hộp, chỉ thấy trên tấm vải gấm thượng hạng màu vàng lót trong hộp, rõ ràng đặt một viên Nam châu màu hồng nhạt lớn chừng trái nhãn, viên Nam châu kia mượt mà bóng loáng, bên trong còn mơ hồ lộ ra ánh nước, hơn nữa đường vân lại mềm mại, không hề có một chút tí vết, hoàn mỹ không chê vào đâu được, vừa nhìn liền biết là giá trị xa xỉ.

“Nam châu hồng nhạt thượng đẳng, sinh tại Khôi quốc, vì có màu sắc tươi mới, hình thể hoàn chỉnh, một viên ở trên thị trường ít nhất trên trăm lượng bạc, chắc hẳn phu nhân sẽ không thể nào mà không biết được giá trị của nó.” Khuynh thiếu cái bụng hộp, quơ quơ trước mặt Lan phu nhân, chậm rãi nói.

“Đồng lang quân quả thực là chấp nhận việc này?” Lan phu nhân không vì viên Nam châu này mà lộ ra bộ dạng tham lam gì, ngược lại nghe nói Đồng lang quân cũng đồng ý chuyện này, thoáng trầm ngâm.

“Tất nhiên.” Khuynh thiếu gật gật đầu, cười nói.

Lan phu nhân nghiêng đầu nhìn Oản Oản đứng một bên, nhướn mày, bàn tay nắm khăn tay, lúc buông lúc nắm chặt, cuối cùng cắn răng một cái, lạnh mặt, quay đầu nháy mắt ra dấu với Giang ma ma, Giang ma ma do dự một lát, rồi sắc mặt khó coi tiến lên nhận vật nọ.

“Oản Oản.” Lan phu nhân không nhìn lại Khuynh thiếu, ngược lại đi đến trước mặt Oản Oản, dùng ánh mắt cực kì nghiêm túc, đánh giá từ trên xuống dưới, rồi thấp giọng nói: “Người... phải thật bảo trọng.”

Oản Oản cả kinh, chột ngắc đầu nhìn Lan phu nhân, nàng chưa từng nghe nói tiểu quan chuộc quan kỹ, đây không phải là mới ra hang sói, lại vào miệng cọp sao? Nơi này tốt xấu gì cũng đều là nữ nhân, tiếp khách nhân đều là bên ngoài đến, vậy nếu vào tiểu quan quán, ai biết bên trong có tiểu quan lâu năm kiềm nén, tính thần biến thái hay không a, vậy không phải là muốn nàng chết sao?

Chỉ tiếc, Lan phu nhân không nhìn ánh mắt khẩn cầu của nàng nữa, xoay người mang theo Giang ma ma hành lễ với Thế tử gia, lấy lý do thân mình không khoẻ, tự mình trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại Giang ma ma lưu lại chuẩn bị, thu thập tàn cục.

“Cung tiễn các vị gia.” Cùng đứng thẳng sống vai với Cầm Song hành lễ, Oản Oản đã hoàn toàn bình tĩnh lại, nàng không nên hy vọng xa vời là người nào đó có thể tới cứu nàng, bất luận nàng đến nơi nào cũng chỉ có thể dựa vào bản thân, huống chi nàng cũng vừa mới nhìn ra, đám người Thế tử gia kia, kỳ thực ngay từ lúc đầu cũng sẽ không chuộc mình, cho dù lần đầu nàng không giả bệnh trốn tham gia tuyển chọn, thì người được chọn cũng sẽ là Vinh Ngọc, không phải diện mạo nàng không đẹp, phẩm hạnh không đoan trang, chỉ đơn giản là nàng là quan kỹ, có liên lụy quá lớn, bất luận là có âm mưu gì, đều sẽ sinh rất nhiều phiền toái.

“Vậy... vậy phải làm sao bây giờ a, từ trước đến nay chưa hề nghe nói cô nương vào tiểu quan quán, chuyện... chuyện này không phải là trò đùa sao!” những vị khách quý mới rời đi, Cầm Song ở bên cạnh liền xoay người bắt lấy tay Oản Oản, hốc mắt ửng đỏ, vội vàng nói.

“Không sao, thật ra thì... ở đâu cũng đều giống nhau cả thôi.” Mặc dù sợ hãi, nhưng Oản Oản vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, hiện nay ngoài chợ một đồng xu có thể mua hai cái bánh bao, như vậy trên năm trăm lượng là khái niệm gì? Giống như cô nương ở nơi này, cho là đứng cao nhất đi, nổi tiếng nhất cũng nhiều nhất 80 lượng, lại nói nàng còn là quan kỹ, cho dù chuộc cũng không thể tự do, muốn so các nàng bán mình còn kém hơn một bậc, có thể bán 50 lượng cũng đã là nàng may mắn rồi. Vậy thì tại sao Khuynh thiếu muốn mua nàng, Đồng lang quân vì sao lại đồng ý, trong lúc này... trong lòng của Oản Oản nặng nề chìm xuống, nàng vẫn luôn phải vật lộn độ sức.

“Sao mà giống nhau được? Nơi đó đều là nam nhân, cũng giống như là kỹ viện, nhưng muội muội ở trong này tốt xấu gì cũng được nuôi dưỡng tinh quý, nếu ở bên kia...” Cầm Song nhìn không được chảy nước mắt, cầm khăn ấn lên khóe mắt, thật lòng lo lắng.

“Thật sự không có việc gì... Người...”

“Bớt làm trò đi, mèo khóc chuột giả từ bi.” Mân vừa lật lên, Hồng Chúc cắt đứt lời Oản Oản nói, nhìn Cầm Song, vẻ mặt ghen ghét: “Khô sở như vậy, thì người cứ dứt khoát đi thay nàng đi a, người đi nói với vị Tướng công tử kia, nói người không làm thiệp, tặng cho Oản Oản muội muội a.”

“Ta... Ta...” Cầm Song đỏ mặt, nghẹn nói không ra lời, nàng là thật tâm đau lòng cho Oản Oản, nhưng nếu nàng phải nhường cơ hội lần này đổi cho Oản Oản, quả thật nàng cũng có vài phần không muốn.

“Đừng nói đùa, vị công tử kia chỉ xem trọng Cầm Song tỷ tỷ, ta xen vào làm gì.” trong lòng Oản Oản biết Hồng Chúc ghen tị, cho dù nàng ta được chuộc ra cũng chỉ là một ngoại thất, nhưng Cầm Song thì khác, nàng được nâng vào trong phủ, là thiếp thất chính thức, sau này sinh con, cũng sẽ được ghi vào gia phả, mặc dù không bị được với chính thân, nhưng tuyệt đối so với ngoại thất cao quý hơn nhiều.

“Hừ, vậy người tự cầu nhiều phúc đi.” Hồng Chúc cười lạnh nhìn nhìn Cầm Song cùng Oản Oản, vung màn, lại đi ra ngoài, nàng không giống Cầm Song phải đợi lễ đón thiệp, ngày mai nàng sẽ được Tuyên Đức tướng quân đưa ra ngoài.

“Oản Oản muội muội...” Mặc dù Oản Oản nói có lý, nhưng Cầm Song vẫn luôn cảm thấy bản thân có chút ích kỷ, không khỏi lúng túng cúi đầu kêu.

“Có lẽ ngày mai ta sẽ đi qua, bây giờ còn phải về thu thập đồ đạc, tỷ tỷ người cố gắng bảo dưỡng thật tốt, chờ làm tân nương tử xinh đẹp đi.” Oản Oản nhìn bộ dáng của nàng ta, âm thầm buồn cười. Nàng cũng là lão yêu quái rồi, làm sao vì chút chuyện này mà có thể không thoải mái được? Huống chi nếu đổi lại là nàng ta, nàng đoán chừng sẽ không hề rối rắm rầu rĩ, con người vẫn luôn chỉ suy nghĩ vì bản thân mình.

“Hay là... hay là ta đi cầu xin Tướng công tử, chúng ta cùng nhau đi?” Cầm Song ngắc đầu nhìn Oản Oản đang đi về phía trước, vội vàng kéo cánh tay nàng, nghẹn ra một câu.

“Cứ sống cho thật tốt, đừng lo cho ta.” ánh mắt Oản Oản ấm áp, vỗ về bàn tay của Cầm Song, lại nói: “Vào trong phủ của người khác, cố gắng ít xuất hiện, mặc dù được sủng ái, cũng đừng có tùy tiện, kính trọng lão nhân trong nhà nhiều hơn, còn nữa... không có chuyện gì đừng có ra phủ.”

Oản Oản cảm thấy mấy vị thiếu gia này tụ tập đi chuộc ngoại thất và thiếp thất như vậy, chắc chắn là có vài phần không ổn, nhưng Tường công tử dù sao cũng xuất thân là võ tướng, cũng nhìn ra được người này có không ít hảo cảm với Cầm Song, như vậy chỉ cần không ra phủ, Cầm Song hẳn là sẽ an toàn hơn.

“Ừ ừ.” Cầm Song theo Oản Oản đi ra phòng, đã sớm khóc không thành tiếng.

Vừa giao Cầm Song đang khóc sụt sùi cho tùy thị của nàng, Oản Oản quay người đã nhìn thấy Từ Hộ đang đứng ở phía sau mình, đầu hơi cúi thấp, không nhìn ra nét mặt.

“Từ Hộ.” Oản Oản không nhúc nhích, chỉ nhẹ nhàng kêu.

“Cô nương.” Tiếng nức nở nhỏ nhỏ truyền vào trong tai Oản Oản, khiến nàng cũng không khỏi đau xót.

“Giúp ta thu dọn đồ đạc đi, Giang ma ma nói, trang sức quần áo đều cho ta mang đi.” Oản Oản nghĩ nghĩ một chút, lại cười nói: “Ta vậy mà cũng được có một chút tiền.”

“Cô nương nguoi...” Từ Hộ rút cuộc không nhịn được nữa, đi tới, cầm tay Oản Oản, từng giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của Oản Oản, có chút nóng lên.

“Chúng ta đều phải chấp nhận số mệnh a.” Oản Oản quơ quơ cánh tay, nhàn nhạt nói, đây là lời Từ Hộ từng khuyên mình, bây giờ lại đến phiên nàng khuyên Từ Hộ.

“Nhưng mà...” Từ Hộ ngẩng đầu, không cảm được chua xót, vị cô nương tốt đẹp này đã chịu đủ khổ rồi, làm sao lại có thể đưa đến chỗ đó, không phải đó là tuyệt lộ sao?

“Phải tin tưởng cô nương ta, phúc lớn mạng lớn.” Oản Oản lau nước mắt cho Từ Hộ, nhìn bầu trời phương xa, vẫn luôn cảm thấy từ ngày mai trở đi, cuộc sống của nàng sẽ lại một lần nữa thay đổi khác hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

“Oản Oản tỷ!”

Tại một đầu hành lang gấp khúc, một tiểu nam đồng đầu buộc búi tóc trẻ em đang chạy đến đầu bên kia, trên mặt mỉm cười ngọt ngào, trên má phải còn mang theo một cái lúm đồng tiền, trên người mặc áo khoác tay áo hẹp màu đỏ thẫm, thắt lưng màu đỏ bên hông theo nhịp chạy mà nảy lên nảy xuống.

“Chạy chậm một chút, gấp cái gì.” Oản Oản vừa quay đầu lại, cười vẫy tay nói.

“Oản Oản tỷ, sao tỷ còn ở đây a, đợi đến trễ, chúng ta sẽ không được ăn.” Nam đồng đi tới, kéo làn váy Oản Oản đi tới phía trước.

“Ai ai, nguoi đừng kéo đừng kéo a, cẩn thận ta còn đang bụng nước đó.” Oản Oản một tay ôm chận đồng, một tay giữ lại nam đồng, vội vàng nói.

“Là nước cho công tử ạ?” Lúc này nam đồng mới nhìn thấy Oản Oản còn đang ôm chận nước, bèn chậm cước bộ.

“Ừ, chỉ sợ là công tử đã dậy rồi.” Oản Oản gật gật đầu, nắm tay nam đồng, cùng nhau đi trở về.

“Vị Dịch nhị thiếu gia kia, đêm qua lại tới đây a?” Nam đồng chu chu miệng, mở đôi mắt to như nước trong veo, nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, ông nội nhỏ à, ông hỏi thăm cái gì, cẩn thận ca ca nguoi lại giáo huấn nguoi.” Oản Oản không nhịn được cười nói, tên tiểu quý này cũng biết nhiều chuyện rồi.

“Hừ, nói thế nào đệ cũng là tùy thị của công tử, ca ca dựa vào đâu mà giáo huấn đệ.” Nam đồng vừa nghe liền không vui, bĩu cái miệng càng lợi hại hơn.

“Dạ dạ, tùy thị đại nhân, chúng ta vẫn nên đi nhanh đi, một lát công tử thức dậy không nhìn thấy ta lại chất vấn.” Oản Oản cười phụ họa nói, bước chân

nhanh hơn.

Hai người đi đến cuối hành lang gấp khúc, liền thấy một nam đồng khác hơi lớn đang đứng ở cạnh cửa, chạy tới chạy lui nhìn quanh, vẻ mặt sốt ruột, đảo mắt vừa thấy Oản Oản, nam đồng kia lập tức cong cong hai mắt, bước về phía trước vài bước rồi thấp giọng nói: “Tại sao Oản Oản tỷ lại tự mình đi múc nước? Kim Hạp và Ngân Hạp đâu?”

“Đêm qua đổ mưa, nước giếng trong viện chúng ta có chút vẩn đục, liền bảo Kim Hạp đi đến Tiền viện lấy ít nước suối, Ngân Hạp đi lấy cơm trưa cho công tử rồi.” Oản Oản bưng chậu, cười đáp, nam đồng trước mặt tên gọi là Tùy Tâm, thật ra trước khi nàng tới nơi này cũng từng gặp qua hai lần, một lần là chạm phải người Hồ ở dưới lầu nàng, một lần còn lại là đêm đó lúc đi ra ngoài tìm Khuynh thiếu, xa xa truyền tới thanh âm

“Ừ, công tử đã tỉnh rồi.” Tùy Tâm bữu môi nói với Oản Oản, lại thấy bộ dạng chột dạ của đệ đệ mình đang đứng bên cạnh, liền sùng sộ mặt nói: “Tùy Ý, tại sao đệ lại ở đây?”

Tùy ý vừa nghe vậy, theo phản xạ rút cổ, nịnh nọt cười nói: “Ca ca, bọn Xuyên Nhi nói là bữa trưa có đồ ăn ngon, đệ liền nghĩ đến Oản Oản tỷ tỷ.”

“Thật không?” Tùy Tâm nghi ngờ nhướn lông mày, nhìn Tùy Ý từ trên xuống dưới, ánh mắt thẳng tắp nhìn lướt qua, nhưng như muốn nhìn thẳng vào trong lòng Tùy Ý.

Tùy Ý bị hấn nhìn đến phát sợ, liền buông tay Oản Oản ra, lui về sau hai bước, cười gượng nói: “VẬY VẬY... tỷ tỷ đã có việc, đệ... đệ đi trước a.” Nói xong, xoay người liền chuồn mất, vừa chạy vừa kêu: “Tỷ tỷ, đệ sẽ bảo bọn Xuyên Nhi để giành phần thịt nai cho tỷ! Nhớ đến ăn a.”

Nhìn theo bóng lưng Tùy Ý đã chạy xa, Tùy Tâm ngượng ngừng quay đầu nói: “Lại làm phiền tỷ tỷ rồi.”

“Không phiền, chẳng qua chỉ nói mấy câu mà thôi.” Tiễn lên đẩy cửa phòng ra, Oản Oản cười nói: “Đệ cũng đừng cứ khất khe với đệ ấy, đệ ấy còn nhỏ mà.”

“Chính là quá nhỏ, mới không biết lo lắng.” Chưa đến mười tuổi, Tùy Tâm thờ dài như ông cụ non.

“Phi, đệ cũng còn nhỏ vậy.” Oản Oản đi vào trong phòng, nhìn ngó Tùy Tâm cười trêu nói.

“Đệ? Đệ đã trưởng thành, có thể giúp đỡ công tử.” Tùy Tâm ưỡn khuôn ngực còn chưa nở nang, bắt mắt than thở nói.

Oản Oản chỉ mỉm cười, cũng không lên tiếng, khiến cho bà vai Tùy Tâm xì hơi buông thông xuống, thành thành thật thật đi theo Oản Oản vòng qua bình phong, đi đến trước tấm cửa trượt của phòng ngủ.

“Công tử, đã dậy chưa?” Tuy rằng Tùy Tâm nói công tử đã thức dậy, nhưng Oản Oản vẫn không dám đường đột đi vào, chỉ có thể ở ngoài cửa nhỏ giọng kêu.

“Ừ.” Không bao lâu sau, từ bên trong truyền đến tiếng ư a ám muội, thanh âm quyến rũ như vừa mới thanh tỉnh.

“Vậy Oản Oản vào đây.” Lúc ban đầu còn tim đập rộn, hai má ửng đỏ, đến bây giờ đã chai lỳ nguội lạnh, chỉ tốn hơn mười ngày, ngay cả Oản Oản cũng phải bội phục mình, nếu là nữ nhân bình thường, phỏng chừng đã sớm nhào tới rồi.

Tấm cửa trượt từ từ kéo ra, Oản Oản hai tay bưng chậu nước, cúi đầu tiến vào, trong phòng có đốt hương, lại còn kèm theo một cỗ hương vị khiến Oản Oản có chút quen thuộc. Mùi hương này, mấy đời trước nàng ngủ đã quen, không rõ là chán ghét, chỉ là ần ần có chút phiền muộn thôi.

“Công tử, nước đây ạ!” Oản Oản đặt chậu nước lên cái bàn nhỏ, lại dùng đầu ngón tay chạm vào, thấy nước đã đủ ấm liền xoay người đi đến bên giường ấm, vươn tay kéo chăn che.

Màn che kéo ra, một cánh tay trắng nõn trơn bóng liền lộ ra, ánh mắt Oản Oản chợt lóe, biểu tình không thay đổi, từ trước đến nay, người này ngủ không bao giờ mặc quần áo, cũng không sợ dạy hư mấy đứa nhỏ kia, làm cho người ta muốn đau mắt hột.

“Umm...” Một đầu tóc đen trải đầy trên mặt gối thêu mẫu đơn, người thiếu niên - vẫn chưa tính là nam tử - ngâm nga tiếng rên thật trầm, nhưng lại mang theo vài phần ngọt ngào, đúng là quyến rũ trời sinh.

“Công tử, thay quần áo thôi.” Ngay cả lông mày cũng chưa động, Oản Oản quen cửa quen nẻo lấy ra đồ lót và trung y từ trong trường kỷ bên cạnh giường ấm mà nàng đã chuẩn bị từ hôm trước, đi đến bên cạnh giường ấm.

“Ừm.” Thiếu niên vươn tay, cũng không có ý đứng dậy, chỉ nằm nghiêng đầu tựa tiểu phi tiểu, nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Oản Oản, như muốn nhìn ra một tia xấu hổ hoặc gượng gạo từ trên mặt nàng.

Trong lòng Oản Oản cười lạnh, nàng đã sống qua vài kiếp rồi, tuy rằng trí nhớ mơ hồ, nhưng da mặt đã sớm luyện thành, muốn nhìn thấy nàng thất kinh ư? Vẫn còn sớm lắm! Trong lòng mặc dù đang nhủ thầm, nhưng Oản Oản vẫn không ngừng tay, lưu loát quỳ gối bên cạnh thiếu niên, kéo tấm chăn gấm trên người hắn ra, không thèm nhìn đến một vài bộ phận trần trụi mang theo nhiều dấu “Hoa mai” của hắn, chậm rãi nâng hắn dậy, lại cầm áo lót đưa cho hắn mặc, tiếp theo là quần, cuối cùng là trung y màu trắng, cả quá trình không có một khắc tạm dừng, ánh mắt cũng không có ý tránh đi, cứ như trước mặt nàng không phải là một thiếu niên hơn mười tuổi, mà chỉ là một đứa bé sơ sinh chưa đầy một tuổi.

“Ngươi thật sự là càng làm càng thuần thực.” Thiếu niên hất mái tóc dài, khẽ nghiêng đầu, con ngươi tràn ngập ánh sao nhìn chằm chằm Oản Oản, không

bỏ sót chút biểu tình của nàng, càng xem càng cảm thấy thú vị.

“Đa tạ công tử khen ngợi.” Oản Oản xuống giường, đứng dậy sờ sờ lên chậu nước trên bàn nhỏ, nước ấm vừa phải, liền vắt khô khăn mặt trong chậu, rồi xoay người trở về trên giường ấm.

“Nửa tháng nay, người đã quen chưa?” Nhìn nữ tử đang cầm khăn mặt trước mặt, cẩn thận lau mặt, lau tay cho mình, người thiếu niên khép hờ mắt, lộ ra vẻ mặt dễ chịu.

“Đã quen rồi, đa tạ công tử quan tâm.” kỳ thực Oản Oản cảm thấy ở nơi này rất tốt, một chút lo lắng lúc ban đầu dường như đã không cần nữa, người sống ở nơi này phần lớn đều là những cậu bé nhỏ hoặc thiếu niên, tính cách đơn thuần, cho dù có chút tâm cơ cũng để đối phó với người cùng nghề, mà nàng tới đây chẳng qua là làm nha đầu cho Khuynh thiếu, cũng chẳng ngăn cản con đường của ai. Nay nàng không cần lo lắng đủ loại lễ nghi, không cần lo lắng tiếp khách, chỉ cần nàng thành thành thật thật hầu hạ Khuynh thiếu, cũng không có người nào dám đụng vào nàng, ngay cả Đông lang quân cũng rất dễ gần, không có ý gì làm khó nàng. Nhưng mà, nàng vẫn không dám khinh thường, bởi vì mục đích Khuynh thiếu chuộc nàng, vẫn rất không minh bạch.

“Oản Oản.”

Oản Oản cảm thấy cảm bị người nâng lên, sững sờ dừng tay lại.

Tình Khuynh nâng cằm Oản Oản lên, không có gì bất ngờ xảy ra, nhìn thấy ánh mắt mắt tự nhiên của Oản Oản tránh được hai mắt của mình, không khỏi khẽ cười nói: “Trên người ta, người nhìn cũng không chớp mắt, có sao lại không muốn nhìn vào mắt ta?”

“Công tử đã hiểu lầm.” Oản Oản quay đầu đi, trấn định một chút, cầm khăn mặt bước xuống giường. Làm sao nàng dám nhìn chứ, đây quả thực chính là một con hồ ly được thành tinh, chỉ cần chạm mắt với hắn một cái, cũng không biết được hỗn phách còn ở trên người mình không, khó trách vị Dịch nhị công tử kia bị hắn mê hoặc đến mức tìm móc phôi ra, cực ít nam nhân có thể khiến hắn tiếp nhận ngoại trừ Dịch nhị công tử.

“A... Thật không?” Tình Khuynh cười nhạt, nhưng cũng không vạch trần nàng, chỉ chờ nàng trở lại cột thắt lưng đeo vớ cho mình.

“Hôm nay công tử muốn mặc cái gì?” Oản Oản quỳ xuống đặt chân Tình Khuynh lên đùi mình, cẩn thận buộc thắt lưng, lại nghĩ đến nhiều ngày nay thời tiết có hơi lạnh, gió lại lớn, nếu Khuynh thiếu muốn xuất môn, thì nên chọn bộ y phục hơi dày một chút, có thể còn cần thêm một tấm áo choàng mỏng.

“Tùy tiện đi, hôm nay ta không ra ngoài.” Tình Khuynh nhìn chằm chằm Oản Oản đang cúi đầu, lơ đãng nói.

“Dạ, vậy mặc bộ y phục gấm dệt lá trúc đi.” Bộ y phục kia chất vải tương đối mềm, mặc ở nhà có vẻ thoải mái, Oản Oản vẫn luôn “Yêu nghề kính nghiệp”, đã làm nha đầu của người ta, những việc vặt vãi này cũng sẽ không sơ suất.

“Ừm.” Tình Khuynh không quá để ý tới những việc nhỏ nhặt bên người này, y phục của hắn đều là đích thân Đông lang quân phái người đặt làm, mỗi bộ đều khéo léo vừa vặn, bên cạnh đó, ở những trường hợp có chút quan trọng thì Đông lang quân cũng tự mình giúp hắn chọn y phục, hắn chỉ cần làm cây rưng tiền của Hưởng Quân Viên là tốt rồi.

“Dạ dày của người vẫn luôn không tốt, mặc dù buổi sáng không ăn sáng, thì lúc khách khứa đi rồi cũng phải uống chút nước cơm hoặc nước mật, lót dạ một chút mới khỏe được.” Lấy bộ y phục thêu lá trúc từ trong tủ âm tường ra, Oản Oản vừa mặc cho hắn, vừa không tự giác mà lải nhải. Người ở nơi này một ngày bình thường chỉ ăn hai bữa, dân nghèo thì giống nhau một ngày chỉ ăn một bữa, chẳng qua nàng không nhìn đói được, nên bất luận ở Tầm Hương lâu hay là nơi này, nàng đều phải ăn ba bữa.

“Được.” Tình Khuynh hình như có chút mê hoặc nghe Oản Oản lải nhải, từ trước đến nay hắn luôn ở một mình, không có người quan tâm đến những việc nhỏ nhặt bên người như vậy, tùy thị bên người thì tuổi còn quá nhỏ, mặc dù biết hắn có bệnh dạ dày, cũng chỉ có thể tìm y hỏi được, còn về sinh hoạt hàng ngày, bọn chúng vẫn còn nhỏ, lại không có người dạy bảo, tất nhiên không thể nghĩ được nhiều như vậy, chẳng lẽ... đây là khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân?

“Được rồi, buổi sáng hôm qua người còn ầm ỹ đau bao tử, bây giờ cũng không biết ra sao rồi? Bữa trưa, nô tỳ có ý bảo Ngân Hạp lấy chút món ăn nhẹ.” Những món kia phần lớn đều là đun luộc, lại đa phần là thịt, sáng hôm qua Tình Khuynh la làng đau bao tử, buổi tối lại theo bởi Dịch nhị thiếu gia uống không ít rượu, thể nào cũng không thoải mái, còn không bằng dùng một chút cháo trắng rau dưa, làm dịu đi một chút.

Oản Oản nói xong lời này, chỉ cảm thấy có chút nóng mặt, hiện tại nàng càng ngày càng thích hợp với công việc tỳ nữ này, thế cho nên có phương hướng phát triển thành bà lão già.

“Sao không nói nữa?” Thấy Oản Oản trầm mặc một hồi, Tình Khuynh kỳ quái hỏi, hắn vốn dĩ vẫn luôn thích sống một mình, nhưng từ lúc cô bé này đến đây, sinh hoạt của hắn cũng bắt đầu từ từ thay đổi, từ nửa tháng trước thấy mới lạ, cho tới bây giờ đã thành thói quen, đây là cuộc sống mà hắn chưa từng trải nghiệm qua.

“Không có việc gì để nói.” Oản Oản mặt không đổi sắc nói, không lộ ra một chút xú chốt dạ.

Đúng lúc này Ngân Hạp sau khi thông báo liền đi vào, mở hộp cơm ra, đem đồ ăn trong hộp dọn lên bàn, quả nhiên là “tí mọn nhiều chay”, còn có một chén cháo trắng.

Oản Oản tiến lên sờ sờ lên cạnh chén, vừa đủ nóng, lại nhìn cái trán đầy mồ hôi của Ngân Hạp, không khỏi cười nói: “Đệ đi xuống nghỉ ngơi trước đi, nơi này để ta hầu hạ là được rồi, chờ ngày mai nước giếng trong lại, là không cần chạy tới lui như vậy nữa.”

Ngân Hạp nhìn nhìn Tinh Khuynh, thấy hấn gật đầu, thì cũng cười ngây ngô hai tiếng, xoay người lui ra.

“Người bây giờ ở cùng bọn họ cũng không tệ chứ?” Tinh Khuynh hạ ống tay áo khẽ giữ một chút, ngồi quỳ bên cạnh bàn ăn, Oản Oản vội cầm đôi đũa ngà voi cùng chén cháo trắng đặt trước mặt hấn.

“Dạ, mọi người đều rất hòa thuận.” Chính xác mà nói, vài đứa bé và thiếu niên cũng không có quá nhiều tâm nhãn, không như những cô nương so đo tính toán bày kế từng chút một, tính tình của nàng vốn lãnh đạm, hơn nữa nam nữ hữu biệt, ở nơi này ngoại trừ có một vài đại thẩm đại mụ phụ trách nấu cơm quét dọn giặt quần áo, còn lại hầu như không có nữ tử trẻ tuổi, Tùy Tâm, Tùy Ý cùng với Kim Hạp, Ngân Hạp đều là trẻ con, ở chung cũng không có gì là không tốt.

“Vậy thì tốt!” Tinh Khuynh cầm lấy đôi đũa, ăn từng ngụm nhỏ, dư quang liếc nhìn Oản Oản đang nhanh nhẹn gấp đồ ăn cho mình, kỳ thực trước khi nàng tới, hấn vẫn luôn đều ăn cơm một mình, Tùy Tâm tuy là tùy tùng bên cạnh, nhưng hấn cũng không thích sai bảo một đứa trẻ hầu hạ.

Vì thế, một bữa cơm này, được Oản Oản gấp thức ăn, Tinh Khuynh vừa ăn vừa nhìn nàng, cứ thế mà chậm rãi trôi qua. Hai người đều đang suy tư, đều cùng dây dưa một chỗ, đều tự mình biết rõ việc bản thân đột nhiên hòa nhập vào cuộc sống của người kia, đã khiến bản thân thấy khác biệt ra sao, thay đổi như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hầu hạ Tinh Khuynh xong, đã biết được tính khí của hấn, Oản Oản tự mình lui ra, lúc này Tinh Khuynh muốn yên tĩnh đọc sách một mình, mà nàng cũng cần phải bỏ sung vào cái dạ dày đang ca bài ca “vườn không nhà trống” từ lâu.

“Tỷ tỷ, Oản Oản tỷ tỷ!”

Trong sảnh nhỏ của phòng bếp có người đang nói chuyện, Oản Oản vốn định muốn ăn một bát mỳ chay, vừa nhanh vừa thuận tiện, vì lát nữa nàng còn phải quay lại hầu hạ, nhưng mới vừa bước vào sảnh nhỏ, đã thấy Tùy Ý nép vào song cửa sổ nhỏ giọng gọi mình.

“Đệ làm gì ở đây? Ăn cơm chưa?” Oản Oản buồn cười, đi tới.

“Ăn no rồi.” Nói xong, Tùy Ý thần thần bí bí cầm một cái bọc, nhét vào trong tay Oản Oản, thấp giọng nói: “Buổi trưa đệ và Xuyên Nhi đi giành cho tỷ, ăn nhanh đi, đệ đi trước.” Không đợi Oản Oản hỏi lại, Tùy Ý nhanh chân chỉ vài bước đã chạy xa, cũng không biết lại đi nơi nào gây sự.

Oản Oản cười lắc đầu, xoay người tìm thím nấu bếp xin bát mỳ, thuận tiện đi tới gần bên cửa sổ ngồi xuống, mở bọc ra, nói là cái bọc cũng bất quá chỉ là một hộp đựng cơm bằng gỗ cực kỳ giản dị, vẫn chưa được quét nước son, lộ ra đường vân gỗ thô ráp, cẩn thận mở nắp ra, bên trong truyền đến một mùi hương của thịt, khiến cho Oản Oản vốn đang bụng rỗng nuốt nước miếng một cái, chia hai ngón tay giờ ra bóc một miếng thịt mỏng phiếm hồng bỏ vào trong miệng, không quá mềm, cắn thấy nắn nắn, nhất định là thịt nai mà Tùy Ý nhắc tới ban nãy.

Đội mỳ chay được dọn lên bàn, Oản Oản ngược đầu cười cười với đại thẩm, cũng không quan tâm đến sắc mặt sa sầm của bà ta, dùng đôi đũa trút toàn bộ thịt nai vào trong nước mỳ còn nóng, nàng biết nữ nhân ở nơi này đều khinh thường nàng, đều biết rõ nàng được chuộc đến từ Hoa tỷ muội (thanh lâu) đối diện, mặc dù bản thân họ đều dựa vào nơi này – nơi mà vô số nam tử dùng thân mình đổi lấy bạc để dựng lên, họ vẫn cảm thấy họ cao hơn người khác một bậc, so với những người bán thịt như bọn nàng thì vẫn cao quý hơn rất nhiều, bởi vì họ là gia đình tử tế, vì kế sinh nhai, mới bị ép tới nơi này làm công.

Oản Oản không có ý định tranh luận cùng họ, chỉ cần họ làm tốt công việc của mình, thành thành thật thật không gây thêm phiền toái gì cho nàng, nàng cũng chẳng tới gì mà gây sự với họ. Trên đời này, ai cũng đều có vị trí của mình, nếu nàng đã chấp nhận số mệnh, vậy thì sẽ xem trọng vị trí của mình, là của nàng, nàng tất nhiên sẽ không buông tay, nhưng nếu không phải là của nàng, nàng cũng không tới gì theo đuổi thứ ngoài tầm với. Nàng đã dùng mấy đời thể nghiệm qua: lòng dạ quá cao, đã tâm quá lớn, như vậy lúc ngã xuống cũng sẽ ngã rất thảm.

Dùng xong bát mỳ thịt nai, Oản Oản rửa ráy sạch sẽ, ngừng đầu nhìn canh giờ, liền rửa sạch vài quả lê để vào trong cái mâm đồng nhỏ. Trước kia Oản Oản cũng không hiểu rõ lắm về lịch sử, lại nói nơi này cũng là thời không có thực, chỉ có vài phần tương tự với thời Hán - Đường của Trung Quốc cổ đại, nhưng từ từ, dựa theo quần áo lễ nghi đến vật dụng hàng ngày mà nói, Oản Oản đoán nơi này kỳ thực càng nghiêng về đời Hán nhiều hơn, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có bóng dáng của đời Đường, nhưng cuộc sống nơi này cũng không xa hoa, kể có tiền hoặc là những nơi cao cấp mà các nàng ở này, chỉ sử dụng một vài đồ vật bằng vàng bạc đồng, đồ gốm sứ tuy có sứ tinh, nhưng dân chúng chỉ sử dụng đa phần là đồ được chế tác từ sứ thô và gỗ mộc, về đồ sơn mài, nghe nói chỉ có quan lớn cùng hoàng tộc sử dụng, cực ít có vài món như vậy ở trong phố Hoa, nếu có cũng đều là do người có quyền thế âm thầm đưa tặng.

“Công tử, Oản Oản vào nhé.” Bưng mâm đồng, Oản Oản được cho phép, liền đi vào, thật ra, tuy Tinh Khuynh là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng tính tình cao ngạo cũng không chín chắn, có khi hấn cực kì lười nhác, nếu không có người chuẩn bị đồ ăn cho hấn, hấn có thể để một ngày nhịn đói, chứ đừng nói gì tới hoa quả trà nước linh tinh, hơn nữa hấn còn hay thường kỳ quái khó chiều, nếu không có đôi con người kia cùng với giọng điệu ngả ngón lâu lâu bộc phát của hấn, Oản Oản đã có thể xem hấn là con trai mà nuôi rồi.

“Ừm.” Tinh Khuynh buông thõng tre xuống, tựa vào một cái gối mềm đặc chế, mái tóc đen lại rải lên sạp, đôi mắt híp lại, một bàn tay ngọc mảnh khảnh thoáng lộ ra, lơ đãng lên tiếng đáp, nhìn thế nào cũng giống con mèo con lười nhác.

“Hôm qua dạ dày người không tốt, cũng nên ăn ít thôi.” Oản Oản làm biếng thưởng thức cái tên mỹ nhân không có lúc nào là không mê người kia, nhanh nhẹn gạt lê, cắt thành từng miếng nhỏ, ở đây không có tấm, Oản Oản chỉ có thể bảo Ngân Hạp chuẩn bị mấy que trúc nhỏ, dù sao chỉ cần có thể cầm lên ăn là được.

“A... Người dứt cho ta!” Tinh Khuynh nằm một chỗ không nhúc nhích, khẽ mở miệng mang mùi đàn hương, ánh mắt trêu tức kêu.

Oản Oản nén giận, nàng không biết vì sao Tinh Khuynh luôn thích trêu chọc mình, rõ ràng biết mình sẽ không bị hấn câu dẫn, còn cả ngày bày ra bộ dáng phong tình vạn chủng, nàng cũng không phải nam nhân, lại càng không là cái loại tiêu cô nương vừa nhìn thấy mỹ nam liền si mê. Nhưng oán thì cũng oán thâm vậy thôi, Oản Oản vẫn bưng mâm đồng đi qua, bây giờ nàng là nha đầu, hầu hạ người khác là chức trách của nàng.

“Người thật thú vị.” vươn tay vén lên vài sợi tóc rối hơi toán loạn trước trán Oản Oản, Tinh Khuynh vừa ăn lê, vừa cười nói.

Oản Oản kiềm nén xúc động muốn tròn mắt, lại xấn một miếng lê.

“Người thật sự cam tâm sao?” Tinh Khuynh thích thú, ánh mắt lướt từ trên trán đến cằm của nàng, nhẹ nhàng lay động.

“Cam tâm cái gì? Không cam tâm cái gì?” Oản Oản không có một tia oán khí, xấn một miếng lê đưa lên để vào trong miệng của tên nhảm chán không có gì làm này.

“Người rõ ràng là thiên kim tiểu thư khuê các, tuy rằng sa sút đến trở thành cô nương của Tầm Hương lâu, nhưng với dung mạo của người, làm đầu bài cũng không phải là vấn đề, bây giờ lại ủy khuất làm nha đầu của ta, người cam tâm sao?” Tinh Khuynh quấn sợi tóc Oản Oản, nhìn gương mặt tinh xảo của người đối diện, thần nhiên hỏi.

Oản Oản dùng tay một chút, cũng là lần đầu tiên nhìn thẳng vào yêu nghiệt này: “Ta thà rằng cả đời làm nha đầu cho người.”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Oản Oản, trong ánh mắt tuy có kinh diễm, lại trong suốt vô dục, cũng không phải là cái ý tứ mà Tinh Khuynh nghĩ đến, ngược lại là chân chính muốn làm nha đầu cả đời, không có hàm nghĩa sâu xa dư thừa.

“Nếu người vẫn là cô nương của Tầm Hương lâu, vậy không biết chừng người có thể giống như bọn tỷ muội kia của người, được người chuộc ra ngoài.” Tinh Khuynh buông tay, hơi rừ mắt nói.

“Mặc dù được chuộc ra ngoài làm ngoại thất, nhưng thân phận của ta là đến chết cũng không bỏ được, vậy còn không bằng bây giờ làm nha đầu của người, áo cơm không lo, cũng không cần đem cả thể xác và tinh thần ra bồi trả.” Oản Oản cũng không phải là những nữ tử thông thường, hai người đều đã từng vật lộn trong con sóng đỏ này, nói trực tiếp thẳng thắn, còn tốt hơn là hư tình giả ý. Nói thật ra, với cuộc sống hiện giờ, Oản Oản thật sự là có vài phần biết ơn với Tinh Khuynh.

“Người thật sự rất đặc biệt.”

Thật ra, nữ nhân ở nơi này không quá để ý đến trình tiết, quả phụ tái giá, hòa ly tái giá, đều cũng có, ngay cả trong hậu cung của hoàng đế cũng có nữ nhân hòa ly, trước đây không lâu, cũng có hoàng tử cưới con dâu của nhà khác thì sao. Kỳ thực đối với nữ nhân ở nơi này mà nói, có thân phận cao quý, trong tay có quyền hành, thì mạnh hơn nhiều so với giữ gìn trình tiết, khúm núm hạ mình làm nô tỳ cho người ta.

“Đầu óc ta ngu dốt, loại cuộc sống của quý phu nhân này, không dễ.” Cuộc sống như thế, cũng không phải nàng chưa từng trải qua, cuối cùng cũng chết oan chết uổng đầy thôi, đây có lẽ là một kiếp cuối cùng của mình rồi. Nàng thật sự nghĩ tới điểm khác biệt đó.

“Đúng vậy, không dễ...” Không biết Tinh Khuynh đang nghĩ điều gì, ánh mắt có chút mất hồn, chỉ chớp mắt một cái, liền phục hồi tinh thần, quay đầu về phía Oản Oản lại nói: “Người không muốn biết vì sao ta chuộc người sao?”

Con người của Oản Oản chợt lóe, suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu: “Ta cũng không để ý người chuộc ta làm gì, lại càng không muốn biết rốt cục các người có bí mật gì, ta chỉ muốn biết là, ta có thể tiếp tục cuộc sống như bây giờ không?”

Không hiểu tại sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc kia, Tinh Khuynh lại khẽ nở nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu Oản Oản nói: “Yên tâm.”

Oản Oản chớp chớp mắt, không hiểu hai chữ này có hàm nghĩa gì, dứt khoát mặc kệ hấn, chuyên tâm dứt lê, đợi hấn ăn xong, lại dùng khăn tay lau miệng cho hấn.

Vừa đặt mâm đồng xuống, ngoài cửa đã có người đến báo, nói là Đông lang quân cho mời, Tinh Khuynh chỉ nói “biết rồi”, liền đuổi người đi, Oản Oản thấy thế vội vàng chải lại mái tóc dài lỏng lẻo cho Tinh Khuynh, sửa sang lại y phục cho hấn, liền chuẩn bị theo hấn ra cửa.

“Không cần, ta mang theo Kim Hạp là được rồi.” Tinh Khuynh khoát tay, đề bả vai Oản Oản lại, tự mình xuống sạp, đi ra ngoài.

Oản Oản không dám đuổi theo, chỉ có thể đợi trong phòng, gần đây Đồng lang quân cho gọi, Oản Oản đều đi theo bên cạnh, không biết lúc này có việc gì quan trọng, lại khiến Tinh Khuynh thận trọng như thế.

Vô cùng nhàn rỗi, y phục của Tinh Khuynh cũng không cần may vá, chỉ cần bị hỏng, hần liền không mặc lại, trong phòng ngày thường đều có người quét dọn, hiện tại không có gì để làm, Oản Oản thật sự chán muốn chết, thuận tay cầm lấy thẻ tre Tinh Khuynh vừa mới xem qua.

Văn tự ở nơi này, đa phần cũng không khác lắm với văn tự đời Hán của Trung Quốc, Oản Oản vốn không biết, nhưng có một đoạn thời gian ở phủ Vũ Vệ tướng quân, ở trong nhà được dạy chút nữ học, hơn nữa nàng sợ đề lộ ra sơ hở bị người tưởng là yếu đuối mà đem đi thiêu, cho nên còn đặc biệt học thật nghiêm túc, cũng may là nguyên bản Bí Ngải Bảo cũng không biết nhiều chữ, chỉ tương đối dụng tâm với nữ công, vì thế nàng cũng khắp khiêng nhận biết được vài chữ, sau này đến Tầm Hương lâu, sư phụ trong lâu cũng dạy một ít chữ, lúc này mới xem như nhận biết được bảy tám phần chữ nghĩa, không đến mức làm trò cười cho người trong nghề.

Vuốt thẻ tre trong tay, Oản Oản cảm thấy trơn mát không chút dấu tích, dường như thường xuyên được người lật xem, lại nhìn sợi dây gai (dây bó thẻ) trong thẻ tre đều còn mới, nhưng mảnh tre lại ố vàng có vẻ cũ, rõ ràng là được đóng, tân trang lại. Mở thẻ tre ra, mặc dù Oản Oản không thông thạo ngữ pháp, cũng nhìn ra trên thẻ tre ghi lại Phong thổ nhân tình của nước Khôi, thậm chí còn có du ký và những cốt truyện ngắn, ngay cả những ngôn ngữ địa phương cũng có chú thích miêu tả. Quả thật, nhìn không ra tên yêu tinh Tinh Khuynh kia lại thích đọc loại sách này.

Dựa vào gối mềm của Tinh Khuynh, một buổi trưa này của Oản Oản phải dựa vào thẻ tre này để tiêu thời gian, vì gặp vấn đề với ngữ pháp nên nàng xem cũng mơ mơ hồ hồ, nhưng có không ít những câu chuyện ngắn khiến nàng được mở rộng tầm mắt.

Nếu lấy nước Thần và nước Khôi so sánh với Trung Quốc cổ đại, thì nước Thần ở phía bắc, mà nước Khôi thì nghiêng về Giang Nam, người dân nước Thần dũng mãnh thiện chiến, lại thừa thãi quặng đồng thiết, thành lũy biên cương còn có chiến mã, sức mạnh quân sự cũng có thể thấy được rõ ràng. Mà nước Khôi có tài nguyên phong phú, quốc gia giàu có và đông đúc, nhưng lại trọng văn khinh võ, hoàng đế lại ngu ngốc, khiến quốc lực suy yếu, bị nước Thần tiến đánh sợ chết khiếp, lúc này vì để trấn an nước Thần, liền dâng nạp con tin, hàng năm lại còn dâng lên cống phẩm.

Nhưng dù vậy, nước Thần không thể so được với nhân văn phong mạo, thành tựu nghệ thuật của nước Khôi, hiện nay bất luận là ở tầng lớp giai cấp nào từ thượng tầng đến hạ tầng, đều yêu thích những đồ vật của nước Khôi, vài tiệm trang sức ở kinh thành đều thuê sư phụ đến từ Khôi quốc, mà thường thường những sản phẩm làm ra của họ đều được bán giá cao.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trong vô thức, Oản Oản cầm thẻ tre dựa vào gối mềm, đọc mê mẩn đến mơ màng ngủ thiếp đi, đợi đến khi cảm giác trước mắt có ánh sáng, thì mới phát hiện bên ngoài đã tối rồi, mà Tùy Tâm thì đang quỳ gối bên cạnh bàn, đang châm ngọn đèn dầu bằng đồng có hình ‘Mục đồng dắt trâu’.

“Ai nha, giờ nào rồi?” Dụi dụi mắt, Oản Oản cảm thấy cánh tay tê rần, liền nắn bóp một chút, quỳ lên.

“Đến giờ dùng bữa tối rồi.” Tùy Tâm dẫu môi, nhìn cái gối mềm Oản Oản vừa mới gối lên, mím môi nói.

“Làm sao vậy?” Oản Oản nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hần, khó hiểu hỏi.

“Cái gối mềm kia là của công tử.” Tùy Tâm đã đi tới, than thở nói.

“Ách...” Oản Oản sững sốt, đột nhiên nhớ lại lúc trước Tùy Tâm đã từng nói với nàng, công tử có vài phần thích sạch sẽ, đồ đạc của mình không muốn người khác dùng, trước đây có một vị khách dùng chung chăn với công tử, hôm sau vị khách kia vừa rời đi, công tử liền kêu người đem đốt, ngay cả hiện tại Dịch nhị thiếu gia có đến, đều dùng chăn riêng, cũng chưa bao giờ đắp chung với công tử.

“Vậy, phải làm sao bây giờ...”

Oản Oản rất là ảo não, nàng rõ ràng là người rất cẩn thận, làm sao bỗng chốc lại lo là rồi, vừa định hỏi Tùy Tâm tìm biện pháp, liền nghe thấy tiếng của Kim Hạp bên ngoài, lập tức Tinh Khuynh đi vào, Oản Oản và Tùy Tâm vội vàng đi ra phía trước, cúi đầu hành lễ.

“Ừ.” Nghe giọng nói, dường như tâm tình của Tinh Khuynh không được tốt lắm, Oản Oản cùng Tùy Tâm hạ mắt xuống, Tùy Tâm vội lên tiếng chào rồi ra ngoài nhận bữa tối.

“Bên ngoài lạnh không?” Oản Oản không dám rước xui xẻo, chỉ tiến lên cởi áo choàng, gọi chuyện nói.

“Cũng tạm.” Tình Khuynh xoay người lên sạp, Oản Oản nhìn cái gối mềm kia bị mình nằm lên, trong lòng định nói ra. Cũng may Tình Khuynh chỉ dựa lên, cũng không nói gì.

“Uống chén nước đi.” Oản Oản rót chút nước từ trong bình sứ, lại cầm một cái ấm đồng được hâm nóng trên bếp lò bằng đất màu đỏ, rót ra chút nước nóng, làm nguội một chút, điệu điệu, cuối cùng thêm vào một chút mật hoa quế từ trong bình gốm. Tình Khuynh không thích uống trà, lại thích đồ ngọt, hoàn toàn không ăn được đồ chua, đặc biệt là mấy quả quýt linh tinh gì đó đều dứt khoát không đụng vào, vì để Tình Khuynh có thể uống nhiều nước, Oản Oản liền nghĩ cách thêm vào trong nước chút mật ong hay vài loại mật hoa.

“Ừm.” Nhận lấy chén nước, vẻ mặt Tình Khuynh có hơi không tập trung, Oản Oản lại không tiện hỏi hần, chỉ có thể quỳ ở một bên, chờ Tùy Tâm trở về.

Đội Tùy Tâm trở về, Oản Oản hầu hạ Tình Khuynh dùng bữa xong, liền chuẩn bị đổi ca với Tùy Tâm, nàng nên ăn cơm tối rồi về phòng nghỉ ngơi, chuyện còn lại để Tùy Tâm lo, đặc biệt là thời điểm có khách, vì thế, nàng hầu như chỉ cần hầu hạ lúc buổi trưa, còn lại đều là Tùy Tâm.

“Ăn tối xong liền lại đây.” Tình Khuynh quỳ gối trên sạp, nhìn bóng lưng Oản Oản nói.

“Dạ?” Oản Oản quay đầu, không hiểu nói.

“Sau này ngủ ở trong phòng ta.” Tình Khuynh cúi đầu, không nhìn Oản Oản.

“Nhưng... Nếu có khách thì làm sao?” Oản Oản còn chưa đến mức hiểu lắm Tình Khuynh bảo nàng phục vụ đặc biệt gì.

“Ngủ ở gian cách vách.” Tình Khuynh nhàn nhạt nói.

“Được.” Chưa bao giờ hỏi nhiều, Oản Oản vẫn luôn như thế, dưới tình huống không có cách nào phản kháng, nói nhiều hơn nữa càng thêm rối rắm, trước nay nàng chưa bao giờ tự buồn bã tự hối tiếc, cho dù có trở ngại nào, chỉ cần đối mặt là được.

Ăn xong bữa tối, không dám trì hoãn, Oản Oản ôm chăn đệm, trở lại trong phòng Tình Khuynh, cũng may phòng ngủ của Tình Khuynh không nhỏ, ngoại trừ giường ấm, còn có sạp lớn, nàng chỉ cần trải đệm lên sạp, buổi tối cũng có thể ngủ.

Bởi vì không biết Tình Khuynh có ý gì, cho nên Oản Oản chỉ có thể bảo Tùy Tâm trở về phòng của hần, tự mình lấy nước rửa mặt cho Tình Khuynh dùng, cũng may hôm nay không có khách, nàng cũng không cần chuẩn bị nước tắm linh tinh, chỉ cần cuối cùng giúp hần thay quần áo, nhét hần vào trong chăn, kéo màn che xuống, liền xong xuôi ổn thỏa.

Cũng không biết có phải có tâm sự gì hay không, cả đêm Tình Khuynh không lộ khuôn mặt tươi cười, càng không như mọi ngày tựa tiểu phi tiểu trêu chọc mình, mà thành thành thật thật bị Oản Oản dò qua dò lại, sau đó ngoan ngoãn lên giường nằm xuống. Oản Oản thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, liền cũng kiếm chút nước, rửa ráy qua loa một chút, lúc này mới tháo tóc, cởi áo váy chui vào trong chăn trên sạp, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Mấy ngày liên tục, Oản Oản đều ngủ tại trong phòng Tình Khuynh, mà đã nhiều ngày, cũng không có người tới gặp Tình Khuynh, ngay cả bóng dáng của Dịch nhị công tử cũng không xuất hiện, nhưng Oản Oản rõ ràng cảm giác được cảm xúc của Tình Khuynh sa sút, tựa hồ đầy bụng tâm sự. Nhưng Oản Oản không dám hỏi, cũng không dám đoán, chỉ dụng tâm làm tốt bổn phận của mình, phần lớn thời gian đều bồi ở bên người Tình Khuynh.

Một hôm, trời đã tối, đã đến giờ đi ngủ mà Tình Khuynh còn chưa trở về, nghe nói là ở chỗ Đông lang quân dùng bữa tối, sau khi Oản Oản dùng bữa ở phòng bếp, liền an tâm ngồi trên sạp xem thẻ tre mà Tình Khuynh để lại, giết thời gian.

Bỗng nhiên, chợt nghe bên ngoài có động tĩnh gì đó rất nhỏ, bởi vì không rõ ràng, cho nên Oản Oản không chú ý, nhưng từ từ, trong không khí tràn ngập một mùi hương rất nhạt, nếu là người khác, chỉ sợ sẽ không phát hiện đến mùi hương này, nhưng Oản Oản thì ra, nàng mấy đời đã tự do ở trong chốn trăng hoa, loại hương này rõ ràng là loại mê dược được thổi từ ống mà người giang hồ thường dùng. Trong lòng Oản Oản cả kinh, cũng không dám lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ bình tĩnh nín thở, từ từ xuống sạp, cầm lấy cái chén trên bàn, xoay người tiến vào giường ấm của Tình Khuynh, còn có ý buông màn che xuống.

Đội vào trong màn che, Oản Oản vội lấy nước trong chén thấm lên khăn tay, bịt miệng và mũi lại, rồi xoay người tiến vào tắm màn che trong cùng giường ấm, lách mình ra phía sau bình phong, nơi đó có một góc chết, nguyên bản vốn định dùng để dựng kệ trưng bày đồ quý giá, sau Tình Khuynh lại ngại phiền toái liền không làm nữa, vừa vặn có thể giấu một người, dùng màn che chắn trên cơ bản sẽ không nhìn thấy, nằm sấp xuống còn có thể từ vách tường được bình phong che chắn, ngoài người đến từ âm tường bên cạnh, là một chỗ ẩn thân tốt.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên có vài tiếng bước chân rất nhỏ, Oản Oản nằm nép sát xuống thấp hơn, tiếp theo màn che bị người vén lên, lập tức truyền đến một tiếng “A” nghi ngờ.

“Người đâu?” Lên tiếng hần là một người già, giọng thô khàn âm trầm, khiến Oản Oản có cảm giác dựng tóc gáy.

“Rõ ràng vừa rồi thấy trong phòng có người.” Người tiếp theo lên tiếng, hần là một nam nhân trẻ.

Oản Oản nghi hoặc, không biết có phải những người này tìm Tình Khuynh hay không, chẳng lẽ Tình Khuynh cũng có kẻ thù, hoặc là những người này nhìn trúng nhan sắc của Tình Khuynh, chuộc không được, liền muốn bắt ra ngoài?

“Lục soát toàn bộ một chút, ta không tin sẽ không tìm thấy người.” Lão già kia hình như nổi sùng rồi, thấp giọng rống lên.

Trong thoáng chốc, một loạt tiếng bước chân rung động, hần là có không ít người đến.

“Chết tiệt, không có!” tên trẻ tuổi tìm một hồi lâu, Oản Oản đều có thể nghe thấy tiếng bàn ghế lật, tủ âm tường bị cạy ra, dường như bọn họ cũng không muốn che giấu, mà là giống trống khua chiêng tìm kiếm.

“Cho dù có hủy cả chỗ này, cũng phải tìm ra cho ta, nhìn xem có mặt thất hay không.” Lão già đề nén con tức, lại dặn dò nói.

Oản Oản ôm trái tim muốn nhảy lên tới cổ họng, màn che bị người chém ra, bình phong cũng bị xe một lỗ lớn, Oản Oản chỉ có thể ôm đầu lui ở trong góc, khăn cầu trời xanh, nhanh chóng có người trở về. Ngay tại lúc tiếng bước chân chậm rãi tới gần nàng, có lẽ là Ông trời thật sự nghe thấy Oản Oản cầu xin, có lẽ là người ở đây gây động tĩnh quá lớn, bỗng nhiên có người ở bên ngoài hô một tiếng, người trong phòng nhất thời bị kinh động.

“Không xong, bị người phát hiện.” Lão già kia khê hô, ngay sau đó lại nói: “Chúng ta đi nhìn xem một chút, người ở trong này canh chừng, nếu phát hiện mục tiêu, trực tiếp loại bỏ.”

“Vâng.” Người trẻ tuổi trịnh trọng trả lời.

Oản Oản không biết ai là mục tiêu, càng không biết người này ở trong phòng sẽ đợi đến khi nào, nàng rất sợ những người này là tới giết Tinh Khuynh, dù sao hiện nay Tinh Khuynh là kim chủ của nàng, nàng không muốn mất đi công việc này, cùng với sự bảo hộ của hân thoát nhìn cũng không đáng tin. Cho nên lúc này Oản Oản cũng không hy vọng Tinh Khuynh xuất hiện, nàng chỉ hy vọng động tĩnh vừa rồi, có thể dẫn họ về trong vườn tới, mặc kệ thế nào, dọa cho tên này bỏ đi, nàng mới có thể xoay chuyển.

Nhưng, Tinh Khuynh quả thật không trở về, mà người khiến Oản Oản càng lo lắng hơn, lại xuất hiện vào lúc này.

“Oản Oản tỷ tỷ? Tỷ có ở đây không?” Tùy Ý rón ra rón rén đi vào, hồn nhiên không biết nguy hiểm đang tới gần, còn bất chợt nhìn ra sau, khe khẽ cười.

“Này! Người là ai!” bước chân vừa bước vào phòng, Oản Oản gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, nàng muốn đứng lên bảo Tùy Ý chạy mau, nhưng lại sợ tên sát thủ kia phát hiện mình đang ẩn nấp, nhưng đang lúc do dự, Tùy Ý đã đi vào.

“A!!! Người... Người buông ta ra! Buông ta ra! Ô ưm...” Oản Oản chợt nhắm mắt lại, quả nhiên người nọ bắt Tùy Ý, còn bịt miệng thẳng bẻ.

“Cô nương, xuất hiện đi!” Tên sát thủ kia thanh âm hơi đặc ý, giống như hoàn toàn xác định có người trốn trong phòng này.

Oản Oản không dám cử động, chỉ là kinh hoàng không thôi, cô nương? Bọn họ đang tìm một cô nương? Là mình sao? Như vậy tìm mình thì có ích lợi gì đâu? Chẳng lẽ có liên quan đến phụ thân sao? Nhưng vì sao lúc ở Tầm Hương lâu lại không có người tìm đến? Rất nhiều cái đầu chằm to dùng đập vào khiến Oản Oản choáng váng, nhưng tại lúc tên sát thủ kia uy hiếp, tỉnh táo lại.

“Xuất hiện đi, bằng không... Ta bóp chết đứa nhỏ này.”

Oản Oản hít sâu một hơi, hai tay phát run, nàng thật muốn bỏ mặc đứa bé kia, nhưng nghĩ tới đứa bé mềm yếu kia, nhớ lại miếng thịt nai trong hộp cơm, cùng với hai tròng mắt trong suốt trong đôi mắt kia, kìm lòng không nỡ... Oản Oản thừa nhận, trái tim nguội lạnh của nàng, đã mềm yếu...

“Người đừng làm vậy, ta đi ra!” Oản Oản vẻ mặt lạnh lùng, từ dưới đất bò dậy, phóng tầm mắt nhìn qua, quả nhiên một mảnh hỗn độn, cơ hồ không còn một chỗ nguyên vẹn.

“A, thật sự là một mỹ nhân.” Tên sát thủ kia che mặt, không chút nào che giấu vẻ kinh diễm trong mắt.

“Đừng vô nghĩa, ta đi ra, người buông thẳng bẻ ra.” Oản Oản giơ tay lên, đề phòng nhìn nam nhân này, nếu tên nam nhân này đến giết nàng, hoặc là có ý đồ gì với nàng đều tốt, chỉ sợ hân sau khi đạt được, còn diệt khẩu Tùy Ý.

“Thật không ngờ, con gái của tướng quân cư nhiên lại xinh đẹp như vậy, khó trách...” tên sát thủ kia cười hai tiếng bi ối, không kiêng dè đánh giá cao thấp nàng.

“Người muốn làm gì?” Con gái của tướng quân ư? Chẳng lẽ thật sự là tìm đến mình hay sao? Oản Oản thất kinh, trên mặt không chút nào giấu giếm.

“Không làm gì, đưa người đi ra mà thôi.” Tên sát thủ kia một tay bịt miệng Tùy Ý, không để thẳng bẻ phát ra âm thanh, cánh tay kẹp lấy thân mình nhỏ của thẳng bẻ, mặc dù Tùy Ý đạp chân qua lại, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hành động của hân.

“Ta đắc tội với các người sao?” Oản Oản nhũn mảy, cha nàng cũng bị chém đầu rồi, có gì còn tốn công tốn sức tới giết nàng?

“Ha ha, sự tồn tại của người, chính là đắc tội chúng ta.” Người nọ cười khê, mang theo Tùy Ý từng bước một đi tới, một tay khác để không, chậm rãi rút ra một thanh kiếm sắc không chút thu hút từ vỏ kiếm đeo bên hông.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Oản Oản nhìn hấn, thân mình lui lại, hướng đến giường gạch, nàng không thể khoanh tay chờ chết, không thể cứ nhẹ nhàng đơn giản mà chết như vậy, nàng nhớ trên bàn ăn có một con dao, tuy rằng không dài, nhưng có còn hơn không.

“Người muốn giết ta thì có thể nhưng người thả thẳng bé ra.” Oản Oản kéo dài khoảng cách để che giấu, từng bước một tiến tới bên cạnh bàn ăn, giả vờ chân mềm nhũn, quỵ xuống, thuận theo hướng quỵ, cũng mặc kệ là có nắm phải lưỡi dao hay không, chỉ vội nắm vào trong tay, một con dao đón truyền tới, nhưng trong lòng Oản Oản lại thoáng trấn định.

“Người cảm thấy, ta cần sao?” Hấn cầm kiếm quơ quơ Túy Ý dưới cánh tay, cười như điên nói.

“Nó dù sao cũng không phải là người các người muốn giết, người giết ta, nó cũng không làm được cái gì, không bằng thả nó ra, nó vẫn còn là một đứa trẻ.” Oản Oản giấu con dao ở trong ống tay áo, nàng có thể cảm giác ngón tay bị lưỡi dao cắt đang chảy máu, nhưng giờ phút này, cái gì nàng cũng mặc kệ, chỉ cần hấn ta thả Túy Ý ra, nàng có thể đến gần hấn, vậy mặc kệ là kết quả thế nào, ít nhất nàng cũng đã cố gắng.

“Thật không? Nếu ta không thả thì sao?” Tên sát thủ phe phẩy kiếm, nhìn Oản Oản, dường như muốn thương thức một chút, mỹ nhân trước khi chết kích động sợ hãi.

“Thả đi mà ~” bỗng nhiên Oản Oản nhếch khóe mắt một cái, mị sắc mọc lan tràn, âm cuối kéo dài thành muôn vàn tư vị, như mèo con đang gãi trong lòng, khiến không có chỗ nào mà không ngứa ngáy.

“Ồ!” Sát thủ kinh ngạc, rồi sau đó híp mắt, bị ồ đánh giá ngực Oản Oản, nơi đó căng phồng phồng lên, tuy rằng Oản Oản tuổi tác không lớn, nhưng rõ ràng đang tiến vào thời kỳ phát dục, đáng người cũng càng ngày càng phát triển.

“Gia ~ ta như thế nào, cũng tốt hơn đứa bé này a.” Oản Oản dùng ngón tay móc vào đai lưng ở dưới ngực, động tác này làm rất tự nhiên, nàng là lão thủ ở phương diện này, rất rõ ràng làm sao để mê hoặc một nam nhân lòng tràn đầy sắc dục.

“Người...” Tên sát thủ trẻ tuổi kia hiển nhiên còn non, nom bộ dáng mị nhân như tợ của Oản Oản, đầu tiên là một trận nghi hoặc, rồi sau đó liền bước tới, chính là kiếm sát trên tay lại chậm rãi buông xuống.

“Gia, ngài xem đó, ta chạy không thoát, bên ngoài lại không có người, dù sao ngài cũng phải giết ta, ta chỉ cầu xin ngài thương xót, xuống tay nhanh một chút, đừng để ta đau.” Oản Oản vừa xé đai lưng, vấy bẩn chậm rãi nói lỏng ra, nàng không nhìn lầm trong mắt nam nhân kia có tà niệm, nếu là đối một người chân chính lãnh khốc vô tình, hoặc là một tên tự chủ mạnh mẽ, chỉ sợ nàng đã sớm chết rồi, cũng không có cơ hội thở dốc lúc này.

“Thực không nhìn ra... Không nhìn ra...” tên nam nhân kia nhìn quần áo của Oản Oản, nuốt nước miếng, động tác trên tay cũng rất nhanh, một cổ tay chặt xuống, liền đánh ngắt Túy Ý dưới cánh tay, ném qua một bên.

Oản Oản đau lòng nhìn thẳng bé kia vẫn không nhúc nhích, cũng không dám tiến lên xem xét, chỉ có thể cười quyến rũ chờ nam nhân kia lại gần người, không ai biết rằng, giờ phút này sau lưng nàng có bao nhiêu cứng ngắc, cũng không ai hay, giờ phút này trái tim nàng nhảy kịch liệt cỡ nào, nàng chỉ có cơ hội một lần, bỏ lỡ, chính là hai mạng người.

“Đúng là mỹ nhân...” hấn tiến lên, cầm thanh kiếm sát vào bên hông, chỉ sợ hấn làm sao cũng sẽ không ngờ rằng, cô nương tình thuần như lưu ly trước mặt này, giờ phút này trong tay đang nắm chặt con dao.

Mặt mỉm cười, dựa vào trong lòng hấn, con người Oản Oản phẳng lặng như mặt hồ, không một tia gợn sóng, cảm thụ được hơi thở ghê tởm của hấn, Oản Oản chậm rãi nắm chặt cán dao, dần dần, hai tay hấn du ngoạn ở trên người nàng, vẻ mặt cũng trở nên si mê, Oản Oản vừa vận phát ra vài câu rên rỉ cho phù hợp, thuần thực như ăn cơm uống nước.

Bất thành linh, Oản Oản liền thấy toàn thân hấn chợt cứng ngắc, liền biết cơ hội đã đến, trong nháy mắt hấn gấp gáp muốn đẩy ngã Oản Oản lên bàn, nàng bất chợt rút con dao nhọn ra, văng vàng dứt khoát đâm vào bụng hấn, máu liền phun ra, bắn tung tóe lên cả người Oản Oản.

“Tiện nhân!” Người nọ liền cảm thấy trong bụng đau nhức, nhất thời không còn bị mê tình quyến rũ gì nữa, giận đỏ hai mắt, một phen vùng tay tát qua.

Oản Oản cả trốn cũng chưa trốn, theo bạt tai kia, thân thể lảo một vòng bay qua bàn nhỏ, lại nhanh nhẹ bò dậy, ôm Túy Ý bên cạnh vào trong ngực, không quay đầu lại chạy một mạch ra bên ngoài, vừa chạy vừa tùy tiện dùng một tay và miệng cột đai lưng lại. Người nọ làm sao để nàng chạy trốn, ôm miệng vết thương, rút kiếm ra cũng vọt ra theo sát phía sau.

“Tiểu tiện nhân, đừng tưởng rằng người có thể chạy, thật không ngờ, đúng là thứ lẳng lơ, phải chăng Thái tử cũng bị người mê hoặc như vậy?”

Oản Oản bước chân khựng lại một chút, mày nhíu lại, lại giống như chưa hề nghe được, chạy như điên về phía trước.

“Đừng chạy! Người...”

Oản Oản không dám kêu người, sợ khiến cho đám người vừa mới đi ra ngoài kia quay lại, cho nên chỉ có thể chạy đến nơi mà nàng quen đường, chỗ của Đông lang quân quá xa, đường đến phòng bếp lại ngược đường, Oản Oản khẽ cắn môi, xoay người một cái xông vào hành lang gấp khúc thông đến

phòng khách tiền viện, nàng cũng không tin, nhiều người như vậy lại không có một quân sự, và lại ở tiền viện còn có hộ viện (người bảo vệ).

Một đường ngã nhào xông xáo, Oản Oản lại ôm một đứa trẻ, vài lần người nọ đã xém chút đuối kịp, Oản Oản đều cảm giác được kiểm phong gào thét qua bên tai, cơ bắp vì khẩn trương mà cứng ngắc, khiến Oản Oản cảm thấy cả người đều đau, nhưng nàng vẫn đau khổ kiên trì, ra sức chạy tới phía trước. May mắn, ngay tại khoảnh khắc Oản Oản cảm thấy thật sự không còn chút sức lực nào, trước mắt liền thấy vài ngọn đèn đang chậm rãi tới gần.

“Cứu mạng a!” Oản Oản thật sự không nhận được, hô to một tiếng.

Ngay lúc ánh sáng rực của ngọn đèn lồng kia đến trước mắt, Oản Oản vừa ngẩng đầu, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, nhìn con người mất mê người kia, giọng cười nói: “Tìm đại phu xem cho Tùy Ý một chút.” Rồi sau đó bất chợt ngã vào trong lòng người nọ, bất tỉnh nhân sự.

Oản Oản thấy mình vẫn đang chạy mãi, cũng không biết sau lưng có cái gì đó đang đuổi theo, chỉ theo bản năng không ngừng chạy đến trước, nếu dừng lại, sẽ có hậu quả thật đáng sợ, nhưng con đường này dài dằng dặc, gần như không có điểm cuối, Oản Oản muốn kêu, nhưng mở miệng lại kêu không được, toàn thân đau nhức, như bị người chém...

“Oản Oản... Oản Oản...”

“Không sao, Oản Oản, người xấu đã bị đánh chết rồi, đừng sợ! Đừng sợ...” hình như có ai ở nàng bên tai mềm nhẹ khuyên nhủ, Oản Oản rã rời thả lỏng tay chân, lại thấy cổ họng giống như bốc hơi hết, khô rát không chịu được.

“Nước...”

Mơ mơ màng màng, có người đổ từng giọt nước vào trong miệng, Oản Oản nỗ lực uống, ánh mắt cũng dần dần mở ra. Trước mặt một mảnh mơ hồ, chỉ cảm thấy hai gò má đau rát, phục hồi mạch suy nghĩ, Oản Oản nhớ lại tên sát thủ kia, cũng nhớ lại sau cùng gặp phải người này.

“Tùy Ý thế nào?” Nghiêng đầu qua, tò ý không uống nữa, Oản Oản khàn khàn giọng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ bị hốt hoảng.” Tĩnh Khuynh lại không buộc tóc, tóc xõa dài như sợi tơ đen, mặc trung y màu trắng dựa vào bên cạnh người nàng.

“Nô tỳ ngủ bao lâu?” Không nhìn tới được bên ngoài, Oản Oản cố nhếch khóe miệng hỏi.

“Hai ngày một đêm.” Tĩnh Khuynh nghiêng người qua, buồn cười nhìn thiếu nữ bên cạnh này bị sưng lên nửa mặt mà vẫn còn bình tĩnh lạnh nhạt, cứ như mấy ngày nay gặp ác mộng, khóc chết đi sống lại không phải là nàng vậy.

“Ngài vẫn luôn chăm sóc nô tỳ a, thật có lỗi...” Nhìn con người mỉm cười kia, Oản Oản sau đó mới phát hiện bản thân đang nằm ở trên giường của Tĩnh Khuynh, dễ nhận thấy là nàng ngủ cùng với Tĩnh Khuynh.

“Không sao, nếu đã tỉnh, liền ăn chút cháo đi, Tùy Tâm rất lo lắng cho ngươi.” Tao nhã xoay người xuống giường, nam nhân yêu mị diễm lệ giống như một bức họa này chậm rãi đi ra ngoài, Oản Oản trong lòng đầy sợ sệt.

Nàng biết bản thân, mặc dù xác thịt này đẹp tinh xảo, nàng lại có kinh nghiệm bao đời, cũng không thể xưng là mỹ nhân chân chính, nàng rất hiểu rõ mình, nàng có thể yêu khí, có thể kiều mỵ, nhưng những phần còn lại trong đó nhiều nhất chỉ là nguy trang, nàng không phải là một nữ nhân trời sinh mê người, tất cả bản lĩnh, muôn vàn tạo hóa bây giờ, đều là nàng bắt chước theo từng kiếp từng kiếp, là mình tự tạo khuôn mẫu cho mình, nàng chỉ là một kẻ bắt chước, nàng là giả tạo.

Nhưng Tĩnh Khuynh thì khác, bất luận hấn làm cái gì, cho dù chỉ là cầm một cái chén, từng ngụm nhỏ uống nước, người đều có thể nhìn ra được phần thanh nhã, phần câu người từ trong xương cốt của hấn, hấn thật giống như yêu tinh trời sinh, bất luận nam nữ, chỉ cần gặp qua hấn, liền muốn đè hấn ở dưới thân, cùng so sánh với nàng, Tĩnh Khuynh là một báu vật chân chính, nếu như ở mấy kiếp trước, hấn chính là người mà nàng ngưỡng vọng. (ngưỡng mộ, hy vọng)

Ý tưởng như vậy, cũng chỉ xuất hiện loáng lên trong đầu Oản Oản như một tia chớp mà thôi, hiện tại nàng không cần phải lấy sắc hầu người, càng không cần xuất ra thủ đoạn gì, chinh phục nam nhân nào nữa, bây giờ nàng chỉ cầu một cuộc sống bình thường yên ổn, xấu hay đẹp, lịch sự tao nhã hay thô tục, đều không có quan hệ đến nàng. Bây giờ, nàng chỉ muốn chân chính là chính mình.

“Oản Oản tỷ, tỷ không sao chứ.” Nghiêng đầu, Oản Oản liền nhìn thấy Tùy Tâm cầm hộp cơm, ngồi quỳ ở bên cạnh giường ấm, ánh mắt hồng hồng, giống con như con thỏ nhỏ.

“Tỷ thật sự không sao.” Chỉ là cả người đều đau nhức, gò má sưng lên mà thôi.

“Nếu không có tỷ, Tùy Ý đã...” Tùy Tâm lòng tràn đầy cảm kích, nước nờ nói.

“Nếu không có thằng bé đi vào, tỷ đã không sống được.” Oản Oản cười lắc đầu, gò má sưng phồng lập tức cho nàng hiểu rõ được cái gì gọi là “cười đến trã giá đất”.

“Tỷ ăn chút cháo đi, là tự đệ nấu đó.” Tùy Tâm lên giường, đỡ Oản Oản dậy, lại cầm một cái chén nhỏ trong hộp đựng thức ăn ra, từng muỗng từng muỗng thật cẩn thận đút cho Oản Oản.

Oản Oản đã sớm đói bụng, cũng không từ chối, há miệng to ăn được lưng lưng bụng.

“Đại phu nói tỳ bị kinh động, hệ tiêu hóa có chút không tốt, một lần không được ăn nhiều, chờ tiếp qua một canh giờ, để lại đưa cháo đến.” Thu thập bát muống, Tùy Tâm giải thích nói.

Oản Oản cảm thấy khá hơn nhiều, cũng không hỏi nhiều, liền để hần đi chăm sóc Tùy Ý trước.

Chờ Tùy Tâm đi ra ngoài, Oản Oản mới nhớ tới Tinh Khuynh còn chưa ăn cơm, liền ngửa đầu hỏi: “Công tử không ăn một chút sao?”

“Bữa sáng ta đã ăn nhiều một chút rồi, không sao cả.” Tinh Khuynh một lần nữa trở lại trên giường, nằm bên cạnh Oản Oản.

“Người không có gì muốn hỏi sao?” Đợi một lát, mắt thấy Oản Oản vừa muốn nhắm mắt lại, Tinh Khuynh nhìn không được hỏi.

Oản Oản khẽ nhúc nhích ngón tay, tuy rằng đã băng bó, nhưng vẫn có chút đau, nghĩ nghĩ một chút hỏi: “Những cô nương được họ chuộc ra ngoài lúc trước, vẫn khỏe chứ?”

“Người quả nhiên không phải là người ngốc.” Hàng lông mi cong vút của Tinh Khuynh khẽ run, vuốt mái tóc đen mượt ra trước ngực, dùng một chút thờ dãi nói.

“Tất cả đều là vật hi sinh, cũng phải có giá trị.” Oản Oản nghiêng người nằm xuống, ngửi mùi hoa trên người bên cạnh không biết là hương hoa gì, miễn cưỡng trả lời.

“Hong Chúc đã chết, Vinh Ngọc bị thương ở mắt, Cầm Song không có việc gì.” Tinh Khuynh liếc mắt thấy Oản Oản thân mình cuộn lại như con mèo con, không khỏi chớp mắt mấy cái, cũng may xui quý khiến nằm xuống, nghiêng người sang, kéo Oản Oản vào trong lòng, thật mềm mại, thật đặc biệt, cứ như không có xương vậy.

Cũng không biết là Oản Oản do nghe xong kết quả như vậy, hay là do dựa vào gần sát Tinh Khuynh, mà thân mình không khỏi cứng đờ, tiếp theo cũng liền thả lỏng, dựa sát vào trong lòng Tinh Khuynh, so với nàng tưởng tượng còn ấm áp hơn nhiều.

“Yên tâm, tất cả đều đã kết thúc.” Tinh Khuynh ở trên đỉnh đầu Oản Oản nói.

“Người phải được đưa ra, đi rồi sao?” Oản Oản rầu rĩ ở trong lòng hần nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Tinh Khuynh trầm thấp đáp.

Oản Oản không hỏi tiếp, mà Tinh Khuynh cũng không hỏi đến vết dao trên người tên sát thủ kia.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

edit: pemo

Beta: Mạc Thiên Y

“Oản Oản tỳ, tỳ mau đi xem một chút đi, công tử lại không ăn cơm trưa.” Tùy Tâm lo lắng chạy tới, trong tay còn cầm hộp cơm.

“Không phải ngày hôm qua Dịch nhị công tử đã tới sao?” Oản Oản cầm cái bàn ủi đơn giản* đang ủi quần áo cho Tinh Khuynh, từ sau sự kiện lần trước, chỉ cần Tinh Khuynh không có khách, liền kéo nàng ngủ chung giường, không làm gì cả, chỉ ôm, thật giống như đứa bé khiếm khuyết tình thương, tìm kiếm một vòng tay yên bình. Mà Oản Oản lại đang ăn nhờ ở đậu, đối với chuyện lúc trước trong lòng còn sợ hãi, vì thế nàng rất thức thời thỏa hiệp.

(* bàn ủi: đừng thắc mắc bàn ủi ở đâu ra nhé, chỉ là một cái bình nóng thôi)

Oản Oản không hỏi ngọn nguồn của chuyện kia, đại khái cũng có thể đoán được sơ sơ, phỏng chừng là tình nhân của Thái tử, bị thể lực khác của triều đình đuổi giết, Thái tử lại không thể ra mặt, cũng chỉ có thể an bài vài tâm phúc, dùng mảnh khố chuộc ngoại thất ra, nhiều loạn tâm mắt, chỉ hy vọng có thể vàng thau lẫn lộn, đưa người chân chính phải bảo vệ, dùng cách lấy ngoại thất thanh lâu, mà hộ tống ra ngoài. Mà Vinh Ngọc, Hồng Chúc, Cầm song, và cả nàng, đều là để che mắt người khác, tất cả các nàng đều là lá chắn cho nữ tử kia, khó trách Phương Hoa thà rằng mạo hiểm té gãy cổ, cũng không muốn đến. Nhưng cũng may, nàng và Cầm Song cũng không có việc gì, hai người khác, nàng vốn cũng không quen thuộc.

“Cũng không biết Dịch nhị công tử nói gì đó, mà công tử từ chiều tối đến bây giờ cũng chưa ngủ.” Tùy Tâm gấp đến độ lửa cháy đến nơi, lấy cái ăn ủi ra, một phen kéo tay của Oản Oản nói: “Tỳ đi khuyên nhủ công tử đi, cứ tiếp tục như vậy, lỡ như đổ bệnh thì làm thế nào.”

“Được rồi, đệ đừng vội.” Cầm lấy bộ trung y đã ủi xong, Oản Oản đi theo Tùy Tâm ra ngoài.

Thật ra Oản Oản đã sớm phát hiện, cảm giác của Tĩnh Khuynh đối với Dịch nhị công tử, căn bản không đơn giản như bề ngoài như vậy, qua khoảng thời gian này tiếp xúc với Tĩnh Khuynh, nàng sớm đã nhìn ra hần cá tính vận vẹo, đối với giới tính mơ hồ, mặc dù tính cách kiêu ngạo, nhưng lại khó tránh khỏi có đôi khi bởi vì tự ti, lo được lo mất, đến mức căng thẳng. Chỉ hy vọng lần này Dịch nhị công tử đừng làm chuyện gì kích thích Tĩnh Khuynh, bằng không người phải nhứt đầu tuyệt đối chính là Oản Oản nàng.

“Công tử, Oản Oản vào được không ạ.” Trung quy trung củ thông báo, Oản Oản không ý vào mình có thể sống ở nơi này mà thị sùng sinh kiêu, nàng trước sau đều hiểu rõ, nàng chỉ là nha đầu, đồng thời trên thực chất càng không có khả năng cùng Tĩnh Khuynh đột phá chuyện gì. Bởi vì không biết là Tĩnh Khuynh đến nơi này từ lúc mấy tuổi, đối với đối tượng yêu mến, càng có khuynh hướng nghiêng về nam tử hơn, mặc dù nàng đối với Tĩnh Khuynh có loại cảm giác không giải thích được, nhưng nàng hiểu rõ lòng mình lý trí hơn, nàng tuyệt đối không có khả năng vì một nam nhân “thụ”, mà như thiếu thân lao đầu vào lửa.

“Ừ!” Hơn nữa ngày, bên trong mới truyền ra thanh âm đầy hữu khí vô lực.

Oản Oản kéo cửa ra, đi vào, quả nhiên liền thấy hần quần áo xốc xếch nằm ở trên sạp, lồng ngực trắng bóng mở rộng, cũng không quan tâm hôm nay có phải đã sắp vào đầu đông, gió lạnh bên ngoài đã thổi vù vù hay chưa.

“Đang bức bối với ai sao.” Oản Oản đi tới, từ trong ngăn kéo lấy ra tiểu y cùng trung y*, người này lúc làm biếng thì không thèm mặc tiểu y, chỉ thích lồng vào một cái áo trung y, dạo qua dạo lại, cũng không ngại phía dưới hở bị gió lùa.

(*tiểu y: quần lót/ trung y: nguyên văn là “trung đơn”/ đơn: một mảnh; là đồ trong, là chỉ một cái áo dài mỏng từ trên xuống dưới chân, thường được mặc bên trong y phục thường, hoặc mặc đi ngủ >> ta thích anh ý mặc như zai *xịt máo mũi tè le*)

“Không có gì, chính là có hơi buồn bức chút chuyện.” Ánh mắt mê mang, rõ ràng không phải như hần nói.

“Vậy cũng không thể bỏ mặc thân thể mình, đến lúc đổ bệnh, còn không phải tự người chịu khổ sao!” Đưa tay kéo áo Tĩnh Khuynh ra, Oản Oản đã sớm quen với một thân “Dây tây”* của hần, vài động tác lưu loát mặc tiểu y, lại thay trung y mới cho hần, liền xách hần lên giường ấm, đắp chăn, lại gọi Tùy Tâm, bảo thẳng bệ đến phòng bếp bắt canh gà đến.

(*dây tây: dậu hôn, toàn thân đầy dậu hôn, nhìn như trái dậu tây =.=’)

“Người nói, liệu có người nào sẽ vĩnh viễn không thể ở bên cạnh người hay không?” Nhìn Oản Oản bận rộn, Tĩnh Khuynh nằm ở trong chăn, mờ mịt hỏi.

“Dĩ nhiên, người chết!” Ngồi quỳ bên giường ấm, Oản Oản vén mái tóc dài của Tĩnh Khuynh xuôi qua một bên, nhìn khuôn mặt hơi tiểu tụy của hần, không hiểu sao, lại có chút chua xót, nhớ lại kiếp đầu tiên làm người, đối với nam nhân kia, nàng cũng từng có lúc lo được lo mất như vậy.

“Nếu không phải do cái chết chia rẽ thì sao? Thì không thể luôn luôn ở cùng nhau sao?” Tĩnh Khuynh hoảng hốt hỏi, đôi mày xinh đẹp chen lại một chỗ, sắc mặt khẽ biến có hơi tái nhợt, nhưng lại lộ ra vài phần điềm đạm đáng yêu.

“Điều đó không biết trước được, trên đời luôn luôn có những chuyện không vừa với ý mình, không có loại này thì cũng có loại kia, trên đời này, trừ phi là bán mình cho người, bằng không, người làm sao có quyền quản được người khác?” Oản Oản không hi vọng Tĩnh Khuynh hăm quá sâu, mặc dù nước Thần thịnh hành nam phong, nhưng không có một trường hợp nào là đem nam tử mang về nhà làm “Thê thiếp” cả, nam tử chỉ xem trọng việc nối dõi tông đường, còn lại chỉ xem là trò chơi mà thôi, cho dù Dịch nhị thiếu gia lại một lần nữa yêu thích Tĩnh Khuynh, cùng lắm chỉ là bao hần, chứ không có khả năng chỉ yêu thương cưng chiều một mình hần.

“Thật sao...” Khẽ thờ dài một cái, Tĩnh Khuynh chậm rãi rũ mắt xuống, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đút Tĩnh Khuynh uống xong canh gà, thừa dịp hần vừa mới ngủ, Oản Oản xoay người ra khỏi phòng, nàng còn có một đồng quần áo chưa ủi xong, nhân tiện đem quần áo Tĩnh Khuynh mới thay hôm nay đi giặt hồ. (giặt và hồ quần áo)

“Oản Oản cô nương?”

Còn chưa ra cửa, đã nhìn thấy bên ngoài có một thiếu niên đang đi vào, thân mình có hơi gầy yếu, làn da tuyết trắng, không phấn hồng như Tĩnh Khuynh, hần trắng càng lộ vẻ suy nhược, mày liễu rất phượng, đôi mắt khẽ run chớp, dường như có một tầng hơi nước nhẹ nâng lên, mười ngón tay thon gầy, khớp xương rõ ràng, một thân y phục vàng nhạt, từng phiến lá mùa thu, đúng là một vị mỹ thiếu niên cực động lòng người.

Nếu nói Tĩnh Khuynh xinh đẹp như nữ tử, thì vị công tử này lại dịu dàng thuần khiết, liếc mắt liền nhìn ra là một chàng trai trẻ nhanh nhẹn, có điều thân thể quả thực không được tốt lắm.

“Trục Yên công tử, sao người lại tới đây?” Người này, Oản Oản quả thật có quen biết, hần là một trong số ít người trong viên có thể so sánh cùng Tĩnh Khuynh, nghe nói hần là nam sủng của cái lão sắc quý Văn trung hầu kia, ở Hầu phủ cực kỳ được sủng ái, mặc dù không phải là được chuộc thân qua đó, nhưng được bao trọn, hàng năm không ở lại trong viên.

“Ta vốn có một số việc cần trở về, nghe nói Tĩnh Khuynh lại không dùng bữa được bèn tới thăm một chút.” Trục Yên ho khan hai tiếng, hần là gần đây trở trời, bị cảm lạnh rồi.

“Công tử vừa mới uống canh gà đã ngủ rồi, ngươi mau vào đi, bên ngoài gió lớn.” Oản Oản đưa hắn vào phòng, bên ngoài phòng không có giường ấm, quả thật có hơi lạnh.

“Vẫn là cô nương là có biện pháp.” Trục Yên vén màn che, nhìn Tinh Khuynh đang ngủ say sưa một chút, xoay người cười nhẹ nói.

“Hắn cũng chỉ là buồn bực mà thôi.” Oản Oản không nói thêm gì, ngược lại rót chén nước mời Trục Yên.

“Gần đây có thể tâm tình hắn không được tốt, ngươi khuyên hắn nhiều một chút.” Trục Yên cầm chén, cân nhắc một chút, vẫn là thấp giọng nói.

“Là có liên quan đến Dịch nhị công tử sao?” Oản Oản suy nghĩ một chút, vẫn là hỏi ra miệng.

“Ừ, đều nghe nói là Dịch nhị công tử phải nghị hôn.” Trục Yên nhìn nước trong chén, thờ dãi nói.

“Đã biết.” Đối với loại chuyện này, Oản Oản thấy cũng nhiều rồi, những người như họ, thân ở trong quán, vốn không được người đời chấp nhận, cũng chỉ có thể nhìn người mình thích thú thế nạp thiếp, có thể ngày thường nhớ tới mình, đã là không tệ rồi. Như Đông lang quân ấy, nghe nói đã từng là tình nhân, thân mật với Vương gia gì đó, nhưng đào mất thì thế nào, còn không phải vẫn ở trong viên này, nhưng kết quả của hắn cũng hiếm thấy, trở thành lang quân của một viên, cực ít phải tiếp khách rồi.

“Ta còn có việc, đi trước.” Trục Yên đứng dậy, Oản Oản đi theo phía sau, bỗng nhớ ra hôm nay thời tiết không tốt, liền lôi ra một cái áo choàng Tinh Khuynh không mặc, đuổi theo.

“Trục Yên công tử, hôm nay trời lạnh, vẫn nên khoác thêm một chút.” Oản Oản chỉ xuất phát từ hảo tâm, đưa áo choàng qua, lại thấy Trục Yên cứ ngây ra nhìn mình, cứ như muốn từ trên người mình nhìn thấy bóng dáng người khác.

“A, cảm ơn ngươi.” Nhận áo choàng, Trục Yên xoay người, khoác thêm áo choàng, cũng không quay đầu lại.

Oản Oản nhìn bóng lưng gầy yếu của hắn, khó tránh khỏi cảm thán, mỗi người ở nơi này, đều có một câu chuyện xưa, chỉ hi vọng đoạn kết của câu chuyện này, không phải là một bi kịch.

Tình thần của Tinh Khuynh quả thật sa sút vài ngày, cũng may là không lâu lắm, Dịch nhị công tử lại tới nữa, không biết hai người bàn bạc thế nào, sắc mặt của Tinh Khuynh lại lộ ra nét tươi cười hiếm có, làm cho Tùy Tâm cùng Oản Oản vây quanh hắn, thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ tiếc, ông trời chính là không nhìn nể Oản Oản nhân nhả tự tại, chỗ Tinh Khuynh không sao, phiền phức của nàng lại đến đây.

“Oản Oản tỷ!”

Hôm nay Tinh Khuynh xuất môn, không mang nàng theo, nàng vừa ăn trưa xong, đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi một lát, đã nghe thấy tiếng của Tùy Ý bên ngoài, thờ hồn hèn, như là lại chạy đến.

“Chuyện gì a, hôm nay trời lạnh, đệ chạy nhanh như vậy, mồ hôi gặp lạnh, sẽ bị phong hàn.” Oản Oản cầm khăn tay lau trán cho hắn, từ ngày nàng cứu Tùy Ý, Tùy Ý liền đối với nàng cực kỳ thân cận, chẳng những để giành đồ ăn ngon cho nàng, ngày thường chỉ cần không đi chơi, sẽ kề cận nàng, có đôi khi còn nghe lời Oản Oản hơn Tùy Tâm.

“Aizz!” Tùy Ý lộ lúm đồng tiền, cười hi hi, híp mắt suy nghĩ hường thụ trước, sau đó lại nhớ ra phải nói chuyện, vội vàng kéo Oản Oản nói: “Oản Oản tỷ, có người tìm.”

Oản Oản nhướn mày, nghi ngờ nói: “Ai tìm ta?”

“Nói là thân thích của tỷ tỷ.” Tùy Ý ngoe đầu nhỏ, trả lời.

Oản Oản nghĩ nghĩ, lúc trước nàng ở Tầm Hương lâu cũng không ít ngày, vì sao lại không gặp thân thích nào, lại nói nàng được chuộc ra Tầm Hương lâu, rồi đến Hương Quân viện, cũng chưa được bao nhiêu ngày, nhìn Lan Phu nhân có vẻ cũng sẽ không đi nói lung tung khắp nơi, vậy người tìm nàng kia, đến tốt cùng là ai chứ?

“Đi, đi xem.” Lười đoán, Oản Oản dẫn Tùy Ý đi từ cửa sau, bình thường người thân đến thăm đều đi vào từ cửa sau, cũng miễn cho bị khách khứa nhìn thấy mà xấu hổ.

Đi một chút, Oản Oản đi ra khỏi Hoàn Sơn viện, đi vào Thị Thanh viện ở bên cạnh, Thị Thanh viện là nơi ở của những tùy tùng sai vặt cùng sỏ quan nhi*, bên phải là môn phòng (nhà sát cổng), cửa sau ở ngay chỗ này, bình thường tiếp đãi bạn bè thân thích, đều ở sương phòng nhỏ sát bên môn phòng.

(* sỏ quan nhi: nam kỹ nhỏ tuổi/ sỏ: chim non)

Vừa bước vào sương phòng, Oản Oản liền cảm thấy làn gió thơm đập vào mặt, mùi hương này thật giống như đem nguyên một bình nước hoa Pháp đồ lên người, mùi làm người ta muốn ới.

“Ô, đây không phải là đường muội sao.” giọng nữ the the chói tai, làm cho Oản Oản cau mày lại không thể nghe nổi, sau khi xoay người đuổi Tùy Ý đi chơi, liền không nói tiếng nào tìm cái chiếu, quỳ ngồi xuống, mí mắt cũng không thèm nâng.

“Giả vờ giả vịt cái gì Ngươi còn tưởng rằng Ngươi là ai? Nay bắt quá là một kỹ phụ*!” Cổ họng của nữ nhân hét lên the the như bị nhỏ lông, Oản Oản

không thêm mở miệng.

(* kỹ nữ già, ý chỉ đã đầy kinh nghiệm làm kỹ nữ)

“Điềm Nhi, đừng như vậy.” lúc này Oản Oản mới phát hiện thì ra trong phòng ngoại trừ nàng và nữ nhân này, còn có một nam tử mặc một thân y phục dài vạt trắng màu lam, đầu đội thú diện* quan bằng vàng, gương mặt như ngọc, bộ dạng mặc dù không bì kịp với các thiếu niên trong quán, nhưng tự có một cỗ quý khí, đó là khí chất mà chỉ công tử thế gia mới có.

(*thú diện: 饕餮 Thao Thiết: con ác thú trong thần thoại, thường dùng làm hoa văn trên đồ TQ, như hình trên tay nắm cửa của mấy ngôi nhà cổ)

Kỳ thật hai người họ, Oản Oản đều biết, nữ, kêu là Bí Ngải Điềm, là đích nữ của bá phụ nàng nhà, muôn vàn sủng ái, vô cùng nuông chiều, cũng chịu ra cái tính không coi ai ra gì. Nàng vẫn luôn biết một nhà bá phụ chướng mắt nhà mình, bởi vì phụ thân nàng là con vợ kế, sau lại làm quan lớn hơn bá phụ, khó tránh khỏi làm cho lòng người bất bình, luôn tìm cơ hội hạ thấp, thế cho nên đám con cái nhà bá phụ cũng đối với người nhà nàng, ác ngôn tương hướng, chưa bao giờ có sắc mặt tốt.

Lại nói đến nam tử này, gọi là Trịnh Ngọc Tập, nghe nói từ nhỏ lớn lên cùng Bí Ngải Bảo, coi như là thanh mai trúc mã, phụ thân là Trung tán Đại phu, từng có quan hệ không tệ với phụ thân của Bí Ngải Bảo, cũng có ý muốn hai nhà trở thành thân gia, chỉ tiếc một hồi kiếp nạn, hai người đều thành người dung.

Bí Ngải Điềm cũng đã từng gặp Trịnh Ngọc Tập, cũng không biết làm sao vừa gặp liền coi trọng, đòi sống đòi chết phải gả cho Trịnh Ngọc Tập, tiếc rằng Trịnh gia càng xem trọng gia thế của Ngải Bảo, cho nên bá phụ Bí Ngải Bảo cũng không dám nhúng tay vào giữa, chỉ tiếc, phụ thân Bí Ngải Bảo của vừa qua đời, Bí Ngải Điềm liền gả cho Trịnh Ngọc Tập.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Bí Ngải Điềm vừa nghe Trịnh Ngọc Tập nói như vậy, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Oản Oản, rồi ngậm miệng, thoát nhìn quả thật là gả cho người, cũng hiểu được “xem chồng là trời”.

“Bảo Nhi, nàng khỏe không?” Sắc mặt Trịnh Ngọc Tập đỏ lên, hình như có chút kích động, cũng có vài phần ngại ngùng.

“Không tệ, phiền các người quan tâm.” Oản Oản nhìn ra, Trịnh Ngọc Tập chính là một loại con nhà giàu, tính cách đơn thuần, không có gì ý xấu, đối với Bí Ngải Bảo cũng có một ít tình nghĩa. Xem ra hôm nay tìm đến nàng, thực tế không phải Bí Ngải Điềm, mà là Trịnh Ngọc Tập hẳn.

“Thật có lỗi, nguyên bản nên tìm tới nàng sớm hơn, nhưng ta hỏi rất nhiều người, cũng không biết nàng đi đâu, mãi đến gần đây mới điều tra ra được, sau đó đến Tầm Hương lâu, bọn họ lại nói, nàng đã đến nơi này rồi, thật khổ cho nàng.” Trịnh Ngọc Tập tiến lên hai bước, lại vì nam nữ hữu biệt, không dám ngồi bên cạnh Oản Oản, hai tay nắm chặt, có vẻ có chút khẩn trương.

“Người không cần như vậy, ta hiện tại thật sự rất tốt, tuy rằng chỉ là nha đầu, nhưng cuộc sống ổn định, cũng không cần lo lắng ngày sau không có chỗ ở.” Oản Oản coi như ôn hòa cười nói, mang theo xa cách. Nàng vốn cùng hai người kia không quen, nàng cũng không phải Bí Ngải Bảo chân chính, bắt luận Bí Ngải Bảo từng cùng họ phát sinh chuyện gì, nàng đều không có nghĩa vụ vì việc đó mà giải quyết hậu quả.

“Tốt cái gì mà tốt? Đây chính là tiểu quan quán, ngay cả một nữ nhân cũng không có, chắc chắn... sau này lỡ như nam nhân nơi này nổi cơn điên...” giọng nói của Bí Ngải Điềm ở trong cái nhũ mày của Trịnh Ngọc Tập, nháy mắt liền cắt đứt, giống như bị người bóp cổ. Oản Oản trong lòng buồn cười, đây thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn, loại người điều ngoa bốc đồng như vậy, cũng có người có thể quản được, không hổ là ma lực của tình yêu.

“Chỗ này có chút bạc, nàng cầm...” Trịnh Ngọc Tập quay đầu lại, từ trong lòng lấy ra một túi tiền, liền đặt lên bàn nhỏ trước mặt Oản Oản.

Oản Oản vội vàng đứng lên, lui ra phía sau vài bước nói: “Đừng làm như vậy, ta không thiếu tiền, nơi này cũng sẽ không khiến ta thiếu ăn mặc, ta muốn tiền cũng vô dụng.”

“Nàng đừng từ chối, nhà nàng gặp chuyện, ta không giúp được gì, nàng... Ta cũng không chuộc ra được, chỉ có thể bày tỏ chút tấm lòng...” trong mắt Trịnh Ngọc Tập rõ ràng yêu mến, khiến Oản Oản tránh không kịp, nhưng nàng hiểu rõ, Trịnh Ngọc Tập là quân tử, nếu đã cưới vợ tức là đã buông tha cho đoạn cảm tình kia, hơn nữa gia giáo của nhà Trung tán Đại phu cực kỳ nghiêm khắc, càng không thể có chuyện gì mà nuôi ngoại thất, hẳn bởi vì áy náy, chỉ có thể dùng tiền bạc bù đắp lại nàng. Chẳng qua, những cái này không phải là thứ nàng muốn.

“Nếu không có việc gì, ta phải trở về thôi, công tử nhà ta sẽ trở lại.” Hoàn toàn không thêm nhìn bộ mặt trương thối của Bí Ngải Điềm, Oản Oản đứng dậy, cung kính thi lễ, bèn quay người rời đi.

“Đợi chút! Nàng đợi chút!” Muốn tiến lên ngăn lại, lại ngượng ngừng đụng chạm Oản Oản, Trịnh Ngọc Tập cầm gói đồ trên bàn đến, cao giọng nói: “Nàng đứng đi, đại tỷ nàng còn nhờ ta gởi ít đồ cho nàng.”

Oản Oản cước bộ dừng lại, một lát sau mới nhớ tới người hẳn nói là ai, đại tỷ của nàng, người tỷ tỷ ruột thịt lúc phụ thân bị chém đầu đều không xuất hiện, bản thân mình vẫn luôn đợi ở thanh lâu, nàng cũng không một tia tin tức? Bí Ngải Tranh?

“Ừm, đây là nàng ta nhờ ta đưa cho nàng, bên trong còn có thư.” Thấy Oản Oản dừng cước bộ, Trịnh Ngọc Tập vội vàng đi tới, đem gói đồ nhét vào trong tay Oản Oản, thậm chí cũng bỏ túi tiền vừa mới xuất ra vào.

“Ngươi...”

Không đợi Oản Oản nói ra, Trịnh Ngọc Tập vội vàng kéo Bí Ngải Điềm, xoay người bước đi, sợ Oản Oản lại chửi từ túi bạc kia, vừa đi vừa nói: “Sau này chúng ta lại đến thăm ngươi.”

“Là ai nói cho các ngươi, ta ở trong này?” Oản Oản hết cách, đuổi theo vài bước nhỏ hỏi.

“Là một cô nương tên Từ Hộ.” Ngoài cánh cửa, Trịnh Ngọc Tập hô.

Oản Oản ôm gói đồ, nhìn hai người biến mất ở khúc quanh hành lang gấp khúc, trong lòng đột nhiên có chút tư vị không rõ, nàng vẫn luôn cảm thấy, bản thân không có gánh nặng, như cô nhi, tương lai sống hay chết, chẳng qua chỉ chấp nhận một mình, cũng không ngờ còn có người tìm đến nàng, tạm thời không tính Bí Ngải Điềm không có hảo ý. Nhưng tỷ tỷ ruột thì sao? Oản Oản nhìn gói đồ trong lòng, có chút rối bời.

Ôm cõi lòng đầy tâm sự trở lại trong phòng, cẩn thận mở gói đồ ra, bên trong có vài món tiểu y, nhìn ra người làm rất tỉ mỉ chu đáo, vải dệt cũng không tệ; hai đôi giày vải lụa, thoạt nhìn tỷ tỷ rất có tay nghề làm giày. Dưới xấp tiểu y có một cái hộp, chậm rãi mở ra, bên trong là một tấm vải mộc* được dán kỹ. Oản Oản đặt lá thư qua một bên, dưới phong thơ có một vài kẹp thoa ngọc trai, hai đôi khuyên tai, một bộ trâm cài, còn có cây trâm cài chắc chắn, nhìn trình độ cũ mới, hẳn là vốn riêng của tỷ tỷ. Lại mở một tầng hộp trang sức kia ra, ánh mắt Oản Oản sáng lên, trong hộp có vài viên Nam châu đủ màu, lớn có nhỏ có, nhìn lại một nửa hộp, huyết khí Oản Oản dâng trào, tìm đập lợi hại, tất cả đều là tiền.

(* lá thư, thời này thư bằng giấy rất hiếm nhé)

Cuối cùng Oản Oản mở ra túi tiền của Trịnh Ngọc Tập, bên trong ước chừng có năm mươi lạng bạc vụn cùng với vài nén vàng, cộng thêm số tiền tỷ tỷ đưa, đều đủ nàng tự chuộc thân ra ngoài, còn mua một tòa nhà ở được vài năm.

“Aizz...” Thở dài, đem tất cả thu dọn lại, đem cái hộp giấu trong rương của mình, rồi cầm quần áo giày dép ở trong gói đồ đặt lên bàn nhỏ, lại đảo mắt nhìn qua tấm vải đầy nét mực kia, do dự nên xem hay là không xem.

“Oản Oản tỷ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì vậy?” Một cái đầu nhỏ đầy tóc chồm tới, Oản Oản buồn cười vỗ nhẹ nhẹ một chút.

“Là thư của tỷ tỷ ta.”

“Oản Oản tỷ tỷ còn có tỷ tỷ?” Tùy Ý kinh ngạc trừng lớn đôi mắt trong veo như nước, đáng yêu khỏi phải nói.

“Đương nhiên, tỷ tỷ lớn tuổi hơn, đã lập gia đình.” Oản Oản cúi đầu, cầm thư để vào trong ngực, có người ở đây, vẫn chưa đọc được.

Tùy ý ngây thơ gật gật đầu, lại hỏi: “Kia Oản Oản tỷ tỷ có phải lập gia đình không?”

Oản Oản buồn cười, nghiêng người chột chột lên cái mũi nhỏ của nó nói: “Không lấy chồng, cả đời ở trong này.”

“Vậy là tốt rồi ! A! A! Tỷ tỷ cả đời ở cùng Tùy Ý đi.” Tùy ý đột nhiên nhảy lên, dầm nát chiếu hương bồ, xoay tới xoay lui, chọc Oản Oản cười vui vẻ, ánh mắt dịu dàng.

“Đang cười gì vậy?” Đầy màn ra, Tình Khuynh mang theo Tùy Tâm đi đến.

“Không có gì...”

Oản Oản còn chưa nói xong, Tùy Ý liền reo lên: “tỷ tỷ của Oản Oản tỷ tỷ gởi thư.”

Tình Khuynh sững sốt, nhìn nhìn Oản Oản một chút, lại quay người lại, có chút hoảng hốt nói: “Là một chuyện tốt.” Dứt lời, liền đi vào phòng trong.

Oản Oản đẩy Tùy Ý một cái, bảo hẳn đừng nói lung tung, bản thân vội vàng đuổi theo, nhìn Tình Khuynh tâm trạng không đúng lắm, lại liếc nhìn Tùy Tâm, hình như cũng tức giận, không biết hôm nay đi ra ngoài lại gặp chuyện gì.

Tình Khuynh không nói, Oản Oản cũng không hỏi, chịu khó hầu hạ hẳn dùng bữa tối xong. Đến khi hoàn tất mọi việc, Tình Khuynh cũng đã lên giường, Oản Oản mới ra khỏi phòng, đi đến phòng tắm, hôm nay nàng chuẩn bị tắm rửa.

Hoàn cảnh nơi này không thể nói là không tốt, chỉ là có chút bất tiện, đặc biệt ở phương diện dùng nước, quả nhiên là biến thành tiểu nha đầu, nghĩ đến ban đầu sống ở Tầm Hương lâu, mỗi ngày đều có thể tắm rửa, nàng cũng có Từ Hộ hầu hạ, căn bản không cần phiền não, giống như hiện tại, tự nấu nước tắm rửa thì không cần phải nói, đợi lát nữa tắm xong, còn phải múc nước mình tắm qua đổ ra.

Cởi quần áo, Oản Oản vừa muốn cởi ra, liền chạm đến lá thư bên trong y phục, nàng do dự nhiều lần, vẫn là nương theo ngọn đèn mỏng lung của phòng tắm, mờ tấm vải ra, trên vải chữ nhỏ thanh tú, vừa nhìn liền biết là bút tích của nữ tử.

Oản Oản cẩn thận đọc một lát, mặc dù có vài chỗ không rõ, nhưng kết hợp từ trên xuống, liền cũng có thể lý giải, tuy rằng trong đó thể văn ngôn chiếm đa số, nhưng nàng tốt xấu gì cũng coi như được học qua, liền đoán được đại khái, ý tứ cũng xem hiểu, chỉ là xem hiểu thuộc về xem hiểu, chứ nội dung thư này, lại khiến nàng mê mang.

Kỳ thực trong thư đều là chuyện tốt, từ lúc trong nhà gặp chuyện không may, tỷ tỷ Bí Ngải Bảo - Bí Ngải Tranh tuy rằng trời sinh tính yếu đuối, cũng sợ gây tai họa cho nhà chồng, nhưng chung quy vẫn không bỏ được ruột ruột, liền sau đó, nhờ đường ruột phu Trịnh Ngọc Tập hỏi thăm tin tức, nhưng lại không dám làm chủ đi chuộc, lúc này vừa vận nàng nhận được thư của tiểu thúc thúc là thương hàng ở Khôi quốc xa xôi, ân cần thăm hỏi tình hình Bí gia, nàng liền lại sai người, nói tình huống của Oản Oản cho tiểu thúc thúc.

Lần này Trịnh Ngọc Tập tìm được nơi ở của Oản Oản, tiểu thúc thúc cũng gọi lời nhắn, nói bất kể thế nào, hắn cũng sẽ tìm quan hệ, đem Oản Oản chuộc ra mang về Khôi quốc, tuyệt đối sẽ không để Oản Oản chịu ủy khuất. Vì thế, Bí Ngải Tranh liền thừa dịp Trịnh Ngọc Tập sắp đến thăm, đem gói đồ và thư gửi cho Oản Oản.

Nói đến tiểu thúc thúc, Oản Oản vẫn là nghe nói qua, ông cũng giống như phụ thân mình, đều là con thứ của Bí gia, phụ thân lớn tuổi hơn, luôn luôn rất chăm sóc tiểu thúc thúc, hơn nữa mẹ đẻ Phùng thị của tiểu thúc thúc cũng luôn luôn quan hệ thân thiết với An thị - là bà nội ruột của Oản Oản, vì thế, cho dù sau khi ông nội Oản Oản qua đời, Bí gia phân nhà, tiểu thúc thúc bị bắt mang theo mẹ đẻ Phùng thị đến Khôi quốc mưu sinh, cũng chưa bao giờ quên Nhị ca, thường xuyên gửi thư gửi đồ, tình cảm huynh đệ cực kì thâm thiết, điều này cũng có thể lý giải, vì sao thúc thúc vừa nghe nhà huynh trưởng gặp chuyện không may, liền tận lực nghĩ biện pháp muốn chuộc Oản Oản ra ngoài.

“Thật sự có thể đi sao?” Oản Oản cầm thư lựa, ngẩng đầu, không biết vì sao cũng không nhảy nhót như trong tưởng tượng của mình, ngược lại lơ đãng nhớ tới Tinh Khuynh.

Vài ngày sau, Oản Oản có chút tâm thần không yên, làm việc cũng bắt đầu thất thần, cũng may Tinh Khuynh cũng thần thờ thất thần, hai người thế mà không phát hiện đối phương bất thường, chỉ có đám Tùy Tâm Tùy Ý, còn có cả Kim Hạp Ngân Hạp ở bên cạnh lên nghị hoặc nghị luận, lại cũng không dám lăm miệng, sợ đụng vào huyệt sủng, dẫn lửa thiêu thân.

“Hôm nay Dịch nhị công tử đến, tỷ tỷ không cần đi qua.” Tùy Tâm đưa bữa tối xong, nhắc nhở một câu, lại thấy Oản Oản cúi đầu mơ mơ màng màng, cũng không biết có nghe lọt không.

Oản Oản nội tâm rối rắm, kỳ thực nàng thật sự rất muốn đi, thúc thúc đón nàng đi, nàng đến Khôi quốc, sẽ không có người biết nàng đã vào thanh lâu, nàng có thể giống như những tiểu thư khuê tú chân chính, được yêu thương nuôi dưỡng trong khuê phòng, với quan hệ giữa thúc thúc cùng phụ thân, tương lai nhất định sẽ tìm cho nàng một hôn phu tốt, sau này coi như nàng thoát khỏi vận mệnh của mấy đời trước, yên ổn, an phận mà sống cuộc sống ngày sau.

Cũng không biết vì sao, mỗi khi nghĩ đến đây, vẫn luôn cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng, luôn cảm thấy rời đi như vậy, sẽ đánh mất thứ gì đó. Khiến nàng cứ mỗi lần nghĩ đến đây, trái tim liền nhói, làm sao cũng không hạ quyết tâm được, ngược lại càng ngày càng không giống là chính mình.

Đương lúc Oản Oản đang trong quá trình tự kiểm điểm và tự phi nhỏ mình, trong vô thức, nàng lại đi tới ngoài cửa sổ phòng Tinh Khuynh, chờ lấy lại tinh thần, mới nhớ tới lời dặn của Tùy Tâm, thì ra là Dịch nhị công tử đến, nghĩ đến như vậy, cũng sợ gặp gỡ xấu hổ, liền xoay người, chuẩn bị trở về gian cách vách của mình.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“Ngươi rốt cục muốn thế nào?” Dịch Ngạn Chi ở trong phòng nồm nóng đi tới đi lui, dường như đang cực lực nhấn nài.

“Không muốn gì.” Một lát sau, giọng nói nhàn nhạt phiêu phiêu dang dang của Tinh Khuynh vang lên, không biết vì sao, Oản Oản nghe ra trong đó vẻ bất đắc dĩ cùng thương tâm.

“Làm sao không có gì? Hôm nay từ yến hội trở về, sắc mặt ngươi liền không tốt, hỏi ngươi lại không nói, ngươi rốt cục muốn ta như thế nào?” Dịch Ngạn Chi như là một mồi, khẩu khí cũng mềm vài phần.

“Ngươi thật sự để ý sao?”

“Ngươi cảm thấy cái gì?” Nghe giọng nói thần thờ của Tinh Khuynh, con tức của Dịch Ngạn Chi lại nổi lên.

“Vi sao?” Trầm mặc một lát, Tinh Khuynh thấp giọng hỏi.

“Cái gì vi sao?” Dịch Ngạn Chi mệt mỏi hỏi lại.

“Tên họ Tào kia động tay động chân, ngươi rõ ràng thấy được...” thanh âm càng nói càng thấp, khiến Oản Oản cơ hồ muốn xoay người rời đi, cũng không biết vì sao, dưới chân giống như mọc rễ vậy, vài lần muốn nâng lên, đều không nâng lên được.

“Ta có thể như thế nào? Ta muốn như thế nào? Ngươi cũng biết hẳn họ Tào! Hắn là con trai của quan Kinh triệu doãn, là con trai độc nhất của Tào Thông, mới 30 tuổi, trong nhà có 7 tỷ tỷ, hai người trong đó, một người ở phủ Thừa tướng, một người ở trong cung, ngươi bảo ta làm sao? Là trở mặt với hắn, hay là giết hắn?” Dịch Ngạn Chi vừa nghe liền nổi sùng, lớn tiếng quát lên, tiếng bước chân hỗn loạn trong phòng khiến Oản Oản ngoài cửa sổ lộ ra một nụ cười mỉa mai khinh bỉ.

Lại là một trận trầm mặc, ngay lúc Oản Oản cho rằng bọn họ đều sẽ không nói nữa, Tinh Khuynh lại lên tiếng: “Hôm nay ta mệt mỏi, ngươi đi về trước đi.”

“Tinh Khuynh!”

“Ngươi về trước đi.” Tinh Khuynh thanh âm rõ ràng là hữu khí vô lực.

“Ngươi đừng như vậy, Kinh triệu doãn là người của Thừa tướng, trên tay hắn có binh quyền, bây giờ là không phải lúc chúng ta chống lại... Ngươi lại không biết nhẫn nhịn một chút...” Dịch Ngạn Chi cơ hồ là khẩn cầu nói.

“Ngươi đi đi.”

“Ngươi lại không biết suy nghĩ cho ta!!”

Dịch Ngạn Chi dường như không thể nhịn được nữa, nổi cơn thịnh nộ, tiếp chợt nghe có tiếng quần áo bị xé rách, tiếng Tinh Khuynh kêu rên hơi vài tiếng, sau đó là tiếng bàn bị người đẩy mạnh, tiếp theo hình như là vật gì đó ngã trên mặt đất.

“Ngươi đi đi!” Vẫn là thanh âm bình tĩnh không gợn sóng, xen lẫn với tiếng thờ dốc chặt vật.

“Tinh Khuynh! Ngươi làm sao có thể đối xử với ta như vậy!”

Oản Oản cúi đầu, bên cạnh chính là cửa sổ, nhưng ngay cả liếc mắt một cái nàng cũng không nhìn qua, nàng nghĩ nàng nên phải rời đi, bên trong, người nam nhân kia có thể vì một nam nhân khác hy sinh đến nước này, nàng cũng không nên nghĩ nhiều, có lẽ... Nàng nên chuẩn bị tốt đội thức thức đến chuộc thân đi thôi.

“Ồ...” Như là thanh âm cực thống khổ, nhưng Tinh Khuynh vẫn không gọi người, nếu không phải Oản Oản ở ngoài cửa sổ, căn bản sẽ không nghe thấy.

Oản Oản xoay người, hít sâu một hơi.

“Công tử có ở trong không? Lang quân bảo nô tỳ tới lấy chút đồ.” Oản Oản mặt không biểu cảm, giống như vừa mới đến bên ngoài, những chuyện lúc này, nàng cũng chưa nghe được.

Hơn nửa ngày, bên trong rốt cục cũng có phản ứng, tiếng bước chân hỗn loạn từ xa đến gần, sau đó màn vừa lật, một người nổi giận dưng dưng đi ra, cước bộ tạm dừng ở bên người Oản Oản một chút, sau liền vung tay áo, lão đạo bước ra ngoài.

Oản Oản vẫn luôn cúi đầu, dùng dư quang nhìn bóng người kia, cao lớn, vai rộng, hai chân thon dài, lưng cao ngất, lại nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy người này, khí phách hăng hái, anh tuấn tiêu sái, diện mạo thanh tú, lại mang theo một loại khí chất kiên nghị nam tính, có lẽ vì hàng năm tập võ, lúc lo lắng sẽ gặp lộ ra vài phần sát khí khắc nghiệt của sa trường, không thể phủ nhận, người như vậy thật sự rất mê người, khó trách Tinh Khuynh lại thích.

“Vào đi.” Tinh Khuynh thanh âm có chút khàn.

“Dạ, Oản Oản vào ạ.” Oản Oản lấy lại tinh thần, rửa sang quần áo một chút, vén màn đi vào.

Cửa kéo chưa đóng, bên trong có chút hỗn loạn, đồ trên bàn nhỏ gì đó cơ hồ đều nằm trên mặt đất, Oản Oản vừa thoáng giương mắt, chỉ thấy Tinh Khuynh ngồi trên sập, lời kéo trung y, búi tóc lỏng ra, y phục hôm nay xuất môn đã bị rách, tán loạn trên mặt đất.

“Thình công tử thứ lỗi, Oản Oản nói dối.” Hai tay khép lại, khúc tất cúi đầu, Oản Oản thanh thanh nói.

“Đi lấy cho ta thùng nước.” Tinh Khuynh đưa lưng về phía Oản Oản, dưới ánh đèn mờ nhạt, có vài phần cô tịch, mỏng manh.

“Dạ.” Oản Oản quay người, ra cửa gọi Ngân Hạp tới, bảo hắn cùng Kim Hạp nhanh chóng đến phòng tắm bưng một thùng nước đến.

Kim Hạp và Ngân Hạp không dám trì hoãn, không đến thời gian một chén trà, hai người liền nâng thùng vào trong phòng, mà sau khi đi ra. Hai người nhìn thấy Oản Oản đứng ở trong phòng, lại nhớ tới tình cảnh hỗn loạn trong phòng, ánh mắt liền tràn đầy nghi hoặc nhìn Oản Oản. Nhưng Oản Oản cũng không nói gì, chính cúi đầu, đứng ở ngoài tắm cửa trượt.

“Ồn Ồn, vào đây.” Lúc này, Tinh Khuynh đột nhiên lên tiếng.

“Dạ.” Bỏ hai người kia qua một bên, Ôn Ôn mở cửa tiến vào, lại kéo cửa đóng lại, chặn tầm mắt của Kim Hạp và Ngân Hạp.

“Đến đây.” Tinh Khuynh vẫn ngồi ở đó, vẫn giống y như tư thế lúc trước Ôn Ôn tiến vào.

Ôn Ôn buông mi mắt xuống, rồi đi qua, đưa tay nhặt y phục bị xé rách của Tinh Khuynh đặt qua một bên, lại đến cời tắt cho Tinh Khuynh, lúc này mới phát hiện, quần của Tinh Khuynh bị xé hòng rồi, trên bắp đùi vốn trắng nõn như ngọc, xanh xanh tím tím, còn có một dòng máu đỏ tươi chói mắt men theo từ trên xuống, thậm chí nhuộm ướt cả trung y.

“Công tử có thể đứng lên không?” Ôn Ôn chớp mắt một cái, che giấu tia lửa giận vừa đột nhiên thoáng hiện.

“Ừ.” Tinh Khuynh khẽ nhủ mày, bàn tay nắm chặt vạt áo buông ra.

Ôn Ôn thuận thế cời trung y cho hắn, quả nhiên, quần lót bên trong cũng nát tươm, trên khuôn ngực đã từng bóng loáng từng đạo vết xước, thậm chí còn có dấu răng. Hai quả hồng hồng vốn đáng yêu, cũng sưng không chịu nổi, đỉnh đầu cũng tím..

Lột sạch Tinh Khuynh, Ôn Ôn ôm hắn cánh tay, đỡ hắn đứng lên, lại kéo bàn nhỏ qua, để hắn đạp lên bước vào trong thùng. Nhìn hai chân hắn run run rẩy rẩy, cùng với khi tiến vào trong thùng nước, vì đau đớn mà trắng bệch căn môi dưới. Lòng Ôn Ôn trầm đi xuống, cũng đồng thời ra một quyết định.

“Ngươi không muốn hỏi gì sao?” Tinh Khuynh ngồi ở trong thùng, toàn thân co lại, tựa cằm trên đầu gối.

“Nếu công tử muốn nói, tự nhiên sẽ nói.” Ôn Ôn lấy cục xà bông, cẩn thận xoa tóc cho Tinh Khuynh.

“Ngươi luôn như vậy, ta cũng không biết, điều gì mới có thể khiến ngươi xúc động, khiến ngươi nổi sùng nhì.” Tinh Khuynh thế mà ha ha nở nụ cười, giống như người vừa mới bị thương không phải hắn.

“Đó là công tử chưa nhìn thấy thôi.” Ôn Ôn cũng cười, nàng nội tâm đã bao nhiêu tuổi rồi, cái gì nên nhìn cũng đã nhìn nhiều, giống như Tinh Khuynh vậy, chỉ bảo vệ một người nam nhân như thế, hiển nhiên đã hãm vào, tương lai nói không chừng liền hãm sâu vào trong bùn, không thể tự kềm chế. Ngẩng đầu từ sau lưng nhìn Tinh Khuynh suy sụp, Ôn Ôn dường như nhìn thấy bản thân ở kiếp đầu tiên, không đụng phải tường nam thì chưa chết tâm, có lẽ dù có đụng chết trên tường nam, cũng không chết tâm được.

“Nam nhân quả nhiên là muốn một phen sự nghiệp đi.” Tinh Khuynh hơi hơi ngẩng đầu, bả vai màu trắng ngọc, thoáng có chút gầy.

“Cái này thì phải nam nhân các ngươi rồi.” Ôn Ôn lấy gáo nước, dội lên mái tóc đen.

“Cũng đúng, có lẽ chỉ có ta là không giống vậy thôi.” Tinh Khuynh như bị chọc cười, bả vai run lẩy bẩy, nói xong liền duỗi cánh tay, vươn thẳng rồi nói: “Vì sao muốn bắt được, lại luôn với không tới?”

“Thuộc về ngươi, liền bắt được, không thuộc về ngươi... thì dù có nắm chặt, cũng sẽ từ trong kẽ tay mà chảy ra hết.” Lấy vải mềm qua, nhẹ nhàng lau vết thương trên người Tinh Khuynh, những lời Ôn Ôn nói ra, hoàn toàn là từ kinh nghiệm, về phần Tinh Khuynh có thể nghe vào được phần nào hay không, nàng không thêm để ý.

“Thật không...” đoạn cuối rất nhẹ, Ôn Ôn cũng không lên tiếng.

Sau đó, hai người đều rất trầm mặc, Ôn Ôn thuận thực tắm rửa cho Tinh Khuynh toàn thân sạch sẽ, ngay cả địa phương bí ẩn cũng không bỏ qua, mà Tinh Khuynh cũng rất phối hợp, không có một tia ngưng ngừng, cứ như Ôn Ôn vẫn luôn giúp hắn tắm rửa như vậy, nhưng kỳ thực, đây là lần đầu tiên Ôn Ôn tắm rửa cho Tinh Khuynh, trước đây Tinh Khuynh tắm, không muốn để bất cứ ai gần người hầu hạ.

“Buổi tối ở trong này ngủ đi.” thân mình trần trụi, Tinh Khuynh tựa người trên sạp, Ôn Ôn cẩn thận bôi thuốc cho hắn.

“Ừ.” Ôn Ôn không ngừng tay, thoáng nghĩ một chút, liền đáp ứng.

Bôi thuốc xong, Ôn Ôn mặc quần lót vào cho hắn, lại gọi Kim Hạp Ngân Hạp, bảo chúng bưng thùng nước ra ngoài, lại gọi họ mang tới chút nước rửa mặt. Rửa mặt xong, quay về hướng bàn trang điểm của Tinh Khuynh, Ôn Ôn tháo búi tóc đôi, tháo trâm bạc, rũ mái tóc đen xuống, sau đó cời áo khoác giấy vải, tiếp theo cời bỏ dây lưng vắt ngang ngực, chỉ để lại trung y và quần trong, rồi mới xuống sạp, lên giường.

“Trên người ngươi thoa gì vậy?” Buông màn che, Ôn Ôn ngửi thấy một mùi hương như có như không, giống như là mùi hương hoa lúc trước từng ngửi thấy.

“Cái gì cũng chưa thoa, ngươi mới vừa tắm cho ta.” Nghiêng người nằm, Tinh Khuynh lười nhác khép hờ mắt, ngủ như không ngủ.

“Đó là mùi thơm của cơ thể sao?” Ôn Ôn chỉnh ngọn đèn trên chiếc bàn cạnh giường, rồi xoay người cũng nằm xuống, trong màn che một mảnh mờ nhạt.

“Chúng ta từ nhỏ, đều uống qua một loại thuốc, nghe nói là tinh luyện từ tinh chất hoa gì đó, uống vẹn vẹn 8 năm, thân người liền mang mùi này.” Tinh

Khuynh thấy Oản Oản nằm xuống, liền sấp tới, ôm Oản Oản vào trong ngực, còn thoải mái cọ sát ở bên gáy Oản Oản.

Oản Oản giật mình nhớ được, có một đời trước nào đó, nàng cũng từng uống, nhưng thứ kia cũng không tốt, tổn hại đến thân thể còn không nói, còn dễ dàng ảnh hưởng đến con cái, thật không nghĩ tới, nam nhân nơi này cũng phải uống, chỉ không biết, cách điều chế có giống hay không.

“Ngươi đến nơi này từ bao nhiêu tuổi?” Oản Oản nhìn đỉnh màn che, chậm rãi hỏi.

“Năm tuổi đi, không nhớ rõ.” Tình Khuynh không thêm đề ý nói, cánh tay lại dần dần buộc chặt, khoác trên lưng Oản Oản.

“Đó là quá sớm, là Đông lang quân mua ngươi sao?” Oản Oản nhớ tới gương mặt mỉm cười của Đông lang quân, cùng với khí chất tao nhã, thực không giống kiểu ép bức con nhà lành.

“Không phải... Ta là bị qua tay bán đến nơi này.” Tình Khuynh ghé sát vào Oản Oản, hít sâu một hơi trong tóc nàng, hai thân hình dựa sát vào nhau sinh ra ấm áp, khiến hần có một trận choáng váng.

Oản Oản bị hần làm cho có chút ngửa ngửa, không thể không thoáng nghiêng đầu, lại thấy bàn tay Tình Khuynh chậm rãi đi xuống, miệng còn nói: “Ngươi thật ấm, ấm làm cho người ta như là uống vào rượu... Hơn nữa mềm thật là mềm, không giống như chúng ta một chút nào, giống như dùng một chút lực liền nát, ngay cả mùi cũng tỏa ra ngọt lành, giống như uống vào mật vậy, đây là nữ nhân sao? Không hề giống nam nhân một chút nào.”

Oản Oản không biết vì sao, bên tai nóng lên, hoảng hốt kéo kéo chăn gấm bên dưới, đắp kín cho Tình Khuynh, rồi sau đó tựa đầu vùi sâu vào trong lòng Tình Khuynh, ậm ừ nói: “Mệt rồi, ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Liên tiếp vài ngày, bởi vì thân thể Tình Khuynh bị thương, Đông lang quân liền đẩy hết tất cả xã giao tiệc tùng của hần, lấy lý do là Tình Khuynh thân mình không khoẻ, an bài Oản Oản chăm sóc thật tốt, dưỡng thương cho tốt. Cũng không biết là có phải tham luyện âm áp hay không, mà từ ngày ngủ chung đó về sau, Tình Khuynh lại không muốn để Oản Oản một mình ngủ sập, Oản Oản khuyên giải mấy phen, cũng đều phí công, Tình Khuynh phi thường bám lấy nàng không tha, cũng may sắp tới không có khách, Oản Oản cũng liền tùy hần.

“A... Ta muốn ăn cái kia...”

“Oản Oản... Giúp ta lau miệng...”

“Bóc vỏ cho ta...”

“Ta không ăn quýt !”

Oản Oản niết chặt vỏ quýt trong tay, nhìn đến trên đầu nổi đầy gân xanh, tên nam nhân này, không! Tên thiếu niên sắp trở thành nam nhân này, làm sao là mấy ngày trước mới đòi chết đòi sống như ghê lắm, thiếu niên chịu đầy tình cảm đau thương a, quả thực là một con ma tình, ngây thơ... ngây thơ đến mức làm người ta học máu, đây rốt cục là trong hoàn cảnh nào mới khiến hần có tính cách vận vẹo như thế!

“Ăn hết!” Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, Oản Oản vừa ngẩng đầu, thật nhanh cảm mùi quýt trong tay nhét vào cái miệng trương ra phản nộ mang theo nước đọng, đang lải nhải không ngớt.

Tùy Tâm đứng bên sọt tới mức tròn mắt cúi gằm nhìn xuống.

“Ô! Chưa quá... Oản Oản... Chưa quá à.” Chân mày Tình Khuynh bện chặt lại, trong hốc mắt tức thì nổi lên ánh nước, nghiêng người ôm lấy cánh tay Oản Oản.

Tùy Tâm vội cúi gằm, vị công tử này là ai? Hay là khoảng thời gian trước bị thương, còn bị thương cả đầu? Biểu tình ăn vạ này cơ hồ giống Tùy Ý như đúc a!

“Là ngươi nói muốn ăn! Ta mới bóc cho ngươi, bây giờ lại ngại đông ngại tây, ta cũng đã nói ngươi sẽ không ăn!” Vung tay ném vỏ quýt xuống, Oản Oản thật sự không chịu nổi, quay đầu về mặt tức giận cao giọng nói.

“Ngươi cũng rốt cục cũng có vẻ mặt này a...” Vốn đang nhăn mặt, đột nhiên giãn ra, đôi mắt long lanh kia cũng lộ ra ánh dịu dàng, cong cong, nhìn Oản Oản như đang ngậm mình trong suối nước nóng.

“Ngươi...” Oản Oản biết bản thân lại bị trêu chọc, nhưng nhìn về mặt đạt được như ý kia, lại thật sự không nổi giận được nữa, đành phải rủ hai vai xuống tự nhận mình xui xẻo.

“Gần đây thời tiết thật không tệ.” Tình Khuynh bỗng nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ len lỏi từ khe hở cửa sổ lặng lẽ chiếu vào, bây giờ đã sắp đến đông chí, Oản Oản cũng đã sớm lôi áo kếp ra, thời đại này ông tổ sáng lập ra vải bông Bạch Điệp Từ còn chưa có phổ biến khắp, sợi bông hay tơ dệt còn chưa xuất hiện, cho nên áo bông và áo tơ tằm đều rất đắt đỏ, phần lớn dùng để chống lạnh trừ bỏ vải dày ra còn có cái gì nữa, chính là một ít da lông động vật cùng hàng dệt từ lông.

Oản Oản không có y phục bạch điệp* dài toàn thân, chỉ có thêm hai bộ áo váy bằng tơ tằm, còn có một cái áo kếp bạch điệp mà Tình Khuynh mua cho nàng, cùng với vài cái áo khoác dài vài dày hơn, lại phối hợp với áo choàng lông cáo, cũng đủ qua mùa đông.

(*Bạch điệp: cách gọi vải bông thời cổ đại)

“Qua vài ngày nữa sợ là sẽ có tuyết rơi.” Oản Oản cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ, đã nghe nhóm đại nương làm bếp nói, trời tốt như vậy chẳng bao lâu nữa, đến lúc đó trời sẽ chợt trảm xuống, đó chính tuyết rơi rất nhiều ngày.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Tình Khuynh từ trên giường ảm đứng lên, cư nhiên hăng hái bùng bùng lôi kéo Oản Oản đi ra ngoài.

“Đi dạo? Đi dạo chỗ nào!” Oản Oản cuống quýt giữ chặt Tình Khuynh, không cho hắn đi ra ngoài, đùa sao, ở trong phòng đốt lò sưởi này lâu rồi, Tình Khuynh liền cử một thân y phục dài vậy mà ra ngoài để đông cứng à.

“Lúc trước không phải ngươi đã từng nói, chưa bao giờ đi trên đường phố sao, giờ chúng ta đi lên đường phố nhìn xem.” Tình Khuynh nắm tay Oản Oản, cười nói.

“Ngươi... Ngươi đợi chút.” Ngừa đầu nhìn con ngươi lóe sáng của Tình Khuynh, lời Oản Oản muốn khuyên bảo, lại nuốt vào bụng. Xoay người đến tú lục tìm ra bộ y phục bằng vải bông của Tình Khuynh, thêm một cái áo khoác dày, cẩn thận thay cho hắn xong, lại xuất ra áo lông chồn khoác lên ngoài cùng. Rồi sau đó cũng lấy một bộ y phục vật chéo dài tay vải dày trong rương của mình, lại thêm một cái áo choàng lông cáo, cũng may hôm nay nàng mặc trung y bên trong dày, xuất môn hẳn sẽ không lạnh quá.

“Đi thôi.” Oản Oản nhanh chóng mặc vào, cuối cùng lại lấy hai cái lò sưởi tay bên ngoài bọc lông thỏ trong bàn trang điểm ra, đợi Tùy Tâm làm ấm xong, bèn đưa một cái cho Tình Khuynh.

“Ngươi muốn đi bộ, vẫn là ngồi xe ngựa?” Tình Khuynh chính là không cầm lò sưởi tay, ngược lại kéo tay Oản Oản qua, dắt ra ngoài.

“Vẫn nên ngồi xe ngựa đi.” Oản Oản nhìn nhìn bộ mặt hại nước hại dân của Tình Khuynh một chút, nàng cũng không muốn ở trên đường cái bị người vây xem, vạn nhất lại gặp phải mấy loại thiếu niên hư hỏng, cường bắt dân nam, nàng lại đánh không lại người ta.

“Ừ, Tùy Tâm, đi chuẩn bị xe ngựa, trên xe ngựa nhớ đốt lò sưởi.” Tình Khuynh lại nghĩ khác Oản Oản, hắn chỉ cho rằng Oản Oản sợ lạnh, không muốn trúng gió.

“Aizz!” Tùy Tâm luôn luôn biết hắn chỉ có thể phục tùng, cho nên cũng không nói nhiều, nhanh chân chạy ra ngoài.

“Đệ cũng nhớ mặc thêm quần áo đó!” Oản Oản hướng về phía Tùy Tâm gọi.

“Biết rồi!” Tùy Tâm vừa chạy vừa vẫy vẫy tay.

Nhìn theo Tùy Tâm chạy xa, Tình Khuynh chậm rãi mang theo Oản Oản đi vào hoa viên, hiện tại là mùa đông, vạn vật héo rũ, không có sức sống, thỉnh thoảng có vài phiến lá khô dính trên cành run rẩy, không biết thì nào thì bị gió bắc thổi rơi.

“Ngươi thật tốt với họ.” Trong lời nói của Tình Khuynh mang theo tia hâm mộ.

“Ta cướp công việc của người ta, sao có thể không tốt với người ta được chứ!” Oản Oản tức giận nói, trước khi nàng đến, đều là Tùy Tâm hầu hạ bên cạnh, bây giờ nàng đến, không nói Tùy Tâm không thể tùy tiện vào phòng, ngay cả buổi tối đều không cần thẳng bệ hầu hạ. Cũng may Tùy Tâm là đứa nhỏ rộng rãi, bằng không còn không biết căm ghét mình cỡ nào đâu.

“Bọn chúng rất thích ngươi.” Tình Khuynh xoay đầu, nhìn đôi gò má của Oản Oản bị ánh mặt trời chiếu lên, hiện lên hồng nhạt, tựa như cánh hoa vậy.

“Ta cũng rất quý chúng, đơn thuần, dễ thân, hơn nữa chân thành đối nhân.” Oản Oản nhớ tới bộ dáng tiểu đại nhân của Tùy Tâm, về mặt hồn nhiên hoạt bát của Tùy Ý, nhìn không được cong khúc môi.

“Đúng vậy, có lẽ bởi vì bọn chúng đều là đứa bé.” Tình Khuynh gật gật đầu, lại có chút phiền muộn.

Oản Oản không trả lời, có đôi khi lớn lên trả giá so với mình tưởng tượng còn trầm trọng hơn, phải mang trách nhiệm gánh nặng, cũng bởi khi còn nhỏ hoàn toàn không cách nào lường trước được. Quá trình trưởng thành, đối với người như bọn chúng mà nói, không coi là hạnh phúc.

Chuẩn bị xe ngựa xong, Oản Oản cùng Tình Khuynh lên xe, quả nhiên chuẩn bị đầy đủ, Tùy Tâm bọc một cái áo khoác to ngồi ở bên ngoài tán gẫu cùng đại thúc phu xe, xem ra rất quen thuộc. Oản Oản vốn là sợ thẳng bé bị lạnh, muốn kêu nó tiến vào, lại bị khuôn mặt vì xuất môn mà hưng phấn dị thường, hai gò má đã trở nên đỏ ửng của thẳng bé mà ngăn trở. Thật ra Tùy Tâm vẫn còn là một đứa trẻ.

“Đại thúc, chỗ bán đường nhân* trước kia ở trên đường còn không?”

(* đường nhân: đồ chơi làm bằng đường, dùng đường loãng thổi thành hình người, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn)

“Bên trái đầu ngõ này có bán kẹo hồ lô ăn ngon lắm.”

“Tùy Ý thích nhất bánh mì của tiệm này.”

“A! Kim Hạp nói, nơi này mừng năm mới có dựng đài kịch đó.”

Oản Oản ngồi ở trong xe, nghe Tùy Tâm ở ngoài xe kêu to liếng thoảng, từ đáy lòng không khỏi dâng lên một tia vui sướng, có đôi khi cũng không cần bản thân vui vẻ ra sao, chỉ cần nhìn người khác, đặc biệt là người mình yêu quý tươi cười đầy mặt, cũng đồng dạng sẽ có loại cảm giác hạnh phúc lây.

“Người không hiểu kỳ bên ngoài sao?” Tinh Khuynh thoáng xốc rèm cửa xe lên, một trận gió lạnh thổi vào, khiến Oản Oản thanh tỉnh vài phần.

“Tạm tạm.” Lúc nàng đi tới Chợ Hoa, cũng ngồi xe ngựa, len lén nhìn qua, không có gì đặc biệt, tuy rằng nhà cửa xung quanh có hình thức cổ xưa, nhưng cũng không cũ kỹ, cũng không phải đồ cổ mấy ngàn năm, đối với nàng mà nói, thật giống như kiếp trước đi du lịch ở trọ tại hoành điệp, không có gì mới mẻ.

Lại nói cuộc sống nơi này lạc hậu, ngay cả kiến trúc còn chưa hình thành loại nhà tứ hợp viện ở phong kiến Trung Quốc sau này, mà là loại nhà đất tương tự của đời Hán, dùng hành lang gấp khúc xen kẽ, vòng quanh, chỉ chủ yếu đến phòng ốc là chính, vật liệu xây dựng vì thế mà đơn giản hơn, ngay cả Đường triều sơ thịnh cũng không đạt được, đừng nói gì đến khắc long vẽ phượng. Đoán chừng trong nhà của hoàng tộc quyền quý cũng xem như không tề, bình thường trên đường cái, cũng có thể nhìn xem bày sạp nào nhiệt.

“Lúc người ở nhà, có thường xuyên ra ngoài không?” Tinh Khuynh nhìn ra xa xa, hiếu kỳ nói.

“Không thường ra ngoài, tính tình ta cổ quái, đối với những thứ này không có gì hứng thú.” Sừng sốt một chút, Oản Oản mới hiểu được ý Tinh Khuynh nói là phù tướng quân, nàng mới đến nơi này hơn 1 năm, trí nhớ lúc trước của chủ thân thể này lại không để lại cho nàng, nàng nào biết cuộc sống sinh hoạt trước đây của cô nương như pha lê dễ vỡ này như thế nào.

“Người thực không giống một tiểu cô nương.” Tinh Khuynh lóe con ngươi say lòng người kia, mỉm cười nhích lại gần, kề sát vào Oản Oản.

“Người bất quá cũng hơn ta hai tuổi mà thôi.” Oản Oản mất tự nhiên quay mặt đi, thiếu niên mười bảy tuổi, thế mà thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc người lại là lão đạo.

“Oản Oản...”

Bà vai Oản Oản trầm xuống, phát hiện người này thế mà được một tác lại muốn tiến một thước tựa lên vai mình, khiến mình muốn tránh ra cũng không làm được, chỉ có thể để hấn dựa vào.

“Oản Oản, người thấy ta đẹp mắt không?” Tinh Khuynh thanh âm mờ mịt, mang theo một chút không xác định.

“Ừ, đẹp mắt.” Oản Oản không giỏi khích lệ người khác, nàng vẫn luôn là một nữ nhân hư vinh, ích kỷ, lòng ghen tỵ mạnh, nhưng đối lập với một bảo bối trời sinh như vậy, nàng không thể không thừa nhận, Tinh Khuynh chính là mỹ nhân mà thiên hạ ít có, nếu có một ngày, một vị hoàng đế của quốc gia nào đó vì hấn mà bỏ giang sơn, nàng cũng không kỳ quái. Con người chính là như vậy, nếu chỉ kém một chút, như vậy lòng ghen tỵ còn có thể dâng lên, nói chút điều chua cay, chỉ khi nào chênh lệch quá xa đến không thể địch nổi, dù trong lòng người không muốn vui vẻ thân phục, cũng không nói ra được một câu phản bác.

“Oản Oản cũng đẹp mắt.” Tinh Khuynh vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn to cỡ một bàn tay của Oản Oản, ánh mắt đầy sương mù nói.

Oản Oản im lặng buồn bực, vươn tay kéo rèm cửa xe đại, nàng xinh đẹp nhiều lắm chỉ làm cho người ta kinh diễm, so với loại vẻ đẹp yêu nghiệt có tính hủy diệt của hấn, cũng chỉ có thể làm tiểu nha đầu làm nền mà thôi. Xem ra hấn chuộc nàng làm nô tỳ, cũng là ông trời cố ý an bài.

Tinh Khuynh kề sát bên gương mặt nhìn Oản Oản bất mãn nhủ này, nhin không được cười nhẹ lên, tiếng cười thay đổi thành thiếu niên, mặc dù vẫn chột có tính trẻ con, nhưng vẫn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài tản ra mị lực của nam tử thành thực, phỏng chừng không đến một năm, đợi nam tử này hoàn toàn lột xác, trên đời này đúng là không có ai không bị hấn dụ hoặc rồi. Hấn cũng từ thiếu niên, triệt để biến thành nam nhân.

Oản Oản nghe tiếng cười như thế, nhin không được lỗ tai có chút nóng, nhưng bỗng nhiên cảm giác người bên cạnh, thân mình cứng đờ, lại trong lúc vô ý phóng tầm mắt nhìn qua, xe ngựa của họ vừa chạy qua phủ Thái úy Trường sử, đây là nhà của Nhị công tử Dịch gia. Oản Oản cánh tay khẽ run, trong lòng vốn đang xấu hổ cũng trầm lạnh xuống.

“Lạnh quá!” Tinh Khuynh chớp chớp mắt, coi như chưa nhìn thấy gì, thuận tay kéo bàn tay vén rèm của Oản Oản qua, để mảnh rèm kia che khuất hoàn toàn cửa sổ lại, lại không nhìn thấy gì ngoài cửa sổ.

Oản Oản không nói gì, Tinh Khuynh cũng khép hờ mắt, hai người bèn chột yên lặng lại.

Chương 26

“Aaa!”

Không biết qua bao lâu, tiếng của Tùy Tâm đánh vỡ không khí kỳ dị bên trong xe, Oản Oản không khỏi vén màn xe lên, cao giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Có một người nằm đó.” Tùy Tâm vỗ cánh tay phụ xe, trừng lớn mắt hô.

Lúc này tốc độ xe cũng dần dần chậm lại.

Thật ra Oản Oản không muốn đụng đến cái gì phiền toái, nhưng Tinh Khuynh không nói gì, chính là ngầm đồng ý, liền thấy xe ngựa từ từ dừng lại, Tùy Tâm cùng phụ xe xuống xe, không đến một lát, Tùy Tâm đã trở lại, vẻ mặt sốt ruột.

“Công tử, người này chúng ta có biết, là Trục Yên công tử của viên chúng ta.” Tùy Tâm xốc màn xe lên nói.

“Nhanh! Mau đỡ vào đây.” Vốn đang giống như buồn ngủ, Tinh Khuynh lập tức nhóm dậy, hướng ra phía ngoài nói.

Oản Oản vội vàng kéo màn lên giúp, bên ngoài phụ xe cùng Tùy Tâm đỡ một người tiến vào, người nọ quần áo tán loạn, dính không ít bùn bẩn, xác nhận là bị ngã sấp xuống mà nên, sắc mặt trắng bệch, môi tím ngắt, hình như là đông lạnh.

“Nhanh, dứt cho hẩn chút nước ấm.” Tinh Khuynh cũng mặc kệ áo choàng trên người Trục Yên bản thủ, đưa tay giúp cởi ra, Oản Oản cũng vội cảm ấm nước nóng trên bếp lò, rót đầy một chén.

Cũng may, Trục Yên vừa hôn mê không lâu, còn dứt nước vào được, hơn nữa bên trong xe ngựa còn có chăn gấm này nọ, cả chậu than đốt cháy hừng hực, không đến bao lâu, Trục Yên liền dần dần tỉnh lại.

“Người muốn tìm đường chết có phải không!” Tinh Khuynh vừa thấy hẩn tỉnh, trong lòng nhất thời thả lỏng, nhưng lửa giận trong lòng ngực lại đột nhiên bốc lên, khác xa ngày thường một mực lãnh đạm tao nhã, quát lớn. Khiến Oản Oản kỳ quái nhìn hẩn vài lần.

“Là người đã cứu ta a.” Trục Yên khép đôi mắt mờ mịt, nhìn rõ người bên cạnh, nở nụ cười, chỉ là nụ cười này, khiến Oản Oản nhìn thấy mà run sợ.

“Người lại làm gì?” Tinh Khuynh kéo tấm áo choàng bản qua, chất vấn hỏi.

“Không có gì, đi đến chỗ bằng hữu, không biết làm sao lại ngã.” Trục Yên cười tùy tiện nói.

“Người cho ta là tên ngốc hử? Bằng hữu? Ngoại trừ vài người chúng ta, người làm gì có bằng hữu nào nữa? Nói! Có phải người lại đi gặp tiện nhân kia không?” Tinh Khuynh chợt xốc vạt áo của Trục Yên lên, cũng không quản hẩn có đang bị bệnh cái khi gió gì hay không, tức giận đến môi run run.

“Đừng nói năng như vậy.” Trục Yên vốn đang cười cười lấy lòng, vừa nghe Tinh Khuynh nói như vậy, chợt thu nụ cười lại, mặt cũng lạnh đi vài phần.

“Nói năng như vậy? Người vì nàng ta làm nhiều như vậy, nàng cho người được cái gì? Người cứ khăng khăng một mực như vậy làm cái quái gì? Sao người không nghĩ lại cho mình một chút? Có phải người cũng bị nàng giết chết, người mới cam tâm a! Há?” Tinh Khuynh vung tay một cái, ngã ngồi ở một bên, bưng kín hai mắt, một cổ bị thương nồng đậm bao phủ kín trong xe.

Trong xe một mảnh yên tĩnh, Oản Oản cũng không dám xen mồm, chỉ ngồi ở một bên nhìn hai nam tử này, đừng thấy bộ dáng Tinh Khuynh ngày thường không xương cốt giống nữ nhân kia, thật không nghĩ đến lúc tức giận, lại có cảm giác giống nam tử. Mà Trục Yên bình thường nhìn tính tình vô cùng tốt, lộ ra vài phần yếu ớt, lúc có chuyện, cũng đột nhiên biểu hiện khăng khăng cố chấp, tính cách kiên cường hiếm thấy làm cho người ta giật mình.

“Ta còn muốn hỏi, còn người thì sao?” Trục Yên như cũng nổi nóng, vừa mở miệng, Oản Oản liền biết hỏng rồi.

“Người nói cái gì?” Tinh Khuynh vuốt mặt, nghiêm mặt âm u hỏi.

“Ta chưa nói cái gì, tâm tư của người đối với Dịch nhị công tử, cũng không ít hơn của ta đối với nàng bao nhiêu! Bằng không tại sao hôm nay người lại ngồi xe ngựa đi ra! Còn chọn con đường này... Người đừng nói người là tiện đường, cũng đừng nói là mang Oản Oản cô nương ra ngoài mở mang tầm mắt. Nhà của Oản Oản cô nương trước kia chính là quý môn, lại là võ tướng, dù không ở nơi này, nhưng ngày xưa giao tiếp, quan văn mỗi vùng làm sao lại không từng qua lại giao tiếp? Người bắt quả chỉ là muốn nhìn người đã rời đi ngày đó một chút, còn có thể may mắn gặp được hay không thôi!” cho dù Trục Yên đang nằm, nhưng khí thế cũng không yếu, hoàn toàn lật đổ hình tượng “tiểu thụ” yếu đuối trong lòng Oản Oản.

“Người nói vậy!” Tinh Khuynh giống như bị người dẫm nát đuôi, bỗng chốc nhào tới, muốn bịt miệng Trục Yên.

“Nói thế nào, ta còn thích nữ tử, nhưng còn người? Hẳn là nam nhân, người còn muốn ở dưới thân hần cả đời!” con mắt Trục Yên đỏ ngầu giống như là phát điên, rống giận một câu, mọi người đều yên tĩnh, Oản Oản cảm thấy bản thân cơ hồ cho tới bây giờ vẫn không hiểu rõ hai người này, rõ ràng đều là phong quang nguyệt tễ* giai công tử, làm sao lại chưa nói tới hai câu liền mù quáng.

(* phong quang nguyệt tễ: cảnh tượng trong lành tươi mát sau cơn mưa, ý chỉ người có tâm địa thẳng thắn, cởi mở, khoáng đạt)

“Thôi đừng náo loạn, Trục Yên công tử còn đang bệnh đó.” lúc Tinh Khuynh nhào tới, Oản Oản liền sợ tới mức qua gần lại, một câu nói này, khiến Tinh Khuynh dừng lại, mặt mũi tựa vào trên vách xe, vẫn không nhúc nhích. Oản Oản cũng nhân cơ hội kéo Trục Yên đến bên cạnh mình, lại đắp kín chăn gấm cho hần, cuối cùng dứt nước.

Trong xe có người bệnh, tất nhiên không thể tiếp tục đi dạo, phu xe đánh xe trở về Hưởng Quân Viên, Tùy Tâm nhảy xuống xe định đi tìm Đông lang quân, Đông lang quân hôm nay có khách, liền phái đặc lực bên người đi theo đến đỡ Trục Yên, lại tìm đại phu quen biết, đến trong viện của Trục Yên, xem bệnh cho Trục Yên.

“Thật xin lỗi.” Trục Yên được người nâng xuống xe, trước khi đi, nhân nhật nói, lại khôi phục thành thiếu niên ôn hòa dịu dàng.

“Trở về thôi.” Tinh Khuynh sửa sang quần áo một chút, mặt không biểu cảm xuống xe, Oản Oản theo sát phía sau, không dám lên tiếng, đoàn người lúc đi hưng phấn, lúc về mất hứng.

Ba ngày sau, nghe Tùy Ý nói, Trục Yên công tử lại đi rồi, Oản Oản không biết người bọn họ nói ngày đó là ai, chỉ biết hình như là nữ tử Trục Yên công tử yêu thương, mà nữ tử kia lại lợi dụng Trục Yên công tử mưu tính gì đó, nhưng mỗi lần mưu tính xong, liền không để ý tới Trục Yên công tử, nhưng Trục Yên công tử vẫn không từ bỏ ý định, giống như sẵn sàng đi đến điểm đích đến tới đen trên con đường.

Oản Oản thờ dài, mặc dù chuyện xưa không giống nàng, nhưng đều có thương tâm giống nhau, chỉ khác nhau là, từ những gì nàng trải qua ở kiếp đầu tiên, về sau đã không còn tin vào tình yêu, nhưng những nam tử này, vẫn còn đang lạc lối trong một vùng sương mù, tìm kiếm lối ra của họ.

“Đại thúc, gần đây có người gọi thư cho ta không?”

Từ ngày đó ra ngoài, Oản Oản chịu khó đến chỗ người gác cổng rất nhiều, vốn dĩ trong lòng nhu thuận theo tự nhiên, nhưng cũng trở nên có chút chờ mong. Nàng không dám đem theo thư tỷ tỷ ở trên người, nhưng lại sợ bị người lục thấy, liền giấu ở trong gối nằm, hiện tại còn chưa có tin tức của thúc thúc, cũng không biết thúc ấy sẽ dùng phương pháp gì, mặc dù trong lòng Oản Oản nhảy nhót, cũng không thể tùy tiện nói với ai, chỉ có thể ngày qua ngày chờ đợi.

“Vẫn chưa có, Oản Oản cô nương, lại chờ thư của người thân a.” Đại thúc gác cổng là người bị què chân, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nghe nói lúc hần còn trẻ, từng có một thời là người nổi tiếng ở trong viên này, sau này có tiền, ra ngoài mua nhà cưới vợ, tiếc rằng thiên tai nhân họa, vợ chết, cũng không để lại đứa con nào, đại thúc nản lòng thoái chí, liền tìm Đông lang quân lúc đó đã tiếp nhận viên này, Đông lang quân bèn bảo hần ở tại cửa sau, làm người gác cổng.

“Ừ.” Không muốn nhiều lời, Oản Oản cười cười, cầm điểm tâm mang theo đưa cho đại thúc, đại thúc không có con, liền xem bọn nàng như con, tâm tình cũng vui vẻ vài phần.

“Đưa bé ngoan, người nhà người không quên người, liền sẽ gọi thư, đừng nóng vội, đợi có thư, ta liền bảo Xuyên Nhi đi gọi người.” Đại thúc nhìn điểm tâm, cười tủm tỉm nói.

“Aizz! Đại thúc, ta đi về trước, công tử chắc đã dậy rồi.” Oản Oản cười ngọt ngào, vẫy vẫy tay, liền rời đi, nàng cũng biết đại thúc là đang an ủi mình, nơi này nhiều đứa bé như vậy, lại có mấy đứa là đợi được người nhà gọi thư chứ.

Oản Oản trở lại phòng tắm múc chậu nước ấm, vào phòng Tinh Khuynh còn chưa dậy, nàng đặt chậu đồng lên bàn nhỏ, lại đến bên giường ấm, kéo màn che, ánh mặt trời mùa đông ấm áp tiến vào, chiếu vào đôi chân người như ánh sao đêm kia.

“Công tử đã tỉnh, sao không kêu một tiếng.” Tùy Tâm còn đang canh chừng ngoài cửa, vẫn luôn nghĩ là Tinh Khuynh đang ngủ.

“Không muốn dậy.” Tinh Khuynh nằm, vẫn không nhúc nhích, trong lời nói lại mang theo bao nhiêu tính trẻ con.

“Được rồi, vậy thì không dậy, ngủ một ngày, bất quá... vẫn phải rửa mặt, bằng không uống phí nô tỳ mang nước đến.” Oản Oản cười khẽ, xoay người thấp ướm khăn mặt rồi lên giường ấm, cẩn thận lau cho Tinh Khuynh.

“Lúc Trục Yên đi, thân thể khá hơn không?” Nhìn bộ dáng Oản Oản nghiêm cẩn, Tinh Khuynh thờ dài hỏi.

“Làm sao, người đi rồi mới nhớ tới?” Oản Oản hiếm khi nghịch ngợm chế nhạo nói.

“Quý nha đầu.” Vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên mi tâm Oản Oản, vốn chỉ là động tác tùy tiện, Tinh Khuynh lại cảm thấy da thịt dưới ngón tay mềm mại, non mịn, tựa như quả đào mật vừa chín, dường như dùng một chút lực, có thể nặn ra nước.

“Người yên tâm, tốt lắm, Trục Yên công tử chỉ hơi nhiễm phong hàn, uống vài thang thuốc liền khá hơn.” Không để ý hành động của Tinh Khuynh, Oản Oản lau tay cho hần xong, chuẩn bị bụng chậu đồng ra ngoài.

“Ồn Ồn...” Tình Khuynh bỗng kêu.

“Chuyện gì?” Ốn Ốn đặt bồn xuống, lại trở lại trên giường ấm.

Tình Khuynh đột nhiên động thân ngồi dậy, một tay kéo Ốn Ốn vào trong lòng, Ốn Ốn liền phát hoảng, đang muốn giãy dụa, lại ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt trên người hắn, không hiểu sao, cảm xúc bình tĩnh xuống, cũng mặc hắn ôm, không phản kháng nữa.

“Thật ra người cũng cảm thấy Trục Yên nói rất đúng, đúng không?” Chôn trong gáy Ốn Ốn, Tình Khuynh thì thầm hỏi.

“Hắn nói rất nhiều, không biết công tử hỏi câu nào?” Ốn Ốn cũng không làm trò, gợn gờng dứt khoát hỏi ngược lại.

“Ta thích một người nam nhân là không bình thường, nếu ta thích một nữ nhân, hắn sẽ không nói như vậy.” Tình Khuynh đỡ tai, chột dạ nói.

“Nếu người thích một nữ nhân, có được kết quả cũng bất hạnh, như vậy hắn vẫn sẽ nói người như vậy, chỉ là nội dung nói khác chút thôi thôi.” Đối với tình cảm đồng tính đúng hay sai, Ốn Ốn không muốn phán xét, chỉ cần loại tình cảm này không thương tổn người vô tội, vậy nó có tồn tại hay không, cũng không có gì đáng chú ý.

“Ồn Ốn, nam nhân quả nhiên nên phải thích nữ nhân...” Tình Khuynh thoáng dừng một chút, nhỏ giọng nói.

Ốn Ốn nghiêng đầu nhìn mái tóc dài đen của Tình Khuynh, bất đắc dĩ cười nói: “Không có gì là nên phải cả, chuyện tình cảm vốn không thể dùng hai chữ ‘nên phải’ để khuôn định lên.”

Đời thứ nhất, nàng yêu người kia nhiều như vậy, nàng cảm thấy có lẽ hắn cũng sẽ thích nàng, nàng hao hết tâm tư như vậy, thậm chí hại không ít người từng yêu thương nàng như vậy, kết quả lại thế nào? Cũng không phải những gì nàng trả giá, người kia cũng phải trả giá ngang bằng như vậy, tình cảm không có công bằng, cũng không có nên phải.

“Ta không biết, Ốn Ốn... Ta thật sự không biết, ta chỉ muốn một người ở bên cạnh ta, muốn ở lúc đau buồn, lúc thống khổ nhất, có thể ôm ta, an ủi ta, trừ hắn ra, ta không muốn đến với những người khác, ta... Sợ một người...” Càng nói càng thấp, loại sợ hãi này giống như là có hơn trăm con kiến, mổ lên tìm Tình Khuynh, không tự chủ được, Tình Khuynh dùng môi dán lên cần cổ trắng mềm của Ốn Ốn, hai cánh tay ôm chặt, hai người dán chặt không có một khe hở.

“Hắn là người khách đầu tiên của người sao?” Ốn Ốn nghĩ nghĩ một chút, đại khái có thể lý giải loại cảm tình này, đây có lẽ có thể gọi là tình yêu, có lẽ cũng không hoàn toàn là tình yêu, ai cũng sẽ quyến luyến không quên với đối tượng đầu tiên của mình, Tình Khuynh không ngoại lệ, Ốn Ốn kỳ thực cũng không ngoại lệ.

Ốn Ốn... Biết?” Tham lam chiếm lấy ôn nhu lúc này của Ốn Ốn, Tình Khuynh ánh mắt mông lung hỏi.

“Ừ, biết.” Ốn Ốn không dám cũng vòng tay qua thắt lưng Tình Khuynh, trên đời này luôn có một người đối với mình không giống như mình đối với họ. Đối mặt với một người như vậy, buông tay quá khó khăn.

“Thật tốt, còn có Ốn Ốn biết ta...” Tình Khuynh nhắm mắt lại, thỏa mãn cong khóe môi, lại không thấy được ánh mắt tràn ngập hoài niệm kia của Ốn Ốn.

Có một loại tình cảm, mặc dù người kia trong trí nhớ của người, gương mặt đã mờ hồ, quá trình cũng dần dần phai nhạt, nhưng đoạn tình cảm này lại không có lúc nào là không sâu chôn ở trong linh hồn người, mặc kệ qua bao lâu, mặc kệ trải qua cái gì, chỉ cần nhớ tới, sẽ trở thành nỗi chua xót nhàn nhạt trong lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lại nửa tháng trôi qua, Dịch Ngạn Chi thủy chung vẫn không tới, tinh thần của Tình Khuynh từ từ trở nên sa sút, có đôi khi ngồi dựa vào cửa sổ thật lâu, Tùy Tâm Tùy Ý, Kim Hạp Ngần Hạp đều khuyên bảo, nhưng Tình Khuynh vẫn như vậy, Ốn Ốn thấy thế, cũng không nói nhiều, chỉ là lúc trời nổi gió, khoác thêm tấm áo cho hắn, lúc hắn khát nước đưa đến một chén nước ấm, lúc hắn không nhớ giờ ăn cơm, mang điếm tâm nóng lên cho hắn.

“Ồn Ốn tỷ, lang quân tìm tỷ.” Tùy Tâm vừa vào cửa, Ốn Ốn vừa dứt cho Tình Khuynh một chén cháo trắng xong, hôm nay dạ dày hắn không tốt, gần đây cũng không ngủ ngon, tinh thần khó tránh khỏi có chút suy sụp.

“Tìm ta?” Ốn Ốn không hiểu, nàng vẫn luôn cực ít tiếp xúc với Đồng lang quân, nàng là một nha đầu, Tình Khuynh tiếp khách cũng không để nàng đi theo, nàng đến đây lâu như vậy, vẫn luôn chỉ sinh hoạt tại trong viện nhỏ này, hầu hạ Tình Khuynh chính là công việc của nàng.

Nhìn Tinh Khuynh còn đang ngẩn ngơ, Oản Oản có một loại dự cảm không tốt, vì thế đứng dậy đổi vị trí cho Tuy Tâm, một mình ra cửa, tìm Tuy Ý đang chơi ở ngoài dẫn đường, một đường tâm sự nặng nề rẽ qua hành lang gấp khúc, đi đến Thị Thanh viện.

Đông lang quân khác với Lan phu nhân của Tầm Hương lâu, một mình Lan phu nhân ở tại một sân viện biệt lập trong Lâm Hà viện, mà Đông lang quân lại ở tại Thị Thanh viện của sò quan nhị, nghe nói hẳn thấy nơi đó cách xa tiền đường, yên tĩnh thanh nhã, ít người quấy rầy, lại có thể bồi dưỡng những đứa nhỏ mới tới, nhất cử lưỡng tiện.

Viện này khác với nơi của Lan phu nhân, phòng của Lan phu nhân là cầu thang gỗ, đi lên cầu thang phải cời giày, nhưng chỗ của Đông lang quân, là cầu thang khắc đá, đi vào cửa phòng chính mới phải cời giày.

Vào phòng chính, được gã sai vặt của Đông lang quân giúp, Oản Oản cời giày vải, sửa sang lại áo khoác một chút, lúc này mới cúi đầu đi tiến vào. Phòng chính của Đông lang quân đơn giản hơn của Lan phu nhân nhiều, không có có nhiều đồ trang trí, một cái cửa vào, một hai tấm bình phong gấp, vài chiếc bàn kê hoa hình thức mộc mạc dựng ở cửa, trong phòng không đặt huân hương, cây đèn dầu kiểu chân đế cao bằng đồng đặt bên cạnh sập lớn, phía sau sập lớn kê một chiếc tủ trưng nhiều đồ lặt vặt quý giá, sử dụng như là bình phong, toàn bộ đại sảnh chính rộng mở sáng ngời, trên án thư (bàn đọc sách) ở trên sập còn đặt mấy cuốn thẻ tre, cho thấy Đông lang quân thường xuyên đọc sách.

“Xin thỉnh an lang quân.” Lang quân không phải quý nhân, không cần dập đầu, Oản Oản cúi đầu, cúi người quỳ gối, đưa tay gấp lại, hành lễ tiêu chuẩn.

“Ừ, ngồi đi.” Ngồi sau án thư, Đông Sơ ảm áp nhìn tiểu cô nương trước mặt, tuổi mới 15, đúng là tuổi của hoa nở, nhưng hẳn chưa bao giờ nhìn ra một tia hoạt bát trên người đứa trẻ này. Trong những lần gặp gỡ ít ỏi trước đây, hẳn đều nhìn thấy vẻ bình tĩnh trấn định, trầm mặc và thành thực của cô nương này.

“Tạ lang quân.” Oản Oản không lên sập, chọn một tấm phản đơn ngồi xuống, bày tư thế đứng mực, nghe Đông Sơ nói tiếp.

“Gần đây khỏe chứ?” Buông sách xuống án thư, Đông Sơ nhìn nhìn áo khoác trên người Oản Oản một chút, còn mới tinh, xác nhận Tinh Khuynh mới đặt làm cho nàng.

“Tạ lang quân quan tâm, sống vô cùng tốt ạ.” Oản Oản thành khẩn nói, nàng đến đây một thời gian, trừ sát thủ lần trước náo loạn một trận, nàng quả nhiên sống rất yên bình, cũng là cuộc sống mà nàng muốn.

“Vậy là tốt rồi... Ngươi yên tâm, nơi này của chúng ta không có cô nương tiếp khách.” Như nhìn thấu nỗi lo lắng của Oản Oản, Đông Sơ cười ảm áp, âm sắc như tiếng đàn nào đó, hơi khàn khàn, lúc cao giọng lại thật trong trẻo.

“Đa tạ lang quân.” Oản Oản hé miệng cười, cũng không thập phần vui sướng, cũng không quá mức bình thản, nụ cười kia vừa phải, khiến Đông Sơ nhìn cực kì thoải mái.

“Đây là cần phải vậy, nếu ngươi đã lựa chọn hầu hạ Tinh Khuynh, như vậy ta cũng sẽ tương đối che chở cho ngươi.” Đông Sơ lắc lắc đầu, điều này không có gì đáng phải cảm kích, mọi người chỉ làm vì nhu cầu của mỗi người.

Oản Oản không lên tiếng trả lời, Đông lang quân khác hẳn Tinh Khuynh, hẳn càng lớn tuổi, kinh nghiệm đời hơn, hai người vừa nói chuyện, đã đại khái hiểu biết lẫn nhau, đều là người thành thực trưởng thành, ai cũng không dụ được ai, có đôi khi dưới loại tình huống này, còn không bằng thẳng thắn với nhau.

“Tinh Khuynh... Mấy ngày nay thế nào?” Lúc Đông Sơ nói lời này có chút ngập ngừng, hàng lông mày hơi nhật lo dăng nhãn lại, mặc dù không dày rậm, nhưng hàng lông mi lại thật dài che kín đôi con ngươi phai nhạt hơn vài phần so với người thường kia.

“Tâm tình không tốt lắm, thân thể tất nhiên cũng sẽ không quá tốt.” Oản Oản thẳng thắn nói, nói vậy vì đây cũng là mục đích mà Đông Sơ cho gọi mình, Tuy Tâm tuy là đứa trẻ, nhưng ở trước mặt Đông Sơ sẽ vì Tinh Khuynh mà che lấp một hai.

“Hắn đã nghỉ ngơi lâu rồi.” Đông Sơ hé ra bờ môi hồng nhuận, môi của hắn khác với bờ môi phấn hồng mê người của Tinh Khuynh, làn da của hắn cũng trắng nõn, nhưng bởi vì sắc môi đậm hơn đến sắc mặt có vẻ hơi xanh, bất quá cũng may hắn môi mỏng, khiến không hiện vẻ nữ tính, lại hợp với hàng lông mày như khói, đúng là bộ dáng thư sinh nho nhã, không giống như lang quân của tiêu quan quán.

Oản Oản không đáp, vị Dịch nhị công tử kia không tới bao lâu, Tinh Khuynh liền nghỉ ngơi bấy nhiêu.

“Có một chuyện này, ta không nên nói với hắn.” ngữ khí Đông Sơ cân nhắc một chút, lại nói: “Nhưng lại không thể không nói, đành phải làm phiền cô nương.”

“Lang quân không cần khách khí, có chuyện gì cần dặn, Oản Oản sẽ làm theo.” Mí mắt không hiểu vì sao giật mạnh vài cái, Oản Oản ngừng thờ, cẩn thận lắng nghe.

“Dịch gia nhị công tử đính hôn, đại hôn được định khoảng tháng ba sang năm...” Đông Sơ tránh đi ánh mắt đột nhiên nâng lên của Oản Oản, chậm rãi nói.

“Thật không?” Oản Oản lại gục đầu xuống, mí mắt không còn giật.

“Hôm nay các vị quan của phủ Thừa tướng muốn đi thuyền hoa du hồ ở Nguyệt Hồ, bảo Tinh Khuynh chuẩn bị đi.” Đông Sơ nói xong liền không nhìn

Oản Oản nữa, đứng dậy đi vào buồng trong.

“Dạ, lang quân.” Đã biết không có đường thương lượng, Oản Oản đứng dậy thì lễ với cái án thư trống trơn, rồi lui ra ngoài, móng tay trong tay áo đã bám vào trong thịt.

Một đường trở về, Oản Oản vẫn trầm mặc, bất luận Tùy Ý hỏi thế nào, nàng cũng không lên tiếng, mãi đến lúc đưa bé hồn nhiên như Tùy Ý, cũng thấy sự tình không đơn giản, thì Oản Oản đã trở lại Hoàn Sơn viện, rẽ vào sân viện của Tĩnh Khuynh rồi.

“Oản Oản tỷ.” Tùy Tâm vốn đang cười, nhưng nhìn thấy Oản Oản đi tới, sắc mặt xanh mét chưa từng thấy, hần liền biết chuyện này đến tiền viện hẳn là gặp chuyện khó rồi.

“Đừng hỏi, đi chuẩn bị một chút đi, lang quân bảo công tử buổi tối đi thuyền hoa tiếp khách.” Bước chân Oản Oản không thuận theo mình, chỉ lúc bước qua Tùy Tâm, nhờ giọng dặn dò nói.

“Thời tiết này? Thuyền hoa? Trên hồ đều sắp kết băng rồi.” Tùy Tâm cả kinh, quay đầu hỏi lại, Oản Oản đã bước vào nội thất, đóng chặt cửa kéo.

Nghe thấy tiếng bước chân Oản Oản, Tĩnh Khuynh không nhìn nàng, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như trước, suy yếu hỏi: “Là muốn ta tiếp khách sao?”

“Dạ.” Oản Oản ngồi quỳ ở bên người hần, cho hần một chén nước mặt ấm.

“Cũng đứng, cũng đã hơn một tháng, nếu ta không tiếp khách, cũng không thể ăn nói.” Tĩnh Khuynh cười khổ, rót cục thu hồi tầm mắt bên ngoài, nhìn về mặt không vui của Oản Oản.

“Ngoại trừ Dịch nhị công tử, trong lúc đó còn tiếp nhận những người khác sao?” Oản Oản đưa nước cho hần, vờ như nói chuyện phiếm hời.

“Tiếp nhận, chỉ là... Có thể vào giường của ta, chỉ có hần.” Tĩnh Khuynh nhấp một ngụm nước, thật ngọt, uống vào cũng thật đắng.

“Đêm nay nhiều người, chú ý một chút, đừng để cho người khác được tiện nghi.” Oản Oản không nhìn hần, đứng dậy muốn đi giúp hần thu thập đồ đạc, bất chợt, cánh tay áo bị hần nắm chặt.

“Oản Oản, ngươi có việc gì giấu ta.” Tĩnh Khuynh buông chén nước xuống, lão đảo đứng lên.

“Không có việc gì, ngươi đừng nghĩ nhiều, hôm nay dạ dày ngươi không tốt, trăm ngàn lần uống ít rượu, có thể từ chối thì từ chối, cũng không phải chỉ một mình ngươi đi, đến lúc đó bảo lang quân để ý giùm ngươi một chút.” Oản Oản không biết mình phải làm sao để nói ra, nàng luôn luôn bình tĩnh ôn trọng, nhưng hôm nay không hiểu sao lại đánh mất sạch, ngược lại để Tĩnh Khuynh nhìn ra.

“Oản Oản, ngươi chưa bao giờ gạt ta điều gì.” Một phen giữ chặt Oản Oản, Tĩnh Khuynh dùng sức xoay vai nàng lại, nhưng Oản Oản vẫn luôn cúi đầu.

“Thật sự không có chuyện gì, ngươi đừng đoán mò, chỉ là nghĩ đến thân thể ngươi không tốt, còn phải đi tiếp khách, sợ ngươi có gì sơ xuất.” Oản Oản càng muốn trấn định xuống, tìm đập lại càng nhanh, nàng không rõ, bản thân vì sao lại muốn giấu diếm, cũng không hiểu lý trí của mình, làm sao lúc này lại không khống chế được? Nhưng chính nàng cũng cảm thấy, nàng không thể nói cho hần, một khi nói cho hần, hần sẽ giống như mình ở kiếp đầu tiên, si cuồng vì tình.

“Có phải có tin tức của Sĩ Học [tên tự của Dịch nhị công tử] hay không?” Tĩnh Khuynh nắm chặt bả vai Oản Oản, giọng nói run rẩy.

“Không có, ngươi đừng suy đoán.” Oản Oản lạnh lùng trả lời.

“Oản Oản...” Tĩnh Khuynh lần đầu tiên nghiêm túc dùng loại giọng điệu mê hoặc dính ngấy dụ dỗ nói: “Nói cho ta biết được không?”

“Không có chính là không có.” Oản Oản vừa nghe ngữ khí này, nộ khí vốn vẫn đang dồn nén, bỗng chốc liền dâng lên, vung cánh tay gãy khỏi Tĩnh Khuynh, xoay người bước đi.

“Là hần dính hôn phải không?!” lời nói ra tựa như một hơi thở dài, sống lưng Oản Oản cứng đờ, chân cũng dừng lại.

“Ta đã biết.” Tĩnh Khuynh vậy mà không nổi giận, cũng không thương tâm, chỉ trầm thấp nói một tiếng, nhưng Oản Oản lại nghe tiếng trái tim mình bị bóp nghẹn chặt.

“Buổi tối ta phải đi tiếp khách, ngươi cứ ngủ sớm một chút, đừng chờ ta.” Tĩnh Khuynh giống như hoàn toàn bình thường, đi qua bên người Oản Oản.

“Ngươi... Đừng tự hành hạ mình.” Phán xạ giữ chặt ống tay áo của Tĩnh Khuynh, Oản Oản nghẹn nửa ngày, mới nghẹn ra một câu này, thiếu chút nữa cũng không thở ra được.

“Được.” Trong một lát, Tĩnh Khuynh xoay người lại, ôm chặt Oản Oản, liền kéo ống tay áo của mình ra khỏi tay nàng, bước đi không hề quay đầu lại.

Oản Oản không ngăn đầu, cũng không theo sau, chỉ nghe tiếng bước chân của hần biến mất trong phòng, rồi bước chân lão đảo, thông thả trèo lên giường ấm, vươn tay kéo hạ màn che, một mình nép trong góc giường, kéo chăn gấm che kín, ngửi mùi hương quen thuộc trên chăn, nước mắt trong hốc mắt lã lã trào ra. Từ lúc nàng đến thế giới này, chưa từng có một lần rơi nước mắt, bởi vì không đáng, nàng vẫn luôn có thể chịu được, những chèn ép đau khổ này đối với lão yêu quái như nàng mà nói, căn bản không là cái gì cả, ngay cả chết nàng còn không sợ, còn có điều gì có thể kích động được

trái tim đã sớm chết của nàng.

Nhưng thế sự khó liệu, chính là khiến nàng gặp phải một người như vậy, đối với tình yêu chấp nhất, đối với tình yêu cuồng nhiệt, giống như nàng ngày trước vậy, nàng cũng từng nâng niu một người trong lòng bàn tay, cũng từng toàn tâm toàn ý dựa vào hắn, chỉ cần là chuyện gì của hắn, nàng đều muốn tham dự vào, khi đó, người kia chính là thể giới của nàng, cũng giống như Dịch nhị công tử đối với Tinh Khuynh vậy, hắn chính là bến bờ của hắn. Chỉ tiếc, các nàng đều bị bỏ rơi giống nhau...

Oản Oản không ngừng rơi lệ, không rõ nước mắt này rơi vì Tinh Khuynh, hay là vì bản thân...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

“Oản Oản tỷ! Mau tới giúp một tay a!”

Oản Oản cũng không biết khóc rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào, lúc Tùy Tâm gọi nàng, đầu óc nàng còn đang mê mẩn hỗn loạn, xoay người kéo màn che, phát hiện trời đã sắp giữa trưa, vội vàng xoa xoa đôi mắt xót xa, cởi áo khoác bị nhằn thành nhiều nếp ra, chạy đến cửa, may mắn, thân thể này của nàng là thiên phú dị bẩm, dày vò như thế nào, gương mặt vẫn còn xinh đẹp, không khóc đến sưng mắt.

“Làm sao vậy?” Oản Oản mở cửa liền nhìn thấy người hầu của Đông lang quân đang ôm một người, người nọ quần áo rời rạc, đầy mùi rượu, lại tiến lên trước, đúng là Tinh Khuynh. Chỉ là lúc này, tình trạng của Tinh Khuynh thật không tốt, sắc mặt tái xanh, môi trắng bệch, mày cau lại, bất chợt còn phát ra vài tiếng rên rỉ.

“Công tử... Công tử té xỉu.” Tùy Tâm vẻ mặt như đưa đám, đỡ một bên của Tinh Khuynh, cùng đi vào trong.

“Đây là làm sao? Uống rượu sao?” Oản Oản dẫn người vào trong phòng, lại giúp cởi toàn bộ quần áo bị nôn bẩn ra, thay tiểu y sạch sẽ cho hắn, để hắn cẩn thận nằm lên giường ấm, đắp chăn gấm. Nào biết vừa mới nằm xuống, Tinh Khuynh đã cuộn mình lại, hình như cực kì đau.

“Không phải, công tử uống vào mấy chén, bỗng nhiên không ngừng nôn mửa, còn ói lên người Dịch nhị công tử.” Tùy Tâm bận rộn vờn quanh, vừa giải thích với Oản Oản, vừa nhờ người hầu kia nhanh đi gọi đại phu đến.

“Dịch nhị công tử cũng đi?” Oản Oản hỏi xong mới nhớ tới, hình như Dịch nhị công tử đang nhậm chức quan binh, đêm qua mở tiệc chiêu đãi các quan viên, hẳn khẳng định là có mặt.

“Dạ, công tử còn nói cái gì, chúc hắn cùng với phu nhân “cử án tề mĩ” (vợ chồng yêu thương nhau), sống đến bạc đầu.” Tùy Tâm dùng tay áo lau nước mắt, đau lòng khóc lên.

“Hắn có bị thương chỗ nào không?” Oản Oản vuốt cái trán đã ướt đầm mồ hôi của Tinh Khuynh, tóc cũng dính lên mặt.

“Không, bởi vì công tử nôn mửa không ngừng, Đông lang quân không dám để công tử tiếp khách, liền đỡ đến phòng khách của thuyền hoa, mãi đến sáng nay cập bờ, chúng ta mới có thể đỡ công tử về, cũng không biết công tử đã ngã từ lúc nào thôi.” Dù sao Tùy Tâm cũng còn nhỏ, vừa thấy như vậy, tay chân đã sớm hoảng, căn bản không phát hiện rốt cục là Tinh Khuynh làm sao bị đau.

Oản Oản thấy thế, làm ấm hai tay, trở lại trên giường, đưa tay mò vào trong chăn gấm, sờ soạng một chút. Quả nhiên tay Tinh Khuynh cũng đang ôm dạ dày.

“Nhanh mau đi xem đại phu có tới không, công tử bị đau dạ dày.” Oản Oản nhăn mày, bệnh này có thể lớn có thể nhỏ, chữa trị không tốt sẽ bị viêm dạ dày, với điều kiện chữa bệnh ở thời đại này sợ sẽ làm chết người.

“Aizz! Đệ đi ngay.” Tùy Tâm sợ tới mức tay chân mềm nhũn, lúc chạy ra bên ngoài, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Oản Oản mang tới một cái chén, rót chút nước ấm, đi đến trên giường, từ từ nâng đầu Tinh Khuynh dậy, khẽ dỗ dành nói: “Nào, ngoan, uống chút nước ấm, uống nước ấm sẽ không đau.”

Tinh Khuynh như nghe lời, hé miệng nhấp một ngụm nhỏ, ai ngờ còn chưa uống được bao nhiêu, Tinh Khuynh liền biến sắc, nằm ngả xuống đùi Oản Oản nôn mửa từng đợt, nhưng lúc này trong bụng hắn đã trống không, chỉ có thể nôn ra không ít dịch dạ dày, đau đến toàn thân phát run.

“Đừng lo a, đại phu lập tức tới ngay, uống thuốc sẽ không đau.” Nước mắt buổi sáng đã tán đi của Oản Oản lại lần nữa tụ lên, buông chén nước liền ôm lấy Tinh Khuynh, vỗ nhẹ lưng hắn.

“Sĩ Học... Sĩ Học ta đau quá...”

Tĩnh Khuynh mê sảng thấp giọng lẩm bẩm, khiến Oản Oản lại càng không biết làm sao, chỉ có thể chậm rãi dỗ dành nói: “Sẽ hết đau nhanh thôi.”

“Ta có phải sắp chết không, đau quá... Đau quá a... vì sao ngươi không cần ta, không phải đã nói sẽ thương ta cả đời, vì sao không cần ta...” giọng của Tĩnh Khuynh càng ngày càng suy yếu, khiến trong lòng Oản Oản muốn làm thịt Dịch Ngạn Chi.

“Sẽ không, làm sao không cần ngươi chứ, Tĩnh Khuynh tốt như vậy, ai cũng không bỏ Tĩnh Khuynh.” Ôm vòng quanh Tĩnh Khuynh, nhìn bộ dáng hần khê run rẩy, Oản Oản cực lực dịu dàng nói.

“Không phải, hần không cần ta, không cần ta, hần có thể từ, hần không thuộc loại người như ta, sẽ không... Trước kia cũng không...”

“Đau quá a, không ai quan tâm đến ta... Không để ý ta...”

“...Oản Oản! Oản Oản đâu!” Đương lúc Tĩnh Khuynh hồ ngôn loạn ngữ, Oản Oản không biết đáp lại như thế nào, Tĩnh Khuynh bỗng nhiên cao giọng kêu.

“Ta đây, ta ở đây!” Nghe hần gọi mình, Oản Oản vội đáp lại.

“Ngươi ở đây, ngươi ở đây sao... Ngươi sẽ không rời ta chứ...” trong mê mẫn, Tĩnh Khuynh mở hai mắt, dùng khí lực Oản Oản không thể tưởng được, ôm chặt lấy Oản Oản.

“Ngươi từ từ, từ từ a, ta sẽ không đi, ta thế nào cũng sẽ không đi, ngươi đừng lo, đừng lo a...” Oản Oản sợ hần làm thương bản thân, liền cùng hần nằm xuống.

“Oản Oản, đừng rời khỏi ta, ta chỉ có ngươi... Chỉ có ngươi...” Tĩnh Khuynh ôm Oản Oản, rốt cục yên tĩnh lại, nhưng Oản Oản lại không biết trả lời như thế nào, bởi vì lúc này, nàng nhớ tới trong gối nằm trên giường, là phong thư của tỷ tỷ.

Ngoài cửa lại có tiếng người, cánh cửa kéo ra, Tùy Tâm dẫn một lão đại phu râu dài đi vào. Vị đại phu thấy Oản Oản cùng Tĩnh Khuynh ôm ấp nằm trên giường, ngay cả lông mày cũng không động, chỉ đi đến ngồi xuống mép giường, đưa tay ấn lên mạch đập của Tĩnh Khuynh.

“Đại phu, hần thế nào...” Oản Oản ngừng thở, cẩn thận hỏi.

Lão đại phu kia nâng lên mí mắt nhiều nếp nhăn, nhìn nhìn Oản Oản, thấp giọng nói: “Thiếu chút nữa dạ dày cũng không còn.”

Lúc này Oản Oản mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đừng tưởng rằng là không có việc gì, hần chẳng những phải uống thuốc, ngày thường cũng phải làm ấm dạ dày, ít nhất trước lúc khỏi bệnh không thể uống rượu, cũng đừng ăn đồ chua cay, hơn nữa bệnh hần tích tụ do tâm, bệnh này a, huyền bí vô cùng!” Lão đại phu nói xong, cũng không chờ Oản Oản đáp lời, mang theo Tùy Tâm liền đi ra ngoài, vừa đi còn vừa nói: “Cái dạng này, cũng đừng tiếp khách, bằng không chết còn nhanh hơn.”

Oản Oản nghiêng mặt nhìn Tĩnh Khuynh trong lòng, thở một hơi thật dài, vô luận như thế nào, tạm thời có thể giữ được mạng.

Uống thuốc xong, Tĩnh Khuynh ngủ vền vện một ngày, đến giữa trưa ngày hôm sau mới thanh tỉnh, nhưng sau khi hần tỉnh lại, vẻ mặt càng thêm xám xịt, giống như tất cả hi vọng đều tan biến, không còn muốn sống. Chỉ thỉnh thoảng ở lúc Oản Oản dịu dàng hỏi han, mới lộ ra vài phần sáng rọi.

“Có đau đến như vậy không?” Oản Oản vuốt gò má gầy yếu của Tĩnh Khuynh, cười hỏi.

“Ừ.” Nhắm mắt lại, mỗi một dựa vào lòng bàn tay ấm áp của Oản Oản, Tĩnh Khuynh thở dài một hơi.

“Đường bệnh cho thật tốt, đừng lo lắng chuyện gì khác, trong khoảng thời gian này Đông lang quân sẽ giúp ngươi xử lý.” Oản Oản nhìn hần tinh thần vẫn không tốt, liền cẩn thận an ủi nói.

“Oản Oản...” Tĩnh Khuynh nhẹ giọng kêu.

“Ừ?”

“Đừng đi...”

“Được.” Nhìn bàn tay bị hần nắm chặt, Oản Oản cúi mắt, nghĩ một đàng nói một nẻo, trả lời.

“Công tử, Mặc Thiên công tử cùng Xuân Thiệu công tử đến.” Ngoài cửa Tùy Tâm bỗng nhiên thông báo.

“Mời bọn họ vào đi.” Oản Oản thấy Tĩnh Khuynh gật đầu, liền cao giọng nói.

Vừa dứt lời, cửa bị người kéo ra, hai vị công tử một trước một sau đi vào, một vị mặc y phục vật dài màu xanh thẫm, một vị khác mặc y phục vật chéo xanh biếc, người đi trước tuổi hơi lớn, thoạt nhìn lớn hơn Tĩnh Khuynh một chút, mà người đi phía sau, hoàn toàn là thiếu niên, còn khiến Oản Oản nhìn có chút quen mắt.

“Thỉnh an hai vị công tử.” Xuống giường, Oản Oản nhường vị trí, hành lễ.

“Oản Oản cô nương không cần đa lễ, còn may mà Tình Khuynh được cô nương chăm sóc.” Người lớn hơn chấp tay khách khí nói.

“Mặc Thiên công tử quá lời.” Oản Oản xoay người rót hai chén nước mật hoa, ở chỗ Tình Khuynh không có nước trà, mọi người ai cũng đều biết.

“Khuynh ca ca thế nào?” Người lên tiếng hiển nhiên chính là Xuân Thiều, hần mở đôi mắt to đen lúng liếng, thoạt nhìn có chút tinh nghịch nhưng dung mạo xinh đẹp, môi hồng răng trắng, hai bên gò má đều mập mập mang theo chút tính trẻ con thơ ngây, tuy rằng bộ dáng có chút nữ tính, nhưng khí độ hào phóng, đã có chút giống quan gia tử. Oản Oản nhớ tới, lúc nàng ở hội Chợ Hoa nhìn hần từ xa, cũng nghe nói hần cuối năm sẽ tiếp khách.

“Tốt hơn nhiều, không còn đau như vậy nữa.” Oản Oản cười đưa chén nước qua.

“Quả nhiên vẫn là lão Bạch lợi hại.” Xuân Thiều nhấp một ngụm nước, ngọt ngào cười nói: “Đây là cái gì, uống ngon thật á.”

“Là nước mật, lão Bạch là ai?” Oản Oản lại đưa một chén khác cho Mặc Thiên.

“Chính là đại phu thường xuyên xem bệnh cho chúng ta, Xuân Thiều thấy lão ta có một chùm râu bạc, bèn gọi là lão Bạch, kỳ thực ông ta họ Tôn, mọi người đều gọi lão là Tôn đại phu.” Mặc Thiên cũng uống một ngụm, cảm giác không có gì đặc biệt, đôi mắt to của hần khẽ nhếch lên, hiện nay là “Tiểu bạch kiêu” nổi tiếng trong tiểu quan quán, nhưng hần lại có làn da màu lúa mạch, cẩn thận nhìn lại ngũ quan của hần, hốc mắt sâu sắc, sống mũi cao thẳng, môi cũng có chút dày, con ngươi mắt có chút tương tự như Đông lang quân, đều là nâu nhạt, có lẽ, lúc trước trong viên lạng lẽ có tin đồn rằng Mặc Thiên và Đông Sơ có quan hệ huyết thống, cũng không hoàn toàn là tin đồn vô căn cứ, ít nhất căn cứ vào dung mạo của họ, Oản Oản có thể đoán được, hai người đều có huyết thống người Hồ.

“Các người đến đây làm gì?” Tình nghiêng đầu, nằm ở trên giường ấm, hữu khí vô lực nhìn hai người nói.

“Nghe nói người bệnh không nhẹ, bèn qua thăm một chút.” Mặc Thiên cười, lộ ra hàm răng, tiêu sái vén tay áo lên, tựa vào trên bàn con, cả người tràn ngập nét xinh đẹp bướng bỉnh.

“Yên tâm, một giờ nữa chắc không chết được.” Tình Khuynh cũng cười, chỉ là cười đến miễn cưỡng, nét cô đơn trong mắt vẫn không xua đi được.

“Khuynh ca ca, huynh yên tâm, đệ nhất định sẽ báo thù cho huynh.” Uống được nửa chén nước mật, Xuân Thiều chồm tới, cắn giận nói: “Lần sau đệ gặp được Dịch Ngạn Chi, nhất định sẽ đánh chết hần.”

“Xuân Thiều, không được nói vậy!” Mặc Thiên trầm mặt xuống, quát lớn nói.

“Đệ không nói vậy, người kia thực không phải là thứ tốt đẹp gì!” Xuân Thiều tức giận trả lời, đứng lúc đối diện Oản Oản đang suy nghĩ.

“Loại chuyện này, đệ còn nhỏ, đệ không hiểu, huống chi chúng ta lại làm công việc này, nếu không nghĩ thông suốt, ai cũng không giúp được chúng ta.” Mặc Thiên ngira đầu uống hết nước mật trong chén, con ngươi nhợt nhạt tĩnh lặng làm người ta phát run.

“Ta không sao, Xuân Thiều... Lang quân có nói đệ khi nào thì treo quải bài không?” đôi môi Tình Khuynh trắng bệch, vờ như mới vừa rồi cũng chưa nghe thấy, chỉ ưu sầu nhìn Xuân Thiều, mới qua 14 tuổi, còn chưa bỏ được tính trẻ con, như hần năm đó vậy, chỉ là năm đó hần coi như mệnh tốt, gặp được Dịch Ngạn Chi, hần vừa bao liền bao mình ba năm, chỉ là sau này...

“Lang quân nói, có thể phải đẩy đến sang năm.” Xuân Thiều nói đến câu này, ánh mắt liền sáng lên, chuyện như vậy, kéo dài càng lâu càng tốt.

“Vậy thì cực tốt rồi, nếu có thể sau mười lăm tuổi mới tiếp khách, thì rất tốt.” Tình Khuynh thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng Xuân Thiều mới được quan bán vào vài năm nay, nhưng hần còn nhỏ tuổi, miệng lại ngọt, tâm nhân cũng không thiếu, chọc cho mọi người đều thích hần, chỉ là thích thì thích vậy thôi, Đông lang quân sẽ không vì vậy mà nương tay, dù sao chủ nhân chân chính của viên này, không phải là hần.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

“Có khả năng là cuối năm lang quân không có ở trong viên rồi.” Mặc Thiên nghĩ nghĩ một chút, buông chén nói.

“Hả? Lang quân muốn đi đâu?” Tình Khuynh tuy có chút thất thần, nhưng nghe tin tức thế, khó tránh khỏi cũng sẽ lộ ra vẻ mặt quái dị. Kể từ lúc Đông lang quân vào viên, còn chưa bao giờ ra khỏi cửa, cho dù trước kia có truyền ra hần có bao nhiêu tình nhân, nhưng cũng là đến viên tìm hần, và lại lang quân không có người thân, hần có thể đi đâu?

“Không biết, bắt quá, hẳn là xa nhà.” Mặc Thiên cúi đầu nhìn hoa văn trên ống tay áo, lẩm bẩm nói, không biết đang nghĩ gì.

“Thật không...” Tình Khuynh chỉ cảm thán một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Từ ngày Mặc Thiên cùng Xuân Thiều đến thăm Tình Khuynh, tinh thần của Tình Khuynh coi như tốt lên một chút, mà sau đó không biết có phải Xuân Thiều mê món nước mật của Oản Oản hay không, mà cứ vài ngày lại chạy tới một lần, có khi là cùng Tùy Tâm Tùy Ý chơi đùa âm ỹ một chút, hoặc chỉ là trò chuyện cùng Tình Khuynh, bắt quá đa phần đều là hấn nói, Tình Khuynh nghe.

Mặc Thiên cũng tới, nhưng dù sao hấn phải tiếp khách, đến ít hơn, thời gian cũng ngắn. Trong lúc đó, Trục Yên cũng biết được tin tức, chạy về thăm Tình Khuynh, đừng thấy hai người lúc trước âm ỹ gay gắt như vậy, nhưng đối với Tình Khuynh, Trục Yên cũng cực kì quan tâm. Vì thế hai người nam nhân thất tình, ngồi xuống chính là một buổi chiều, nhưng một mực không nói gì, chỉ là ngồi dựa ở đó, nhớ lại gì đó.

“Chẳng thà Trục Yên công tử đừng đến, mỗi lần đến chính mình không ăn cơm thì thôi, còn kéo theo cả công tử, hấn đi rồi, sắc mặt công tử rất khó coi.” Tùy Tâm cầm hộp cơm, xụ mặt, mắt hứn nói.

“Vây cũng không chính xác, công tử cũng vui mừng khi Trục Yên công tử đến, cùng là người ‘lưu lạc thiên nhai’ chứ sao.” Oản Oản cười khẽ, tuy nói là để hai người đồng cảm xúc sa sút giống nhau ở cùng sẽ có khả năng tăng thêm khúc mắc của Tình Khuynh, nhưng ngược lại, bọn họ cũng sẽ cùng nhau nhớ lại, cùng nhau học cách buông tay, còn những người khác thương tình Tình Khuynh, cũng không có quyền lên tiếng.

“Còn thiên với nhai cái gì, nếu công tử có gì không hay, đệ cũng muốn nhảy vực*.” Tùy Ý lách đầu đi theo sau lưng Tùy Tâm, quệt miệng nói, gần đây bởi vì Tình Khuynh không khỏe, hấn cũng không dám chạy đi đâu, một lần nữa gánh trên lưng chức trách của tùy thị.

(*nhảy vực: nguyên bản là “thiên nhai”cũng có một chữ “nhai”)

“Nói lung tung...” Ba người vòng qua hành lang gấp khúc, khoe mắt Oản Oản híp lại, phía sau hòn giả sơn trong vườn hoa cạnh hành lang gấp khúc dường như có một bóng người mới thoáng qua, nhìn màu sắc y phục, hình như là Mặc Thiên, nhưng đã trễ thế này, hấn không trong phòng dùng bữa, lại chạy đến phòng bếp lớn ở Hoàn Sơn viện làm cái gì.

Nghĩ không ra, Oản Oản cũng không để ý, có lẽ do Mặc Thiên tiếp khách nên tùy ý đi lại, rồi đi đến nơi này. Nhớ tới phòng bếp lớn Oản Oản liền liên tưởng đến phòng bếp nhỏ ở viện các nàng, thật sự là một đám người tìm chỗ chết, không biết nghe ai nói công tử bị bệnh, một đám liền tìm cách đi ăn máng khác, hoặc là rõ ràng từ chối không làm, Tình Khuynh là bệnh dạ dày, cũng không phải bệnh truyền nhiễm, đúng là một đám bà già không có học thức, lại cũng không thiếu tiền lương của họ, một đám “gió chiều nào thì theo chiều đó”, đáng khinh.

“Tùy Tâm, ngày mai đệ đến phòng bếp lớn lấy lương thực nói một chút, đồ ăn vẫn cứ chiếu theo bình thường mà đưa cho phòng bếp nhỏ của chúng ta.” ánh mắt Oản Oản lạnh lùng, cắn răng nói.

“Nhưng không phải lang quân nói trước khi tuyển được người, chúng ta đều ăn ở phòng bếp lớn sao?” Tùy Tâm nghi hoặc hỏi.

“Vài người chúng ta vẫn cứ ăn ở phòng bếp nhỏ, những người làm công việc lật vật khác thì bảo bọn họ ăn ở phòng bếp lớn, về phần cơm nước của mấy người chúng ta...” Oản Oản thẳng lưng, “Ta làm.”

Ngày hôm sau, Tùy Tâm liền đem tính toán lần này của Oản Oản báo cho Đông lang quân biết, Đông lang quân chỉ suy nghĩ một chút, liền đồng ý, đến lúc này, tiểu viện của Tình Khuynh đều hoàn toàn là do Oản Oản quản lý.

“Được rồi, đặt thịt heo ở đó đi.” Oản Oản đeo cái tạp dề đơn giản, đứng bên cạnh bếp lò, bếp lò ở nơi này còn thô sơ hơn cả mấy đời cổ đại kiếp trước của nàng, cũng may nguyên lý không khác xa lắm, hơn nữa còn có Tùy Ý giúp đỡ, nàng cũng coi như là có thể bắt đầu.

“Oản Oản tỷ tỷ, tỷ đang làm gì thế?” Tùy Ý trơ mắt nhìn Oản Oản cắt hết phần mỡ nhiều nhất của thịt heo, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ, cuối cùng không ướp thêm cái gì cả, liền ném vào trong nồi.

“Thắng mỡ.” Oản Oản cười trả lời, thời này mọi người ăn đồ luộc khá nhiều, cho dù nấu món xào cũng rất ít thêm dầu vào, hơn nữa Thần quốc không có loại dầu thực vật là dầu hạnh nhân như Khởi quốc, bọn họ chỉ có mỡ động vật, gọi là chi cao. Tuy rằng tay nghề của nàng không phải đặc biệt tốt, nhưng nấu đồ ăn phải bỏ dầu, nàng cũng biết điều đó, cũng may Hương Quân Viên không lo chuyện tiền nong, cũng không phải tiết kiệm thịt.

“Tùy Ý, đệ nhanh lên chút, đem quần áo đến tiền viện đi!” Tùy Ý còn muốn hỏi thêm, liền nghe thấy Tùy Tâm gọi ngoài cửa sổ, hiện tại trong viện, ngoại trừ tạp dịch chề cùi, ngay cả ma ma giặt quần áo đều bỏ chạy hết, sau khi biết việc này, Đông lang quân liền bảo Tùy Ý mỗi ngày đem quần áo cần giặt đến viên của Đông lang quân, để ma ma chỗ đó giặt giúp.

“A! Đã biết!” Tùy Ý đáp, lại lưu luyến không rời nói với Oản Oản: “Oản Oản tỷ tỷ, nấu xong nhớ chữa phần cho đệ nha.”

“Đi đi, không quên đâu!” Oản Oản cười nhìn theo thằng bé chạy ra cửa.

Chiên cá, rồi chưng thịt ba chỉ xong, cuối cùng dùng mỡ được ép ra từ tốp mỡ heo xào chút rau xanh, gia vị nơi này có hạn, hạt tiêu gì đó còn chưa du nhập vào, ngay cả tỏi, hành đều do mấy năm trước đây, một vị đại thần nào đó mang về từ Tây Vực, cũng may bản địa còn có gừng, tuy rằng cũng không có các loại nước tương xì dầu linh tinh, nhưng hơn hẳn ở chỗ nguyên liệu nấu ăn rất tự nhiên không ô nhiễm, ăn vào vị cũng không tệ.

Xào xong rau, lại nhìn nhìn chút cháo đường dạ dày trong nồi gốm, Oản Oản kéo tạp dề xuống, dùng muỗng múc một chén, lại gấp thêm chút rau, cùng

để vào trong hộp com. Xách hộp com ra phòng bếp, nhìn Tùy Tâm đang ở trong sân phơi chăn mền, không khỏi kêu: “Tùy Tâm, đệ đi ăn trước đi, đồ ăn ta để trên bàn ăn, nếu không ăn một lát nữa nguội mất.”

“Biết rồi, Oản Oản tỷ cũng về sớm một chút ăn com.” Tùy Tâm vỗ vỗ chần, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, dưới ánh mặt trời cười sáng lạn.

“Biết rồi.”

Oản Oản xách hộp com vào phòng, lại kéo cửa tiến vào, gần đây trong viện ít người hơn, Kim Hạp Ngân Hạp phụ trách quét dọn, Tùy Tâm Tùy Ý cũng bận việc, công việc của mọi người đều nhiều hơn, Oản Oản cũng không chú ý quy củ cũ, trực tiếp vào phòng ngủ, đến bên giường.

“Làm xong?” Tựa vào trên giường, Tinh Khuynh vẫy tay với Oản Oản, Oản Oản bèn đi qua, đặt hộp com xuống.

“Ừ.”

“Nhìn mặt đầy bụi này.” Tinh Khuynh cầm khăn cẩn thận lau mặt cho Oản Oản, ánh mắt có chút nóng, làm Oản Oản mắt tự nhiên nghiêng đầu qua.

“Ăn cháo đi.” Oản Oản mở hộp com ra, đem bát cháo dưỡng dạ dày còn nóng ra, bên trong có táo đỏ và hạt sen, ninh thật nhừ, ăn vào cũng không bị ối ra.

“Vắt vả cho nguoi rồi.” tinh thần không còn sa sút như thời gian trước, Tinh Khuynh dường như đang từ từ hồi phục, gần đây Xuân Thiều có nhắc đến Dịch nhị công tử như thế nào, hẳn cũng không còn giả vờ thờ ơ mà âm thầm bị thương nữa.

“Không vắt vả, cũng tốt, người trong viện ít, thì miệng cũng không linh tinh hỗn tạp, nhẹ nhàng thoải mái hơn.” Oản Oản đút cho Tinh Khuynh một muống cháo, nói không sao cả, là nói đám bà già kia mỗi ngày ăn no rủng mủ không có chuyện gì làm, đông gia dài tây gia ngắn, lúc trước nói năng thì không nói, sau này còn nói Tinh Khuynh thế này thế nọ, nội dung trong đó quả thực khó nghe, thậm chí còn bàn tán năng làm âm giường cho Tinh Khuynh nữa. Oản Oản không phải không nghe thấy, mà nàng căn bản là lười quan tâm.

“Ha ha, không phải nguoi vẫn luôn không để ý đến những chuyện này sao?” Tinh Khuynh ăn một gắp rau, lắc đầu cười nói.

“Cũng không phải, chỉ là từng trải hơn, nên nhìn ra mà thôi.” Oản Oản hoài niệm cười cười, con người chỉ cần không cố chấp như vậy, sẽ phát hiện, kỳ thực có đôi khi buông tay cũng là một loại giải thoát.

“Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nguoi, nguoi giống một con chuột nhắt.” Tinh Khuynh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, run vai cười nói.

“Con chuột nhắt á? Ta?” Oản Oản tròn to hai mắt nhìn, vẻ mặt không tin. Cho tới bây giờ nàng không biết, bản thân cũng có thể so sánh như vậy.

“Ừ, núp ở trên bệ cửa sổ, len lén nhìn xuống.” Tinh Khuynh giương mắt nhìn Oản Oản, ha ha cười nói.

“Lần đó a... Không phải sợ nguoi ta phát hiện sao, nguoi vậy mà còn nhớ rõ sao!” Oản Oản né tránh ánh mắt của hắn, không nghĩ tới ngày đó hắn cũng nhớ kỹ năng.

“Đúng vậy, ta còn chưa cảm ơn nguoi đâu, nếu không phải nhờ nguoi, muốn thoát khỏi vại tên nguoi Hồ kia, cũng phải hao tổn một chút trắc trở.” Tinh Khuynh nuốt xong ngụm cháo cuối cùng, lại để Oản Oản lau lau khóe miệng cho hắn.

“Không có gì, chỉ thuận tay dính vào thôi.” Nàng quả thật cũng là nhất thời quật khởi.

“Ta phát hiện, mỗi lần ta gặp chuyện buồn bực, đều gặp nguoi.” Tinh Khuynh rất tự nhiên nắm bàn tay cầm khăn của Oản Oản.

“Thật không..” Oản Oản thấy trong lòng bàn tay đồ mồ hôi, nhưng lại không rút ra được.

“Lần đầu tiên, là ta hẹn Dịch Ngạn Chi đi chơi, kết quả hắn không tới, ta buồn rầu đi về, liền gặp phải đám nguoi Hồ, lần thứ hai, vốn là muốn đi ngắm hoa đăng, kết quả ngắm một nửa, hắn lại bỏ ta lại, bị nguoi kêu đi, thậm chí còn quên đưa ta về, ngày đó ngay cả Tùy Tâm ta cũng không mang theo...” Tinh Khuynh mỉm cười nhớ lại, trong con nguoi nhàn nhạt ưu sầu, nhàn nhạt thương cảm.

Ngay cả tên tự của Dịch Ngạn Chi mà Tinh Khuynh cũng không gọi, Oản Oản gục đầu xuống, cũng nhớ lại lần thứ hai kia, quả thật là lần đó Tùy Tâm đi tìm hắn, thật không ngờ Dịch Ngạn Chi vậy mà vì công việc, bỏ Tinh Khuynh ở lại.

“Nguoi biết không? Kỳ thực... lần thứ hai gặp mặt, ta đã muốn chuộc nguoi...” Tinh Khuynh nhìn Oản Oản, nhẹ nhàng nói.

“Vi sao?” Oản Oản nghi hoặc nhìn Tinh Khuynh, bọn họ chỉ gặp mặt hai lần mà thôi, thậm chí cũng chưa nói chuyện.

“Bởi vì ánh mắt của nguoi đặc biệt sáng, hơn nữa luôn cảm thấy bên trong có điều gì đó, nhìn không ra, khiến cho nguoi ta nhìn không được mà tới gần...” Tinh Khuynh chậm rãi nghiêng đầu, tựa vào vai Oản Oản, “Còn nữa... Ta muốn thử xem một chút, hắn có tức giận hay không.”

“Nguoi muốn lợi dụng ta, chọc Dịch Ngạn Chi ghen?” Oản Oản có chút tức giận, nàng hoàn toàn không thể lý giải được suy nghĩ của nam nhân này, hắn thích một nguoi nam nhân, lại muốn dùng một nữ nhân để bức bách nam nhân kia, đây là cái logic quái gì?

“Ta cũng không biết nghĩ như thế nào, có lẽ chỉ là tính khí nhất thời, có lẽ chỉ là nóng lòng chứng minh... Chứng minh trong lòng hắn có ta.” Tinh Khuynh

trầm thấp nói: “Ngươi rất đẹp, xinh đẹp như một bông tuyết, ngày ấy ngươi vốn không có chuyện gì, là ta nhìn thấy ngươi, bèn nghĩ muốn ngươi ở bên cạnh ta, ta muốn xem xem hân có đồng ý hay không, hân vốn không đồng ý, nhưng ta nghĩ ra chủ ý cho hân, đề cập đến chủ tử của hân, đề cập đến đại nghiệp của hân, hân thế mà lại đồng ý... Ta năm nay 17, mà ngươi 15, hân vậy mà đồng ý cho một thiếu nữ còn tuổi thanh xuân như ngươi, ngày ngày ở trong phòng ta.”

Oản Oản không lên tiếng, nàng không biết bản thân nên nói gì, nàng bắt đầu tức giận bản thân chính là con bài của tình cảm giận dữ giữa hai nam nhân, cũng may mắn nàng nhờ vậy mới tránh được việc tiếp khách, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“Ồ trong lòng hân, ta vĩnh viễn đều xếp sau cùng...” Tình Khuynh cọ cọ lên cổ Oản Oản, khép hờ mắt nói: “Dù sao hân cho rằng, ta vẫn luôn sẽ ở tại chỗ chờ hân, không phải sao?”

“Tình Khuynh?” Cảm nhận được cảm xúc không giống như Tình Khuynh, thoát khỏi nỗi tức giận sinh ra khi vừa mới biết được tình cảnh lúng túng của mình, Oản Oản nhin không được mềm giọng, giải thích thay Dịch Ngạn Chi: “Có lẽ hân cho rằng, lỡ như kế hoạch của các ngươi có sơ xuất, ta liền chết rồi, ngươi xem không phải Hồng Chúc đã chết sao?”

“Không, tình cảm chân chính, là sẽ không tồn tại may mắn.” Vươn tay ôm thắt lưng Oản Oản, Tình Khuynh mơ hồ nói: “Huống chi, ta sẽ không để ngươi chết.”

Oản Oản ở cách gần, cũng nghe rõ ràng, môi giật giật, lại không biết khuyên gì nữa.

“Ta sẽ không chờ đợi hân nữa.” Tình Khuynh nhắm mắt lại, cuối cùng nói.

Có lẽ thật sự muốn buông tay, hay có lẽ đem nỗi đau vùi sâu vào đáy lòng, bệnh của Tình Khuynh dần dần khỏi hẳn, tuy rằng vẫn chưa thể ra ngoài tiếp khách, nhưng mỗi ngày ra cửa đi dạo một chút, cùng bằng hữu tâm sự trong vườn vẫn là có thể. Xuân Thiều hiển nhiên là khách quen trong viện, từ lúc một lần ăn tiệc một bữa ở đây, hầu như mỗi ngày Xuân Thiều đều đến, Oản Oản biết trù nghệ của mình ở hiện đại căn bản không là gì, nhưng ở nơi chỉ biết nấu đồ luộc như nơi này, món xào dù sao cũng là mới lạ, hơn nữa Oản Oản phối hợp chay mặn trộn lẫn, so sánh với trước đây chỉ có thịt cá, càng lấy được lòng của Xuân Thiều.

“Nghe nói tháng sau lang quân sẽ đi.” Uống nước trà táo đỏ mặt ong Oản Oản ngâm, Xuân Thiều ngồi trên sạp, thỏa mãn chu miệng lên.

“Tháng sau? Không phải là sắp bước qua năm mới sao?” Tình Khuynh kinh ngạc, kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, cho nên lang quân nói, chờ hân đi rồi, liền đóng cửa viên, để chúng ta ăn mừng năm mới vui vẻ, chờ hân trở về, mới mở viên lại.” Xuân Thiều hi hi cười, nghiêng đầu rất đặc ý, thế là không có ai quản hân rồi.

“Ngươi a, vẫn nên lo học cho tốt đi, bằng không chờ lang quân trở về, chỉ có mỗi ngươi là phải bị.” Tình Khuynh gõ thẻ tre lên đầu Xuân Thiều một cái, nhin cười nhắc nhở nói.

“Cũng không có gì hay mà học, trừ bỏ đánh đàn, cái khác... đệ đều không thích.” Xuân Thiều quệt miệng, nhỏ giọng thì thầm nói.

Tình Khuynh buông thẻ tre, thương tiếc vuốt đầu hân, Oản Oản bèn quay lưng lại, lấy điểm tâm từ trong hộp thức ăn ra đặt lên bàn. Bọn hân đều hiểu rõ ý của Xuân Thiều, họ cũng đồng dạng được dạy loại giáo dục này, nhưng bọn hân càng đồng dạng là thân bất do kỷ.

Đồng lang quân phải ra ngoài, liền thật sự bắt đầu chuẩn bị, hơn nữa hình như còn có chút sốt ruột, ngay cả hành lý cũng không chuẩn bị bao nhiêu, chỉ mang theo lương khô cần thiết, quần áo, còn có chút công cụ sưởi ấm linh tinh. Tùy tùng đi theo hầu hạ, là hai tùy thị thường bên cạnh hân, còn có một tiểu đồng, lại mang theo một phu xe. Đám người Tình Khuynh khuyên hân mang theo nhiều hộ vệ, lại bị hân lấy lý do làm chậm hành trình mà từ chối, đành vậy, mọi người chỉ có thể nhìn hân hành lý đơn giản, xe ngựa nhẹ nhàng, trong một buổi sáng sớm rét lạnh, ra khỏi Hương Quân Viên, lại bắt đầu từ ngày đó, Hương Quân Viên liền treo băng tạm ngừng kinh doanh.

“Được rồi, lang quân đi rồi, ngươi có muốn đi chơi không?” sau khi Tình Khuynh cùng Oản Oản tiễn Đồng lang quân, một đường tản bộ về, thêm vài phần thích ý.

“Không muốn.” đối với đi ra ngoài nàng không có một chút hứng thú, lần trước ra ngoài, đã trở thành bóng ma chôn trong lòng nàng, thời tiết lạnh như vậy, còn không bằng ở trong phòng, đọc sách cũng tốt, vẽ tranh cũng được.

“Ngươi thực không giống một đứa bé.” Tình Khuynh vuốt hạt ngọc trai trên vành tai Oản Oản, cười ái muội.

“Đứa bé nên thích đi ra ngoài chịu lạnh sao? Ta còn chưa có tật xấu đó.” Oản Oản mặc kệ hân, thiếu niên này khoảng thời gian trước còn khốn khổ vì tình, bệnh ủ rũ ỉu xìu, hai ngày nay cư nhiên lại giống như sống lại, khỏe mắt ăn mê hoặc, phóng điện ra tứ phía, bộ dáng phong tình vạn chủng, khiến đám Thanh quan nhân trong Thị Thanh viện hết hồn đến thất điên bát đảo, mặt đều đỏ đến cổ.

“Vây, chúng ta đi chuẩn bị mừng năm mới đi.” Ánh mắt Tinh Khuynh sáng lên, hình như nghĩ ra một đề nghị tốt.

“Không có tí sức lực nào.” Oản Oản lắc lắc đầu, kiếp trước nàng làm nhân tình, đều một mình mừng năm mới, xem tiết mục cuối năm, xem pháo hoa bên ngoài, ăn một chén sủi cảo đông lạnh, liền coi như là mừng năm mới.

“Rất vui đó, người biết cắt song cửa sổ không?” Tinh Khuynh vỗ tay một cái, hưng phấn nói, sau lại nghĩ tới Oản Oản từng là thiên kim phủ tướng quân, liền vội nói: “Chúng ta cũng có thể tìm đại thẩm ở viện khác nhờ hỗ trợ.”

“Biết một chút.” Oản Oản nhìn ánh mắt e dè của hân, trong lòng vốn từ chối lại buông xuống. Nàng đã từng cắt song cửa sổ, một trong những kiếp trước, nàng đã từng là con gái riêng của Hoàng đế, trước khi được nhận về, nàng và mẹ ở tại một tòa nhà nhỏ trong nhiều năm, tết âm lịch hàng năm, các nàng đều cắt song cửa sổ, mẹ nàng nói, cha nàng thích nhất là song cửa sổ bà cắt, cho nên chỉ cần mỗi năm bà đều cắt, người kia sẽ trở lại.

Chẳng qua, người kia quả thật có đến, nhưng mẹ nàng cuối cùng lại không chờ được.

“Đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn lẩu đi.” Tinh Khuynh chú ý tới cảm xúc chuyển biến của Oản Oản, làm bộ nhất thời hăng hái hô một câu.

“Được, đến lúc đó ta sẽ hầm canh xương làm nước lẩu.” Oản Oản lấy lại tinh thần, cười gật gật đầu, lẩu ở nơi này chỉ dùng rất ít gia vị, cơ bản phải dựa vào nước canh để tươi ngon hơn, nhiều nhất là kết hợp với đậu tương mà đại thúc gác công tự tay làm, nhưng ngược lại, thịt ở nơi này rất tươi mới, bắt lượn gà vịt cá đều là ăn lương thực hoặc ăn cỏ đại mà lớn lên, hoàn toàn không chứa chất kích thích sinh trưởng gì đó, chất thịt nhân nhụy, mang theo vị thơm nức tự nhiên, ngấm lại mà thêm.

“Đến lúc đó gọi Xuân Thiều, Mặc Thiển, cả Trục Yên đến, chúng ta cùng ăn.” Tinh Khuynh tính toán miệng ăn, vẻ mặt khát khao.

“Được, cũng phụng bồi hết các người.” Oản Oản tức giận cười nói, nhiều người như vậy, phải chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu a.

“Oản Oản...” Tinh Khuynh chợt nắm tay Oản Oản.

“Chuyện gì?” tay Oản Oản ấm áp, đã bị hân nắm riết quen, cũng lười rút ra.

“Ta và lang quân đem kế ước bán thân của người đến rồi.” Tinh Khuynh nắm tay Oản Oản, nhìn về phía trước.

“Ồ!” Oản Oản không hiểu ý này, dù sao nàng bị bán vào, kế ước bán mình ở trong tay ai, nàng cũng không quan tâm nhiều.

“Về sau, mỗi năm đều ở cùng nhau đi.” Tinh Khuynh nhìn ra bên ngoài hành lang gấp khúc, bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Oản Oản không trả lời, nàng không biết nên hứa hẹn thế nào, vẫn chưa có tin tức của thúc thúc, nếu thật sự có tin tức của thúc thúc, nàng thật sẽ không chút do dự đi theo sao? Oản Oản nghiêng mặt, ngẩng đầu nhìn nam tử bên cạnh, mặt như hoa đào, so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, chỉ cần chớp mắt vài cái có thể dụ được một đám bất luận nam nữ, trong lòng hân chỉ có thể chứa một người nam nhân... Oản Oản lại một lần nữa do dự...

“Oản Oản, người xem!” Tinh Khuynh bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng, chỉ ra bên ngoài hành lang, kích động nói: “Xem kia, tuyệt rồi!”

Oản Oản nhìn theo tay hân, quả thực, bên ngoài hành lang gấp khúc, từng bóng tuyết trắng giống như lông ngỗng, bông bành phiêu lãng, dạo chơi khắp nơi, chỉ chớp lát sau, bất luận phòng ốc, vườn tược, đều như phủ một chiếc áo khoác tuyết trắng mỏng manh, băng lãnh nhưng trong sạch, phiêu đảng không lưu tâm, Oản Oản nhớ Tinh Khuynh từng nói, nàng rất đẹp, xinh đẹp như một bóng tuyết trắng.

Chuẩn bị mừng năm mới đối với Oản Oản mà nói, vẫn rất vui vẻ, đặc biệt bên người có hai đứa nhỏ nhìn như hỗ trợ, kỳ thực là thêm phiền, Kim Hạp Ngân Hạp tuổi lớn hơn một chút, cũng biết nhiều việc hơn, giúp Oản Oản không ít việc, điều kiện của họ có hạn, cũng không làm nhiều món đặc biệt. Nhưng dựa theo thông lệ của Thần quốc, ở tiệc mừng năm mới là không thể thiếu thịt phơi khô còn có màn thầu.

Thần quốc là quốc gia ở phía bắc, có thành thị cũng có đồng cỏ, ưu thế lớn nhất đó là có rất nhiều quặng mỏ, cùng với chiến mã to lớn. Người nước Thần và người Hồ ở sát gần, hai bên giao dịch lui tới, cũng dẫn tới việc chiến mã lai giống rất nhiều, vì thế “khôn sống mỏng chết”, chiến mã của Thần quốc càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng tốt, tuy rằng điều kiện địa lý cũng không hậu đãi, nhưng quân đội lớn mạnh, buôn bán thịnh vượng, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao Thần quốc có thể đánh bại Khởi quốc vật chất dư thừa, lại trọng văn khinh võ.

“Thì ra người thật sự biết cắt song cửa sổ a.” Tinh Khuynh nhìn Oản Oản cầm tấm lụa màu đỏ tươi, cứ như vậy ở trong tay thoăn thoắt xoay vài cái, liền cắt được một cái có hình “niên niên hữu ngư” (mỗi năm đều có cá), thật đa dạng mới mẻ, còn trông rất thật hơn trước đây.

“Biết chứ, chỉ không biết nhiều mà thôi.” Oản Oản cắn răng nói, nàng quên khuấy đi mất, thời đại này, hiện nay chỉ có giới thượng lưu quý tộc mới sử dụng giấy, song cửa sổ ở nơi này chính là mở đầu cho song cửa sổ đời sau, vật liệu bình thường sử dụng là thuộc da và tơ lụa, dùng một cây kéo bằng đồng hoặc dao khắc mà thao tác, quả thực là muốn nàng chết sớm mà, biết vậy thà không đồng ý cho rồi.

“A... Oản Oản...” Tinh Khuynh thấy Oản Oản buông kéo, liền sáp tới.

“Chuyện gì?” Oản Oản nhìn con cá trong tay, thật tình cũng không vừa lòng lắm.

“Sắp sang năm mới, chúc người năm mới vui vẻ.”

Oản Oản cảm thấy trên cổ chợt lạnh, cúi đầu liền thấy là một ngọc bài.

“Đây là cái gì?” Oản Oản cầm lấy ngọc bài, trên mặt có khắc một chữ rất phức tạp, hình như là “Khanh”.

“Là lúc ta bị bán đến nơi này, trên người chỉ mang duy nhất vật đó, trên mặt là chữ ‘Khanh’, cho nên lang quân ở nhà trước kia, liền đặt tên ta là Tinh Khuynh.” Tinh Khuynh đeo cho Oản Oản xong, lại vươn tay vuốt lên miếng ngọc bài kia, hoài niệm nói.

“Trước đây người tên là gì, còn nhớ rõ không?” Oản Oản nhìn miếng ngọc, nhìn không được hỏi, trên người có thể mang theo loại ngọc tốt như vậy, vậy trước đây gia thế của hắn hẳn là không tệ.

“Không nhớ rõ, năm tuổi ta bị bán vào, lúc đến Hương Quân Viên đã là mười tuổi, lại nói, ta là bị quan bán, không chuộc được.” Tinh Khuynh lắc đầu, buông ngọc ra, lại sờ sờ đầu Oản Oản.

“Thực khéo, ta cũng là quan bán.” Oản Oản chợt cong mi, tự giấu cười nói.

“Ừ, chúng ta đều là không chuộc được.” Tinh Khuynh cũng vui vẻ, tỉa trán mình lên trán Oản Oản, Oản Oản bỗng nhiên cảm thấy mặt có chút nóng.

“Nhưng ngọc này ta không thể nhận được...” Oản Oản đưa tay định tháo xuống, đây là vật chứng minh thân phận của Tinh Khuynh, nàng không thể giữ, lỡ như ngày nào đó làm rớt, nàng hối hận cũng không kịp.

“Không sao, cứ xem như ta nhờ người giữ gìn.” Tinh Khuynh dè lại tay Oản Oản, nháy mắt mấy cái với nàng.

Oản Oản còn muốn nói tiếp, lại nghe bên ngoài Kim Hạp thở hổn hển chạy vào.

“Không xong, không xong! Xảy ra chuyện lớn rồi.” Kim Hạp dùng tay áo lau mồ hôi, liên miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

edit: ladymama

beta: Mạc Thiên Y

“Làm sao vậy?” Oản Oản thuận tay nhét ngọc bài vào trong vạt áo, đứng dậy hỏi.

“Tiền viện có ba người đến, yêu cầu nhất định là công tử ra tiếp khách.” Kim Hạp sốt ruột trả lời, hai tay đều không biết xua đến chỗ nào.

“Người nào? Không nói cho họ sao? Lang quân không có ở đây, ngừng kinh doanh.” Oản Oản cũng gấp, bức bối nói.

“Nói rồi, cũng vô dụng, bọn họ có chút lai lịch, chúng ta căn bản không ngăn được, bọn họ còn mang theo binh lính.” Kim Hạp ánh mắt đỏ ngầu nhìn Tinh Khuynh.

“Đừng nóng vội, nói là lai lịch gì?” Tinh Khuynh vẫn trầm tĩnh, không chút hoang mang nói.

“Nói là, nói là phủ Hiếu Liêm* Hầu, hình như là Nhị gia thứ xuất, hắn mang theo biểu huynh của hắn là Tam công tử của nhà Tả trung lang, còn có... Còn có người kia của nhà Kinh triệu doãn.” Kim Hạp càng nói càng khô sở, đúng là gấp đến bức ra nước mắt.

(*Hiếu Liêm: cách gọi cũ, đời Minh, Thanh gọi là cử nhân)

“Người nhanh đi ra ngoài từ cửa sau đi, trước cứ trốn đi một chút, đến lúc đó sẽ nói người không có ở đây.” Oản Oản nhớ tới đứa con trai độc nhất bá vương của nhà Kinh triệu doãn, liền biết là chuyện xấu, chỉ sợ mấy người này là âm mưu từ trước, lần này phủ Hiếu Liêm Hầu đến đây, phỏng chừng là muốn hả giận đòi công bằng cho đích nữ nhà bọn họ rồi. (Đích nữ nhà này là vợ sắp cưới của Dịch Ngạn Chi)

“Ta không thể đi, bọn họ vì ta mà đến, nếu ta bỏ đi, viên nhất định sẽ bị phá nát.” Tinh Khuynh nhìn bộ dáng hiêm khi nào nôn nóng của Oản Oản, trong lòng nhất thời mềm mại như muốn nhỏ ra nước.

“Bọn họ nói... Bọn họ nói nếu công tử không ra, bọn họ liền cưỡng ép tất cả Thanh quan nhân của Thị Thanh viện.” Kim Hạp lau nước mắt, nghẹn ngào nói, dù sao vẫn còn là một đứa trẻ, gặp được cường quyền mức này, cũng khó mà không sợ hãi.

“Chẳng lẽ không còn cách khác? Dầu gì cũng là một viên lớn như vậy, chẳng lẽ không có người đứng sau?” Oản Oản cũng hoảng, những người này quả thực chính là một lũ điên mà, tình thế bắt buộc như vậy, nếu Tinh Khuynh ra, vậy làm sao còn có đường sống.

“Không việc gì, ta đi xem...”

“Không được, ta đi xem cho, đến đó cũng có thể câu giờ một chút, người xem có bằng hữu nào có khả năng, nếu thật sự không được, thì sai người đi tìm Dịch nhị công tử đến, xem thử một chút hần tìm được cái loại thông gia gì, quả thực chính là cầm thú mà!” Oản Oản tức giận đến miệng không đắn đo lựa lời, nằng nặc gì mấy tên nam nhân như vậy, cũng lắm thì bôi thân mình vào, dù sao mục tiêu của bọn họ cũng không phải nàng, sẽ không muốn mạng của nàng, nhưng Tinh Khuynh thì khác, những tên này phỏng chừng là muốn trừ bỏ tai họa ngầm cho phủ Hiếu Liêm Hầu.

“Người không thể đi, người xinh đẹp như vậy, bọn họ thế nhưng là loại nam nữ đều ăn đấy.” Tinh Khuynh liền cảm thấy ánh mắt nóng nóng, rốt cục cũng có người, ở trong tình cảnh có thể “dẫn lửa thiêu thân”, còn nguyên ý che chở trước người hần, nàng không phải là vì quyền thế gì, cũng không phải là vì mưu kế gì, nàng chỉ đơn thuần không muốn để hần bị thương tổn, chỉ muốn đứng ra thay hần.

Tinh Khuynh cảm thấy toàn thân tê tê, tựa như bị con kiến nhẹ nhàng cắn, có chút ngứa ngứa, còn muốn cười, khoe miệng không kiềm được mà nhếch lên, nhưng trong mắt lại bất tri bất giác mơ hồ. Người kia, người thấy không, không phải tất cả người trên đời này đều xếp hần xuống dưới cùng, cũng có một cô nương xinh đẹp ngây ngốc, vì mình mà ngay cả bản thân nàng đều không cần.

Có đôi khi, muốn để một người thay thế một người khác trong lòng, chỉ cần trong chớp mắt, hoặc là trong một câu nói, vậy là đủ...

“Ngoan, ta đi ra đó trước chặn chân họ, người lập tức đến phủ Ninh Viễn Hầu tìm Thế tử gia.” Thật sự nhịn không được, Tinh Khuynh ôm chặt lấy Oản Oản, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói.

“Vậy...” Oản Oản vẫn còn thấy không ổn, lại bị Tinh Khuynh dùng ngón tay chặn lên miệng.

“Suýt... Ngoan ngoan chờ ta trở lại.”

Nói xong, Tinh Khuynh buông Oản Oản ra, xoay người đi ra ngoài, đi ngang qua bên cạnh Kim Hạp, Kim Hạp lơ mơ nghe Tinh Khuynh lầm bầm “Dịch Ngạn Chi, ta không bao giờ nợ người cái gì nữa.”

Tinh Khuynh đi rồi, Oản Oản vẫn còn đang ngây người, liền vội vàng xông ra ngoài, bảo Ngân Hạp tìm đại thúc gác cổng ở cửa hông, phái chiếc xe ngựa không có ký hiệu lập tức ra khỏi viện, đến phủ Ninh Viễn Hầu cầu cứu, cũng may mắn ba người quân áo lụa là kia sơ sẩy, chỉ canh giữ hai công lớn trước sau, còn công bên hông này lại quên, như vậy mới khiến Ngân Hạp có thể thuận lợi chạy ra ngoài.

Đội Ngân Hạp đi rồi, Oản Oản giống như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui, nàng cơ hồ khẳng định Tinh Khuynh lúc này đã vào miệng hổ, hiện tại trừ bỏ Ngân Hạp, nàng cũng phải tự nghĩ cách, nàng không thể chỉ dựa vào một hy vọng.

“Tùy Tâm, đệ có thể một mình ra ngoài không?” Oản Oản kéo Tùy Tâm còn đang lệt lết vì biết được Tinh Khuynh gặp nạn, hỏi.

“Có thể, Oản Oản tỷ nói đi nơi nào?” Tùy Tâm không ngừng nức nở, nghẹn đỏ mặt nói.

“Đi đến phủ của Chưởng Kim Ngô, tìm bạn cũ của ta là Cẩm Song cô nương, sau đó cầu xin nàng, tìm tướng công của nàng là Tướng công tử dẫn binh đến hỗ trợ, ta sợ Thế tử Ninh Viễn Hầu tay không binh quyền sẽ chịu thiệt.” Oản Oản nhớ tới Cẩm Song lấy chồng làm thiếp, nhưng người nợ đến nay còn chưa cưới chính thê, nói vậy vẫn là có vài phần yêu thích Cẩm Song, lại nói Tướng công tử cũng từng giao hảo với Tinh Khuynh, nói không chừng sẽ chịu giúp.

“A! Được, đệ sẽ đi ngay.” Tùy Tâm nghĩ xong, bèn chạy ra bên ngoài.

“Đợi chút, đợi chút, ta cùng đi với người.” Oản Oản vừa quay đầu lại, liền thấy Xuân Thiều nóng đỏ cả mặt, thở hổ hển chạy tới.

“Người đến đây làm gì?” Oản Oản nhớ Tinh Khuynh có bảo Kim Hạp đi thông báo cho các viện, đừng để người ra cửa, tất cả đều tránh ở trong phòng.

“Mặc Thiển ca ca không có ở đây, Khuynh ca ca xảy ra chuyện này, ta có thể không hỗ trợ sao, cho nên liền đi qua xem sao.” Xuân Thiều lau mồ hôi, phẩy tay áo xua nóng.

“Được rồi, Tùy Tâm liền nhờ người vậy.” nhìn Xuân Thiều một cái thật sâu, Oản Oản trịnh trọng nói.

“Oản Oản tỷ cứ yên tâm đi.” Xuân Thiều kéo Tùy Tâm liền đi ra ngoài.

“Xe ngựa, xe ngựa đâu! Phải tới cửa hông lấy xe ngựa!” Tùy Tâm bị hần kéo ô ô kêu to.

“Xe ngựa cái gì, chỉ có một cái duy nhất không có ký hiệu đã đi ra ngoài rồi, chúng ta đi tìm lão Bạch ở bên kia đường, mượn xe lão ta.” Con người của Xuân Thiều vừa đảo, cười hi hi nói.

Oản Oản nhìn bộ dáng lạnh lợi của Xuân Thiều, nhất thời cũng thả lỏng một nửa, còn một nửa lo lắng vẫn còn treo lên vì Tình Khuynh, một giờ nửa khắc vẫn không rơi xuống nổi.

Đứng ngồi không yên, Oản Oản đi qua đi lại, cảm giác thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp, nàng thậm chí có thể tưởng tượng nghe thấy thanh âm thống khổ của Tình Khuynh, cùng với tiếng cầu cứu bi thảm trong lòng. Rốt cuộc Oản Oản thấy bản thân không chờ nổi nữa, nàng bắt chợt đi đến bên cạnh Tùy Ý, nghiêm túc thấp giọng nói: “Trong viên hắc là có mê dược đứng không?”

Tùy Ý lập tức giật mình trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn Oản Oản.

...

“Như thế nào? Sao không kêu ra đi? Há? Không phải vừa rồi còn rất nhanh mồm nhanh miệng sao? Hử?” Hưởng Quân Viên, trong một sương phòng của gian thượng đẳng, ba nam nhân một thiếu niên, trên người thiếu niên bị lột chỉ còn một bộ trung y đầy máu rách nát, tay chân đều bị trói trên một cây cột, lộ ra một hình chữ đại (大), mái tóc đen như mực thật dài đã sớm tán loạn xuôi theo cần cổ duyên dáng, buông dài xuống thân mình đầy kêu gọi, ba nam nhân còn lại, hoặc ngồi hoặc đứng, ở bên cạnh, một tên nam nhân còn lại đang cao thấp xuống tay, vừa phản khởi vung roi, miệng vừa không sạch sẽ mắng đầy lời dung tục.

“Nói chuyện đi, cho người câu dẫn Dịch Ngạn Chi, người cũng xứng sao! Không phải người rất kiêu ngạo sao, kêu hắc đến cứu người đi, há? Người kêu hắc đi! Đồ dê tiện, người mà cũng xứng cho mấy ca ca đây chơi đùa sao, còn thu cái gì mà nhiều tiền... Nghĩ sướng vãi, nếu nữ nhân còn có bên dưới dê dê trứng, người có thể làm cái gì? Trừ bỏ mộng, người có thể bán cái gì? Há?” Từng nhát từng nhát roi quất lên người thiếu niên, người thiếu niên nhắm chặt hai mắt, hàm răng cắn chặt, miệng tuy không bị nhét, nhưng hắc một tiếng cũng không kêu ra, chỉ im lặng cam chịu.

“Đã vậy, còn không cho ta sờ, hôm nay ta liền sờ cho đủ.” nam nhân đứng ở một bên, chảy nước miếng, hai mắt lóe sáng, bàn tay to béo luồn vào trong trung y của thiếu niên, từ bên hông sờ xuống, thẳng đến bẹn đùi, thiếu niên nhất thời toàn thân run rẩy.

“Hử hử, quả nhiên là cái thứ con mẹ nó lẳng lơ, mới sờ soạng hai cái đã không chịu được?” Tên cầm roi cười nói, cũng niết mạnh hai cái.

“Không hứng thú gì cả, ngay cả kêu một tiếng cũng không. Kính Tri, người đổ thuốc vào cho hắc đi.” Một nam nhân ngồi ở bên cạnh, nhàm chán vẩy vẩy tay, chỉ chỉ lên bàn nhỏ.

“Ồ! Viên huynh, người liền xem đủ rồi sao.” Nam nhân cầm roi kia bùng bát thuốc, về mặt đầy âm hiểm cười đi qua, nam nhân bên cạnh lập tức phối hợp cạy miệng thiếu niên ra.

“Hắc hắc, bảo bối, để các ca ca nhìn xem, người đến tốt cùng là khuynh quốc khuynh thành cỡ nào.” Nam nhân cầm roi kia, không lưu tình đổ trọn bát thuốc vào, không thèm để ý đến thiếu niên giãy dụa.

“Kính Tri, sau Viên huynh, có thể nhường ta đến trước được không?” Nam nhân béo đã cạy miệng kia, liếm mặt, nịnh nọt cười nói.

“Cứ đến trước đi, ta không có hứng thú với nam nhân, tuy rằng hắc còn đẹp hơn nữ nhân, nhưng không có ngực, lại nói, hắc cũng đã bị anh rể ta chơi đùa qua, cậu em vợ như ta làm sao lên được, các người cứ tùy ý đi.” Cầm cù lạc trên bàn, Nhị lang Viên gia của phủ Hiếu Liêm Hầu cả lợ phát phờ ném vào miệng, hào phóng nói.

“Được, ta đây đến trước, Viên huynh cũng đã nói rồi.” Tên béo kia nóng vội rống lên vài tiếng, xuống tay liền càng không lưu tình.

“Được rồi, Tào béo, người trước thì người trước, đến lúc đó dùng thuận rồi, ta vừa vặn có thể nhận.” Tên cầm roi nói, cũng không tranh giành, buông roi xuống cũng ngồi xuống bên cạnh Nhị lang Viên gia, ăn lạc.

Thiếu niên bị trói theo động tác của tên béo kia, chỉ thấy toàn thân đỏ lên, trong cánh môi vốn đã bị cắn nát phát ra tiếng rên rỉ như mèo con, thẳng khiến tên béo bên cạnh hai mắt ửng đỏ, cao thấp cuồng quít hôn vài cái, liền bắt đầu luống cuống tay chân cởi quần, hai người ngồi bên cạnh, cũng nhìn thân mình trần trụi tuyết trắng kia mà không tự giác nuốt nước miếng, quả thật là tuyệt sắc nhân gian a.

Tên béo rất dễ dàng cởi quần, lộ ra cái mông to béo, đưa tay liền ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, đề thương muốn xông vào bên trong, hoàn toàn không để ý đến thân thể của thiếu niên. Thiếu niên cau mày, toàn thân vô lực, muốn phản kháng lại chỉ có thể vận vẹo hai cái tượng trưng, ngược lại càng kích thích dục vọng bạo ngược của tên béo, một bàn tay to đỡ thiếu niên, một bàn tay còn lại bùm bùm sờ soạng bừa bãi, tiếng rên rỉ của thiếu niên càng lớn hơn nữa, muốn không chế cũng không chế được.

Ngay tại lúc thiếu niên mắt thấy sẽ bị vũ nhục, cửa sương phòng bị gõ vang.

“Ái?” Nhị lang Viên gia đang bị kia tiếng rên rỉ đinh ngáy của thiếu niên kia làm ngứa ngứa trong lòng, bị người phá đám, khó tránh khỏi buồn bực.

“Là nô gia, nô gia ở Đãng Chi lâu.” Nghe thanh âm, bên ngoài hiển nhiên là một cô nương yên kiêu.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

edit: ladymama

beta: Mạc Thiên Y

“Đặng Chi lâu? Ngươi nghe qua chưa?” Nhị lang Viên gia vỗ nam nhân tên tự “Kính Tri” bên cạnh đang chăm chú nhìn thiếu niên kia.

“Đặng Chi lâu? Chưa từng nghe qua, chắc là một kỹ viện mới mở.” Lương Hồ Miển [Kính Tri] phục hồi tinh thần lại, nuốt cù lạc trong miệng xuống, không thèm để ý nói.

“A? Ta không kêu nữ nhân a?” Nhị lang Viên gia - Viên Định Khôn đảo mắt, chần chờ nói.

“A, sao còn không mở cửa a, vậy ta có thể đi rồi, thật là, cũng không biết ai thiếu đạo đức như vậy, kêu cô nương ta đi một chuyến tay không.” cô nương bên ngoài vừa nói liền xoay người muốn đi.

Viên Định Khôn bị tiếng nói non nớt như em bé của cô nương kia nhốt chặt tâm, ngấm lại tiểu quan trước mặt này đã khiến hạ thân hấn nổi lên đã không cầm được nổi rồi, như vậy cô nương kia đã đến, sao không thử xem mặt hàng, vạn nhất là một tiểu mỹ nhân, chẳng phải vừa vận cho hấn giảm nhiệt khí? Đỡ phải xem cánh sắc hương điểm như vậy, mà bị ghen.

“Ngươi, đi mở cửa nhìn xem!” Một cước đá vào trên đùi Lương Hồ Miển, Viên Định Khôn hất miệng phản phô.

“Aizz! Aizz!” Thấy thiếu niên sắc mặt ửng hồng, Lương Hồ Miển lưu luyến không rời đứng lên, nghĩ tên béo này mà vào không được, hấn trở lại cũng không thuận nữa rồi.

Lương Hồ Miển tâm tình không vui đi tới cửa, cau mày một phen hất cửa phòng ra, lớn tiếng la: “Ai đó? Kêu cái rắm gì?”

“Ôi, ca ca nhi thật nóng tính nha!” Một làn gió thơm làm ánh mắt Lương Hồ Miển mê đắm, cô nương kia khanh khách cười duyên, như một loại rượu được ủ âu năm, nghe vào liền khiến người say.

“Ngươi... Ngươi là ai? Ngươi...” Lương Hồ Miển cố gắng trấn định, mở to mắt, nhìn ra ngoài, nhất thời ngay cả nói cũng không trôi chảy.

Bên ngoài, một cô nương y phục rực lửa, trời rất lạnh, cô nương kia một thân váy áo ngang ngực bằng lụa, áo khoác yên la mềm mịn, loại vải la này thoát nhìn càng mỏng càng xuyên thấu, làm da thịt trắng như tuyết dưới lớp lụa như ẩn như hiện, bộ ngực nở nang cơ hồ như muốn nhảy thoát ra, lại nhìn đến đôi mắt linh hoạt, xéch về đuôi mắt vẽ phần hồng, trên gương mặt gò má phần nộn, hé ra bờ môi nhỏ nhỏ mọng nước tản mùi đàn hương, vừa nhìn đã muốn hôn lên. Cô nương này nhìn từ xa, toàn thân cao thấp không có chỗ nào mà không mỹ hoặc, nhưng nhìn gần, thì như tiên nữ trên trời, băng thanh ngọc khiết khiến người không dám mạo phạm, nữ nhân vừa trong trẻo vừa quyến rũ như vậy, hấn chưa bao giờ gặp qua.

“Aizz, vị ca ca này, ngươi định nhìn nô gia đến khi nào? Hôm nay trời rất lạnh á.” Cô nương chu môi, ánh mắt ủy khuất cầu người, tay phải ôm lấy cánh tay trái, khiến hai khóa trước ngực càng dòn lại phồng lên.

“Vào đi vào đi! Cô nương mời vào.” Lương Hồ Miển nuốt mặt một cái, cố nén lồng ngực đập kịch liệt, mời cô nương tiến vào.

“Ca ca, ngươi thật tốt.” Cô nương duỗi ngón trở ra, như một ngọn cỏ mềm mại lặng yên lướt qua quai hàm coi như là bóng loáng của Lương Hồ Miển.

“Ai vậy... Ngươi...” Viên Định Khôn đã sớm không chịu nổi rồi, nghe thấy cô nương tiến vào, vài bước đi ra khỏi phòng, vừa ra liền thấy cô nương trước mắt, cũng không thốt được lên lời.

Theo sau Viên Định Khôn là cái tên béo kia còn đang kéo quần được một nửa, hấn vốn dĩ muốn thừa dịp ‘làm tới’ vị thiếu niên kia, nhưng lổ tai lại nghe tiếng cười duyên của cô nương ở ngoài phòng, nhất thời không thể lựa chọn ‘đi hay bỏ’, liền phân tâm, hai tay vuốt ve qua lại đùi của thiếu niên, sau đó lại sợ mình ra trễ sẽ không chiếm được tiện nghi gì, liền tạm thời thả thiếu niên ra, xoay người đi theo ra, dù sao Nhị lang Viên gia cũng đã nói, hấn được làm trước, vậy cũng không cần nóng vội.

“A, đây hấn là Nhị lang Viên gia.” Cô nương kia uốn éo thân mình, đảo ánh mắt lên người Nhị lang Viên gia, ngấm nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới.

Viên Định Khôn cảm thấy bị ánh mắt của cô nương kia đảo qua, toàn thân liền nóng lên, giống như là bị người lột sạch sẽ, dùng bàn tay ngọc sờ soạng đến đầu ngón chân cũng xấu hổ, thì càng khỏi nói đến ‘tiểu báo bối’ trên người, nhất thời miệng đắng lưỡi khô, mặt đỏ lừ.

“Cô... Cô... Cô nương...” tên Tào béo - Tào Mãn vừa níu quần, còn lộ ra nửa bờ mông, ánh mắt mê đắm, khoe miệng chảy nước miếng, nhất là nhìn thấy đôi mắt nhỏ của cô nương, cả người đều muốn ngất.

“Phi, đáng chết, ai là cô cô của ngươi.” Cô nương phát phát khăn tay, lại là một làn gió thơm, khiến mọi người trong phòng một phen hoảng hốt.

“Khụ khụ... Cô nương, quý danh của cô nương là?” Viên Định Khôn cũng không biết làm sao mà tên béo bên cạnh khó nhìn như vậy, lấy thân mình che

hắn lại, ra về lịch sự hỏi.

“Công tử kêu ta đến, cư nhiên lại không biết tên ta sao?” Cô nương áo đỏ kia dùng cánh tay tựa lên vai Lương Hồ Miển bên cạnh, cười hi hi, cũng không nhìn Viên Định Khôn, chỉ hướng về phía Lương Hồ Miển thổi một ngụm hương khí.

“Ăn ngay nói thật, cô nương, chúng ta... Chúng ta không có kêu cô nương đến.” Lương Hồ Miển kia bị sắc đẹp mê đắm làm choáng váng đầu óc, nhìn không được mở miệng nói.

“Cái gì? Không phải các người?” Cô nương liền thu lại nụ cười, sửa sang lại quần áo, làm bầm buồn bực nói: “Nhất định là nha đầu Quế Cúc chết tiết kia hãm hại ta.”

Dứt lời, cô nương lạnh mặt, cung kính thi lễ với ba người, nói: “Một khi đã vậy, chỉ sợ là nô gia đã nhầm lẫn, làm phiền nhã hứng nhã hứng của các vị, ta xin thỉnh tội, vậy từ biệt.”

“Ai ai ai! Cô nương chớ đi a...” Viên Định Khôn vừa thấy cô nương thật sự quay đầu bước đi, bước lên phía trước ngăn lại.

“Như thế nào? Muốn ép buộc a, nói cho các người, Đấng Chi lâu chúng ta cũng không phải là dễ chọc, mặt sau còn có vị này.” Nói xong, cô nương khinh thường giơ bàn tay lên, quơ quơ năm ngón tay, ba nam nhân nhất thời sắc mặt có chút cứng ngắc.

“Cô nương, đừng nóng, đừng nóng, không phải chúng ta còn không biết Đấng Chi lâu sao.” Viên Định Khôn tiến lên giữ chặt tay áo cô nương, thấy vẻ mặt cô nương không có ý phản cảm, liền cười đến càng sáng lạng, “Cô nương đã đến đây, tất nhiên không thể về tay không.”

Viên Định Khôn đưa mắt qua, Lương Hồ Miển lập tức hiểu ý, từ trong túi tay áo lấy ra năm lượng bạc, nhét vào bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô nương.

“Ừm, này cũng có lý, tay không trở về như vậy, sợ là sẽ khiến các nàng chê cười.” Cô nương bĩu môi, bỗng nhiên giọng nói phát ra có chút tính ngây thơ trẻ con, lại khiến ba nam nhân toàn thân run rẩy.

“Chớ sợ chớ sợ, chúng ta đều là người thương hương tiếc ngọc, tuyệt sẽ không để cô nương chịu thiệt.” Viên Định Khôn cười sờ lên cánh tay cô nương, quả nhiên so với sợi tơ còn trơn mềm hơn a, không khỏi càng thêm suy nghĩ bậy bạ.

“Vậy được rồi, vậy các người nên nhớ nô gia a, sau này đến Đấng Chi lâu cần phải chiếu cố nô gia đó nha.” Cô nương bắt đầu đi liếm liếm môi, phóng mị nhãn hướng tới Tào béo, tay nắm quần của Tào béo cũng muốn nhũn ra.

“Nhất định nhất định.” Viên Định Khôn không hề hoài nghi lời nói của cô nương, trong kinh thành này, ai cũng không dám cầm ‘lá cờ’ của Ngũ hoàng tử mà phô trương lung tung lớn như vậy, nói vậy Đấng Chi lâu này là chốn phong nguyệt mà Ngũ hoàng tử mới xây, dù sao phụ thân hắn cũng dựa vào Thái hậu, tin tức ở chỗ Ngũ hoàng tử, hắn cũng không lĩnh thông mấy.

“Ta là đầu bài của Đấng Chi lâu, tên gọi Minh Nguyệt.” Cô nương nghiêng người bất động thanh sắc né tránh ‘móng tay heo ăn mận’ (quấy rối) của Viên Định Khôn, lại hướng ba người thi lễ một cái.

“Ôi chao, thật sự là người cũng như tên a, chắc chắn, Minh Nguyệt cô nương, tựa như trăng sáng (minh nguyệt) trên trời, là tiên nữ của tiên cung a.” Lương Hồ Miển lập tức đi lên vuốt mông ngựa.

“Ca ca quá khen.” Cô nương hướng về phía Lương Hồ Miển chớp mắt mấy cái, lại cảm giác được tên Tào béo kia nhích lại gần, liền xoay người giơ thực hộp trong tay lên đưa cho hắn nói: “Này, cầm giúp ta một chút, môi tay muốn chết a.”

Giọng điệu hờn dỗi, biểu cảm chân chất, Tào béo cầm lấy hộp thức ăn, xương cốt đều mềm nhũn, thiếu niên vừa rồi chỉ có thể đùa nghịch không được đáp lại kia, cũng bị hắn quăng ra sau đầu.

“Cô nương còn mang theo thực hộp, thật là, không nói sớm một tiếng, cũng sẽ không môi chết cánh tay cô nương.” Viên Định Khôn đẩy Tào béo qua một bên, ra về nhã nhặn thương tiếc nói.

“Vẫn là Nhị lang Viên gia biết đau người ta a, không hổ là quân tử.” Cô nương xoay người, như không xương cốt tựa vào trên người Viên Định Khôn, làn hương kia phiêu phiêu bồng bồng, khiến Viên Định Khôn cảm giác có chút mê mẩn.

“Minh nguyệt cô nương, cái kia... Cái kia...” Tào mập mập thấy cô nương đối với hai người kia đều hoà nhã, lại chỉ hờ hững với mình hắn, trong lòng liền có chút nôn nóng, nhưng lại không thể quá đường đột, đành phải kêu một tiếng, muốn khiến cho cô nương chú ý.

“Chuyện gì?” Cô nương ghét bỏ bĩu môi nói: “Nhìn người như vậy, làm sao được phong nhã như hai vị công tử, chúng ta cũng không phải là người dân bá tánh thô tục bình thường, cho dù có cái gì, cũng không nên lộ trên mặt, chuyện phong nguyệt này cũng phải chú ý từng bước, người biết hay là không biết, nô gia ta đây cũng không dễ dàng tiếp khách như vậy.”

Hai người còn lại đều gật gù phụ họa, làm sao cũng không thể để cho cô nương người ta kinh thường, vạn nhất lại truyền ra ba người họ không hiểu chuyện phong nguyệt, chỉ giống như một tên đại quê mùa, sau này làm sao lẫn lộn trong chốn này, nếu là chuyện thi hành bạo lực với Tĩnh Khuynh thì còn dễ nói là ân oán cá nhân, nhưng đối mặt với cô nương dưới danh nghĩa Ngũ hoàng tử còn nói lời vô lễ như vậy, sẽ bị người chê cười, không biết thương hương tiếc ngọc, huống chi, cô nương này lại là đầu bài, xem dung mạo cùng dáng người này, nói không chừng không bao lâu, quyền quý ở kinh đô này phải có hơn phân nửa sẽ quỳ dưới váy nàng ta, đến lúc đó muốn tiếp cận, sợ là có bao nhiêu bạc cũng khó khăn, vẫn không nên đắc tội thì hơn.

“Minh Nguyệt cô nương nói phải, vậy theo ý kiến của cô nương...” Viên Định Khôn ho khan một tiếng, ngồi nghiêm chỉnh nói.

“Ha ha, Thần quốc chúng ta tuy rằng không thể so với Khôi quốc coi trọng thi từ ca phú, nhưng cũng không thể quá mức tùy tiện, không phải sao? Nơi này mặc dù không có ca cơ vũ cơ gì, nhưng chúng ta cũng không thể để mất vui được, cứ như vậy đi, chúng ta cũng không chơi trò sắc mùi cao quý đó, chúng ta đến uống rượu vụng quỳên, ai thua người đó uống rượu, nô gia ta lại thanh xướng cho các vị mấy khúc, giúp vui một chút.” Cô nương lấy ra một bình ngọc từ trong thực hộp, con người của Viên Định Khôn lóe lóe, chất ngọc này quả thật bất phàm, lại nhìn vài vật sơn mài trên mâm, cho thấy cô nương nói là danh nghĩa của Ngũ hoàng tử, quả là chuyện thật, không khỏi càng dè dặt vài phần.

“Vậy... vậy cô nương trước hết xướng một khúc đi.” Tào béo ma ma cọ cọ tựa dài lên bàn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nương mà ngây người.

“Phụt, được, ta xướng một khúc.” Cô nương trừng mắt Tào béo, chỉ thấy hân ánh mắt càng mê mang, không khỏi cười nói.

“Ồ... Ô um...”

Nhưng cô nương còn chưa mở miệng, trong phòng trong liền truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ của thiếu niên, về mặt cô nương lại một lần nữa trầm xuống. “Chuyện này là sao a? Không những có cô nương, phía trước còn có tiểu quan? Nhị lang Viên gia, như vậy có chút không lịch sự rồi, nếu không cứ như vậy đi, hôm nay ta đi về trước, các người chơi đùa xong rồi, lại đến Đãng Chi lâu tìm ta, được không?” Cô nương nói xong liền vén váy đứng lên, đây là quy củ bất thành văn* ở phố Hoa, những người khác thì không sao, nhưng đầu bài của các nhà là tuyệt đối không có khả năng cùng tiếp khách với người tiếp khách khác phái, ngay cả dịp Chợ Hoa, cũng phân rõ nam nữ, mà các quan to quyền quý cũng biết rõ quy ước trong nghề này, tất nhiên sẽ không tùy ý phá vỡ.

(* quy củ bất thành văn: luật lệ ngầm)

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

edit: ladmama

beta: Mạc Thiên Y

“Ai, dừng! Dừng... mới tạm thời còn chưa có chơi a, cô nương đã tới rồi, thì cứ để hân ở bên trong đội, chúng ta cứ uống a, một lát ta bảo người đưa hân ra ngoài, sẽ không quấy rầy cô nương mất hứng.” Viên Định Khôn vừa thấy cô nương lại muốn đi, vài động tác liền bật lên, một tay kéo cửa trong phòng đóng lại, một tay kéo tay áo cô nương lại, nịnh nọt khẩn cầu nói.

“Thật sao?” Cô nương nhú mày.

“Thiên chân vạn xác.” Lương Hồ Miển cũng gật đầu theo.

“Vậy ta ở lại, nhưng các người đừng đi vào trong làm bậy a, bằng không ta lập tức rời đi.” không ai phát hiện, ngay tại lúc Viên Định Khôn nói còn chưa động vào Tinh Khuynh, cô nương kia vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, lại giương mắt nhìn tấm cửa kéo kia một chút, cô nương bắt động thanh sắc ním ním mỗi.

“Được, được!” Ba người trăm miệng một lời nói.

“Vậy còn không mau ngồi xuống một chút a, ta xướng một khúc trước, xướng không hay, các người đừng cười ta a.” Đôi mắt đẹp vừa cong lên, cô nương đẩy Viên Định Khôn, liền cười tùm tùm ngồi xuống kê bên Lương Hồ Miển.

Đội ba người ngồi vào chỗ của mình, cô nương rót rượu trong bình ra bốn chén, lại để họ mỗi người cầm một chén rồi, lúc này mới tựa thân vào, dùng cánh tay chống cằm, mở miệng xướng: “Chàng ơi... chàng... uống với thiếp một chén rượu, đừng quên nắm đôi tay thiếp nhỏ bé.

Chàng ơi... chàng a... uống tiếp một chén rượu, đừng quên thấp âm lò cho thiếp...”

Xướng nhẹ nhàng uyển chuyển, ba người đều đắm chìm trong lời ca đơn giản nhưng êm tai của cô nương, cô nương càng xướng càng mê hoặc, tiếng ca lại thêm vài phần nũng nịu, vài phần non nớt trẻ thơ. Như một cô nương lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, nhiệt liệt hướng đến tình lang của mình, biểu hiện tình cảm của mình. Ba người không thể không hãm sâu vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

“Chàng ơi... Chàng a... hãy cảm nhận lên thiếp... như đem đến hương hoa cho thiếp...”

Cô nương vừa xướng vừa đứng lên, trên tay không ngừng rót rượu cho ba người, ba người bị ánh mắt kiều diễm, bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng làm

đầu óc mê muội, còn chưa nói muốn vùng quyền thi thố, ba người đều uống hết gần nửa bình rượu, trong lúc nhất thời ‘trời đất quay cuồng’, liền nhìn thấy cô nương cười mới xinh đẹp lắm sao, bờ môi rung động, cùng với làn váy lụa hồng hồng kia...

Cô nương nhìn ba nam nhân say rượu nằm la liệt lên bàn, lạnh lùng cười, thu thập xong đồ trên bàn, lại cầm bầu rượu trong phòng ra, đặt lên bàn, làm ra tình huống như ba người đối ẩm, uống đến say ngất.

Cuối cùng cô nương đi đến tấm cửa kéo bên cạnh, chỉ kéo ra một khe hở, nhìn vào bên trong, sau đó hài lòng hé miệng cười yếu ớt, lúc này mới xoay người, thoải mái bước ra cửa phòng, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm bỏ thí cho ba nam nhân say mềm kia.

Vừa ra khỏi cửa, Tùy Ý ở ngoài cửa lập tức cảm áo choàng lông chồn tới, cô nương cười cảm kích, phủ thêm áo choàng, đội mũ áo choàng lên, cúi đầu mang theo Tùy Ý bước theo hành lang gấp khúc, một chút cũng không để cho binh lính canh giữ ở ngoại viện phát hiện.

“Oân Oân tỷ tỷ, tình huống của công tử không tốt lắm, Xuyên Nhi đã đến Tùng Đình các tìm Liên Âm ca ca, nói là đã uống thuốc giải rồi, cũng không thấy chuyển biến tốt hơn, trừ phi... Trừ phi tìm một nam nhân đến...” Tùy Ý không hiểu rõ lắm, chỉ y theo lời nói của Liên Âm, kỳ thực Liên Âm còn nói có thể tìm một nữ nhân tới, chẳng qua hấn không cần thận mà quên thôi.

“Bá đạo như vậy sao?” Oân Oân tất nhiên biết Nhị lang Viên gia này sẽ không dễ dàng buông tha Tinh Khuynh, xuống tay nặng như vậy, nếu không đùa chết, cũng sẽ không để hấn tốt hơn, nếu không phải sợ chọc phiền toái lớn, vừa rồi nên thiên hết ba con lợn kia, tránh gây tai họa cho người khác.

“Dạ, Liên Âm ca ca nói, sợ là không xuất ra hóa được, về sau sẽ bị phế.” Tùy Ý cúi đầu, hấn không hiểu hòa cái gì, nhưng hấn biết thân thể công tử sẽ hỏng mất.

“Ta đã biết, Kim Hạp đâu?” Oân Oân nhớ ra là Kim Hạp cùng đi theo Tinh Khuynh.

“Bị người giam ở gian cách vách, người của chúng ta không đưa ra được.” Tùy Ý cũng lo lắng cho Kim Hạp, cũng may ba người kia chủ yếu nhằm vào Tinh Khuynh, Kim Hạp tuổi không lớn, bộ dạng cũng bình thường, bọn họ cũng không làm gì thắng bé.

“Ngân Hạp đã về chưa?” tuy rằng Oân Oân đưa Tinh Khuynh ra được, nhưng chuyện khác phục hậu quả, các nàng không có khả năng làm được, chỉ có thể chờ người có năng lực đến, hơn nữa phải đến trước lúc ba con lợn kia tỉnh lại.

“Đã trở lại, nhưng...” Tùy Ý ừ ừ nói: “Nhưng Thế tử Ninh Viễn Hầu không ở trong phủ, nói là đã đi đến đất phong.”

“Vậy... Cũng chỉ có thể chờ Tùy Tâm.” Ninh Viễn Hầu là xếp vào hàng Hầu, từng dùng binh quyền đôi lấy đất phong, đến lúc này chỉ sợ năm sau mới trở về. Trong lòng Oân Oân chợt lạnh, vốn dĩ cảm xúc vui sướng khi cứu Tinh Khuynh ra được, trong nháy mắt lại bị dập tắt.

Rất nhanh, hai người đã tiến vào tiểu viện của Tinh Khuynh, Ngân Hạp đang nấu nước, Oân Oân cởi áo choàng, không thay quần áo liền vào phòng trong, vừa tiến vào nội thất, liền nghe thấy tiếng rên thống khổ của Tinh Khuynh, một người nam nhân đang ngồi bên người hấn, đỡ Tinh Khuynh, đầu đầy mồ hôi.

“Thình an Liên Âm công tử.” Tuy rằng là lần đầu tiên gặp Liên Âm, nhưng Oân Oân bất chấp chu toàn, vội vàng hành lễ một cái, liền lên giường ẩm.

“Cô nương không cần đa lễ, cũng may mà có cô nương ra tay cứu giúp, Tinh Khuynh hấn...” Liên Âm nói chuyện nhỏ nhẹ mềm mại, theo cách nhìn của Oân Oân thì có chút như đàn bà, tuy tuổi tác lớn hơn Tinh Khuynh, nhìn cũng hòa khí, ít nhất lòng dạ không xấu. Tinh Khuynh gặp chuyện không may, ba đại viện, ngoại trừ một viện của sô quan ở là không có khả năng ra mặt, hai viện khác, một là viện của hồng bài, một là viện của quan nhân phổ thông kém hơn một chút, bỏ qua Mặc Thiên, Xuân Thiệu, Trục Yên là không có ở trong viện, thế nhưng không có một người nào thò đầu ra, điều này không khỏi khiến Oân Oân có cảm giác khinh bỉ, phải biết rằng Hưởng Quân Viên là một viên lớn, quan nhân tiếp khách bên trong, không có 50 cũng có 30 người, còn chưa tính Thanh quan nhân, so với Tầm Hương lâu còn lớn hơn.

Bất quá, vậy cũng coi như là đối thủ trong nghề, danh tiếng của Tinh Khuynh quá lớn, chỉ cần hấn ngã xuống, như vậy luôn có thể càng tiến thêm một bước, đến lúc đó đãi ngộ và được gặp khách nhân tương đối cũng được đề cao hơn, đoán chừng cho dù lợi ích này có chút hư vô mờ mịt, cũng sẽ không có người nguyện ý vì Tinh Khuynh bỏ đầu, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Tinh Khuynh cho tới nay luôn cô độc, ý lại Dịch Ngạn Chi như vậy.

“Hấn thế nào?” Oân Oân vượt trán Tinh Khuynh, có chút nóng, toàn thân đều là mồ hôi, ngay cả cởi quần lót chỉ còn trung y, cũng không thể hạ nhiệt.

“Không tốt lắm, vẫn là... Vẫn là cần thư giải.” Vừa nói xong, Liên Âm cư nhiên xấu hổ cúi đầu, khiến Oân Oân cảm thấy kỳ quái, nam nhân này cũng tiếp khách vài năm ở nơi này rồi, còn ngượng ngùng như vậy.

“Không có biện pháp khác sao?” Lại nói tiếp, cho dù Oân Oân có đứng ra cứu Tinh Khuynh trở về, nhưng kế hoạch của nàng cũng quá nguy hiểm, tuy rằng cô nhân nơi này âm mưu quỷ kế một đồng, nhưng dù sao đều dùng trong chính trị quân sự, dân chúng tương đối đơn thuần, hơn nữa đối với người có quyền lực địa vị cao, cơ hồ sẽ không có người dám xuống tay hạ được mấy loại thuốc mê hạ lưu gì đó, nên ba con lợn kia cũng không đề phòng. Oân Oân tự biết bản thân có thể an toàn trở ra, hưởng chi, nàng đã là tay lỗi đời trong lĩnh vực này, nên cho dù đoán đo thế nào, nàng nhìn ba người kia, liền căn bản xác định được kế hoạch, chỉ cần không có tình huống đặc biệt, nàng sẽ không thất thân được.

Sở dĩ, đối mặt với lúc Tinh Khuynh cần thư giải, Oân Oân do dự, vì trong lòng nàng còn ôm ý niệm được thúc thúc đón đi, một lần nữa trải qua cuộc sống bình yên. Mặc dù nữ nhân nơi này không chú trọng trinh tiết như đời Minh sau này, nhưng nàng cũng muốn giao bản thân hoàn chỉnh cho phu quân của mình, không để lại một chút tiếc nuối.

“VẬY cái kia... Ta từ phía sau của hấn... không dễ vào lắm...” Liên Âm càng nói đầu càng cúi thấp, Oản Oản cũng ho khan hai tiếng, có chút xấu hổ.

“Phía trước của hấn thì sao?” Oản Oản vốn là người cởi mở, cư nhiên cũng bị nam nhân kỳ quái này làm cho ngượng ngùng.

“Hấn... Hấn cũng giống như ta.” Liên Âm lắc lắc đầu, trước đây bọn họ đều được sắp xếp xong, là đều không tiếp khách ‘bị nhận’.” (‘thụ’ đó à, ai xem đam mỹ chắc hiểu)

“Việc này... không phải hấn bị bỏ thuốc rồi sao...” Oản Oản thở dài, nàng cảm thấy mình cũng muốn thiêu cháy, “Ngươi có thể cân nhắc bị hấn ‘thượng’ một lần.”

“Không... Không được, cứ để tự ta đến... Cái kia, ta chưa thử qua...” Nghe giọng nói của Liên Âm vừa ngượng ngùng vừa hoảng sợ, lại không biết phải làm sao. Lại liếc nhìn hấn một cái, hấn đã muốn dúi đầu vào trong lòng bàn tay rồi, Oản Oản hoàn toàn bó tay đầu hàng.

“Quên đi, để tự ta đến vậy.” Oản Oản đã tuyệt vọng, ở tiểu quan quán cư nhiên lại không tìm thấy một người có thể ‘thượng’, Tinh Khuynh cũng quá thất bại rồi.

“A? Cô nương ngươi...”

Nhìn đôi mắt kinh ngạc kia, Oản Oản biết hấn đã hiểu lầm, vì thế giải thích: “Ta còn có tay.”

Mặt Liên Âm lại đỏ ngầu, Oản Oản lại muốn đập đầu vào tường.

Thật sự không muốn để người ta quan sát “ngũ chỉ thân công” của nàng, Oản Oản bảo Liên Âm đi xem Ngân Hạp nấu nước xong chưa. Lúc này Liên Âm cũng cảm thấy ở lại không hay lắm, liền cúi đầu, đỏ mặt, lắc lắc mông đi ra ngoài, Oản Oản thật cảm thán, đây quả thực là một nữ nhân rồi, nên tìm các lão gia để hảo hảo yêu thương a.

Trong phòng hoàn toàn yên ắng, Oản Oản kéo hạ màn che, chặn lại hết bên ngoài, lại đem còi trung y của Tinh Khuynh ra, vết thương khắp người đã được xử lý, thoát nhìn liền biết Liên Âm quả nhiên rất nữ tính, rất cẩn thận tỉ mỉ.

“Tinh Khuynh, Tinh Khuynh... Ngươi nghe thấy ta không?” Oản Oản vỗ vỗ mặt Tinh Khuynh, nhìn bộ dáng tình mê của hấn, cũng có vài phần đau lòng.

“Ừm... Thật là khó chịu... A...” Nơi bị tay Oản Oản đụng chạm, giống như bị sâu cắn, vừa đau vừa ngứa, khó chịu khiến toàn thân Tinh Khuynh vằn vẹo, lại suy yếu vô lực.

Nhìn người trên giường ẩm như một bấu vật: tóc đen rối tung, đôi môi đỏ mọng khê nhếch, hàng lông mi dày hơi cong che lại mi mắt, toàn thân phần hông, hai quả anh đào hồng hồng chói mắt trên lồng ngực trắng nõn, khê nhấp nhô lên xuống theo hô hấp, chân dưới mở rộng ra, chỗ đệm giường ngay chỗ đó bị nước ở đâu ra làm thấm ướt, không biết là mồ hôi hay là khự khự... bị cái gì khác. Oản Oản hít một hơi sâu, thấy trên người quá thom rồi, liền chuẩn bị xuống giường trước, thay quần áo cái đã, bộ y phục trên người này là nàng đem theo từ Tầm Hương lâu tới, vốn là muốn mặc vào đêm đầu tiên sau lễ hoa, kết quả không nghĩ tới, hôm nay mới mặc vào.

“Oản Oản... Đừng...” Góc váy bỗng nhiên bị Tinh Khuynh nắm giữ, không muốn nàng rời đi.

“Tinh Khuynh, đừng gấp, ta đi thay quần áo a.” Nghĩ là Tinh Khuynh đã hơi tỉnh táo, Oản Oản vội ngồi xuống trấn an.

“Đừng chạm vào Oản Oản, đừng chạm vào nàng, các ngươi... Các ngươi đừng chạm vào nàng, ta... Ta sao cũng được.” Toàn thân Tinh Khuynh run rẩy, như là đang khấn cầu ai, thân mình uốn éo thành một độ cong, giống như theo bản năng đang cầu dẫn ai đó.

“Không sao rồi, Tinh Khuynh, không sao rồi, chúng ta ra rồi, bọn họ không chạm vào ngươi, cũng không chạm vào ta, không có việc gì...” hốc mắt của Oản Oản nóng lên, ngồi trở lại trên giường ẩm, ôm Tinh Khuynh vào lòng, vỗ vỗ tấm lưng trần của hấn, thấp giọng lập đi lập lại.

Editor: chương này khó quá đi, ta thật sự là không rành mấy cái công – thụ này a, ta có bao giờ đọc đam mỹ đâu mà biết a. (_ _)

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

“Ừm... Muốn... A...” không biết có phải là Tinh Khuynh hiểu lời giải thích của Oản Oản hay không, mà chỉ cảm thấy thân mình hấn thả lỏng, khê mở mắt, không còn cứng nhắc như vừa rồi, ngược lại càng mềm mại, nhào thẳng vào trong lòng Oản Oản.

“Phì, ngươi muốn phía trước, hay muốn phía sau a.” Oản Oản bị ánh mắt vô thần lại ướt át của hấn chọc cười, không biết thế nào, liền véo mạnh ngực

Tĩnh Khuynh một cái, còn đùa giỡn.

“Đều... Đều muốn...” Tĩnh Khuynh ở trong lòng Oản Oản, ngẩng đầu, dẫu môi nhìn Oản Oản, vô ý thức làm nũng, giống như đang thúc giục nàng, nhanh chóng giải phóng bản thân.

“Ặc...” cảm thấy Tĩnh Khuynh đã hoàn toàn mơ hồ, Oản Oản bị chính mình đùa giỡn bẽ trạ, chỉ có thể thở dài một tiếng nói: “Thật xấu hổ, ta không có cái công năng kia, nếu có, ta đã sớm ‘thượng’ ngươi rồi, còn để cho phía dưới vất vả như vậy sao.”

Bất đắc dĩ, Oản Oản cởi áo khoác dài bên ngoài, bên trong chỉ mặc áo váy thất ngang ngực đời Đường, lộ ra cánh tay và bả vai, chậm rãi đặt Tĩnh Khuynh nằm lên giường ấm.

Đối với chuyện kể tiếp, Oản Oản có kinh nghiệm, nàng cũng từng hầu hạ không ít người, nhưng là lần đầu tiên nàng hầu hạ một thiếu niên bị thuốc, hơn nữa thiếu niên này vẫn là ‘thụ’, điều này khiến Oản Oản có chút khó giải quyết, tuy rằng kiếp trước cũng biết qua mấy chuyện cho nam nam gì đó, nhưng đó dù sao cũng là trong truyện tranh và tiểu thuyết, lúc này thực tế thao tác, có chút khó khăn.

Vì thế, trong tình thế rối rắm, Oản Oản chuẩn bị áp dụng phương thức bình thường nhất với thiếu niên sắp nghẹn đến điên này, bởi vì nàng thật sự không thuyết phục được mình đi mất xa tuyến tiền liệt* của một người nam nhân.

(* tuyến tiền liệt: khu vực, tức là đi vào phía sau a.=“”)

Nằm lên người Tĩnh Khuynh, lỗ tai Oản Oản có chút nóng, thiếu niên này thật sự rất đẹp, làm cho người ta có loại xúc động muốn phá hủy, khó trách sao ba con lợn kia điên cuồng như vậy. Nhoài người xuống, Oản Oản vươn đầu lưỡi, lượn vài vòng trên người Tĩnh Khuynh, loại phương thức mất xa này, rất nhanh đã khiến cho Tĩnh Khuynh run run lên, miệng càng rên to hơn nữa.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ngươi từ từ sẽ đến được a...” Oản Oản cảm giác được chỗ đùi của mình bị một hung khí bức ép, liền nhịn không được mở miệng oán giận hai câu, cũng không quan tâm đương sự có nghe được hay không.

“Muốn, ừm... Cho ta... Cho ta... Oản Oản... ừm...” có lẽ Tĩnh Khuynh biết ở trên người hắn là Oản Oản, mà không phải người kia, cho nên hắn càng kích động đẩy đẩy hạ thân, lại không tìm thấy đường ra, nên khó chịu lắm lắm.

“Dạ dạ... Thiếu gia.” Không nê hà, Oản Oản từng chút từng chút hôn từ ngực Tĩnh Khuynh xuống, gập quả anh đào, còn cắn cắn cái vài cái, cánh tay phải còn lại không chống lên giường, dò xét đi xuống, bắt được hung khí muốn tập kích mình.

“A...” Bị người nắm chặt, Tĩnh Khuynh rốt cuộc nhịn không được, thân thể kịch liệt nảy lên hai cái, lại nằm trở lại xuống giường, run càng lợi hại.

Oản Oản không để ý hắn, miệng không ngừng lại, ti mi hôn đến đùi trong của hắn, tay nắm chặt, lúc nhanh lúc chậm, xoa nắn khiến Tĩnh Khuynh lay động hông, vừa thoải mái vừa thống khổ kêu, hai tay vô lực khoắc trên giường, ngay cả ánh mắt cũng tan rã.

Rất nhanh, có lẽ là tác dụng của thuốc, trong tay Oản Oản chợt dừng lại, một thứ mùi tanh tươi bùng lên, phun lên thân thể thiếu niên, ngay sau đó là run rẩy co giật khó có thể kháng cự, dần dần, thiếu niên bình tĩnh xuống, chỉ còn dư lại tiếng rên khẽ đầy thoải mái.

Oản Oản thở phào nhẹ nhõm, dùng trung y của Tĩnh Khuynh lau khô thân thể cho hắn, liền ra màn che, thay đổi một bộ áo váy thất lưng cao bình thường, vừa mới chuẩn bị ra cửa gọi nước, liền nghe thấy tiếng kêu của Tĩnh Khuynh ở trên giường ấm lại vang lên.

“Không phải chứ...” Oản Oản lắc lắc đầu, một lần nữa trở về giường, nhìn Tĩnh Khuynh lại bắt đầu vận vẹo, buồn bực nói.

“A... Còn muốn... Oản Oản, Ô ừm... Muốn...” Tĩnh Khuynh vô lực nghiêng đầu, hai mắt nhìn Oản Oản trên giường, nhất thời tỏa ra ánh lửa giận ngời, sau đó lại đắm chìm trong dục vọng vô tận.

“Muốn... Muốn cái đầu ngươi a...” Oản Oản nhịn không được mắng một câu, ba con lợn kia thật sự là muốn làm chết Tĩnh Khuynh a, tình trạng này nếu thực sự bị ỉn, chỉ sợ ba con lợn kia cũng cũng không đủ cho Tĩnh Khuynh tiêu phí, đến lúc đó thật là bị nghẹn chết.

Bàn tay lại nhận mệnh, Oản Oản lại bắt đầu lặp lại công việc vừa nãy, chính là hôn mạnh hơn, khiến lần thứ hai của Tĩnh Khuynh rất nhanh kết thúc.

Cũng không biết qua bao lâu, Tùy Ý liền nghe thấy Oản Oản ở bên trong gọi hắn, hắn vội vàng tiến vào, chỉ thấy tấm màn che trên giường buông xuống, cho nên cũng không dám tiến lại gần, chỉ đứng chờ ở ngoài giường ấm, nào ngờ bên trong truyền đến thanh âm, khiến hắn mặt đỏ tai hồng, chân tay luống cuống, thầm nghĩ nhanh nhận công việc rồi trở ra.

“Không cần, ô ô ô... Oản Oản, ta không cần, a... A...” Rõ ràng chính là tiếng của công tử, cô họng đã có chút khàn rồi.

“Tùy Ý, đệ đi tìm Tôn đại phu, càng nhanh càng tốt.” Giọng của Oản Oản không mang một tia sắc thái, vẫn bình tĩnh như ngày thường.

“A, a, Được!” Tùy Ý thừa dịp, quay đầu nhanh chân bỏ chạy, trong lòng lại suy nghĩ, mới vừa rồi công tử cùng Oản Oản tỷ tỷ, rốt cục là làm cái gì a.

“Oản Oản, không được, ta thật sự không được, Ừm... Ta sắp chết, ô a...” Tĩnh Khuynh vô lực đẩy tay Oản Oản, hai chân muốn khép lại nhưng không được, thống khổ thấp giọng hô.

Oản Oản thần sắc ngưng trọng nhìn Tĩnh Khuynh, trong tay lần này phun ra lại mang theo tơ máu, đây không phải xuân dược bình thường, chỉ sợ là độc

được cũng không nói quá, tình trạng này mà không dừng lại được, chưa đến buổi tối, Tĩnh Khuynh liền mất mạng.

Nhưng đợi Oản Oản buông tay ra, Tĩnh Khuynh lại nhịn không được dấn lên lại, lúc này trên giường đã sớm thành một mảnh hỗn độn, nơi nơi tràn ngập mùi gay mũi, nhất là Tĩnh Khuynh, cứ như vừa vớt từ trong nước ra vậy.

Lần này Tùy Ý rất nhanh chân, ngay lúc Oản Oản đang xử lý cho Tĩnh Khuynh ổn thỏa xong, Tôn đại phu liền đến, không chớp mắt đi đến bên giường, cau mày nhìn tình huống của Tĩnh Khuynh, sờ lên mạch môn, không khỏi liếc mắt nhìn Oản Oản một cái.

“Cũng may người biết tiến lui.” Tôn đại phu nghiêm mặt, vuốt vuốt râu, lại hỏi: “Là xuất huyết sao?”

Oản Oản sắc mặt không thả lỏng trả lời: “Dạ, tở máu.”

“Ừ, trước cứ giải độc tố đã, sau đó nên dưỡng nguyên khí, còn kịp.” Tôn đại phu dứt lời, buông tay Tĩnh Khuynh, còn nói thêm: “Ta đi kê đơn thuốc, sắc thuốc xong lập tức uống vào, nhớ kỹ trong một tháng không thể sinh hoạt vợ chồng.”

Oản Oản gật gật đầu, bảo Tùy Ý đi theo ra ngoài, mình thì bung chậu nước, rửa sạch lớp son phấn, rửa sạch tay, rồi mở cánh cửa sổ khép hờ, mãnh liệt hít một hơi khí lạnh, để mùi hương nồng đậm trong ngực vì Tĩnh Khuynh mà động tình phát ra theo gió tán đi, lúc này mới trở lại bên giường, cầm tay Tĩnh Khuynh.

“Oản Oản... Ta không muốn, không muốn...” Tĩnh Khuynh lại lâm vào hôn mê, lại còn mê sảng.

Oản Oản chỉ nắm chặt tay Tĩnh Khuynh, bình tĩnh nhìn về mặt ửng hồng của hắn, không nói được lời nào.

Lại một lát sau, Tùy Ý bung thuốc đến, thấy Oản Oản ngồi trên giường, liền đi đến thấp giọng nói: “Ca ca ta đã trở lại, mang theo Tướng công tử và còn có một vị Trần công tử, Oản Oản tỷ tỷ muốn ra gặp không?”

Oản Oản không đáp lời, chỉ nhận bát thuốc từ tay Tùy Ý, cẩn thận dứt cho Tĩnh Khuynh, đợi một lát sau, thấy hô hấp của Tĩnh Khuynh thật sự bình thuận, lại yên ổn ngủ rồi, mới đứng dậy đi ra phòng.

“Bọn họ giúp xử lý ra sao?” Oản Oản tương đối quan tâm đến vấn đề giải quyết tốt hậu quả.

“Dạ, ca ca nói hết thảy đều đã được giải quyết.” dù sao Tùy Ý còn nhỏ, chuyện của Tĩnh Khuynh từ đầu tới đuôi, chỉ biết công tử bị người xấu khi dễ, cũng không biết rõ ràng, chính là người khác bảo thẳng bé nói lại cái gì, nó liền nói cái đó, về phần có hiểu hay không, cũng không ở trong phạm vi lo lắng của mọi người.

“Được.”

Đi theo Tùy Ý đến sương phòng của viện, Oản Oản sửa sang đầu tóc quần áo trên người một chút, liền cung kính tiến vào.

“Thỉnh an hai vị lang quân.” Oản Oản cúi đầu, hai tay gấp lại, quỳ gặp người xuống, hiện tại bọn họ không phải khách làng chơi, không thể gọi là công tử.

“Cô nương không cần khách khí, mời ngồi.” Tướng Hộ Châu vui vẻ cười nói.

“Vâng.” Oản Oản đứng dậy, tiến đến tám phần đơn đặt trước mặt bọn họ, quỳ lên, vẫn là không dám ngẩng đầu.

“Người cứ yên tâm đi, mọi chuyện chúng ta đều đã xử lý xong rồi, lần này kỳ thực cũng là chúng ta sơ sót, không ngờ Sĩ Học lại đưa tới phiền phức lớn như vậy, cũng không nghĩ tới phủ Hiếu Liêm Hầu lại trắng trợn táo bạo như vậy.” Tướng Hộ Châu vốn có một chút hảo cảm với Oản Oản, đặc biệt người bên gối thường xuyên nhắc tới muội muội ở cùng trong lâu này, cũng khiến hắn có ấn tượng với Oản Oản không ít.

“Đứng sau phủ Hiếu Liêm Hầu là Thái hậu, tất nhiên họ mới có thể ngông cuồng như thế.” Thanh âm có chút quen thuộc, Oản Oản thoáng nâng mắt, phát hiện hẳn chính là quý công tử từng ở trong Tầm Hương lâu đánh giá cầm nghệ của mình.

“Bá Thành, chẳng lẽ người sợ hắn?” ánh mắt nhỏ của Tướng Hộ Châu chớp chớp mấy cái, cười trừ tức.

“Bất quá chỉ là một thứ tử thôi, không đủ khiến ta sợ hãi.” Vị quý công tử kia hôm nay bận một thân thâm y vàng nguyệt, cổ tay áo được thêu hoa văn thú diện bằng chỉ bạc, hôm nay đến không đội phát quan màu vàng, mà là buộc lên một dải buộc tóc cùng màu với cổ tay áo, thiếu đi vài phần xa hoa, nhiều hơn vài phần nho nhã.

“Ta đoán chừng, bọn họ cũng muốn thông qua việc này để xem thử phản ứng của chúng ta, lại đúng lúc Thế tử không có ở đây, khiến cho chúng ta một phen không kịp trở tay.” Tướng Hộ Châu nện một cái lên bàn nhỏ, nhếch miệng bất mãn nói.

“Vô phương, vẫn là vượt qua, chuyện này ít nhiều là nhờ Oản Oản cô nương.” Trần Mạnh Trì nhìn Oản Oản đang cúi đầu, bình tĩnh nói.

“Đúng vậy!” Tướng Hộ Châu nhướn lông mày, hí hóp đôi mắt nhỏ hỏi: “Tĩnh Khuynh công tử không sao chứ?”

“Công tử nhà ta đã không sao, đa tạ nhị vị lang quân quan tâm.” Oản Oản không kích động, cũng không ảo não, chỉ dùng giọng nói thanh thanh lạnh lạnh nói.

“Đã như vậy, chúng ta cũng không tiện ở lâu, Vĩnh Phong, người đưa ba người kia hồi phủ trước đi, ta cũng nên về phủ Trường công chúa.” Trần Mạnh Tri buông cái chén trong tay, dùng giọng điệu ‘không cho phép từ chối’ nói.

“A! Được, cũng đúng, sắp hết năm, nãi nãi người không nhìn thấy người lại đi tìm.” Tường Hộ Châu đảo con người mắt, nhìn nhìn Trần Mạnh Tri một chút, lại nhìn nhìn Oản Oản một cái, khe khẽ cười, liền đứng bật dậy, vừa đi vừa nói: “Oản Oản cô nương, về sau có thể đến phủ của ta chơi một chút a, Cẩm Song rất nhớ người đó.”

“Vâng ạ.” Oản Oản tất nhiên là chấp nhận theo lễ, về phần đi hay không đi, vậy thì xem chính nàng.

Chờ Tường Hộ Châu đi ra ngoài, Trần Mạnh Tri cũng đứng lên, Oản Oản vội vàng đi theo phía sau hắn, chuẩn bị tiễn hắn ra ngoài, vừa bước đi vài bước, hắn liền ngừng lại.

“Người... sống tốt chứ?” Trần Mạnh Tri nghĩ nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi.

Oản Oản lặng lẽ bước lùi về sau một bước, không muốn cách hắn quá gần, chỉ cúi đầu nói: “Tốt lắm ạ, mọi người đều rất tốt với ta.”

“Nếu về sau lại có chuyện gì, không cần tự bản thân đứng ra, cứ đến phủ Trường công chúa tìm ta.” Trần Mạnh Tri thoáng chần chờ một lúc, kiên định nói.

“Trần công tử...” Oản Oản nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của người này.

“Vốn dĩ, nãi nãi ta chuẩn bị chờ người mười lăm tuổi, sẽ để ta đến phủ nhà người cầu hôn, người hồi nhỏ, ta đã gặp người...” Trần Mạnh Tri nói xong, liền sải bước nhanh ra ngoài.

Oản Oản cũng không đuổi theo, chỉ nhìn theo tấm rèm cửa bị hất ra rồi buông lại xuống, đây cũng là một nam nhân đã từng thiếu chút nữa cưới mình, tuy rằng nàng không thể lý giải cháu ruột của phủ Trường công chúa vì sao lại muốn cưới nữ nhi của một Vũ Vệ tướng quân, nhưng dẫu sao cũng thiếu chút nữa là thành, cũng khiến lòng nàng có hơi giật mình.

Tiếp theo, Oản Oản tự giễu, ‘thiếu chút nữa’... thì vẫn là thiếu, bọn họ đã hữu duyên vô phận, thì cũng giống như cùng Trịnh Ngọc Tập vậy, phủ Trường công chúa sẽ không cho chuộc một quan kỹ làm thiếp, cũng sẽ không chuộc nàng ra ngoài làm ngoại thất, cho nên Trần Mạnh Tri chỉ có thể vụng trộm quan tâm nàng, chỉ vì nàng từng thiếu chút nữa trở thành vị hôn thê của hắn, hắn... thật sự là một người tốt, làm nương tử của hắn, hẳn là rất hạnh phúc nhỉ.

Oản Oản thẳng lưng, vén rèm đi ra ngoài, đi theo hướng ngược lại với Trần Mạnh Tri, cũng giống như con đường trong sinh mệnh của họ vậy, mặc dù từng gặp gỡ, cũng sẽ từ từ xa lạ, chỉ để lại cho nhau hồi ức để đối phương thỉnh thoảng nhớ lại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tình Khuynh ngủ yên yên ba ngày, trong ba ngày này, có khi nóng lên, có khi lại rét run, vật vã đến chiều tối ngày thứ ba mới tỉnh táo lại, sau khi để Tôn đại phu xem qua, nói độc đã được giải hết, chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng là sẽ bình phục.

“Oản Oản...” Tình Khuynh xấu xa cọ cọ bả vai Oản Oản, lấy lòng nói.

“Chuyện gì?” Oản Oản đang gấp quần áo của Tình Khuynh, chuẩn bị bỏ vào trong ngăn tủ.

“Mấy ngày nữa chúng ta đi xem Hội chùa đi.” Tình Khuynh uốn éo người, ánh mắt lóe lóe cười nói.

“Thân thể người còn chưa khỏe hẳn, đi hội chùa cái gì.” Oản Oản liếc hắn một cái, không đồng ý nói.

“Không sao đâu, sắp hết năm rồi, đến lúc đó Hội chùa vui lắm.” Tình Khuynh có ý đồ muốn dùng các tiết mục hội chùa dụ hoặc Oản Oản.

“Không đi, đồng người như vậy, đến lúc đó lại lạc nhau, phiền chết.” Oản Oản đẩy Tình Khuynh, cầm quần áo để vào trong ngăn tủ.

“Không sao đâu, đi sát lại nhau, lúc về lại ngồi xe ngựa, được không?” Tình Khuynh tựa vào trên đệm, năn nỉ nói.

“Người được rồi đó, chuyện lần trước, cũng chưa dọa đến bệnh sao, người còn đi hội chùa, đến lúc đó vạn nhất gặp người Hồ gì đó cướp đi làm tiểu thiếp, ta cũng không biết đi đâu tìm người.” Oản Oản không chút lưu tình đá kích nói, người này làm sao mà không nhìn ra, làm sao mà còn mê muội như vậy.

“Ai da, đó là người ta có chuẩn bị sẵn muốn hại ta, ta cũng không còn cách nào a, và lại, không phải ta còn có người sao.” Thấy Oản Oản ngồi trở lại trên giường, Tinh Khuynh ôm chầm lấy cánh tay Oản Oản, đang đưa nói.

“Người không sợ họ lần trước đã đánh mất mặt, lần này lại ở bên ngoài viên chặn chúng ta a.” Oản Oản tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, cầm lấy trần bì* bỏ vào miệng nhai.

(* trần bì: vỏ quýt để lâu năm, một vị thuốc đông y)

“Bọn họ á? Sợ là hiện tại cũng không có gan...” nhắc tới ba người kia, đôi mắt Tinh Khuynh tối sầm lại, thấp giọng nói, trên người tản ra một cỗ lệ khí không giải thích được.

“Mặc kệ thế nào, người đó, nghỉ ngơi thật tốt cho ta, chưa chiến cái gì, đừng mơ.” Không thấy được sự khác thường của Tinh Khuynh, Oản Oản cũng nhét trần bì vào miệng Tinh Khuynh, sau đó phui tay, chuẩn bị đi xem Kim Ngân đã trở lại chưa, nằng thế mà rất hiếu kỳ rượu đồ tô* ở nơi này.

(* đồ tô: tên một loại rượu thời xưa)

“Vậy Tết nguyên đán chúng ta không đi hội chùa, thì Nguyên Tiêu đi ngắm hoa đăng đi.” Vừa thấy Oản Oản phải đi, Tinh Khuynh vội vàng kéo mép váy nàng, bắt đầu đi chọn cái sau.

“Nói sau đi!” kéo váy lại, Oản Oản dẫu môi đi ra.

Vừa bước vào phòng bếp, đã nhìn thấy Ngân Hạp đang cầm bút vẽ cái gì đó lên một tấm ván gỗ đào, Oản Oản tò mò, ló đầu qua, hình như là vẽ một người.

“Ai vậy a?” Oản Oản chưa bao giờ thấy những tập tục này, không khỏi hiếu kỳ nói.

“Là Thần Đồ*, có thể đuổi tai tránh nạn.” Ngân Hạp cười ngây ngô, đưa tấm ván gỗ đào qua.

Nhìn trái nhìn phải, không biết là thời đại này phong cách vẽ bất đồng, hay là Ngân Hạp tay nghề quá kém, Oản Oản chỉ có thể nhìn ra trên tấm ván gỗ là vẽ một người, còn lại thì chịu.

“Cứ vẽ như vậy là được sao?” Oản Oản xem không hiểu, cũng không xem nữa, chỉ thuận miệng hỏi một câu.

“Không phải, còn phải vẽ Úc Lũy* nữa, một đôi a!” Ngân Hạp cúi đầu, tiếp tục vẽ.

(* Thần Đồ, Úc Lũy: dân gian gọi là Môn thần, Thần Đồ vẽ bên cửa trái, Úc Lũy vẽ cánh cửa phải, để xua đuổi ma quỷ)

“Mừng năm mới đều phải vẽ cái này sao?” Oản Oản cảm thấy thú vị, năm mới ở nơi này, tuy là mừng một tháng giêng, nhưng cũng không gọi là Tết âm lịch, chỉ gọi là Tết nguyên đán, bất quá ngắm lại thì kiếp trước sau Cách mạng Tân Hợi mới đổi tên thành ‘Tết âm lịch’.

“Ồ quê của đệ, năm mới còn phải vẽ gà trên cửa nữa cơ!” Ngân Hạp vừa vẽ vừa nói, khuôn mặt bị lửa ở bếp lò phả lên đỏ rực.

“Thật nhiều phong tục.” Oản Oản cảm thán nói, kiếp trước có rất nhiều thứ vì đủ loại nguyên nhân mà đơn giản hoá đi, hơn nữa đây là lần đầu tiên Oản Oản ăn mừng năm mới ở nơi này, ngoại trừ màn thầu và thịt khô là cần có, những phong tục khác cần có ở Thần quốc nàng quả thật là không biết.

“Trước kia Oản Oản tỷ chưa chuẩn bị qua Tết nguyên đán sao, không sao... phòng bếp lớn sẽ chuẩn bị cho chúng ta các loại bánh tròn như bánh gạo, rượu tiêu bách, rượu đồ tô thì chỗ đại thúc gác công có chuẩn bị cho chúng ta rồi, chúng ta cũng phải chuẩn bị canh đào, mâm ngũ quả, bánh canh này nọ nữa.” Ngân Hạp nhìn về mặt ngày thơ của Oản Oản, lại hảo tâm giải thích nói: “Canh Đào chính là canh đào, lá đào, thân đào nấu thành canh; mâm ngũ quả chính là hành, tỏi, tiêu, gừng, hạt cái hộp lại thành một mâm, đương nhiên nếu tỷ tỷ không thích ăn, cũng có thể thêm vào chút trái cây rau quả trong mùa mà chúng ta có. Bánh canh kỳ thực chính là bánh bột ngô nấu với nước. Những thứ này đều ăn để mang lại may mắn.”

(* canh đào: người xưa có tục năm mới uống canh đào để trừ tà; bánh canh: là một loại mì nước, nhưng mì ở dạng miếng, không phải dạng sợi)

“À ừ, thì ra là như vậy a.” Oản Oản khiêm tốn nghe thật cẩn thận, liền suy nghĩ: không đến vài ngày nữa là Tết nguyên đán rồi, nhiều thứ trừ phòng bếp lớn chuẩn bị cho, chúng ta cũng phải tự làm rồi.

“A, đúng rồi, cái này tặng cho tỷ tỷ và công tử.” Ngân Hạp bỗng nhiên lấy ra hai viên tròn từ trong lòng ra, đều được bọc dây lại, đen thùi lù không biết là cái gì.

“Cái này...” Oản Oản cầm lấy, ngửi ngửi một chút, có mùi thuốc.

“Đây là quý hoàn, mừng một tháng giêng mang theo bên người, để tránh quỷ.” Ngân Hạp cười toe toét nói.

“Cám ơn đệ.” Oản Oản nhét quý hoàn vào trong lòng, cảm thấy lồng ngực ấm áp.

Lúc này, Kim Hạp ôm một cái vò đi tới, Tùy Tâm phía sau cũng ôm một cái vò giống vậy, hai người đầu đầy mồ hôi, dù sao cũng còn là đứa bé, công việc tốn thể lực này cũng có chút miễn cưỡng.

“Phù, đó là một rượu đồ tô, rượu tiêu bách còn phải chờ vài ngày nữa.” Kim Hạp lau mồ hôi, đặt mông ngồi xuống, thờ phỉ phò nghỉ ngơi.

“Đây là tương mà đại thúc cho chúng ta ướp đồ ăn, nói là đừng ăn rau không, làm một ít thịt luộc, chấm chấm, ăn rất ngon.” Tùy Tâm nhìn tương, thèm thưỡng liếm liếm miệng nói, khiến mọi người đều cười ha ha.

“A, đúng rồi, đại thúc nói tỷ tỷ có thư đấy.” Kim Hạp rót cục cũng lớn tuổi hơn một chút, nên trí nhớ cũng tốt hơn, Tùy Tâm nói đến đại thúc, hẳn liền nhớ ra.

“Tỷ ư?” Oản Oản trừng mắt, tim đập thình thịch, tay cũng nắm lại thành quyền.

“Nói là người nhà tỷ tỷ đưa tới.” Kim Hạp nghĩ nghĩ một chút rồi xác định nói.

“A, được, tỷ đi ngay.” Oản Oản tâm hoảng ý loạn đi ra ngoài, ngay cả chuyện vừa nãy muốn bảo họ đem ít rau củ khô trong hầm lên cũng quên.

Mơ màng ngây ngốc đi đến cổng hông, Oản Oản hiển nhiên có chút không tự chủ được, đây rốt cục là ai gọi thư đến? Là của tỷ tỷ gọi đến ân cần thăm hỏi ngày tết nhất bình thường hay là tin tức từ chỗ thúc thúc, muốn sắp xếp ngày đưa mình ra? Oản Oản không biết nên chờ mong hay là nên do dự, nằng đã cùng Tinh Khuynh dây dưa quá mức, nằng không biết nếu Tinh Khuynh biết mình phải đi, sẽ có phản ứng gì.

Oản Oản mơ hồ cảm thấy, Tinh Khuynh tựa hồ đem mình thay thế Dịch Ngạn Chi, vậy nếu mình đi rồi, Tinh Khuynh sẽ gặp đá kích bị bỏ rơi lần thứ hai, hẳn có thể chấp nhận sao? Ngược lại, Tinh Khuynh đối với mình mà nói, là dạng tồn tại như thế nào? Càng nghĩ càng rối rùi, Oản Oản không muốn làm kẻ thay thế bổ sung cho ai, cũng không muốn mình trở thành cây cỏ cứu mạng để trị liệu tình cảm bị tổn thương cho người khác, nhưng sự thật chính là tàn khốc như thế, Tinh Khuynh đã không còn đau buồn vì Dịch Ngạn Chi, hẳn càng đặt nhiều tâm tư lên người mình...

“Cô nương tới rồi...” Đại thúc gác công đang ngồi uống nước trà, ảm ảm ngồi trong gian phòng kế cửa hông, Xuyên Nhi hầu hạ hẳn lại không biết đi chỗ nào nỏ đùa cùng Tùy Ý rồi.

“Đạ, nghe nói con có thư.” Oản Oản giọng điệu khàn khàn, khiến nằng thoát nhìn có chút khản trương.

“A, có có.” Đại thúc đứng lên cầm một cái hộp trên bàn đưa cho Oản Oản, “Là người trẻ tuổi lần trước đưa tới, nói là tỷ tỷ người đưa quà năm mới cho người.”

“Cám ơn đại thúc.” Oản Oản hít một hơi thật sâu, nhận lấy hộp, cảm tạ nói.

“Cám tạ cái gì mà cảm tạ, nếu tương chấm không đủ ăn a, cứ đến chỗ ta mà lấy.” Đại thúc cười ha ha nói, khoát tay.

“Tiệc năm mới chúng ta ăn lẩu, nếu không, đại thúc cũng đến đi?” Oản Oản vốn định trở về, lại nhìn đến cái chân đi cà nhấc của đại thúc, không hiểu sao, liền mở miệng mời.

Đại thúc đầu tiên là sững sốt, sau đó ánh mắt mềm lại, lắc đầu nói: “Không được không được, ta và Xuyên Nhi đã tính xong rồi, năm nay chúng ta đến nhà hẳn.”

“Vậy, lấy chút thịt khô đi, bảo Xuyên Nhi tìm Tùy Ý lấy, trong hầm của chúng ta còn nhiều mà.” Tinh Khuynh dầu gì cũng là đầu bài của viên, trong hầm tồn trữ nhiều đồ, bọn họ chỉ có vài người khăng định ăn không hết.

“Rồi! Rồi!” Đại thúc liên tục gật đầu, rồi quay lưng bước vào.

“Con về trước đây.” Oản Oản cũng không nói thêm nữa, lại bước đi.

Trên đường trở về, Oản Oản nhin lại nhin, vẫn là nhin không được dừng chân lại, chậm rãi mở cái hộp kia ra, hộp bằng gỗ đào, thật phù hợp với phong cách trong ngày lễ Tết nguyên đán, bên trong chỉ có vài khối bạc vụn, cùng bút tích như lần trước, không có gì quan trọng, e là tỷ tỷ sợ đại thúc gác công nổi lên tham niệm, mờ ám hạ vào gì đó.

Run tay mở thư ra, Oản Oản cẩn thận nhìn nội dung trong thư, vẫn là tỷ tỷ viết, chỉ là phong thư này rõ ràng vui vẻ rất nhiều, đầu tiên là chúc tết nằng, sau đó viết là tỷ tỷ gần đây rất vui mừng, nói là nghỉ ngơi mang thai. Oản Oản biết tỷ tỷ này của nằng sau khi lập gia đình chỉ có một đứa con gái, nhiều năm qua cũng chưa thấy tin vui, mặc dù tỷ phu đối đãi với nằng không tệ, nhưng cũng nạp vào một thiếp thất, bất quá cũng may, hiện tại tỷ tỷ có thai, mà thiếp thất kia vẫn chưa hề có động tĩnh, nghĩ lại, nếu tỷ tỷ lần này sinh con trai, sau này cuộc sống hẳn sẽ tốt hơn rất nhiều, ít nhất cái lưng cũng có thể thẳng lên rồi.

Đọc xuống dưới, tỷ tỷ biểu hiện rất xúc động, nhất định là trước đây lo là vị muội muội này, cho nên Ông trời mới nhìn không được, chỉ cho nằng một đứa con gái, bây giờ nằng có lòng hối cải, Ông trời tất nhiên cũng nhìn thấy nằng có lòng, mới cho nằng đứa nhỏ này, cho nên, tỷ tỷ sẽ toàn lực phối hợp với thúc thúc, nhất định sẽ đưa nằng ra khỏi Hương Quán Viên, bảo nằng không cần lo lắng.

Cuối cùng nói cho nằng một tin tức tốt, thúc thúc đã xuất phát từ Khởi quốc, nói vậy qua 3 tháng sau có thể tới Thần quốc, hơn nữa mẩu chốt trong đó là thúc thúc đã nhờ người chuẩn bị, chỉ chờ thúc thúc vừa đến, Oản Oản liền có thể bất cứ lúc nào ‘chạy lấy người’.

Buông thư xuống, Oản Oản nhìn bầu trời bên ngoài hành lang gấp khúc, bên ngoài phố Hoa rất lớn, thật rộng lớn, nơi đó có tự do mà nằng muốn, cũng có người thân mà nằng muốn, chỉ cần đi ra ngoài, đến Khởi quốc, nằng có thể có được cuộc sống mới, như vậy làm sao mà nằng không vui vẻ, không

khát vọng cho được? Nhưng nàng thật sự đi được sao? Oản Oản nhìn về hướng viện của Tĩnh Khuynh, ánh mắt hoang mang...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Hội chùa trước ngày lễ nguyên đán, tất nhiên là không đi được, lần đó Tĩnh Khuynh bị tổn thương lợi hại, dù đã có giải được, nhưng thân thể vẫn còn hư nhược, có thể tản bộ ở trong vườn một chút là đã khá lắm rồi, chuyện khác thật sự không kham nổi. Tĩnh Khuynh đúng như Oản Oản dự đoán, luôn quần lầy nàng, nhưng Oản Oản đại khái cũng biết rõ, tình cảm mà Tĩnh Khuynh đối với nàng là ý lại nhiều hơn, thậm chí tình cảm trước đây hẳn đối với Dịch Ngạn Chi, cũng đa phần là như thế. Đến nỗi càng tiến sâu vào các tầng của tình yêu, hẳn phòng chừng vẫn còn dừng ở mức u mê, thậm chí Oản Oản hoài nghi hẳn ngay cả chuyện khác biệt giữa nam nữ cũng không biết rõ ràng.

Oản Oản thờ dài, chẳng lẽ vì tình cảm mơ hồ ái muội thậm chí không nhất định có kết quả này, mà phải buông tha cho tương lai tốt đẹp mà nàng đã vẽ ra sao?

“Tối hôm nay chúng ta ăn lẩu sao?” Tùy Ý mút ngón tay, nhìn trên bàn lớn trong phòng bếp bày đủ loại thịt ăn kèm, hai mắt tỏa sáng.

“Đừng vậy, cũng không thể ăn hết.” Oản Oản đang làm màn thầu, đây là nàng học được từ đại thẩm ở phòng bếp lớn, thời đại này còn chưa có bánh bao nhân thịt, có nhân bánh cũng gọi là màn thầu, sủi cào cũng chưa phát triển thành hình, cũng chỉ gọi chung chung là hoành thánh.

“Chúng ta sống hiện tại thật tốt, ngày thường còn có thể được ăn thịt, trước khi đến đây, ngoại trừ năm mới có thể nếm được một chút nước thịt, ngày thường đều là cơm trộn đậu, ủa... bây giờ nhớ lại cũng muốn ới.” Kim Hạp vào nơi này trẻ hơn, không giống Tùy Tâm Tùy Ý đã không nhớ bất cứ chuyện gì trước khi vào viên, nhà hẳn đông con, hẳn lại là anh cả, vì những đệ muội nhỏ hơn, không thể không bán mình vào viên.

“Com đậu cũng không thơm như com tẻ.” Ngạn Hạp rửa rau, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Đệ còn muốn ăn mì.” Tùy Ý nháy mắt mấy cái, quay đầu nói với Oản Oản.

“Đệ đúng là đồ tham ăn mà.” Tùy Tâm lờm thảng bé một cái, mọi người đều cười ha ha.

Hôm nay là giao thừa đêm 30 (trừ tịch), mọi người đều tụ tập trong phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn cho buổi tối, tuy rằng mùa này hiếm có cá, nhưng dầu gì cũng có thể mua được, thịt heo, thịt dê thì không thể thiếu, hơn nữa trong hầm còn trữ thịt nai, còn có khoảng thời gian trước Đông lang quân chia cho một ít thịt bò hiếm có đến, Oản Oản thấy như vậy là đã đặc biệt phong phú rồi. Bánh gạo thì buổi tối phòng bếp lớn đã trực tiếp đưa đến, mâm ngũ quả đã bày xong để ở một bên, Ngạn Hạp còn trở tay nấu canh đào, chỉ chờ trước khi ăn cơm mọi người mỗi người một chén, xua tai trừ tà.

Sau khi Oản Oản đặt màn thầu vào trong nồi, thẳng lưng nhìn nhìn xung quanh, rượu cũng đã được đưa đến rồi, rau củ và cải trắng được lấy từ trong hầm ra cũng đã được rửa sạch để một bên rồi, chỉ chờ khi ăn bỏ vào nồi thôi.

“Oản Oản tỷ tỷ, tỷ nói Táo Vương gia gia (ông Táo) thật sự lên Thiên đình sao?” Tùy Ý cảm một nắm vừng, ăn từng chút từng chút, đây là đại thẩm ở phòng bếp lớn hảo tâm cho thẳng bé, mặt khác còn cho không ít đồ ăn vặt khác, bất quá phần nhiều đều vào bụng Tùy Ý.

“Ừ, đúng vậy.” Oản Oản cũng nhìn về phía tượng ông Táo còn mới ở trên bàn thờ gần bếp lò, tượng cũ đã được quét tảo đường*, ngày 23 tháng chạp sẽ ném vào bếp lò đốt trụ.

(táo đường*: là tên gọi của một loại hiến tế truyền thống. Hàng năm 23/12 âm lịch, ngày này tập tục gọi là “Tổng gia”, ở VN mình gọi là “đưa ông Táo về trời”, nghe nói ngày này ông Táo lên trời báo cáo công tác, cho nên mỗi nhà sẽ cúng kẹo mạch nha (còn gọi là táo đường, quan đông đường), làm như vậy để ông Táo nói ngọt một chút, trước mặt Ngọc Đế nói tốt, năm sau trong nhà sẽ sinh lửa ấm áp hơn.)

“Vậy Táo gia gia sẽ không nói xấu chúng ta chứ.” Tùy Ý đặc biệt hạ âm lượng, len lén nói.

“Sẽ không, đã quét qua mặt rồi.” Oản Oản lau tay sạch, cười sờ sờ đầu thẳng bé.

“Vậy là tốt rồi, hi vọng hẳn có thể phù hộ công tử, sang năm thuận thuận lợi lợi.” Tùy Ý tay nắm một vốc vừng, mắt lộ thành kính nói.

“Ừ.” Oản Oản dừng một chút, gật gật đầu, nàng biết đứa bé kỳ thực rất miễn cảm, trong viên này lại người đến người đi, thường thường có một số người miệng không sạch sẽ, thậm chí còn ở trước mặt những người như có công việc đặc biệt như bọn họ mà xì mũi khinh bỉ, nhất là ở mặt tín ngưỡng, phần lớn người cho rằng vì bọn họ không sạch sẽ, nên sẽ không được thần linh phù hộ.

“Chao ôi, thơm quá a.” Ngoài cửa có một cái đầu ló vào, cái mũi không ngừng hít hà, giống một con cún đói nôn nóng.

“Xuân Thiều công tử.” Mọi người vừa thấy, sau khi nhin cười, đều nhao nhao hành lễ chào.

“Thật thơm quá đi mất!” Xuân Thiều vừa tiến vào, Oản Oản liền nhìn thấy Tinh Khuynh phía sau hắn, sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng tinh - khí - thần tốt hơn mấy ngày trước đây nhiều.

“Ta đang hầm canh xương, buổi tối làm nước ăn lẩu.” Oản Oản cầm tấm phản đơn trong phòng bếp qua, đem trái lên chiếu hương bồ, nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng lại trái áo choàng của mình lên.

“Ngươi đừng rộn, ta đứng là được rồi.” Tinh Khuynh kéo tay Oản Oản, không cam lòng để nàng ở trong này xoay tới xoay lui, trên đầu đều đầy mồ hôi.

“Không được, thân thể ngươi vẫn còn yếu, vẫn nên ngồi yên đi.” Oản Oản đẩy đẩy Tinh Khuynh, Tinh Khuynh bắt đắc dĩ, chột chột cái mũi nàng, liền thành thật ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Ui... Oản Oản tỷ chỉ đau mỗi Khuynh ca ca.” Sau khi Xuân Thiều ngó qua mấy đĩa thịt, nhìn cái mũi, bất mãn than thở nói.

“Xuân Thiều công tử cũng có chỗ ngồi mà, chỉ là không có lót áo choàng thôi.” Oản Oản buồn cười nhìn hắn, gọi Kim Hạp trái tấm phản đơn xong, để hắn ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Đúng vậy đúng vậy, có chỗ ngồi là tốt rồi a.” Ra vẻ rộng lượng, Xuân Thiều vừa cười vừa ngồi xuống, chỉ là đôi con ngươi to kia lại đảo vòng quanh, lặng lẽ ngắm ngắm Oản Oản, lại lên nhìn nhìn Tinh Khuynh, vẻ mặt cười trộm nhìn như hồ ly.

Oản Oản không chú ý động tác nhỏ của Xuân Thiều, mà bảo Ngân Hạp cầm mấy đĩa thịt đã đông lạnh lại, nàng từng chú ý qua các loại thịt cần chuẩn bị để ăn lẩu ở nơi này, trên cơ bản đều là thịt thái lát mỏng, chỉ là độ dày khác nhau mà thôi, cho nên trước đó nàng đã nhờ Xuyên Nhi ở cửa hồng tìm giúp nàng một thợ rèn, làm một cây dao nhỏ nhỏ, chuyên dùng để thái thịt lát, tuy rằng không tốt, không thái mỏng được như máy ở kiếp trước, nhưng lưỡi dao rất sắc bén, sau khi dùng thử thấy rất thuận tiện, thật đúng là không khác biệt a.

Kỳ thực trước khi làm lưỡi dao, Oản Oản cũng đã hỏi thăm qua giá cả thị trường của những vật dụng từ sắt ở thời đại này, ở quốc gia này, mặc dù vật dụng hàng ngày các nàng đều sử dụng phần nhiều là đồ đồng, nhưng cũng không đại biểu là Thần quốc lạc hậu về đồ sắt, chỉ tương phản là, Thần quốc trừ bỏ chiến mã là hoàn mỹ, ngay cả tài nguyên khoáng sản cũng có nhiều, trong đó quặng sắt đã chiếm hơn phân nửa, dĩ nhiên, ở phương diện vũ khí lạnh, Thần quốc có kỹ thuật khiến người ta giật mình. Không những mang đến lợi ích vĩ đại cho Thần quốc, thậm chí còn giúp họ xưng bá các nước.

“Tùy Ý, lát nữa nhớ đem thịt đến cho Xuyên Nhi, bọn họ phải về nhà mừng năm mới.” Oản Oản nhớ tới chuyện lúc trước từng nói với đại thúc gác cổng, nhin không được lại nhắc nhở nói.

“Dạ dạ, Xuyên Nhi nói lát nữa sẽ tới lấy.” Tùy Ý ăn xong nắm hạt vừng, liếm ngón tay ư hử nói.

“Ta nghe nói năm nay quê nhà Xuyên Nhi gặp tai, cho nên tiệc mừng năm mới năm nay, đại cữu hân không tới.” Tùy Tâm có khi cũng rất nhiều chuyện nói.

“Cũng không chỉ có nhà hắn, trước ta đến phòng bếp lớn, còn nghe nói phía đông có rất nhiều địa phương gặp thiên tai đấy, tuyết cũng đã rơi rất dày.” Kim Hạp thấy Tùy Tâm nhắc tới, cũng nhớ ra.

“Vậy nếu các nông trang đều chết rét hết, năm sau, chúng ta còn có cái ăn không?” Tùy Ý có chút sợ hãi hỏi.

“Có đói cũng không đói tới chúng ta.” Kim Hạp không quan tâm lác đầu, chỗ bọn họ ở là nơi nào chứ, là đô thành, là một nam viện lớn nhất đô thành, ai không ăn không uống, cũng sẽ không đến phiên bọn họ.

“Vậy dân chúng ở phía đông, không phải sẽ chết đói sao?!” Ngân Hạp tính cách tuy rằng thành thật, nhưng cũng không ngốc, tâm địa lại tốt bụng, lúc này lại nhin không được lo lắng cho người khác.

“Vậy cũng không còn cách nào, aizz, chỉ hy vọng quê nhà ta đừng gặp tai họa, ta còn có cha mẹ đệ muội.” Kim Hạp theo hắn suy nghĩ, cũng nhớ đến người thân ở nơi xa, mặc dù bọn họ bán mình, nhưng hắn cũng rất nhớ họ, một khi mất mùa, cuộc sống sẽ càng thêm khó khăn.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta trước cứ lấp đầy bụng của mình đã rồi nói sau.” Oản Oản rất thực tế, bây giờ nàng là ‘một người ăn no, cả nhà bớt sầu’, chỉ là bầu trời nay càng không thấy sao, tuyết rơi xuống càng dày, chỉ sợ hành trình của tiểu thúc thúc sẽ không thuận lợi.

Bận rộn nhộn nhịp, Tinh Khuynh cũng góp vào một tay trợ lực, mọi người vui cười hơn hờ chuẩn bị tất cả ổn thỏa, trời cũng đã tối, Xuân Thiều để lại tùy thị duy nhất của hắn, lại chờ Liên Âm ông ọ uốn éo đi đến, một đám người vui cười ở trong đại sảnh lớn nhất của viện, bàn ăn đã được dọn xong, lại bỏ thêm than nóng vào giường gạch lớn, bùng lên vài chậu than, ấm áp ngồi vây quanh bàn.

Giữa bàn ăn đặt một nồi lẩu than bằng đồng, chung quanh đặt đầy đồ ăn, món nguội được đặt gần nhất, một chiếc bàn ăn nhỏ bên cạnh còn đặt rượu và đồ sống, để lúc nào cũng có thể thay vào đĩa mới.

Tinh Khuynh và Oản Oản, một người là không được uống, một người là không muốn uống, kỳ thực Oản Oản mấy đời trước uống rất giỏi, nhưng bây giờ nàng không còn làm công việc kia nữa, hơn nữa không thích phản ứng sau khi say, nên chỉ nhấp một chút rượu đồ tộ, liền thay thành nước trắng.

“Aizz, không biết Mặc Thiên chạy đi đâu mà vẫn không thấy bóng dáng.” Sau khi Liên Âm uống vào vài chén rượu, cũng không còn câu nệ, ngược lại nói nhiều hơn một chút, hàn huyên cùng đám người Oản Oản.

“Ừ, đã lâu không gặp hần, kể từ khi Đông lang quân đi, hần liền ‘thần long thấy đầu không thấy đuôi’, hần cũng không cần tiếp khách, có thể đi nơi nào chứ?” Xuân Thiều cũng chú ý tới điểm ấy, kỳ quái nói.

“Không phải là có tình nhân thân mật nào đấy.” Tình Khuynh nhìn rượu trong chén của Liên Âm mà thèm, nhưng nhìn nhìn lại Oản Oản, đành phải cúi đầu ngoan ngoãn uống nước mật của hần.

“Trục Yên công tử hôm nay cũng không trở về.” Oản Oản ăn một miếng cá, nhớ tới thiếu niên kia nhìn qua ốm yếu, nhưng thanh đậm như nước kia, thoáng lo âu nói.

“Hần? Tám phần lại đi tìm nữ nhân kia rồi.” Tình Khuynh vừa nghe liền nổi sùng, hừ lạnh một câu, hất mặt đi.

“Người lại không có tư cách nói đến người khác, lúc trước ai vì một nam nhân mà đòi chết đòi sống.” Bởi vì lần đó có ‘Thân mật tiếp xúc’, Oản Oản càng ngày càng làm càn, nguyên bản còn rất sợ đắc tội chủ tử, hiện tại hoàn toàn vượt qua chướng ngại, quả nhiên sau khi trừ bỏ cảm giác thần bí, thiếu niên vốn dĩ thoát nhìn cao không thể chạm tới, trong nháy mắt trở thành cậu bé nhà bên.

Tình Khuynh giận mà không dám nói gì, chỉ có thể lấy lòng nằm sấp qua, cọ cọ Oản Oản muốn buồn nôn, chiều này của hần Oản Oản và Xuân Thiều đã sớm miễn dịch, chỉ có Liên Âm cắn đũa, ngây ngốc nhìn vị đầu bài ngày xưa phong hoa tuyết đại này, sau đó thấy ánh mắt của mình quá mức càn rỡ, không khỏi cúi đầu, lại đỏ hết cả mặt.

“Ăn thật ngon a, thịt dê cuốn này...” không tìm không phôi, Tùy Ý hai mắt lóe sáng dùng đũa gấp một lát thịt dê, nỗ lực nhét vào miệng.

“Chậm một chút, chậm một chút... Còn có rất nhiều mà.” Mặc dù Tùy Tâm cảm thấy có chút mất mặt, vẫn cầm khăn làm công việc của một vị ca ca tốt, nhưng trên thực tế, hần cũng cảm thấy thịt dê cuốn này ăn thật ngon, chỉ là chưa nói ra thôi, có một số việc, dùng hành động thực tế so với nói ra cũng hữu dụng.

Kim Hạp Ngân Hạp chính là người dùng hành động thực tế để thi hành phương châm này một cách tốt nhất, bọn họ lúc này ăn đến mỡ hời đầy đầu, một câu cũng lười nói.

“Đợi đến đêm khuya, chúng ta đi bắn pháo trúc đi.” Nhìn mọi người trước mặt hoặc là tán gẫu, hoặc là vui đùa nỗ lực ăn, Tình Khuynh tựa sát vào bên người Oản Oản, gấp thức ăn cho nàng, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Oản Oản cúi đầu, cảm giác được tay Tình Khuynh đang nắm tay mình.

“Năm mới vui vẻ, Oản Oản.” Tình Khuynh nhìn bộ dáng Oản Oản giả vờ nghiêm chỉnh, thấp giọng cười nói.

“Năm mới vui vẻ.” Đầu của Oản Oản càng thấp.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

“Nhanh lên a... các người xong chưa?” Tùy Ý ngồi đằng trước xe ngựa, toàn thân bọc thành một trái cầu tròn vo, đang bắt mắt nhìn Kim Hạp Ngân Hạp, la lớn.

“Tới ngay, tới ngay!” Kim Hạp Ngân Hạp thoát khỏi mấy gã sai vặt khác trong viên đang dây dưa, bước nhanh tới, thoăn thoắt nhảy lên xe. Đông lang quân hiện tại không có ở trong viên, trong viên tạm thời do Dương quân sự ở bên người hần quản lý hết, tất cả những tiểu quan, trừ bỏ nhất đẳng hồng bài hoặc là những Thanh quan nhân từng được sủng ái có thể ra ngoài sau khi xin chỉ thị, người khác bất luận là tiểu quan hay là tùy thị gã sai vặt, đều không được phép ra viên, vì thế, những gã sai vặt tùy thị có thể xuất môn, liền trở thành con đường duy nhất để những người khác nhờ giúp mang đồ về viên. Bởi vì tới nay Kim Hạp Ngân Hạp được ra cửa nên mới bị bu quanh.

“Người đã đông đủ rồi, đi thôi.” Xuân Thiều mang theo tùy thị của hần – Thần Lộ và Kim Hạp Ngân Hạp ngồi cùng một xe, Tình Khuynh thì cùng Oản Oản, Tùy Ý, Tùy Tâm một xe, nhưng Tùy Ý ham vui, trên người mặc cũng nhiều, liền tạm thời ngồi bên cạnh phu xe ngắm cảnh.

“Được rồi! Giá—!”

Phu xe ngồi đằng trước vung roi, xe ngựa chậm rãi lăn bánh, Oản Oản ngồi ở trong xe, thoáng mở cửa sổ xe ra, trên phố Hoa nườm nượp người đến người đi, so lần trước nàng ngồi xe ra ngoài nhiều không ít, tuy rằng thời tiết vẫn rét lạnh, nhưng đối với dân chúng mà nói, đã qua lập xuân, trời đã vào xuân, không lâu sau, khí trời sẽ trở nên ấm áp hơn, cảnh xuân bao phủ, ngày vạn vật hồi phục đang tới gần.

“Không ngờ hôm nay lại mở hội Chợ Hoa.” Tinh Khuynh cũng ngồi bên cạnh Oản Oản nhìn ra ngoài cửa sổ, Vọng Xuân Lâu lại treo đèn lồng lên, đài hoa cũng đã được dựng lên, trời rất lạnh, xung quanh chỉ dựng lên màn che, từng tiếng nhạc mơ hồ phiêu tán đến, trong đó tựa hồ còn mang theo tiếng hát dịu dàng của nữ nhân đang ngâm xướng.

“Không phải lập thu mới mở Chợ Hoa sao?” Oản Oản vẫn chưa biết rõ hết về phố Hoa, nhưng Từ Hộ đã từng nói, Lập Thu hàng năm mới mở Chợ Hoa.

“Đây là người nắm quyền quy định, muốn cái gì khai trương lúc nào, cũng không phải một câu nói đường đường chính chính của bọn họ là có thể quyết định.” Tinh Khuynh cười nhạo một tiếng, ánh mắt chuyển tối, tâm tình Oản Oản cũng có chút sa sút, Tinh Khuynh cũng giống như mình, là quan bán, đến chết cũng không chuộc được. Hiện tại Đông lang quân không có ở đây, đám người Tinh Khuynh mới có thể tự do như thế, nhưng đợi đến khi Đông lang quân trở về, như vậy tất cả sẽ lại khôi phục như trước, Tinh Khuynh cũng phải tiếp khách...

Oản Oản nghiêng đầu nhìn dòng người bên ngoài xe, hôm nay là tết Nguyên Tiêu, mọi người đã bắt đầu tràn ra ngoài đường nhiều hơn, có nam nữ làm bạn, cũng có hai người một nhóm, còn có nhiều người thành một nhóm, dường như trên mặt mỗi người đều lộ ra thần thái vui vẻ, ngay cả chủ quán buôn bán bày sạp hai bên đường cũng không ngoại lệ. Lại nhìn đến đài hoa trước Vọng Xuân Lâu, cùng với những song cửa sổ quen thuộc trên lầu Vọng Xuân Lâu, Oản Oản cười khê, quả nhiên thế sự vô thường, nhớ ngày đó nàng cũng là một người đứng trong những song cửa sổ kia, thấp thòm chờ đợi vận mệnh của mình, nhưng hôm nay, nàng lại ngồi ở trong xe, nhìn các nàng từ xa.

“Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy, Chợ Hoa mở lại, đoán chừng là muốn tạo cảnh thái bình giả tạo.” Trầm ngâm một lát, Tinh Khuynh khóa mày, nhàn nhạt nói.

“Người làm sao mà biết?” Oản Oản kỳ quái nhìn Tinh Khuynh, có đôi khi nam nhân này thốt ra những câu luôn làm người khác bất ngờ.

“Sợ là có chuyện gì lớn sắp xảy ra.” Tinh Khuynh lắc đầu, không trả lời nàng, con ngươi bị ánh đèn rọi lên, chiếu ra nhiều tia tinh quang, không biết vui hay buồn.

Xe ngựa tiếp tục chạy đi, hôm nay bọn họ không ngắm đèn trong phố Hoa, mà đến phố Pháo Trúc, là nơi cổ xưa nổi tiếng nhất đô thành. Nghe nói trong phố đó có một cửa tiệm là nơi bán pháo trúc đầu tiên của Thần quốc, từng chấn động một thời, đến nay nơi đó cũng vẫn còn tiệm bán pháo trúc kia, cũng chỉ là bán pháo trúc, chẳng qua chủ tiệm có phải là hậu duệ của nhà kia không thì không có cách nào khảo chứng được.

Phố Pháo Trúc không chỉ nổi danh về pháo trúc, mà hoa đăng ở nơi đó cũng nổi danh không kém, ngay cả Thái Tổ hoàng đế của Thần quốc cũng từng khen ngợi qua, nói là Phố pháo trúc giăng hoa đăng giống như tiên cung ở nhân gian, đẹp không sao tả xiết. Oản Oản đối với việc này lại không cho là đúng, kiếp trước khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, muốn loại đèn kỳ huyền nào mà không có, hiệu quả đặc biệt, 3D, cuộc sống của dân chúng sớm đã phong phú, hoa đăng từ xưa đến nay, còn gì mà thú vị mới mẻ chứ.

“Ta nhớ là chỉ vào tết Nguyên Tiêu* mới có hoa đăng, vậy lần trước người đi xem hoa đăng gì?” Oản Oản nhớ tới lần thứ hai gặp mặt, Tinh Khuynh cầm ngọn đèn hoa đăng đứng trong chén nhỏ, sau này nàng từng tìm ở trong phòng Tinh Khuynh, nhưng không tìm thấy, có lẽ bị hắt trong con tức giận mà hủy diệt cũng không chừng.

(*Tết Nguyên Tiêu: rằm tháng Giêng âm lịch)

“Lần đó là sinh thần của Thái hậu, đương kim hoàng thượng cố ý muốn tổ chức lớn.” Tinh Khuynh giống như thật sự không để ý tới Dịch Ngạn Chi, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ hoặc là không tốt.

“Khó trách...” Oản Oản đến thế giới này vẫn chưa đến một năm, tuy rằng đối với giai cấp cầm quyền vẫn có chút sợ hãi, nhưng đối với Thái hậu cao cao tại thượng, Hoàng đế gì đó, vẫn là khái niệm mơ hồ, chỉ cảm thấy rất xa xôi, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn, cũng không cảm thấy liên hệ đến cái chết của phụ thân mình.

Bùm bùm, dừng dừng!!! Tách~! Xe ngựa vừa chạy vào phố Kim Như nối tiếp với phố Pháo Trúc, đã nghe thấy tiếng pháo trúc vang lên rung trời ở cuối phố. Còn có những người dân ăn mặc có chút kỳ dị, mặt bôi đầy phấn màu, nâng một khung trúc giả làm từ hoa vải, đóng đưa lắc lư, vẻ mặt vui mừng hớn hớn, tiếng nhạc âm ỹ xen lẫn với tiếng pháo trúc ở phía xa, hai loại âm thanh hợp lại, khiến đầu óc người mơ màng, nhưng cũng khiến cho người ta cảm xúc dâng cao.

“Đây là cái gì?” Oản Oản chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thú vị như vậy, giống như một loại diễn hành, chính là ăn mặc rất thú vị.

“Hiển tế ‘Thái Nhất thần’.” Tinh Khuynh đợi tiếng pháo trúc tạm thời lắng lại, vội vàng trả lời.

Oản Oản gật gật đầu, nàng biết cổ đại có rất nhiều tín ngưỡng, có tín Ngũ Đế, Thiên Đế, Đạo gia, Phật giáo này kia..., mà Thần quốc đúng là đang ở thời kỳ đa tín ngưỡng, ngoại trừ Phật giáo vẫn nảy sinh những tín ngưỡng khác, cũng coi như là ‘Bách gia tranh minh’*, mà Thiên đế Thái Thất thân cũng là một vị thiên đế đại thân mà ngay cả hoàng gia cũng phải thờ cúng, vì thế dân chúng lại càng thờ phụng nhiều hơn.

*Thời Xuân thu Chiến quốc, xã hội trong thời kỳ thay đổi lớn đã sản sinh ra trường phái tư tưởng đủ loại, như Nho, Pháp, Đạo, Mặc... Họ viết sách giảng dạy, cùng nhau tranh luận, làm nảy sinh cảnh tượng phồn thịnh trong học thuật, hậu thế gọi là thời kỳ Bách gia tranh minh (trăm nhà đua tiếng).

Xe ngựa vòng qua đám người diễn hành, lững lờ đứng lách ở đầu một con hẻm nhỏ, đám người Oản Oản không muốn khiến người chú ý, cho nên ăn mặc cũng thật bình thường, ít nhất ở trong đám người, trừ bỏ bộ dạng đẹp mắt ra, những người khác đều giả trang làm gia đình phú thương không giàu có lắm. Cũng may nơi này vẫn luôn trị an thanh minh, vẫn chưa xảy ra chuyện gì ‘khinh nam ép nữ’, huống chi những gia đình quyền quý cũng thường cải trang tới đây, vì để ít gây phiền toái, những tên lưu manh quần là áo lụa đều đi đến phố Hoa dạo chơi.

“Cẩn thận một chút.” Đờ Oản Oản từ trên xe ngựa xuống, Tinh Khuynh thuận thế cầm tay nàng.

Đám người họ, lão đảo nhập vào đám đông, Tùy Tâm Tùy Ý tuổi còn nhỏ, được Kim Hạp Ngần Hạp trông nom, mang theo ít tiền, đi tìm đồ ăn ngon ở khắp nơi, Xuân Thiều mới đầu còn mang theo Thần Lộ yên ổn mà đi theo Tinh Khuynh, sau lại nhìn thấy đôi nam nữ này dính dính như keo, rất nhanh đã nhàm chán, bèn dẫn Thần Lộ cũng gia nhập vào hàng ngũ ăn vặt, nháy mắt đã lên đi mất tiêu. Oản Oản cũng không cầu nệ mấy món ăn vặt, ném thử một chút kẹo hồ lô linh tinh, Tinh Khuynh tuy rằng thích ngọt, nhưng dù sao thân mình vừa mới bình phục, Tôn đại phu cũng không cho hấn ra ngoài ăn bậy, cũng chỉ có thể mang theo Oản Oản nhìn ngắm mấy gian hàng rong, ngắm hoa đăng.

“Ngươi biết chơi đồ đèn sao?” Oản Oản vẫn còn bị vây vào trong trạng thái choáng váng mờ mịt, trong đám đông rề rề đông ngớt tây, khiến nàng chỉ có thể đứng xem.

“Biết một chút, ngươi thích đèn nào, nói với ta, ta đi đoán cho ngươi.” Tinh Khuynh trông nom canh chừng Oản Oản cẩn thận, không để nàng bị người đụng trúng, cũng sợ nàng bị đói, Tinh Khuynh thật mơ hồ, cho tới bây giờ hấn đều được người kia chăm sóc, ngay cả hấn cũng chưa từng cẩn thận quan tâm Dịch Ngạn Chi đến như vậy, cảm giác như Oản Oản là một con búp bê dễ vỡ, bày biện ở chỗ nào cũng không yên tâm.

“Không được, nhiều người quá.” Tuy rằng hoa đăng đẹp mắt, có vài cái xoay tròn cũng thật đặc biệt, nhưng Oản Oản quả thực không thấy được cái nào đẹp tinh xảo như cái lần trước Tinh Khuynh cầm, cho nên cũng thấy vô vị nhạt nhẽo, không muốn chen vào đám đông náo nhiệt kia.

“Ngươi muốn mua chút phần hoa gì không? Trang sức linh tinh? Ta có tiền.” Tinh Khuynh nhìn vài cô nương nàng đầu nhỏ ở cách đó không xa, đang hăng hái hơn hờ chọn đồ, nhìn không được cũng muốn mua cho Oản Oản một chút đồ.

“Tiền ngươi giữ đi, ta cũng có tiền, chỉ là không muốn mua, những thứ kia còn không tốt bằng Đông lang quân đặt mua.” Oản Oản không hứng thú lắc đầu, nàng từ Tầm Hương lâu đến Hương Quán Viên, trên phương diện vật chất, thật đúng là không có gì bạc đãi.

“Nhưng ta muốn mua cho ngươi cái gì đó.” Tinh Khuynh có chút thất vọng nói.

“Ngươi đã cho ta cái tốt nhất rồi.” Oản Oản nhớ tới ngọc bài mà Tinh Khuynh đưa cho mình, dùng một chút nói.

“Ngươi mang ở trên người sao?” Tinh Khuynh kẻ sát lại, vui buồn thất thường hỏi.

“Ừ.” Thật ra Oản Oản là đang nghĩ nên làm thế nào đem ngọc bài trả lại cho hấn, vật quan trọng như vậy, hấn không nên để trên người mình.

Tinh Khuynh nhìn bộ dạng bối rối của Oản Oản, còn tưởng là nàng then thùng, nhịp tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, khí huyết cũng có chiều hướng dâng lên. Không thể lý giải được biến hóa bất ngờ của thân thể mình, đứng lúc lại người thấy mùi khoai nướng thơm lừng từ cách đó không xa, Tinh Khuynh vẻ mặt hưng phấn reo lên với Oản Oản: “Khoai lang ăn rất ngon, rất ngọt nữa, ngươi chờ đây, ta mua cho ngươi ăn a!” Nói xong, không đợi Oản Oản trả lời, liền xoay người chạy qua.

“Ta...” kỳ thực Oản Oản muốn nói, nàng đã hơi no rồi, hơn nữa trở về còn phải ăn bánh trôi* nữa. Nhưng nhìn hấn như vậy, giống như rất muốn ăn khoai lang, liền không nói gì, nghĩ bụng lát nữa khuyên hấn ăn ít một chút, miễn cho lại là làng đau dạ dày.

(*theo tục lệ, tết Nguyên Tiêu hay ăn bánh trôi, chè trôi nước)

Đương lúc Tinh Khuynh đang xếp hàng chờ mua khoai lang, bà vai Oản Oản bỗng nhiên bị người chop một cái, sau đó chưa kịp kêu to, đã bị người bưng kín mũi miệng, một đường túm đi, xen lẫn vào trong đám người, tiến vào một con hẻm nhỏ cũ nát. Oản Oản kinh hãi, nhưng cũng biết phản kháng vô ích, chỉ có thể thuận theo để bản thân không bị thương, cảm thấy thâm sợ hãi, lần này, không biết có phải là bị người ăn mày bắt đi hay không.

“Ngươi không cần kêu, ta hỏi ngươi cái gì, ngươi trả lời, bằng không sẽ lấy mạng của ngươi.” Người kia đội đầu lạp (mũ rộng vành), vải đen che mặt, trên người mặc áo vải dày gọn gàng cực kì bình thường, mà trên tay lại đang cầm một thanh đoản kiếm bằng đồng, lúc này đang kê trên cổ Oản Oản.

“Ồ... ồ!” Oản Oản khó khăn gật gật đầu.

“Nam nhân vừa đi cùng ngươi tên là gì?” Người nọ giọng nói cực kì khàn khàn, không biết có phải cố ý làm vậy hay không.

“Ngươi tìm hấn có chuyện gì?” Oản Oản theo bản năng không muốn tiết lộ chuyện của Tinh Khuynh ra, tuy rằng chỉ cần tốn chút thời gian, người này có thể tra được thân phận của Tinh Khuynh, nhưng Oản Oản không muốn mình bán đứng Tinh Khuynh, cho dù nàng luôn tự khoe bản thân là người thức thời nhất.

“Đừng có vòng vo, bằng không ta sẽ giết ngươi.” Người nọ rõ ràng không có kiên nhẫn.

“Hấn...” Oản Oản toát mồ hôi lạnh, thanh đoản kiếm kia dường như càng gần thêm một bước, trong lòng vừa đảo, bỗng nhiên trấn định nói: “Hấn... Hấn là Viên nhị công tử của phủ Hiếu Liêm Hầu.”

“Con trai của Viên Lập Thân ư?” Người nọ nghi ngờ nói.

“Đúng, hấn thứ tử nhà đó.” Oản Oản chắc chắn, trong mắt không có một tia hoảng loạn.

“Biết rồi.” Người nọ tạm dừng một chút, từ từ buông thanh đoản kiếm trong tay.

“Vậy ta...” Oản Oản nghiêng đầu, nhìn về phía bên ngoài con hẻm, giống như có động tĩnh gì từ xa.

“Người... Đi đi!”

Đẩy mạnh một cái, Oản Oản chỉ cảm thấy bước chân loạng choạng, nghiêng ngã lao đảo chạy ra ngoài đầu ngõ, vừa chột quay đầu lại, người trong ngõ kia thể mà lại biến mất không thấy đâu, cứ như chưa bao giờ ở đó.

Đương lúc Oản Oản đang kinh ngạc, nghĩ mà sợ, chột nghe cách đó không xa có người hô lớn: “Tám trăm dặm khẩn cấp! Tám trăm dặm khẩn cấp! Nhanh tránh đường, nhanh tránh đường!”

Oản Oản thậm chí cũng không kịp quay đầu, tiếng vó ngựa đã tới gần người nàng..

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Oản Oản quay đầu, mắt thấy con ngựa đang phun nhiệt khí, bốn chân bay trên không kia sẽ đạp lên người mình, nhưng giờ phút này đầu óc nàng lại trống rỗng, tứ chi cứng ngắc, đứng chôn chân tại chỗ, đứng là hoàn toàn không nhúc nhích được. Cứ như vậy trơ mắt nhìn vó ngựa kia từng tắc từng tắc tới gần mình...

“Cẩn thận!” Vốn tưởng rằng là phải dừng lại ở cảnh tử vong, nhưng một giây sau cả người liền bị người sau lưng đẩy nhào vào chỗ an toàn, con ngựa ở sau lưng cũng không ngừng lại, rất nhanh biến mất ngã tư đầu phố Pháo Trúc.

“Người có sao không, có bị thương chỗ nào không?” Oản Oản cảm thấy mình được người kéo lên, người nọ hoang mang cuống cuồng, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu, ngay cả tóc búi tóc buộc trên đầu cũng tan tác một nửa, làm sao còn là mỹ nam tử vừa rồi khiến mọi người trên đường liếc nhìn.

“Người...” Vừa định hỏi một câu, Oản Oản lại thấy răng nanh run lên, toàn thân phát run, cơ bắp cứng ngắc đau nhức, cứ như không phải thân thể của mình nữa, ngã khụy trên mặt đất như một đồng bùn nhão, trong hốc mắt không tự chủ được mà nổi lên một tầng hơi nước, từng giọt nước mắt to òn òn trào ra mãnh liệt, quần áo của hắn và nàng bị bắn tung tóe một lớp bụi biến thành màu hơi nhạt.

“Không khóc, không khóc, đừng sợ a, không có việc gì, không sao rồi... Oản Oản đừng sợ, ta ở đây người đừng sợ!” Tình Khuynh nhìn hàng lệ kia, nhìn ánh mắt hoảng sợ kích động kia, đau lòng cực kỳ, kim lòng không được đem nàng kéo vào trong lòng, gắt gao không muốn buông tay, chậm rãi vỗ vỗ lưng, cảm nhận được cơ thể nàng bắt lực run rẩy.

Oản Oản cũng không biết mình bị làm sao, nàng sớm đã học được cách xem nước mắt là vũ khí, chứ không phải là biểu hiện xấu hổ của yếu đuối, nàng rõ ràng cũng đã không để ý đến sống chết, nhìn tất cả đều lãnh đạm, nếu có thể bình an đến già, đó là phúc khí của nàng, nếu không thể, nàng cũng không tiếc nổi.

Nhưng mới vừa rồi, trong khoảnh khắc vó ngựa kia bay đến trước mặt, mặc dù đầu óc nàng trống rỗng, nhưng mơ hồ, dường như ẩn sâu trong lòng còn có ả ả không cam lòng và nỗi lưu luyến mà muốn quên cũng không quên được, là quyến luyến tình thân khó có được, là tình bạn với đám người Tùy Tâm Tùy Ý khó có được sao? Oản Oản cảm thấy đều có, nhưng nồng liệt nhất, vẫn là nàng không bỏ được Tình Khuynh.

Về phần không bỏ được cái gì... Oản Oản cảm thấy thật phức tạp, có lẽ không yên lòng với tính cách ngây thơ trẻ con thỉnh thoảng bộc phát của hắn, có lẽ là nỗi cô đơn tịch mịch mà hắn toát ra trong lúc lơ đãng, còn có lẽ là sự ngây ngô không biết của hắn đối với chuyện tình cảm. Sợ nàng đi rồi, hắn sẽ không có một ai có thể đối đãi thật lòng? Nàng dường như thật sự đã không phân biệt rõ, rốt cục là nàng cảm thông với hắn, vì đã từng trải qua việc tương tự, cho nên thương tiếc là nhiều, hay là nàng thật sự đặt hắn ở vị trí quan trọng trong lòng..

Nhưng mà hết thảy mọi thứ cân nhắc bản khoản đó, đều không bị kịp trong giây phút hắn liều mình cứu nàng kia, dưới tình huống biết rõ kết quả cứu nàng có thể là tử vong hoặc tàn tật.

“Công tử!”

“Oản Oản tỷ...”

Oản Oản hai mắt nhắm lệ mông lung, hoàn toàn không nhìn thấy tình cảnh chung quanh, chỉ cảm thấy bên tai ồn ào, hình như có người đang nâng bọn họ dậy, nhưng vòng tay của Tình Khuynh vẫn không buông lỏng, mà nàng cũng vẫn luôn rúc vào trong lòng hắn, mãi đến khi bọn họ vào trong xe ngựa, nàng mới thoáng thong thả lấy lại sức.

“Ngươi điên ư! Sao ngươi lại cứu ta! Ai cho ngươi cứu ta!” vung nắm tay trắng như phấn, từng quyền từng quyền nện lên người ở trước mặt, cảm xúc giống như ùy khuất, giống như càn nghĩ càn sợ, từng chút phát tiết ra, nhập vào trong từng nắm tay kia.

“Đừng tức giận đừng tức giận, là ta không tốt, là ta sai rồi.” Tình Khuynh có lẽ căn bản không nghe rõ lời Oản Oản, chỉ là nhìn đôi mắt đỏ ngầu trên mặt nàng, liền không nhận được mà hoàn toàn hòa theo, mặc kệ nàng vừa đầm vừa đá.

“Ngươi...” Oản Oản buông tay xuống, thờ hồng hộc.

“Được rồi, đừng khóc, khóc nữa không đẹp!” Tình Khuynh lấy khăn tay lau nước mắt cho Oản Oản, sau lại nghĩ đến cái gì, liền sờ sờ vào túi tay áo, ánh mắt sáng lên, như hiến vật quý nói: “Nhìn này, khoai lang không bị nát!”

“Phil!” Oản Oản bỗng chốc bị hấn chọc cười, rồi sau đó nhìn hấn cẩn thận bóc vỏ khoai lang cho nàng, bị nóng rộp tay cũng mặc kệ, nước mắt lại không cầm được mà rơi xuống.

“Phù, ta thối rồi, không nóng.” trên mặt Tình Khuynh bị quẹt bẩn, toàn thân cũng không ra hình tượng tốt, nhưng đôi mắt từng hấp dẫn Oản Oản kia, giờ phút này dường như càng thêm sáng ngời, cư nhiên lại khiến Oản Oản nảy sinh ra ý niệm rất kỳ quái: người nam nhân này bất luận như thế nào đều vẫn rất xinh đẹp.

“Thật ngọt.” Cảm thấy bản thân đã khôi phục được một chút, Oản Oản cúi đầu cắn một ngụm khoai lang, hương vị ngọt mềm tràn ngập trong miệng, rồi sau đó hòa tan, làm nội tâm dễ chịu thấm mềm hấn lên.

“Đúng a, ta cũng thấy ngon.” Không chút để ý Oản Oản từng cắn qua, Tình Khuynh liền cắn một ngụm ở mặt trên, hai người nhìn nhau cười, dựa vào nhau, người một miếng ta một miếng ăn sạch toàn bộ khoai lang.

Thấy hai người kia không coi ai ra gì, Xuân Thiều hé miệng cười, kéo Tùy Tâm vào trong xe của mình, sau đó dặn dò nói: “Trở về đi, trên đường đi chậm một chút.”

Bánh xe lăn được một đoạn, Oản Oản mới từ từ phát giác ra không thấy Tùy Tâm ở trong xe, liền đoán được dụng ý của Xuân Thiều, mặt mo không khỏi đỏ lên, ho khan một tiếng, muốn dõng đi cảm xúc xấu hổ của mình, nói: “Vừa rồi không phải là ta đi lạc, mà có người bắt ta đi.”

“Là ai? Có bị thương không!” Tình Khuynh vốn đang thả lỏng tâm, lại khẩn trương lôi kéo tay Oản Oản, cẩn thận xem xét từ trên xuống dưới, cuối cùng hấn nhìn thấy một vết đỏ ở trên cổ Oản Oản.

“Không biết, bất quá, hình như hấn có hứng thú với ngươi, hỏi ngươi là công tử nhà ai?” Oản Oản càng nghĩ càng không thích hợp, đưa tay bắt lấy Tình Khuynh, lo lắng nói.

“Vô phương, nếu muốn tìm ta, cứ đến đó là được.” Tình Khuynh nhìn vết đỏ trên cổ Oản Oản, sắc mặt lạnh như băng đáng sợ.

“Ta không nói thân phận của ngươi cho hấn, ta lừa hấn, nói ngươi là con trai của Hiếu Liêm Hầu.” Oản Oản lắc đầu, giải thích, nhưng trong lòng lại không vì vậy mà thả lỏng, lỡ vạn nhất người nọ phát hiện nàng lừa hấn, đoán chừng lại tìm đến nàng, đến lúc đó chỉ sợ gây bất lợi cho Tình Khuynh.

“Hấn ăn mặc như thế nào?” Tình Khuynh ngăn ra, con ngươi âm áp, sờ sờ đầu Oản Oản nói.

“Quần áo bình dân rất thông thường, nhưng đội đầu lạp, còn che mặt.” Oản Oản nhớ lại một chút, cũng cảm thấy không hiểu, nếu nói người nọ hỏi lại lịch Tình Khuynh, vậy hấn là nhìn trúng dung mạo của Tình Khuynh, nhưng người này quần áo bình thường, giống như người trong giang hồ, không giống hạng người tâm hoa văn liễu, mà trên người Tình Khuynh lại có cái gì đáng giá để người nọ mạo hiểm bắt cóc ép hỏi mình chứ?

“Nếu thật sự là trả thù, vậy không thể không biết ta là ai.” Tình Khuynh cũng nắm được suy nghĩ như Oản Oản, vừa nghĩ vừa nói: “Huống chi ngoại trừ ba người kia ở ngày đó, nhiều năm qua ta cũng không kết thù kết oán với ai, ta chỉ là một tiểu quan, trên người cũng không có gì đáng giá.”

“Nhưng vạn nhất người nọ là tay chân nhà ai thuê đến thì sao?” Oản Oản cảm thấy Tình Khuynh nói có lý, nhưng vẫn khó tránh khỏi lo âu.

“Vậy chủ nhân của hấn nhất định là quyền quý, nếu trên đường phố đông người như vậy mà còn có thể dễ dàng bắt cóc ngươi, thân thủ khẳng định bất phàm, cũng không phải là loại tay chân hộ vệ bình thường có thể làm được.” Tình Khuynh thoáng suy nghĩ một chút, phân tích cho Oản Oản nghe, nếu thật sự là chọc tới bọn người kia, cho dù bọn họ muốn tránh cũng không tránh được.

“Vậy làm sao bây giờ?” kiếp trước mặc dù Oản Oản chỉ là tình nhân của chính khách, nhưng hiện tại là cô đại, cũng không hiểu biết hoàn cảnh chung quanh, cũng không quen biết nhiều người bên trong như kiếp trước, cho nên tin tức bẽ tắc, đối với việc này cũng không có đầu mối.

“Chờ.” Tình Khuynh mỉm cười, “Nếu thật sự là có ý định gì với ta, như vậy chờ lang quân trở về, thì sẽ thương lượng lại giá vào viên, nếu là người nào khác thực sự muốn việc gì đó, tất nhiên cũng sẽ tìm cơ hội gặp mặt ta.”

“Ừ.” Nghĩ đến không lâu sau, Tình Khuynh sẽ lại tiếp khách, trong lòng Oản Oản không rõ là tư vị gì, lúc trước thấy Tình Khuynh tiếp khách, lúc đó mỗi buổi sáng, nàng đều có thể thân nhiên mà mặc quần áo, lau mặt cho hấn, không thêm chú ý đến dấu vết trên người hấn bị Dịch Ngạn Chi gây ra. Nhưng bây giờ thì sao? Kể từ lần bọn họ cũng coi như có quan hệ xác thật thì sao? Oản Oản vén cửa sổ lên, thấy có chút thở không ra hơi.

“Oản Oản...”

“Cái gì?” ánh mắt Oản Oản mê mang, cảm thụ nhiệt độ truyền đến từ sau lưng, một đôi cánh tay mặc dù không cường tráng lại thập phần thon dài, ôm vòng người mình.

“Đừng ghét bỏ ta...” Tinh Khuynh vui đầu vào bờ vai Oản Oản, buồn phiền nói.

“Làm sao có thể, ta cũng đi ra từ nơi đó, nếu không nhờ người, hiện nay ta cũng giống như người, chỉ sợ còn không bằng người.” Oản Oản cười lắc đầu, nàng làm sao có thể ghét bỏ hắn, nếu thật sự tính ra, nàng còn bản hơn hắn nhiều.

Xe ngựa từ từ ngừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tùy Ý đông lạnh đỏ rực, tràn đầy ý cười, trên tay xách theo nào là túi lớn túi nhỏ, trong tay còn cầm một xâu kẹo hồ lô đã gặm một nửa. Tùy Tâm cũng theo Xuân Thiều xuống xe, nhìn bộ dáng ham chơi lại tham ăn của đệ đệ, không khỏi dở khóc dở cười.

“Được rồi, trời đã muộn rồi, Oản Oản tỷ cũng bị hoảng sợ, chúng ta đều tự trở về nghỉ ngơi thôi.” Xuân Thiều tay cũng cầm không ít đồ ăn, đứng bên cạnh xe nhìn Tinh Khuynh bế Oản Oản xuống xe.

“Ừ, ngày mai đừng quên đến viện chúng ta dùng bữa.” Tinh Khuynh gật gật đầu, ôm Oản Oản đã hơi buồn ngủ đi vào trong viện, Kim Hạp Ngân Hạp còn có Tùy Tâm Tùy Ý cũng theo sát phía sau.

Nhưng đương lúc bọn họ đang chuẩn bị bước vào viện, thì trong góc tối ở ngoài viện có một người bước ra, dáng người cao ngất, khí chất cương nghị, nhưng dung mạo ẩn giấu trong bóng tối, nhìn không rõ lắm.

“Tinh Khuynh.” Vẫn là giọng nói lạnh lùng kia, nhưng mang theo nét tiêu tụy không thể bỏ qua.

“Dịch nhị công tử.” Tinh Khuynh chậm lại cước bộ, ôm sát Oản Oản trong lòng.

Đám người Xuân Thiều thấy thế đều vây quanh lại, sợ Dịch Ngạn Chi làm gì bất lợi cho Tinh Khuynh, nhưng Tinh Khuynh lại chỉ bình tĩnh cười cười, liền kêu những người khác đi về, ngay cả Tùy Tâm Tùy Ý cũng không lưu lại. Oản Oản vốn cũng muốn đi theo về, nhưng nói sao Tinh Khuynh cũng không buông tay, rơi vào đường cùng, Oản Oản đành phải học làm đà điểu, không nhìn ánh mắt lạnh lẽo kia, chui vào trong lòng Tinh Khuynh, không dám ngẩng đầu.

“Ta muốn nói chuyện riêng với người.” Trong con người chứa sương mù, Dịch Ngạn Chi nhìn nhìn Oản Oản một chút, liền đảo mắt nói với Tinh Khuynh.

“Người nói đi.” Tinh Khuynh cúi đầu nhìn Oản Oản, vuốt sợi tóc rối rũ xuống của nàng, nhẹ nhàng nói.

“Ta nói, ta muốn nói chuyện riêng với người.” Dịch Ngạn Chi tăng thêm ngữ khí, mở to hai mắt, giọng cầm hận nói.

“Giữa chúng ta không có gì mà Oản Oản không thể nghe.” Tinh Khuynh không thêm để ý đến nỗi giận của Dịch Ngạn Chi, vẫn đứng vững ở đó, trong giọng nói mang theo kiên trì.

“Tinh Khuynh, đừng náo loạn nữa được không.” Dịch Ngạn Chi mệt mỏi tiến tới, muốn vươn tay sờ gò má Tinh Khuynh, lại bị Tinh Khuynh dễ dàng tránh được.

“Ha ha, viên của chúng ta đã ngừng kinh doanh, lang quân cũng đã xuất môn, nếu Dịch công tử có ý muốn gì, xin mời chờ lang quân trở về bàn lại.” Tinh Khuynh thủy chung vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, giống như đối đãi với khách nhân, không hề lên án Dịch Ngạn Chi đính hôn, cũng không tức giận vị hôn thê ngoan độc của hắn.

“Người cứ phải nhất định như vậy sao...” Dịch Ngạn Chi chán nản buông tay xuống, cả người thoát nhìn hui quanh cô tịch, tựa như một người mất đi trái tim, cầu mà không được.

“Đây là chốn vui chơi, công tử đừng quá tường thật.” Dứt lời, Tinh Khuynh không còn muốn ở lại, ôm Oản Oản liền đi vào bên trong.

“Người đây là nghiêm túc sao!!!” dường như bị một câu nói này chọc giận, Dịch Ngạn Chi chột ngắc đầu, gắt gao nhìn thẳng Tinh Khuynh, lửa giận ngập đầy như muốn phun trào kia, mang theo bi thương, mang theo tuyệt vọng.

“Dịch Ngạn Chi, ta đã không còn nợ người cái gì.” Lửa giận đối với Tinh Khuynh mà nói hoàn toàn không có ảnh hưởng, hắn khẽ hơi nghiêng đầu, cũng nhìn Dịch Ngạn Chi thật sâu, rồi sau đó nghiêm túc nói ra câu này khiến Dịch Ngạn Chi gần như sục sặc.

Cạn lời cũng đến thế thôi, Tinh Khuynh không hề lưu luyến, thẳng lưng đi vào viện. Lúc này chỉ có Oản Oản mới có thể biết, giờ phút này Tinh Khuynh cũng không tiêu sái như mặt ngoài như vậy, cánh tay hắn ôm nàng run nhè nhẹ, rất nhanh bộ ngực cũng phập phồng như không đủ đường khí, trong con người nhot nhot trời lên nước mắt trong suốt. Nhưng bước chân của hắn vẫn không ngừng, kiên nghị đi về phía trước, không một lần quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Đêm khuya, ánh nến trong màn che đã sớm tắt, Oản Oản dụi dụi mắt, định trở mình nằm nghiêng, lại cảm giác bên cạnh lạnh như băng, không có lửa nóng dán sát vào người như mọi ngày. Không khỏi mở mắt, bên cạnh quả nhiên không có người. Nhẹ nhàng kéo màn che ra, Oản Oản khoác tấm áo lên người đi ra, ở nơi ánh trăng chiếu vào cửa sổ, bên cạnh cửa sổ, dung mạo của người kia lại có vẻ mơ hồ.

Oản Oản chậm rãi đi tới, trong không khí nhàn nhạt mùi rượu, lại nhìn trên bàn nhỏ trước mặt hắn, quả nhiên là đặt một hũ đồng không lớn.

“Ta chỉ uống một hũ nhỏ này, đừng mếc Tôn đại phu.” Vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Tinh Khuynh cười khẽ nói.

Oản Oản cúi đầu, đi đến bên người hắn, chậm rãi ngồi xuống, kéo hai bàn tay đã lạnh như băng của hắn, nắm ở trong tay mình, cẩn thận ôm lấy.

“Đừng, rất lạnh, đừng để người bị thương.” Tinh Khuynh muốn rút tay về, lại bị Oản Oản ôm càng chặt.

“Đã không bỏ xuống được, vì sao lại quyết tuyệt như thế?” Oản Oản rũ mi xuống, không nhìn ra được hàm ý thâm thúy bên trong con ngươi.

“Ta ghét bị người khác phản bội, cho nên đây là một lần cuối cùng.” Tinh Khuynh nhẹ nhàng nói ra một câu rét lạnh đến thấu xương, dứt khoát làm cho lòng người lạnh ngắt.

“Người buông tay được sao?” Oản Oản ngẩng đầu, cười cười với hắn.

“Thay vì chờ miệng vết thương chuyển biến xấu thối rữa, còn không bằng một đao khoét đi, nhất lao vĩnh diệt*.” Tinh Khuynh rút bàn tay đã dần dần ấm áp về, lại kéo Oản Oản tới để nàng tựa vào trong lòng mình.

(* Nhất lao vĩnh diệt: một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã)

“Vậy sau này, hắn lại đến thì sao...” Oản Oản nằm úp trên người hắn, ngửi mùi hương nồng đậm của hương hoa và rượu hòa lẫn, nhìn ánh trăng treo cao ngoài cửa sổ, bình tĩnh hỏi.

“Hắn chỉ là khách.” Tinh Khuynh khẳng định nói.

Oản Oản trầm mặc, kỳ thực nàng đang lo lắng, cho dù Tinh Khuynh không để ý đến người kia nữa, nhưng người nọ cũng không dễ dàng bỏ ra như vậy, nàng tin tưởng tình cảm của Dịch Ngạn Chi đối với Tinh Khuynh, nếu thật sự từ tình cảm tri kỷ biến thành một loại giao dịch... Dịch Ngạn Chi nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Oản Oản, nếu như... nếu như ta rời khỏi nơi này, mang người theo, sẽ không có cảm y ngọc thực như hiện tại. Người nguyện ý không?” Tinh Khuynh ôm Oản Oản, có chút bất an hỏi, ở trong lòng hắn, vẫn luôn cảm thấy không có người nào nguyện ý đối mặt với cuộc sống nghèo khổ, nhưng hắn thật sự không muốn ở lại nơi này, trước kia thì không cảm thấy gì, nhưng gần đây luôn có xúc động muốn thoát đi.

Oản Oản vốn đang rất bình tĩnh, nhưng vừa nghe Tinh Khuynh nói lời này, ánh mắt lập tức sáng lên, đúng vậy, nếu thúc thúc muốn dẫn mình đi, Tinh Khuynh cũng có thể cùng rời đi, như vậy, nàng còn băn khoăn gì nữa? Nhưng Đông lang quân sẽ thả hắn sao? Huống chi hắn vẫn là quan bán.

“Người có cách sao?” Oản Oản nhìn ánh mắt của hắn, chờ đợi nói.

“Người nguyện ý không?” Tinh Khuynh lại cúi đầu trịnh trọng hỏi.

Oản Oản không chút nghĩ ngợi, gật đầu một cái thật mạnh.

“Tốt lắm... Ta sẽ nghĩ biện pháp.” Tinh Khuynh quay đầu, dường như hạ một quyết tâm rất lớn.

Ánh trăng từ từ chệch đi, khiến hai người một lần nữa trở về nơi hắc ám, nhưng giờ phút này, hai người ôm nhau, đều kiên định suy nghĩ trong lòng của mỗi người.

“Công tử, công tử! Công tử mau tỉnh lại a! Đã xảy ra chuyện, chuyện lớn!” đương lúc Oản Oản có chút buồn ngủ, định bụng kéo Tinh Khuynh lên giường ấm, cửa phòng bên ngoài bị Kim Hạp gõ vang.

“Chuyện gì?” Tinh Khuynh cau mày, nếu không có chuyện lớn, Kim Hạp sẽ không có khả năng cả kinh bất chợt như vậy.

“Trục Yên công tử đã trở lại, toàn thân đầy máu, công tử, công tử mau đi xem một chút đi.” Kim Hạp ở ngoài cửa gấp đến độ giậm chân, thoát nhìn thương thế nhất định không nhẹ.

Tinh Khuynh nghe vậy, liền lập tức đứng lên, cũng không quên lôi kéo quần áo Oản Oản, để nàng về giường nghỉ ngơi trước, dù sao Trục Yên là nam tử, lại bị trọng thương, Oản Oản là một nữ tử tạm thời không cần đi thăm thì tốt hơn.

“Đợi đến sáng, ta lại đi thăm hân, ngươi hãy đi trước đi, nhớ mặc thêm áo choàng.” Oản Oản nhìn bộ dáng sốt ruột hoảng loạn của hân, biết tình cảm giữa hân và Trục Yên vô cùng tốt, cũng không ngăn lại, chỉ dặn dò thêm vài câu.

“Ừ, ngươi nhanh lên giường ấm đi, rất lạnh đấy.” Nói xong, Tinh Khuynh cũng không dừng lại, cầm lấy áo choàng, vội vã kéo cánh cửa, đi ra phòng.

Đến khi cước bộ của Tinh Khuynh biến mất ở ngoài phòng, Oản Oản mới chậm rãi trở vào trong màn che, giường ấm được đốt hơi nóng, chui ở trong chăn, thoải mái khiến người ta thờ dài, nhưng Oản Oản lúc này lại không hề buồn ngủ, đành kéo rèm cửa ra, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, chờ nó hiện ra một chút ánh sáng, ngheh đón ánh bình minh sáng lạn.

“Nghe nói trên người có rất nhiều vết đao, may mà không trúng chỗ hiểm.” Tùy Tâm đi theo bên người Oản Oản, thằng bé thức dậy hơi sớm, bèn đến chỗ Trục Yên giúp một tay, lời này là nghe từ tùy thị của Trục Yên nói.

“Đã tỉnh chưa?” sau nửa đêm, Oản Oản hầu như không ngủ, chờ phần lớn người trong viện đều đã thức dậy, nàng mới rời giường, ăn sáng qua loa, liền mang theo Tùy Tâm cùng đi.

“Người đã tỉnh, may mà không phát sốt, bằng không cũng phải bán đi nửa cái mạng, chỉ là tinh thần không được tốt.” Tùy Tâm thuận tay kéo rèm ra, nhỏ giọng nói với Oản Oản.

Oản Oản gật gật đầu, cũng không nói thêm nữa, chỉ đón lấy hộp thức ăn, bước chân nhẹ nhàng tiến đến trước tấm cửa kéo.

“Ngươi có phải điên rồi không? Ngươi rõ ràng rất nhanh là đã có thể thoát khỏi, vì sao ngươi còn phải bận tâm đến nữ nhân kia? Há? Ngươi không biết hiện tại là ngươi kiểm củi ba năm thiếu một giờ sao, còn thiếu chút nữa bị người phát hiện?”

Oản Oản vừa muốn mở miệng, liền phát hiện ngoài cửa không hề có một gã sai vặt tùy thị nào, chỉ nghe thấy tiếng Tinh Khuynh nổi giận bên trong. Đành phải kéo Tùy Tâm, để hân đứng lên tiếng.

“Sao ngươi không nói gì? Nữ nhân kia quan trọng với ngươi vậy sao?” Tinh Khuynh cắn giận nói.

“Bây giờ ta không muốn nhắc đến nàng ta.” giọng nói Trục Yên có vẻ suy yếu, nhưng vẫn còn có chút sức lực, hân là không bị thương hoàn toàn.

“Vậy ngươi làm sao bây giờ?” Tinh Khuynh thuận thuận khí, ổn định cảm xúc một chút.

“Thất bại, ta lại nghĩ biện pháp khác.” Trục Yên ho khan hai tiếng, tựa hồ cũng không để ý.

“Vậy ngươi bây giờ đừng mong trở về, lão sắc quý kia tuyệt đối đã bắt đầu hoài nghi ngươi, bây giờ chúng ta nói với bên ngoài là từ lúc nguyên đán, thân thể ngươi đã không khỏe, vẫn luôn tĩnh dưỡng ở trong viện, Dương quân sự sẽ giúp chúng ta.” Tinh Khuynh dứt khoát quyết định thay Trục Yên.

“Đã biết.”

“Nữ nhân kia có tới, cũng không cho ngươi gặp, biết không!” giọng của Tinh Khuynh vốn đã bình thản xuống lại lên cao.

Trả lời hân, chính là một mảnh trầm mặc.

“Còn nữa, chuyện bên kia, ta cũng muốn nhận.” Tinh Khuynh cũng không tiếp tục đợi Trục Yên có ý kiến, chỉ đề thấp thanh âm nói.

“Vì sao? Không phải ngươi nói, ngươi không có hứng thú sao?” Vốn dĩ không nói gì, Trục Yên bỗng nhiên dùng thanh âm ‘không thể tin được’ nói.

“Ta muốn rời khỏi nơi này...”

Oản Oản chợt khựng lại, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, chắc là tùy thị của Trục Yên đã trở lại, liền giả vờ như vừa mới đến, gọi: “Công tử có ở đây không?”

Bên trong lập tức không nói gì nữa, một lát sau, tấm cửa được người kéo ra ra từ bên trong.

“Ngươi đã đến rồi?” Tinh Khuynh cười đón lấy hộp thức ăn trên tay Oản Oản, dắt nàng tiến vào, Tùy Tâm đi theo phía sau bọn họ.

“Nghe Tùy Tâm nói, Trục Yên công tử đã tỉnh rồi.” Oản Oản nhìn nhìn giường ấm sau tấm bình phong, màn che không buông xuống, thiếu niên mặc trung y nằm trên giường ấm, sắc mặt trắng bệch, đang nghiêng đầu nhìn qua, thật đúng là Trục Yên.

“Làm phiền cô nương rồi.” Trục Yên mỉm cười, cảm kích nói.

“Không có việc gì, chỉ là chút đồ ăn bổ máu.”

Oản Oản vừa nói xong, cửa đã được kéo ra, tùy thị của Trục Yên bưng bát thuốc cẩn thận đi vào.

Họ nhìn Trục Yên uống thuốc xong, Oản Oản lại giao hộp đựng thức ăn cho tùy thị kia, dặn hân đợi lát nữa Trục Yên nghỉ ngơi xong, hâm nóng lại một lần nữa cho hân, là có thể ăn bao nhiêu cũng được, ngày mai nàng còn đưa thêm. Dặn dò mọi chuyện xong, lại cùng Trục Yên hàn huyên vài câu, Tinh Khuynh liền mang theo Oản Oản cùng Tùy Tâm, rời khỏi viện của Trục Yên, trở về.

“Không phải nói, thương thế nhìn qua nghiêm trọng, trên thực tế không có gì đáng ngại sao?” Oản Oản thấy vẻ mặt Tinh Khuynh vẫn luôn âm u, không khỏi khuyên nhủ.

“Hắn là không đáng ngại, nhưng hắn thiếu chút nữa hại bản thân.” Tinh Khuynh khinh thường nói: “Vẫn là vì một nữ nhân căn bản không yêu hắn.”

“Tinh cảm luôn mù quáng.” Không biết vì sao, Oản Oản bỗng nhiên nghĩ đến ngày hôm qua Tinh Khuynh vì nàng mà dừng cảm quên mình, thiếu chút nữa chết ở dưới vó ngựa. Tinh cảm như vậy, chẳng những đối với Tinh Khuynh mà đối với nàng mà nói, cũng thật xa lạ. Ở trong trí nhớ của nàng, trừ bỏ quyền lợi, tiền tài, mưu toan, thì không có cái gì là tình cảm chân chính, mà cho dù có tình cảm chân thành tha thiết kia, cho tới bây giờ cũng không thuộc về nàng.

“Đúng vậy, vốn lần này nếu thành công, hắn có thể rời khỏi nơi này, nhưng hắn thất bại, rõ ràng dễ như trở bàn tay như vậy, hắn từng khát vọng hy vọng đến như vậy. Nhưng hắn cư nhiên lại vì nữ nhân kia, thiếu chút nữa chết ở nơi đó...” Tinh Khuynh nói rất úp mở, Oản Oản cũng không hỏi, nàng từng đứt quãng nghe được chuyện của Trục Yên và nữ nhân kia, hình như nữ nhân kia là một họ hàng xa nào đó của nhà Văn Trung Hầu, lại là nữ nhân ham hư vinh, muốn trèo lên cành cao, cũng không biết Trục Yên thích cái gì ở nữ nhân này, thậm chí hèn mọn yêu thương như vậy, chẳng lẽ đây là ma lực của tình yêu?

“Đây là lựa chọn của hắn...”

Người nào lựa chọn, nhất định phải chịu trách nhiệm với hậu quả của nó, bọn họ không có quyền can thiệp vào sự lựa chọn của người khác, càng không có cách nào hiểu rõ được cổ chấp trong lòng trong lúc họ lựa chọn, vì thế, điều bọn họ có thể làm, cũng chỉ là yên lặng chúc phúc, cùng với sự giúp đỡ trong khả năng cho phép.

Vài ngày sau, khiến người giật mình là nữ nhân kia cư nhiên lại vài lần tìm tới cửa, đáng tiếc Oản Oản còn chưa gặp, đã bị Tinh Khuynh nổi giận, bảo người ta đuổi đi, mà sau khi Trục Yên biết việc này, thế mà cũng chỉ trầm mặc, không có phản ứng gì, dường như ngầm đồng ý. Oản Oản biết, cho dù yêu một người có sâu đến mức nào, cũng sẽ có ranh giới cuối cùng của hắn, hiện tại thật rõ ràng, nữ nhân kia dĩ nhiên đã vượt qua ranh giới cuối cùng của Trục Yên, một khi Trục Yên nản lòng thoái chí, như vậy chỉ sợ là nữ nhân này sẽ mất đi một người yêu thương nàng nhất trên thế giới này.

Kỳ thực mấy ngày nay, không riêng gì nữ nhân kia tới cửa, mà ngay cả Dịch Ngạn Chi cũng vài lần tìm tới, dường như muốn giải thích cái gì, cũng hình như muốn hạ thấp thân phận, vẫn hỏi cái gì, chỉ tiếc, Tinh Khuynh chính là Tinh Khuynh, quyết tuyệt không chừa một con đường sống để quay lại, cuối cùng chỉ bảo Dương quân sự nói lại với Dịch Ngạn Chi, đợi viên mở cửa, lại đến tìm Đông lang quân, nếu Đông lang quân đồng ý hắn ra gặp khách, hắn sẽ ra gặp hắn, nếu không, hắn với hắn ta chỉ là người qua đường.

Oản Oản thờ dài, nhìn tuyết đọng ngoài cửa sổ. Tinh cảm có thể trả giá vô điều kiện, cũng không có khả năng không có điểm cuối cùng, Dịch Ngạn Chi và nữ nhân kia có lẽ cho tới bây giờ đều không hiểu rõ được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Cái gì? Tìm ta?” Oản Oản cầm cây kim, khó hiểu ngẩng đầu.

“Đạ, cô nương kia nói, nhất định phải gặp được Oản Oản tỷ mới đi.” Tùy Tâm cũng buồn bực trả lời, sáng sớm hôm nay gã sai vặt ở tiền viện liền chạy đến tìm hắn, nói có người muốn tìm Oản Oản tỷ, nhưng người nọ lại không phải người quen của Oản Oản tỷ, hỏi lại, cư nhiên là người trong lòng của Trục Yên công tử, đây là có gì a.

“Nói là có chuyện gì sao?” Oản Oản nghi hoặc hỏi, sau đó thu kim lại, cắt chỉ.

“Vị cô nương kia không nói, chỉ bảo Oản Oản tỷ đến, thấy liền biết.” Tùy Tâm chỉ truyền lời, cụ thể hắn cũng không rõ ràng.

Oản Oản suy nghĩ một chút, cũng không trả lời, chỉ gấp trung y của Tinh Khuynh lại, cất vào.

“Hay là, Oản Oản tỷ đừng đi, nữ nhân kia, ngay cả Trục Yên công tử cũng không nguyện ý gặp.” vì chịu ảnh hưởng của Tinh Khuynh, Tùy Tâm cũng đối với nữ nhân kia không có ấn tượng tốt, hôm nay lại mặc danh kỳ diệu tìm đến Oản Oản tỷ, còn không biết muốn lợi dụng sai bảo cái gì ‘thiếu thân’.

“Công tử đâu?” Oản Oản nhớ tới Tinh Khuynh sáng sớm ra cửa, đến bây giờ vẫn chưa trở về.

“Vẫn chưa trở về, nói là có chút chuyện.” hôm nay Tinh Khuynh ra cửa không mang theo người nào, tuy có chút cổ quái, nhưng người bên cạnh hắn cũng không dám hỏi nhiều.

Oản Oản nhìn trời ngoài cửa sổ, đã qua buổi trưa. Nghỉ lại kể từ ngày đó nghe lén ở chỗ Trục Yên, Tinh Khuynh có chút không đúng, khi thì hoảng thần, còn lén lút chuẩn bị cái gì, chuyện này không thể không khiến Oản Oản nghĩ đến theo như lời của Tinh Khuynh, muốn tiếp quản cái gì đó, mà thử hẳn tiếp quản nói đúng hơn là chuyện gì đó, có thể cho một tiểu quan bị quan bán chuộc thân tự do.

“Thôi được rồi, để đi nói với nàng ta, ta sẽ đến ngay.” Oản Oản cũng không biết vì sao trong đầu nổi lên suy nghĩ muốn gặp một lần, có lẽ chính là tò mò với người trong lòng của Trục Yên, có lẽ cũng muốn nhìn xem rốt cục nữ nhân này có thủ đoạn gì, hay là có hiểu lầm gì với mình, nàng cũng không muốn ừ ừ cạc cạc không biết gì lại trở thành người trúng đạn.

“Aizz!” Tùy Tâm đáp ứng một tiếng liền đi tìm gã sai vặt ở tiền viện.

Oản Oản tự biết không thể ăn mặc như ở nhà mà ra gặp khách, bèn mở rương ra, cẩn thận lật mở, váy áo bên trong không cần thay, chỉ thay một bộ thâm y vặt chéo có tay áo chèn màu hồng mai* ở bên ngoài là được, trang nhã đúng mực, còn rất hợp với tình hình. Tháo cây trâm bạc mà khi nãy tiện tay quấn tóc xuống, một lần nữa chải thành búi tóc hoàn nguyệt song, chính là búi tóc dựa trên cơ sở của búi tóc hai bên của tiểu nha đầu, chỉ thêm vài bím tóc quấn quanh lại như bánh quai vạc, tuy rằng vẫn là kiểu tóc nha hoàn, nhưng nhìn có hiệu quả hơn, đẹp mắt hơn nhiều. Đồ trang sức cài lên cũng không rườm rà, trên búi tóc hoàn nguyệt gắn vào vài châu thoa nho nhỏ, hai bên búi tóc lại cài mỗi bên một cây trâm vàng kết chuỗi trân châu, đi đường đúng đưa, lác lư ở hai bên tai, nhìn thật đáng yêu dễ thương. Lỗ tai cũng đeo một viên hoa tai trân châu phổ hợp, lại đeo vào vòng tay bạch ngọc, cuối cùng thêm một chút phấn, phác họa ra một mỹ nhân tinh xảo trong sáng.

Soi lên tấm gương đồng mờ mờ một chút, Oản Oản miễn cưỡng hài lòng, cầm lấy một cái lò sưởi tay bọc lông thỏ, sửa sang lại mép váy màu thạch lựu, liền đi ra ngoài.

Tiền viện cũng không quá quen thuộc, nhưng cũng may là đã đi qua vài lần, đặc biệt lần đó Tinh Khuynh gặp chuyện, nàng cũng xem như nhớ rõ hành lang gấp khúc, cho nên thật chuẩn xác đi đến nơi tiếp khách ở Khóa viện, nơi đó bình thường dùng để tiếp đãi khách khứa có vẻ bí ẩn, tuy rằng không bằng với sương phòng thượng hạng mà ba tên khốn kiếp kia ở lần trước, nhưng cũng là gian phòng khá tốt trong viên rồi.

“Oản Oản cô nương, khách nhân ở bên trong.” Ngoài cửa có một gã sai vặt lạ mặt, tuổi cũng không lớn hơn Ngân Hạp lắm, đang xoa xoa tay đứng trên tuyết, vừa thấy Oản Oản đi tới, vội bước qua đón.

“Đi vào phòng sưởi ấm một chút đi.” Oản Oản lấy vài đồng trong tay áo ra đặt vào tay hắn, “Cầm đi mua kẹo ăn đi.”

“Aizz! Cảm ơn cô nương.” Gã sai vặt ánh mắt sáng lên, cẩn thận nhét tiền vào trong lòng, thừa một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Oản Oản cười yếu ớt, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, quay đầu dựa theo phương hướng gã sai vặt kia chỉ, chậm rãi đi lên cầu thang, đến trước một cánh cửa phía trên treo tấm bảng nhỏ “Ngạo Trúc”, nhẹ nhàng gõ gõ, kêu: “Vị khách bên trong, Oản Oản xin thỉnh an ạ.”

“Mời vào.” Giọng nói rất nhỏ nhẹ, không hề nghe ra chút đặc biệt kiêu căng.

Oản Oản lấy lại bình tĩnh, đưa tay đẩy cửa đi vào, ở ngoài cửa cời giày, lại cời áo choàng dính tuyết bên ngoài xuống, để ở ngoài cửa, lúc này mới ôm lò sưởi tay đi vào bên trong.

“Oản Oản cô nương.” Đứng bên cạnh cánh cửa đen khắc Xuân phong trúc điệp, một nha đầu ăn diện xinh đẹp, chải búi tóc đôi, mỉm cười nhìn Oản Oản, lộ ra bốn cái răng cửa trắng, cũng không lộ ra chút ý hèn mọn.

“Gọi ta Oản Oản là được rồi, ta chính là nha đầu bên người công tử.” Oản Oản gật gật đầu, cười nói. Nàng những tưởng sẽ gặp một hạ nhân kiêu ngạo ương ngạnh cùng với một chủ nhân kiêu căng ngu xuẩn, nhưng xem như hiện tại, đã nằm ngoài dự kiến của nàng.

“Cô nương chúng ta mời vào bên trong.” Nha đầu hơi nghiêng người, cúi đầu.

“Làm phiền rồi.” Oản Oản không nhìn nàng nữa, chỉ chậm rãi tiến vào. Tấm cửa kéo mở ra, lộ ra tấm bình phong in hình trúc xanh gấp lại thành hai đặt ở trước mắt, che khuất bàn nhỏ tiếp khách bên trong, cũng che khuất người muốn gặp Oản Oản ở bên trong.

“Cô nương muốn gặp ta?” Oản Oản đứng sau tấm bình phong, không đi vào, chỉ khom người hỏi.

“Vào đi, là ta tìm người.” Như gió thoảng mây bay, giọng nói của nàng ta có chút mơ hồ, giống như hết thảy đều không tồn tại.

Oản Oản đi qua tấm bình phong, cúi đầu nhìn về phía cô nương ngồi trên sập lớn, đang uống nước trắng, một thân áo gấm dệt xanh lục, khuôn mặt tròn trịa, lông mi thật dài rũ xuống đôi mắt hạnh, môi hơi mỏng, nghe nói người có đôi môi mỏng như vậy, là người bạc tình bạc nghĩa. Búi tóc chải trên đầu tương đối đơn giản, trâm cài cũng không phức tạp, không có một chút nào giống như người tham tiền mê của.

“Thỉnh an cô nương.” Oản Oản hiện nay là quan kỹ, vị cô nương này dầu gì cũng là gia đình tử tế, nàng cần phải khom người quỳ gối với nàng ta.

“Ngồi đi.” Vị cô nương kia buông chén trà, mở miệng nói: “Đừng cứ mãi gọi ta là cô nương này cô nương nọ, gọi ta là Tiêu Như Hề là được rồi.”

Oản Oản ngồi quỳ đối diện nàng, có chút bất ngờ, người này thế mà không phải là người già mồm cãi láo, ngược lại còn có chút ngay thẳng.

Thấy ánh mắt Oản Oản lộ ra vài phần nghi hoặc, Tiêu Như Hề kia cười khổ nói: “Không ngờ được ta như thế này mà leo lên được hàng nữ tử quyền quý, phải vậy không?”

“Như Hề cô nương thật đặc biệt.” Oản Oản cũng không che giấu.

“Ta biết các ngươi nghĩ gì, nhất là vị công tử kia của ngươi...” Tiêu Như Hề nhấp một ngụm nước, lắc đầu cười nói: “Hận không thể giết ta.”

Oản Oản không trả lời, điều này không phải là chuyện nàng có thể giải thích.

“Trục Yên hần... vẫn khỏe chứ?” Không nghe thấy Oản Oản trả lời, Tiêu Như Hề chần chờ một chút, thật cẩn thận hỏi.

“Không ít vết thương, vừa vặn không có vết thương ở chỗ hiểm.” Oản Oản cũng không cố ý lừa bịp nàng ta, chỉ thẳng thắn thông báo, bởi vì nàng cảm thấy, kỳ thực nàng cũng không chán ghét cô nương trước mắt có đôi mắt cô đơn này, hơn nữa nàng tin tưởng vào trực giác bản thân, cô nương này tuyệt đối không giống như lời Tinh Khuynh là lợi dụng Trục Yên mà không có một chút cảm tình.

“Vậy thì tốt rồi, ta cũng an tâm...” Thở phào nhẹ nhõm, khoe môi Tiêu Như Hề mỉm cười, giống như thả xuống tảng đá lớn trong lòng.

Oản Oản thấy nàng như vậy, trái tim lại có chút đập nhanh, luôn cảm thấy dường như cô nương này tâm nguyện đã xong, không còn lưu luyến gì.

“Ta biết, ta hôm nay gọi Oản Oản cô nương đến, là có chút đường đột.” Tự tay rót một chén nước cho Oản Oản, Tiêu Như Hề nhợt nhạt cười nhìn Oản Oản, ánh mắt trong suốt, “Ta biết hần sẽ không gặp lại ta, như vậy cũng tốt, ta không phải người tốt, ta thực có lỗi với hần... Cho nên cuối cùng, ta chỉ có thể tới tìm ngươi.”

Câu ‘cuối cùng’ kia, khiến trong lòng Oản Oản chột động một cái, lập tức nhìn lại Tiêu Như Hề, sắc mặt nàng ta vẫn như thường, chắc là trong lòng mình vẫn cảm rồi.

“Ngươi tìm Trục Yên công tử có việc sao?” Thoạt nhìn, Tiêu Như Hề cũng không có ý định kể chuyện xưa với Trục Yên cho nàng nghe, mà Oản Oản lại không thích vòng vo, liền hỏi thẳng.

“Ừ, có chút vật, làm phiền cô nương nhất định phải đưa tận tay hần.” Tiêu Như Hề lấy ra từ trong lòng một cái bọc nhỏ, bốn góc gấp lại, ngay ngắn chỉnh tề, rồi sau đó đặt lên bàn đẩy về hướng Oản Oản.

“Ngươi... Vì sao lại tìm ta?” Oản Oản không nhận lấy vật nọ, mà nhìn Tiêu Như Hề, nàng cùng nàng ta cũng không hề quen biết, nàng không hiểu, nàng có chỗ nào đáng cho nữ nhân này tin tưởng.

“Bởi vì ngươi là người bên cạnh Tinh Khuynh công tử, nếu hần đã lo lắng đòi ngươi như vậy, cô nương nhất định không phải là người bình thường, ít nhất ở trong lòng người cẩn thận như Tinh Khuynh công tử, cô nương là người đáng tin cậy nhất. Mà đối với Trục Yên mà nói, Tinh Khuynh công tử lại là người hần tin tưởng nhất. Cho nên... Ta tin tưởng cô nương.” Tiêu Như Hề đưa tay lại đẩy đẩy vật nọ: “Thứ này, là vật mà Trục Yên vẫn luôn muốn, bên trong còn có một phong thư của ta, hần đọc rồi sẽ hiểu.”

Bị một chuỗi dài người tín nhiệm làm cho mờ mịt, Oản Oản nhìn cái bọc nhỏ trên bàn kia, lại nhìn nhìn Tiêu Như Hề đối diện một chút, trầm ngâm một lát, liền đem cái bọc nhỏ thu vào trong lòng, cất cẩn thận.

“Ta sẽ đưa tận tay Trục Yên công tử. Cô nương yên tâm.” Oản Oản đã đáp ứng thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nàng tin tưởng tình ý trong mắt Tiêu Như Hề, đó không phải là cố ý, mà là ẩn ẩn biểu lộ, nàng cảm thấy Tiêu Như Hề sẽ không làm hại Trục Yên.

“Nếu cô nương trong lòng còn nghi ngờ điều gì, cũng có thể giao cho Tinh Khuynh công tử.” Tiêu Như Hề hơi tự giễu nói, giao vật nọ xong, liền đứng dậy, Oản Oản vội vàng đứng lên theo.

“Không cần tiễn ta, ta tự đi...” y phục màu xanh lục trên người Tiêu Như Hề đúng là cực thích hợp với căn phòng này, thanh nhã không tầm thường. Bàn tay trắng nõn của nàng giao lại, thì lễ với Oản Oản một cái.

“Như Hề cô nương không cần như thế.” Oản Oản cuống quýt đỡ nàng, hai người cùng đi tới cửa, tiểu nha đầu kia tự nhiên theo sát phía sau.

“Ta đi rồi... Ngươi hãy nói với Trục Yên, hãy đã quên ta đi, như vậy... Ta cũng có thể yên tâm.”

Xuống cầu thang, một thân xanh lục kia đứng giữa tuyết, thân trắng như trúc, như thuận theo hướng gió bước đi. Lại ngoái đầu nhìn lại, người nọ khoe miệng nhàn nhạt mỉm cười một chút, khiến Oản Oản đến thật lâu về sau cũng không quên được. Oản Oản đứng trên tuyết, nhìn theo cô nương kia mang theo tiểu nha đầu càng đi càng xa, mãi đến đi bóng lưng xanh lục kia trở thành một điểm đen, dần dần biến mất trong tầm mắt Oản Oản, cũng không nhìn thấy nữa...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

“Oản Oản, nghe nói nữ nhân kia tới tìm ngươi?” Vừa bước xuống hành lang gấp khúc, còn chưa vào viện, Tinh Khuynh liền hùng hùng hổ hổ chạy tới, buồn bực hỏi.

“Ừ.” Oản Oản thần thờ đáp, do dự có nên nói chuyện về cái bọc nhỏ kia cho Tinh Khuynh hay không.

“Vậy nữ nhân kia tìm ngươi làm gì?” Tinh Khuynh kéo Oản Oản qua, lo lắng đánh giá cao thấp, sợ Oản Oản bị gì.

“Trục Yên không gặp nàng, nàng lại có việc, cho nên mới tới tìm ta.” Oản Oản rẽ vào khúc quanh, tạm thời không nói chuyện về bọc nhỏ kia.

“Sao rồi? Làm bộ đáng thương đã che mắt ngươi rồi hả? Nàng muốn làm cái gì? Bảo ngươi đi khuyên Trục Yên sao?” Tinh Khuynh nhìn về mặt Oản Oản hơi hơi nhăn mày, cho rằng nàng không tin, vội nắm chặt tay nàng, mềm hạ giọng nói: “Đừng bị nàng lừa, nàng ta là người rất giỏi diễn trò, ngươi đừng bị nàng lợi dụng.”

Trong đầu Oản Oản hiện ra bộ dáng vừa rồi của nữ nhân kia, nếu nói là diễn trò, nàng cảm thấy cũng không cần phải vậy, dù sao nàng và Trục Yên cũng không có quan hệ vô cùng tốt, bản thân lại không có chỗ nào đáng giá để nữ nhân kia lợi dụng, chỉ là gỏi găm đưa chút đồ, chỉ là một cái nhấc tay, thậm chí không có lộ ra một tia ý tứ hàm xúc lấy lòng khẩn cầu, chỉ nhàn nhạt, thuận theo tự nhiên, không có chút nào là cố ý.

“Nàng cũng không phải tới cầu ta đi khuyên Trục Yên.” Oản Oản ngẩng đầu, lôi kéo Tinh Khuynh, xoay người lại bước lên hành lang gấp khúc, nam nhân này mỗi lần gặp chuyện gì của Trục Yên đều kích động khác thường, nếu không phải biết chuyện giữa hắn và Dịch nhị thiếu gia, nàng thực hoài nghi Tinh Khuynh có ý tứ gì với Trục Yên.

“Vậy nàng ta muốn làm gì?” Tinh Khuynh bị nàng lôi kéo, cũng không hỏi đi đâu, chỉ đi theo bên cạnh.

“Nàng muốn nhờ đưa cho Trục Yên chút đồ.” Oản Oản không nghĩ nhiều nữa, rõ ràng hôm nay nhờ đưa đồ cho Trục Yên, dù sao Tinh Khuynh ở ngay tại bên cạnh, có gì mọi người đều có thể thương lượng, cũng không lo lắng Trục Yên xúc động làm ra việc hối hận.

Lúc này đã là buổi chiều, bầu trời vốn đang trong xanh lại bắt đầu lất nhất nổi tuyết dày đặc, nơi này dù sao cũng là quốc gia ở phía bắc, cho dù là “Tháng hai, rồng ngẩng đầu”*, thời tiết vẫn lạnh đến dọa người, tuyết cũng càng rơi càng dày. Oản Oản đi trên hành lang gấp khúc, cảm thụ được cơn gió bắc ‘tàn sát bừa bãi’ xen kẽ trong hành lang gấp khúc, đưa tay nắm chặt lên lò sưởi tay, cổ cũng theo bản năng rụt lại.

(* Nguyên văn: Nhị nguyệt nhị Long sĩ đầu: là một câu ngạn ngữ: Tháng hai, biểu hiện cho mùa xuân về, vạn vật sống lại, Rồng ngủ đông bắt đầu tỉnh lại, dự báo công việc đồng áng của một năm bắt đầu.)

“Lạnh sao?” Rất dễ phát hiện sự khác thường của Oản Oản, Tinh Khuynh vội vàng cởi áo choàng của mình muốn khoác lên người Oản Oản.

“Không cần, sắp đến nơi rồi, ngươi không sợ lạnh sao!” Oản Oản né người, nhanh chóng đẩy áo choàng của hắn ra, hôm nay lạnh như vậy, cho dù là nam nhân cũng sẽ sợ lạnh.

“Ngươi không lạnh, ta liền không lạnh.” Tinh Khuynh thấy nàng cố ý không muốn, cũng không miễn cưỡng nữa, lại khoác lên người, lo lắng thất dây lại.

Oản Oản trong lòng ảm áp, len lén liếc mắt nhìn Tinh Khuynh, phát hiện hắn căn bản không để ý tới động tác mới vừa rồi của hắn, giống như là theo thói quen mà tự nhiên cởi bỏ áo choàng chống lạnh của mình. Đây là bắt đầu từ khi nào, nàng vốn là nha hoàn đến hầu hạ hắn, ngay từ đầu nàng sợ hắn có mưu đồ gì khác với mình, không dám nhiều lời, chỉ yên lặng làm xong công việc của mình, thậm chí còn đề phòng hắn. Nhưng mới qua bao lâu, nàng liền dám lải nhải với hắn, trừng mắt với hắn, khoa tay múa chân trong cuộc sống của hắn, mà hắn thì sao, chỉ mỉm cười nhìn mình, hoặc là vô lại đùa giỡn một chút, thoạt nhìn mười phần là đưa con nít ngây thơ, trong lúc lơ đãng lại bao dung mình làm càn.

Oản Oản từ trong miệng thở ra một làn sương trắng, mình bị hắn cung chiều, cũng quá phóng túng rồi.

“Tinh Khuynh công tử.” Vừa tới ngoài cửa phòng Trục Yên, đã nhìn thấy tùy thị của hắn - Hằng Ảnh đang đi tới đi lui, vẻ mặt lo lắng.

“Làm sao vậy?” Tinh Khuynh tiến lên, giữ chặt Hằng Ảnh hỏi.

“Buổi trưa công tử thức dậy đã nói thân thể khỏe rồi, nhất định đòi uống rượu, Hằng Miêu và nô tài khuyên thế nào, công tử cũng không nghe, còn đuổi chúng nô tài ra ngoài, Hằng Miêu đi phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu rồi, nô tài chỉ có thể ở ngoài cửa canh chừng, bằng không công tử lại tức giận.” Hằng Ảnh nhìn Tinh Khuynh trước mắt, tựa như thấy được cứu tinh, vội vàng tự thuật lại chuyện đã xảy ra, sau đó dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Tinh Khuynh.

“Ta đã biết, ta vào xem thế nào.” Không phụ hắn trông mong, Tinh Khuynh phẩy áo choàng đi vào cửa, Oản Oản cũng gật gật đầu với Hằng Ảnh, rồi đi vào cửa.

Vừa mới vào cửa, bởi vì cánh cửa bên trong vẫn đóng chặt, một mùi rượu nồng đậm xộc vào mũi, khiến Oản Oản cau chặt mày, lặng lẽ che kín miệng mũi. Tinh Khuynh cũng không khá hơn chút nào, bọn họ đều là lão luyện trong lĩnh vực rượu, thế mà vẫn không ngửi được mùi nồng đậm như vậy.

“Ngươi đây là muốn chết sao? Thương thể còn chưa khỏe, đã uống rượu!” Tinh Khuynh liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người ngả nghiêng trên sập lớn trong phòng ngủ, đang tựa vào bàn ăn bên cạnh, một ly tiếp một ly mà uống.

Oản Oản quét mắt lên bàn ăn cùng sạp lớn, rải rác ba bốn cái hũ gốm trống không, thật sự là uống không ít. Lại nhìn người nam nhân kia, tóc tai bù xù, có vài sợi còn vì dính rượu mà dính lên mặt, bởi vì không xử lý, trên cằm lộ ra lâu rìa lún phún màu xanh, thoạt nhìn cực kỳ sa sút, giống như thiếu niên sạch sẽ ôn nhuận kia chỉ là ảo giác trong mộng, chưa bao giờ xuất hiện.

“Tình Khuynh a, người đã đến rồi...” Uống xong một ly, Trục Yên mắt say lơ lơ nhập nhèm nhìn Tình Khuynh, chu mỏ một cái như đũa nhỏ vậy.

“Người đáng phải vậy sao? Người vì nữ nhân kia, liền không muốn sống nữa sao?” Tình Khuynh tiến tới xốc áo Trục Yên lên, đau lòng quát.

“Vì nàng? Đúng vậy... Vì nàng...” Trục Yên mặc cho hấn xốc, nước mắt tràn ra từ khóe mắt, theo gò má lăn xuống, “Ta vì nàng làm nhiều như vậy, vì sao nàng lại không yêu ta? Vì sao a...”

“Nàng ta là một kẻ lường gạt, người quên nàng đi biết không, quên đi cũng sẽ không thương tâm!” Tình Khuynh nhìn nước mắt của hấn, chán nản buông tay ra, cùng hấn ngã ngồi xuống sạp.

“Nàng rõ ràng nói muốn ở cùng ta, nàng bảo ta lấy lòng Hầu gia, ta liền lấy lòng Hầu gia, nàng bảo ta thổi gió bên gối Hầu gia, ta liền nói tốt giúp nàng, giúp nàng loại bỏ được thân phận khác biệt, nàng nói nàng phải làm thiếu phụ nhân của Hầu phủ, chỉ vì để có thể giúp ta nhiều hơn, nhưng vì sao nàng nhìn thấy thiếu gia Hầu phủ lại cười ngọt ngào như vậy, nàng chưa từng có một lần cười với ta như vậy... Như Hề, Như Hề, kỳ thật ta biết, ta đều biết hết, là nàng ghét bỏ ta, ta bị Hầu gia ngủ qua, nàng ghét bỏ ta!” Trục Yên càng nói càng kích động, một phen cầm bầu rượu qua dốc lên người mình, rồi sau đó la lớn: “Thật bản, ta thật bản, vì sao... vì sao phải để ta sống, còn không bằng ở con bệnh nặng năm đó, để cho ta chết đi là tốt hơn, hoặc là nếu không gặp nàng, rõ ràng nhiều năm như vậy cũng không gặp, vì sao chúng ta còn có thể gặp nhau, lại lúc ta đang ô uế... Như Hề... Như Hề...”

Nghe Trục Yên say nói, Oản Oản không nghĩ tới cư nhiên Trục Yên cùng Tiêu Như Hề lại quen biết nhau như vậy, có lẽ là cơ duyên xảo hợp, bọn họ gặp lại nhau ở trong phủ Văn Trung Hầu, mà Tiêu Như Hề muốn làm thiếu phụ nhân của Hầu phủ, liền lợi dụng Trục Yên đã từng quen biết lại đang là nam sủng của Hầu gia, hai người trù tính, muốn phải hoàn thành đã tâm trào cao của Tiêu Như Hề. Nhưng... vì sao, Oản Oản không hề nhìn thấy phần đã tâm trăm phương ngàn kế từ trên người Tiêu Như Hề?

“Nàng lừa gạt người, đều là lừa gạt người, giúp người cái gì, nàng có thể giúp người cái quái gì? Người còn cảm động! Cảm động cái gì? Nàng chỉ là muốn lợi dụng người, người thấy rõ ràng rồi! Trục Yên!” Tình Khuynh tóm Trục Yên qua, lắc lư, cũng không để ý trung y trên người hấn chảy ra nhiều điểm huyết sắc, giống như chỉ cần dùng sức như vậy, Trục Yên sẽ từ trong tình yêu mật mờ kia mà khôi phục thần trí.

Oản Oản lên sạp, lấy đi chén rượu trong tay Trục Yên, lại kéo Tình Khuynh qua một bên, rồi sau đó thu thập một chút, mới quỳ gối bên người Trục Yên, khẳng định hỏi: “Người có biết, nàng tới tìm ta?”

Trục Yên mềm nhũn quỳ rạp trên sạp, liếc nhìn Oản Oản, lại mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

“Người có biết, nhưng người không dám đi gặp nàng, nhưng người lại nhớ nàng, vì kết thúc ý niệm trong lòng, cho nên người mới ở trong này mượn rượu giải sầu.” Oản Oản không chút nào thương tiếc vạch trần: “Người bây giờ cũng không cần phải như thế, nàng đã đi rồi.”

Trục Yên hai tay nắm chặt thành quyền, lông mi nhắm chặt run rẩy, cắn môi dưới, giọt nước mắt từ trong mắt lăn ra, cánh mũi khẽ lay động, không phát ra một tiếng vang, nhưng giọt nước mắt đè nén kia, phảng phất như rút sạch tất cả không khí trong phòng, khiến Oản Oản cũng cảm thấy sắp ngạt thở.

“Nhưng nàng có vật muốn giao cho người.” Oản Oản nhìn Trục Yên, cảm nhận được thân mình hấn cứng đờ, liền lấy ra từ trong lòng một cái bọc nhỏ, đặt ở trên bàn ăn.

“Đây là cái gì?” Tình Khuynh ở bên cạnh nhào tới, muốn mở cái bọc nhỏ kia ra, “Đây không phải là thứ gì hại người đó chứ!”

Oản Oản đưa tay ngăn lại hấn, hướng về phía hấn lắc đầu nói: “Ta đã đồng ý với Tiêu Như Hề, nhất định phải giao tận tay Trục Yên.”

Tình Khuynh nhìn chằm chằm con người mắt của Oản Oản, cố chấp, khẳng định như vậy, hấn không thể không buông tay ra, ngồi xuống bên cạnh Trục Yên, nhẹ nhàng nói: “Người phải cẩn thận một chút, đừng để nàng hại người.”

Trục Yên gục xuống một chỗ, không hề nhúc nhích, dường như không có hứng thú gì đối với cái bọc nhỏ kia.

Oản Oản thấy thế, cũng không ở lại thêm, đứng lên, kéo Tình Khuynh qua, nói với Trục Yên: “Vật này đã được giao, về phần công tử có xem hay không, thì không phải là chuyện của Oản Oản, công tử hảo hảo nghỉ ngơi đi, chúng ta đi về trước.”

Nói xong cũng không đợi Trục Yên đáp lời, lôi kéo Tình Khuynh còn đang muốn nổi sùng đi ra ngoài phòng, Tình Khuynh cùng Oản Oản giống nhau há miệng hít vào một hơi, cuối cùng không phải nín thở nữa.

“Công tử nhà người say, người đi vào mở rộng cửa sổ một chút, thông thoáng khí, đợi lát nữa Hằng Miểu trở về, sau khi cho hấn uống canh giải rượu, thì đi tìm Tôn đại phu xem một chút đi.” Oản Oản đi tới dặn dò Hằng Ảnh một chút, chuyện còn lại không nằm trong khả năng mà bọn họ có thể giúp được.

Hai người nắm tay, Tình Khuynh thất thần nhìn ra ngoài hành lang gấp khúc, từng phiến bông tuyết dường như rơi càng lớn hơn.

“Người nói, Trục Yên có xem không?” Hơn nửa ngày, Tình Khuynh phun ra một câu.

“Ta không biết.” Oản Oản cũng coi như hiểu biết một ít về chuyện xưa của Trục Yên và Tiêu Như Hề, nếu Trục Yên thật sự hết hy vọng rồi, như vậy chỉ

sợ hấn sẽ không xem

“Nữ nhân kia sao cứ Âm Hồn Bất Tán thế?” Tình Khuynh lại chậm rãi nói.

“Chúng ta không phải là họ, cho nên chúng ta không thể hiểu được.” Mặc dù trí nhớ Oản Oản không được đầy đủ, nhưng nàng cũng trải qua rất nhiều, nàng từng yêu một người, yêu đến điên cuồng, nhưng tình yêu chính là như thế, cho dù yêu có sâu đậm hơn, nếu chỉ là “một tay vỗ chẳng lên tiếng” (tức là tình yêu đơn phương), vậy thì sẽ chỉ là một bi kịch. Cho nên, có lẽ rốt cuộc nàng cũng không học được cách yêu liễu lĩnh bất chấp tất cả như vậy, lòng của nàng đã sớm già đi rồi.

“Nam nhân và nữ nhân, quả nhiên khó hiểu.” Tình Khuynh im lặng hồi lâu, lại phun ra một câu làm cho Oản Oản dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Oản Oản chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết đã có chiều hướng dần dần tan rã, mặc dù ít ngày trước tuyết rơi rất nhiều, thời tiết lại càng lạnh, nhưng không ngăn cản được xuân ý đến. Mùa xuân, đối với rất nhiều người mà nói, đều là một bước chuyển ngoặt, nông dân có thể cày bừa vụ xuân, các thương nhân lại có thể bắt đầu buôn bán, phố Hoa vốn có chút tiêu điều cũng rục rịch bắt đầu trở nên náo nhiệt.

“Thúc thúc chắc cũng sắp tới rồi.” Oản Oản lẩm nhẩm, dùng thanh âm chỉ có mình nghe thấy.

Oản Oản có thể cảm giác được Tình Khuynh đối xử với mình khác hẳn, nhưng nàng không thể xác định rốt cuộc Tình Khuynh và mình là tình nhân hay là khuê mật (bạn chôn khuê phòng, bạn tri kỷ), Tình Khuynh có thể không hề cố kỵ nhắc đến Dịch Ngạn Chi với mình, cũng có thể thường như trẻ con trêu chọc mình. Nhưng chỉ duy nhất không thể tiếp nhận, chính là ý nguyện rời khỏi thành thoáng lộ ra của mình, giống như mình ở cùng với hấn, bất luận là có quan hệ gì, chỉ cần không rời xa nhau là được. Đối với loại cảm giác bá đạo ý lại này, Oản Oản rất là vô lực, nàng không phải là đứa bé, nàng có thể phân biệt rõ giữa muốn chiếm làm của riêng và tình yêu khác nhau, nhưng dường như Tình Khuynh đối với loại tình cảm này thì mơ hồ hơn so với người bình thường.

“Lúc tuyết tan cũng rất lạnh, người đừng ngồi trước cửa sổ.” Tình Khuynh giữ áo choàng ra đưa cho Tùy Tâm, lập tức lên sạp.

“Trục Yên công tử thế nào?” Oản Oản cảm ẩm nước rót một chén nước mật ấm cho Tình Khuynh, để hấn xoa đi khí lạnh.

“Thân thể bị làm thành nát bét, ta cũng không dám nhìn sắc mặt Tôn đại phu luôn, vì nữ nhân...” Tình Khuynh nhắc tới liền nổi sùng, Trục yên ngày đó sau khi uống rượu, bắt đầu phát sốt, cho tới hôm nay mới hạ sốt, Tôn đại phu ghét nhất người không thương tiếc thân mình, thiếu chút nữa cũng không chịu chữa trị cho Trục Yên.

“Người mỗi lần gặp chuyện của Trục Yên công tử, liền dễ nổi giận.” Oản Oản cười khẽ, làm bộ như cười giỡn nói: “Người và hấn không có cái gì đó chứ?”

“Không có chuyện đó đâu, hấn thích nữ nhân.” Tình Khuynh phát tay, làm như không có nghe ra Oản Oản thăm dò, ngược lại sắc mặt nặng nề nói: “Ta dù từng thích nam nhân, nhưng cũng không thích cái dạng kia, chúng ta chỉ là bạn rất thân, lúc trước bị bán đến nơi này, vốn dĩ là ta phải đi đến Hầu phủ, cũng bởi vì ta nói không muốn, hấn mới thay ta... Kết quả...”

Oản Oản theo bản năng nắm lấy chén nước, nàng không ngờ Trục Yên cùng Tình Khuynh lại có ngọn nguồn như vậy, ở một mức độ nào đó, Trục Yên cùng Tình Khuynh xác nhận là bằng hữu cùng chung hoạn nạn, thậm chí Tình Khuynh còn cảm thấy hổ thẹn với hấn, mới có thể mỗi lần thấy Trục Yên vì nữ nhân kia mà gặp chuyện, liền quăng mất tu dưỡng của hấn, không khống chế được mà tức giận.

“Người đừng lo lắng, hấn sẽ không có chuyện gì đâu.” Oản Oản để chén nước xuống, trấn an nói.

“Hấn nhất định sẽ không có chuyện gì, ta sẽ giúp hấn.” Tình Khuynh uống một hớp, trịnh trọng nói.

Oản Oản không hỏi Tình Khuynh giúp Trục Yên thế nào, kỳ thật một đường từ Tầm Hương lâu đến nơi này, xen kẽ trong đó không chỉ có một âm mưu, nàng chỉ hỏi kết quả trong đó, lại không hỏi chi tiết, nàng biết Tầm Hương lâu và Hưởng Quân viên đều có bí mật, mà những bí mật này Tình Khuynh cùng Trục Yên đều biết, chuyện này liên lụy rất rộng, Oản Oản tự biết là “biết càng nhiều, chết càng nhanh”, cho nên nàng cũng không nhiều chuyện, nhưng nhìn qua có dính dáng đến Tình Khuynh, chẳng biết tại sao lại có ý niệm muốn tìm hiểu ở trong đầu, nàng không khỏi lo lắng cho hấn, có đôi khi toàn thân rời đi cũng không đơn giản như lời nói trên miệng.

“Gần đây có tin gì của Lang quân không?” Oản Oản đưa hộp mứt qua, mở ra cầm một cái, cái miệng nhỏ nhai nhai.

“Không có, trừ bỏ lần trước, vẫn chưa thấy tin tức.” Tình Khuynh cũng cảm thấy bất an, đã nói qua hết năm sẽ trở lại, mà cũng đã qua thượng nguyên,

mất thấy tuyết tan xuân đến, vì sao vẫn chưa trở lại, thậm chí ngay cả một phong thư cũng không có.

“Hắn đi đâu ngươi biết không? Thuận trên đường đi hỏi thăm một chút, năm nay tuyết đặc biệt lớn, thời gian cũng đặc biệt dài, nói không chừng lúc trở lại bị ngăn chặn ở chỗ nào?” Oản Oản cũng cảm thấy Đông lang quân đi quá lâu, tuy nói hắn không có ở đây, đám người Tinh Khuynh sẽ không cần tiếp khách, nhưng vắng mặt mãi, như vậy người âm thầm nhìn trộm viên sẽ bắt đầu rục rịch, mà chủ nhân đích thực của viên này, chỉ sợ cũng phải vì buồn bán, lại tìm một lang quân khác, đến lúc đó, nói không chừng sẽ không gặp được người tốt như Đông lang quân vậy.

“Nói là đi Hà Sơn.” Tinh Khuynh cúi đầu, lại sợ Oản Oản không hiểu liền giải thích: “Nghe đâu, Quận vương của Hà Sơn từng là bạn cố tri của lang quân.”

Oản Oản gật gù đầu, tình bạn cố tri này, nói không chừng còn có cả “tình”, bằng không giữa mùa đông còn chạy ra ngoài để làm gì.

“Nghe Mặc Thiên nói, Quận vương của Hà Sơn sắp không qua khỏi, cho nên lang quân muốn đi gặp hắn một lần cuối.” Tinh Khuynh thờ dài, cho dù từng có quan hệ tốt hơn nữa thì có ích gì, cũng không thể luôn ở cạnh nhau, cho dù hai người cuối cùng gặp được nhau, rất nhanh cũng phải âm dương xa cách, để lại một người trong đó thương tâm tịch mịch, còn không bằng quên nhau đi.

“Đô thành cách Hà Sơn cũng không xa, vậy từ tháng 12 năm trước đến bây giờ cũng hai tháng rồi.”

Quận vương Hà Sơn, Oản Oản có nghe qua, Thần quốc có hai Vương, bốn Quận vương, hai Vương đều được Tiên hoàng yêu thương hơn, nhưng sau khi Hoàng thượng đăng cơ, đãi ngộ với hoàng tử của hoàng thượng so với bốn Quận vương kia tốt hơn nhiều, bất quá trong đó Thành vương thật nhiều năm trước vì mưu phản nên bị giết, cũng chỉ còn lại Tử đệ thứ xuất của đương kim hoàng thượng là thành thành thật thật vui ở đất phong, sợ bị người dễ mất tới. Trong bốn Quận vương, có hai người là đường huynh của đương kim hoàng thượng, phụ thân mất sớm, nhi tử được phong làm Quận vương; còn có hai người là cháu của hoàng thượng, phụ thân từng có công ủng hộ hoàng thượng, Quận vương Hà Sơn chính là người lớn nhất trong hai người cháu kia, đất phong ở Hà Sơn.

“Ừ, ta cũng sai người hỏi, đang chờ tin tức.” Trong lòng Tinh Khuynh, hắn cũng không nguyên ý đổi lang quân khác, Đông lang quân tuy rằng có đôi khi nhìn qua không gần gũi thân thiết, nhưng thường thường trong những chuyện quan trọng nào đó, đối với những người ti tiện như họ thì trân trọng hơn nhiều.

Oản Oản không yên lòng gật đầu, bởi vì nàng nhắc tới tháng hai, lúc trước theo như lời Đông lang quân nói, Dịch Ngạn Chi hình như sẽ thành hôn vào đầu tháng ba. Nàng vụng trộm nhìn nhìn Tinh Khuynh, dường như hắn cũng không nhớ tới việc này. Nhưng là thật sự không nhớ tới, hay là dồn nén ở trong lòng?

“Sao Mặc Thiên cũng không xuất hiện?” Vì che giấu suy nghĩ trong lòng, Oản Oản nhắc tới người kia đã lâu không thấy bóng dáng.

“Trước lúc Lang quân đi là đang tiếp khách, lang quân đi rồi... Bất quá Mặc Thiên vẫn luôn có quan hệ tốt với lang quân, tuy nói trong viên, ta và Trục Yên còn có hắn là có giá cao nhất, nhưng nếu bàn về mức độ quen biết, hắn cũng không quen thuộc như ta với Xuân Thiều.” Tinh Khuynh nhớ tới nam nhân đã tính kia, quay đầu nói với Oản Oản: “Ta vẫn luôn cảm thấy hắn không đơn giản.”

Oản Oản tự nhiên lên tiếng đáp, nàng cũng cảm thấy Mặc Thiên không đơn giản như vậy, tuy rằng ở mặt ngoài quan hệ với mọi người cũng không tệ, nhưng thật ra không có ai chân chính hiểu rõ hắn, ngay cả Xuân Thiều cũng chỉ là nói hắn dễ ở chung, cơ bản không có khuyết điểm gì. Nhưng theo kinh nghiệm của Oản Oản mà nói, trên đời này không có khả năng có cái loại người ai gặp cũng đều khen tốt, cho dù là tốt thật, cũng sẽ luôn có vài người nói ghen nói xấu. Bởi vậy có thể thấy được, Mặc Thiên chính là một người bí ẩn.

“Công tử, có người đưa một phong thư đến.” Tùy Tâm cầm một cái bọc gói kỹ đến, đưa cho Tinh Khuynh.

Tinh Khuynh thuận tay mở ra, thậm chí kinh, đúng là một tấm thẻ, lại nhìn mặt trên viết bốn chữ: Đông Sơ gặp nạn.

Oản Oản cũng lại gần xem, không khỏi ngáy ngẩn.

Tinh Khuynh bình tĩnh, lật tấm thẻ lại, mặt sau là vài hàng chữ nhỏ: “Túy Tửu Tiên phòng chữ Kiền” ở giữa sách*.

(*sách: ngày xưa không có giấy, việc nhỏ ghi vào một thẻ đơn gọi là giản 簡, việc lớn ghi vào một thẻ kép từng mảnh được gấp lại được gọi là sách 策.)

“Là muốn chúng ta đi sao?” Oản Oản nhìn Tinh Khuynh hỏi.

“Đây là thẻ Thế tử Ninh Viễn Hầu gửi đến, chẳng qua có chút kỳ quái.” Tinh Khuynh nghi hoặc luôn mãi nhìn tấm thẻ, ngẩng đầu hỏi Tùy Tâm: “Người tới, ngươi có nhận ra không?”

“Nhận ra, là Mao Tam của phủ Ninh Viễn Hầu.” Tùy Tâm từng đi theo Tinh Khuynh đến không ít nơi, Ninh Viễn Hầu và Dịch Ngạn Chi là bạn tốt, hạ nhân của bọn họ cũng thường xuyên gặp mặt, bởi vì Tùy Tâm tuổi còn nhỏ, nên thường được mọi người chiều chuộng.

“Ừ.” Tinh Khuynh gật gù đầu, mặc dù Mao Tam không phải người đắc lực bên người Thế tử gia, nhưng đã từng gặp qua, liền không nghi ngờ gì khác, nhưng không hiểu vì sao Thế tử không trực tiếp thông báo, ngược lại có chút làm ra vẻ huyền bí vậy.

“Nếu không, chúng ta đừng đi, thấy cũng kỳ lạ.” từ sau lần trước Tinh Khuynh gặp nguy hiểm, Oản Oản liền cảm thấy hễ gặp chuyện nào có chút đặc biệt thì nên vẫn là có thể tránh thì tránh, vật cực tất phản tất sinh yêu.

Tĩnh Khuynh nhìn ra ngoài cửa sổ tuyết đã tan thành nước, nắm niết tám thẻ trong tay, lắc đầu nói: “Người ở nhà, ta đi một mình.”

“Vậy không được.” Oản Oản nhất định giữ chặt Tĩnh Khuynh, nàng cũng không biết vì sao bản thân xúc động như vậy, “Nếu người không mang ta theo, thì người đừng hòng đi.”

“Oản Oản...” Sắc mặt Tĩnh Khuynh lộ vẻ cầu xin, bây giờ hẳn rất sợ Oản Oản lại bị tập kích như lần trước, lần đó may mắn mà thoát được, nếu lần này có gì bất trắc, nhất định bọn họ cũng không còn may mắn như vậy nữa.

“Nếu người đi ra ngoài xảy ra chuyện, cho dù ta ở nhà cũng giúp không được gì, huống chi nếu như thực sự có người muốn tìm ta gây rối, không có người ở đây, ta không phải là dê con đợi làm thịt sao? Còn không bằng chúng ta đi cùng nhau.” Oản Oản cảm thấy bản thân đi theo, cho dù không có hữu dụng gì, nhưng vẫn an toàn hơn đi một người.

“Hay là, chúng ta mang theo vài người đi.” Tùy Tâm ở một bên nghe vậy sợ hãi, lo lắng nói.

“Không cần, người đừng đi, Oản Oản đi theo ta là được rồi.” Tĩnh Khuynh nghe Oản Oản nói chữ “Cùng nhau” kia, nội tâm liền chột động, kéo Oản Oản đứng lên.

“Nhưng mà...” Tùy Tâm vừa nghe không mang theo mình, nhất thời hoảng hốt, còn muốn nói thêm cái gì.

“Đi thôi, người đi kêu người chặn bị xe.” Tĩnh Khuynh vuốt đầu Tùy Tâm, không cho hẳn có ý kiến gì. Bất đắc dĩ, Tùy Tâm đành phải xoay người chạy ra ngoài.

Sau khi Oản Oản sửa sang lại cho bản thân và Tĩnh Khuynh ăn mặc chỉnh tề xong, không dám nói cho những người khác biết mục đích của bọn họ, chỉ nói mấy ngày nay thời tiết không tốt, tâm tình phiền muộn, hôm nay hiếm khi trời quang mây tạnh, bèn muốn ra ngoài đi dạo một chút, ăn chút đồ ngon. Trừ bỏ Tùy Tâm, những người còn lại đều không phát hiện, chỉ bảo họ chú ý an toàn, về sớm một chút.

Oản Oản khép rèm cửa sổ lại, che khuất tầm mắt u oán của Tùy Tâm, một lần nữa đánh giá Tĩnh Khuynh một chút, không tự chủ được cầm tay hắn.

“Yên tâm, nếu là Mao Tam đưa tới, hẳn là không có vấn đề gì.” Tĩnh Khuynh nắm lại tay nàng, ôn nhu nói.

“Ừ.” Oản Oản cúi đầu, gật đầu một cái, cho dù trong lòng nàng có sóng to gió lớn, cũng không dám biểu lộ ra ngoài, dưới loại tình huống này, chỉ có thể tin tưởng, không thể hoài nghi. Nhưng nếu như lang quân thật sự xảy ra chuyện, như vậy ngày sau...

Xe ngựa lăn bánh đảo quanh, dừng lại trước một tòa lầu, Tĩnh Khuynh đỡ Oản Oản từ trên xe xuống, Oản Oản không có lòng dạ mà ngắm nhìn, chỉ nhìn qua sơ sơ, mặc dù không có khí chất uyển chuyển hàm súc của phương nam như Vọng Xuân Lâu, nhưng cũng là một tòa tiểu lầu hai tầng, đại sảnh lớn cực kỳ ngăn nắp, rộng rãi, nhìn một cái liền biết là phong cách phương bắc, trong tho có tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Đợi lát nữa người ngồi chờ ở gian ngoài, ta đi một lát sẽ trở lại.” Tĩnh Khuynh lời kéo tay Oản Oản, đi ra từ cầu thang bên hông.

“Ừm, được.” Oản Oản nhìn xuống từ tay vịn cầu thang, dưới kia từng bàn kẻ từng bàn đầy người quý gối trên sạp, nhìn có vài phần thú vị, nàng đến đây lâu như vậy, cũng chỉ mới đến lầu trên của Vọng Xuân Lâu, chưa từng đi vào qua đại sảnh lớn, lần này cũng coi như là lần đầu tiên nàng chân chính tiến vào tiệm ăn.

Đi lên hành lang của tầng hai, bàn tay Tĩnh Khuynh nắm tay Oản Oản, dần dần siết chặt lại, Oản Oản biết hẳn có chút khẩn trương, liền nhẹ nhàng đưa, Tĩnh Khuynh thở một hơi thuận khí, nghiêng đầu cười cười với nàng, một đôi mắt hoa đào càng đen thuần hơn so với ngày thường.

“Tĩnh Khuynh công tử đến rồi?” Ngoài cánh cửa phòng chữ Kiền có một gã sai vặt đang đứng, ăn mặc rất bình thường, quần áo ngắn màu xanh lam, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

“Thì ra là... là người.” Tĩnh Khuynh nhìn người trước mắt, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, bước chân cũng thả lỏng, trực tiếp đi theo hắn vào trong phòng.

Oản Oản tất nhiên là sẽ không đi làm phiền, hơn nữa nhìn bộ dáng Tĩnh Khuynh, hẳn cũng quen biết người vừa rồi, như vậy đoán chừng khả năng gặp nguy hiểm sẽ không lớn. Nhưng nếu như nội dung trên tám thẻ kia là thật, như vậy Đồng lang quân...

Ngồi quý trên tấm sạp nhỏ ở bên ngoài, Oản Oản bụng chén nước, nhìn về phía tám cửa khép chặt, miệng nhai quả nhân (các loại hạt) để giết thời gian. Tĩnh Khuynh đã đi vào được một lúc rồi, không biết bên trong là người phương nào, chỉ có thể nhìn gã sai vặt đứng bên cạnh tám cửa ở phía trước. Thấy

Oản Oản nhìn hấn, liền cũng cười lại.

Oản Oản cười gật gật đầu, trong lòng lại đang suy tư, cho dù Đông lang quân thật sự xảy ra chuyện, cần gì phải che đậy lên lút như vậy, tùy tiện sai một người đi đến báo một tiếng là được rồi. Như vậy xem ra, địa vị của Đông lang quân ở trong viên là vô cùng quan trọng, hơn nữa không thể thay thế, thậm chí liên lụy đến bề phái của Ninh Viễn Hầu, nếu tìm hiểu nguồn gốc, sẽ liên hệ đến không ít người bên trên...

“Oản Oản, đi thôi.” Tình Khuynh từ bên trong đi ra, rồi sau đó kéo cánh cửa lại, Oản Oản không thấy được người bên trong, cũng không biết có phải là Thế tử Ninh Viễn Hầu hay không.

Oản Oản đứng dậy, vỗ vỗ trên người, lại nhìn sắc mặt Tình Khuynh cũng không tốt lắm, không khỏi đi qua, cầm tay hấn.

“Tình Khuynh, bảo trọng.” Vẫn luôn đứng thủ ở bên cạnh cửa, gã sai vặt chấp tay từ biệt nói.

“Ngươi cũng vậy...”

“Thích khách!!”

Tình Khuynh vừa muốn chấp tay chào lại, chợt nghe bên trong cánh cửa có một người hô to, sau đó cánh cửa trượt bị một hắc y nhân toàn thân chặt vật từ bên trong bay ra đánh vỡ, rồi sau đó nảy trên mặt đất hai cái, liền không động đậy nữa, trước ngực có một đường vết máu rất rõ ràng, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

“Đi mau!” Bên trong cánh tấm cửa bị phá nát kia lộ ra gương mặt trắng bệch, Oản Oản liếc mắt một cái đảo qua, có chút kinh ngạc, người ở bên trong cư nhiên lại cùng gã sai vặt đứng bên ngoài giống nhau như đúc, chỉ có quần áo là khác nhau thôi, hấn là song bào thai.

“Đi!” Tình Khuynh liền nhất thời kinh sợ, phản ứng kịp thời, vội vàng kéo Oản Oản chạy ra bên ngoài.

Oản Oản nhìn thoáng qua tử thi trên đất, cũng không nghĩ nhiều, theo sát Tình Khuynh chạy ra khỏi cửa phòng, phía sau âm thanh binh khí chạm nhau làm cho người ta lạnh run cả người.

Hai người không hề ngừng chân, xuống cầu thang liền chạy đến nơi đỗ xe ngựa ở sân sau, Oản Oản xách váy, cũng lười quan tâm đến phong thái, sai bước chạy nhanh, lúc này mới thấy may mắn, thời đại này chưa có giày cao gót.

“Nhanh, đi lên, chúng ta trở về.” Tình Khuynh đỡ Oản Oản lên cang xe ngựa, muốn đẩy Oản Oản đi lên trên.

Oản Oản gật đầu, đưa tay định vịn lấy cửa xe, khoe mắt liếc về phu xe phía trước, trong nháy mắt cảm thấy có chút quái dị, hình như có chút gì đó không đúng.

“Đi!” Không đợi Oản Oản suy nghĩ cẩn thận, bên hông nàng căng thẳng, cả người nàng đều bị Tình Khuynh một tay ôm vào trong ngực, mà Tình Khuynh vừa chợt bứt ra, lập tức một tiếng kim khí giòn vang, không biết từ đâu xuất ra một thanh đoản kiếm chạm với thanh đao trong tay của phu xe kia.

“Ngươi đến cùng là người phương nào? Vì sao phải hại chúng ta?” Tình Khuynh buông Oản Oản ra, kéo đến phía sau, quát lên hỏi.

“Ta cũng không muốn hại các ngươi, chính là chủ nhân của ta muốn mời hai vị đi một chuyến.” phu xe kia ngẩng đầu, một gương mặt xa lạ, căn bản không phải người mà ngày thường đám người Tình Khuynh sử dụng.

“Vậy vẫn nên mời chủ nhân của nhà ngươi tự mình đến viên xin gặp đi, lang quân của chúng ta không có ở đây, ta không làm chủ được.” Tình Khuynh nắm chặt đoản kiếm, mặt lạnh trả lời.

“Không thể thuận theo các ngươi!”

Không thèm nói nhiều nữa câu, cổ tay phu xe giả mạo kia vừa lật, vung đao lên xuống, Tình Khuynh nghiêng mình tránh thoát, rồi sau đó giờ đoản kiếm lên hướng đến giữa ngực hấn, người nọ tất nhiên sẽ không để hấn thực hiện được, khom người né tránh, đá chân tới muốn tấn công vào hạ bàn* của Tình Khuynh, Tình Khuynh kéo Oản Oản, nhẹ nhàng nhảy lui lại phía sau, quả nhiên là phong thái của tiên hạ trần. Trong lòng Oản Oản khẽ động, không ngờ Tình Khuynh thế mà cũng biết võ công.

(*hạ bàn: phần thân thể dưới phần eo trở xuống, chủ yếu là chân.)

Người đối diện hiển nhiên cũng không dự đoán được Tình Khuynh biết võ, ánh mắt híp lại, đao phong múa càng mạnh hơn, thẳng hướng đến bả vai của Tình Khuynh, Tình Khuynh mặt không đổi sắc, mang theo Oản Oản tránh trái né phải, còn không quên lúc sơ hở, bổ thêm một đao hoặc một cước. Sau vài hiệp, quần áo hai bên đều có chút xóc xệch, trên người ít nhiều cũng có chút dấu đao, mặc dù Tình Khuynh mang theo Oản Oản, lại vẫn như con cá chạch “trơn trượt không bắt được”, khiến người nọ không chiếm được chút tiện nghi.

Trong lúc giằng co, Tình Khuynh lên trộm được một thời cơ, dùng đoản kiếm bức người nọ lui lại vài bước, lập tức kéo Oản Oản nhảy lên xe ngựa, vung roi lên, con ngựa kia bị đau, Tình Khuynh lại kéo dây cương, đầu ngựa liền quẹo muốn lao ra tiểu viện. Nhưng nào ngờ từ lầu hai bất chợt có vài tên hắc y nhân nhảy xuống, xông thẳng đến hướng Tình Khuynh, thủ pháp không giống người vừa rồi có chút bận tâm, ngược lại từng đao ra chiêu hung ác, xác nhận là muốn lấy mạng Tình Khuynh.

“Các ngươi là ai phải tới.” Đương lúc Tình Khuynh “ốc còn không mang nổi mình ốc”, phu xe giả mạo kia lại vung vài đao che ở trước mặt Tình Khuynh,

không cho đám hắc y nhân kia tiến tới.

“Người chết không cần biết nhiều.” Tên hắc y nhân kia quát một tiếng thô khan, động đao vừa muốn tiến lên, lại một lần nữa bị ngăn trở, thế là ‘một tới một lui’, hai người này lại đánh chung vào một chỗ, Tinh Khuynh thấy thế vội vàng vung roi vượt qua một tên hắc y nhân chạy tới ngoài viện.

Oản Oản trốn ở bên cạnh Tinh Khuynh, tận lực thu nhỏ lại cảm giác tồn tại của bản thân, không muốn Tinh Khuynh thêm phiền toái. Cũng may sân sau của tửu lâu không lớn, lại là đoạn đường nhộn nhịp, xe ngựa chock lất liên vọt ra, chạy trên đường phố, Oản Oản nhìn dòng người lui tới trên đường, thở hắt ra một hơi thật mạnh, thân mình liền mềm nhũn xuống.

“Người không sao chứ.” Tinh Khuynh một tay đánh xe, một tay đỡ Oản Oản hỏi.

“Không có việc gì.” Oản Oản vỗ vỗ mặt, tỉnh lại ngồi dậy, không có gì đáng sợ, nàng cũng không phải chưa từng giết người, chẳng qua đột nhiên gặp được tình thế sống còn, khỏi thân thể này phản xạ có điều kiện kinh sợ thôi.

“Tại sao lại hình như có hai nhóm người?” Oản Oản quay đầu thấy không có người đuổi theo, liền an tâm hỏi.

“Ừ, hắc y nhân kia không biết có lai lịch gì, nhưng nghe khẩu âm, là người đến từ phía nam.” Tinh Khuynh cảm thấy chuyện này lộ ra cổ quái, hẳn chỉ là một tiểu quan cho dù đáng đáp có tốt cỡ nào thì cũng là người hạ tiện, tại sao lại có người muốn giết hẳn, cho dù hẳn và phủ Ninh Viễn Hầu có tiếp xúc, cũng không trở nên tàn nhẫn như vậy.

“Phía nam?” Oản Oản hoàn toàn không hiểu về địa lý ở thế giới này, chỉ biết là Khôi quốc và Thần quốc là một nam một bắc.

“Ừ, có khả năng là đến từ biên cảnh Thần quốc.” Tinh Khuynh giải thích, hẳn cũng không hiểu cụ thể lắm.

Sau đó, hai người không nói gì thêm, trong lòng lại đồng thời đều lo lắng cho người trong viện, chỉ sợ hắc y nhân kia có chuẩn bị gì.

Xe ngựa chậm rãi ngừng ở đầu ngõ, Tinh Khuynh đỡ Oản Oản xuống xe, đang chuẩn bị đi vào trong viện, lại nhìn thấy một bóng người thoáng qua, nếu không phải ban ngày ban mặt, Oản Oản còn tưởng rằng gặp quỷ. Thân ảnh kia dường như là Mặc Thiên? Hẳn đã trở lại?

Đương lúc hai người đang hết sức ngỡ ngàng, trong xe ngựa vốn dĩ hẳn phải trống trơn bỗng nhiên hiện ra một người, cực nhanh giờ cổ tay chặt lên mỗi người một cái, Tinh Khuynh và Oản Oản còn chưa phản ứng kịp đã ngắt đi. Người nọ đội đầu lạp, che khuất chân mày, lặng lẽ nâng Tinh Khuynh cùng Oản Oản dậy, phóng lên xe ngựa, lập tức nhảy lên xe ngựa, điều khiển đầu ngựa quay lại, chạy ngang qua cửa chính của Hưởng Quân Viên, quang minh chính đại dần dần chạy xa, mà chung quanh lại không có một người phát giác được chuyện vừa rồi.

“Người nói cái gì?” Trục Yên suy yếu nhòe dậy từ trên giường ấm, lại bị Hằng Ảnh giữ chặt, một lần nữa dựa lên gối.

“Công tử nhà ta và Oản Oản tỷ hôm nay ra cửa, đến bây giờ còn chưa trở về.” Tùy Tâm vẻ mặt đau khổ, vân vê góc áo, đứng trước giường ấm nói.

“Đi khi nào?” Trục Yên nhìn ra cửa sổ, trời đã tối rồi.

“Sau khi công tử qua thăm Trục Yên công tử.” Tùy Tâm cũng nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt sốt ruột.

Vậy là khoảng buổi trưa, Trục Yên giật tái mặt, lại hỏi: “Xe ngựa đưa họ đi đã trở lại chưa?”

“Chưa, xe ngựa cũng không thấy, phu xe cũng không trở về.” Tùy Tâm trong lòng thật sợ hãi, nếu xe ngựa đã trở lại, còn có thể hỏi một chút rốt cục là chuyện gì, mà lúc này ai cũng chưa trở về, hơn nữa theo lời nói của Tinh Khuynh hôm nay, làm sao mà không khiến người lo nghĩ.

“Ai đưa tám thế?” Trục Yên ho khan hai tiếng hỏi.

“Là...” Tùy Tâm trộm liếc nhìn Hằng Ảnh đang ra vẻ như không nghe thấy gì, do dự nói.

“Hằng Ảnh người đi xem Hằng Miểu có trở về không.” Trục Yên biết Tùy Tâm băn khoăn, cũng không bởi vì Hằng Ảnh là tùy thị của mình mà có trường hợp đặc biệt, ngược lại khéo léo sai Hằng Ảnh đi.

Hằng Ảnh không có một tia không muốn, chỉ hành lễ một cái, liền đi ra ngoài.

“Là phủ Ninh Viễn Hầu đưa thế đến.” Tùy Tâm thấy Hằng Ảnh đi ra ngoài rồi, liền trả lời.

“Thế từ đưa đến?” Trục Yên vuốt mép giường, xác nhận nói.

“Dạ, nói là... Nói là lang quân chúng ta gặp nạn.” Tùy Tâm cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, việc này đối với một đứa bé chưa đầy mười tuổi mà nói, thật có thể nói là “sét đánh giữa trời quang”, không thấy lang quân của viên, chủ tử của mình cũng không thấy, liền giống như tiền đồ bỗng chốc trở nên xa vời, con đường trước mắt cần đi cũng mờ hồ không rõ.

“Lang quân đã xảy ra chuyện?” Trục Yên chấn động, hiển nhiên không dự đoán được tình huống nghiêm trọng như vậy, “Sự tình là thật sao?”

“Không biết, hơn nữa còn hẹn công tử đến Túy Tửu Tiên.” Tùy Tâm hoảng loạn lắc đầu, thành thật đáp.

“Ta đi xem sao.” Trục Yên trái lo phải nghĩ đều thấy không ổn, liền vội vã muốn xuống giường, kết quả thân mình yếu ớt ngã xuống đất, lòng bàn tay đều trầy hết.

“Trục Yên công tử, công tử đây là... công tử...” Tùy Tâm nhanh chân vài bước tiến lên, muốn nâng Trục Yên dậy, đáng tiếc người nhỏ sức yếu, làm thế nào cũng không đỡ dậy được, dưới tình thế cấp bách, đành phải mở miệng kêu: “Hằng Ảnh ca ca, mau tới a!”

Thanh âm vừa vang lên, Hằng Ảnh vung rèm đi vào, vừa thấy tình cảnh trước mắt, vội vàng tiến lên, cùng đỡ Trục Yên trở về giường, chỉ có Trục Yên còn đang gầy dựa khẳng khẳng la hét bảo người chuẩn bị xe, hẳn muốn đích thân đi xem sao, mới có thể an tâm.

“Các người loạn như vậy, là có chuyện gì đây?” Ngoài cửa có một người bước vào, nghi ngờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Trục Yên nghe được thanh âm này, liền giống như gặp được cứu tinh, nhưng vì không muốn những người khác nghe thấy, chỉ có thể đưa tay kéo Mặc Thiển qua, tới gần hần nhỏ giọng nói: “Mặc Thiển, người nhanh đi Tủy Tử Tiên, chỉ sợ Tinh Khuynh đã xảy ra chuyện.”

Mặc Thiển nghi hoặc, thuận tay đè Trục Yên lại, chậm chậm nói nhỏ: “Đừng nóng vội, chuyện gì người từ từ nói.”

Trục Yên bất đắc dĩ, đành phải đem chuyện hôm nay Tinh Khuynh đến gặp hần, sau đó liền bị người lấy cớ lang quân gặp nạn gọi đến Tủy Tử Tiên, nhỏ giọng kể bên tai Mặc Thiển, còn nói bây giờ thời gian không còn sớm, mà ngay cả xe ngựa mang theo cũng chưa trở về, sợ là đã gặp bất trắc.

“Lang quân? Thật sao?” Mặc Thiển trừng mắt một cái, ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc nói.

“Thật là như thế, bằng không với tính cách của Tinh Khuynh cẩn thận như thế, sao lại đi chứ?” Trục Yên giằng co một hồi, gương mặt vốn trắng bệch ồm yếu, nhưng lại hiện lên vài phần đỏ ửng rất khác thường, mắt thấy có chút không thuận khí, Mặc Thiển vội bảo hần nằm xuống, sợ hần xảy ra chuyện gì.

“Người đừng vội, lát nữa ta liền đi xem một chút, chuyện này không đơn giản.” Mặc Thiển nhấn lại đôi mày rậm, hỏi ngược lại: “Hôm nay ta trở về, nhưng lại gặp một người, lén lút lút lút, đợi lúc ta đuổi theo ra khỏi viên, liền không thấy bóng dáng đâu, không biết là chó nhà ai.”

“Nếu lang quân không trở về, đám chó này sẽ ngày càng nhiều.” Trục Yên mĩa mai, lang quân đối với bọn họ mà nói, dĩ nhiên không chỉ riêng là một chủ tử trong tay cầm khế ước bán mình của họ, mà là một cái ô lớn che chở bọn họ.

“Trục Yên?” Mặc Thiển tạm dừng một lát, làm như lơ đãng hỏi: “Ngày ấy nữ nhân kia đến đây tìm người sao?”

“Ừ, mà ta không gặp.” Nhắc tới đến Tiêu Như Hề, ánh mắt Trục Yên liền tối xuống, quay đầu ho khan hai tiếng.

“Là Oản Oản cô nương đi gặp?” Mặc Thiển quét mắt nhìn người bên cạnh Trục Yên, cúi đầu hỏi.

“Ừ.” Việc này người trong viên đều biết, không có gì phải giấu giếm.

“Nàng có đưa thư cho người, hoặc là lưu lại lời dặn dò gì không?” Mặc Thiển ánh mắt dường như thất thần, nhìn tấm bình phong sau giường ầm nói.

“Không.” Trục Yên nhớ tới bực nhỏ kia, còn chưa mở ra, lại không muốn cho người khác biết, chính là hiện tại trong lòng hần lo lắng, hần sợ nếu mở ra, bên trong có thứ gì sẽ khiến hần chờ mong, hoặc khiến hần chết tâm, hần bây giờ, cái gì cũng không thể chịu đựng nổi.

“Ừ, ta đi Tủy Tử Tiên xem thử một chút.” Cũng không hỏi nhiều nữa, Mặc Thiển nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài, chỉ là đi ngang qua bên người Hằng Ảnh, thoáng ngừng một chút, liền sai bước nhanh hơn.

Đêm hôm đó, Mặc Thiển không trở về, Tinh Khuynh và Oản Oản cũng không trở về, vốn dĩ thời tiết đã bắt đầu sáng sủa, không biết khi nào lại bắt ngờ nổi lên cơn mưa nhỏ rơi la tả.

Trong một không gian lạnh như băng, Oản Oản bị rét lạnh mà tỉnh lại, nàng cảm thấy cổ họng mình như muốn bị chặt đứt, đầu óc choáng váng mờ mịt như nặng ngàn cân, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên một vài đoạn ngắn, nếu không phải nàng đối với mấy đoạn ngắn này rất tình tường, Oản Oản cũng hoài nghi có phải mình lại xuyên không hay không.

Miền cường mở ra ánh mắt đau nhức, Oản Oản chặt vật đỡ cánh tay, chậm rãi quay đầu, chung quanh thật tối, chỉ có một song cửa sổ nhỏ nhỏ trên đỉnh đầu lộ ra chút tia sáng, cùng với nhiều điểm mưa tuyết. Oản Oản lắc lắc đầu, muốn tập trung tâm mắt tán loạn, tay vừa trượt, hình như đụng phải bên người ấm áp, nàng giật mình một cái, nhớ tới Tinh Khuynh cũng bị tập kích như nàng.

“Tình Khuynh, Tình Khuynh!” Vô lực đẩy đẩy người bên cạnh, Oản Oản nằm sát lên người hắn mới cảm thấy yên tâm, cũng may, cũng may mà bọn họ bị nhốt cùng nhau, cũng may là hắn còn sống.

“Ừm...” Như là bị cưỡng chế tỉnh lại, Tình Khuynh rên rỉ một tiếng, dần dần tỉnh lại.

“Người sao rồi a?” Oản Oản lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, người thì sao?” Tình Khuynh rõ ràng thích ứng nhanh hơn Oản Oản, sau khi thoát khỏi hôn mê, liền ngồi dậy, đưa tay ôm Oản Oản vào trong ngực, để nâng dần lên ngực mình.

“Không sao, chỉ là cần có hơi đau.” Oản Oản ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia rốt cục mới có thể cười yếu ớt.

“Thực xin lỗi, là ta sơ suất.” Tình Khuynh vuốt sọc tóc Oản Oản, áy náy nói, hắn vẫn luôn đối với việc gì đều có vài phần hoài nghi, nếu không phải sự tình liên quan đến Đông lang quân, hắn căn bản sẽ không mạo hiểm đi đến Túy Tửu Tiên, huống chi lúc hắn vẫn luôn là nam sủng của Dịch Ngạn Chi, những chuyện đại sự của họ, hắn cũng chỉ nguyện giúp một tay, cũng không đi sâu vào. Nhưng ngoài dự đoán, những người đó cư nhiên lại chia mũi nhọn về hướng mình còn làm liên lụy tới Oản Oản.

“Không phải lỗi của người, ta nghĩ nếu ta không đi theo, phòng chừng cũng sẽ bị bắt đến.” Nhớ tới lúc ở đầu hầm nhìn thấy bóng dáng mờ mờ ảo ảo của Mặc Thiên, nghĩ lại thấy kỳ quái như thế nào.

“Cũng đúng, nếu bọn họ thật có lòng bắt chúng ta, bắt luận ở nơi nào chúng ta cũng không trốn được.” Tình Khuynh dán mặt lên đỉnh đầu Oản Oản, cò cò nói, nghĩ đến đám người kia lại nhét mình và Oản Oản cùng ở chung một chỗ.

“Đây là nơi nào a, dường như có hơi lạnh.” Rụt cổ lại, Oản Oản càng nép sát vào Tình Khuynh, tuy rằng nàng có mặc áo choàng, nhưng trời này mà không có giường ấm, không có lò sưởi, không phải muốn đông chết người sao.

“Hình như là một hầm rượu.” Tình Khuynh thị lực tốt hơn Oản Oản, sau khi thích ứng, liền quan sát chung quanh một chút, nơi nơi đều là vò rượu, trong không khí còn tràn ngập mùi rượu nồng đậm.

“Khó trách lại lạnh như vậy.” Oản Oản cũng ngóc đầu lên, nhìn xem xung quanh, bốn phía tối như mực, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng chiếu lên vò rượu phát ra.

Tình Khuynh buông Oản Oản ra, sờ soạng theo vách tường, chỉ tiếc dạo qua một vòng đều không có thu hoạch, hơn nữa cánh cửa lại ở trên đỉnh đầu, mà bên trong ngay cả một cái thang cũng không có.

“Xem ra thật sự là một cái hầm, nhìn độ cao này, chúng ta không bò lên nổi đâu.” Tình Khuynh một lần nữa trở lại bên người Oản Oản, vươn tay vòng qua người nàng, sưởi ấm cho nhau.

“Hơn nữa cũng không cho chúng ta nhóm lửa sưởi ấm.” Oản Oản nhìn đống rượu này nói, lỡ như không cẩn thận chính là tự thiêu a.

“Không biết bọn họ bắt chúng ta đến đây có mục đích gì.” Đây cũng là điều mà sau khi Tình Khuynh tỉnh lại, nghĩ mãi không ra. Bọn họ đều là người bình thường, thân phận tiện, lại không tham dự vào chuyện đại sự gì, bắt bọn họ đến đây, một là không có người nào để có thể uy hiếp, hai là không thể tra ra được bí mật gì, vậy thì có ích lợi gì?

“Không phải là bắt người để uy hiếp Dịch nhị thiếu gia đó chứ!” Đây là điều duy nhất mà Oản Oản có thể nghĩ ra, nàng nhìn ra, tuy rằng Dịch nhị thiếu gia vì gia tộc mà không thể không cưới một nữ nhân mình không thích, nhưng tình cảm của hắn đối với Tình Khuynh là thật, bằng không sẽ không bỏ hết thế diện xuống nước đến cầu Tình Khuynh hồi tâm chuyển ý.

“Nếu thật sự là như thế, vậy bọn họ phải thất vọng rồi.” Tình Khuynh cười lạnh, ôm Oản Oản khinh thường nói: “Người kia, chỉ cần không liên lụy đến lợi ích của gia tộc, hắn chính là tình nhân tốt nhất, nhưng nếu như có lợi ích trước mặt, ngay cả mạng của hắn còn có thể bỏ qua, huống chi là ta.”

“Người thật nghĩ như vậy sao?” Oản Oản lay ổng tay áo Tình Khuynh, cố gắng muốn nhìn cho rõ biểu cảm của Tình Khuynh, sau đó lại giống như che giấu nói: “Vậy chúng ta sẽ không được cứu phải không?”

“Đúng vậy, không được cứu, người có sợ không?” giọng nói dịu dàng cười khê của Tình Khuynh trong gian hầm này lại đặc biệt rõ ràng, Oản Oản nghe thấy mà cả hai tai đều đỏ.

“Người không sợ, ta sẽ không sợ.” Oản Oản vươn tay ôm Tình Khuynh, nhìn ánh sáng le lói trên đỉnh đầu, nghĩ đến ký ức không trọn vẹn của mấy kiếp trước, mỗi kiếp nàng vốn đều chết sớm, chẳng qua là kiếp này chết sớm hơn một chút thôi, không có gì bất đồng cả. Huống chi trước khi chết còn có người này ở bên cạnh.

Tình Khuynh cảm giác được Oản Oản đang ý lại vào mình, hắn gắt gao ôm chặt nàng, kỳ thực cái chết đối với hắn mà nói cũng không là gì cả. Hắn không biết phụ mẫu của mình là ai, cũng không biết đường tương lai ở nơi nào, hắn cũng từng không hề để ý tới tôn nghiêm này nọ, chỉ sống được ngày nào hay ngày ấy, giữa hắn và Dịch Ngạn Chi, là đã từng thật lòng, bởi vì đời người dài như vậy, hắn không muốn rời đi cô độc như thế, hắn khát vọng có người làm bạn, khát vọng có vòng tay ấm áp, bằng không hắn sẽ kết băng, tự đông chết bản thân trong cô đơn tịch mịch. Chỉ tiếc, Dịch Ngạn Chi không phải là người thích hợp kia, cho nên tuy rằng thống khổ, nhưng hắn vẫn dứt bỏ. Nhưng cũng may, thật may là cuối cùng còn có Oản Oản ở cạnh, cho dù lúc chết, hắn cũng sẽ không có một mình...

“Ngươi còn lạnh không?” Tinh Khuynh cảm nhận được người trong lòng cuộn tròn lại, đầu lòng hỏi.

“Ừ, người không lạnh sao? Tay cũng lạnh hết rồi này.” Oản Oản xoa xoa tay cho Tinh Khuynh, nơi này càng ngày càng lạnh, không biết có phải những người đó muốn đông chết họ hay sao, cái này còn không bằng ngay lập tức chém chết bọn họ cho thống khoái a.

Tinh Khuynh tìm kiếm chung quanh một hồi, phát hiện căn bản không có vật gì có thể che đây, không khỏi thầm than, sau lại thấy một hàng vò rượu kia, nhất thời nảy sinh chủ ý.

“Ngươi biết uống rượu không?” Tinh Khuynh ôm Oản Oản đứng lên, đi đến vò rượu bên cạnh.

“Biết uống, nhưng không thường xuyên uống.” Oản Oản kiếp trước biết uống rượu, nhưng thân thể của kiếp này chưa từng uống qua, cũng không biết từ lượng như thế nào.

“Chúng ta uống rượu làm ấm người đi.” Thật sự là hành động bất đắc dĩ, mặc dù đã chấp nhận kết quả có thể sẽ chết, nhưng Tinh Khuynh vẫn chưa buông tay, lúc này còn chưa tới thời khắc cuối cùng.

“Ừ.” Oản Oản tất nhiên cũng suy nghĩ như Tinh Khuynh, muốn sống vẫn luôn là bản năng.

Tinh Khuynh buông Oản Oản ra, đưa tay lấy một vò rượu không được xếp trên mặt đất, lấy tay vỗ một cái, mùi rượu nồng đặc từ trong vò rượu kia phiêu tán ra, Oản Oản hít sâu một hơi, không khỏi thầm khen, tuy rằng thời đại này vẫn chưa có kỹ thuật chưng cất, nhưng nguyên vật liệu này đều là thượng đẳng, có chút kỹ thuật chưng cất rượu cao siêu mà đời sau trên cơ bản đều thất truyền, cho nên cũng không nhất định kém hơn rượu đời sau.

“Rượu ngon, là thuần nhưỡng.” Tinh Khuynh ngửi ngửi một chút, con ngươi chột lóe, lại nhìn nhìn lên song cửa sổ nhỏ nhỏ kia, lẩm bẩm nói: “Thì ra chúng ta vẫn còn ở tại Tùy Tuyền Tiên.”

“Làm sao ngươi biết?” Oản Oản dùng ngón tay chấm chút rượu, đặt lên miệng, có chút cay cay, nhưng qua một hồi lại dần dần trở nên nhu hòa, khiến môi lưỡi cảm giác thật thuần hậu.

“Loại rượu này chỉ có Tuyền Tuyền Tiên mới có, là loại rượu đặc biệt của bọn họ, hơn nữa hàm này sâu như vậy, có khả năng đào sâu như vậy, cũng chỉ có Tuyền Tuyền Tiên mà thôi.” Tinh Khuynh ôm vò rượu, lại đặt Oản Oản trở lại nơi có tia sáng cực nhỏ chiếu xuống, ngồi xuống.

“Aizz, quanh đi quẩn lại một vòng, lại trở lại nơi này.” Oản Oản cũng rất thất vọng trả lời, luôn cảm thấy thật mất mát, mắt thấy vừa thoát khỏi miệng cọp, lại không nghĩ rằng kỳ thực là rơi vào hang sói.

“Mặc kệ, uống rượu đi, ấm áp cũng tốt.” Tinh Khuynh búng nắp đây, uống một ngụm lớn, sau đó say mê cười nói: “Một vò rượu này, thế mà có giá một lượng bạc đây.”

“Mắc như vậy sao?” Oản Oản nhìn thân rượu nhìn không ra màu sắc kia, thờ dãi nói: “Vậy thế nào chúng ta cũng phải uống lấy lại vốn.”

Tinh Khuynh vừa nghe vậy, cao giọng cười rần, đem vò rượu đến bên miệng Oản Oản, Oản Oản cũng không già mồm cãi láo, nhấp một ngụm to. Tinh Khuynh nhìn nàng uống, ánh mắt chột mềm lại, chờ nàng thờ dãi lấy sức, lại cầm trở về, mình uống vào mấy ngụm, cứ như vậy, hai người một vò rượu, người một ngụm ta một ngụm, giống như bằng hữu thân mật nhất, lại coi như bạn tri kỷ nhất, càng uống càng thích thú, ngay cả toàn thân cũng cảm thấy ấm lên.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Mặt ngươi thật đỏ nha... Hi hi...” Oản Oản vươn ngón tay ra vuốt cằm Tinh Khuynh, cười ngây ngốc.

“Không thể nào, nơi này nhìn không ra, người... người làm sao mà biết mặt ta đỏ.” Tinh Khuynh lắc lư đầu, muốn lắc văng cảm giác choáng váng kia ra khỏi đầu, nhưng cũng không hiệu quả.

“Có, nhất định là có.” Oản Oản bĩu môi, mặt say lờ mờ mông lung nhào đến, ôm lấy cổ Tinh Khuynh cọ cọ, thỏa mãn ngửi mùi hương trộn lẫn hoa và rượu kia.

“Không có khả năng.” Tinh Khuynh đầu lưỡi đập vào nhau, cố chấp lắc đầu nói.

“Này!” Oản Oản hất khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên, cố gắng mở to mắt nói: “Ngươi thật sự bỏ được Dịch Ngạn Chi sao?”

“Thật... Thật sự.” Tình Khuynh cắn môi, gật gật đầu thật mạnh.

“Hắn lập tức sẽ cưới vợ, người không đi cướp chú rể sao?” Oản Oản nghiêng đầu, mơ hồ hỏi.

“Không đi. Ta... Ta không thèm hắn.” Tình Khuynh kéo Oản Oản, cười ha ha nói: “Ta hiện tại thèm người.”

“Đi chết đi.” Oản Oản đông đưa thân mình, vuốt ve tay Tình Khuynh, sau đó chớp chớp mắt, cười hề hề hỏi: “Người bị người ‘thượng’ có cảm giác gì a?”

“Cảm giác gì?” Tình Khuynh nhìn trời, tựa hồ muốn nhớ lại, tựa hồ có chút kháng cự, nhưng đầu óc đã bị rượu tẩm qua, căn bản không quản được cái miệng, “Bắt đầu rất đau, sau lại thấy quen, còn rất thoải mái.”

“Thật á?” Oản Oản tuy say nhưng tức giận, vẻ mặt lại lộ ra như đứa bé tò mò, kéo hắn lại hỏi: “Vậy người thích cùng nam nhân làm chuyện kia, hay là thích làm cùng nữ nhân?”

Tình Khuynh bỗng nhiên rất nghiêm túc vuốt ve Oản Oản trong lòng, nghi hoặc nói: “Không biết, chỉ mới làm cùng nam nhân, chưa từng làm với nữ nhân.” Lập tức lại ngây ngô cười ôm lấy Oản Oản nói: “Bắt quá, người thật mềm mại a, không giống với nam nhân a.”

Oản Oản bị Tình Khuynh sờ toàn thân ngứa ngáy, lại thêm có rượu thúc giục, chỉ cảm thấy từ chân đến đầu thật nóng, không khỏi đưa tay kéo quần áo trên người ra, miệng than thở: “Nóng quá a, sao mà nóng như vậy a?”

Tình Khuynh bị nâng ở trong ngực uốn éo khó chịu, cũng thấy thân thể có chút kỳ quái, liền nói theo Oản Oản: “Ừ nóng quá, nóng quá!”

Hai người đã say khướt đến mềm nhũn, lại ở trong hầm rượu lạnh như băng này kéo quần áo của nhau, muốn tán đi nhiệt khí dư thừa trên người, nhưng tiếc rằng hai người đều đã choáng váng, tay chân cũng không linh hoạt, cho nên sau một hồi rối rắm, hai người cũng không thành công, ngược lại ngã nằm xuống cùng nhau.

“Oản Oản...” Tình Khuynh đè nặng Oản Oản, vẻ mặt dịu dàng, đưa tay thật cẩn thận sờ lên mặt Oản Oản.

“Hửm?” Oản Oản lại một lần nữa bị cặp mắt hoa đào kia mê hoặc tâm hồn, thật giống như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn vậy, không tự chủ được mà dán mắt lên.

“Chúng ta có thể sẽ chết.” Tình Khuynh bỗng nhiên cười, con ngươi lóe sáng kia nổi lên một tầng sương mù, “Ta luyện tiếu người.”

Oản Oản vươn tay ôm lấy cổ hắn, nhớ tới mệnh cách chết sớm của nàng, cũng cười nói: “Ta cũng luyện tiếu người.”

Tình Khuynh rũ mắt xuống, thương tiếc hôn lên cái trán, gò má, sống mũi của Oản Oản, cuối cùng nhìn thẳng đến đôi môi đỏ mọng ướt át dính rượu kia, thành kính hôn lên. Oản Oản cũng nhìn một loạt hành động của Tình Khuynh, trong đáy lòng cảm thấy mình nên đẩy hắn ra, nhưng thân thể lại không tự chủ được ngênh hợp theo, lập tức trong nụ hôn thơm nồng kia, tất cả băn khoăn lo ngại trong đầu đều bị biết mất, nàng chỉ cảm thấy, tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh này, nàng nên thuận theo tâm ý chân chính của bản thân.

Cạy ra hàm răng trắng nõn kia, Tình Khuynh mút vào cái lưỡi trơn mềm, chậm rãi nhắm mi mắt lại, để cảm giác sợ run kia tràn ngập toàn thân. Hắn chưa bao giờ từng kích động như vậy, ngay cả lúc nồng tình với Dịch Ngạn Chi, cũng chỉ là nội tâm ấm áp, bị động cảm thụ vui thích. Tình Khuynh hôn có chút hoảng loạn, Oản Oản đại khái cũng có thể đoán được, có lẽ trước đây Tình Khuynh chưa bao giờ chủ động qua, cho nên nàng ôm lấy cổ Tình Khuynh, ở trong miệng dẫn đường quấn quýt lấy nhau, chia sẻ tình cảm nhiệt liệt lại ôn hòa kia, mãi đến khi hai người đều cảm thấy khó thở, ngay cả lưỡi cũng tê rần.

Oản Oản từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển, nhìn gần đôi mắt của Tình Khuynh vì động tình mà trở nên mê mang, mặc dù ánh sáng không đủ, nhưng Oản Oản xác định nhìn thấy dục vọng trong đôi mắt kia, là khát vọng của một người nam nhân đối với nữ nhân.

“Oản Oản, ta không biết, người dạy ta...” Nghiêng đầu, không rõ là bởi vì không biết chuyện kia nên khần trương, hay là vì cảm nhận được phản cảm giác không giống bình thường kia mà kích động, giọng của Tình Khuynh hơi run run, ngay cả cánh tay cũng hơi run rẩy.

Oản Oản vuốt ve gò má Tình Khuynh, mềm mại như đậu hũ, ngay cả nàng cũng phải ghen tị, lại phát hiện Tình Khuynh dị thường, bèn cười một tiếng, đem tất cả phức tạp ném ra sau đầu, lắc lắc đầu để thoáng thanh tỉnh, vát và còi bỏ quần áo đã nhăn thành một đoàn, rồi cục... Hai người cũng chân thật gặp nhau.

Cảm nhận được da thịt nóng bỏng như lửa, Tình Khuynh run càng lợi hại, hắn cũng không biết điểm khác nhau giữa nữ nhân và nam nhân, nhưng vào lúc này, hắn chẳng những nhìn thấy còn rõ ràng được chạm đến, thì ra nữ tử mảnh mai như thế, lại thơm mềm như thế, giống như một cục bột nhào, không tìm thấy ‘củ ấu’ như nam tử, giống như là có thể bao dung hết thảy, bao gồm cả hắn.

“Sao người càng ngày càng run như cây sậy vậy?” Oản Oản đỡ lấy cánh tay Tình Khuynh, bỗng nhiên cười to nói, nam nhân này vậy mà lại ngại ngùng như vậy, nàng bắt ngờ a.

“Ta... Ta khó chịu...” gò má của Tình Khuynh càng đỏ, cánh tay ôm Oản Oản cũng siết chặt lại, hắn không kiên nhẫn dùng đuôi cọ cọ Oản Oản, nơi đặc biệt nào đó cũng cứng rắn lên, khiến cho hắn có chút luống cuống, không biết phía dưới nên làm thế nào cho phải.

Oãn Oãn dở khóc dở cười cảm thụ được xúc cảm trên đùi mình làm cho người ta xấu hổ kia, đưa tay vén lên tóc dài trước trán Tinh Khuynh, vờn đầu hôn một cái lên cằm của hắn, lại đặt phát quan của hắn đã sớm nghiêng lệch qua một bên.

“Oãn Oãn...” Cảm thụ được động tác mềm nhẹ kia, Tinh Khuynh kim lòng không được nhắm mắt lại, tay phủ lên vùng ẩm áp kia, dường như giờ phút này cũng bị đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc.

Oãn Oãn chỉ cười mở ra tóc búi tóc của mình, để tóc mình và tóc hắn quện lại một chỗ, chẳng phân biệt được người ta.

“Ừm...” Nhắm mắt lại, Tinh Khuynh bỗng nhiên cảm nhận được một bàn tay mềm mại nhỏ bé sờ trên lưng mình, từ từ đi xuống, gần như rung động linh hồn của hắn, con đoi khát nào đó không biết tên, khiến hắn càng không nén được mà rung động phần hông, muốn tìm được một lối ra.

“Ngoan, nâng thân lên một chút...” Oãn Oãn ghé vào bên tai Tinh Khuynh, ngẩng đầu dụ dỗ nói, nàng thấy bản thân giống như một lão yêu bà tàn phá mỹ thiếu niên, đang từng bước một đưa đường dẫn lối vậy.

Tinh Khuynh thật nghe lời, nhòem người lên, rất nhanh liền lộ ra lồng ngực trần, Oãn Oãn liếm liếm môi, mê hoặc trườn lên, vuốt ve lồng ngực trắng nõn của hắn, cùng với hai quả đồ tươi kia, như có như không uốn lượn đi xuống. Lúc này, ngay cả Oãn Oãn cũng chưa phát giác, nàng đã hoàn toàn bại lộ, cả người lại không giống như thiếu nữ trầm tĩnh ngây thơ kia, ngược lại quẫy rũ giống như bị nhập vào, yêu khí tứ phía, giống như tản ra mị khí trực tiếp không ngừng quần lên người thiếu niên.

“Hazz...” Tinh Khuynh ngẩng đầu lên, sợi tóc hơi hình thành một độ cong trên không trung, trước ngực đau nhói, khiến hắn càng thêm trầm mê, cũng khiến cả người hắn càng rơi vào hư không.

“Thoải mái không?” Oãn Oãn dùng đầu lưỡi liếm liếm lên lồng ngực Tinh Khuynh, vẽ vòn vòng quanh đi xuống, mãi đến khi nam nhân này run rẩy gần như không kiềm chế được bản thân, vì khản trương và hưng phấn, mà dẫn tới toàn thân tinh tế dày đặc phủ lên một tầng mồ hôi.

“Cho ta... Oãn Oãn... Cầu người...” Tinh Khuynh cắn răng cầu xin nói, hắn không biết bản thân bị làm sao, tuy rằng cũng từng có cùng loại cảm giác như vậy, nhưng là Dịch Ngạn Chi chủ động, có đôi khi còn thậm chí có chút bá đạo, nhưng lúc này đối mặt là Oãn Oãn, nữ nhân mềm mại như nước kia, hắn thậm chí có chút không biết làm thế nào, chỉ có thể đau khổ cầu được giải thoát.

“Vậy... Hôn ta.” Giống như yêu ma mời mọc, Oãn Oãn từ từ nằm xuống, lộ ra thân thể còn hơi ngây ngô kia, sợi tóc đen như mực trải lên mặt đất bị bóng tối bao phủ, ánh sáng từ song cửa sổ trên đỉnh đầu chỉ vền vền đủ để chiếu lên vùng da thịt tuyết trắng, phảng phất như yêu nghiệt hiện ra từ trong bóng tối.

Tinh Khuynh được chỉ dẫn, liền ôm chặt hôn xuống, miệng lưỡi quấn lấy nhau, liền hôn từ cổ xuống, thẳng đến hai cái bánh bao đã phát dục không tị. Tinh Khuynh do dự một lát, cũng hôn lên, giống như Oãn Oãn vừa rồi làm với mình.

Oãn Oãn khẽ cau mày cảm thụ được làn sóng truyền đến, thân thể này tuy rằng còn nhỏ, nhưng lại rất mẫn cảm, nếu không phải năng lực tự kiềm chế của nàng tương đối cường悍, đã sớm đã lâm vào biển tình không thể tự thoát khỏi rồi, làm sao còn có năng lực chỉ bảo “Tiểu thụ” này. Nhưng dù là như thế, Oãn Oãn rất nhanh cũng rên rỉ ra tiếng, xúc cảm tinh tế khiến nàng không khỏi kéo căng thân thể.

“Đau quá, làm sao bây giờ?” Đã rơi vào mê loạn, Tinh Khuynh cọ qua cọ lại, hắn đã sớm gấp đến độ hai mắt, muốn tìm kiếm xoa dịu ở trên người Oãn Oãn, nhưng nào biết càng cọ càng nóng, vừa đau vừa sung sướng. Hắn đối với cảm thụ xa lạ luôn rất cẩn thận, vốn nên nhanh chóng thoát đi, nhưng hắn luyện tiếu loại cảm thụ này, cũng luyện tiếu giai nhân trong lòng, hắn thậm chí có loại khát vọng kỳ quái muốn cắn nuốt nàng vào bụng.

Oãn Oãn cũng không nói nhiều, nàng tin tưởng chỉ cần Tinh Khuynh là một nam nhân, sẽ có bản năng, chỉ vì giáo dục và lối sống trước đây khiến hắn rối loạn, cho nên mới luống cuống chân tay, mờ mịt như một đứa trẻ. Nàng không nói, cũng không làm gì, hai chân tự nhiên vòng lên thắt lưng của nam nhân này, dẫn đường hắn nên tiến vào thế nào, cũng không thể thật sự để người này cứ như vậy mà nghẹn chết đi.

Tinh Khuynh một chút liền hiểu rõ, khản cấp sử dụng “Lần đầu tiên” của hắn, mà tại một khắc tiến vào kia, Tinh Khuynh chấn động, nhưng Oãn Oãn lại muốn khóc... Tại sao “Thụ” lại có kích cỡ này chứ?

“Oãn Oãn... Oãn Oãn... Chúng ta sẽ không tách ra... Sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra.” Lời nói không mạch lạc, xác nhận lặc lặc đi lặc lại, giống như một lời thề khảng định, Tinh Khuynh tuân theo luật động nguyên thủy nhất, khai khẩn một vùng đất mới chỉ thuộc về mình, hắn cảm thấy mặc dù tới nay thật sự phải chết, nhưng thế giới của hắn cũng đã hoàn chỉnh, bởi vì có một nữ nhân có thể bao dung hắn sâu như vậy, tiếp nhận hắn vào trong thân thể.

Đêm khuya, trong hầm rượu lạnh như băng, tiếng rên rỉ xen lẫn da thịt va chạm, tựa như hai luồng lửa nóng, cực lực dung nhập vào đối phương, ra sức thiêu đốt, cực hạn va chạm, cho dù đến cuối cùng cháy rụi hết cũng tuyệt không buông ra...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: qua một màn ân ái, từ chương này chính thức đối xứng hô thân mật nhé

Trời còn chưa sáng, mưa cũng không ngừng, Oản Oản lại cảm thấy cả người đau nhức, giống như toàn thân đều bị bẻ gãy, nhin không được rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mí mắt nặng nề, lập tức ngẩn ra, nhìn bốn phía, nàng cứ nhiên nằm ở trên giường gạch, ẩm ẩm áp áp mà đắp chăn gấm, bên cạnh giường ẩm kê một cái bàn nhỏ, bên trên đặt một bộ ấm trà và chén trà, bên trái là tấm bình phong vẽ “ngày xuân nẩy mầm”, lại nhìn qua, sau bình phong là một cái sạp nhỏ, xem ra hình như là một khách sạn.

Cửa bị người kéo ra, Oản Oản nín chặt chân, có chút khấn trương, nhưng thấy rõ người tới, lại thấy xấu hổ, mắt tự nhiên quay đầu, nhìn hoa văn trên chăn, tim đập như trống châu.

“Oản Oản, nàng tỉnh rồi...” Tinh Khuynh bưng bát canh gừng đi đến, thấy Oản Oản đã tỉnh, không khỏi vui vẻ, nhưng hình như cũng nghĩ giống như Oản Oản, lỗ tai bắt đầu dần dần đỏ ửng.

“Ừ, chúng ta sao lại ở chỗ này?” Oản Oản đè nén cảm giác không được tự nhiên trong lòng kia, làm bộ bình tĩnh hỏi.

“Là Mặc Thiên tới cứu chúng ta.” Ngồi quỳ trên giường, Tinh Khuynh kéo Oản Oản qua, muốn dứt cho nàng, lại bị nàng thuận tay nhận lấy, tự mình uống vào.

“Hắn...” Oản Oản một hơi uống hết bát canh gừng, nhớ tới tình hình chiến đấu đêm qua, sẽ không bị người thấy hết chứ.

“Yên tâm, ta tỉnh lại trước, nghe thấy động tĩnh liền dùng quần áo bọc nàng lại.” Hiểu ý Oản Oản, Tinh Khuynh ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói, lại kim lòng không được mà ôm thắt lưng nàng, giống như là hiểu được tư vị đêm qua.

“Ai báo cho hắn biết chúng ta ở trong hầm rượu?” Oản Oản đầu tiên là có chút cứng ngắc, sau nghĩ việc đã đến nước này, dù xấu hổ thế nào đi nữa cũng là ‘già mồm cái lão’ vì sĩ diện, vì thế nàng thả lỏng thân mình tựa vào trong lòng Tinh Khuynh hỏi.

“Hắn nói là Tùy Tâm báo cho Trục Yên biết, chúng ta đi Túy Tửu Tiên dự tiệc, sau đó hắn tìm đến lại không gặp chúng ta, liền biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, bèn tìm đến hậu sau có người đánh nhau, lại sau đó theo dấu vết lần đến hầm chứa rượu, phát hiện có vết máu... lúc này mới tìm được chúng ta.” Tinh Khuynh cảm nhận được Oản Oản thả lỏng, hắn cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn sợ Oản Oản sẽ hối hận, dù sao bọn họ đêm qua là uống rượu, hơn nữa là không có hi vọng còn sống trở về, mới có thể “đâm lao phải theo lao” làm chuyện đó. Hắn tự biết thân phận của mình, lại từng dây dưa không rõ với nam nhân khác, chỉ có nàng mới không hề bụng, mà hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận nàng.

“Vết máu?” Oản Oản nghĩ đến người già làm phu xe ngày hôm qua, không phải là của hắn chứ.

“Mặc Thiên nói, theo manh mối mà đoán là, có hai nhóm người tìm chúng ta, một nhóm muốn khống chế chúng ta, hình như muốn uy hiếp ai đó, một nhóm còn lại là muốn giết chết chúng ta, hôm qua nhóm người bắt được chúng ta, hắn là muốn khống chế chúng ta, nhưng nhóm người muốn giết chết chúng ta kia lại ẩn núp ở phía sau, chỉ chờ chúng ta bị bắt, nhốt vào hầm rượu, tiện thể giết luôn kẻ canh chừng chúng ta, hủy thi diệt tích, cho dù ngày sau thi thể của chúng ta được phát hiện, như vậy truy tìm nguồn gốc cũng không tra đến trên người bọn họ.” Tinh Khuynh đón lấy cái bát không trong tay Oản Oản, đặt lên bàn nhỏ bên cạnh giường ẩm, vuốt tóc Oản Oản, nhân dịp nói: “Nếu không phải hôm qua chúng ta gặp hai nhóm người, chỉ sợ Mặc Thiên thật sự tưởng rằng nhóm người bắt chúng ta, bởi vì không hỏi được gì, liền muốn giết chúng ta.”

“Mặc Thiên hắn...” Oản Oản cau mày, nhưng không biết hỏi thế nào, nàng biết Hường Quân Viên có rất nhiều bí mật, cũng không ngờ Mặc Thiên lại có năng lực như thế.

“Oản Oản...” Tinh Khuynh nhìn ra băn khoăn của nàng, xoay người ôm nàng càng chặt, hạ giọng nói: “Những lời ta nói bây giờ, nàng biết là được rồi, đừng nói với ai.”

Oản Oản ngẩn ra, muốn cự tuyệt, lại làm sao cũng không mở miệng nói.

“Ta nghĩ, nàng cũng đoán được, chủ tử đằng sau của Hường Quân Viên là Ninh Viễn Hầu, mà Tầm Hương lâu nàng ở ban đầu chính là sản nghiệp của nhà Thái úy, cuối cùng người phía sau bọn họ...” Tinh Khuynh dán môi tại bên tai Oản Oản, khiến nàng một trận sợ run, “Là Thái tử...”

Dù Oản Oản đã có chuẩn bị, vẫn không nhịn được hít sâu một hơi, ngay cả là người xuyên không, mới đến nơi này như nàng cũng biết được, Thái tử cùng Ngũ hoàng tử Thần quốc luôn luôn bất hòa, mà đương kim hoàng thượng sủng ái mẫu phi của Ngũ hoàng tử, ngược lại, đương kim Hoàng hậu đã thật lâu không xuất hiện tại trước mặt mọi người, thậm chí có tin tức, Hoàng hậu đã bị lạng lẹ giam lỏng rồi.

“Ngũ hoàng tử vẫn luôn bất hòa cùng Thái tử, mẫu phi của hắn lại là quý phi, nhà ngoại là Vạn Thừa tướng quyền thế ngập trời, Hoàng hậu vẫn luôn không được sủng ái, nhà ngoại là đương kim Thái úy, so ra kém thế hơn Thừa tướng, chỉ có thể cẩn thận hành sự.” Tinh Khuynh giống như nỉ non mà tiếp tục nói: “Nàng còn nhớ rõ làm sao nàng đến bên người ta không?”

Oản Oản gật đầu, nhớ tới âm mưu ‘không giải thích được’ kia, không khỏi cười nói: “Người mà các người muốn đưa đi, là người trong lòng của Thái tử?”

“Vậy cũng chưa đúng, nàng là con gái của Trần Nam tướng quân...” Tinh Khuynh thoáng chần chờ một chút, liền lo lắng nhìn Oản Oản nói: “Nàng cũng biết, phụ thân nàng là vì sao...”

“Chẳng lẽ là có liên quan đến Trần Nam tướng quân?” Oản Oản ngạc nhiên nghi ngờ trừng lớn mắt, nhìn về phía Tinh Khuynh, nàng biết phụ thân bị người hãm hại, thật không nghĩ đến âm mưu kia chẳng những quẩn vào phụ thân, còn quẩn vào nàng.

“Phụ thân nàng và Trần Nam tướng quân từng có giao hảo, quan hệ vẫn luôn thân thiết, ở trên triều đình lại bảo trì vị trí trung lập.” Tinh Khuynh đau lòng cọ cọ Oản Oản nói: “Nhưng Trần Nam tướng quân lại kiên định đứng ở phía sau Thái tử, tay cầm binh quyền, Ngũ hoàng tử vì muốn “khua núi dọa hổ”, liền lôi phụ thân nàng ra khai đao.”

Oản Oản im lặng nghe, trong lòng thật phức tạp, vì nàng không kế thừa trí nhớ của thân thể này, cho nên cũng không thân cận với phụ thân, chỉ biết là phụ thân rất thương nàng, mặc dù công vụ bận rộn, cũng sẽ sai người đưa rất nhiều đồ đến, cho nên mặc dù phụ thân đối với nàng thật xa lạ, từ đáy lòng nàng cũng công nhận ông, thậm chí còn cảm kích ông. Nhưng nếu như báo nàng không để ý đến tánh mạng mà báo thù cho phụ thân, sợ là nàng không làm được, chẳng qua là khó nén tiếc nuối thôi..

“Con gái của Trần Nam tướng quân và Thái tử từ lâu đã có tình ý, nhưng lại sợ kết thân sẽ khiến cho đương kim hoàng thượng nghi kỵ, nhưng ai có thể ngờ được, quý phi thủ đoạn độc ác, lại có thể vu oan taintay xen vào được phủ Thái tử, làm cho Thái tử phi cùng với các cơ thiếp khác đều không thể sinh con, vậy thì sau này, nếu muốn phế bỏ Thái tử, thì có thể lấy đây là cái cớ, có thể thấy được tâm địa nham hiểm cỡ nào.” mặc dù trong giọng Tinh Khuynh đôi chút oán hận, nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh, cũng không biểu lộ kích động: “Thái tử vốn tưởng rằng không thể xoay người, hẳn vốn nghĩ sẽ không có con nối dõi, ai ngờ con gái của Trần Nam tướng quân lại bất ngờ mang thai, Thái tử mừng rỡ, lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền an bài thân tín, ở mặt ngoài là thiếu niên phong lưu nạp ngoại thất, kỳ thực chỉ là che giấu, ngay cả chuộc nàng đều là chủ ý của ta, chỉ sợ đều là ngoại thất, không đủ để tin.”

“Nhưng bọn họ vẫn tìm tới cửa.” Oản Oản bất mãn nói, nàng xem chút nữa vì vậy mà ngủm.

“Thật xin lỗi, nhưng nếu trở lại một lần nữa, ta vẫn sẽ chuộc nàng.” Tinh Khuynh men theo vành tai, nhẹ nhàng hôn xuống dưới, vô cùng thân thiết lặp lại ấm áp đêm qua.

“Nhưng vị con gái của tướng quân kia, không phải đã được các người che giấu tốt thuận lợi đào thoát rồi sao?” toàn thân Oản Oản nổi lên một tầng da gà, cũng không cam lòng yếu thế ôm lấy cổ Tinh Khuynh, hôn lại lên gương mặt hân.

“Nhưng chuyện này còn lâu mới xong, một ngày Thái tử không đăng cơ, một ngày chúng ta sẽ không yên tĩnh.” Tinh Khuynh nhẹ nhàng áp đảo Oản Oản, si mê hôn lên cổ nàng, trong lòng có một khối lửa mạnh mẽ thiêu đốt, khiến hân gần như không kiềm chế được.

“Trục Yên kỳ thực là làm việc cho Thái tử sao?” Tinh Khuynh tháo gỡ hết phần lớn nghi hoặc của Oản Oản, Oản Oản không ngốc, dĩ nhiên cũng hiểu ra vị trí của đám người Tinh Khuynh, thậm chí ngay cả vài Thanh quan nhân trong Tầm Hương lâu cũng hoài nghi đến.

“Ừm... Ninh Viễn Hầu là một chủ tử tốt, chỉ cần có thể giúp họ làm đủ số lượng công việc cố định, bọn họ sẽ giúp chúng ta nghĩ cách rời khỏi viên. “Kéo mở trung y của Oản Oản, nhìn xương quai xanh mang theo vết xanh tím, mặt của Tinh Khuynh bỗng chốc liền đỏ ửng.

“Thảo nào...” Oản Oản còn muốn nói gì đó, lại bị Tinh Khuynh hôn lên môi, ý loạn tình mê.

“Khụ khụ...” tiếng bước chân truyền đến, một nam tử đứng ở bên cạnh tấm cửa, tiến không được, lui không xong, chỉ có thể ho khan hai tiếng, muốn khiến cho hai người bên trong chú ý.

Oản Oản hồi thần trước, đẩy đẩy Tinh Khuynh một chút, lại phát hiện hân vẫn còn đắm chìm trong phần động tình kia, cho nên không thể không dùng sức đẩy đẩy hân.

“Hử? Mặc Thiên a?” Tinh Khuynh không tình nguyện ngẩng đầu nhìn phía cạnh cửa, sợi tóc tán động, môi đỏ mọng ướt át, hai tròng mắt còn mang theo mộng lung chưa tỉnh, một mảnh da thịt trắng nõn bị nhiễm màu ửng đỏ, như không tiếng động mời mọc, khiến Mặc Thiên không nhịn được mà hoảng thần.

“Ách... Xe ngựa chuẩn bị xong rồi... Khụ... Chúng ta đi thôi.” Mặc Thiên lời nói vừa ra khỏi miệng, lại có một chút khàn khàn mờ ám, không khỏi ho khan một tiếng, làm bộ như không có việc gì nổi.

“A, ừ, làm phiền rồi!” Hoàn toàn thanh tĩnh lại, Tinh Khuynh hơi xấu hổ, xoay người kéo hạ màn che, ở trên giường mặc xong quần áo cho Oản Oản, rồi ôm ra nội thất, Mặc Thiên liếc nhìn Oản Oản như “tú sắc khả xan”*, vội vã cúi đầu, đi theo phía sau hai người.

(* tú sắc khả xan: xinh đẹp có thể thay cơm)

Đi xuống lầu, Oản Oản phát hiện nơi này rất lạ, nàng chưa từng tới, hẳn là khách điểm mà Mặc Thiên tìm, mà xe ngựa đứng ở trong sân dưới lầu, không phải chiếc ban đầu kia – không phải xe ngựa chuyên dùng của viên. Tinh Khuynh ôm Oản Oản lên xe ngựa, mình cũng ngồi vào trong, vẫn không buông tay Oản Oản, Mặc Thiên lại ngồi ở phía trước, tự mình đánh xe ngựa ra sân.

Oản Oản tựa vào trong lòng Tinh Khuynh, nhớ lại vừa rồi thấy bên hông Mặc Thiên đeo thanh trường kiếm bằng đồng, trong lòng thở dài, quả nhiên trong Hương Quân viên ngoại hồ tàng long a.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại ở chỗ người gác cổng cửa sau, đại thúc gác cổng què chân ở cửa chào một tiếng, liền đi vào, chỉ chốc lát sau, Tùy Tâm Tùy Ý, Kim Hạp Ngân Hạp cùng với Trục Yên, Xuân Thiệu, thậm chí Liên Âm cũng mang theo tùy thi, một đám người vọt ra, vây quanh Tinh Khuynh và Oản Oản.

Tùy Tâm liền tiến lên trước, nắm ống tay áo của Tinh Khuynh mà khóc rống lên, từ lúc gặp thằng bé đến giờ, Oản Oản chưa từng thấy thằng bé khóc giống như một đứa bé như thế, cái mũi nhỏ hồng hồng, lúc nước nỏ còn nấc lên mấy cái, đây mới giống là một đứa bé tám chín tuổi.

“Người... Các người thế nào?” Trục Yên kéo lê thân thể bệnh tật, Hằng Ảnh Hằng Miểu cùng nâng hân, sắc mặt trắng bệch hỏi.

“Không có việc gì, đều không sao cả, người mau vào đi nằm đi.” Tinh Khuynh ôm Oản Oản không đỡ được Trục Yên, liền mở miệng bảo hân trở về.

“Không được, người phải kể hết mọi chuyện cho ta, ta mới an tâm.” Trục Yên lắc đầu, run rẩy hất môi, cố chấp nói.

Tinh Khuynh bất đắc dĩ, lại thấy Xuân Thiều lo lắng, Liên Âm cũng có bộ dạng sắp muốn khóc, đành phải mang theo nhóm người này trở về viện của mình, định bụng rồi kể hết mọi chuyện cho họ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Oản Oản khẽ nhấp một ngụm trà bột* trong chén, chịu đựng vị chất khó chịu đầy miệng, nàng không biết pha trà, cũng không biết phối liệu như thế nào, mà Tinh Khuynh lại không thích uống trà, cho nên trong viện bọn họ cũng không chuẩn bị loại trà bột này, lần này là Hằng Miểu bên người Trục Yên tự tay pha, dùng để chiêu đãi những vị khách thích uống loại trà này. Nhưng mà, trước mắt ở trong phòng lúc này, chỉ có thể tiếp đãi những vị công tử thôi, vì giữ bí mật, tùy thị đều bị đuổi lui ra ngoài hết.

(* trà bột: ai biết trà đạo của Nhật Bản chắc biết loại trà này, rất đắng, khó uống, lại khó pha, được xem là một môn nghệ thuật của người Nhật, lá trà được nghiền nhỏ như bột, khi uống ăn luôn cả lá trà.)

“Nói như vậy, lang quân thật sự đã xảy ra chuyện?” Bởi vì thân thể không khỏe, không thể không nằm trên sạp, Trục Yên không được uống trà, chỉ có thể uống nước trắng Oản Oản chuẩn bị cho hân.

“Ừm, hai anh em sinh đôi của phủ Ninh Viễn Hầu nói, là ở trên đường gặp mã tặc.” Tinh Khuynh biểu tình ngưng trọng, việc này đối với bọn họ mà nói, quả thực là tai họa thiên đại, nếu đổi một lang quân khác, ngày sau cũng thật khó đoán trước rồi.

“Không phải người đi cứu viện sao?” người ít tuổi nhất, Xuân Thiều cũng lộ ra nét hoang mang mà một thiếu niên mới có, hân sẽ phải tiếp khách, nhưng lang quân bị thay thế, như vậy chuyện trước kia Đông Sơ đồng ý với hân, để hân tự chọn khách, sẽ toàn bộ bị ngấm nước nóng.

Mặc Thiển buông chén trà, vuốt chuôi kiếm thanh đồng đặt trên bàn con, ngón tay vô thức di động, lông mi khẽ run nói: “Người của Ninh Viễn Hầu còn nói gì không?”

Tinh Khuynh bình tĩnh cảm lấy chén trà chứa nước mật trước mặt, nhấp một ngụm nhỏ, lắc đầu nói: “Không.”

Mặc Thiển gạt đầu, cũng không hỏi gì thêm, chỉ liếc nhìn Tinh Khuynh đầy ẩn ý.

Oản Oản vụng trộm lưu ý hai người trao đổi với nhau, vừa nhìn những người còn lại, lặng lẽ ghi nhớ biểu cảm của mọi người vào trong lòng, cũng không lên tiếng, kỳ thực nàng đoán được Tinh Khuynh khẳng định là có giữ lại chút gì đó, bằng không chỉ với chuyện lang quân bị mã tặc bắt đi, Thế tử Ninh Viễn Hầu sẽ không cẩn thận lên lút đến báo như thế. Nhưng không ngờ là, dù cẩn thận như thế nào, bọn họ vẫn bị phát hiện. Oản Oản tâm niệm vừa chuyển, lại nhìn bộ dáng bình tĩnh của Tinh Khuynh, liền có khái niệm mơ hồ.

Sau đó vẫn rối rắm như vậy, cũng không có kết quả gì, vì thế Mặc Thiển đi trước, hân còn phải đi điều tra chuyện lang quân mất tích, Xuân Thiều được Oản Oản khuyên trở về, Liên Âm sớm bị dọa hoa dung thất sắc, cũng để cho tùy thị dẫn về viện, đoán chừng cũng phải khóc lóc ni non đến vài ngày, còn lại Trục Yên, Tinh Khuynh cùng Oản Oản tự mình tống hân về tiểu viện của hân.

“Mặc Thiển là người của Thái tử.” Trên đường, Trục Yên suy yếu tựa vào trên người Tinh Khuynh, nếu không phải Oản Oản cũng đỡ hân, căn bản sẽ không nghe được những lời này.

Kinh ngạc trong mắt Tinh Khuynh chỉ một cái chớp mắt, liền giống như chưa nghe thấy gì, Oản Oản dĩ nhiên cũng không hỏi nhiều, họ đi vào viện lại căn dặn tùy thị của Trục Yên chăm sóc tốt cho Trục Yên, liền xoay người ra cửa, trở về viện mình nghỉ ngơi, dù sao, bọn họ cũng gặp đại nạn, hai người rõ ràng đã mệt mỏi không chịu nổi rồi.

Sau khi Oản Oản và Tinh Khuynh trở về, qua loa ăn một chút mì, rồi tự rửa mặt, trở lại trên giường, Tinh Khuynh còn kéo hạ màn che, ngăn trở ánh sáng bên ngoài. Oản Oản đã sớm nghĩ thông suốt, thấy Tinh Khuynh nằm xuống, liền thật tự nhiên ôm lấy, vùi vào trong lòng ấm áp của hân.

“Năm nay thời gian tuyết rơi đặc biệt dài, rõ ràng lập xuân đã qua, lại không khác gì mùa đông, mặc dù chúng ta ở phía bắc, cũng quá mức.” Tình Khuynh ôm Oản Oản, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói.

Ánh mắt Oản Oản lộ vẻ khó hiểu, nhìn Tình Khuynh.

“Thiên đạo bất nhân, lấy vạn vật làm sô cầu. Thánh nhân bất nhân, lấy dân chúng làm sô cầu.”* Tình Khuynh nhìn đỉnh màn, không cảm xúc thì thầm.

(*Trích từ Chương 5 trong Đạo Đức Kinh; Nguyên văn: Thiên đạo bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu. Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cầu.)

(* sô cầu: con chó rom; thời cổ đại, lúc hiến tế thường dùng chó rom bện thành hình con chó, trước lúc hiến tế là tế phẩm rất được mọi người coi trọng, nhưng sau khi dùng qua thì bị ném vứt bỏ. Sau này được dùng để so sánh sự vật hoặc ngôn luận nghèo hèn vô dụng.)

“Quốc gia... muốn loạn sao?” Oản Oản có chút hiểu rõ, nàng nhớ lại năm ngoái, đám Kim Hạp Ngân Hạp nói, rất nhiều địa phương gặp tai họa náo loạn, không có cơm ăn.

“Đương kim hoàng thượng ngu ngốc, nhận tặc làm người thân, sợ là thiên địa cũng không muốn dung tha, chỉ tiếc... khổ là dân chúng.” Tình Khuynh vuốt đầu Oản Oản, khiến Oản Oản thấy có chút xa lạ, người nam nhân bên cạnh nàng này, rõ ràng chỉ là một tiểu quan thân bất do kỷ, lúc này lại cũng có phong thái của sĩ tử giống như con nhà thế tộc.

“Không ai tránh được sao?” Trong lòng Oản Oản còn có chút hy vọng nói, mặc dù nàng không phải người tốt lành gì, nhưng vẫn không muốn nhìn thấy thầy ngang khắp đồng, thiên tai đã là tuyệt cảnh (tình thế không lối thoát), nhưng sẽ luôn có một tia cơ hội sống sót; nhưng nếu đã là nhân họa, thì đó chính là một đôi tay cuối cùng đẩy người rơi xuống huyệt nhai (vách núi đen sâu thẳm).

“Tuyết tai qua đi, vốn đã thiếu lương thực, lại còn mưa tuyết theo sát, thì không thể gieo hạt, năm nay lương thực nhất định sẽ khan hiếm. Chúng ta tuy rằng đang ở đô thành, nhưng khó tránh khỏi sẽ không bị liên lụy, hưởng chi, lang quân mất, ai có thể che chở chúng ta.” Tình Khuynh hôn lên trán Oản Oản, nhắm hai mắt lại.

Tay Oản Oản phủ ra sau vuốt ve lưng hắn, á khẩu không trả lời được, nàng không có năng lực, tự do còn ở trong tay người, nàng không có kỹ thuật ăn nói hòa hảo, không dẫn dụ được cấp trên ưu ái, nàng càng không có một chút không gian nói, không lấy được lương thực mỹ thực vô cùng vô tận, cứu trợ dân chúng. Nàng có thể làm, chính là nắm chắc cơ hội, rời khỏi Hưởng Quân Viên, rời khỏi Thần quốc.

“Trong Hưởng Quân viên có phản đồ, là mật thám của Ngũ hoàng tử.” Tình Khuynh từ từ nhắm hai mắt lại, rầu rĩ nói.

Oản Oản hiểu rõ, từ lúc hôm nay nhiều người tụ tập, nàng liền có chút sáng tỏ, bằng không Tình Khuynh sẽ không che giấu, không nói lời thật như thế rồi.

“Hành tung của Lang quân là người nọ để lộ ra, người nào trong Hưởng Quân viên chúng ta có liên quan đến Thái tử, cũng do người nọ nói ra, chỉ sợ chỗ này của chúng ta cũng sẽ không an toàn, thậm chí Tầm Hương lâu cũng nguy hiểm.” Tình Khuynh vuốt vòng eo nhỏ của Oản Oản, trầm giọng nói, dù vậy, hắn vẫn không lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Khó trách...” Oản Oản không nói tiếp, bởi vì Tình Khuynh còn chưa nói tiếp cho nàng biết cụ thể hiện tại hắn có chân chính trở thành mật thám của Thái tử hay không, nhưng bất luận hắn có hay không, thì ở trong lòng bọn họ, Tình Khuynh đã dán lên lưng dấu hiệu thuộc đảng Thái tử rồi.

Qua mấy ngày sau, Oản Oản vốn đã dự tính khả năng sẽ có ám sát, bắt cóc lại không thấy đến, mà người tiếp nhận Hưởng Quân Viên cũng không xuất hiện, theo như Mặc Thiên nói, phủ Ninh Viễn Hầu gần đây rồi ren đủ chuyện, bản thân còn không thể bận tâm, chuyện Hưởng Quân Viên bên này chỉ có thể tạm thời gác lại, vẫn là do Dương quân sự quản lý.

Đối với Dương quân sự này, Oản Oản ấn tượng cực kỳ mơ hồ, trong trí nhớ của nàng, số lần tiếp xúc với Đông lang quân không nhiều lắm, trong đó hắn đều cực ít xuất hiện, chỉ nghe nói hắn rất được Đông lang quân coi trọng, sau lưng lại có dây dưa với thủ hạ của Thái tử, là người mà đối với Oản Oản mà nói, nghe qua rất gần, trên thực tế cũng rất xa.

Đã nhiều ngày, bởi vì nội tâm tích tụ, lại giấu bệnh sợ thầy, Trục Yên càng ngày càng không tốt, Tình Khuynh đi khuyên bảo như thế nào, hắn đều giống như đã chết tâm, dựa theo nhận xét của Oản Oản mà nói, chính là mất đi hi vọng với tương lai, tình yêu đã không còn, tự do cũng trở nên xa vời. Tình huống của hắn như vậy, chỉ có thể tự nghĩ thông suốt, người khác khuyên giải như thế nào cũng vô ích.

Kỳ thực, ngược lại với lo âu của những người khác trong viên, Oản Oản cũng có tâm sự của chính nàng, nàng cũng không quên thúc thúc mình sẽ tới đây, tuy rằng khả năng bởi vì đường xá không tốt, sẽ làm chậm hành trình, nhưng tóm lại có một ngày sẽ đến, vốn dĩ nàng có thể hơi tiếc nuối mà rời đi, nhưng hôm nay nàng và Tình Khuynh đã không giống như trước. Nàng phải giải thích ra sao, rồi đi như thế nào đây? Còn điều quan trọng nhất là, nàng phải mở miệng như thế nào, mà kẻ sự tình từ đầu đến cuối cho Tình Khuynh biết đây?

“Đã trở lại?” Oản Oản nắm nắm cổ tay áo, đi đến bên cạnh Tình Khuynh, còi ra thâm y có chút ẩm ướt cho hắn, trận mưa này đã liên tiếp rơi mấy ngày rồi, tuyết trong vườn đã sớm tan hết, trong không khí tràn ngập ẩm thấp, lại có chút giống thời tiết phía nam.

“Ừm.” Tình Khuynh theo bản năng gật đầu, như có điều suy nghĩ bước lên sạp, tự rót cho mình chén nước, đưa lên miệng.

“Đừng!” Oản Oản vài bước đi tới, giữ chặt tay hắn, oán trách nói: “Trong bình này là nước lạnh đấy, cẩn thận uống vào lại sinh bệnh.” Nói xong nhanh chân lấy ấm đồng trên bếp lò nhỏ qua, rót cho hắn ngồi đối diện, mới cho hắn uống.

Tĩnh Khuynh chờ nàng rót nước xong, đặt ấm xuống, liền một tay nhấc nàng vào trong lòng mình, dán tại bên tai nàng, nhìn như đang thân mật, kì thực là đang nói nhỏ: “Trục Yên phát hiện bên người hần có người động tay động chân, hình như đang tìm thứ gì đó?”

Oản Oản thất kinh, lại nghĩ tới mấy ngày trước đây Tĩnh Khuynh từng nói, trong Hưởng Quân viên có khả năng có mật thám của Ngũ hoàng tử, không nghĩ tới những người đó lại nhanh tay như vậy, lại nghĩ tới mấy ngày trước họ bị giam cầm, chẳng lẽ, Ngũ hoàng tử muốn lấy thứ gì từ trong Hưởng Quân viên sao?

“Trục Yên công tử vẫn không sao chứ?” Oản Oản ôm cổ Tĩnh Khuynh, ngồi ở trong lòng hần.

Tĩnh Khuynh hôn lên mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Thoạt nhìn so với trước đây còn suy yếu.”

Oản Oản nhủ mảy, thờ dài nói: “Khúc mắc trong lòng hần quá nặng, lại không chịu chạy chữa, thật không biết hần đang trừng phạt bản thân hay là trừng phạt người khác.”

Tĩnh Khuynh vuốt tóc Oản Oản, lắc đầu, loại chuyện này chỉ có thể tự mình nghĩ khai mở, hần cũng từng có một lần giống như Trục Yên vậy, nhưng hần khác ở chỗ, là hần không dụng tâm nặng như Trục Yên, bên người còn có một đóa hoa nhỏ, hơn nữa hần luôn luôn nhẫn tâm đối với bản thân, không bao giờ do dự. Nhưng nếu đối lại người trong lòng cũng muốn bỏ đi thì sao? Tĩnh Khuynh vụng trộm xiết chặt nắm tay, không có khả năng, hần có khế ước bán thân của nàng, nàng vĩnh viễn không có khả năng rời khỏi hần.

“Tránh ra! Các người đều cút ngay cho ta!” Ngoài cửa truyền đến một trận rống giận, khiến Oản Oản giật mình hết hồn, tuy không có lang quân ở đây, nhưng bình thường cũng không có người ngoài được tiến vào.

Đĩ nhiên Tĩnh Khuynh cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nhưng hần vẫn ôm Oản Oản, chưa từng buông ra.

Cánh cửa bỗng chốc bị người kéo ra, Tùy Tâm thất kinh chạy vào, thấy Tĩnh Khuynh đã trở về, không khỏi nhẹ nhàng thở ra nói: “Công tử, Dịch nhị công tử đến.”

Oản Oản nheo mắt, lập tức nhìn Tĩnh Khuynh, sau đó nghĩ muốn đứng lên tránh đi chỗ khác, nhưng tiếc rằng Tĩnh Khuynh lực lớn, không chịu buông tay, đành phải cúi đầu tựa vào trong lòng hần, giống như đà điều, dù sao đợi lát nữa vị kia Dịch nhị công tử tiến vào, cũng không chỉ mình nàng mất mặt.

“Tĩnh Khuynh!”

Tĩnh Khuynh vẻ mặt sắc lạnh nhìn Dịch Ngạn Chi hai tròng mắt phỉếm hồng, mặt mũi đầy râu, thấy hần đẩy Tùy Tâm ra, nhìn Kim Hạp Ngạn Hạp đuổi theo phía sau hần dường như bị thương, hần càng nhìn ánh mắt càng lạnh. Ánh mắt kia giống như nhìn thấy người xa lạ, Dịch Ngạn Chi thấy vậy không dám tiến lên, trái tim giống như bị bóp nát.

“Tĩnh Khuynh, người...”

“Dịch nhị công tử, tới có chuyện gì a?” Tĩnh Khuynh ôm Oản Oản tự nhiên tựa vào trên bàn nhỏ bên cạnh, trường bào rơi xuống đất, ống tay áo phiêu phiêu, mái tóc uốn lượn xõa dài xuống, vẫn chưa buộc lên, một đôi mắt hoa đào mang theo vẻ tàn khốc, cánh môi phẫn nộ khẽ mở ra, là từng câu từng chữ mang theo châm chọc, đâm vào trong lòng Dịch Ngạn Chi đổ máu, trong mắt rung rung ngấn lệ.

“Tại sao người không muốn nói chuyện rõ ràng với ta một lần, ta thật sự... thật sự thân bất do kỷ...” Dịch Ngạn Chi đề thấp thanh âm, ngữ khí như khẩn cầu nói.

“Ta với người, không có gì để nói.” đuôi mắt xinh đẹp của Tĩnh Khuynh cười yêu mị, cư nhiên lại mang theo vài phần tà khí, chỉ tiếc, Oản Oản đang chôn ở trong lòng hần, không có cách nào nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Dịch Ngạn Chi chưa bao giờ thấy Tĩnh Khuynh tà mị như vậy, không khỏi sửng sốt, hần vẫn luôn biết Tĩnh Khuynh cực có phong tình, là nam sinh ra lại có diện mạo của nữ nhân, điểm lệ vô song, cứ chỉ lại không lỗ mãng giống như tiểu quan binh thường, ngược lại mang theo quý khí không giống như tiểu quan quán binh thường. Hần ái mộ hần, ngay từ lần đầu tiên hần treo quải bài lên, hần liền bị hần hấp dẫn thật sâu, thậm chí cảm thấy có thể được ôm hần, liền giống như ôm được tất cả hạnh phúc. Đồng dạng, hần cảm thấy Tĩnh Khuynh cũng ái mộ hần, bởi vì Tĩnh Khuynh từng dịu dàng ngoan ngoãn, quan tâm hần, trân trọng hần, dựa vào hần như vậy, thậm chí đã từng giống như thê tử mà phụ trợ hần, cho hần ấm áp, khiến cho trong lòng hần ở trong thế gia gặp trắc trở, một lần nữa khôi phục sinh cơ.

Nhưng, vòng tay ấm áp như vậy đã thay đổi từ khi nào? Là khi hần mang theo hần tham dự vào chuyện quốc gia đại sự, hay là hần vì mượn sức Hiếu

Liêm Hầu, mà không thể không đính hôn cùng nữ nhân nhà họ Viên? Hay lúc Tĩnh Khuynh bị thứ tử của Hiếu Liêm Hầu khi nhục, hẳn lại không dám cũng không thể ra mặt? Dịch Ngạn Chi nắm chặt hai quả đấm, hàm răng nghiến lại gần như cắn ra máu: Không, hẳn không sai, hẳn làm tất cả như vậy đều là vì Thần quốc, vì Thái tử điện hạ. Chi cần, chi cần đại sự thành, Dịch gia của hẳn trở thành nhà nắm quyền, là công thần ủng hộ vua, như vậy, Tĩnh Khuynh sẽ trở lại bên hẳn như trước, thậm chí làm nam thiếp của hẳn, dịu dàng ngoan ngoãn lệ thuộc vào hẳn.

Trần định lại trái tim hoảng loạn trong lồng ngực, Dịch Ngạn Chi tiến về trước hai bước, tận lực ôn hòa nói: “Tĩnh Khuynh, chúng ta đừng náo loạn nữa được không? Ta thừa nhận, ta không nên không báo cho người biết mà đã kết hôn với nữ nhân là họ Viên, nhưng đó không phải là không con cách nào sao? Chuyện hôn nhân đại sự của con cái, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, người phải nên hiểu cho ta chứ.”

Tĩnh Khuynh buồn cười nhìn nam nhân trước mắt, coi như khản cầu đi, vậy mà trong giọng nói lại mang theo mệnh lệnh đương nhiên, “Phải nên”, lại là từ này, vẫn là Oản Oản nói rất đúng, trên đời này, không có chuyện gì là “phải nên” cả, người bỏ ra tình cảm, người khác cũng không nhất định sẽ đáp lại tình cảm giống vậy, tình yêu không thể cưỡng chế công bằng, chỉ có lưỡng tình tương duyệt, tôn trọng lẫn nhau, hẳn không bao giờ nguyện làm chim hoàng yến của nam nhân này nữa.

“Tĩnh Khuynh, ta đã nghĩ xong rồi, chờ sau khi ta thành hôn, ta sẽ chuộc người ra ngoài, mặt khác sẽ sắp xếp cho người một tòa nhà, đến lúc đó chúng ta có thể song túc song tề*...” Dịch Ngạn Chi không nhìn thấy nét khinh bỉ, lạnh nhạt trong ánh mắt của Tĩnh Khuynh, chỉ tự biên tự diễn hướng về tương lai mà hẳn khao khát.

(* song túc song tề: giống như là nguyện làm chim liền cánh, cây liền cành, đại loại thế đấy, ta không biết tìm tục ngữ VN nào cho hợp)

“Ta nghĩ Dịch nhị công tử đã hiểu lầm... Ta, là không chuộc được.” Tĩnh Khuynh vượt khuyên tai Oản Oản, không quan tâm cười nói.

Dịch Ngạn Chi kìm nén lồng ngực buồn bực, gần đây không com không nước làm thân thể hẳn trong chớp mắt đột nhiên choáng váng, khiến hẳn lui lại mấy bước, đỡ lên khung cửa, đứng ngay đó.

“Người vì sao phải tuyệt tình với ta như thế?” khước mắt Dịch Ngạn Chi chảy ra nước mắt, hẳn không thể tưởng tượng được, hẳn đã mất đi nam nhân này rồi, sau này, hẳn sẽ phải ra sao? Điều này giống như là sống không bằng chết, như là bị khoét tim vậy.

Oản Oản ngửi mùi hương của nam nhân bên cạnh, khinh thường bĩu môi, ngày trước rồi đi làm gì, bây giờ tổn thương lòng người, còn muốn người khác kiên quyết một lòng với hẳn, tưởng người khác là kẻ ngốc chắc.

Mặc dù Tĩnh Khuynh vẫn luôn nói chuyện cùng Dịch Ngạn Chi, nhưng khước mắt lại vẫn thủy chung để ý đến Oản Oản, nếu là lúc trước thì cũng thôi đi, nhưng hiện tại bất luận là nguyên nhân gì, Oản Oản đã là của hẳn, hẳn liền muốn bận tâm đến cảm thụ của nàng, ‘trong lòng không muốn cũng đừng đẩy cho người khác’, hẳn sợ người khác phản bội như vậy, thậm chí trong mắt không chứa được một hạt cát, vậy thì sao hẳn có thể khiến Oản Oản nhận được thương tôn mà hẳn từng bị chứ? Lúc này, nhìn thấy biểu tình cô quái của nàng, nhìn không được chột cười lên, giống như hoa đào thảng hai trong phút chốc nở ra, khiến Dịch Ngạn Chi kinh diễm, cũng đắm vào dây thần kinh đã chịu đủ đau thương của hẳn.

“Là nàng? Thì ra là nàng ta!” Vứt bỏ tất cả đắn đo băn khoăn, Dịch Ngạn Chi không hề nghĩ là mình có phải đã từng làm gì sai lầm để khiến Tĩnh Khuynh không thương hẳn nữa hay không, mà hẳn chính là phần nợ oán hận nhìn Oản Oản, đem tất cả lỗi lầm đều trút lên người thiếu nữ vừa qua mười sáu tuổi kia (tuổi mụ), nổi giận này, liền giống như một mồi lửa lên đám cỏ khô mùa đông, hừng hực nổi lên, càng cháy càng mạnh.

Tĩnh Khuynh thấy ánh mắt Dịch Ngạn Chi bất thường, liền ôm Oản Oản đứng lên, đứng ở một bên, dùng ánh mắt phòng bị nhìn hẳn, càng khiến cho Dịch Ngạn Chi lửa giận bốc lên đầu, quát to một tiếng: “Buông nàng xuống cho ta!”

Oản Oản cũng cảm thấy phía sau hình như có sát khí, lại nghe nam nhân kia hét lên, trong lòng cười khò, đây có được coi là “năm mà cũng trúng đạn” không?

Tĩnh Khuynh chột nhưn mảy một cái, vỗ vỗ trấn an Oản Oản, cười lạnh nói: “Công tử thật là đầy sát khí, như thế nào? Lang quân không có ở nhà, công tử liền muốn dùng sức mạnh sao?”

“Người!” Dịch Ngạn Chi xém phun ra một ngụm máu tươi, nhìn đôi con ngươi không còn ánh lên nét yêu thương kia, một loại hối tiếc đau đớn không gì bì kịp kích thích hẳn bước nhanh đến trước, liền muốn động thủ.

Tĩnh Khuynh đã sớm có dự tính, xoay người lách qua, né tránh tay hẳn, mỉm cười nói: “Đây cũng là do người quân tử như công tử gây nên?”

Dịch Ngạn Chi mặc dù ở Bình Tào* (quan binh), lại không phải là măng phu, bị Tĩnh Khuynh nói vậy, mới phát giác mình quá xúc động, thế mà lại động thủ với một nữ tử, không khỏi phục hồi tinh thần lại, thẹn đến đỏ cả mang tai, há miệng muốn giải thích, nhưng lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể ừ ừ khàn khàn hỏi: “Người... Người thật sự không muốn cùng ta...”

(*Tào: cơ quan chuyên ngành của nhà nước thời xưa.)

Tĩnh Khuynh hất cằm lên, dùng ánh mắt cao ngạo chưa bao giờ từng có nhìn Dịch Ngạn Chi, nói: “Đã nói nếu lang quân đồng ý, người chính là khách của ta, nhưng nếu như công tử lại có vọng tưởng khác, như vậy thứ cho Tĩnh Khuynh không thể tòng mệnh.”

Dịch Ngạn Chi nghe xong, vài lần vươn tay ra, sau lại kiềm chế buông xuống, cuối cùng hất tay áo một cái, liếc mắt nhìn Tĩnh Khuynh một cái thật sâu, nói: “Ta sẽ không buông tay, người cứ chờ đó.” Nói xong, xoay người chạy như bay ra khỏi phòng, không thấy bóng dáng.

“Bị dọa sợ sao?” Tĩnh Khuynh một lần nữa ngồi trở lại trên sập, cũng không quan tâm người vừa mới rời đi, chỉ nâng cằm Oản Oản lên, khàn trương hỏi.

Oản Oản căn bản không bị dọa sợ, ngược lại nín cười, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngấm lại bản thân thật đúng là đặc biệt, cư nhiên lại đi tranh giành nam nhân với nam nhân, còn chọc cho ‘Tiểu công’ tức khí mà chạy, nói không chừng buổi tối còn muốn trùm chăn mà khóc đấy.

“Lại nghĩ gì thế?” Tinh Khuynh vuốt mặt Oản Oản, buồn cười nói.

Oản Oản đảo con ngươi mắt, lắc đầu nói: “Ta chỉ ngóng trông sau khi vị công tử kia trở về, có thể an phận thủ thường cạnh chừng tân nương tử của hân, đừng đến gây tai họa cho chúng ta nữa.”

Con ngươi mắt Tinh Khuynh hơi tối lại, ôm chặt Oản Oản nói: “Một ngày ta chưa rời khỏi nơi này, chỉ sợ một ngày hân sẽ không buông tay.”

Oản Oản chẳng qua chỉ nói ngoài miệng như vậy, chứ không chờ mong điều gì, lại nói với mức độ đức hạnh của Dịch Ngan Chi, cũng là phương pháp tốt nhất đã kích nử nhân Viên thị kia, còn điều gì có thể bi thảm hơn chuyện bị gả cho một tên đồng tính luyến ái chứ? Hi vọng vị nữ nhân Viên thị cao ngạo kia nửa đời sau bị đắm chìm trong vũng nước đắng này, tự mình mà chậm rãi nhắm nháp đi.

Hôn lễ của Dịch Ngan Chi, trong viên không có người nào tham dự, đầu tiên là không có tư cách, tiếp theo là mọi người đều ghen cổ mong ngóng Đông lang quân trở về, mà Tinh Khuynh cũng nói, phủ Ninh Viễn Hầu sẽ nỗ lực hết sức tìm Đông lang quân về, nhưng kết quả thế nào thì Oản Oản thật sự không dám hy vọng.

Mưa tuyết dần dần cũng ngừng, tiết trời cũng dần dần bắt đầu ấm lại, lúc này Oản Oản mới để ý là sắp tới Tiết Thanh minh*, nhưng nàng không thể nào đi tế bái. Kiếp này, vì phụ thân bị chém đầu, thi thể bị ném ở bãi tha ma, cũng không biết có người đến nhặt xác cho ông hay không, nếu có thì không biết được chôn cất ở chỗ nào; mà mẹ ruột cũng đã sớm qua đời, nàng cũng không có trí nhớ của chủ nhân trước, lại càng không biết đi đâu tế bái, không khỏi rầu rĩ, cảm giác mất mát không thôi. Lại nhớ đến tết Nguyên Tiêu chưa ăn bánh trôi, đều tại đám thích khách kia phá hoại, trong lòng càng than thở, vận xấu này không biết đến khi nào mới chấm dứt đây, ít nhất cũng phải để cho nàng yên ổn qua một ngày lễ tết, đừng có lại lo nghĩ không yên chứ.

(* Tiết Thanh minh: vào các ngày mùng 4, 5, 6 tháng 4 âm lịch)

“Ngày mai nhất định là một ngày đẹp trời.” Ôm thắt lưng Oản Oản, Tinh Khuynh nhìn lên bầu trời từ trong khung cửa sổ, từng ngôi sao nhỏ trên khắp bầu trời tựa như được gột rửa qua, phát ra ánh sáng rực rỡ lại nhu hòa, cũng như đôi mắt của Tinh Khuynh vậy, làm mê đắm lòng người.

Oản Oản tựa trên bờ vai của Tinh Khuynh, nhìn người trước mắt, tâm lại động khó nhịn, không hiểu sao lại nhớ tới một câu nói đùa của kiếp trước: Nam nhân giống như một đồng tiền xu, mặt phải là số “1”, mặt trái là một đóa hoa cúc. Tuy rằng ‘cúc hoa’ của hân không phải là lần đầu tiên của mình, nhưng số “1” đứng trước lại là lần đầu “không thể giả được”, bản thân mình đầu gì cũng xem như là thể nghiệm ban đầu của Tinh Khuynh đó chứ.

Tinh Khuynh cúi đầu nhìn biểu tình như đi vào cõi thần tiên của Oản Oản, không nhìn được cúi đầu ngấm lấy cánh môi của nàng, mấy ngày nay bọn họ đều đang tình duyên, cũng không làm chuyện phòng the, nhưng bây giờ hân lại kim lòng không nổi, lại nhớ tới ngày ấy say rượu, cảm giác “ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon”, không thể tự thoát ra được.

Oản Oản vừa bị hôn liền phản xạ có điều kiện ôm cổ nam nhân, nỗ lực nghehn đón...

Đuôi mất một mảnh hàn quang, Oản Oản chỉ cảm thấy cả người chợt bị Tinh Khuynh áp đảo, ngay sau đó cây đèn “Mục đồng dắt trâu” trên bàn nhỏ bị người chẻ thành hai nửa, ánh lửa bỗng chốc liền vụt tắt, Oản Oản bị Tinh Khuynh ngăn chặn, cũng không dám thờ ơ mạnh, lập tức hiểu ra, thích khách lại tới rồi.

Lần này thích khách rõ ràng rất chuyên nghiệp, không nói hai lời liền dựa vào thị lực mà tấn công, vung đao liền chém tới, Tinh Khuynh một cước đá chiếc bàn con qua ngăn trở người nọ, tiếp theo xoay người đứng lên, lùi Oản Oản che ở phía sau, Oản Oản cũng không dám làm rộn, chỉ lui về sau, muốn tìm một vài thứ vừa tay để làm vũ khí, tốt xấu gì cũng không thể đánh tay không.

Bình thường nhìn không ra, Tinh Khuynh lúc này lại thể hiện ra vài phần công phu thật, bởi vì chỉ có một thích khách, cho nên hân yên tâm đặt Oản Oản vào trong góc, bản thân tiến lên giao đấu, qua vài chiêu, vậy mà có thể đánh ngang tay.

Trong bóng tối, thị lực của Oản Oản không mạnh, trừ bỏ một mảnh kim khí phản quang ở kia, hoàn toàn không nhìn thấy tình huống của hai người, nhưng nàng lại tận lực hạ thấp hô hấp, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, chỉ cần Tinh Khuynh không ngã xuống, như vậy sự tình liền vô cùng có khả năng chuyển hướng, nàng lại vô dụng, cũng không thể gây trở ngại.

Nhưng ai ngờ, không đợi Tinh Khuynh cùng tên thích khách kia phân rõ thắng bại, cửa sổ đột nhiên bị người mở ra từ bên ngoài, Oản Oản đang đứng tại góc kia, sợ tới mức run bắn lên, lại quyết đoán cất bước, lui vào trong màn che trên giường ấm. Người nọ tiến vào từ cửa sổ, cũng là toàn thân đen thui, vừa thấy tình huống bên trong, liền không nói hai lời rút kiếm xông tới, gia nhập vào trận đấu.

Oản Oản thấy tình thế cấp bách, cũng không biết lai lịch người này, bèn liều lĩnh la lớn: “Cẩn thận, lại có một tên tới!”

Tinh Khuynh sớm đã nghe thấy sau lưng khác thường, nguyên bản còn đang lo lắng Oản Oản bị tập kích, lại thấy thích khách kia phóng thẳng tới chỗ mình, trong lòng treo ngược liền thả lỏng xuống, chuyển tâm đối phó.

Nhưng, khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, thích khách nhập cuộc sau kia chẳng những không đâm về phía Tinh Khuynh, ngược lại dùng kiếm nhắm thẳng vào tên thích khách áo đen khác, tên thích khách thứ nhất kia bất ngờ không kịp phòng bị, cánh tay bị đâm, hai mắt chấn kinh thẳng trừng người vừa tới, chợt lui ra phía sau vài bước lạnh lùng nói: “Vì sao đã thương ta?”

* 1 đồng tiền xu nhân nhân dân tệ

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Người nọ không lên tiếng, lại đâm tới, Tinh Khuynh ở một bên mặc dù không hiểu gì, nhưng cũng bắt lấy thời cơ, theo sát phía sau, muốn đoạt binh khí của tên bị đâm trúng.

Trước mặt sau lưng đều có địch, tên thích khách bị đâm tránh trái tránh phải, thật sự phần nộ, cuối cùng nhảy ra vòng vây, lao thẳng đến cạnh giường ấm ý đồ muốn lấy tính mạng Oản Oản.

Tinh Khuynh nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, thân mình bốc vọt lao theo, muốn lôi kéo vạt áo người nọ, như muốn ném ra xa khỏi Oản Oản.

Oản Oản tự biết trốn tránh không hiệu quả, phản xạ có điều kiện lặn vào bên trong giường ấm, sau khi lặn lỏng lẻo tránh lưỡi đao, lui vào trong giường, sau đó nhớ ra phía sau giường ấm có một khe hở, liền chui vào, nằm rạp vào bên trong, miệng lộ ra nụ cười khổ, hình như lần thứ hai mình núp trong chỗ này, cũng vẫn là để trốn thích khách.

Tên thích khách kia chém đao vào khoảng không, chỉ bỏ lên giường thành một mảnh hỗn độn, sợi bông bay tán loạn, Tinh Khuynh theo sát phía sau, thấy Oản Oản đã trốn, liền từ trào hóa thành chưởng, một phen đập vào giữa lưng người nọ, khiến hắn chấn động lao đảo muốn ngã, vọt và trụ vững bàn chân, liền biết hôm nay nhất định đã bắt thành, cũng không dây dưa nữa, vọt một cái phóng đến bên cửa sổ, ánh mắt nhìn nhìn hắc y nhân sau lưng Tinh Khuynh một cái, trong mắt lóe lên hung quang, thân mình vừa lật, thoăn thoắt liền thả người biến mất vào đêm đen.

Tinh Khuynh vẫn chưa thả lỏng cảnh giác vì tên thích khách kia biến mất, xoay người lại, nhìn chăm chăm vào hắc y nhân đến sau kia, đến khi hắn ta thu kiếm lại, cũng không nói gì, chỉ cao thấp đánh giá Tinh Khuynh, giống như muốn nhìn ra một đóa hoa từ trên mặt hắn.

Tinh Khuynh thấy khó hiểu, liền mở miệng hỏi trước: “Các hạ có chuyện gì sao?”

Người nọ thu hồi tầm mắt từ trên mặt Tinh Khuynh, thần bí nói: “Công tử có biết Khởi quốc?”

Tinh Khuynh cười nhạo, nhìn người nọ nói: “Toàn Thần quốc người nào lại không biết Khởi quốc chứ? Các hạ hỏi thật có ý tứ.”

Người nọ không hề tức giận, chỉ nhìn thẳng hai mắt Tinh Khuynh, thấy hắn cũng không có gì là không thỏa, liền thờ dài nói: “Có thể để vị kia cô nương kia ra được không?”

Tinh Khuynh thu lại nụ cười, trợn mắt lạnh, đôi mắt hoa đào khẽ híp lại, lộ ra sát khí nguy hiểm.

Người nọ bị sát khí bức lui vài bước, bất đắc dĩ nói: “Ta muốn hỏi, ngọc bài trên cổ vị kia cô nương kia ở đâu ra?”

Nấp trong tấm bình phong, Oản Oản nghe ngóng cẩn thận, đưa tay sờ sờ lên mảnh ngọc bài trên cổ, chẳng lẽ vật Tinh Khuynh đưa cho nàng bảo quản này có nguyên do gì đến người này. Mặc dù trong lòng tò mò, cũng không dám vội vàng đi ra ngoài, sự tình không rõ, vạn nhất là kẻ thù, vậy muốn hỏi tiếc cũng không kịp.

Tinh Khuynh kìm nén tức giận, một lần nữa nhìn kỹ người trước mặt, tuy rằng toàn thân đen thui, nhưng cặp mắt để lộ ra kia lóe ra lưu quang bốn phía, bên trong lại chứa sức mạnh, chỉ sợ võ nghệ còn trên cả mình, huống chi hắn còn mang theo kiếm, nếu hai người giao đấu, hắn sẽ không chiếm được tiện nghi.

“Các hạ từ đâu mà biết trên người nàng có ngọc bài?” ngữ khí của Tinh Khuynh hơi hơi dịu đi, thả lỏng bả vai.

Người nọ thấy ánh mắt của Tinh Khuynh không còn lộ ra địch ý như trước, liền có vài phần cao hứng nói: “Ta cùng cô nương kia có duyên gặp mặt một lần.”

Oản Oản quỳ rạp trên mặt đất, đầu tiên là nghi hoặc, sau lại giật mình, khó trách giọng nói người này có chút quen tai, đúng là người bắt cóc mình hôm tết Nguyên Tiêu, hại mình thiếu chút nữa bị ngựa giẫm bẹp đi. Nói vậy lần trước mình gạt hắn, hắn cũng tổn không ít công phu tìm tới nơi này, nhưng... vì sao hắn lại nhắc đến ngọc bài này, hay là có liên quan đến thân thể của Tinh Khuynh?

Tinh Khuynh từ bé đã thông tuệ, cũng suy nghĩ theo hướng đó, chỉ là không thể xác định, cũng đã đầy ngập lừa gạt, thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút thôi, nếu không phải hắn đúng lúc tìm được Oản Oản, bây giờ chỉ sợ Oản Oản đã ‘huơng tiêu ngọc vẫn’ rồi.

Hắc y nhân kia thấy Tinh Khuynh tự đứng lại nổi lên một tầng sát ý không rõ nguồn gốc, trong lòng than khổ, đành dùng giọng điệu làm hòa nói: “Ta chỉ muốn biết, tấm ngọc bài kia là của công tử ư?”

Mặc dù lúc này Tinh Khuynh kiêng kỵ võ lực của người này, nhưng đối với sự thật hấn đã gây thương tổn cho Oản Oản, lại khiến hấn không tự giác mà cường ngạnh nói: “Không thể trả lời.”

Hắc y nhân bị chặn họng, nhưng cũng không nổi giận, chỉ ôm quyền thi lễ nói: “Lúc trước là ta đã mạo phạm vị cô nương kia, tại hạ xin bồi tội với vị cô nương kia, chẳng qua miếng ngọc bài này đối với ta và chủ nhân của ta mà nói, đều cực kỳ quan trọng, nếu công tử khẳng định thật lòng cho biết, chuyện ngày sau, tại hạ tùy công tử và cô nương xử trí.”

Tinh Khuynh không thèm đếm xỉa gì tới ánh mắt chân thành của hắc y nhân, chỉ tà nhỉnh cười nói: “Lời này là thật?”

Oản Oản vừa nghe liền biết không tốt, kinh nghiệm sống của nàng lâu hơn Tinh Khuynh, đã sớm biết được xem xét vừa phải, mặc dù nàng cũng phần nộ người này thiếu chút nữa hại bản thân, nhưng ở thời đại này, thêm một bằng hữu hơn là thêm một địch nhân, nàng và Tinh Khuynh đều không có căn cơ nên móng, hiện nay lại không có Đông Sơ che chở, và lại thấy ngữ khí của người này, đến thật là có ẩn tình, cho nên, Oản Oản không có ý trốn nữa, bở ra, kêu: “Tinh Khuynh, chẳng nghe hấn nói một chút đi.”

Tinh Khuynh thấy nàng chui ra, cũng không ở tại chỗ phóng lãnh khí nữa, mà đi đến trên giường ấm, kéo Oản Oản ra, giấu sau lưng mình để cẩn thận bảo hộ.

“Vị công tử này, ngươi muốn xem tấm ngọc bài này sao?” Oản Oản ý vào núp sau lưng Tinh Khuynh, liền lôi ra một sợi dây đỏ từ trong cổ ra, trên dây treo một tấm ngọc bài xanh biếc, chính là tấm ngọc bài mà Tinh Khuynh tặng nàng.

Hắc y nhân kia vừa thấy ngọc bài, giống như ‘đánh máu gà’, kích động tán loạn đi lại hai bước, giọng run run nói: “Mặt trên... Mặt trên có thật là khắc một chữ ‘Khanh’?”

Oản Oản thấy khoảng cách giữa nàng và hắc y nhân, lại nhìn góc độ mà mình gio lên, sợ là hấn không nhìn thấy chữ viết mặt sau, liền ngẩng đầu nhìn Tinh Khuynh, không biết hấn có tính toán gì không, nếu người này cái gì đều biết, như vậy vô cùng có khả năng biết được lai lịch Tinh Khuynh, nhưng nhất thời không biết được mục đích đến đây của người này là gì.

“Ngươi muốn thế nào?” Tinh Khuynh đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Oản Oản, cũng không trực tiếp trả lời.

Hắc y nhân kia muốn tiến lên, nhưng lại sợ khiến cho Tinh Khuynh phản kháng lại, chỉ có thể tới lui hai bước, kích động nói với Tinh Khuynh: “Công tử có biết thân thể của mình không?”

Tinh Khuynh một chút cũng không bị cảm xúc của người này đã động tới, thậm chí cũng không cảm thấy hứng thú với thân thể của mình, chỉ bình thản ung dung nói: “Ta là cô nhi.”

Hắc y nhân kia vội vàng xua tay nói: “Không... Không phải, công tử không phải là cô nhi, công tử có nhà, hơn nữa...”

Tinh Khuynh lập tức vung tay lên, lộ ra vài phần không kiên nhẫn nói: “Ta không biết lời ngươi nói là thật hay là giả, nhưng ta đối với lời ngươi sắp sửa nói, không hề hứng thú, nếu ngươi không phải tới lấy mạng ta, vậy nhanh chóng rời đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Người nọ kinh ngạc trừng thẳng mắt, hấn không ngờ mình còn chưa nói, đã bị cự tuyệt triệt để như thế, cũng không ngờ nam nhân này lại hờ hững với thân thể của mình đến như thế, sống mũi không khỏi chua xót, hốc mắt hơi ẩm ướt nói: “Ta không phải người xấu, công tử phải tin ta, ngày ấy ta bắt cóc cô nương bên người ngươi, cũng là nhất thời tình thế cấp bách, chủ nhân đã tìm công tử mấy năm nay, sự tình khúc chiết bên trong, công tử khó mà hiểu ra được, vô luận như thế nào... công tử không thể đợi ở nơi này nữa.”

Ông tay áo Tinh Khuynh run lấy bầy, buồn cười nhìn người nọ nói: “Ngươi không sợ tìm lầm người sao?”

Người nọ vội lấy ống tay áo lau mặt, lắc đầu nói: “Diện mạo của công tử không khác gì chủ nhân, hơn nữa ngọc bài trên cổ cô nương, ngày ấy mặc dù ta không nhìn thấy rõ chữ viết, nhưng hình thức đó là độc nhất vô nhị, nếu không phải ngày ấy có người khác âm thầm theo dõi, ta nhất định sẽ không buông tay mà đi.”

“Ngươi nói ngày ấy ngươi không thấy rõ, liền không thấy rõ sao? Ai biết ngươi là người của ai, vẫn là câu nói kia, tạm biệt không tiễn...” Tinh Khuynh không chút để ý, muốn buông màn che, Oản Oản ở phía sau hấn, chỉ xem, cũng không nhiều chuyện.

Hắc y nhân kia lòng như lửa đốt, lại sợ tai vách mạch rừng, chỉ có thể nói: “Thân phận của công tử đã không chỉ có chúng ta phát giác, kẻ thù của chủ nhân cũng đã phát hiện, lúc trước công tử bị người mai phục, lại âm thầm thiết kế muốn lấy mạng công tử, còn có vừa này... tất cả điều đó đều chứng minh, nếu như công tử không nhanh chóng rời khỏi nơi này, tánh mạng sẽ bị nguy hiểm.”

Bàn tay kéo hạ màn che của Tinh Khuynh hơi khựng lại, hắt mắt thấy hấn nói: “Ngươi muốn dẫn ta rời đi đâu?”

Oản Oản hô hấp căng thẳng, nắm chặt tay Tinh Khuynh.

“Tất nhiên, công tử là thân thể ngàn vàng, sao có thể tiếp tục ở lại nơi này, huống chi nguy hiểm đã tới, vô cùng cấp bách a!” Người nọ buông tay, ánh mắt nôn nóng, cũng không dao động, vô cùng thẳng thắn nói.

Trong lòng Tinh Khuynh cân nhắc một lát, thấp giọng nói: “Hiện tại có phải không tiện bàn luận về thân thể của ta, đúng không?”

Hắc y nhân kia gật gật đầu nói: “Trong viện này có không ít cao thủ, xin thứ cho tại hạ không thể nói rõ.”

Tinh Khuynh đầu liếc nhìn Oản Oản, thấy sắc mặt nàng không có biểu hiện gì khác, khẽ nhếch môi nói: “Vậy để ta suy nghĩ lại đã, ngươi cứ đi trước đi, về sau liên hệ thế nào?”

Hắc y nhân mừng rỡ nhún chân mày, từ trong lòng lấy ra một khối khăn lụa, cẩn thận đưa qua, đề thấp cổ họng nói: “Trên đây có địa chỉ, chỉ cần công tử sai người báo với tại hạ một tiếng, ngay trong đêm đó ta sẽ đến, công tử không nên tự ra ngoài.”

Tinh Khuynh chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền nhét vào trong lòng, gật gật đầu, lại vẫy vẫy tay, ý bảo người nọ rời đi. Người nọ lần này không còn cựa kè dè ngong nữa, chấp tay cúi chào, xoay người ra cửa sổ, cũng biến mất không thấy.

Oản Oản thấy người đã thật sự đi rồi, trong lòng liền thả lỏng, gầy khỏi bàn tay của Tinh Khuynh, tiến đến trước giường lục lại trong cái bàn nhỏ bị ngã chổng chơ, lôi ra được một cây đèn “mục đồng cười trâu”, đặt lên chiếc bàn nhỏ, cẩn thận đốt lên, trong thoáng chốc ánh lửa khiến căn phòng sáng lên. Oản Oản đứng trên sạp nhìn lại chung quanh, trong phòng quả nhiên là một mảnh hỗn độn.

“Đã trễ lắm rồi, kinh động người khác không hay, ta liền đi gọi Kim Hạp và Ngân Hạp đến thu dọn một chút.” Oản Oản thấy Tinh Khuynh đứng trên giường vẫn không nhúc nhích, biết rằng hẳn giờ phút này đang suy nghĩ, tuy rằng nhìn qua thì Tinh Khuynh không hề hứng thú với thân thể, nhưng Oản Oản có thể cảm giác được bàn tay mình bị hắn vô thức nắm chặt. Dù sao Tinh Khuynh vẫn là một thiếu niên mười bảy tuổi, có lẽ, bị cha mẹ vứt bỏ chính là mộng mị lớn nhất của hắn, cũng là nguyên nhân mà hắn không có cảm giác an toàn, lúc nào cũng muốn tìm người dựa dẫm vào.

Xoay người ra cửa, khép lại quần áo trên người, lúc này nàng mới phát hiện nàng quên mang áo choàng, bất quá, cũng may Kim Hạp Ngân Hạp ở không xa lắm, nàng đi nhanh vài bước là có thể tới. Oản Oản nhìn nhìn ánh trăng trên trời, liền cúi đầu, rút cổ, nương theo ánh trăng liền chạy về hướng dãy phòng đối diện.

Chưa chạy được vài bước, vừa mới đi ngang qua cửa hông hậu viện, đã bị một người không biết từ đâu chui ra đụng mạnh vào người, bước chân Oản Oản choạng loạng lui về sau vài bước, xoay người nhìn kỹ lại, cảm thấy buồn bực.

“Đã trễ thế này, đệ còn ở đây làm gì?”

Đứa bé kia va trúng người không ngã, mà tự mình lại té lăn ra, quỳ rạp trên mặt đất, một hồi lâu không hề nhúc nhích.

Oản Oản thấy thằng bé không trả lời, liền tiến lên muốn đỡ, nhưng bàn tay vừa chạm vào, liền thấy toàn thân đứa nhỏ này run rẩy, dường như run đến độ muốn co gập.

Oản Oản vội vàng bế thằng bé dậy, lật người nó lại, nương theo ánh trăng, nhìn thấy hai mắt thằng bé trợn to, cực kì hoảng sợ, môi cũng run rẩy, nàng lại dùng tay vừa sờ trán của nó, một tay đầy mồ hôi lạnh.

“Tùy Ý, đệ làm sao vậy?” Oản Oản sợ lại khiến thằng bé kinh sợ, ngữ khí chậm lại, nhẹ nhàng hỏi.

“Oản... Oản Oản tỷ tỷ...” Tùy Ý giật mạnh tay Oản Oản, run đến gần như nói không ra lời, dường như gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh hách.

Oản Oản thấy tình huống như vậy, cũng biết không nên hỏi nhiều, liền bế Tùy Ý trở về, loại tình hình này, trước mắt vẫn không nên kinh động Kim Hạp Ngân Hạp và Tùy Tâm mới được.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Vừa vào trong phòng, Oản Oản liền thấy không khí rất không thích hợp, nhưng không nói được nguyên do, hơn nữa tình trạng của Tùy Ý trong lòng không tốt, nên cũng không suy nghĩ cặn kẽ làm gì, nhanh chân chạy vào, gọi với vào trong: “Tinh Khuynh, chàng mau tới đây.”

Tinh Khuynh không còn đứng trên giường ấm, mà ngồi rũ rỗi trên sạp, đầu cúi gằm, mái tóc dài xổ ra, không biết đang suy nghĩ điều gì, nghe được giọng của Oản Oản, đầu tiên ánh mắt có chút mờ mịt, rồi sau đó chợt ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn thẳng Oản Oản, lại phát hiện trong lòng Oản Oản ôm một đứa trẻ, vẻ mờ mịt trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất, đứng dậy hỏi: “Tùy Ý bị làm sao vậy?”

Oản Oản chau mày, nhìn Tùy Ý nói: “Hình như là bị kinh hách.”

Tinh Khuynh đi tới, nhìn thấy Tùy Ý trợn to hai mắt, thân thể run rẩy, gần như sắp đình chỉ hô hấp, cũng nhăn mày lại.

“Chàng trông thằng bé, ta đi nấu canh an thần.” Oản Oản thấy Tinh Khuyển đi tới, bèn thuận tay đưa thằng bé vào trong lòng Tinh Khuyển.

Tinh Khuyển vốn đang muốn vươn tay ra, nhưng nghe nàng vừa nói xong, thoáng chốc liền thu trở về, sau đó lập tức đi ra ngoài nói: “Ta đi gọi Kim Hạp Ngân Hạp thức dậy giúp một tay, nàng trông nó đi.”

Oản Oản nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Tinh Khuyển, bất an nói: “Đã trễ thế này, đừng kêu, đỡ cho bọn họ phải lo lắng.”

Trả lời nàng, chỉ có ống tay áo lay động của Tinh Khuyển, cùng cánh cửa đã được kéo lại.

Oản Oản thở dài, ôm Tùy Ý ngồi lên sạp, ghé vào lỗ tai thằng bé nhỏ giọng an ủi, không hỏi chuyện gì đã xảy ra, thằng bé bị kinh hách, cần một lúc để làm dịu đi, vội vàng khiến nó nhớ lại, ngược lại sẽ không tốt, chỉ hy vọng tạm thời hướng lực chú ý của thằng bé đi nơi khác, để nỗi sợ kia từ từ hạ xuống bằng không, chỉ sợ tối nay sẽ phát sốt cao.

“Oản... Oản Oản tỷ tỷ...” Tùy Ý hình như phục hồi tinh thần được một chút, chọt rúc vào trong lòng Oản Oản, nức nở nói: “Đệ... Sẽ chết, sẽ giết... sẽ giết đệ...”

Oản Oản biến sắc, ôm chặt Tùy Ý, trấn an dỗ dành nói: “Làm sao có thể chứ, có phải đệ gặp ác mộng hay không, tỉnh ngủ rồi sẽ không còn ác mộng, không sợ, không sợ.”

Tùy Ý từ nghẹn ngào đến chậm rãi chảy ra nước mắt, rồi sau đó bỗng nhiên không thể khống chế, ôm lấy Oản Oản òa khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Đệ nhìn thấy cái không nên thấy, bọn họ sẽ không bỏ qua, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Oản Oản vỗ vỗ lưng Tùy Ý, chỉ an ủi, cũng không hỏi nhiều, chỉ sợ việc này không nhỏ, vẫn nên đợi Tinh Khuyển trở về cùng thương lượng.

Bất chợt, cánh cửa bị người kéo ra, tiếng khóc của Tùy Ý bỗng ngưng bật, thân thể càng co lại chặt hơn, Oản Oản cũng bị giật mình, vừa thấy là Tinh Khuyển, liền thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Canh nấu sao rồi?”

Tinh Khuyển nhìn như có chút khấn trương nhìn Oản Oản, thấy nàng nói với mình, vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, vài bước đã đi tới, ngồi bên cạnh Oản Oản, sờ sờ Tùy Ý, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của thằng bé, liền nhẹ nhàng nói: “Đã nấu rồi, lập tức sẽ bùng đến.”

“Tùy Tâm đã biết chưa?” Oản Oản nhìn nhìn ra bên ngoài, không nhìn thấy Tùy Tâm đi theo vào.

Tinh Khuyển vỗ vỗ Tùy Ý, lắc đầu nói: “Ta không gọi hấn, lúc này hấn còn đang ngủ.”

Oản Oản cũng sợ Tùy Tâm biết việc này, lỡ như tiến vào lại nói chút chuyện gì, sẽ gây hoàn toàn ngược lại, còn không bằng chờ biết rõ ràng sự tình, ngày mai lại nói cho thằng bé, cũng ít đi một người lo lắng hải hùng.

“Sao đệ không ở trong phòng ngủ, lúc này chạy ra ngoài làm gì? Ngay cả ca ca đệ cũng không phát hiện?” Tinh Khuyển ôn nhu lấy khăn ra, lau gương mặt khóc đến đỏ bừng của Tùy Ý.

Tùy Ý vừa mới khóc đến lợi hại, đầu có chút choáng váng, nhưng tốt xấu gì nỗi kinh sợ ban nãy cũng đã qua rồi, có thể dần dần khôi phục lý trí, dứt quãng đáp lời, thằng bé nhắm chặt mắt lại cố gắng lấy lại bình tĩnh nói: “Xuyên Nhi nói tiết Thanh minh phải hoá vàng mã cho người nhà, thì họ mới nhận được, tối nay Xuyên Nhi nói muốn đốt cho đại ca chết non của hấn chút tiền giấy, đệ nghĩ đã nhiều năm cũng chưa đốt tiền giấy cho cha mẹ đệ, khẳng định sẽ rất nghèo, nên nghĩ cũng muốn đốt chút tiền cho họ dùng, nhưng lại sợ ca ca biết, ca ca không cho đệ nghịch lửa, cho nên... Ban đêm chờ ca ca ngủ say, đệ liền trèo cửa sổ ra ngoài, cùng Xuyên Nhi đốt lửa...”

Tinh Khuyển nghe Tùy Ý nói đến cha mẹ của thằng bé, ngón tay khẽ run, lập tức xiết chặt khăn rồi nhét vào trong lòng, lại hỏi: “Vậy đệ sợ cái gì?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng, lại khiến Tùy Ý lại run lên, dường như nội tâm sợ hãi không thể thừa nhận điều gì đó, Oản Oản vội ôm chặt lấy thằng bé, dùng nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho nó.

Tùy Ý cảm giác được thân mình bị Oản Oản dùng sức ôm chặt đau đớn, chớp đôi mắt ngập nước long lanh, cắn cắn môi, giọng nói run run tiếp tục nói: “Đệ và Xuyên Nhi đốt xong, liền trở về phòng mỗi người, rồi sau đó lúc đi ngang qua vườn, nghe thấy sau núi già có hai người đang nói chuyện...”

Oản Oản và Tinh Khuyển cũng chưa mở miệng, trong phòng chỉ có giọng nói đứt quãng của một mình Tùy Ý.

“Đệ... đệ vốn... vốn không muốn... không muốn nghe lén.” Tùy Ý níu chặt ống tay áo Oản Oản, trong mắt lại trào ra nước mắt: “Nhưng... nhưng bọn họ nói, vài ngày nữa... muốn giết... giết sạch chúng ta... tất cả mọi người... tất cả mọi người...”

Thân mình Tùy Ý càng run càng mạnh, Oản Oản gần như ghim lại không được, Tinh Khuyển vội tiến đến hỗ trợ, ôm cả Oản Oản và Tùy Ý vào trong ngực, lúc này bên ngoài cánh cửa truyền đến giọng của Kim Hạp, canh an thần đã nấu xong rồi. Tinh Khuyển vội vã đứng dậy, kéo cửa ra, cũng không cho Kim Hạp tiến vào, chỉ bảo hấn và Ngân Hạp canh giữ ở bên ngoài, để ngửa có người nghe lén.

Tinh Khuyển bưng bát canh trở về trên sạp, Oản Oản vội vàng giữ chặt Tùy Ý, Tinh Khuyển nhân cơ hội đem bát canh đã được làm mát vừa phải lưu loát bón vào. Canh vừa xuống bụng, Tùy Ý liền bốt run hấn, ngay cả hai tay ban đầu lạnh như băng đều dần ấm lại.

“Công tử... Công tử đi nhanh đi, đừng ở nơi này nữa.” Tùy Ý vừa cảm thấy tốt một chút, liền lập tức bắt lấy tay Tinh Khuyển nói.

Tĩnh Khuynh cầm ngược lại tay thẳng bé, nhỏ giọng hỏi: “Là ai nói? Nói cái gì?”

Tùy Ý hít sâu một hơi, đôi mày nhỏ nhíu lại nói: “Là hai người, một người đưa lưng về phía đệ, một người mặc áo choàng đen thui, đệ... đệ không thấy rõ mặt họ, nhưng... nhưng một người trong đó, bảo người kia yên tâm, nói cái gì... sẽ thay Ngũ điện hạ giải quyết hết thảy, sau đó nói, sau khi tìm được thứ đó, trong viên này, một người cũng sẽ chạy không thoát.”

Tĩnh Khuynh cùng Oản Oản liếc nhìn nhau, đều nghĩ đến điều phủ Ninh Viễn Hầu đã nhắc nhở: Bên trong viên có phản đồ.

“Sau đó...” Tùy Ý bỗng nhiên ôm cô Oản Oản, dường như đến phần khó tiếp nhận nhất, “Không biết như thế nào, Đình Nhị của phòng bếp lớn trốn sau hàng cây đối diện, kết quả bị phát hiện... đầu... đầu bị... bị chém đứt máu đỏ đỏ... đỏ đỏ... chảy hết tươi...”

Oản Oản dứt khoát nhanh chóng bưng kín miệng Tùy Ý, ghé vào lỗ tai thẳng bé: “Đó là đệ hoa mắt, không có việc này, đệ nhìn nhầm rồi, trời quá tối... quá tối...”

Ánh mắt Tùy Ý dần dần mê mang, miệng cũng thầm nói theo: “Nhìn lầm rồi... trời quá tối...”

Oản Oản nói như đinh đóng cột: “Đứng, đệ nhìn nhầm rồi! Tuyệt đối không thể nào, chỉ là đệ tự dọa mình thôi.”

Nghe Oản Oản khẳng định như thế, thân mình Tùy Ý dần dần thả lỏng, canh an thần bắt đầu có tác dụng, mí mắt cũng bắt đầu nặng trĩu, miệng tiếp tục lẩm bẩm, giọng nói càng ngày càng thấp, mãi đến khi đầu lệch qua vai Oản Oản, phát ra hơi thở đều đều.

Oản Oản nhẹ lay động Tùy Ý, chờ chắc chắn thẳng bé đã ngủ say, hơi thở đều đặn, không còn nói mớ, mới cẩn thận giao đến trong lòng Tĩnh Khuynh, chờ Oản Oản đứng dậy trải chăn mềm trên giường âm xong, Oản Oản lại cời quần áo đã dính đầy mồ hôi của Tùy Ý, mặc một bộ tiểu y của Tĩnh Khuynh cho thẳng bé, rồi nhét vào trong chăn.

Tĩnh Khuynh và Oản Oản sợ Tùy Ý tỉnh lại không thấy người, nên cũng không rời đi, chỉ nhỏ giọng thảo luận lời Tùy Ý vừa nói, nhất trí cho rằng đó là lúc mật thám trong viên và người bên ngoài trao đổi tin tức, bị Tùy Ý và Đình Nhị nhìn thấy, Đình Nhị không được may mắn, bị người phát hiện, diệt khẩu tại chỗ, mà Tùy Ý còn nhỏ, hơn nữa lúc đó hỗn loạn, Tùy Ý mặc dù sợ muốn chết, thế mà có thể nghiêng ngả lao đảo chạy trở về, xem như nhặt một cái mạng nhỏ.

Vì thế, hai người thống nhất ý kiến, đều xem như chuyện đêm qua chưa bao giờ phát sinh, cũng không đi quản thi thể của Đình Nhị kia, ngày mai vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, như vậy mới không khiến Tùy Ý bại lộ, lại càng không liên lụy đến mọi người.

Bàn bạc xong, giã gạo đến nửa đêm, Oản Oản thật mệt mỏi, nhưng trong phòng hỗn loạn, trên giường cũng không dọn dẹp, đành phải kéo một mảnh chăn ra, thuận tiện tiến vào trong lòng Tĩnh Khuynh, không đến nửa khắc đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ, Oản Oản cũng không mơ thấy cảnh tượng giết người mà Tùy Ý nói, ngược lại mơ thấy Tĩnh Khuynh giữ chặt tay mình, lặp đi lặp lại như niệm chú, nói: “Đừng rời khỏi ta, ta không đồng ý, không đồng ý, không đồng ý...”

Qua một đêm, lúc Oản Oản thức dậy thấy đầu óc quay cuồng, lại nhìn ra bên ngoài thấy trời sáng choang, mà trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngoại trừ Tùy Ý đang say ngủ trên sạp, Oản Oản thật sự còn cho rằng chuyện thích khách và Tùy Ý bị chấn kinh đêm qua đều là năng nằm mơ.

“Tĩnh rồi?” cửa được kéo ra, Tĩnh Khuynh bưng một bát cháo đi vào, thắt lưng mảnh khảnh khẽ lay động, biểu lộ phong tình tự nhiên. Oản Oản néo néo một chút thịt thừa nổi trên bụng mình, thầm than vòng eo Tĩnh Khuynh thật mảnh, bảo sao Dịch Ngạn Chi lại mê hấn như thế.

Tĩnh Khuynh lên sạp, trước nhìn nhìn Tùy Ý một chút, tiếp theo bưng bát cháo nói: “Đêm qua năng quá mệt, ngày thường lại ngủ không sâu, ta sợ ôm năng lên giường, năng liên tỉnh, bây giờ vừa vận năng đã tỉnh, nhanh ăn chút cháo đi, rồi lại lên giường nằm một chút.”

Oản Oản lắc đầu nói: “Ta còn chưa rửa mặt, giờ này cũng nên thức dậy rồi, Tùy Tâm biết chuyện Tùy Ý chưa?”

Tĩnh Khuynh đặt bát cháo xuống, giữ chặt tay Oản Oản, nắm trong tay mình, cúi đầu nói: “Ta không nói cho thẳng bé biết, cũng không nói cho Kim Hạp Ngân Hạp, chỉ nói Tùy Ý bị trúng gió, nằm ở chỗ chúng ta vài ngày, bảo họ đừng chuyện bé xé ra to.”

Bàn tay Oản Oản được hấn ủ ấm, không khỏi lộ ra một tia cười nói: “Bọn họ đều tin chàng, nghĩ là hấn sẽ không sao.”

Tĩnh Khuynh bị nụ cười mê người của Oản Oản làm hoảng hốt, không khỏi vuron tay, vuốt lên làn môi thom mềm của Oản Oản, lẩm bẩm nói: “Xác của Đình Nhị đã được phát hiện, đã báo quan gia, nhưng ta nghĩ chắc chắn sẽ không tra được gì.”

Oản Oản bị hấn sờ trong lòng thấy ngứa ngứa, lại ngấm nhìn khuôn mặt đẹp đến nhân thần cộng phần (người và thần đều ghét) của hấn, không tự chủ được có chút thất thân, nhưng vẫn cường chế nghiêm túc nói: “Thái tử bên kia không giúp được chúng ta sao?”

Tĩnh Khuynh khắc chế nội tâm xúc động, buông lỏng tay, xoay mặt chỗ khác nói: “Hiện tại bản thân Thái tử cũng không lo nổi, làm sao còn tinh lực quan tâm đến những người ti tiện như chúng ta.”

“Đến tột cùng, bọn họ muốn tìm cái gì vậy?” Oản Oản suy nghĩ lời Tùy Ý nói đêm qua.

Tĩnh Khuynh vừa nghe vậy, ánh mắt sáng lên nói: “Trục Yên võ công cũng không tệ, những người khác không có khả năng vào trong phòng trộm đồ mà hấn không biết, chỉ sợ tên trộm lục lọi trong phòng hấn chính là một trong hai người đêm qua giết người, thu hẹp phạm vi lại, cũng chỉ có tiếp xúc với

người của Trục Yên là có hiềm nghi nhất.”

Dựa theo suy tính của Tinh Khuynh, đám người Oản Oản cứ án binh bất động, chỉ âm thầm len lén để ý tình hình bên cạnh Trục Yên, nhưng vẫn chưa đợi hai người phát hiện ra manh mối gì, chỗ Liên Âm lại xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

“Tôn đại phu, sao lại thế này?” Tinh Khuynh mang theo Oản Oản tiến vào phòng ngủ của Liên Âm, thân thể của Tùy Ý chưa khỏe, mặc dù Tùy Tâm không biết rõ nội tình, nhưng cũng chăm nom cẩn thận, Kim Hạp Ngần Hạp thì được phải chạy qua chạy lại chỗ Trục Yên, mặc dù không trông cậy phát hiện được nội tình gì, nhưng có thể giúp Tinh Khuynh liên hệ tin tức, xem xét chung quanh.

Tôn đại phu viết xong một chữ cuối cùng, thu bút, quay đầu nhìn về phía Tinh Khuynh, lại đuổi những người không có nhiệm vụ xung quanh ra ngoài, về mặt ngưng trọng nói: “Trúng độc, tuy là mãn tính, nhưng chỉ cần ăn thêm một chút nữa, bệnh sẽ bộc phát nặng.”

Tinh Khuynh đi đến bên giường ẩm, quan sát Liên Âm đang hôn mê, sắc mặt hân trắng bệch, môi thâm đen, hơi thở dường như bị đứt quãng.

Oản Oản không thêm để ý thường thức đến “Khuê phòng” của Liên Âm bày biện so với của nữ nhân còn tinh xảo hơn, chỉ quay đầu nói với Tôn đại phu: “Sao hân lại bị trúng độc?”

Tôn đại phu xoay người lấy một cái bát từ trong hòm thuốc của mình ra, trong bát trống trơn, chỉ là dưới đáy còn sót lại một chút cặn, chắc là ai uống xong còn chưa kịp rửa, “Theo ý kiến của lão phu, chỉ sợ chính là bát canh này.”

Tinh Khuynh không nói hai lời, đi ra ngoài, chốc lát sau đã đi vào, nói với Oản Oản: “Theo tùy thị Hồng Đậu của Liên Âm nói, bát canh này là tự tay hân nấu, cũng không truyền qua tay người khác.”

Oản Oản chăm chú nhìn Tôn đại phu, thấy Tinh Khuynh cũng không kiêng dè, phỏng chừng vị Tôn đại phu này cũng là người một nhà, nhân tiện nói: “Nếu không phải Hồng Đậu có vấn đề, chính là nhân sâm có vấn đề.”

Tinh Khuynh gật đầu, chỉ vào cái bát kia nói: “Nàng đoán đúng rồi, nhân sâm này là giành cho Trục Yên, bởi vì gần đây Liên Âm thân thể hư nhược, liền muốn bồi bổ một chút, nên dùng có hơi nhiều...”

Oản Oản khóa chặt mày, nhìn Tinh Khuynh và Tôn đại phu nói: “Như vậy, chỉ sợ Trục Yên công tử cũng... nhưng nếu chúng ta giống trông khua chiêng đi xem bệnh cho Trục Yên công tử, vậy chẳng phải là đã thảo kinh xà sao?”

Tinh Khuynh đi tới, cũng không kiêng dè Tôn đại phu, mà phô trương hôn lên gò má Oản Oản một cái, nói: “Không ngại, cứ giao cho ta.”

Như thế, ngay tại chiều hôm đó, bỗng nhiên truyền ra tin tức Tinh Khuynh xông vào viện Trục Yên cướp người, đem Trục Yên đi, người ở trong viện của Trục Yên đều nghe tiếng Tinh Khuynh ở đây chửi bậy, nói Trục Yên vì một nữ nhân mà người không ra người quý không ra quý, hân không đánh Trục Yên tỉnh ra thì không được, thậm chí còn đá văng tùy thị của Trục Yên đuổi theo, chỉ nói công tử đang khỏe mạnh, đều bị bọn họ chăm nom sao mà hồngбет rồi, hiện tại tạm thời không muốn nhìn thấy bọn họ, liền bảo bọn họ ở lại trong viện, mà Trục Yên thì hân nhất định phải mang đi.

Oản Oản thấy Tinh Khuynh ôm Trục Yên trở về, nếu không phải Trục Yên bị bệnh đến còn xương bọc da, quả thật Oản Oản còn có thể nhìn ra ánh sáng “Cơ tình”* trong đó. Trục Yên vừa ngã lưng nằm xuống trong sường phòng đã chuẩn bị từ trước, Tôn đại phu liền từ cửa sau tiến vào, lặng yên không một tiếng động vào phòng xem bệnh, rồi sau đó ánh mắt như đao, hân không thể hóa thành thật, toàn bộ đâm lên người Trục Yên.

(*cơ tình: Cơ [jī] đồng âm với GAY, cơ tình: quan hệ đồng tính)

Tinh Khuynh tất nhiên biết lão nhân này ghét nhất người có bệnh không khám, hoặc tự làm khô bản thân, nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu, liền tiến lên hỏi: “Như thế nào?”

Tôn đại phu tức phi râu, trừng mắt nói: “Sắp chết!”

Mặc dù Tinh Khuynh không muốn chấp nhận, cũng tức Tôn đại phu nói trực tiếp, nhưng hân cũng minh bạch, nếu như vậy, Trục Yên cũng thật sự là sắp chết, liền nói: “Có thể trị được chứ?”

Tôn đại phu cực kỳ không tình nguyện gật gật đầu nói: “Trong tâm có tích tụ, vết thương cũ tái phát, lại trúng độc mãn tính, cũng may tiểu tử này giấu bệnh sợ thầy, còn chán ghét thuốc bổ, không ăn được bao nhiêu, so với tiểu tử Liên Âm kia vận khí tốt hơn nhiều.”

Oản Oản nhanh nhẹn mang thẻ tre đến, Tôn đại phu vung bút một hồi, Oản Oản liền chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, bảo họ đi bốc thuốc.

“Đợi chút, ta đi cho.” Tình Khuynh một phen đoạt qua tấm thẻ tre trong tay Oản Oản, bước nhanh đi ra ngoài.

Oản Oản nhìn cánh cửa đóng lại, trong lòng có một loại dự cảm không lành, mặc dù mấy ngày nay bề bộn rối loạn, nhưng nàng vẫn mơ hồ cảm thấy Tình Khuynh tựa hồ dính nàng càng chặt hơn, bất luận chỗ nào cũng phải ở một chỗ, chỉ cần có chuyện cần một người đi làm, nàng thường xuyên bị giữ lại trong phòng, có đôi khi thậm chí còn để người khác ở lại cùng nàng.

Quá trình mua bốc thuốc và sắc thuốc, Tình Khuynh đều bảo Kim Hạp và Ngân Hạp đi làm, còn bảo bọn họ cần phải làm việc kín kẽ, mặc dù đi lấy thuốc, cũng chỉ để người ta tưởng là thuốc cho vết đao thương bình thường, mà số thuốc thật sự, lại được Tình Khuynh tự mình đi đến nhà của Tôn đại phu, tìm người tin cậy lên lấy ra, rồi sắc cho Trục Yên.

Sự tình bận rộn đến cuối tháng ba, rốt cục Trục Yên cũng giải hết độc, tinh thần cũng không còn uể oải như mọi ngày, vừa vặn Trục Yên còn ở trong viện mình, Tình Khuynh đem chuyện đã xảy ra lúc trước, trừ bỏ chuyện thân thể và ngọc bài của hắn, đều kể cho Trục Yên, bao gồm cái đêm Tùy Ý gặp phải mật thám, Đình Nhị bị giết.

Trục Yên kéo thân thể bệnh tật cẩn thận nhớ lại, lại vẫn không thu hoạch được gì, nhưng vào một buổi sáng nào đó, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền gọi Tình Khuynh tới.

“Ngươi nói, Mặc Thiên từng hỏi ngươi, nữ nhân kia tới tìm ngươi, đưa cho ngươi thứ gì sao?” Tình Khuynh ngồi quỳ trên giường, nghiêm trọng hỏi.

“Ừ... Mà ta cảm thấy không cần thiết nói cho hắn, liền không nói.” Trục Yên dứt lời, bỗng nhiên gầy dựa muốn đứng lên, Tình Khuynh vội đỡ lấy hắn, để hắn vịn vào mình.

“Nhanh, nhanh đi đến trong phòng ta, Như Hề, Như Hề có gởi cho ta vật gì đó, bình thường ta để trong bàn trang điểm, để lẫn lộn trong một cái hộp, chính là một cái hộp son mài mặt trên vẽ hoa mai, ta vốn nghĩ nếu đã không muốn thấy nàng, liền ném vật kia vào đó, cũng không nói cho ai biết.” Trục Yên thờ hồn hồn, cực lực muốn đem lời nói biểu đạt rõ ràng, lòng nóng như lửa đốt.

Tình Khuynh sợ hắn quá mức kích động, vội gạt đầu nói: “Được, được, ta đi lấy cho ngươi.”

Trục Yên lại một phen giữ chặt hắn nói: “Đừng để cho người khác thấy.”

Tình Khuynh cười nói: “Năm đó ta và ngươi cùng học võ, ngươi còn không biết ta sao!”

Lúc này Trục Yên mới buông tay ra, như bùn nhão xụi lơ xuống, ngoan ngoãn được Tình Khuynh đặt nằm ngang, vẻ mặt mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tình Khuynh xoay người ra khỏi sương phòng, lại không ra khỏi viện, vẫn trở lại phòng mình, nhìn thấy Oản Oản bên trong, sau đó dặn dò Oản Oản, bảo nàng chờ đi lung tung, rồi mới một mình ra khỏi viện, men theo hành lang gấp khúc đi thẳng đến tiểu viện của Trục Yên.

Oản Oản ngồi trên sạp thêu thùa, thấy Tình Khuynh lại quái dị như thế, không khỏi bộc phát nghi ngờ, nghĩ lại gần đây mình không làm chuyện gì khiến Tình Khuynh vui buồn thất thường như thế, nàng chỉ giấu giếm Tình Khuynh một chuyện đó là thúc thúc mình, nhưng không phải thúc thúc vẫn chưa đến mà...

Oản Oản dừng tay một chút, cây kim trực tiếp đâm vào ngón cái, máu tươi lập tức nhỏ ra, từng giọt thấm vào trung y trắng như tuyết, nhưng Oản Oản hoàn toàn không lưu tâm đến, thuận tay bỏ kim chỉ vào khay đan, ném trung y qua một bên, vài bước đi lên giường ấm, lại nhìn lên gối đầu trên giường, lòng lạnh hết một nửa, tay run run sờ sờ lên gối đầu, mồ hôi lạnh đều chảy ra, không có, cái gì cũng không có, nàng thế mà lại quên, nàng để tất cả thư của tỷ tỷ vào trong gối nằm, mà ngày hôm đó có thích khách, chém loạn thất bát tao trên giường, vốn dĩ gối đầu của nàng cũng chỉ chém hư rồi, vậy... Ngày đó nàng ra ngoài gặp phải Tùy Ý, Tình Khuynh lúc đó lại ở trên giường...

Oản Oản khóc không ra nước mắt, điều này sợ là... tất cả đều ở trong tay Tình Khuynh rồi.

Không biết đứng đó bao lâu, phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Oản Oản nghe hắn đi đến, cũng không dám quay đầu, chỉ áy náy hỏi: “Chàng đều biết rồi?”

Sau lưng, Tình Khuynh nửa ngày không phát ra âm thanh, mãi đến khi Oản Oản nhìn không được muốn quay đầu, mới ừ một tiếng, đúng là cực kỳ lạnh nhạt.

Oản Oản sống mũi chưa xót, cũng không dám rơi lệ, chỉ cúi đầu, không nói gì thêm, hiện tại nàng tâm loạn như ma, đối mặt với tình hình như vậy, chỉ có thể cho nàng một chút thời gian để nàng dần đo cân nhắc.

Nhưng lúc này Tình Khuynh thấy Oản Oản không lên tiếng giải thích, ngược lại im lặng trầm mặc, hắn rất hoảng hốt, bước nhanh đến bên người Oản Oản, một phen nắm giữ cánh tay nàng, kéo vào trong lòng, lần đầu tiên dùng ngữ khí bá đạo nói: “Nàng đừng hòng bỏ đi, khế ước bán thân của nàng còn ở chỗ ở ta, nàng vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi ta.”

Oản Oản chôn ở trong lòng hắn, ngửi mùi hương kia, trong mắt chưa xót càng sâu, ngữ khí này nàng đã nghe từ chỗ Dịch Ngạn Chi, hắn cũng từng bá đạo nói với Tình Khuynh như thế, nhưng Tình Khuynh lại vô tình đáp trả, mà lúc này, Tình Khuynh cũng dùng ngữ khí như vậy với nàng, nàng lại cảm thấy lòng tràn đầy ấm áp, một loại cảm giác được người cần đến, được người khát cầu, trải rộng toàn thân, tựa như có một dòng điện chạy qua vậy.

“Nàng đừng mong trốn khỏi, ta sẽ không cho nàng cơ hội, bất luận ai tới đón nàng, trừ phi ta chết, bằng không... bằng không... um...” Không đợi Tinh Khuynh nói xong, đôi môi thom mềm của Oản Oản đã đề lên, mang theo cảm động chua xót, dùng sức đập lại nam nhân này.

Tinh Khuynh bị hôn đầu tiên là sững sờ, sau đó vui sướng khó nhìn, gần như khiến hần ngất xỉu, hai tay càng thêm ôm chặt giai nhân trong lòng, cánh môi mở ra, ăn ý trấn an, sau đó liền bá đạo xâm lược, thật giống như chỉ có như vậy, nữ nhân trong lòng mới vĩnh viễn sẽ không rời đi, trở thành bạn đời vĩnh viễn không ruộng bỏ hần.

“Tinh Khuynh, Tinh Khuynh... Khanh...” Gần như bám tại trên người Tinh Khuynh, bị hôn đến cần cổ, Oản Oản mơ hồ gọi, dần dần chỉ gọi một chữ trên tấm ngọc bài kia, Oản Oản dường như có một loại dự cảm, tên thật của Tinh Khuynh gọi là “Khanh”.

Tinh Khuynh bị nàng gọi đến động tình, một phen bế Oản Oản đi đến trên giường, hần cảm thấy rốt cuộc bản thân không chịu nổi nữa, cảm giác toàn thân tràn ngập tình ái, hiện tại hần chỉ muốn xé ruột Oản Oản vào trong bụng, hần chưa từng có cảm giác mình cần một người đến như thế, càng không có cách nào tưởng tượng hần lại sợ hãi mất đi một người như thế. Hần đã từng không chút do dự chặt đứt tình cảm với Dịch Ngạn Chi, khi đó cũng đau đớn, thậm chí hần còn cảm thấy sống không còn yêu, nhưng khi hần nhìn thấy lá thư tỷ tỷ Oản Oản gọi đến, loại cảm giác hoang mang khủng hoảng cùng cực này lại khiến hần lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết. Hần... đã không thể chấp nhận kết quả mất Oản Oản.

“Nếu nàng muốn, thì giết ta đi, ta sẽ đưa dao cho nàng, tuyệt đối không chống trả...” Tinh Khuynh xé rách quần áo Oản Oản, cấp bách muốn tuyên thệ quyền sở hữu của mình, lời nói nghiêm túc của hần khiến Oản Oản sợ hãi.

Oản Oản một phen giữ chặt bả vai Tinh Khuynh, hôn lên vành tai của hần, như vừa an ủi một con vật bị thương, vừa vuốt tóc hần, nhẹ nhàng nói: “Ta không đi, thức thức đến, ta cũng không đi, cho dù đi, ta cũng đi cùng chàng, ta sẽ không giết chàng, ta luyến tiếc... chàng đừng nói những lời này nữa, ta sẽ đau lòng...”

Vừa nói xong, một giọt lệ nóng bỏng tràn xuống ngực Tinh Khuynh, Tinh Khuynh thương tiếc dùng ngón cái vuốt qua khóe mắt rơi lệ của Oản Oản, ánh mắt sâu thẳm, hốc mắt đỏ ửng nói: “Được, ta tin nàng, nàng nói gì ta cũng tin, nhưng nàng nhớ kỹ, nếu như rời khỏi ta, chính là bảo ta đi chết, ta sẽ không chút do dự đi tìm chết...”

Nước mắt Oản Oản tràn ra càng nhiều, nghẹn ngào không thể thốt ra lời, nàng đối với tình cảm mãnh liệt như vậy cũng chưa từng sợ hãi đến như thế, ngược lại kích động không thể tự kiềm chế. Nàng cần tình cảm như vậy, nàng cần một người nam nhân toàn tâm toàn ý yêu nàng như vậy, nàng cần chứng minh bản thân: không phải là không có ai yêu nàng, nàng cũng không cần phải sử dụng thủ đoạn cực đoan để có được một người nam nhân nữa. Hiện tại đã có một người nam nhân dùng mạng của hần yêu nàng, bất luận trong tình yêu của hần chứa đựng bao nhiêu biến thái không muốn xa rời, bất luận hần từng là người đồng tính thích nam nhân, nàng cũng muốn mạnh mẽ đáp lại và yêu thương hần.

Bởi vì, hần và nàng, trừ bỏ những người có đôi có cặp, là những người cô độc nhất trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Trong dư vị sau khi hưởng thụ cực lạc, Oản Oản hí hóp mắt, cọ cọ vào cổ Tinh Khuynh hỏi: “Chàng mới vừa làm cái gì á?”

Tinh Khuynh tròn mắt một cái, lại lộ ra một chút ngượng ngùng, sau đó vươn tay với lấy thâm y của mình qua, từ bên trong lấy ra một cái bọc nhỏ, khiến Oản Oản nhìn thấy quen mắt.

“Đây là vật lần trước Tiêu Như Hề nhờ ta đưa cho Trục Yên, sao vậy? Hần không mở ra xem sao?” Nhìn thấy bọc nhỏ còn được bao kín, Oản Oản không hiểu hỏi.

Tinh Khuynh cầm cái bọc nhỏ kia, xoay người nhòem dậy, vừa mặc quần áo vừa nói: “Hần không mở ra, nhưng hình như Mặc Thiển muốn tìm thứ này, cũng may sau khi hần cất vật này đi, cũng không nói cho ai khác.”

Oản Oản cũng đứng dậy theo, vừa mặc quần áo vừa nói, “Mặc Thiển muốn?”

Tinh Khuynh mặc xong y phục của mình, liền đến giúp Oản Oản mặc quần áo vào, động tác vậy mà lại không ngốc chút nào, trong lòng Oản Oản hơi có mùi dấm chua, tên này khẳng định là trước đây đã từng mặc quần áo cho Dịch Ngạn Chi. Sau lại cười thầm, sau khi mình đến đây, phần lớn thời gian, quần áo của Tinh Khuynh đều là nàng mặc cho hần, bây giờ đổi lại, nàng còn có thể oán giận cái gì.

“Ừ, Mặc Thiển đã từng hỏi Trục Yên, Tiêu Như Hề có đưa vật gì cho hần không.”

Oản Oản kéo vạt áo của mình, lưỡng lự nói: “Vậy sao Mặc Thiển không đến hỏi ta, ta là người tiếp xúc cuối cùng với vật Tiêu Như Hề đưa mà.”

Tĩnh Khuynh xuống giường, đỡ Oản Oản đứng lên nói: “Nếu quả thật hấn có mưu đồ gì, vậy hấn sẽ không dễ dàng hành động bừa bãi.”

Oản Oản dẫn Tĩnh Khuynh đến trước bàn trang điểm trên sạp, cẩn thận buộc tóc cho hấn, sau đó cầm lấy ngọc quan sáng nay dùng qua, nói: “Chàng nghi ngờ Mặc Thiên?”

Tĩnh Khuynh nhìn gương đồng, nói nhỏ: “Hấn có hiềm nghi, nhưng khả năng là có người muốn khiến chúng ta lẫn lộn, để chúng ta cho rằng hấn là phản đồ, dù sao theo như lời Trục Yên, Mặc Thiên là người của Thái tử, như vậy chỉ cần chúng ta chống lại hấn, sẽ khiến người khác có kẻ hở để chui vào.”

Oản Oản gật gật đầu, vuốt mái tóc Tĩnh Khuynh nói: “Đúng là như thế, còn không bằng án binh bất động, chúng ta ở thế yếu, chỉ có thể tùy thời cơ mà hành động, bảo vệ tốt bản thân là trước nhất.”

Tĩnh Khuynh ngẩng đầu, nắm chặt tay Oản Oản, ánh mắt nhu tình nói: “Để nàng đi theo ta phải chịu lo lắng rồi.”

Oản Oản chỉ cười không nói, nếu Tĩnh Khuynh không chuộc nàng tới đây, hiện giờ không biết là nàng rơi đến nông nổi nào rồi, hấn là người nàng nên cảm kích chứ không phải oán trách mới đúng.

Hai người một lần nữa sửa sang ổn thỏa, ban đầu hai người vốn là tiêu sái bước ra, nhưng lúc hai cùng nhìn đến bầu trời quang đãng thì mặt mũi cũng không khỏi đỏ bừng đến mang tai, khó thấy một ngày đẹp trời như vậy, cũng có vài phần xấu hổ, đều sợ đối phương xem thường mình, lo được lo mất.

Tĩnh Khuynh mang theo Oản Oản một lần nữa trở lại phòng Trục Yên, Trục Yên dĩ nhiên đã ngủ xong một giấc rồi, đang nóng ruột nhìn cánh cửa chầm chầm, chờ Tĩnh Khuynh đến. Lúc này thấy Tĩnh Khuynh mang theo Oản Oản tiến vào, trong ánh mắt không tự chủ được toát ra mấy phần hâm mộ cùng âm thầm.

“Có đúng là vật này không? Người xem có bị mở ra chưa?” Tĩnh Khuynh bước đến giường ấm, ngồi quỳ ở một bên, giao bọc nhỏ cho Trục Yên.

Trục Yên vươn ra cánh tay gầy mảnh khảnh, đón lấy cái bọc nhỏ, dùng vẻ mặt hoài niệm thống khổ sờ lên nút thắt trên bọc nhỏ, cất giọng khàn khàn: “Không có người mở ra qua, thủ pháp thắt nút này của nàng khác với người khác.”

Tĩnh Khuynh và Oản Oản cũng không thúc giục, chỉ chờ hấn vuốt ve một hồi, mới chậm rãi cởi bỏ nút thắt kia, trong cái bọc nhỏ làm bằng vải thô, rơi ra hai tấm vải lụa, nhìn từ mặt sau mảnh vải toàn là nét mực li ti, mặt trên hấn là đầy chữ.

Trục Yên hít một hơi thật sâu, bàn tay run run, cố lấy dũng khí mở ra một trong hai tấm lụa đó, lập tức thở từng ngụm từng ngụm, bả vai gầy trơ xương run rẩy kịch liệt, hai mắt bỗng chốc trào ra nước mắt. Tĩnh Khuynh vừa thấy không tốt, vừa đi qua ôm vai hấn, lại nhìn đến vật trong tay hấn, cũng kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người.

“Như Hề, Như Hề!” Trục Yên bất chợt mạnh mẽ nhóm người, dùng sức muốn đẩy Tĩnh Khuynh ra, giẫy dụa muốn ra chạy ra ngoài, Tĩnh Khuynh bắt đắc dĩ vươn cánh tay ghim chặt hấn, giữ hấn tại trên giường, nhẹ nhàng khuyên giải.

“Người đọc một tờ khác xem, nói không chừng nàng còn dặn dò cái gì.”

Trục Yên thân mình chấn động, quay đầu vội vàng tìm kiếm một tấm lụa khác rút trên mặt chăn, run tay mở ra, chữ trên đó không nhiều, nhưng lại khiến Trục Yên xem xong lệ nóng doanh trùng (nước mắt vui mừng), bàn tay phải gầy như que củi che miệng, cổ họng nén tiếng khóc bi thương, giống như tiếng khóc xót thương từ trong máu.

Trong lòng Oản Oản lạnh như băng, nàng có dự cảm, có lẽ nàng sẽ không còn được gặp lại nữ nhân kiều ngạo thanh cao như trúc kia nữa...

“Như Hề... Như Hề... Hề Nhi... Hề Nhi của ta...” Rốt cuộc kiềm nén không được nữa, Trục Yên nghiêng người tựa vào trong lòng Tĩnh Khuynh, gục đầu khóc lớn, nước mắt dần dần làm ướt quần áo Tĩnh Khuynh, dường như không thể ngưng được nữa.

Trên đường trở về phòng, Tĩnh Khuynh vẫn không lên tiếng, hấn nhìn lên nóc nhà phía xa, thần hồn không biết đi đâu, ánh mắt mê mang khiến Oản Oản có chút không yên, lại chỉ có thể theo phía sau, không tiếng động hỗ trợ. Nàng không bước qua xem hai tấm lụa kia, nhưng thấy bộ dáng của Trục Yên, vật kia hấn là cực kì hữu dụng với Trục Yên, mà lá thư Tiêu Như Hề lưu lại, chỉ sợ là di thư để lại, bằng không dựa vào mức độ nản lòng của Trục Yên đối với Tiêu Như Hề trước đó, hấn sẽ không khóc thê thảm đến ngắt đi như vậy.

Oản Oản nhìn Tĩnh Khuynh ở trước mặt, Tĩnh Khuynh từng mãnh liệt phản đối Trục Yên và Tiêu Như Hề như thế, bởi vì Tiêu Như Hề lợi dụng Trục Yên trèo lên phú quý, thật ra nàng cũng rất chán ghét loại nữ nhân như vậy, nhưng đồng thời, nàng cũng có thể lý giải được hành động của Tiêu Như Hề, một nữ nhân, một bé gái mồ côi mất đi cha mẹ, điều nàng có thể làm chính là khiến bản thân được gả vào một gia đình tốt, tương lai có thể có một chỗ dựa che chở bản thân, tuy rằng Trục Yên cực kỳ yêu nàng, nhưng bản thân Trục Yên cũng thân bất do kỷ, lại lấy cái gì đảm bảo cho tình yêu mỏng manh của hai người đây?

Nhưng Oản Oản lại không ngờ Tiêu Như Hề lại kiên quyết như thế...

“Oản Oản, nàng nói ta sai rồi sao?” Vào phòng, ngồi trên sạp, Tĩnh Khuynh ôm lấy thắt lưng Oản Oản, tựa đầu dán lên bụng nàng, hoang mang nói.

Oản Oản vuốt ve cần cổ mềm mịn của Tĩnh Khuynh, cúi đầu nói: “Lập trường của mỗi người khác nhau, chàng là bằng hữu của Trục Yên, tất nhiên sẽ đứng trên góc độ tốt mà nghĩ cho hấn, theo như điều các người thấy trước đây, Tiêu Như Hề và Trục Yên cũng thật sự không xứng đôi, chẳng qua là thế sự vô thường thôi...”

Tĩnh Khuynh kéo Oản Oản tựa vào trong ngực mình, dùng thanh âm không thể nghe rõ nói bên tai Oản Oản: “Vật Tiêu Như Hề đưa chính là danh sách vây cánh trong triều đình của Ngũ hoàng tử, rất nhiều đều là thế gia ám thân, bên ngoài nhìn không ra, như vậy, Thái tử muốn động thủ cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Oản Oản cũng biết danh sách kia là quan trọng cỡ nào, Văn Trung Hầu là nhạc phụ của Ngũ hoàng tử, đích nữ của hắn gả cho Ngũ hoàng tử, hiện nay sinh được hai người con, địa vị cũng cố, cho nên Văn Trung Hầu rất trung thành với Ngũ hoàng tử, hắn vì Ngũ hoàng tử mà chiêu mộ quan viên cũng không ngạc nhiên, khó trách Trục Yên muốn vào phủ Văn Trung Hầu để bị lão nam nhân kia làm nhục, lại không nghĩ rằng gặp phải kiếp nạn đời này của Trục Yên, nếu quả thật Tiêu Như Hề đã chết, như vậy chỉ sợ Trục Yên sẽ không độ được kiếp số này.

Tĩnh Khuynh ở bên tai Oản Oản, nhẹ nhàng thở dài nói: “Ta không nghĩ tới, nữ nhân kia... nàng ta từng muốn gả cho Nhị thiếu gia Trần gia, không tiếc lợi dụng Trục Yên để gạt bỏ thân phận khác biệt như vậy, lại cuối cùng xả thân mạo hiểm chỉ vì tự do của Trục Yên... Oản Oản, ta có chút hối hận ...”

Oản Oản nắm chặt tay Tĩnh Khuynh, lắc đầu nói: “Không can hệ gì tới chàng, có đôi khi nữ nhân chỉ cần xúc động một cái là có thể hy sinh tánh mạng vì người mình yêu, như thế xem ra, Trục Yên không nhìn lầm người, cũng không yêu sai người.”

Tĩnh Khuynh dùng sức ôm chặt Oản Oản, dường như chỉ cần như vậy, hắn sẽ không mất đi ấm áp trong lòng.

“Ta sẽ không buông tay, ta không muốn giống Trục Yên, nếu phải chết, vậy thì chết cùng nhau, tuyệt đối không được lưu lại một người trong chúng ta.”

...

Tháng Ba trong mạch nước ngầm bắt đầu khởi động này lặng lẽ trôi qua, Đông lang quân không có tin tức gì, dần dần, nhóm tiểu quan trong viên bắt đầu thấp thỏm sợ hãi, từng người hoặc từng nhóm đến chỗ Dương quân sự chứng thực, đều bị Dương quân sự lấy lý do Đông lang quân thăm người thân chưa về, đuổi trở về. Theo như tình huống trước mắt, giấy không thể gói được lửa, sớm hay muộn cũng có một ngày, Dương quân sự và nhóm tiểu quan đều sẽ biết, thậm chí có một số người còn có thể sinh lòng bất chính.

Trong thời gian đó, Trục Yên nhiều lần vùng vẫy, lần nào cũng ý đồ rời khỏi viên để đi tìm Tiêu Như Hề, nhưng thân mình hắn thật sự quá yếu, ngay cả bước đi còn có vấn đề chứ đừng nói gì đến ra ngoài tìm người. Tĩnh Khuynh hết cách, chỉ có thể đồng ý với hắn, bảo gã sai vật trong viên ra ngoài dò thám tin tức. Nếu Tiêu Như Hề thật sự xảy ra chuyện, vậy phủ Văn Trung Hầu không thể lừa gạt cho qua chuyện được, một hồi lễ tang sợ là không thể thiếu. Mặc dù nàng là họ hàng bên ngoại của Trần gia Văn Trung Hầu, nhưng dù sao Tiêu Như Hề vẫn là cô nương nhà họ Tiêu, bọn họ không phải là người một nhà.

Trục Yên được Tĩnh Khuynh giải thích thuyết phục, cũng không lại làm âm ỉ nữa, ngược lại tập trung tinh thần bồi bổ thân thể, Tồn đại phu có yêu cầu cái gì, có khó khăn hơn nữa hắn cũng nghe theo, hắn chỉ hy vọng trong thời gian ngắn nhất, khôi phục thân thể, rời khỏi viên, tự mình đi tìm người.

“Chàng thật sự quyết định sao?” Đờ vai Tĩnh Khuynh, đôi mi thanh tú của Oản Oản hơi nhíu lại.

Tĩnh Khuynh vuốt cánh tay ngọc trên bả vai, gật gật đầu, mang chút ý cười nói: “Bất luận có phải âm mưu hay không, ta cũng phải thử một lần.”

Oản Oản nhìn ra ngoài cửa sổ, mầm cây đã nảy nở màu xanh biếc, qua một tháng nữa là đến Hạ Chí rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, nếu không phải hiện tại tình cảnh xung quanh phức tạp, bọn họ lại bị rơi vào bên trong vũng bùn, nàng thật muốn cùng Tĩnh Khuynh ra ngoài dạo chơi vui vẻ một chút, nhìn xem thế giới mà nàng mới đến một năm này.

“Chúng ta chỉ như con kiến, đều là quân cờ của Thái tử, bất luận Đông lang quân có trở về hay không, chúng ta đều không thể không bị động mà chấp nhận, ta vốn nghĩ muốn thế chỗ Trục Yên, làm xong nhiệm vụ tổ chức, liền mang nàng rời đi, nhưng nhìn thấy kết quả của Trục Yên cùng Tiêu Như Hề, ta đột nhiên muốn đánh cuộc một phen, có lẽ thân thể của ta sẽ trở thành cây cờ cứu mạng chúng ta.” Tĩnh Khuynh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, đông hàn đã qua, ngênh đón xuân ý, mặc dù còn có chút khí lạnh, nhưng rốt cuộc cũng không ngăn cản được sắc xanh lục kia đang dần dần bao phủ đầy mặt đất.

Oản Oản suy nghĩ một lát rồi hồi thần, thấp giọng nói: “Nếu thúc thúc của ta đến, chàng cũng đi cùng ta được không?”

Mặc dù không muốn đả kích Oản Oản, nhưng Tĩnh Khuynh vẫn ngửa đầu trả lời: “Chúng ta đã bị cuốn vào cuộc, còn thiếu chút nữa là bỏ mạng, chỉ sợ là họ sẽ không để chúng ta dễ dàng rời đi như vậy.”

Oản Oản nán lòng rũ vai, từ phía sau ôm lấy cổ Tĩnh Khuynh, ghé vào trên lưng hắn, không thể không chấp nhận sự thật, nếu thúc thúc đến là mấy tháng trước, khi đó nàng cũng chưa hề biết cái gì, Tĩnh Khuynh cũng không vì muốn rời đi mà tiếp nhận nhiệm vụ, bọn họ nói không chừng có thể tồn chút trắc trở mà rời khỏi nơi này. Nhưng hiện tại, nàng lo lắng sẽ liên lụy đến thúc thúc.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Màn đêm buông xuống, có một bóng đen bay qua nóc nhà, nhẹ nhàng đáp xuống sân, nghiêng người lách vào bóng tối, xem xét xung quanh, men theo chân tường đi đến một song cửa sổ, gõ nhẹ hai cái. Cửa sổ mở ra từ bên trong, trong nháy mắt, bóng đen kia lật người nhảy qua cửa sổ, nhảy vào phòng ngủ bên trong, trong phòng một mảnh tối đen, trên một cái sập bên cạnh có một người đang ngồi ẩn mình trong bóng đêm, bóng đen kia cũng không lên tiếng, chỉ từ trong lồng ngực lấy ra một vật, vươn tay nâng lên trước mặt người nọ, sau đó liền khom người thi lễ, quay đầu phi thân một cái liền rời đi, biến mất vô tung vô ảnh.

Oản Oản đóng cửa sổ lại, trở lại trên sập, đốt ngọn đèn lên cho Tinh Khuyết, Tinh Khuyết ngồi cạnh án thư đang cầm lấy vật đó ở trước mặt, đúng là một tờ giấy trắng, mặt trên chỉ chít xen kẽ toàn chữ là chữ. Tinh Khuyết rất nhanh đã đọc xong, liền giờ tờ giấy lên phía trên ngọn đèn, trong nháy mắt mảnh giấy kia đã hóa thành từng mảnh tro bụi, bị gió thổi đi không thấy bóng dáng.

Trên mặt Tinh Khuyết không lộ chút biểu cảm suy nghĩ một hồi, sau đó kéo tay Oản Oản trở lại trên sập, buông màn che xuống, Oản Oản nghiêng đầu nằm ở bên người Tinh Khuyết, nhìn đôi mắt hắn ngây ra suy nghĩ, biết là hắn đang tiêu hóa nội dung trên tờ giấy kia, hắn nắm chặt tay nàng, có chút vô thức dùng sức, có thể thấy được nội dung trên trang giấy kia khiến nội tâm Tinh Khuyết sôi trào chứ không bình tĩnh như mặt ngoài.

“Oản Oản, chúng ta có thể rời khỏi nơi này, chỉ là lộ trình sẽ có chút hung hiểm, nàng có sợ không?” Tinh Khuyết dán tại bên tai Oản Oản, nhỏ giọng nói.

Oản Oản lắc đầu, nhìn thẳng vào Tinh Khuyết.

Tinh Khuyết cười khẽ, nửa hàm răng lộ ra, xinh đẹp như Hồ tiên của Thanh Khâu*, khiến Oản Oản bất tri bất giác chìm đắm vào trong đó, gương mặt lộ ra vẻ si mê hiếm thấy. Về mặt này rõ ràng khiến Tinh Khuyết rất sung sướng, hắn rũ con ngươi xuống, hàng mi cong vút run run khép lại, hôn lên mí mắt Oản Oản, hương vị ẩm ướt thơm ngát kia, khiến Oản Oản phảng phất như đang ở giữa trăm hoa, từng bước trầm luân.

(*Thanh Khâu: trong “Sơn Hải Kinh”, Thanh Khâu là một quốc gia có nhiều sản vật phong phú, bốn mùa là mùa xuân, chẳng những dân cư toàn là con dân của thần, mà còn sản sinh ra nhiều động vật chủng loại yêu quái nổi tiếng, nổi tiếng nhất là Cửu Vĩ Hồ Ly (hồ ly chín đuôi).)

“Oản Oản, thân thể của ta rất phức tạp, thậm chí ngay cả ta cũng có chút cảm thấy ngột ngạt, nhưng chuyện thích khách ám sát ngày ấy vô cùng xác thực, chúng ta lại không có giá trị gì khác có thể lợi dụng, chỉ sợ... theo như lời bọn họ thực sự vài phần có thể tin.” Tinh Khuyết vuốt ve gò má tròn mọng của Oản Oản, yêu say đắm nói.

Oản Oản bị lời nói của hắn gọi hồi hồn, trong lòng cảm thấy bản thân có chút mất mát, mình dạo chơi trong con sóng tình đã mấy kiếp rồi, thế mà lại không chống cự lại được một con tiểu hồ vừa mới tu thành tinh, có thể thấy được bản thân cũng lắm chỉ là một phạm phụ tục nữ, gập sặc liền này lòng tham.

Để giảm bớt vẻ ngây ngốc của mình vừa mới lơ đãng biểu hiện ra, Oản Oản tận lực nghiêm túc hỏi: “Vậy hắn nói trong viên chúng ta có rất nhiều người núp trong bóng tối, là thật sao?”

Tinh Khuyết nhướng mày, thờ dãi nói: “Quả thật, hơn nữa chuyện trong viên này, chỉ sợ đều đã bại lộ, có lẽ vì bọn chúng tìm kiếm bản danh sách Tiêu Như Hề trộm ra mới không động thủ, đề phòng chúng ta ngọc nát đá tan, tiêu hủy danh sách, hoặc là công khai chiêu cáo thiên hạ.”

“Vậy đám người Trục Yên làm sao bây giờ?” những người khác Oản Oản không quen thuộc, nhưng Trục Yên, Xuân Thiệu, còn có Liên Âm, nàng đều quen biết, thậm chí đại thúc gác công, nàng đều có hảo cảm, nàng hi vọng dưới tình huống không liên lụy đến bản thân, có thể giúp bọn họ một phen, dù sao nếu lọt vào trong tay Ngũ hoàng tử, chỉ sợ cũng sẽ sống không bằng chết.

Tinh Khuyết thờ dãi, ôm Oản Oản, buồn bực nói: “Yên tâm, bọn chúng vẫn chưa dễ dàng động thủ như vậy, suy cho cùng vẫn còn sự tồn tại của phủ Ninh Viễn Hầu đó thôi, Ngũ hoàng tử không thể bỗng chốc đánh vỡ cân bằng được, nàng nghĩ lại xem, thủ hạ của Thái úy phần lớn đều là võ quan.”

Lúc này Oản Oản mới nghĩ đến bản thân xem nhẹ người đứng sau Hưởng Quân Viên, mặc dù Đông lang quân thật sự mất tích, phủ Ninh Viễn Hầu cũng sẽ không sụp đổ được, hơn nữa Thái úy cũng sẽ không bỏ mặc tất cả, chỉ cần nghĩ cách giao danh sách đưa đến phủ Ninh Viễn Hầu hoặc phủ Thái úy, những cái tên trong danh sách kia, ắt sẽ phải nhận đả kích ở từng trình độ khác nhau, Ngũ hoàng tử cũng sẽ “ốc còn không mang nổi mình ốc”, người trong viên lúc đó dĩ nhiên có thể bảo vệ.

“Vậy mật thám kia là ai, tra không được sao?” Oản Oản luôn cảm thấy mật thám trong viên cứ như một trái bom hẹn giờ, lúc nào đều có thể phát nổ, tuy rằng hiện tại thân thể Tùy Ý đã khôi phục, nhưng chuyện đêm đó giống như một con ác mộng, khiến một đứa bé hoạt bát sáng sủa trở nên trầm mặc, không bao giờ muốn ra khỏi sân nữa, thậm chí lúc nào ra ngoài đều phải có người đi cùng, bằng không căn bản sẽ không yên ổn, nóng nực khó chịu.

Tinh Khuyết vươn tay mò vào trong áo Oản Oản, cười lạnh nói: “Nếu bọn họ muốn khiến ta tin vào thân thể của mình, cũng phải bỏ ra một chút giá cao vì ta.”

“Ý chàng là...”

Tinh Khuyết hôn lên cổ Oản Oản, nói: “Ta vẫn không tin Mặc Thiển sẽ là mật thám.”

Ngày hôm sau, Tinh Khuyết liền sai người đi ra ngoài một chuyến, Oản Oản biết, Tinh Khuyết đây là giao nhiệm vụ tìm kiếm mật thám cho tổ chức hắc y nhân kia. Tinh Khuyết cũng không trực tiếp nói thân thể mình cho Oản Oản, chỉ nói chờ hắn thật sự nắm chắc được tám phần, hắn mới có thể chính

miệng nói cho nàng biết.

Trong khoảng thời gian hắc y nhân tìm kiếm mật thám, trong viện lại trở nên vô cùng an tĩnh, nỗi lo đề phòng sợ hãi thích khách lại đến nữa trong lòng Oản Oản cũng chậm chậm buông xuống, nàng đoán rằng bọn thích khách kia cũng sợ tổ chức hắc y nhân, biết Tinh Khuynh đã tiếp xúc với hắc y nhân, liền tạm thời xếp cờ thu trống, chỉ cần hắc y nhân không rời đi, như vậy nhất thời nửa khắc các nàng sẽ không gặp nguy hiểm.

Tinh Khuynh tựa hồ cũng sợ những người khác gặp chuyện không may, liền lấy lý do trấn an Trục Yên và tình dưỡng, đem Liên Âm, Xuân Thiều cùng với mỗi tùy thị đáng tin của họ mang về viện mình, thuận tiện cũng âm thầm chú ý nhóm nô bộc trong viện, đề ngừa bọn họ “ăn cây táo, rào cây sung”.

Bày vật vấy dài thâm y, một tay nâng đáy một tay đỡ vành chén, Oản Oản cung kính đặt chén trà bột lên trước mặt người trung niên đối diện, rồi sau đó thu lại hai chân, kéo thẳng mu bàn chân, sống lưng thẳng tắp, đoan chính ngồi quỳ bên cạnh bàn nhỏ, thoáng cúi đầu.

Người trung niên kia nhấp một ngụm trà bột, nhếch miệng cười nói: “Trà ngon.”

Oản Oản hơi hơi khom người nói: “Là Hồng Đậu tùy thị bên người Liên Âm tay nghề tốt, Oản Oản chỉ là mượn hoa hiến Phật.”

Người trung niên khoát tay, vẻ mặt hiền từ nói: “Oản Oản cô nương không cần khiêm tốn, Tinh Khuynh công tử may nhờ có cô nương chăm sóc, sắc mặt thoát nhìn cũng tốt hơn mọi ngày rồi.”

Oản Oản đành phải khiêm tốn nói: “Dương quân sự quá khen.”

Người trung niên kia lại cười nói: “Đâu có đâu có, cô nương ở trong viện, danh tiếng vô cùng tốt.”

Oản Oản rũ mí mắt, không dám nhìn thẳng vào người này, chỉ tại lúc hần uống trà, làm bộ lơ đãng nghiêng đầu, ghi nhớ diện mạo hần vào trong đầu. Người này tuổi tác khoảng hơn 40 tuổi, tóc hoa râm, dáng người gầy, một bộ thâm y màu lam xám khiến hần thoát nhìn thật không nổi bật, đôi mắt mang theo nếp nhăn thường xuyên híp lại giống như thị lực không tốt, nhưng thỉnh thoảng lại lóe ra tinh quang, khiến Oản Oản kết luận người này tất có bụng dạ, trên cảm hần thừa thốt mấy sợi râu, đôi lúc thoát nhìn có chút bi ối nhếch nhác, nhưng Oản Oản chú ý tới móng tay hần sạch sẽ gọn gàng, gấu áo cũng không có một chút vết dơ, một đôi giày bằng sợi đay gai ở bên cạnh xỏ sợi tua ra, không giống như người tiêu tiền như nước. Hiện nay hần quản lý toàn bộ Hưởng Quân Viên, mà vẫn giản dị gần gũi, đối nhân hòa nhã, tựa như một lão quân gia tràn ngập hiền từ, tận tụy cẩn trọng tạm thời thay thế mọi chuyện trong viện. Hần chính là người mà Oản Oản vẫn luôn không quá quen thuộc - Dương quân sự.

“Aizz...” vẻ mặt vốn đang tươi cười rạng rỡ của Dương quân sự bỗng nhiên ừ ừ xuống, mang theo bi thương nói: “Không biết chủ nhân nhà ta bây giờ đang ở đâu... hiện tại ăn có ngon không, mặc có ấm không?”

Oản Oản cũng hòa theo lộ ra một chút lo lắng, đồng ý nói: “Quân sự và lang quân cảm tình thật tốt, chúng ta cũng cực kì lo lắng cho lang quân, thật hy vọng ngài ấy sớm ngày trở về.”

Dương quân sự dùng tay áo che lại nâng chén trà lên, lại nhấp một ngụm, hai tròng mắt giấu trong màn hơi nước lại híp lại đánh giá Oản Oản.

“Không biết chủ nhân nhà ta trên đường có gặp chuyện gì nguy hiểm hay không đây!”

Tay Oản Oản đặt trong tay áo bất chợt nắm chặt, sau đó chậm rãi buông ra, trên mặt cười nói: “Khẳng định là không rồi, nói không chừng chỉ là về trễ, qua vài ngày nữa chắc sẽ có tin thôi.”

Dương quân sự buông chén trà, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Oản Oản, nhưng Oản Oản cúi đầu làm bộ không để ý, lại càng không đề cập đến chuyện phủ Ninh Viễn Hầu đến tìm Tinh Khuynh, Tinh Khuynh vốn là muốn tìm Dương quân sự thương lượng việc này, nhưng phủ Ninh Viễn Hầu đã gửi thư nói là có mật thám, như vậy ngoại trừ người Tinh Khuynh cảm thấy tin cậy, còn lại hần đều phải giấu diếm, ngay cả Dương quân sự cũng không ngoại lệ.

“Ta nghe nói Tinh Khuynh công tử đón Trục Yên công tử, Liên Âm công tử, Xuân Thiều công tử cùng vào ở trong viện các người?” Dương quân sự vẫn vẻ mây sợi râu, giống như lơ đãng hỏi.

Chân Oản Oản có chút tê, cũng không dám cự quấy, chỉ đoan trang mỉm cười nói: “Thân thể của Trục Yên công tử bị tổn thương quá mức, Liên Âm công tử lại ăn phải đồ hồng, công tử nhà ta thấy Tôn đại phu trị một người cũng là trị, trị hai người chạy qua chạy lại cũng không thuận tiện, liền đều nhận lấy vào viện, về phần Xuân Thiều công tử, hần tuổi còn nhỏ, đến viện chúng ta tham gia náo nhiệt, đây còn không phải là chờ lang quân trở về, hần liền phải treo quải bài sao...”

Dương quân sự gật gật đầu, cười nói: “Cũng đúng, sau này cũng không còn nhiều thời gian tụ họp như vậy...”

Oản Oản vẫn luôn cảm thấy trong lời nói của hần có hàm ý khác, nhưng lại không nghe ra được điều gì đặc biệt, đành phải lá mặt lá trái, qua loa cho xong.

Dương quân sự cũng không biết có nhìn ra không, chỉ ho khan hai tiếng lại hỏi: “Nghe nói, vị biểu tiểu thư của phủ Văn Trung Hầu có đến tìm người?”

Oản Oản làm bộ không hề suy nghĩ, ngay thơ gật đầu nói: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ, một tiểu thư khuê các thế mà lại đi thích một tiểu quan trong viên chúng ta, còn cầu ta cho nàng được gặp Trục Yên công tử một lần.”

Dương quân sự bị lời này của nàng chặn nghẹn đứng, ngược lại không hỏi gì nữa, chỉ mãi nhìn vẻ mặt Oản Oản hồi lâu, mới nói: “Lời này đừng nói lại

nữa, nếu để truyền ra ngoài, sẽ rước lấy họa đấy!”

Oản Oản lập tức khôi phục bộ dạng nhu thuận, nói: “Biết rồi ạ, đa tạ quân sự chỉ điểm.”

Hai người lại là trầm mặc một hồi, Dương quân sự cảm thấy không thể tìm hiểu thêm điều gì, liền vung tay áo đứng dậy, chuẩn bị cáo từ. Oản Oản dĩ nhiên không dám chậm trễ, đứng lên theo, đưa người ra ngoài, hành lễ cung tiễn. Nhưng sau khi người đã đi xa, Oản Oản còn đứng nhìn từ xa, trong con người mơ hồ mang theo một chút hàn quang.

Lại một đêm khuya, Oản Oản đã sớm tiến vào mộng đẹp, thật nhiều mẫu ký ức gần vừa xa lại vừa quen thuộc, lần lượt từ trong đầu truyền phát ra, sau đó thời gian dường như ngừng lại ở kiếp thứ nhất, nơi đó, trong một buổi chiều mùa xuân của tháng ba, nàng đứng ở bên cầu, nhìn thấy một nam tử khí phách đang cười bạch mã từ xa đến. Mà trong một cái liếc mắt kia, liền định thành chín kiếp... Oản Oản nắm chặt bàn tay, trán phủ đầy mồ hôi, nàng nhìn thấy bản thân phần đầu quên mình, cũng thấy được bản thân chặt vật nhếch nhác thê thảm ra sao khi bị người túm lỏi vào thanh lâu, nam tử kia, diện mạo mơ hồ, đang ôm một thiếu nữ, đứng ở cách đó không xa, lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt kia như thanh kiếm, đâm thẳng vào lồng ngực nàng, đau không thốt ra lời.

Oản Oản cảm giác bản thân đang liều mạng gãy dựa, muốn vùng thoát khỏi hai nam nhân vạm vỡ bên người, nàng muốn hô lên với nam tử kia, nàng đã có người yêu, nàng không hiềm lạ gì hắn, nhưng lời nói ngay bên miệng, lại vẫn không thốt ra được. Ngay tại lúc Oản Oản đang ra sức phản kháng, bỗng nhiên hai cánh tay chợt nhẹ hẫng, hai đại hán bên cạnh bị người đánh ngã xuống đất, Oản Oản chợt quay đầu lại, một gương mặt đẹp như hoa đào, còn điểm lệ hơn nữ tử, cứ như vậy mạnh mẽ xông thẳng vào mắt, vào trong lòng nàng..

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

“Oản Oản... Oản Oản, tỉnh tỉnh lại! Ta ở đây, nàng đừng khóc...”

Trong mê mang, Oản Oản dần dần thức tỉnh, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, mang theo một chút nôn nóng, tràn đầy lo lắng và thương tiếc. Oản Oản nhắm mắt lại, khóe miệng lại cong lên, thuần thực vươn tay ôm lấy nam nhân bên cạnh, đem nước mắt lau lên tiêu y của hắn, dùng sức hít hà, đầy mũi đều là hương hoa.

“Thật là...” Cảm nhận được Oản Oản dựa dẫm, Tinh Khuynh cười khẽ lật nàng lại, vươn tay lấy khăn qua lau lau mặt và trán cho nàng, lại tiến tới hôn một cái, mới nhắm hai mắt lại.

Hai người vừa sắp đi vào giấc ngủ, chợt nghe tiếng cửa sổ gỗ nhẹ, Tinh Khuynh cau mày mở mắt ra, Oản Oản dụi mắt mờ mịt nhìn Tinh Khuynh.

“Nàng cứ nằm đây trước, ta đi nhìn xem.” Tiếng gỗ cửa sổ không đúng mật hiệu, hẳn là không phải người nọ, Tinh Khuynh tùy tiện quơ một kiện áo khoác khoác lên người, kéo màn che đi ra ngoài.

Oản Oản nằm ở trên giường, có chút thanh tỉnh, ngồi dậy khoác áo, đốt lên ngọn đèn trong giường, ngồi chờ Tinh Khuynh quay lại.

Bên ngoài màn che không truyền đến thanh âm gì, cũng không bao lâu, Tinh Khuynh liền vén màn che lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mặc Thiên đến đây... Còn mang theo một người.”

Oản Oản giật mình một cái, đưa tay với quần áo liền mặc vào, Tinh Khuynh buông màn che đi tìm đá lấy lửa, đốt đèn lên, nhất thời trong phòng ngủ một mảnh mờ nhạt.

Oản Oản mặc quần áo xong, lại quần một búi tóc đơn giản, không đeo trâm cài này nọ, mặt mộc không trang điểm từ trên giường đi ra, bởi vì đã thấp sáng đèn, Oản Oản liếc mắt một cái liền nhìn thấy có một người ngồi trên sập, cả người đầy máu, sắc mặt trắng bệch, búi tóc cũng có chút tán loạn, đứng là Mặc Thiên.

“Làm sao lại thành như vậy?” Oản Oản đã sớm biết Mặc Thiên thường xuyên không ở trong viên, mặc dù không biết làm chuyện gì, nhưng mỗi lần hắn trở về đều là rất tốt, chỉ có lần này lại thê thảm hơn.

Mặc Thiên thở hổn hển, chịu đựng đau đớn ngẩng đầu thoáng liếc mắt một cái cười nói: “Sơ suất...”

Oản Oản cũng không hỏi nhiều, chỉ xoay người đốt lò than nhỏ, nấu lại ấm nước nóng, dùng để rửa miệng vết thương và khử trùng vải băng.

“Vị cô nương này, không biết Oản Oản cô nương đã gặp qua chưa?” Mặc Thiên thấy nàng không nhìn vào trong sập, liền nhắc nhở nói.

Oản Oản bắc ấm nước, quay người lại đi đến cạnh sập, mới thấy phía sau Mặc Thiên có một người đang nằm cuộn lại, bởi vì lúc này trước mặt Mặc

Thiên có một chiếc bàn con nên nàng không nhìn thấy. Mặc Thiên thấy nàng nhìn qua, cũng phối hợp xoay cô nương cả người đầy vết thương kia ra trước, Oản Oản nhìn sát lại, liền cả kinh bụng kín miệng, cô nương này quả thật nhìn quen mắt, chính là tỷ nữ bên người của Tiêu Như Hề.

Mặc Thiên buông cô nương kia ra, nhìn Oản Oản nói: “Xem ra Oản Oản cô nương có biết.”

Oản Oản cũng không kiêng dè, thành thật gật đầu nói: “Ta quả thật có biết, nàng ta là tỷ nữ bên người Tiêu Như Hề, ta nghĩ hẳn là Trục Yên công tử cũng biết nàng.”

Tình Khuynh từ trong giường lục ra một ít thuốc chữa thương, những thứ này vốn dĩ là chuẩn bị cho Trục Yên, hiện tại vừa vặn lấy ra sử dụng, hẳn nghe Mặc Thiên nói như vậy, cũng tò mò nói: “Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Sao ngươi lại gặp được nàng ta?”

Mặc Thiên vậy mà có chút lúng túng, vén mái tóc lòa xòa trước trán một chút, thấp giọng nói: “Người có lúc thất thủ, ngựa có lúc rút móng, ta có việc muốn đi điều tra phủ Văn Trung Hầu, lại phát hiện bọn họ đang đuổi giết cô nương này, vì thế liền muốn cứu về để hỏi, cũng không ngờ lại gặp được mai phục, liều mạng mới trốn về được.”

Tình Khuynh cười nhạo nói: “Với thân thủ của ngươi, thế mà phải liều mạng, có thể thấy được mai phục kia lợi hại.”

Nói tới đây, Mặc Thiên lại nghiêm túc nói: “Thật đúng là lợi hại, hơn nữa ta thấy lần này người tham gia mai phục, không chỉ là người Thần quốc chúng ta.”

Tình Khuynh thu lại nụ cười, đi tới, vừa giúp hắn cởi áo khoác bị chém rách bên ngoài vừa nói: “Chẳng lẽ là người Khôi quốc?”

Mặc Thiên nhin đau, gật đầu nói: “Nhìn chiêu thức, rất có khả năng.”

Tình Khuynh cảm lấy mảnh áo dính máu kia, trầm mặc, tuy rằng Khôi quốc trọng văn khinh võ, quân đội cũng toàn là đám cùi cọc, nhưng bọn họ có một điểm mà Thần quốc không thể bằng được, đó chính là ám sát, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Thần quốc và Khôi quốc vẫn luôn giao chiến nhiều năm như vậy, mà Khôi quốc luôn luôn bại trận, lại chỉ dùng “Chết tử” (con tin chính trị) đã đổi được bình an. Mặc dù Thần quốc binh hùng tướng mạnh, nhưng vẫn không nuốt nổi thủ đoạn ám sát cực mạnh của Khôi quốc, vì thế bức ép Khôi quốc đến nóng nảy, ngay cả đầu não của hoàng đế Thần quốc đều phải chuyển nhà.

Oản Oản không tiện nhìn Mặc Thiên thay quần áo, nàng đành phải quay lưng, đi tìm tiểu y và trung y của mình, đợi một lát Mặc Thiên bôi thuốc xong, còn phải đặt cô nương kia lên giường, nàng sẽ tự mình thay quần áo, bôi thuốc cho nàng ta.

Tình Khuynh chỉ thất thần một lát, liền tay chân lạnh lẽo thay quần áo, bôi thuốc cho Mặc Thiên, trước lúc cởi trung y, hắn còn cố ý ngẩng đầu nhìn về phía Oản Oản, thấy nàng quay lưng qua, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên cười, sau đó động tác nhanh hơn.

Mặc Thiên thay quần áo xong, lại nâng cô nương kia lên giường ấm, Oản Oản kéo hạ màn che, cố sức cởi quần áo cho cô nương này, quần áo của nàng ta giống như bị ngâm qua máu vậy, tản ra mùi máu tanh thật khó ngửi, cánh tay, sau lưng, trên đùi đều có vết đao ngắn dài nông sâu khác nhau, có một vết thương ở giữa thắt lưng còn gần như chém ra ruột, máu thịt lẫn lộn, Oản Oản nhắm chặt mắt lại, kìm nén xuống, nàng không phải thầy thuốc chuyên nghiệp, chỉ có thể giúp xử lý đơn giản một chút, vết thương nghiêm trọng như thế, sợ là phải mặc kệ danh dự của cô nương, mà đi tìm Tôn đại phu đến giúp rồi.

“Như thế nào?” Mặc Thiên thấy Oản Oản đi ra từ trong màn, vẻ mặt như muốn nôn, vội vàng hỏi.

Oản Oản khoát tay, thấy hô hấp cũng khó khăn, chậm một lát mới nói: “Bị thương rất nặng, phải tìm Tôn đại phu đến, bằng không khẳng định sẽ không nhìn thấy thái dương ngày mai.”

Mặc Thiên suy tư một chút, lại mượn một cái áo choàng tối màu của Tình Khuynh, che kín toàn thân mình lại, sau đó nói với Oản Oản: “Ta đi mời Tôn đại phu, phiền các người chăm sóc nàng ta, ta còn có chuyện muốn hỏi vị cô nương này.”

Oản Oản thấy dạ dày nhộn nhạo, rất là khó chịu, cũng không lên tiếng, chỉ gật gật đầu, ngồi xuống sập, Tình Khuynh thấy thế, căn bản không để ý Mặc Thiên, lên sập quơ toàn bộ quần áo bằng vải dính máu dùng một cái bọc gói kỹ, ném vào trong góc phòng, sau đó mở cửa sổ ra, làm thông thoáng khí, để không khí lưu thông, cuối cùng rót một chén nước mật, đặt vào trong bàn tay lạnh lẽo của Oản Oản. Oản Oản uống một ngụm nước, cảm nhận được không khí hơi lạnh, mới coi là sống lại, cười ngọt ngào với Tình Khuynh, không chú ý Mặc Thiên có còn ở trong phòng hay không.

“Chàng nói, có phải Tiêu Như Hề thực đã xảy ra chuyện không?” Nghĩ đến thương thế của cô nương trên giường, Oản Oản lo lắng nói.

Tình Khuynh sờ ấm tay Oản Oản, nhàn nhạt nói: “Vậy đó là mệnh, chúng ta không quản được.”

Thật ra Oản Oản cũng biết, chỉ là có chút không đành lòng, dù sao Trục Yên đã nỗ lực thậm chí đối đãi với hà khắc bản thân như vậy, đã sắp khôi phục bình thường để thuận lợi đi tìm Tiêu Như Hề.

“Lúc này nói đến người Khôi quốc... Có phải có liên quan đến người lần trước tới tìm chàng không?” Căn nhắc một chút, Oản Oản vẫn hỏi ra miệng, nàng biết Tình Khuynh không muốn để nàng lo lắng, hẳn muốn xác nhận rõ ràng thân thế rồi mới nói cho nàng biết, nhưng những người đã từng ám sát bọn họ, nói không chừng chính là cùng một nhóm người, hôm nay nàng thật sự không nhịn được, mới hỏi ra miệng.

Tình Khuynh nắm bàn tay Oản Oản, đấu tranh một lát rồi nói: “Tuy rằng ta không chắc chắn, nhưng rất có khả năng, mà hôm nay Mặc Thiên đến phủ Văn Trung Hầu khẳng định cũng có liên quan đến bản danh sách của Ngũ hoàng tử, hẳn không tin Dương quân sự, lại muốn biết danh sách ở nơi nào,

liền trùng hợp gặp nha đầu bị đuổi giết này, khẳng định sẽ không bỏ qua cho manh mối này.”

Oản Oản nắm lại tay Tinh Khuynh, nhếch môi nói: “Đừng nói hấn không tin nhiệm Dương quân sự, ta cũng cảm thấy hấn thật cổ quái, dường như mỗi câu nói đều có hàm nghĩa, ánh mắt khôn khéo kia làm người ta run rẩy.”

“Hấn tuy rằng từng là người lang quân tín nhiệm nhất, nhưng hành tung của lang quân bị tiết lộ, hấn cũng không thoát khỏi bị hiềm nghi, chúng ta vẫn không nên tiếp xúc với hấn.” Tinh Khuynh tâm sự nặng nề trả lời, nhưng rõ ràng không phải vì Dương quân sự.

Oản Oản ừ một tiếng, uống cạn chén nước mật, nàng có chút do dự, có nên tiếp tục truy vấn thân thế của Tinh Khuynh hay không. Cũng không đợi nàng suy nghĩ kỹ càng, Tinh Khuynh bỗng nhiên dán tại bên tai nàng nói: “Ta nhất định sẽ nói cho nàng, kỳ thực ngay cả ta cũng mơ hồ không rõ, nhưng bọn họ rất chắc chắn nói với ta, ta không phải là người Thần quốc, ta là người Khôi quốc.”

Oản Oản tròn mắt nhìn Tinh Khuynh, thấy hấn không giống đang nói đùa, cũng có chút choáng váng, chẳng lẽ còn dính dáng gì đến vấn đề giữa các nước? Tinh Khuynh thấy bộ dáng ngây ngốc hiếm có của Oản Oản, cười xùy một tiếng, ngắt cái mũi vênh lên của nàng, mắt đầy sùng nịch.

Oản Oản vốn muốn đánh trả, nhéo lên gò má nhăn mìn kia, nhưng cánh cửa liền vang lên, Oản Oản liền biết là Mặc Thiên đã trở lại, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, làm bộ dịu dàng nhìn về phía cửa, Tinh Khuynh thấy vẻ mặt nàng thay đổi cực nhanh, khóe miệng nhếch cao, không vạch trần nàng, chỉ đưa tay nhéo lên vòng eo thon của nàng một cái, rồi phóng tầm mắt nhìn qua.

Quả thật Mặc Thiên mang theo một người trở về, nhưng không phải là Tôn đại phu, mà là một vị cô nương khoảng mười tuổi, đầu búi tóc hai bên, đeo vòng cổ bạc, một thân thâm y vật chèo viền áo màu lam sạch sẽ nhẹ nhàng, gương mặt nhỏ tròn như trứng ngỗng, đôi mắt không lớn, chỉ là mí mắt có chút sưng, vừa vào cửa miệng liền cười toe toét, một lúm đồng tiền nho nhỏ ở một bên lộ vẻ đơn thuần đáng yêu, có vài phần tương tự như Tôn đại phu.

“Đây là...”

Mặc Thiên chưa lên tiếng trả lời, cô nương nọ đã vội vàng cười nói: “Ta tên là Nghiêm Tử Tô, là ông ngoại bảo ta tới đây.”

Oản Oản nhìn nàng nghiêng đầu, vẻ mặt hồn nhiên, khẩu âm cũng rất thân thiết, không khỏi cũng cười nói: “Vậy liền phiền cô nương rồi, người trên giường kia bị thương rất nặng.”

Nói đến bệnh tật, Nghiêm Tử Tô thu lại nụ cười, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu một cái, sau đó liền nhận lấy hòm thuốc trên lưng Mặc Thiên qua, liền đi đến bên giường ẳm, Oản Oản vốn định đi qua giúp một tay, nhưng vừa đứng lên, mắt liền nổi đom đóm, hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa té xỉu. Tinh Khuynh sắc mặt đại biến, đưa cánh tay ra ôm Oản Oản, để nàng tựa vào trong lòng mình nghỉ ngơi một chút.

Nghiêm Tử Tô thấy thế, vội phát tay nói: “Không cần giúp, một mình ta là được rồi, chỉ phiền vị đại ca ca kia nấu giúp ta chút nước.”

Mặc Thiên dĩ nhiên đồng ý, xoay người lưu loát nấu nước bùng chậu, Nghiêm Tử Tô vén màn che lên, tiến vào, Oản Oản tựa trên người Tinh Khuynh, không nhìn thấy bên trong, chỉ nghe thấy người bị thương kia mơ hồ rên khe, sợ là đã thanh tỉnh vài phần. Nghiêm Tử Tô ở bên trong trị thương, Mặc Thiên ở bên ngoài bùng chậu nước, tiếp theo lại nhận chậu nước đầy máu loãng từ trong tay Nghiêm Tử Tô, cứ như thế lặp lại vài lần, mùi máu tanh trong phòng quá nồng, Oản Oản che miệng, khó chịu xoa bụng.

Tinh Khuynh không nhìn nổi nữa, vuốt trán nàng nói: “Không được rồi, đợi lát nữa tiểu cô nương kia đi ra, nhất định phải để nàng ta xem cho nàng một chút.”

Oản Oản vốn không muốn phiền toái người khác, nhưng nàng thật sự buồn nôn khủng khiếp, đáy lòng không khỏi sợ hãi, chẳng lẽ là bệnh giống Tinh Khuynh: bị đau bao tử?

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55

Chân trời phía xa vừa toát ra một tia sáng, rốt cục Nghiêm Tử Tô về mặt mỗi một đi ra từ trong màn che, tiếp theo chỉ huy Mặc Thiên kéo màn che ra, đẩy cửa sổ ra cho bay bớt mùi máu tanh dày đặc trong phòng. Sau khi Mặc Thiên làm xong, trở lại bên giường, nhìn cô nương đã mê mang, lo lắng hỏi: “Nàng ta sẽ không sao chứ?”

Nghiêm Tử Tô lau lau cái trán đầy mồ hôi, tin tưởng tràn đầy nói: “Đó là tất nhiên, ta vừa ra tay, Diêm Vương cũng phải e sợ lui bước!”

Mặc Thiên không nói gì, ánh mắt lại lộ vẻ hoài nghi.

Nghiêm Tử Tô chân chất, cũng không ngốc, liếc mắt một cái nhìn thấy, liền vội nói: “Như thế nào? Người không tin ta?”

Mặc Thiên sờ sờ cái mũi, dỗi lòng lắc đầu.

Nghiêm Từ Tô càng buồn bực, rửa tay sạch sẽ, buông tay áo cuộn xuống: “Người không tin ta, còn có thể không tin ông ngoại ta sao? Ông ngoại ta là cao thủ nội thương, nhưng ngoại thương cũng không bì kịp một ngón tay của ta đấy!”

Mặc Thiên bị con người mất trong suốt của tiểu cô nương này làm cho lúng túng, cảm thấy mình tranh cãi như vậy thật là có chút không biết tốt xấu, huống chi không tin cô nương này, đó là không tin Tôn đại phu, nếu là để Tôn đại phu biết được, sợ là bản thân có thương tích, ngày sau cũng đừng mong lão chữa trị cho mình.

Cũng may, tính cách Mặc Thiên cũng không sĩ diện, chấp tay thi lễ, thật xin lỗi nói: “Là tại hạ thất lễ, mong cô nương đại lượng.”

Nghiêm Từ Tô vừa nghe vậy, vốn đang còn phồng mang trợn mắt, bỗng chốc liền xì hơi, ngón tay xoắn lại, xấu hổ đỏ bừng mặt, ho khan hai tiếng, xua tay nói: “Không... Không có gì, người đừng lo lắng vị cô nương này, nàng ta ngủ hai canh giờ sau là sẽ tỉnh.”

Mặc Thiên lại vái chào nói: “Thụ giáo.”

Tinh Khuynh lười xem hai người đang ngây ngốc, chỉ hướng về phía Nghiêm Từ Tô kêu: “Làm phiền Nghiêm đại phu xem giúp Oản Oản nhà ta một chút, nàng giống như bị ám mùi máu, choáng váng.”

Nghiêm Từ Tô phản ứng cực nhanh, xoa xoa tay, liền xoay người đi qua, cúi đầu nhìn Oản Oản một chút, lại đưa tay sờ lên mạch môn của Oản Oản, niệm nói: “Ta chỉ rành về ngoại thương, bắt mạch không phải đặc biệt tinh thông, bất quá...”

Nói xong, nàng lại mở to hai mắt nhìn về phía Tinh Khuynh, sau đó lại lấp bắp nói: “Đây... Đây là vị tẩu tử a.”

Tinh Khuynh vốn tưởng rằng Nghiêm Từ Tô nhìn ra Oản Oản bị phá thân, liền cười nói: “Ừ, nàng là vợ ta.”

Hai mắt Nghiêm Từ Tô vốn đang mở to, lại càng trừng lớn hơn nữa, miệng gần như có thể nhét vào một quả trứng gà, nàng lại chạm lên mạch môn lần nữa, lắc lắc đầu nói: “Người... Người không phải... Không phải là tiểu quan nơi này sao?”

Tinh Khuynh thấy nàng nói chuyện thành thật tự nhiên, không có ý kỳ thị, liền gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Nghiêm Từ Tô ngón tay khẽ run, liền lại nói: “Trên người người có mùi Dẫn Hương Hoàn, theo lý mà nói là nàng không có khả năng có đứa bé a?”

Tinh Khuynh trước hết nghe được cái tên Dẫn Hương Hoàn, liền thấy Nghiêm Từ Tô này xác thực có vài phần bản lĩnh, mùi hương trên người hắn, chính là tám năm trước lang quân cho hắn ăn, nguyên bản là lên năm tuổi nên dùng, nhưng hắn vừa bị qua tay bán đến nơi đây, trước kia thân thể cũng không tốt, liền điều dưỡng vài năm mới bắt đầu ăn. Loại thuốc viên này không phải tất cả tiểu quan đều có thể ăn, tuy rằng đều khiến người vô sinh, nhưng rõ ràng loại này cao cấp hơn, ăn vào thân thể không mang mùi thơm lạ lùng, hơn nữa còn khác với người khác, phát ra mùi hương cũng không giống, dẫn đến làn da nõn nà, không dễ nếp lên, diện mạo càng thêm kiều diễm, giống như nữ tử, ngược lại, viên thuốc này có thành phần cực kỳ sang quý. Trong viên này, ngoại trừ một vị đầu bài trước kia, cũng chỉ có hắn và một người khác đã ăn qua, người nọ hiện nay là nam sủng của Vương phủ, phá lệ được sủng ái. Viên thuốc này ngày cả đám người Trục Yên cũng chưa dùng qua.

Nghĩ đến đây, Tinh Khuynh mới phản ứng đến nửa câu sau, cả người giống như bị sét đánh, nhìn Nghiêm Từ Tô, giọng nói run run hỏi: “Nghiêm đại phu... Có thể nói lại lần nữa?”

Nghiêm Từ Tô cũng có chút ngớ người, nàng còn nhỏ trong lòng cũng rất thật thà, còn tưởng rằng Tinh Khuynh hoài nghi đứa nhỏ này không phải của hắn, liền vội giải thích nói: “Đứa nhỏ này khẳng định là của người, trong thai có thành phần của Dẫn Hương Hoàn.”

Tinh Khuynh vốn vẫn còn khiếp sợ quá độ, cũng phải bị những lời này của nàng chọc cười, Oản Oản là loại nữ tử gì, sao hắn lại không biết? Huống chi từ ngày ấy hắn cùng chung hoạn nạn với Oản Oản, bọn họ ngày ngày ở cạnh nhau, ngay cả lúc không có hắn ở đây, cũng bảo tùy thị hoặc là gã sai vặt ở cùng, Oản Oản làm sao có cơ hội ở cùng người khác, nếu thật là có thai, như vậy đứa nhỏ khẳng định là của mình.

Tựa vào trong lòng Tinh Khuynh, Oản Oản cũng choáng váng, lúc đầu còn mờ mịt, bỗng chốc liền thanh minh rất nhiều, không kìm được sờ sờ lên bụng mình, ánh mắt ngây ngốc, nàng không biết nên đối mặt với một đứa bé ra sao, nàng sống qua nhiều kiếp như vậy, nhưng chưa từng có con, hơn nữa tình huống trước mắt nguy hiểm như vậy, nàng làm sao có thể an tâm sinh hạ đứa nhỏ này. Nhưng nếu bảo Oản Oản bỏ đi đứa con này, nàng lại luyến tiếc. Đầu tiên, nàng yêu đứa bé này, tâm tình khát vọng làm mẹ của nàng mặc dù bình thường không nhìn ra, nhưng khi bị lục ra, lúc đó mới là sóng to gió lớn, không dừng lại được. Sau đó, nàng nghe Nghiêm Từ Tô nói, mùi hương trên người Tinh Khuynh là viên thuốc tránh thai và cũng sinh ra biến hóa kỳ lạ cho thân thể, cho nên, có khả năng Tinh Khuynh đời này chỉ có một đứa con, nàng làm sao có thể cứ thế mà cắt đứt đời sau của Tinh Khuynh, gạt bỏ hi vọng vào tương lai của hắn được?

“Ta... mùi hương trên người ta có gây ảnh hưởng đến đứa bé không?” Tinh Khuynh kích động đỏ cả hốc mắt, đỡ Oản Oản, ôm không được, buông ra cũng không xong, đầu óc liền giống như một cục bột nhào.

Nghiêm Từ Tô còn đang trong cảm giác không thể tưởng tượng được, nhưng vẫn rất có nghề nghiệp đạo đức nói: “Không sao, thuốc này chỉ đối với nam tử, đối với phụ nữ có thai và hầu hết nữ tử đều không sao cả.”

Rốt cục Oản Oản đã làm mẹ, suy yếu ngẩng đầu lên hỏi: “Trong thai có chứa thành phần Dẫn Hương Hoàn, có khiến đứa bé bị gì không tốt không? Còn nữa, ta cũng không thoải mái lắm, đứa bé có gì bất ổn không?”

Nghiêm Từ Tô cũng kiên nhẫn trả lời: “Không sao cả, thành phần tránh thai đều lưu lại trong thân thể của bị ca ca này, về thành phần trong bào thai, khả năng sẽ làm cực cung lúc sinh ra, cơ thể mang mùi thơm, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe. Về phần thân thể của người, hình như trong lòng có tích tụ, hơn nữa nghỉ ngơi không tốt, cho nên mới có tình trạng sớm nôn nghén như vậy.”

Nghe thấy cực cung vô sự, còn có khả năng trời sinh cơ thể có mùi thơm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Oản Oản lộ ra ý cười ảm áp, lại hỏi: “Cực cung bao nhiêu tháng rồi?”

Nghiêm Từ Tô lại sờ mạch, còn có chút giật mình nói: “Đứa bé hơn một tháng rồi, thật sự là thần kỳ... Thật thần kỳ...”

Tình Khuynh lắng nghe hai người một hỏi một đáp, suy nghĩ đều không biết bay tới nơi nào, chính là trong đầu không ngừng có người lớn tiếng hoan hô, hẳn có con, hẳn sẽ không tuyệt hậu, hẳn sẽ có một đứa bé đáng yêu mềm mại. Hẳn có nhà, hẳn có thê tử, có con... Hẳn là một người bình thường..

Khỏe mắt Tình Khuynh không biết khi nào đã rơi lệ, từng giọt một theo gò má lăn xuống, nhưng hẳn không thêm để ý chút nào, ngây ngốc quay đầu, nhìn Nghiêm Từ Tô hỏi: “Thật thế sao?”

Nghiêm Từ Tô kia cũng cảm thấy thấp thòm không yên, mặc dù cảm giác mạch tượng kia rõ ràng như vậy, nhưng phụ thân của đứa bé này lại có thể chất như vậy, mà có đứa nhỏ sao? Quyết định thật nhanh, Nghiêm Từ Tô đứng dậy liền đi ra ngoài, thậm chí quên luôn hòm thuốc của nàng, vừa đi vừa nói: “Chờ ta, ta đi tìm ông ngoại ta đến, ông chắc chắn sẽ không sai.”

Tình Khuynh thấy nàng đi ra ngoài, quay người ôm cổ Oản Oản, mặt dán tại bờ vai nàng, nhỏ giọng nức nở, Oản Oản vuốt lưng hẳn, trong lòng cũng hơi hoảng hốt nói: “Có lẽ không chán sai đâu.”

Nàng không muốn thừa nhận chuyện buồn lớn như vậy.

Tình Khuynh chỉ ôm nàng lắc đầu, nước mắt làm sao cũng không ngừng được, ngực giống như bị mảnh vải làm tắc lại.

Trong phòng bỗng chốc yên ắng, Mặc Thiên đứng bên cạnh giường, cũng ngờ người không thốt nên lời, hẳn cũng ở trong viên này, hơn nữa kiến thức của hẳn về vật đó còn nhiều hơn, hẳn cũng chưa bao giờ nghe nói ăn Dẫn Hương Hoàn, còn có thể sinh con. Bọn họ là tiểu quan, cũng là người, ai không muốn có đứa con của mình. Hẳn và Trục Yên, một người là mật thám trực hệ của Thái tử, một người là mật thám của phủ Ninh Viễn Hầu tuyển ra, bởi vì bọn họ gia hạn khế ước, làm đủ nhiệm vụ sẽ được rời đi, cho nên bọn họ mới có thể tránh được sự tàn phá của viên thuốc tránh thai kia, chỉ vì tương lai muốn tìm một nơi yên tĩnh, sinh con dưỡng cái, bằng không liều mạng như vậy để làm gì.

Hẳn đã chứng kiến những tiểu quan lớn tuổi thất sủng, bất luận bọn họ có thật sự yêu thích nam nhân hay không, bọn họ đều sẽ lựa chọn cưới vợ, sau đó sinh con, nhưng sự thật tàn khốc, bất luận nhà tiểu quan quán nào, cũng sẽ vì bớt phiền phức mà ban thưởng viên tránh thai, để phòng ngừa tiểu quan vướng trộm với nữ tử, làm ra sự tình. Hẳn cũng biết Tình Khuynh, Tình Khuynh và Trục Yên là từ một nhóm mà ra, cũng theo học cùng một sư phụ, nhưng Tình Khuynh tư sắc xuất chúng, phủ Ninh Viễn Hầu không muốn mất đi một quân cờ tuyệt hảo này, liền ban thưởng Dẫn Hương Hoàn xuống, ý đồ sử dụng lâu dài.

Thật ra Tình Khuynh có lẽ cũng biết, bằng không vì sao hẳn không muốn nhận nhiệm vụ, thậm chí chỉ muốn an phận làm tiểu quan đầu bài, hầu hạ Dịch nhị thiếu gia cho tốt? Đó có lẽ là cách Tình Khuynh muốn lên án phủ Ninh Viễn Hầu đi.

“Không biết có thật không?” Mặc Thiên khăn trương nhìn bụng Oản Oản, giống như nhìn một món đồ trân quý.

Không có người trả lời hẳn, bởi vì Oản Oản cùng Tình Khuynh đều đồng dạng muốn biết đáp án.

Tôn đại phu đến cực nhanh, chỉ thấy lão mũ nón sai lệch, quần áo xộc xệch, vừa mới tiến vào cửa đã há to miệng thở hồng hộc, liền biết là lão chạy đến, Nghiêm Từ Tô cũng không khá hơn chút nào, vịn khung cửa há hốc miệng, nhãn mặt nói không ra hơi, chỉ run tay, chỉ vào Oản Oản.

Tôn đại phu cũng không hàm hồ, quần áo cũng không thêm sửa sang lại, bước tiến vào, Oản Oản nhìn cặp mắt bảo thủ ngày thường vốn không gọn sóng kia, giờ phút này thế nhưng lại phát ra ánh sáng rực làm người ta sợ hãi, không nhận được rụt lui vào trong lòng Tình Khuynh. Tình Khuynh đầu gì đã bình phục được một chút, lau lau khỏe mắt, thấp thòm nhìn Tôn đại phu.

Ngay cả liếc mắt nhìn Tình Khuynh một cái, Tôn đại phu cũng không thêm liếc, không nói hai lời sờ lên mạch môn của Oản Oản, sau đó... lâm vào trầm tư, con người khẽ nhúc nhích, sau đó hai mắt càng mở càng lớn, Oản Oản còn sợ đến giấy kẻ tiếp con người lão sẽ lọt ra ngoài mắt.

“Thật sự... Thật sự có, làm sao có thể?” Tôn đại phu lâm bầm, ngón tay vẫn không rời khỏi mạch môn Oản Oản, “Là Dẫn Hương Hoàn không sai, cư nhiên lại lợi hại như vậy... Tại sao có thể như vậy?”

“Tôn đại phu... Là thật sao?” Cô hống Tình Khuynh khóc đến khàn tiếng, khăn trương hỏi.

Tôn đại phu buông mạch môn ra, tâm tư vẫn chưa quay lại, lỗ mũi chỉ “ừm” một tiếng, lại tiếp tục suy nghĩ.

Nhưng một tiếng này, quả thực khiến cho trái tim Tình Khuynh muốn nhảy ra ngoài, hẳn có con, một đứa con của hẳn và Oản Oản...

Không ai có thể thương tổn đứa con của hẳn, Tình Khuynh cực kỳ kích động, mắt lộ hàn quang, thân thể của hẳn, cho dù không hẳn là thật, hiện tại cũng nhất định phải là thật! Đứa con của hẳn, không thể sinh ra ở tiểu quan quán, hẳn sẽ giành cho con của hẳn, một tương lai tốt đẹp nhất!

Chương 56

Oản Oản thấy bản thân hiện tại giống như là một con gấu trúc quý hiếm, bởi vì mang thai bất ổn, nàng lại hơi thiếu máu, Tôn đại phu bảo nàng sắp tới tốt nhất nên nằm trên giường tĩnh dưỡng. Tĩnh Khuynh sợ nàng chịu không nổi mùi máu tanh trong phòng, liền một lần nữa quét dọn một gian sương phòng, đem giường gạch đốt ấm nóng, để ngừa thối tư còn dư lại khí hàn, làm bị thương bảo bối của hân. Bởi vì đứa bé của Oản Oản tới rất kỳ lạ, Tôn đại phu mê y thành si, còn có cháu ngoại Nghiêm Từ Tô của lão đều mãnh liệt yêu cầu theo sát trông nom, dĩ nhiên Tĩnh Khuynh mừng rỡ như thế, chẳng qua Oản Oản vẫn luôn cảm giác mình càng giống như con chuột bạch của phòng nghiên cứu, thật khó chịu.

Xuân Thiều, Liên Âm, Trục Yên đều nhao nhao chạy tới biểu đạt mãnh liệt tò mò với cái bụng của Oản Oản, ánh mắt Trục Yên lại lộ ra hâm mộ, tâm tình sa sút, nhưng lúc hân biết được tỷ nữ của Tiểu Như Hề vì bị thương nên ở đây chữa thương, trong mắt đột nhiên liền phát ra vô hạn hy vọng. Oản Oản nhìn con người tỏa sáng của hân, có chút khổ sở, thật hy vọng tỷ nữ kia có thể mang đến tin tức tốt lành.

Tĩnh Khuynh kính nhờ cầu xin Mặc Thiên chiếu cố đến tiểu viện của mình, lại dặn dò mọi người, không được đem tin tức Oản Oản mang thai truyền ra ngoài viện, hiện tại tiểu viện của Tĩnh Khuynh đều đã chặt kín người, dường như mơ hồ tách ra hẳn với những viện khác của Hưởng Quân Viên, tự thành một thế. Nhưng cũng may Đông lang quân không trở về, trong viên nhất thời cũng không khai trương mở cửa, những người khác nhiều lắm thì cho rằng bọn họ quan hệ thân thiết, nghĩ là trước khi lang quân trở về tụ họp vui vẻ một chút. Bất quá, Dương quân sự có nghĩ như thế nào, đám người Tĩnh Khuynh cũng không biết được, dù sao trước mặt hân vẫn chưa nói điều gì.

Quả nhiên đúng như lời Nghiêm Từ Tô, hai canh giờ sau tỷ nữ của Tiểu Như Hề đã từ từ tỉnh lại, nhưng khi nàng vừa tỉnh lại liền hoảng sợ lùi vào trong góc, toàn bộ thân kinh đều khẩn trương cao độ, người khác có hỏi thế nào, nàng ta cũng một mực không nói, chỉ giọt ngấn giọt dài rơi lệ, ngay cả Trục Yên cũng không cho tới gần, cuối cùng không còn cách nào, Tĩnh Khuynh đành phải đỡ Oản Oản đi đến, khẩn trương hề hề bảo hộ ở một bên, cảnh giác nhìn tỷ nữ kia.

“Người... có nhận ra ta không?” Oản Oản đứng ở cạnh giường, cúi đầu hỏi.

Tỷ nữ kia chậm rãi ngẩng đầu, mày nhăn lại, hai tay chột bụng mặt, khóc càng lớn tiếng.

Oản Oản không nhìn nổi nữa, vì thế lại hỏi: “Tại sao người bị người đuổi giết, cô nương nhà người đâu?”

Tỷ nữ kia vừa nghe nhắc đến cô nương nhà mình, nhất thời vừa khóc vừa kêu: “Cô nương... Cô nương sợ là không sống nổi...”

Trục Yên ở phía sau Oản Oản, nghe được lời này, đầu “Oanh” một tiếng, lui lại vài bước, nếu không phải Mặc Thiên ở một bên đỡ, cơ hồ đã ngã xuống ngất xỉu.

Oản Oản vành mắt nóng lên, cũng có chút khổ sở, không khỏi mềm giọng hỏi: “Là người tận mắt chứng kiến cô nương nhà người gặp chuyện không may sao? Nàng bây giờ đang ở đâu?”

Tỷ nữ kia khóc suốt suốt một hồi, rồi từ từ ổn định cảm xúc lại, sau đó lau nước mắt kể lại: “Nô tỳ không biết rõ tình trạng của cô nương, ngày ấy sau khi cô nương nhà ta tới gặp Oản Oản cô nương, liền trở về Hầu phủ, vốn dự định tìm một cơ hội rời khỏi Hầu phủ trở về quê nhà, cũng không qua vài ngày, cô nương liền nói có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, bên người Trục Yên công tử có mặt thám, vì thế, buổi trưa ngày hôm sau, cô nương liền mang theo nô tỳ lấy lý do ra ngoài mua ít đồ, âm thầm mang theo nữ trang tiền bạc ngồi xe ngựa rời khỏi Hầu phủ. Trên đường, cô nương ý vào võ nghệ, đánh ngất xỉu phu xe, nô tỳ cùng với cô nương tự đánh xe ngựa, liền nghĩ muốn đi tới phía nam, cô nương nói, Thần quốc không thể lưu lại được nữa, chỉ có thể nghĩ cách đi đến Khôi quốc. Nhưng nào ngờ... nào ngờ...”

Oản Oản hô hấp căng thẳng, không tự chủ nắm chặt tay Tĩnh Khuynh.

Tỷ nữ kia khẩu khí chậm lại, kiềm nén bi thống nói: “Chúng ta mới ra khỏi đô thành đã bị người phát hiện, một đường đuổi giết chúng ta, hình như là muốn vật gì đó, vì phân tán mục tiêu, cô nương liền chia đường chạy, nô tỳ chạy không nhanh, liền bị người ta chém bị thương, may mà có người cứu nô tỳ, nhưng tiểu thư... hướng nàng chạy lại là quan đạo (đường lớn), xung quanh không có chỗ ẩn nấp, đều do nô tỳ không tốt, không nên nghe lời nàng, nô tỳ nên liều mạng ngăn chặn những người đó.”

“Cho dù người có ở lại, cũng không ngăn chặn được người nào, nạp mạng vô ích, cô nương nhà người vừa thông minh lại có võ nghệ, người không ở bên cạnh, nói không chừng nàng còn dễ thoát thân, người đừng khóc, vẫn nên nghĩ cách tìm kiếm thôi.”

Không thấy được thi thể, đó chính là kết quả tốt nhất, nói không chừng còn có hi vọng còn sống. Nhắc đến chuyện của Trục Yên cùng Tiểu Như Hề, nhìn như mọi người đều biết, nhưng trên thực tế, cùng lắm là Trục Yên và bằng hữu rất thân của hân cùng làm mặt thám là biết rõ ràng, còn người ngoài căn bản là không hiểu rõ, đây là lý do tại sao Tiểu Như Hề dám đến Hưởng Quân Viên mà không sợ bị người tố giác. Nhưng nơi an toàn nhất, hiện nay lại có gian tế, chỉ sợ rất nhanh người của Hầu phủ sẽ tìm đến Trục Yên, trước kia sở dĩ bọn họ không dám lộ liễu trắng trợn, thứ nhất là vì đứng sau viên

có các thể lực rắc rối phức tạp, thứ hai là bọn họ không có chứng cứ, cũng sợ dă thảo kinh xà. Nhưng hiện nay biết bản danh sách kia do Tiêu Như Hề lấy được, như vậy những người có liên quan đến nàng, đều sẽ không thoát được việc bị tra xét, theo dõi.

“Trục Yên, ngươi lập tức rời khỏi đây mau.” Mặc Thiên đỡ Trục Yên sắc mặt trắng bệch, nghiêm túc nói.

Trục Yên lắc đầu, muốn nói gì đó, nhưng chỉ mấp máy môi, khó chịu nói không nên lời.

Tĩnh Khuynh nhìn nhìn Trục Yên một chút, lại nhìn nhìn Oản Oản, quả quyết nói: “Lập tức thu dọn đồ đạc, chúng ta đều đi.”

“Đều đi? Không thể nào.” Oản Oản không thể ngờ được Tĩnh Khuynh cứ như vậy mà quyết định, phải biết rằng người trong viện này đều là trụ cột của Hưởng Quân Viên, tất cả họ đều đi rồi, vậy phủ Ninh Viễn Hầu không nổi điên sao?

Mặc Thiên cùng Tĩnh Khuynh liếc nhìn nhau một cái, thế mà cũng gật gật đầu nói: “Không sai, chúng ta đều có quan hệ với Trục Yên rất tốt, nếu Trục Yên đi rồi, không chừng những tên điên đó sẽ làm điều gì đó, ta với Tĩnh Khuynh thì thân có võ nghệ còn tạm được, nhưng Xuân Thiều Liên Âm, không phải quá nhỏ, thì là quá yếu, Oản Oản cô nương lại còn đang mang thai.”

Nỗi khiếp sợ trong lòng đã không thể hình dung rồi, Oản Oản không biết có sao bọn họ lại hạ quyết tâm lớn như vậy. Bọn họ đều là người bán thân, đều là người bị giữ khế ước bán mình, nếu bọn họ đều đi rồi, như vậy quan phủ sẽ không bắt họ sao? Phủ Ninh Viễn Hầu và Thái tử sẽ không tìm họ sao? Đừng nói tới đám địch nhân cường hãn của Ngũ hoàng tử, liên lạc tội với Thái tử có bối cảnh thâm hậu, đó mới gọi là tự tìm đường chết.

Mặc Thiên tựa hồ cũng nhìn ra điều Oản Oản lo lắng, nhân tiện nói: “Cô nương đừng sợ, Thái tử lòng dạ rộng rãi, xác định sẽ không trách tội, huống chi ta cùng với Trục Yên đều xem hoàn thành một nhiệm vụ cuối cùng, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này, thì có thể tùy ý rời đi, Xuân Thiều và Liên Âm cũng không phải là quan bán, chúng ta góp chút bạc là có thể chuộc ra ngoài. Chỉ là Tĩnh Khuynh...”

Tĩnh Khuynh lập tức tiếp lời nói: “Ta càng không ngại, các ngươi đừng lo.”

Oản Oản đến lúc này có hơi chút hảo cảm với Thái tử, dù sao người có thể định ra hiệp ước phóng thích như vậy, nhất định sẽ không phải là người bụng dạ hẹp hòi, thậm chí còn là một người khá tự tin, bày mưu nghĩ kế, bằng không trước đây có người được thả ra ngoài nói hươu nói vượn, hoặc là lên đi theo kẻ địch, vậy cũng đủ cho hắn “uống một bầu”*.

(*uống một bầu: không phải là uống rượu hay nước, đây là cách nói ý chỉ một điều khó khăn, một bài học kinh nghiệm)

“Chúng ta còn chưa hỏi ý kiến của Liên Âm cùng Xuân Thiều.” Oản Oản từng là người hiện đại, trải qua nhiều kiếp cũng từng trải qua cuộc sống thê thảm đau khổ, học được điều tôn trọng bằng hữu.

Mặc Thiên lại cười nói: “Không cần hỏi, chắc chắn sẽ đi.”

Tĩnh Khuynh cũng gật đầu, cẩn thận đỡ lấy cánh tay Oản Oản, áy náy nói: “Vốn còn muốn để nàng tĩnh dưỡng, không ngờ lại phải bôn ba, chờ sau khi ra ngoài rồi, ta nhất định sẽ tìm đại phu giỏi đi theo chăm sóc nàng.”

Nào ngờ, không đợi Oản Oản lên tiếng, Tôn đại phu đứng bên cạnh không nhìn nổi nữa, thối râu mắng: “Như thế nào? Lão phu không được sao? Còn muốn thay người? Tiểu tử ngươi định qua sông đoạn cầu hử?”

Lời này vừa nói xong, mọi người trong phòng đều sững sốt, nhìn Tôn đại phu tựa như nhìn thấy một con quái thú.

Tĩnh Khuynh nhin không được hỏi: “Lão muốn đi theo chúng ta?”

Tôn đại phu da mặt thật dày hừ lạnh một tiếng nói: “Sai, là ta đi theo nha đầu này.”

Mặc Thiên thấy thế, không khỏi nhú mày, cẩn thận hỏi: “Nhưng Thái tử bên kia...”

Tôn đại phu phát phát tay, vuốt râu hất cằm khinh thường nói: “Lão phu đến đây, hoàn toàn là để giải quyết nghi nan tạp chứng (bệnh nan y), không phải nhìn vào mặt mũi ai, lão phu muốn đi thì đi, ai cũng không quản được.”

“Đó là đương nhiên, ông ngoại, mình đi về trước thu dọn đồ đạc đi.” Nghiêm Từ Tô hiển nhiên thuộc loại người hành động, khoác hòm thuốc lên lưng liền đi ra ngoài.

Tôn đại phu rút lại phía sau một bước, nhìn chằm chằm Mặc Thiên nói: “Tiểu tử, lát nữa hẹn ở đâu?”

Mặc Thiên dờ khóc dờ cười, đành phải đáp: “Tâm Hương lâu.”

Oản Oản đầu tiên là sững sốt, lập tức hiểu rõ, sau đó nói một tiếng cảm ơn với Tôn đại phu, nhìn theo hai ông cháu họ đi ra khỏi phòng.

“Mặc Thiên, ngươi mang theo Trục Yên đi báo cho hai người còn lại, sau đó bảo Kim Hạp đi đến cổng hông, đưa cho Xuyên Nhi một số tiền mang theo đại thúc gác cổng, nhanh chân rời khỏi nơi này, đi đến phía nam, nói cho hắn biết, mọi người đều đi, buổi chiều liền lên đường ngay!” Tĩnh Khuynh đỡ Oản Oản lên sạp ngồi xuống, ngay sau đó liền bắt đầu ra lệnh.

Mặc Thiên lên tiếng trả lời, mang theo Trục Yên đi ra cửa phòng.

Thấy mọi người đều đi cả rồi, Tinh Khuynh ngồi quỳ xuống, nhìn thẳng Oản Oản, vuốt gương mặt nàng, lưu luyến không rời nói: “Nàng thu thập đồ đạc trước đi, ta muốn đi ra ngoài một chuyến, sẽ lập tức trở về, sau khi trở về, chúng ta sẽ rời đi...”

Oản Oản bắt lại tay Tinh Khuynh, lo lắng trùng trùng nói: “Nếu bọn họ đều theo dõi Tiêu Như Hề, chàng cũng đã nói nơi này của chúng ta sớm đã có người nhìn chòng chọc, vậy sao chàng còn đi ra ngoài, ra ngoài lỡ xảy chuyện gì thì sao?”

Tinh Khuynh nâng mặt nàng lên, nồng nàn hôn lên hai gò má nàng, khẽ nói: “Không sao đâu, đại thúc gác cổng sẽ giúp ta.”

Oản Oản sùng sốt một chút, lập tức phục hồi tinh thần lại, khó trách Tùy Ý lại thân với Xuyên Nhi như vậy, bảo sao đại thúc gác cổng lại đối xử với nàng rất hòa khí như vậy, khó trách Tinh Khuynh lúc rời đi cũng phải sắp xếp tốt cho đại thúc gác cổng và một nhà Xuyên Nhi như vậy.

Oản Oản trịnh trọng gật đầu, dùng sức ôm Tinh Khuynh, ghé vào lỗ tai hần nói: “Ta sẽ bảo vệ mình và con của chúng ta thật tốt.”

Tinh Khuynh sống mũi chua xót, trịnh trọng gật đầu, dùng sức ôm lại Oản Oản, qua một hồi lâu mới đứng lên, một câu cũng không nói, kiên quyết xoay người rời đi.

Oản Oản nhìn theo bóng lưng Tinh Khuynh, vuốt bụng mình, trong lòng vốn không yên dần dần liền thả lỏng, trái tim của người sắp sửa làm mẹ kia, lúc này phá lệ kiên cường, cả người tràn ngập dũng khí.

“Oản Oản cô nương, ta cũng muốn đi cùng các người.” Trên giường âm, tỷ nữ kia cẩn thận lộ đầu ra, bị thương đau đón khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút vằn vẹo.

Oản Oản vịn bàn nhỏ chậm rãi đứng lên, đi qua cười nói: “Sẽ rất nguy hiểm đấy!”

Tỷ nữ kia ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nói: “Nô tỷ lưu lại càng nguy hiểm, hơn nữa nô tỷ muốn tìm được cô nương nhà ta, nô tỷ không thể mặc kệ bỏ lại nàng, nô tỷ nhất định sẽ tìm được cô nương.”

Thấy tỷ nữ này quyết tâm, Oản Oản tựa hồ bị cảm hóa, nhân nhật hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tỷ nữ kia trả lời: “Ta tên là Cúc Hương.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Oản Oản trấn an Cúc Hương xong, liền ra cửa gọi Tùy Tâm Tùy Ý tới, bảo chúng giúp thu dọn đồ đạc, Tùy Tâm Tùy Ý cùng Kim Hạp Ngân Hạp đều là nô bộc được mua đến, cũng không biết Đông lang quân xuất phát từ lo lắng gì, mà khế ước bán thân của những tùy thị và gã sai này, phần lớn đều ở trong tay tiểu quan được sủng ái, bọn họ tất nhiên cũng không ngoại lệ, ngay cả Thân Lộ bên người Xuân Thiều cũng có thể đi theo, chỉ là mọi người suy đi nghĩ lại, rất có thể mặt幕后 chính là người bên cạnh Trục Yên, cho nên tùy thị của hần, bọn họ sẽ không suy tính, và lại trước kia Trục Yên thường xuyên ở tại Hầu phủ, nên cũng không thân cận mấy với tùy thị và gã sai vặt của hần.

Vì mấy ngày trước bị kinh hách, Tùy Ý tính tình không còn hoạt bát như trước, gần đây Tinh Khuynh bận bịu rất nhiều chuyện, không tiện cho thằng bé và Tùy Tâm biết được, trong lòng chúng đều thấp thỏm không yên, nhưng khi biết được từ trong miệng Oản Oản Tinh Khuynh phải đi, còn nguyện mang bọn chúng theo, cũng không khỏi nước mắt lưng tròng, rốt cục cũng lộ ra là những đứa bé quyền luyến bị rịn không muốn xa rời.

Oản Oản buồn cười, cũng không lộ ra trước mặt, chỉ khuyên nhủ: “Công tử chúng ta là loại người nào, các người không rõ sao? Gần đây không cho các người hầu hạ cũng có lý do của hần, còn không nhanh nín khóc mà đi thu thập đồ đạc đi, nói không chừng chúng ta sẽ đi ngay hôm nay đó.”

Dù sao Tùy Tâm cũng lớn tuổi hơn, rất nhanh đã bình phục tâm tình, gật đầu nói: “Đệ liền đi thu dọn, Oản Oản tỷ yên tâm.” Sau lại quay đầu nói với Tùy Ý: “Đệ đi đóng gói đồ đạc, thuận tiện cũng bảo Ngân Hạp ca ca ở bên ngoài thu dọn đi, nhớ kỹ, đừng để cho người trong phòng bếp nhỏ biết.”

Tùy Ý lau mặt một cái, ừ một tiếng, nện bước chân nhỏ liền chạy ra ngoài.

Oản Oản vuốt bụng mình, tưởng tượng thấy đứa con sau này của mình, nhất định cũng là đứa bé hiểu chuyện khiến người hài lòng như thế.

Tùy Tâm thu dọn đã quen, mặc dù trước kia Oản Oản tiếp nhận thay công việc của thằng bé, cũng không hề động đến đồ vàng bạc trang sức gì, chỉ một lần nữa sắp xếp đồ dùng cùng với quần áo hằng ngày, cho nên những thứ cần thiết, Tùy Tâm cũng không khó tìm, hơn nữa có Oản Oản đi theo giúp một tay, hai người chọn chọn lựa lựa, đem những món lớn không mang theo được bỏ lại, tận lực mang theo vàng bạc và tiền đồng, lại đem những món trang sức có giá cuốn vào trong quần áo, để phòng bất cứ tình huống nào.

Oản Oản nhìn đồng đồ nhiều như vậy, lại nghĩ đến mình là chạy trốn chết, tức là đồ đặc mang theo bên người cũng phải dễ dàng hành động, vì thế tìm một tấm vải thô, nhanh chóng may thành vài cái tay nải, thêm vài cái túi nhỏ để đựng đồ quý giá, sau đó bảo Tùy Tâm tìm Ngân Hạp, bảo hắn mang búa đá và tấm đỡ bằng đá đến, ở ngay trong phòng đem tất cả vàng bạc nguyên bảo, dụng cụ cùng với trang sức linh tinh có chút ký hiệu, ấn ký đặc thù đều đập thành miếng, phân chia số lượng xong, chia ra may trong vài bộ quần áo tầm thường, tiền đồng thì lấy ra một số lượng phân trong từng túi vải của mỗi người, còn thừa thì để bên ngoài bao vài bố, xen lẫn trong bao quần áo, ngay cả đồ giày cũng không buông tha.

Sắp xếp ổn thỏa tất cả tiền của vật dụng có giá trị có thể mang theo xong, Oản Oản mệt mỏi tựa lên sạp, nghĩ bụng có nên mang theo chần nệm không, chuyện này dọc đường đi có khả năng sẽ là màn trời chiếu đất, đồ ăn ắt là không thể thiếu. Nhưng họ hành động như thế, có quá mức phô trương, khiến người chú ý hay không, vì thế Oản Oản nghĩ thì nghĩ vậy, cũng không nhúc nhích làm, nằng định bụng chờ Tinh Khuynh trở về sẽ bàn bạc với hắn.

Lại qua thời gian nửa chén trà nhỏ, Mặc Thiển cùng Xuân Thiệu tiến vào, đều nói đã thu dọn đồ đặc xong, chuẩn bị chờ Tinh Khuynh trở về liền cùng rời đi, Oản Oản thấy vẻ mặt hơi kích động của Xuân Thiệu, cũng vui mừng cho hắn, vận khí của hắn vô cùng tốt, trong Hường Quân viên có nhiều Thanh quan nhân như vậy, chỉ có hắn là thân thiết hơn với đám người Tinh Khuynh, bây giờ rời đi, hắn cũng có thể đi theo, lại không cần lo lắng việc tiếp khách, là một đứa bé may mắn.

“Tuy thân thể Liên Âm không tốt lắm, nhưng cũng rất muốn rời đi, thu dọn còn nhanh hơn cả chúng ta đây.” Xuân Thiệu nhảy nhót tới, ngồi bên cạnh Oản Oản, rõ ràng chỉ nhỏ hơn Oản Oản một tuổi, lại khiến cho người khác không ngừng được thương yêu.

Oản Oản vốn còn lo lắng Liên Âm luyến tiếc nơi này, nhưng nghĩ lại ai vào chốn này lại không muốn ra ngoài, mặc dù yếu đuối như Liên Âm dù sao cũng là một nam nhân, dù sao, cái gì cũng không bằng tự do.

Mặc Thiển cũng đi lại ngồi bên cạnh bàn nhỏ trên sạp, tự rót một chén nước, vẻ mặt so với lúc trước cũng thoải mái sáng sủa hơn, mặt mày lộ ra vẻ vui sướng hiếm thấy.

“Trục Yên cũng nóng vội muốn đi ra ngoài, dĩ nhiên hắn càng đồng ý, mặc dù ta không biết Tinh Khuynh tính toán điều gì, nhưng tính tình của hắn rất cẩn thận, nói vậy hắn sẽ nắm chắc thành công.”

Oản Oản cũng hiểu vậy, gật đầu cười nói: “Vô luận như thế nào, cũng không thể để đứa bé sinh ra ở nơi này.”

Con của quan kỹ, vẫn là tiện tịch, nàng không muốn, hắn lại càng không muốn, cho nên vô luận như thế nào, mặc dù không nắm chắc hoàn toàn, bọn họ cũng muốn đánh cược một lần.

Lúc Kim Hạp về đáp lại, nói Xuyên Nhi cùng với đại thúc gác cổng dưới sự trợ giúp của Tôn đại phu đã cùng rời đi, trong lòng Oản Oản vốn treo cao liền buông xuống một nửa. Theo như nàng thấy, Tôn đại phu ngay cả Thái tử cũng không để vào mắt, chỉ sợ là có bối cảnh khác, đại thúc gác cổng và một nhà của Xuyên Nhi có thể được lão hỗ trợ, nghĩ cũng không tệ, hơn nữa chỗ của người gác cổng là một góc cửa, bình thường rất ít người qua lại, cho dù Dương quân sự có thần thông quảng đại, cũng sẽ không phát hiện tung tích nhanh như vậy, chỉ cần bọn nàng đi rồi, tất nhiên có thể lôi kéo tâm mắt của những người đó, đến lúc đó lại điều tra hướng đi của một nhà Xuyên Nhi, cũng khó khăn.

Tất cả mọi người an bày ổn thỏa, Oản Oản lại lấy ra mấy cái túi vải phân cho Kim Hạp Ngân Hạp, Tùy Tâm Tùy Ý. Mọi người ngoại trừ tùy thị, gã sai vặt ra, đều tụ tập ở trong phòng ngủ của Oản Oản và Tinh Khuynh, lúc này Oản Oản mới nhớ ra, Mặc Thiển cũng có gã sai vặt và tùy thị, không thể không hỏi tới.

Nào ngờ, Mặc Thiển uống nước cười nói: “Không cần để ý tới bọn họ, ta đã giao tín hiệu, bọn họ liền sẽ rời đi, đến lúc đó gặp nhau ở bên ngoài.”

Oản Oản âm thầm lú lười, đây mới là mặt thám của Thái tử đó nha, ngay cả người theo hầu cũng có bản lĩnh, không giống Trục Yên bị lẫn vào đến thăm, còn Tinh Khuynh chỉ mang theo một đám toàn mấy đứa nhỏ.

Đợi đến lúc chiều tối, Tinh Khuynh mới khoan thai đi vào, Oản Oản nhìn vẻ mặt hắn bình tĩnh, xung quanh lại có người khác, không tiện đi tới hỏi, chỉ nói cho hắn biết mọi thứ đã thu xếp ổn thỏa, những đồ trang sức công kênh có cần mang theo không. Mặc Thiển nghe xong liền xoa tay, nói bọn họ đi đến Tầm Hương lâu trước, đến lúc đó lại nghĩ cách rời đi, rồi lại tính tiếp. Tinh Khuynh cũng đồng ý, chỉ ôm Oản Oản, khoác gói đồ lên lưng.

Oản Oản vốn lo lắng nhiều người như vậy làm sao đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng Mặc Thiển dẫn bọn họ, một đường men theo con đường nhỏ vòng quanh, không hề đi lên hành lang gấp khúc, đến trước mặt một ngôi nhà trệt hình như bị bỏ hoang, dừng chân lại, sau khi cẩn thận tra xét xung quanh, mới quay đầu nói: “Chúng ta đi mật đạo, người bên kia đã nhận được tin của chúng ta, sẽ đến tiếp ứng.”

Oản Oản không ngờ cách một con phố Hoa, cư nhiên còn có một con đường thông dưới đất, khó trách Mặc Thiển không hề lo lắng. Sau khi nói xong, Mặc Thiển cũng không đi vào ngôi nhà, mà vòng ra sau ngôi nhà trệt có một cái giếng cạn, chỉ vào bên trong nói: “Nhanh, ta đi đầu, tuy rằng vừa rồi chúng ta đi vòng qua không ít ‘mắt chó’, nhưng thời gian dài vẫn không bị phát hiện, lúc này thừa dịp trời còn sáng, bọn chúng không tiện làm gì quá mức, chúng ta đi mau.”

Sau đó, Mặc Thiển liền tung người một cái nhảy xuống giếng cạn, Hồng Đậu đỡ Liên Âm bám theo sợi dây thừng leo xuống, Trục Yên thân thể không tốt, lại không có tùy thị gã sai vặt đi theo, chỉ có thể được Kim Hạp Ngân Hạp đỡ leo xuống, sau đó là Xuân Thiệu mang theo Thần Lộ, hai đứa bé Tùy Tâm Tùy Ý, cuối cùng đoàn người cùng đỡ Oản Oản xuống, Tinh Khuynh cũng theo sát tung người xuống, rốt cục tất cả mọi người đã xuống giếng cạn.

Oản Oản vốn nghĩ là trong giếng cạn rất lớn, sau mới phát hiện là bên rìa tường trong giếng cạn có một cánh cửa nhỏ đang mở ra, mọi người xếp thành một hàng, nối đuôi nhau đi vào, Kim Hạp Ngân Hạp đi cuối cùng, che chở Oản Oản cùng Tinh Khuynh. Dọc theo đường đi, chỉ có cây đuốc Mặc Thiển cầm trong tay dẫn đầu đi ở phía trước, Tinh Khuynh vẫn luôn nắm chặt tay Oản Oản, trong lòng bàn tay khô ráo ẩm áp, khiến một chút bất an của Oản

Oản dần trầm tĩnh lại.

“Nàng đừng sợ, ta ở đây.” Tình Khuynh dán tại bên tai Oản Oản nói.

Oản Oản nhìn nhìn Xuân Thiều phía trước, cũng thấp giọng trả lời: “Chuyện bên kia của chàng, thế nào rồi?”

Tình Khuynh cười lạnh, nhìn Trục Yên trước mắt nói: “Hai tên không an phận đó, một trong đó là một người trong đám tùy thị và gã sai vặt của Trục Yên, nhưng Trục Yên đã không quản, thì chúng ta cũng không xen vào được, liền cứ như vậy đi.”

Oản Oản tự nhận mình không phải thánh mẫu, huống chi mạng ai đi theo nàng cũng không định đoạt được, trong suy nghĩ của nàng, Tình Khuynh có thể nghĩ đến việc đưa một nhà Xuyên Nhi đi, là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nhiều hơn nữa nàng cũng không làm được, huống chi Trục Yên cũng không quan tâm, thì bọn họ u buồn làm gì.

“Vậy sau này?” điều Oản Oản hiện tại phát sầu là sau khi đến Tầm Hương lâu, bọn họ nên đến nơi nào.

Nhưng Tình Khuynh lại ‘hỏi một đường trả lời một nẻo’ nói: “Chất tử của nước Khôi muốn về nước.”

Oản Oản kỳ quái liếc nhìn Tình Khuynh, không hiểu ý tứ trong lời hẩn, vốn định hỏi lại, nhưng Mặc Thiển ở phía trước kêu lên: “Phải đi lên rồi, mọi người cẩn thận đây.”

Hai tòa nhà cũng chỉ cách nhau một con đường, cũng không quá xa, nói được vài câu liền đến nơi, bên trên cũng là một miệng giếng cạn, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, Mặc Thiển cũng sử dụng sức mạnh, đỡ từng tốp từng tốp người lên, đến phiên Oản Oản, Tình Khuynh đỡ Oản Oản ôm cổ mình, chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai gào thét, trước mắt vụt qua một cái, đã đến một cái tiểu viện, tiểu viện này Oản Oản thấy có chút quen mắt.

“Lâm Hà viện...” Oản Oản nhìn tòa tiểu lâu quen thuộc kia, không nhận được mà khê hô lên một tiếng, nàng vốn còn tưởng rằng đi lên cũng là một mảnh sân bị bỏ hoang, lại không ngờ rằng thế mà lại ở trong viện lúc đầu nàng ở, là nơi của các cô nương hồng bài, thật là gan lớn a.

“Đây là nơi lúc đầu nàng ở sao?”

Cảm nhận được trên tay ấm áp, Oản Oản cười híp mắt nói: “Thật không ngờ, ta mới chỉ đi có mấy tháng, lại giống như long trời lở đất a.”

Tình Khuynh đến cũng cảm khái nói: “Cũng đúng, từ lúc ta chuộc nàng, đã không còn giống như xưa.”

Hai người không nói thêm nữa, bởi vì có một người của Tầm Hương lâu đang đứng ở bên cạnh, Oản Oản thuận mắt nhìn lại, cũng là người quen, đó là một ma ma khác bên người Lan phu nhân, tổng quản ngoại viện – Hà ma ma.

Vị ma ma kia tất nhiên cũng đang nhìn lại đám nam nhân này, thấy trong họ cũng chỉ có một nữ nhân duy nhất, gương mặt vốn đang nghiêm nghị, cũng lộ ra vài ý cười, tiến lên vài bước gật đầu nói: “Cô nương đã lâu không gặp.”

Oản Oản lập tức khom mình hành lễ nói: “Đã lâu không gặp, Hà ma ma.”

Hà ma ma đỡ nàng đứng dậy, lại nhìn qua ánh mắt khẩn trương của Tình Khuynh, ánh mắt mềm nhũn nói: “Thấy cô nương sống được rất thông thuận, phu nhân hẳn sẽ cao hứng.”

Không hiểu sao Oản Oản lại nhớ tới Từ Hộ, hít mũi một cái nói: “Đã để phu nhân lo lắng rồi.”

Hà ma ma lắc đầu, lại quay đầu hướng về phía Mặc Thiển nói: “Các vị công tử, xin đi theo lão thân, phu nhân đang chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Mọi người đều nhao nhao đáp lễ, đi theo Hà ma ma vào tòa tiểu lâu mà Oản Oản từng ở, Oản Oản đã quen cửa quen nẻo tiến vào một sương phòng ở phía sau, gian sương phòng này bình thường đều bị khóa, hôm nay đã mở ra, trước cửa còn có một người quen đang đứng – Giang ma ma.

Hà ma ma đưa mọi người đến cửa, cũng không đi vào, sau khi trao đổi ánh mắt cùng Giang ma ma, liền mang theo đám tùy thị gã sai vặt của chúng công tử lui xuống, Giang ma ma cũng đưa mắt nhìn Oản Oản, nhưng không nói gì, chỉ rất cấp bậc lễ nghĩa đưa mọi người vào.

Gian sương phòng này có chút tương tự với nơi ở của Lan phu nhân, nhưng không xa hoa được như vậy, cũng là công vòm nhưng là loại đơn giản hơn, trên kệ trưng bày cũng không để đồ vật mới lạ đặc biệt gì, đến cả chiếc khung kệ kê sát tường phía sau sạp cũng chỉ chất toàn thư từ, đến Oản Oản

cũng có chút kinh ngạc.

Vài tháng không gặp, Lan phu nhân tựa hồ vẫn có bộ dạng như cũ, bà đang ngồi quỳ trên một cái sạp dài, bụng chén trà bột uống, thấy mọi người tựa hồ cũng không kinh ngạc, sau khi liếc mắt nhìn Trục Yên và Liên Âm, liền nói với Giang ma ma: “Đưa hai vị công tử kia đến phòng bên tạm thời nghỉ ngơi một chút đi.”

Từ chuyện nhân sâm lần trước, Liên Âm vẫn luôn bệnh chưa khỏe hẳn, lúc này quả thật đã không gượng nổi, Trục Yên là bệnh nặng mới khỏi, tâm thần hao tổn lợi hại, hai người cũng không chối từ, cùng đi theo Giang ma ma rời đi.

“Được rồi, chuyện gì xảy ra?” sau khi để mọi người ngồi xuống, Lan phu nhân bụng chén trà nhìn về phía Mặc Thiên nói, hẳn là có quen biết hẳn.

Mặc Thiên cũng không vòng vo, trực tiếp nói: “Bên kia đã xảy ra chuyện?”

Chén trà trong tay Lan phu nhân run lên, mặt lộ vẻ tàn khóc nói: “Chuyện gì?”

Mặc Thiên nhìn nhìn Tình Khuynh một chút, thờ dài nói: “Lang quân mất tích.”

Thân mình của Lan phu nhân nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa đánh rơi chén trà, vẻ mặt không thể tưởng tượng nói: “Sao lại như vậy? Tại sao ta lại không biết chút gì, sao các người lại không báo.”

Tình Khuynh thấy thế, không thể không đem chuyện ngày ấy phủ Ninh Viễn Hầu đến mời rồi bị tập kích ở Túy Tửu Tiên, lặp lại lần nữa, sau đó nghiêm trọng nói: “Sợ là lang quân đã bị mã tặc bắt đi, hiện nay...”

Lan phu nhân lấy lại bình tĩnh, ánh mắt bất thiện vốn nhìn Tình Khuynh, có hơi rũ xuống, ngược lại hiện ra vài phần cô đơn nói: “Sớm biết sẽ có một ngày như thế, không ngờ lại nhanh như vậy.”

Oãn Oãn ngồi ở một bên, cũng có thể hiểu ra, mặc dù Lan phu nhân cùng Đông lang quân đều là nhân vật số một số hai của phố Hoa, nhưng mỗi người bọn họ lại đại biểu cho mỗi thế lực, làm căn cứ bồi dưỡng mật thám cho các chủ nhân, dù sao cũng có lúc thất thủ. Ngẫm lại lúc nàng vừa đến đây, liền nghĩ muốn kiếm nhiều tiền, sau này bàn bạc góp cổ phần với Lan phu nhân một chút, quả thật là ngây thơ. Tòa lâu như vậy, rất không đơn thuần, cũng không phải là chỗ cho một quan kỹ nhỏ nhỏ như nàng có thể can thiệp vào.

“Về chuyện mật thám ẩn núp, ta cũng đã tra ra.” Tình Khuynh cũng không sợ người khác hỏi hẳn làm cách nào, ngay từ đầu hẳn cũng đã biết, từng mật thám thủ hạ đều có nội tình mà không thể nói được. Lan phu nhân và Mặc Thiên cũng không quan tâm, cái mà bọn họ muốn biết là kết quả chứ không phải quá trình.

Quả nhiên, Mặc Thiên nghiêng đầu hỏi: “Là ai?”

Tình Khuynh cười khẩy nói: “Dương quân sự và tùy thị bên người Trục Yên - Hằng Ảnh.”

Oãn Oãn lấp bắp kinh hãi, sau khi tiếp xúc với Dương quân sự, nàng liền thấy kỳ quái, cho nên biết hẳn là mật thám cũng không bất ngờ, nhưng Hằng Ảnh xưa nay chỉ tiếp xúc đến quần áo đồ đạc của Trục Yên, đồ ăn đều là công việc của Hằng Miểu, lại không ngờ rằng một người không ‘hiển son lộ thủy’ vậy mà là một mật thám.

Lan phu nhân cúi mắt, vuốt hoa văn trên chén trà, ngữ khí bình bình nói: “Đã biết.”

Oãn Oãn sững sốt, nghe được tia sát khí ngắc ngệ từ trong lời nói kia.

“Còn có...” Tình Khuynh nhìn về phía Lan phu nhân, khóe miệng lại là nụ cười bất cần đời khi đối mặt với người ngoài: “Nhiệm vụ cuối cùng của Trục Yên và Mặc Thiên cũng đã hoàn thành, khế ước bán thân nên đưa trả lại cho họ đi.”

Oãn Oãn cũng không kỳ quái khi Tình Khuynh nêu ra vấn đề này, hiện nay tờ danh sách kia đang ở trong tay bọn họ, chỉ cần giao ra, Trục Yên cùng Mặc Thiên có thể được tự do, nhưng nàng lại nhìn đến Mặc Thiên, hẳn thế mà cũng giấu giếm về kinh ngạc, nói vậy hẳn cũng đã đoán được từ trước, bằng không hẳn sẽ không đi dò hỏi thư Trục Yên, hẳn đến Hầu phủ, cũng chỉ là muốn xác nhận thôi.

Lan phu nhân ngược lại kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ) nói: “Vật nọ ở trong tay người?”

Tình Khuynh mỉm cười gật đầu một cái.

Lan phu nhân cười lạnh một tiếng, cũng gật đầu nói: “Quy củ chính là như thế, vật nọ nếu là thật sự, như vậy bọn họ có thể đi, nhưng còn người... Ta nghe nói người gần đây mới chấp nhận tham gia vào, nhiệm vụ của người cũng chưa hoàn thành đâu.”

Tình Khuynh không thêm đề ý đến thái độ của Lan phu nhân, hẳn cũng biết lúc trước chuyện hẳn chuộc Oãn Oãn là đã đánh vào mặt của Lan phu nhân, nhưng hẳn hoàn toàn không hối hận, ngược lại cảm kích bản thân nhất thời xúc động, bây giờ nghĩ đến đứa bé trong bụng Oãn Oãn, hẳn còn cười đến rất là diêm lệ.

“Việc đó không nhọc phu nhân quan tâm, ta đến là có chuyện muốn nhờ phu nhân hỗ trợ.”

Lan phu nhân càng nhìn càng thấy hẳn chương mắt, bĩu môi, hờn giận nói: “Ta có cái gì có thể giúp được công tử chứ?”

“Phu nhân chỉ cần ‘đắt một sợi dây’* cho ta là được rồi!” Dứt lời, Tinh Khuynh chậm rãi đi đến bên người Lan phu nhân, cúi người lấy tay che miệng, thì thầm vài câu ở bên tai Lan phu nhân.

(* ý ở đây là truyền lời)

Lan phu nhân giống như bị sét đánh bên tai, sững sờ vài giây, sau mới bất chợt ngẩng đầu nói: “Người nói là thật sao?”

Tinh Khuynh ung dung nhàn nhã trở về bên cạnh Oản Oản, tiêu sái ngồi xuống nói: “Đương nhiên.”

Sắc mặt Lan phu nhân sau một hồi thay đổi đủ kiểu, cuối cùng trịnh trọng nói: “Được, ta sẽ nói lại với chủ nhân.”

Vị chủ nhân này, tất nhiên là phủ Thái úy, cũng đồng dạng là Thái tử.

Tinh Khuynh rất hài lòng, cười chấp tay thi lễ.

Nói đều nói xong, Tinh Khuynh nhìn thấy sắc mặt Oản Oản không tốt, liền yêu cầu muốn một chỗ nghỉ ngơi, Lan phu nhân thấy bộ dáng Tinh Khuynh diu dờ Oản Oản, lại nhìn ra Oản Oản đã không còn hoàn bích, ánh mắt lộ ra đáng tiếc, cũng không nói gì, gọi Giang ma ma tới dẫn mọi người đi đến một tiểu viện độc lập bên cạnh Lâm Hà viện, nơi đó ở ngay góc khuất, lại kẻ phòng tạp dịch, nhiều người lui tới, lại rất dễ che giấu, đúng là một nơi tốt.

Đợi đến lúc mọi người đều đã được an bài ổn thỏa, Lan phu nhân lại nghe một nhà Tôn đại phu đến bái phỏng, không khỏi âm thầm thấy kỳ lạ, sau khi gặp mặt, Tôn đại phu đem chuyện Oản Oản mang thai nói ra, Lan phu nhân cũng kinh ngạc không nói lên lời, tự mình dẫn Tôn đại phu cùng cháu ngoại của lão ta đến tiểu viện, còn nhìn Oản Oản vài lần, nhìn đến lúc hai má Oản Oản nóng lên, trong lòng ngấm bực, mới cáo từ rời đi.

Bóng đêm càng sâu, Oản Oản ngủ trên giường lạ, dán tai trong lòng Tinh Khuynh, thoải mái khiến nàng muốn thờ dài, chút điểm chờ mong ở trong lòng lại khiến nàng không nhịn được mà gọi lên khỏe mỗi, nàng rốt cục sẽ rời khỏi phủ Hoa, rất nhanh thôi, nàng sẽ trở thành người thanh bạch rồi, dường như kiếp này nàng sẽ thật sự thoát khỏi bóng ma của những kiếp trước. Tương lai tốt đẹp như thế, làm sao mà nàng không kích động, không nhảy nhót cho được? Dường như nàng còn có thể ngửi thấy mùi vị của tự do, nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạn, cùng với ngọn núi xa sâu thẳm, trái tim khát vọng tự do của nàng rốt cục cũng được thả ra ngoài.

“Ta muốn kể cho nàng một câu chuyện xưa, nàng muốn nghe không?” Ôm Oản Oản, Tinh Khuynh bỗng nhiên mở miệng nói.

Oản Oản kinh ngạc, sau đó liền biết Tinh Khuynh muốn kể về thân thế của mình, vì thế gật đầu, nhìn Tinh Khuynh.

“Khởi quốc và Thần quốc, một nam một bắc. Thần quốc binh hùng tướng mạnh, vật tư cũng không phong phú. Khởi quốc đất đai phì nhiêu, khí hậu hài hòa, vật tư phong phú, lại trọng văn khinh võ. Lúc bấy giờ thiên tử của Thần quốc vẫn còn trẻ cũng không ngu xuẩn như bây giờ, ngược lại chăm lo việc nước, đem Khởi quốc – lúc này vẫn luôn kiềm chế lẫn nhau, đánh cho hoa rơi nước chảy. Ngược lại, Quốc quân của Khởi quốc lúc bấy giờ lại chỉ biết viết văn, dốc lòng làm đại thi nhân đệ nhất thiên hạ, không am hiểu đến những thứ tầm thường, không để ý chính sự, điều duy nhất có thể khiến Khởi quốc giằng co với Thần quốc trong nhiều năm, đó là do ngoại trừ Hoàng hậu trong hậu cung của hắn ra, còn có huynh trưởng của phu nhân đứng đầu – Hiền phu nhân.”

Nhắc tới Hiền phu nhân, Tinh Khuynh dừng một chút, có chút hoảng thần, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Huynh trưởng của Hiền phu nhân, đã từng là Phiêu Kỵ đại tướng quân, văn võ song toàn, mỗi khi gặp chiến loạn, ông đều lên trước làm gương, bảo vệ từng ngọn cây cỏ của Khởi quốc. Hiền phu nhân tất nhiên cũng là người hiền lương thực đức. Vì bà rất xinh đẹp, nên được Quốc quân rất sủng ái, còn sinh ra một bé trai. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Hoàng hậu không quen nhìn Hiền phu nhân được sủng ái, mà phụ thân của bà ta là Thừa tướng đương triều, lại đối với ý kiến chiến sự không hợp với Phiêu Kỵ tướng quân. Cho nên liền tuyên ra một vị nữ tử tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp từ trong tứ đại gia tộc của Khởi quốc dâng lên cho Quốc quân. Nàng ta cực kỳ có tâm kế, rất nhanh đã mê hoặc quân vương, thậm chí còn châm ngòi gây chia rẽ quan hệ giữa quân vương và Phiêu Kỵ đại tướng quân, mai phục ám sát.”

“Sau đó, hai nước lại khai chiến, Phiêu Kỵ đại tướng quân tự mình ra trận, liều chết chiến đấu với Thần quốc. Lúc đó, người Thần quốc phái tới hiện nay là phụ thân của Hiếu Liêm Hầu, cũng là vị nam tử hán danh chấn tứ phương, đặc biệt là dung mạo của hắn thanh tú, ăn nói nhã nhặn, được người dân Thần quốc gọi là nho tướng. Nhưng nào biết, trên chiến trường đao thương không có mắt, Phiêu Kỵ đại tướng quân lại càng mạnh hơn, kết quả vị nho tướng của Thần quốc kia cư nhiên trúng kế bỏ mình.”

Trong đêm tối, Tinh Khuynh khinh thường cười lạnh nói: “Vị nho tướng này là người phương nào? Hắn thế mà chính là tình nhân cũ của Thái hậu Thần quốc, nếu không phải lúc trước gia tộc của Thái hậu không đưa Thái hậu vào cung, hiện nay vị Thái hậu này đã là lão thê của viên nho tướng kia. Vị nho tướng kia cũng yêu Thái hậu sâu sắc, từ sau khi vợ cả của nho tướng sinh con bất hạnh qua đời, hắn không lấy thêm vợ, thậm chí ngay cả thông phòng cũng không có.”

Oản Oản trầm mặc, khó trách Thái hậu nhìn trúng phủ Hiếu Liêm Hầu, Hiếu Liêm Hầu là con trai của tình nhân Thái hậu, hơn nữa mẫu thân của Hiếu Liêm Hầu mất sớm, chỉ sợ Hiếu Liêm Hầu lúc sống ở bên cạnh Thái hậu, ở trong lòng Thái hậu, nói không chừng còn biến thái cho rằng Hiếu Liêm Hầu là đứa con của Thái hậu cùng tình nhân cũ của bà ta nữa kia.

“Vốn là cục diện thắng trận, nhưng Quốc quân của Khởi quốc dưới sự châm ngòi của tân nữ nhân, trong lòng sợ hãi, muốn lấy lòng với Thần quốc. Thái hậu Thần quốc biết được tình nhân từ trận, nhất thời tức giận, dùng hết thủ đoạn điên cuồng trả thù Khởi quốc. Quốc quân Khởi quốc lại là một tên ngu xuẩn, tin tưởng lời nói của nữ nhân: chỉ cần Phiêu Kỵ đại tướng quân chết đi, như vậy Thần quốc có thể bớt giận. Rồi sau đó, Phiêu Kỵ đại tướng quân bị Quốc quân bí mật ban chết, Hiền phu nhân cũng ở trong cung treo cổ tự sát, chỉ để lại một đứa bé trai chưa đến năm tuổi, bơ vơ lẻ loi, nom nớp lo sợ mà tiếp tục sống.”

“Nhưng mặc dù Phiêu kỵ đại tướng quân đã chết, một nhà tướng quân bị giết, cũng không cách nào làm tiêu tan lửa giận của Thái hậu Thần quốc, cuối cùng song phương đàm phán hòa bình, Thái hậu Thần quốc ác độc yêu cầu Khởi quốc, đem con trai của Hiền phu nhân đưa tới Thần quốc làm Chất tử... Vì thế, đứa bé chưa đầy năm tuổi đã bị đưa đến Thần quốc.”

Oản Oản nghe giọng nói bình thản không gọn sóng kia, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng đau xót, khó chịu muốn khóc, không nhận được ôm hân càng chặt hơn.

Trong bóng tối, Tĩnh Khuynh mỉm cười, hôn lên đỉnh đầu Oản Oản, nói tiếp: “Thái hậu không phải là người tốt, bà ta muốn con trai của Hiền phu nhân, cũng không phải là vì làm Chất tử. Trong lúc đoàn người đi theo Chất tử tiến vào Thần quốc, bà ta liền bí mật sai người trao đổi Chất tử với một đứa bé cùng tuổi được mang đến từ phố Hoa, còn giết chết tất cả những người trung thành đi theo Chất tử. Sau đó, Chất tử giả được đưa vào trong cung, mà Chất tử thật... hừ, lưu lạc phố Hoa, Thái hậu muốn nhìn thấy đứa con của kẻ thù bị ngàn người gối, vạn người cười.”

Oản Oản sờ lên bụng mình, không khỏi cảm thấy có chút rét run, thì ra nằng ở kiếp đầu tiên kia cũng chưa tính là tàn nhẫn nhất, nằng có thể đánh người khác thành tàn phế, có thể giết người khác, lại không giống như Thái hậu, không đánh mà thắng, lại còn hại cả đời người ta.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

“Nhưng mà, chuyện cũng chưa kết thúc ở đó, mặc dù đã qua hơn 10 năm, nhưng bởi vì lúc đó thời gian gấp gáp, có người đem mảnh ngọc bài đại biểu cho thân phận của Chất tử giấu trong cái yếm của đứa bé, cho nên, trên người Chất tử vẫn luôn mang theo tấm ngọc bài kia, qua tay nhiều người, Chất tử bị mua đi bán lại rồi đến Hường Quân Viên, mà Chất tử giả được đưa vào hoàng cung, trải qua cuộc sống từ sắc phóng túng bừa bãi, lại trở nên khờ khạo đần độn như đầu heo.”

Tĩnh Khuynh nhìn đỉnh màn, cũng không biết có phải nên tự cảm thấy may mắn hay không, nếu như hân thật sự bị đưa vào cung, chỉ sợ cũng sẽ biến thành như vậy, như vậy cho dù có người tìm được hân, hân cũng không xài được nữa rồi, còn không bằng chết đi còn hơn.

“Chỉ là, Thái hậu Thần quốc không ngờ được, tuy rằng bọn họ giết được vài người thoát nhìn là người bên cạnh Chất tử, nhưng đi theo trong đoàn, cũng có vài người là tử sĩ trung thành ẩn nấp. Đến khi bọn họ phát hiện Chất tử bị người trao đổi, liền vụng trộm rời khỏi Thần quốc, trở lại Khởi quốc, báo lại cho những thủ hạ là tàn dư thế lực của Phiêu Kỵ đại tướng quân còn sót lại. Sau đó, những thế lực này dùng thời gian 10 năm, mới từ từ tìm được tung tích của Chất tử thật ở nơi nào.”

Oản Oản hít vào một hơi, khó trách hôm tết Nguyên tiêu, người nọ nhìn thấy Tĩnh Khuynh lại kích động như vậy, còn xem chút nữa là lấy mạng của nằng.

“Nơi đó, Khởi quốc cũng không yên ổn, Hoàng hậu Khởi quốc vì muốn lật đổ Hiền phu nhân, bày ra vài vị mỹ nhân, lại không ngờ đưa tới một đám bạch nhãn lang*, Hoàng hậu Khởi quốc vốn có một người con trai, vốn là muốn lập làm Thái tử. Nhưng vừa mới trưởng thành, đã bị đám nữ nhân kia bày mưu, giết chết trong cuộc đi săn, dưới gối Hoàng hậu nhất thời hư không, cũng dần dần đầu không lại đám nữ nhân kia. Ngay sau đó, đám con cái của những nữ nhân chôn hậu cung này cũng chậm rãi lớn lên, vị trí của Hoàng hậu càng thêm bất ổn. Rơi vào đường cùng, Hoàng hậu cùng Thừa tướng nghĩ đến Chất tử ở Thần quốc xa xôi, chỉ có đứa bé kia mới không có mẫu thân, hơn nữa nếu bọn họ đón hân trở về, hân chắc chắn sẽ mang ơn, trở thành con rể tốt nhất của họ.”

(* bạch nhãn lang: sói mắt trắng, là một danh từ riêng chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.; Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.)

“Đám nữ nhân trong hậu cung này dĩ nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, Khởi quốc giỏi nhất chính là ám sát, các nằng không thể để Chất tử trở lại Khởi quốc, các nằng cần phải để Chất tử chết ở Thần quốc.” Tĩnh Khuynh vuốt ve mặt Oản Oản, lạnh bạc cười nói: “Nhưng các thuộc hạ của Phiêu Kỵ đại tướng quân cũng không nguyện ý để cháu trai của tướng quân cứ như vậy mà bị bỏ mặc cả đời, bọn họ muốn đón Chất tử thật sự về nước.”

Oản Oản có thể hiểu được cảm thụ của Tĩnh Khuynh, mặc dù tàn quân của Phiêu Kỵ đại tướng quân thật lòng là có vài phần nhớ đến cốt nhục của Hiền phu nhân, nhưng cũng không bài trừ bọn họ luôn luôn bị Quân vương chèn ép, không thể thực hiện tham vọng hoài bão, hiện nay muốn nâng đỡ Tĩnh Khuynh dậy, như vậy, chỉ cần Tĩnh Khuynh nắm được Khởi quốc, bọn họ sẽ có công phò trợ vua, từ đó rất nhanh sẽ thăng quan tiến chức. Ngày đại phú quý đó vốn chính là một canh bạc, thua cùng lắm thì một cái mạng, còn có thể được tiếng thơm là ‘trung tâm vì chủ’.

“Oản Oản, bọn họ lợi dụng ta, ta cũng có thể lợi dụng bọn họ...” Tĩnh Khuynh sờ lên bụng Oản Oản, cúi đầu nói: “Ta muốn cho đứa con của mình, điều tốt nhất... Không thể giống ta...”

Oản Oản tựa vào trong lòng Tĩnh Khuynh, gật đầu thật mạnh, canh bạc này, nằng cũng nhất định phải tham gia, hơn nữa nhất định phải thắng!

Sáng sớm, Oản Oản mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện Tĩnh Khuynh đã không còn ở bên cạnh, từ từ nhòem dậy, mới thấy Nghiêm Từ Tô đang ngồi ở

trên sạp bên ngoài đọc thẻ tre, vẻ mặt nghiêm túc.

“Sao sớm vậy đã tới rồi?” Oản Oản với áo khoác qua, khoác lên người, thời tiết trở nên ẩm dần, quần áo dày cũng phải cất đi rồi.

Nghiêm Từ Tô bị nàng gọi một cái, vội vàng ném thẻ tre, đứng lên nhanh chân chạy đến bên người Oản Oản, không nói hai lời, sờ lên mạch môn của nàng, Oản Oản hết cách, chỉ có thể mặc nàng bày bố, đây cũng là mục đích mà Tôn đại phu cùng Nghiêm Từ Tô đến đây. Lại nói hôm qua mệt nhọc, nàng cũng muốn biết đứa bé có tốt không.

“Tâm mạch vững vàng, nhưng vẫn còn hơi thiếu máu.” Chẩn mạch xong, Nghiêm Từ Tô rút cục cũng lộ ra nụ cười ngây thơ, đôi mắt không lớn, lại chen chúc lại một chỗ, nhìn thật đáng yêu.

Cánh cửa được kéo ra, Tinh Khuyển dẫn theo Tùy Tâm đi vào, trong tay Tinh Khuyển bưng chậu nước, Tùy Tâm lại xách theo hộp đựng thức ăn, chuẩn bị cực kì chu đáo.

Tinh Khuyển đặt chậu nước xuống, kéo tay Oản Oản qua, lại hỏi Nghiêm Từ Tô tình huống của thai nhi, rồi mới quay qua cười với Oản Oản: “Ta đoán nàng lúc này đã tỉnh, đói bụng không?”

Oản Oản sờ sờ bụng, thật cũng có chút đói, vì thế gật gật đầu, tay chân lạnh lẽo lấy nước rửa sạch.

Tinh Khuyển đứng bên cạnh nàng, thấy động tác của nàng, liền nói chuyện vừa rồi bọn họ đã thương lượng xong cho Oản Oản nghe: “Trục Yên sẽ không đi cùng chúng ta, hần sẽ mang theo Cúc Hương đi tìm Tiêu Như Hề, Mặc Thiên tạm thời sẽ đi cùng hần, đợi khi nào tìm được Tiêu Như Hề, sẽ cùng nhau gặp mặt tại Khởi quốc, Xuân Thiệu và Liên Âm đã được chuộc ra, chờ chuyện của chúng ta ở đây hoàn tất ổn thỏa, sẽ cùng trở về Khởi quốc.”

Oản Oản dùng khăn lau mặt, có chút lo lắng hỏi: “Nếu Hường Quân Viên đều bị theo dõi, vậy nơi này an toàn không?”

Tinh Khuyển vén lọn tóc ướt sũng trên trán Oản Oản lên, lắc đầu nói: “Không lo, nơi này tạm thời bọn họ không tra ra được, hơn nữa nơi này là sản nghiệp của Thái úy, trong tay Thái úy có binh, Ngũ hoàng tử sẽ không dám động.”

Vừa nghĩ như thế, bọn họ cư nhiên lại lời Từ đại công tử của Hường Quân Viên đi sạch, Oản Oản không khỏi cười trộm, nếu Đông lang quân thật có thể trở về, chỉ sợ cũng tức giận không nhẹ, bốn người này vừa đi, Hường Quân Viên ít nhất cũng tụt xuống một bậc, hơn nữa coi như còn có đám tiểu hồng như Liên Âm, Hường Quân Viên này nhất thời nửa khắc cũng không có người đến chống đỡ. Bất quá, nói vậy Thái tử đồng ý thả Trục Yên và Mặc Thiên ra, đó là đã có chuẩn bị người thay thế, chẳng qua là Hường Quân Viên lúc này rất không sạch sẽ, liền tạm thời sẽ không động thủ.

“Chàng ăn chưa?” Tùy tiện chải đầu, quần một búi tóc đơn giản, Oản Oản mở thực hộp ra, nhìn thấy cháo trắng rau dưa bên trong, bụng càng đói.

“Ăn rồi, nàng không cần lo cho ta, đừng bỏ đói bảo bối của ta là được.” Tinh Khuyển đỡ nàng ngồi xuống cạnh bàn ăn, trêu đùa nói.

Oản Oản xì một cái, vừa nhìn Tinh Khuyển lấy chén cháo trắng đĩa rau dưa ra đặt ở trước mặt nàng, vừa nói: “Chúng ta vẫn nên đi sớm một chút, chỉ là có thể bị nguy hiểm hay không?”

“Chuyện này nàng yên tâm, lúc trước ta bị đối đãi như thế nào, lần này sẽ được đối đãi về như thế ấy.” Tinh Khuyển dọn chén đĩa ra, lại gấp đồ ăn cho Oản Oản, “Nhưng vì an toàn, bên kia sẽ sai người đến bảo vệ chúng ta, có một ít còn hơn không.”

Oản Oản húp cháo, ăn thức ăn, cũng không nói nữa, chỉ nghĩ đến vẫn nên rời đi nhanh một chút thì hơn, bản năng của nàng đã thấy phản cảm với thanh lâu phố Hoa linh tinh gì đó rồi.

Ăn sáng xong, Tinh Khuyển lại cùng Oản Oản đi dạo trong tiểu viện một lát, lúc này mới có người báo lại, nói là Lan phu nhân ở tiền viện cho mời Tinh Khuyển. Tinh Khuyển dĩ nhiên biết có chuyện gì, trấn an Oản Oản vài câu, lại đưa nàng về phòng, rồi mới theo người vừa tới đi ra ngoài. Oản Oản ký thực cũng có thể đoán được bảy tám phần. Lúc Tinh Khuyển còn là tiểu quan, căn bản không có tư cách bàn điều kiện với phủ Ninh Viễn Hầu hoặc Thái tử. Nhưng hiện giờ thì khác, hần là Chất tử Khởi quốc, trở về sẽ làm con thừa tự dưới gối Hoàng hậu, vì bảo trụ địa vị, Thừa tướng cùng Hoàng hậu Khởi quốc nhất định sẽ đem hết khả năng vốn có trợ giúp Tinh Khuyển lên ngôi vị hoàng đế, mặc dù bọn họ là kẻ thù của nhau, nhưng ở lợi ích tất yếu trước mặt, Tinh Khuyển chắc chắn sẽ không hành động theo cảm tính.

Không biết Tinh Khuyển cùng người của Thái tử nói chuyện gì, đến lúc hần trở lại phòng là đã qua buổi trưa, Oản Oản đang dùng cơm trưa, nàng hiện tại không được nhìn đói, lúc trước mang thai có chút bất ổn, lại còn thiếu máu, nếu bồi bổ thật tốt, đứa bé sinh ra cũng sẽ bị thiệt.

Tinh Khuyển vào phòng liền đuổi lui mọi người, ngồi xuống đối diện Oản Oản, cũng không quan tâm có phải ăn cơm thừa rượu cạn hay không, cảm động đưa lên, vừa ăn vừa nói chuyện: “Thái tử đã nguyện ý giúp chúng ta, nhưng ngược lại, ta đến Khởi quốc, ngồi xuống vị trí vững vàng, cũng phải giúp lại hần.”

Điểm ấy Oản Oản cũng nghĩ đến, nơi này là lãnh thổ Thần quốc, mặc dù địa vị của Thái tử chịu đựng bất ổn, nhưng hần cũng không phải tầm thường, trong âm thầm, không chừng có bao nhiêu lợi thế, chỉ cần hần nguyện ý trợ giúp Tinh Khuyển, như vậy “trộm long tráo phụng”* sẽ càng dễ dàng hơn. Lúc mọi sự đã thành, cũng tương đương với việc Thái tử có được một trợ lực từ nước ngoài, thậm chí nói sâu vào một chút, hần coi như là bắt được nhược điểm của Tinh Khuyển, hai tướng kiềm chế, lại hiệp trợ lẫn nhau, thoạt nhìn thì quái dị, nhưng lại không thể không nói là một phương thức cân bằng vô cùng tốt.

(* nguyên văn: Thâu lương hoán trụ: thay xà đổi cột, ta thấy Tinh Khuyển dù sao cũng là con vua, nên đối Trộm long tráo phụng cho nó văn vẻ nhẩy)

“Hắn cho chàng thời gian mấy năm?” Oản Oản ăn no, buông đũa, nhìn Tinh Khuynh hỏi.

Tinh Khuynh ngừng đũa một chút, tán thưởng nhìn Oản Oản, nói: “Hai năm.”

Oản Oản lại ném cho hắn một cái mị nhãn, lại hỏi: “Đủ không?”

Tinh Khuynh vừa bị ánh mắt của nàng câu dẫn một cái, cười đến càng vui vẻ, thậm chí vươn tay sờ hai gò má mềm mịn của Oản Oản, tự tin nói: “Đủ.”

Oản Oản hí hóp mắt, cảm thụ được lòng bàn tay ấm áp, nàng không hỏi Tinh Khuynh sẽ an bài cho nàng ra sao, hay nàng đến Khởi quốc sẽ chịu khổ hay không, trong lòng nàng tin tưởng nam nhân này, tuy có chút mù quáng, nhưng nàng cũng muốn đánh cược một phen, nàng bắt đầu không cam tâm, nàng không tin ông trời sau khi đùa giỡn nàng tám kiếp, còn có thể lại đùa giỡn nàng một lần nữa, mặc dù cuối cùng rơi vào kết cục thảm hại hơn, nàng cũng cảm thấy đáng giá, bởi vì nàng chân chính đã cùng nam nhân này, yêu nhau một lòng.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của Oản Oản, Tinh Khuynh ánh mắt tràn đầy yêu thương, nhỏ giọng nói: “Yên tâm.”

Oản Oản cười đến càng rực rỡ hơn.

Người của Khởi quốc rất nhanh đã đến, Tinh Khuynh không nói thẳng ra, nhưng Oản Oản nhìn thấy không dưới hai mươi người xa lạ, đột nhiên tiến vào trong tiểu viện, đảm đương công việc đầu bếp, tạp dịch không hề có một cái chớp mắt. Nếu không phải Tinh Khuynh đã nói từ trước, nàng còn tưởng rằng là Lan phu nhân cố ý tìm người làm công đến. Thấy đám người sát thủ ở trong viện tự nhiên đối thoại, chịu khó làm công việc trong tay, lộ ra nụ cười chất phác như dân chúng bình dân, Oản Oản đột nhiên cảm thấy thế giới thật khác biệt, không hề là thích khách Khởi quốc đứng đầu thế giới.

Lại qua hai ngày, Trục Yên thật sự không chờ được nữa, liền cùng Mặc Thiên mang theo Cúc Hương rời đi. Trước khi đi, Tinh Khuynh đem chuyện của mình nói lại rõ ràng cho hai người, cũng ước hẹn địa điểm gặp nhau ở Khởi quốc. Oản Oản không ra ngoài đưa tiễn, nàng cũng sẽ có chút khó chịu, dù sao vô luận như thế nào cũng đã ở chung một thời gian, tuy rằng từng hoài nghi Mặc Thiên, nhưng bọn họ đối đãi với nàng thật lòng, coi như là bằng hữu cùng chung hoạn nạn.

“Vài ngày nữa đã là trung hạ tuần tháng Tư (giữa tháng Tư), đến lúc đó vị Chết tử giả kia ở trong cung sẽ mang theo đoàn nghi thức đi đến Khởi quốc. Dọc đường sẽ đi qua năm quận, mười ba huyện, thẳng hướng phía nam. Đến biên cương, chính là địa bàn của Trần Nam tướng quân, đến lúc đó cũng là thời cơ tốt nhất cho chúng ta ra tay, cho nên, ngày mai chúng ta liền lên đường, thẳng hướng biên cương – quận Nam Lạc.” Tinh Khuynh an bài dặn dò Trục Yên xong, cũng không ở lại nơi này, cái gọi là đêm dài lắm mộng, hắn cũng không muốn bỏ mặc cho nỗ lực của mình.

Trần Nam tướng quân, Oản Oản đã nghe qua, là phụ thân của tình nhân của Thái tử, vị tình nhân kia của hắn còn có đứa con của Thái tử, cũng không biết hiện tại đã sinh chưa, là nam hay nữ, bất quá Tinh Khuynh và Thái tử đã lên kế hoạch rất tốt, chỉ cần dưới sự che giấu của Thái tử, bọn họ trước tiên đến quận Nam Lạc, nơi đó chính là địa bàn của Trần Nam tướng quân, đến lúc đó muốn thế nào liền thế ấy, Chết tử giả liền giống như con dê con đực làm thịt, mặc cho bọn hắn xử trí. Chẳng qua, nghe nói đội ngũ nghi thức đi theo cũng có hơn hai ngàn người, chẳng lẽ giết chết toàn bộ?

“Chết tử giả không cần chúng ta động thủ...” Tinh Khuynh bỗng nhiên cười quỷ dị nói: “Sẽ có người đưa hắn đi, mà chúng ta không cần tốn nhiều sức, cũng có thể khiến đoàn nghi thức này khăng khăng một lòng theo chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

“Chân trời a góc biển

Tìm a kiếm tri âm

Tiểu muội muội ca hát

Bên cạnh Lang gảy đàn.

Lang với ta một lòng.

Yêu a.. yêu a... lang a...

Hai chúng ta một lòng

Ai ai ư... ai ai a..., lang với ta một lòng...”

Tiếng ca tung bay trên quan đạo, bốn năm chiếc xe ngựa trùm vải thô màu xanh lam cùng một chiếc xe lừa trùm vải thô màu trắng, xếp thành một đội từ xa đến gần, ngồi trên xe ngựa đi đầu là phu xe nom mặt mũi thật thà, ngồi bên cạnh phu xe là một tiểu nha đầu xinh xắn, một tay quấn lọn tóc, một tay vỗ đùi đánh nhịp, cái đầu nhỏ lắc lư qua lại, vui vẻ hát. Màn vải trên xe được vén lên, một tiểu nha đầu lộ đầu ra, cười hi hi nhìn nàng, chân mày cong cong, nghe đến mê mẩn. Phía sau. Trên chiếc xe ngựa sau lưng các nàng, cũng đã sớm vén rộng màn xe, ngồi trước là một phu xe và một thiếu niên khoảng hơn 10 tuổi, sau lưng thiếu niên lại có một thiếu niên mang theo hai hài đồng, đều nhô đầu ra, muốn nghe được rõ hơn.

Sau lưng xe ngựa của họ, còn có một chiếc xe ngựa và một chiếc xe lừa chạy song song, trên chiếc xe ngựa kia chỉ có một phu xe, màn xe cũng không mở ra, nhưng rèm cửa sổ lại được người móc lên từ bên trong, hai thiếu niên chụm đầu vào một chỗ, cười đến vui vẻ thoải mái. Trên chiếc xe lừa bên cạnh lại treo lên một lá cờ hiệu “Điều thủ hồi xuân” (bàn tay thần kỳ) rất kỳ dị, một tiểu cô nương mắt hí dựa vào một lão giả râu bạc ngồi trên xe, cũng rung đùi đắc ý theo giai điệu. Cuối cùng, trên hai chiếc xe ngựa thoát nhìn cũ hơn, là một đám nô bộc, mang theo đồ đạc, cũng nhìn ra phía trước góp vui. Một đoàn người này, người bên ngoài nhìn vào giống như là một đại gia đình ra ngoài du sơn ngoạn thủy, lĩnh hội phong cảnh đầu hè.

“Đứng trên núi a... trông về phương bắc

Nước mắt a... nước mắt thấm vật áo

Tiểu muội muội thương nhớ lang

Mãi đến nay.

Lang a... cùng chung hoạn nạn ân ái sâu

Yêu a... yêu a... lang nha

Cùng chung hoạn nạn ân ái sâu...”

Trong cỗ xe ngựa đầu tiên, một nữ tử khoảng hơn 20 hơn tuổi bung chén thuốc đưa đến bên miệng của một nữ tử đang dựa vào vai nàng. Nàng kia thoát nhìn mười lăm sáu tuổi, nhưng mái tóc dài trên đầu lại vấn thành búi tóc phụ nhân, trên đầu không đeo trâm cài, ngay cả trên mặt cũng thanh thoát nhẹ nhàng, chỉ là lúc này sắc mặt nàng có chút trắng bệch, mặc dù nàng nhướn miệng cười, lại vẫn khiến nam tử bên người nàng nhú mày lo lắng.

“Chàng đừng hoảng, ta không sao, Từ Tô nói, qua thời kỳ thai nghén sẽ không sao.” Oản Oản đón lấy chén thuốc qua, an ủi Tinh Khuyển bên cạnh.

“Nàng chịu khổ rồi...” Tinh Khuyển vuốt ve gò má Oản Oản vừa gầy đi một ít, thờ dãi nói.

“Nữ nhân đều như thế, a lang chớ lo.” nữ tử bên người Oản Oản cũng khuyên nhủ theo.

Oản Oản uống một hơi hết chén thuốc đắng ngắt, đây là vì bảo đảm an toàn trên đường đi, đứa bé mới hơn hai tháng, cần vững chắc ổn thỏa, thuốc có khó uống đường nào, nàng cũng có thể uống hết. Sau khi uống xong, đưa chén qua, nhìn bộ dáng nhàn tĩnh của nữ tử bên người, Oản Oản có chút nóng mặt, nàng lại không nghĩ tới, Lan phu nhân sẽ giao Từ Hộ cho nàng, mà Từ Hộ cũng nguyện ý đi theo nàng đến Khởi quốc, đoạn đường này có khi màn trời chiếu đất, toàn dựa vào nàng và Quát Diệp Đào Diệp chăm sóc mình, các nàng hoàn toàn không nghĩ đến an nguy của bản thân, không lo lắng chặng đường này có gặp nguy hiểm hay không, phần ân tình này, nàng đón nhận ...

“Ngươi cũng đừng cứ vội lo cho ta, hôm qua ngủ ngoài trời, ngươi còn chưa được ngủ đủ đâu.” Oản Oản tiếp nhận nước ấm, xúc vị đắng trong miệng.

Từ Hộ lại lắc đầu nói: “Hầu gái vốn tính thô, không có gì đáng ngại cả, nhưng nương tử dạy bài hát dân ca kia thật là dễ nghe.”

Oản Oản nhìn Quát Diệp bên cạnh màn xe, cười gật gật đầu. Bài hát “Thiên nhai ca nữ” này cũng là bài hát kiếp trước nàng thích, bây giờ trên đường không có gì làm, còn không bằng lấy điệu hát dân gian ra tiêu khiển, Đào Diệp tuổi còn nhỏ, cất tiếng hát ra càng thú vị, không giống nàng hát, luôn mang theo vẻ oán phụ khuê phòng.

“A lang, phía trước có dịch quán, có đến đó không?” nhãn lực của phu xe phía trước cực kỳ tốt, từ rất xa đã nhìn thấy lá cờ treo của dịch quán.

Tinh Khuyển vội vàng nói: “Tất nhiên, dừng xe lại một chút.”

Sắc mặt Oản Oản cũng không khỏi vui mừng, phải biết rằng một đường đi đến đây, trừ lúc thay ngựa, ăn uống, bọn họ rất ít đến dịch quán, thường xuyên sống cảnh màn trời chiếu đất, chỉ vì loại bỏ dấu vết không để kẻ thù phát giác, Tinh Khuyển mang theo hơn 20 thích khách, cũng vô cùng cẩn thận, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, đám người Oản Oản sẽ không thể không đi gấp cả đêm, cũng may một đường hữu kinh vô hiểm, đã vào đến địa giới của Ngân Hải.

Đoàn xe ngựa xe lừa từ từ dừng lại trước một tòa tiểu viện bằng gỗ, xung quanh tiểu viện còn dựng rào giậu đơn sơ ngăn cách, thoát nhìn không chút thu hút, trên lầu hai cũ kỹ của tiểu viện chỉ treo một lá cờ của huyện Hà Thanh, trước cửa tiểu viện khách khứa lui tới không nhiều lắm, chỉ có linh tinh vài người đi lại bổ sung lương thảo và đổi ngựa. Đoàn người Oản Oản đi vào, khiến cho tiểu nhị trong dịch quán vui cười đến hoa cả mắt không thể ngồi.

“Ôi ôi, các vị nương tử lang quân chắc là đã mệt mỏi? Một đường vất vả gió bụi thế mà.” Một tên tiểu nhị mặc quần áo ngắn màu xám chạy ra, vẻ mặt tươi cười chào đón.

“A lang và nương từ nhà ta ra ngoài du ngoạn, trên đường đi qua nơi này, có còn phòng trọ không?” Đào Diệp từ trên xe nhảy xuống, ở tại Tầm Hương lâu cẩn thận ngại ngừng như thế, nay thay đổi xoành xoạch một cái, ngược lại liền hoạt bát hẳn lên.

Tên tiểu nhị kia vừa nhìn thấy tiểu cô nương tóc búi hai bên này, tuy rằng ăn mặc rất bình thường, nhưng vẻ mặt lại không hề có ý e dè sợ sệt, sợ là thân bằng quyến thuộc của nhà quan lại nào đó cải trang ra ngoài, vội xoa tay nói: “Có, có, xin mời vào trong, vừa khéo mới đưa tới một cái đầu lợn rừng, mới vừa làm thịt, các vị có thể nếm thử một chút a.”

Từ Hộ vén màn xe lên, hướng về phía bên ngoài kêu: “Vị đại nhân này, có thể mở cửa lớn được chưa?”

“Ai ai, vị nữ lang này chờ một chút.” Dứt lời, tên tiểu nhị kia lại xoay người đi, gọi người tới mở cửa chính.

Xe ngựa lại lăn bánh, chậm rãi tiến vào trong đình.

Màn lại được vén lên, Từ Hộ đứng ngoài xe, vươn tay đến, Oản Oản nhúc nhích người, được Tinh Khuynh giúp đỡ, chậm rãi xuống xe, chân vừa vừa chạm xuống đất, lại có một chút suy yếu, không thể không tựa lên người Từ Hộ, hít sâu một hơi không khí trong lành, thầm nghĩ vẫn là ở bên ngoài tốt hơn.

Sau đó Tinh Khuynh cũng xuống xe, gọi Kim Hạp ở phía sau, bảo hắn hỏi thăm giá cả của phòng trọ, lại đi sắp xếp phòng nghỉ cho mọi người, lúc này mới đến trước mặt Oản Oản nói: “Ủy khuất cho nàng rồi, nơi này cách kinh đô khá xa, thật hẻo lánh thiếu thốn.”

Oản Oản nhìn chuồng ngựa và chồng củi chất trong sân, cười lắc đầu nói: “Nơi này tốt lắm, so với đô thành còn tốt hơn.”

Tinh Khuynh biết ý của nàng, cũng đồng ý cười cười, cầm tay nàng.

Mọi người đã sớm một mẻ, vừa đến buổi trưa, nhóm người nô bộc giúp đỡ khuynh vác đồ đạc vào phòng, nhóm chủ tử nghỉ ngơi trong phòng hảo hạng, đám nô bộc và tỳ nữ hầu hạ bên người thì ngủ ở gian ngoài, những nô bộc thô sử lại ngủ ở giường ghép lâu một, đợi nghỉ ngơi hai ngày, lại thay ngựa lên đường.

Oản Oản vừa ngã lưng nằm xuống giường, bên ngoài đã có người gõ cửa, Đào Diệp đi ra ngoài mở cửa, thấy một phụ nhân mặc quần áo vải thô, ước chừng 40 tuổi, cúi đầu, có chút nhút nhát.

“Vị đại nương này là...” Đào Diệp không biết người này, chỉ có thể ngăn ở ngoài cửa.

Vị phụ nhân rất ngại ngừng, hai tay xoắn lại, cong vẹo thi lễ một cái rồi nói: “Nô là Lí thị, là tể quân* của tào đại ở phòng bếp chung, đặc biệt tới hỏi thăm một chút, có cần nước hay không ạ?”

(*Tể quân: cách gọi vợ thời xưa; tào đại: ý chỉ người đứng đầu)

“Trước nấu hai thùng đi.” Đào Diệp nhìn vào tấm cửa kéo bên trong, quay đầu nói.

“Vâng.” phụ nhân kia coi như cũng biết phép tắc, xoay người trở về.

Bên trong Oản Oản cũng nghe thấy tiếng vang, Từ Hộ chỉ đem chuyện vừa rồi bẩm báo, liền cầm bao đồ ra khỏi buồng trong, tìm một cái sạp ở gian phòng bên ngoài để xuống, bọn họ chỉ cần ở lại hai ngày, không cần phải mở hết buồng hòm đồ đạc ra.

Oản Oản kêu Quất Diệp ra cửa nhìn xem những người khác đã dọn xếp xong chưa, rồi sau đó kéo Tinh Khuynh lại nhất định bắt hắn nằm xuống cùng mình. Tinh Khuynh bị nàng náo không có cách nào khác, đành phải cởi đôi giày bằng vải thô dây ra, leo lên giường, thuận tay kéo màn che xuống, chặn lại bên ngoài.

“Còn phải đi mấy tháng mới đến quận Nam Lạc?” Nằm ở trên giường, toàn thân như giãn ra, không cần đi theo xe ngựa xóc nảy, Oản Oản thoải mái mơ mơ hồ hồ nhanh ngủ thiếp đi.

Tinh Khuynh cũng nhiều ngày mệt mỏi, nhắm mắt lại, vuốt tóc Oản Oản rồi nói: “Ước chừng vào tết Trung nguyên*.”

(* tết Trung nguyên: là tiết Vu Lan, rằm tháng bảy Âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất)

“Vậy không phải là bảy tháng sao?” Oản Oản mở mắt ra, khổ não hỏi, bọn họ đã đi hơn một tháng rồi, bảy tháng theo như lời nói, vậy cũng qua Lập Thu rồi.

Tinh Khuynh cũng muốn đến sớm, nhưng tiếc rằng đường xá quá thật xa xôi, Oản Oản lại mang thai, cũng may bọn họ đi trước, Chắt từ già kia còn có phần đồng đoàn người nghỉ thức, sợ là tốc độ càng chậm hơn, chờ bọn họ đến Nam Lạc, đợi thêm nửa tháng nữa là bọn chúng sẽ đến, cũng đủ cho họ an bài bố trí.

“Tinh Khuynh...” Oản Oản muốn nói lại thôi, kỳ thực trong lòng nàng vẫn luôn có việc cất giấu, tuy rằng đã sai người thông báo cho tỳ tỳ, nhưng vẫn sợ thúc thúc không nhận được tin tức, còn vì nàng mà bị người dễ mất tới.

“Tên tự này, về sau chỉ có nàng mới có thể gọi ta.” Tinh Khuynh không hỏi tới, chỉ ôm chặt Oản Oản, thấp giọng nói.

Oản Oản vui vẻ, cũng nói: “Tên Oản Oản này cũng chỉ có chàng mới có thể gọi.”

Từ sau khi bọn họ rời khỏi đô thành, đã không còn tiểu quan Tinh Khuynh và quan kỹ Oản Oản, hẳn là Chất tử Lâu Ngôn Khanh, mà nàng là Bí phu nhân của hắn.

Mọi người nghỉ ngơi hồi phục suốt một ngày rưỡi, đám tùy thị và nô tỳ tuổi còn nhỏ chơi đùa rất kích động phấn khích, đối với hết thảy mọi thứ đều cảm thấy cực kì mới mẻ, đám gã sai vặt tuổi tác lớn hơn thì ngồi ở một bên, chỉ trò và nhận biết cây cối súc vật, truyền thụ từng kinh nghiệm. Xuân Thiều tính tình ham vui, cũng không ngoại lệ, ngày hôm đó vừa đến nơi, liền đi chơi đến màn đêm buông xuống mới trở về, cũng may là có người đi cùng, bằng không Tinh Khuynh phải sớm sai người đi tìm. Đồng dạng không thấy bóng dáng còn có Tôn đại phu, lão nghe nói càng tiến vào phía nam, đại phu ở nơi này phân loại lại càng cẩn thận, cái gì thực y, tật y... phân biệt từng loại, cực đại khơi mào lòng hiếu kỳ cùng với lòng hiếu chiến của lão. Liên tục hai buổi tối đều ở nhà khác, chỉ lưu lại Nghiêm Tử Tô trông nom Oản Oản.

“Đi thôi, khởi hành!”

Roi ngựa vung lên, phu xe đi đầu đánh xe ngựa chạy ra ngoài. Oản Oản ngồi trên xe ngựa, quay đầu nhìn lại, dịch quán dần dần lui lại ở phía sau, nàng chỉ ở tại nơi này một ngày rưỡi, nhiều nhất chỉ có hai buổi tối, người quen biết, cũng chỉ có tiểu nhị dẫn đường và bà làm công Lí thị, thông thường mà nói, nàng căn bản không có điều gì lưu戀 tiếc quá, lại không hiểu vì sao, nàng lại muốn dừng lại một chút, bởi vì nàng có dự cảm, chỉ sợ chuyến đi này, sẽ không trở về được nữa.

“Nếu thích nơi này, ngày sau chúng ta lại đến?” Tinh Khuynh đã quen đoán được tâm tư của Oản Oản, thấy nàng không muốn, vội nói.

“Không cần, lưu lại hồi ức đẹp là được rồi.” Oản Oản nhắm mắt lại, làm ô trong lòng Tinh Khuynh.

“Người tên tiểu tặc kia, chạy đâu!”

Trong thoáng chốc, dường như có người gọi phía sau. Sau đó là tiếng thúc giục của Xuân Thiều, cũng không biết hắn lại làm cái gì.

“Không có gì đâu, mau đi đi.” Tinh Khuynh không để ý, chỉ cho là mấy đứa bé tranh cãi ầm ĩ, liền gọi phu xe đằng trước.

Oản Oản không lên tiếng, lại mơ hồ cảm thấy buồn ngủ, dần dần, cũng không nghe thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Vừa qua khỏi tiết Đại thử*, thời tiết đột nhiên âm u, liên tục đổ vài trận mưa lớn, đường xá bị nước mưa thấm lầy lội không chịu nổi, thậm chí có vài địa phương còn bị động nước lũ, nhà cửa phòng ốc bị vỡ tung. Nguyên bản đám nạn dân vì Tuyệt tai ở tết Nguyên tiêu kéo dài, vốn là có thể hồi hương, lại một lần nữa trời giạt khắp nơi, từ nông thôn tụ tập đến huyện, lại từ huyện tụ tập đến quận, đồ xô thẳng hướng đến đô thành. Những nơi đi qua, đều như châu chấu bay qua, một ngọn cỏ cũng không còn. Mà đương kim hoàng thượng ngu ngốc, nhẹ dạ tin vào lời nói của Thừa tướng, chẳng những không phái người đi cứu trợ thiên tai, ngược lại còn phái binh trấn áp nạn dân, thậm chí lấy tội ‘lung lạc lòng dân’, nhốt Thái tử một lòng chống thiên tai lại, làm cho thấy phơi khắp đồng, lòng người hoang mang, thậm chí còn có không ít địa phương dựng cờ khởi nghĩa, so với lúc tuyệt tai đã khá hơn mà không kịp.

(* tiết đại thử: ngày nóng, một trong 24 tiết, khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc)

Đương lúc những gia đình giàu có thuê hộ binh, những nhà nghèo thì đóng cửa không ra ngoài, đoàn người Oản Oản đã đi tới vùng đất của Khánh Vương, là nơi cách quận Nam Lạc gần nhất, cũng chính là em trai cùng cha khác mẹ của đương kim hoàng thượng. Đất phong của Khánh Vương không lớn, xung quanh chỉ có hai đến ba quận, hơn nữa lại dựa sát vào quận Nam Lạc, người Khởi quốc tới đây làm ăn buôn bán cũng không ít, đoàn người Oản Oản lúc này đang tiến vào đô thành của Khánh quốc – thành Giang Đô.

“A..., mưa thật lớn, mấy vị khách quan mau vào sân đi.” Tiểu nhị của điểm mặc áo toi (áo mưa ngày xưa), đứng ở trong mưa, chỉ huy xe ngựa tiến vào sân sau.

Đội xe ngựa dừng hẳn, phu xe đi đầu xuống xe, hỏi tiểu nhị kia: “A lang nhà chúng ta đã sai người đặt phòng trước rồi, có không?”

Điểm tiểu nhị lau mặt một cái, xòe cái ô bên người mở lên, che lên người phu xe kia, khom mình nói: “Xin hỏi là họ gì ạ?”

Mã phu kia ưỡn ngực một cái nói: “Họ Mộc.”

Tên điểm tiểu nhị kia suy nghĩ một chút, vội gật đầu mạnh nói: “Có rồi, có rồi, đã chuẩn bị một tòa viện lớn rồi, xin đi theo tiểu nhân ạ.”

Tiếp theo, mọi người xuống xe, đều tự mở ô che, Oản Oản được Tinh Khuynh ôm vào trong ngực, Từ Hộ ở một bên che ô, cứ thế không để Oản Oản dính một giọt mưa nào.

Mấy người vào viện, chia phòng, rồi đều tự trở về phòng, chủ quán đã sớm dọn sẵn nước nóng sẵn, đổ vào thùng tắm. Oản Oản vào cửa liền bảo đám người Từ Hộ đi về phòng mình tắm rửa thay quần áo, sau đó tự mình giúp Tinh Khuynh thay quần áo, rồi mới tìm sạp ngồi lên, mệt đến áo khoác cũng không muốn cởi.

“Mệt sao?” Tinh Khuynh mặc trung đơn đi tới, ngồi bên cạnh Oản Oản, không biết từ đâu lấy ra một chùm nho, màu xanh biếc kia tựa hồ như muốn thâm thấu ra ngoài, chỉ là quả không lớn, giống như còn chưa chín.

“Từ đâu có vậy?” Oản Oản nhìn quả nho màu xanh đậm chua chua kia, liền cảm giác trong khoang miệng đột nhiên nổi lên đầy nước bọt, liên tục nuốt xuống.

“Ham ăn!” Tinh Khuynh đưa tay ngắt một quả, giống như vẽ tách vỏ ngoài ra, lại dùng tăm gỗ gạt hết hạt nho ra, lúc này mới nói với Oản Oản: “A...”

Oản Oản vô thức hé miệng, nhìn Tinh Khuynh thỏa mãn nuốt nho vào miệng nàng, cứ như người ăn nho là hẳn chứ không phải bản thân nàng vậy. Từ lúc nào mà thiếu niên có chút tùy hứng, thậm chí búống bình kia cứ nhiên lại vô thanh vô tức lọt xác nhỉ? Mặc dù hẳn vẫn làm nũng lấy lòng nàng, cũng thường thường đùa giỡn vài câu với nàng, nhưng nàng hiểu rõ, hẳn có chừng mực hơn, mà những hành động trẻ con đó, cũng bất quá là muốn chọc nàng cười, có khi nàng nhìn thấy ánh mắt sùng nịch bất đắc dĩ của hắn, đều sẽ có một chút hoảng hốt. Hẳn trưởng thành cũng chỉ mấy tháng mà thôi...

Mất Oản Oản nóng lên, nàng cũng động tay bóc cho Tinh Khuynh một quả, tay nghề của nàng rõ ràng không tốt bằng Tinh Khuynh, tách hạt nho xong liền trở nên mềm nát, nhưng Tinh Khuynh không có chút nào quan tâm, há mồm liền nuốt tới, ý cười đầy mặt. Kỳ thực, Oản Oản biết quả nho kia chua biết bao nhiêu, bởi vì nàng mang thai nên rất thèm chua, nhưng Tinh Khuynh bởi vì bao tử không tốt, nên một chút chua cũng không muốn ăn, hẳn chỉ thích ăn ngọt.

“Sao không ăn? Có phải ăn không ngon?” thấy Oản Oản hắt mặt qua gục đầu xuống, Tinh Khuynh lấy khăn lau tay, lo lắng hỏi.

Nhìn xuống nghẹn ngào, Oản Oản làm bộ không sao cười nói: “Đâu có, ăn ngon lắm, chỉ là tò mò nho này từ đâu tới.”

Tinh Khuynh cười thần bí, cũng không nguyện nói cho nàng, chỉ nói: “Đáp án này, ngày mai nàng chắc chắn biết được, cũng chắc chắn sẽ vui mừng.”

Oản Oản run rẩy lông mi, buồn cười nhìn Tinh Khuynh, cũng không biết hắn bán cái nút gì. (chỗ hấp dẫn)

Hai người không gọi người hầu hạ, chỉ giúp nhau rửa mặt. Trên giường trải chăn nệm mới ấm áp, Oản Oản nằm lên, mặc dù không bì kịp với vải bông mềm mại của kiếp trước, nhưng cũng cực kì thoải mái.

“Đây là cái gì?” Oản Oản với chân đập qua, không xa hoa giống chăn mền tơ tằm của nàng ở Hương Quân Viên, chăn nơi này hơi nặng, nhưng thật ấm áp.

“Ta nghe nói là một loại lông dê.” Tinh Khuynh cũng chui vào chăn, theo thói quen ôm lấy Oản Oản, chỉ là thêm một bàn tay ấm áp vờn qua, đó chính là bụng của Oản Oản, lúc này vẫn còn bằng phẳng như cũ.

Chăn lông dê, ở đô thành này nghe nói, vật này chính là loại gia đình bình thường sử dụng, nhà có tiền đều dùng chăn tơ tằm, không có tiền thì dùng chăn bằng sợi đay, vài nhúng bit đầu lại còn có vài chỗ chắp thêm da thú đầu thừa đuôi thẹo. Oản Oản xem như tốt số, xuyên đến gia đình phú quý, tuy rằng sụp đổ, nhưng cũng được bán vào trong lâu cũng là tốt nhất, rồi sau đến bên cạnh Tinh Khuynh, chất lượng sinh hoạt cũng chưa bao giờ bị giảm đi.

“Thật ấm áp...” Vốn đã thoải mái muốn thờ dài, Oản Oản nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, lại không khỏi bất an nói: “Nghe nói gần đây nạn dân khởi nghĩa vũ trang rất nhiều.”

Tinh Khuynh lười nhác giương mắt, không biết là mĩa mai hay khinh thường nói: “Tích ú quá sâu, nay như vậy cũng là bình thường.”

Oản Oản nhớ tới lúc còn ở tại Hương Quân Viên, ngày ấy Tinh Khuynh cũng nói như vậy: ‘thiên đạo bất nhân lấy vạn vật làm chó rom, thánh nhân bất nhân lấy dân chúng là chó rom’. Nhưng, dân chúng là nước, hoàng gia là thuyền, không cần thận, sẽ thuyền hủ nhân vong.

“Nhớ lúc mừng năm mới, cũng đã có người tạo phản...” lúc đó Kim Hạp Ngân Hạp còn đang lo lắng trong nhà không có cơm ăn.

“Nếu tên hôn quân kia vẫn không bỏ cứu*, chỉ sợ Thần quốc lâm nguy!” Tinh Khuynh cho rằng Oản Oản sợ hãi phản quân, liền nửa thật nửa giả nói: “Nếu không phải Thần quốc có ưu hoạn (khó khăn hoạn nạn), Khởi quốc lấy cái gì đe dọa bắt ép Thái hậu, thả Chất tử về?”

(*bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng)

“Ừ... Hi vọng mưa to không làm chậm trễ hành trình.” Oản Oản cũng chỉ vì mang thai mới có chút mềm lòng, về chuyện cứu thế gì đó, nàng cũng không có gì hứng thú, nàng hiện tại chỉ cần làm tiểu nữ nhân tránh trong lòng trượng phu là được rồi.

“Trượng phu”, từ này... Oản Oản thích...

Cảm nhận được Oản Oản ý lại, Tinh Khuynh ý cười càng sâu nói: “Ta còn rất hy vọng Thần quốc sẽ rối loạn càng lớn, nhưng mà đáng tiếc... Thái tử sẽ

là một hoàng đế tốt.”

Ngươi cũng sẽ vậy... trong lòng Oản Oản yên lặng nói.

Ngày hôm sau, mưa vẫn rơi xuống, Oản Oản ngồi trên sạp uống xong chén canh dưỡng thai, hiện tại nàng có thể ngừng uống thuốc, nhưng Nghiêm Từ Tô kiên trì bảo người nấu canh bổ cho nàng, chỉ sợ nàng một đường xóc nảy, không thể chăm sóc tốt cho đứa bé, bất quá, khiến Oản Oản không ngờ được là, Từ Hộ thể mà lại nấu canh rất ngon, lần nào gần như cũng khác biệt, hương vị cực thơm ngon, Oản Oản cũng không có điều gì oán giận.

Tĩnh Khuynh cầm thê tre, không tập trung đọc, thường xuyên liếc nhìn Oản Oản một cái, thấy bộ dáng say mê của nàng khi ăn canh, nhin không được từ trong đáy lòng vui mừng. Hắn đã giác ngộ sâu sắc, hắn đã không thể một ngày không nhìn thấy Oản Oản.

Lúc này, cửa phòng nhẹ vang lên, Đào Diệp vội đi mở cửa, lại nghe nàng A một tiếng, như kinh hi như do dự. Từ Hộ nghi hoặc, đẩy cửa đi ra ngoài, ra bên ngoài vừa nhìn thấy, liền che miệng, bất động tại chỗ, hốc mắt lập tức ẩm ướt.

Oản Oản thấy Từ Hộ đi ra ngoài một hồi vẫn chưa trở lại, có chút kỳ quái, không khỏi kêu: “Từ Hộ, người nào vậy?”

Từ Hộ phục hồi tinh thần lại, bước nhanh vào phòng, kích động nói: “Nương tử đoán xem ai đến?”

Oản Oản không hiểu, nhưng tò mò liền đỡ bàn đứng lên, Tĩnh Khuynh vừa thấy thế, vội quăng thê tre tiến đến bên người nàng, cẩn thận che chở.

Từ ngoài cửa đi vào một người, áo vải trâm cài rất giản dị, chính là dáng người yếu đuối bước đi như nước chảy kia, khiến Oản Oản nhìn rất quen mắt, thoáng suy nghĩ một chút, nàng cũng cả kinh mở to hai mắt nói: “Chi Kiều sư phụ.”

“Đúng vật, chính là Chi Kiều.” Từ Hộ đi tới giữ chặt tay Chi Kiều, vui mừng không kiềm được nước mắt rơi xuống.

“Chi Kiều xin thỉnh an nương tử.” Con người của Chi Kiều cũng sáng trong ngân ngấn nước, nhưng vừa thấy Oản Oản bên cạnh Tĩnh Khuynh, liền bình tĩnh lại, quy củ thi lễ.

Oản Oản nghiêng người né tránh, tiến lên thờ xùy một phen, ra vẻ cả giận nói: “Sư phụ sao có thể như thế, là muốn giết đồ nhi hay sao?”

Chi Kiều liên tục khoát tay, gò má ửng đỏ nói: “Không phải vậy, chi là chủ tớ khác biệt, thiết nghĩ không thể vượt qua.”

Oản Oản nghe xong, cũng không kháng kháng, chỉ nghi hoặc nhìn Tĩnh Khuynh, lúc Chi Kiều còn ở tại Tầm Hương lâu cũng đã là người tự do, dạy dỗ nàng chỉ vì làm công kiếm tiền trợ cấp chi phí trong nhà, bây giờ nàng ta lại tự xưng là bầy tôi, thật khiến nàng không sao hiểu nổi. Ngay cả Từ Hộ bên cạnh Chi Kiều cũng có chút sững sờ, không biết phải làm sao.

“Tiểu nhân, xin thỉnh an a lang, nương tử.” Lúc này, ai cũng không chú ý tới sau lưng Chi Kiều lại tiến vào một người nữa, mãi đến khi hắn chấp tay hành lễ, mọi người mới chuyển ánh mắt qua.

“Miễn, mọi người đều là chỗ quen biết, không cần đa lễ.” Tĩnh Khuynh chỉ gật gù đầu, vẫn không vươn tay ra đỡ.

“Kiều tỷ phụ...” Từ Hộ không kìm được hô lên.

Có Chi Kiều đến trước, trượng phu của Chi Kiều xuất hiện, cũng không khiến Oản Oản kinh ngạc đến như vậy, chỉ là trong lòng nàng hồ nghi, sao hai vợ chồng này đều là hạ nhân của Tĩnh Khuynh chứ.

“Chi Kiều vốn là người Khởi quốc.” Tĩnh Khuynh ôm Oản Oản, ở bên tai nàng nhỏ giọng giải thích: “Mà trượng phu Lạc Thanh của nàng vốn là con nhà quan, sau vì đắc tội Ngũ hoàng tử, cả nhà bị xử chém tịch thu hết gia sản, chỉ để lại hắn lúc đó chưa đầy mấy tuổi, bán vào Thượng Hoa Viện, là vào lâu của một nhà khác, cũng may phụ thân hắn còn có bạn thân ở trong triều, vụng trộm kéo một phen, từ quan bán chuyển thành nô bán, hơn nữa trong một lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị thương chân, mới chuộc thân ra quán, làm nhạc công. Hiện đã sửa lại tên cũ, gọi là: Trương Hằng.”

Oản Oản lại nhìn Chi Kiều một chút, thầm nghĩ Khởi quốc này quả thực “chỗ nào cũng có phần”, đã xếp đặt quân cờ ngay tại thanh lâu đô thành sớm như vậy mà cũng không có ai nhìn ra.

“Hiện nay Trương Hằng là quân sự kiêm phụ tá của ta, các ngươi cũng nên một lần nữa làm quen một chút đi.” Câu này là Tĩnh Khuynh nói với mọi người.

“Còn phải thỉnh tiên sinh phối hợp chiếu cố nhiều đến a lang nhà ta.” Oản Oản trịnh trọng thi lễ nhỏ, mặc dù hai người này đều là hạ nhân của Tĩnh Khuynh, nhưng được hắn trọng dụng, sợ cũng không phải là người bình thường, xem ra Trương Hằng này xác thực có chút tài năng.

“Không dám, không dám... Là a lang cất nhắc bậc*...” Trương Hằng vẻ mặt cảm kích, đem bản thân càng hạ thấp.

(*bậc: bề tôi, người đàn ông tự xưng một cách khiêm nhường)

Tĩnh Khuynh lại phát phát ổng tay áo nói: “Hành lễ ra mắt là phải, ngươi cứ nhận là được rồi. Phải rồi, chuyện ta giao cho ngươi làm đã thỏa đáng chưa?”

Trương Hằng khom người, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Đã làm xong ổn thỏa, người sẽ lập tức tới ngay ạ.”

Tĩnh Khuynh nắm tay phải Oản Oản lên, chớp chớp mắt với nàng, nghịch ngợm nói: “Nàng đoán xem, người đến là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Oản Oản nào biết đâu rằng người đến là ai, hôm nay vợ chồng Chi Kiều đến đây đã khiến nàng giật mình không nhỏ. Nhưng nếu Tĩnh Khuynh đã nói như vậy, chỉ sợ nàng cũng quen biết người nọ, nhưng trái lo phải nghĩ lại không rõ ràng, liền thành thật lắc đầu nói: “Không biết, chàng mau nói cho ta biết đi...”

Tĩnh Khuynh cười yếu ớt, đưa tay vén lọn tóc trước trán Oản Oản, cười càng bí hiểm nói: “Nàng gấp chắc chắn sẽ vui mừng... Là người Oản Oản muốn gặp nhất...”

Oản Oản ngược lại lấy lòng, không để ý người trước mắt, túm tay áo Tĩnh Khuynh, ghé vào lỗ tai hần giao hoát nói: “Người ta muốn gặp nhất đã ở ngay bên cạnh rồi.”

Tĩnh Khuynh vừa nghe vậy, bên tai vậy mà đỏ lên, oán trách liếc mắt nhìn Oản Oản một cái, lộ ra vài phần ngại ngùng hiếm thấy, thời gian tựa hồ lại quay về lúc ở trong tiểu viện của Hường Quân Viên, hần trên chọc nàng, nàng phản kích, mặc dù mỗi lần hần đều cố ý đùa giỡn, nhưng thường thường đến cuối cùng, người thẹn thùng đều là hần. Nàng biết, thật ra hần chỉ muốn nhìn thấy đủ loại vẻ mặt biểu cảm khác nhau của nàng thôi.

Lúc này, ngoài phòng lại truyền tiếng bước chân, Trương Hằng liền cúi người rồi xoay người đi ra ngoài, sau đó hình như dẫn theo vài người tiến vào. Oản Oản nhìn người lạ mặt sau lưng Trương Hằng, người nọ là một ngoại nam, Oản Oản vốn định lảng tránh, song lúc nhìn đến người cuối cùng, nàng đột nhiên ngớ người. Bộ dáng người này rất giống phụ thân, nếu không phải hần trẻ hơn rất nhiều, nàng thậm chí còn cho rằng phụ thân thật sự chưa chết, chỉ là ‘ve sầu thoát xác’. Nhưng mà, dù khát vọng như thế nào, chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp.

“Bảo Nhi...” giọng nói run run khàn khàn khiến Oản Oản bất chợt run lên.

“Thúc thúc...” Oản Oản vốn chưa gặp thúc thúc, nhưng bởi vì dung mạo người này, muốn để nàng nhận lầm cũng khó. Ông nội nàng có ba người con trai, đại bá là con trai trưởng, phụ thân nàng và thúc thúc đều là con vợ bé, nhưng đại bá rõ ràng lớn lên trông giống chính thể của ông nội, mà phụ thân nàng và thúc thúc lại rất giống ông nội. Nếu ba người họ đứng chung một chỗ, sợ là ai cũng có thể nhìn ra phụ thân cùng thúc thúc là người một nhà, còn đại bá thì không.

“Aizz! Đứa bé đáng thương...” Thúc thúc vẻ mặt màu đồng cổ, nếp nhăn trên trán khắc sâu, làn da cũng thật khô ráp, xem ra, là thường xuyên bồn ba buồn bán, vẻ khắc khổ hoàn toàn bất đồng với trên người phụ thân, nhưng lúc này ông túm tay áo lau nước mắt, khiến Oản Oản sinh ra loại tình cảm tổn kính yêu thương như đối với phụ thân.

“Thúc thúc một đường đã chịu vất vả rồi.” Tĩnh Khuynh nhanh trí, vừa thấy ánh mắt Oản Oản ướt át, vội cung kính chấp tay hành lễ.

Bí Quốc Lương thấy thế, vội vàng giờ tay áo đắp lễ, thắt lưng càng cong, sợ hãi nói: “Thật không dám nhận, điện hạ làm tổn thọ tức hạ* mất.”

(*túc hạ: xưng hô kính trọng đối với bạn, thường dùng trong thư từ)

Oản Oản tức giận liếc Tĩnh Khuynh một cái, trách hần dọa thúc thúc mình, bản thân lại tiến lên nâng ông dậy, đau lòng nói: “Thúc thúc một đường phong trần mệt mỏi, làm sao tới được đây?”

Bí Quốc Lương nhìn gò má gầy yếu của Oản Oản, nhớ tới nhị ca đã mất, cùng với nỗi thống khổ của Oản Oản bao lâu nay, nước mắt lại dâng lên, nhẫn nhịn một chút rồi nói: “Ta vốn định đến đô thành tìm con, nhưng tỷ tỷ con gởi thư, nói con đến Thượng Hoa Viện, vì thế ta liền nhờ vả vài bằng hữu, xem có thể chuộc con ra hay không. Nào ngờ trên đường vào kinh, một đường gió tuyết, lại còn gặp phải núi lở chặn đường, liền trì hoãn, sau chờ Đại tuyết* tan rồi, con đường phía trước được thông thoáng, lại gặp phản quân khởi nghĩa, bắt buộc phải tạm thời tránh né, lúc này lại trì hoãn thêm mấy ngày, cũng may Trương tiên sinh thủ hạ của điện hạ tự mình tới tìm, đem sự tình nói rõ, nói là điện hạ nhìn trúng con, chuộc con ra ngoài, lại cùng trở về Khôi quốc, ta bèn không đi đến phía bắc nữa, chỉ ở tại chỗ này chờ, đã nhiều ngày...”

(*Đại tuyết: một trong 24 tiết, thường vào khoảng ngày 6, 7, 8 tháng 12)

Trong lòng Oản Oản biết, bất ngờ như lời Tĩnh Khuynh nói đêm qua, chính là điều này, nhất thời cảm xúc mênh mang, chỉ sợ hần một đường đã sớm phát hiện điều khác thường của mình: lo lắng cho thúc thúc mình đến đô thành không tìm thấy mình, lại vì bọn họ rồi đi mà bị người cố ý làm liên lụy, liền phái Trương Hằng một đường tìm đến, sau đó chờ đón ở đây.

Tĩnh Khuynh nhìn vẻ mặt Oản Oản tràn đầy cảm động nhìn mình, liền cảm thấy hết thảy đều đáng giá, ngậm lại lúc trước nha đầu này còn đem thư tỷ tỷ nàng gởi đến giấu trong gói nệm, sau bị hần biết được, khiến hần buồn phiền trần trọc không yên, cả đêm suy nghĩ không ngủ được, sợ nàng sẽ theo thúc

thức nàng rời đi, bỏ lại một mình hần. Hiện nay thế mà mới qua mấy tháng, hết thấy cũng đã được giải quyết dễ dàng, quả thật là thế sự vô thường.

“Cũng đa tạ Trương tiên sinh rồi!” Oản Oản cũng không quên là vị này tìm được thúc thúc, người ta chân cẳng còn không tốt, cũng không thể khi dễ người tàn tật.

“Không dám không dám, là điều tiểu nhân nên làm.” Trương Hằng thụ sủng nhược kinh đáp lễ nói.

Oản Oản cười yếu ớt gật gật đầu.

Bí Quốc Lương nhìn cháu gái, từ đáy lòng cảm thấy vui mừng, tri thư đạt lý (có tri thức hiểu lẽ nghĩa), tính cách ôn hòa điềm tĩnh, đi đứng ung dung đại khí, vừa thấy liền biết gia giáo rất tốt, là danh môn quý nữ.

“Mau đến đây, quên giới thiệu, đây là bạn tốt của thúc thúc, cũng là bạn làm ăn chốn, con cứ gọi là Trình thúc đi. Lần này đến đô thành, vốn là muốn nhờ hần tìm người hỗ trợ, hần quen biết cũng khá rộng đó.” Bí Quốc Lương đẩy người thứ nhất đứng sau Trương Hằng đến trước mặt Oản Oản, nhiệt tình giới thiệu, có thể thấy được quan hệ của hai người rất thân.

“Trình thúc.” Oản Oản khẽ nhún cong hai đầu gối, hiện tại nàng đại biểu cho Tinh Khuynh, không thể hành lễ đầy đủ được, nếu không phải là bạn tri kỷ của thúc thúc nàng, nàng chỉ cần gật đầu là được. Đợi đến sau này, vào Khởi quốc, nàng có phong hào chân chính, những người này bao gồm cả thúc thúc nàng đều phải hành lễ với nàng, đến lúc đó nàng là đại diện cho hoàng gia.

“Không được! Mỗ là người thô kệch, lễ này thật không nhận nổi.” Trình thúc đỏ mặt, quay người qua, tránh ở một bên, liên tục xua tay, lại một lần nữa hành lễ ân cần thăm hỏi Tinh Khuynh và Oản Oản.

Bí Quốc Lương thấy thế cười ha ha, trong lòng hần cũng vui sướng, tuy rằng cả nhà Nhị ca xảy ra chuyện, nhưng dầu gì cũng để lại huyết mạch, vốn không yên lòng cho đứa cháu gái này, hiện nay cháu gái chẳng những được hoàn hảo rồi đi, còn ngồi trên Thanh vân*, sau này về nước, có thể liên đới một nhà họ đi theo phú quý, thế này chẳng phải là vận may đã đến sao? Ngẫm lại nhị ca nhị tẩu đáng thương của hần cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối.

(*Thanh vân: mây xanh, ý chỉ địa vị quý tộc cao)

Sau một màn cười sảng khoái, Bí Quốc Lương lại kéo một thiếu niên qua, Oản Oản lúc này mới phát hiện, thì ra là có ba người tiến vào, giữa ba người có một người còn nhỏ tuổi, chỉ thấy dung mạo hần có bảy phần tương tự với thúc thúc, trong lòng liền hiểu rõ.

“Đây là đường đệ của con sao?” Oản Oản nhìn đứa nhỏ này ánh mắt thanh trong, quần áo sạch sẽ gọn gàng, tiến lui có chừng mực, trước mặt người lớn nói chuyện, hần chỉ đứng ở một bên mỉm cười quan sát, cũng không xen miệng vào, có thể thấy được thúc thúc giáo dưỡng không tệ.

“Đúng vậy, đúng vậy, hần là đường đệ của con, năm nay mười hai tuổi.” Bí Quốc Lương vỗ vai con trai, vẻ mặt nom có chút kiêu ngạo, có thể thấy được đứa bé này không tệ lắm.

Oản Oản gật đầu, nhận lễ của đứa bé này, lại nhíu mày nói: “Đường xá xa xôi như thế, sao lại để em nó đi cùng? Thấm thấm sẽ không trách tội chứ?”

Bí Quốc Lương không hề gì, xua tay nói: “Đàn bà trong nhà thì biết cái gì? Kim Nhi đã là nam nhi trai tráng, há có thể chui rúc trong nhà, dưỡng dưới tay phụ nhân được.”

Bí Ngải Kim lại rất hiểu chuyện, vội nói tiếp: “Là tiểu tử muốn ra ngoài quan sát thiên hạ một chút, mặc dù bây giờ ở Trường tự (trường học) đọc sách, nhưng ‘đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường’, luôn hữu ích.”

Oản Oản gật đầu, cũng cảm thấy đứa nhỏ này làm việc cẩn thận, đều có chủ kiến, liền quay đầu nhìn nhìn Tinh Khuynh một chút, thấy hần cũng đầy mặt thương thức, liền biết ngày sau nếu như Tinh Khuynh cầm quyền, tiền đồ của đường đệ này của nàng tất nhiên sẽ không tệ.

Bí Quốc Lương vuốt chòm râu, con mắt khê đảo, trong lòng cũng mừng thầm theo.

“Bảo Nhi, còn một tiểu đệ của con đang ở chỗ ta, đã tìm người dạy học rồi, trở về con hãy gặp một chút.” Bí Quốc Lương ánh mắt tràn đầy từ ái đề nghị nói.

Oản Oản chỉ cho là con út của Bí Quốc Lương không có ở đây, chỉ gật đầu.

Sau khi mọi người hành lễ chào hỏi xong, Tinh Khuynh vẻ mặt hạnh phúc báo cho Bí Quốc Lương biết chuyện Oản Oản có thai, khiến Bí Quốc Lương vui mừng đến miệng không khép lại được. Phải biết rằng bất luận nữ nhân ở hoàng gia được sủng ái như thế nào, đứa con đều là quan trọng nhất, bằng không sau này, dù có tái đắc sủng cũng chỉ là một buổi sớm mai, không người nối nghiệp.

Sau khi mọi người cùng ăn cơm trưa, Bí Quốc Lương rất có ánh mắt mà mang theo hai người cáo từ, ước định ngày hôm sau nhập chung đội hình, lần vào thương đội, cùng đi đến quận Nam Lạc.

Đội mọi người đều giải tán, Oản Oản ngồi trên giường ấm, nhìn Tinh Khuynh, nghi hoặc nói: “Thúc thúc chỉ biết chàng là Chát tử?”

Tinh Khuynh nắm tay Oản Oản, ngồi ở mép giường gật đầu nói: “Chuyện của ta càng ít người biết càng tốt, chuyện đô thành bên kia nàng yên tâm, Thái tử Thần quốc cùng với người của chúng ta sẽ giúp chúng ta tiêu trừ sạch sẽ. Cho dù thúc thúc nàng, thì cũng chỉ cho là chúng ta sợ bị người ám sát, mới cải trang giả dạng, chia binh làm hai đường.”

Oản Oản suy nghĩ kỹ, thân phận của Tinh Khuynh đặc biệt, lúc trước lại có vết nhơ, nếu trở lại Khởi quốc bị người lấy chuyện đó làm nhược điểm, nói vậy sẽ gây bất lợi cho Tinh Khuynh. Chuyện này càng ít người biết càng tốt, cũng may bên người hiện nay mang theo đều là người Tinh Khuynh và bản thân tin cậy, hơn nữa được Thái tử Thần quốc hỗ trợ, cũng không đáng lo.

“Sau này khởi hành, từ lúc được thúc thúc nâng hộ tống, tốc độ của chúng ta sẽ nhanh hơn một chút, ước chừng đầu tháng bảy là có thể đến nơi.” Tinh Khuynh lại cầm lấy quyển thẻ tre lên đọc, gần đây hẳn muốn học tập rất nhiều thứ, cho dù được gia đình bên cậu theo hiệp trợ bên cạnh, hẳn cũng không thể quá mức ỷ lại, chỉ có bản thân hẳn lớn mạnh, mới có thể nắm trong tay toàn cục, quyết định kẻ sách.

Oản Oản cũng vui vẻ, dù sao một đường này vì sợ người phát hiện, nên xe ngựa đều là trung đẳng. Thân phận thúc thúc là thương nhân, lại dẫn theo không ít hộ vệ, xe ngựa có chút xa hoa cũng không có người để ý nhiều, đến lúc đó bọn họ có thể xen lẫn vào trong đó, an toàn tới quận Nam Lạc.

Thời gian qua nhanh, Oản Oản vừa thấy cảm thấy bản thân nghỉ ngơi đủ rồi, liền phải khởi hành, nhưng lần này có người thân ngay tại bên người, còn có không ít hộ vệ, hệ số an toàn tăng nhiều thêm, hơn nữa xe tốt ngựa khỏe, chạy cũng không xóc nảy. Trên đường đồ ăn phong phú, có khi còn được ăn món ăn dân dã, ngay cả Oản Oản thảnh thơi ngon nhồm đều biến mất, sắc mặt cũng từng ngày rạng rỡ hơn, bụng cũng theo đó mà từng chút từng chút nổi lên. Cả người trắng nõn ửng hồng, phong vận hấp dẫn hẳn lên, đáng người khác xa hẳn lúc trước.

“Nhanh chút nhanh chút, nhóm lửa xong rồi, ngày mai chạy tiếp một ngày nữa là tiến vào Nam Lạc rồi!”

Bên ngoài xe ngựa bận rộn hồi hả, Oản Oản biết lại phải hạ trại ngủ ngoài đồng rồi, bất quá nghĩ đến ngày mai là có thể tới Nam Lạc, trong lòng không tự chủ được kích động hẳn lên. Không biết vị Trần Nam tướng quân kia là người thế nào, cũng không biết Chất tử già kia khi nào thì đến, đoàn nghỉ thức kia xa hoa đến trình độ nào.

“Đói bụng sao?” Tinh Khuynh vừa mới chộp mất một lát, toa xe ngựa này chắc chắn lại lớn hơn chiếc xe cũ của họ rất nhiều, bên trong lót đệm cũng dày, không biết bánh xe cấu tạo từ gì mà chạy xóc nảy thế nào cũng khiến người ta ngồi cực kì thoải mái, khó trách mọi người đều nói Khởi quốc giàu có phong phú.

“Cũng hơi đói, chỉ là muốn uống canh rau dại Từ Hộ nấu.” Gần đây khẩu vị của Oản Oản càng kỳ quái, người ta mang thai đều ăn đồ mất tiền, nàng ngược lại thích ăn loại rau dại nhan nhản mọc khắp nơi, Từ Hộ không còn cách nào khác, đành phải nấu canh cho nàng, trộn lẫn với rau, thế mà khiến nàng nhớ mãi không quên. Chẳng qua Tinh Khuynh sợ đứa bé gầy yếu, bèn dứt khoát bắt nàng mỗi bữa đều phải ăn thịt.

“Được, ta đi xuống dẫn dò cho nàng.”

Lúc vừa mới dừng xe thì Từ Hộ đã đi xuống, Tinh Khuynh duỗi cánh tay, vén màn xe lên nhảy xuống, hoạt động xương cốt một chút, lại đi tìm Từ Hộ. Lúc này phu xe của Tinh Khuynh đi tới, đến bên cạnh hẳn nhỏ giọng nói: “Bắt được vài con chó.”

Tinh Khuynh con người bất động, lạnh lùng nói: “Làm thịt rồi chôn đi.”

Phu xe cúi đầu, thưa vâng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Chuyện này Oản Oản ở trên xe tất nhiên sẽ không nghe thấy, nhưng nàng không ngờ, ngược lại nàng còn miễn cảm hơn so với người bình thường. Nàng biết được, trên đường đi bọn họ không có khả năng sẽ thuận buồm xuôi gió, thật sự sẽ không có người đuổi giết. Nhưng Tinh Khuynh bảo hộ nàng rất kỹ, liền giống như bọn họ thật sự chỉ do son ngoạn thủy vậy, chẳng qua Tinh Khuynh không nói, nàng cũng không hỏi. Nàng vui lòng an tâm giao tất cả trách nhiệm cho Tinh Khuynh, dù sao phụ nữ có thai cần tâm tình vui vẻ.

Chờ mọi người đã an bài ổn thỏa xong, Oản Oản được Từ Hộ đỡ xuống xe, đêm nay trăng thanh gió mát, không có một đám mây, hiện rõ từng vì sao treo ở phía chân trời, vậy quay vầng trăng sáng như được gột rửa qua. Trong không khí thoang thoang bay tới mùi thức ăn thơm lừng, cây cối xanh biếc tràn ra sức sống dạt dào. Quả nhiên là cổ đại, vẫn chưa bị ô nhiễm.

“Nương tử, ăn canh đi.” Từ Hộ từ trên bếp lò bên cạnh bưng tới một chén canh đã được làm nguội, trong canh chẳng những có rau dại còn có nấm dại, Oản Oản cẩn thận nếm một muỗng, thế mà còn có cả vị cá tươi.

“Gần đây có dòng suối nào sao?” Oản Oản bưng chén canh nhìn về phía bốn phía, trong thương đội của thúc thúc không có ít người làm công, bọn họ ngồi rất xa, sợ đụng phải Tinh Khuynh và mình, lại thấy bọn họ từng ngậm từng ngậm ăn thoải mái, còn tưởng rằng là của ngon vật lạ gì. Thật ra Oản Oản biết, bọn họ ăn bất quá chỉ là cơm trộn đậu thêm ít gạo kê, lại ăn chung với một chút dưa muối mà thôi. Thông thường trên đường đi qua của thương đội sẽ săn thú, đầu tiên cũng chỉ vì thỏa mãn bản thân, sau đó có nhiều, mới có thể phân phát, thương đội của thúc thúc có hơn trăm người, những con mồi

này còn chưa đủ nhét kê răng.

Từ Hộ cười ái muội nói: “Là a lang bảo Doãn Đại đi bắt.”

Doãn Đại là phu xe của Tỉnh Khuynh, những người đi theo ám sát này, theo thứ tự phân biệt là Doãn Nhất đến Doãn Nhị thập nhị (hai mươi hai), Doãn thị là dòng họ của nhà mẹ Tỉnh Khuynh. Bọn họ vốn đều là thủ hạ, thân binh và ám vệ của Phiêu Kỵ tướng quân, nghe nói bọn họ chia ra được vài phó tướng cai quản, mà những phó tướng của Phiêu Kỵ đại tướng quân này lại kiềm chế lẫn nhau, người nọ lần trước tới tìm Tỉnh Khuynh chính là thân tín của một trong những phó tướng đó.

Oản Oản dùng tay một chút, lại từng muỗng từng muỗng uống vào.

Ngủ qua một đêm, rạng sáng, thương đội lại lần nữa thu dọn xe ngựa, sửa sang lại hành trang. Chiếc xe ngựa dẫn đầu thương đội vung roi hô hào, xe ngựa phía sau liền bắt đầu lục tục khởi hành, bánh xe cuộn cuộn lăn bánh, từ từ chạy tới phía trước.

Dần dần, lúc con ngựa cuối cùng của thương đội cũng biến mất ở phương xa, không ai để ý đến rừng cây bên cạnh có một gò núi không cao lắm, giờ phút này trên gò núi có hai con ngựa đang đứng, ngồi trên lưng ngựa có một nam một nữ. Nam tử mặc áo quần màu trắng đơn giản, vạt áo dài lay động theo gió, phẳng phất như sắp vũ hóa thăng tiên biến thành tiên nhân; nữ tử mặc quần áo ngắn gọn màu đen, mái tóc dài tùy tiện bó lại, cột thật cao, trên cánh tay dắt một thanh loan đao, hiện vẻ sát khí khác thường.

“Hết hy vọng sao?” Nữ nhân thấp giọng, quét mắt liếc nam nhân một cái.

Nam tử nhìn theo thương đội đi xa, cười nhẹ một tiếng, hơn nửa ngày mới gật đầu nói: “Đa tạ.”

Nữ nhân hai gò má đỏ lên, quay đầu đi, làm bộ lạnh lùng nói: “Vậy liền đi theo ta thôi.”

Khỏe miệng nam tử len lén gọi lên, lập tức biến mất, lạnh nhạt nói: “Dĩ nhiên.”

Nữ nhân không rề rà nữa, kéo dây cương, con ngựa hí vang, hai vó nâng lên, lưu loát quay đầu chạy, chỉ chốc lát sau liền chỉ chừa lại cát bụi tung bay, nữ nhân kia không ngờ đã chạy đi xa.

Nam tử đưa mắt nhìn lại phương xa một chút, rồi đưa tay kéo dây cương, như nước chảy mây trôi xoay người rời đi, con ngựa dưới thân không nhanh không chậm, nghe theo chủ nhân đuổi theo, không lâu sau cũng không thấy bóng dáng. Chỉ để lại dưới gò núi này, bề bộn ngổn ngang mấy chục thi thể thân mặc hắc y, chờ đợi ngày sau gió quét mưa trôi, hoặc hóa thành nước bùn, hoặc rơi vào bụng thú, không còn lưu lại một tia dấu vết.

Sau khi xe ngựa tiến vào huyện Bảo Địa của quận Nam Lạc, tốc độ xe dần dần chậm lại, Oản Oản vén rèm cửa sổ lên, có chút hăng hái nhìn ra phía ngoài. Ngoài xe đầu người nhón nháo, tùy tiện có thể nhìn thấy được quán nhỏ hàng rong buồn báo náo nhiệt, người đến mua hàng không chỉ có người dân địa phương, mà còn có không ít người ngoại tộc sống mũi cao hốc mắt sâu. Ngoài ra, Oản Oản còn phát hiện dân chúng nơi này rất chú trọng ăn mặc, thậm chí ăn mặc so với dân chúng ở đô thành còn đẹp hơn, tinh tế hơn một chút. Quay đầu không hiểu nhìn về phía Tỉnh Khuynh, Tỉnh Khuynh lý giải nói: “Nam Lạc tiếp giáp cùng Khôi quốc, rất nhiều đồ vật của Khôi quốc đều giao dịch ở đây, cũng có không ít tài nghệ chảy tới nơi này, cho nên ngược lại, nơi này càng phồn hoa hơn.”

Khoảng xế chiều, xe ngựa dần dần rời khỏi huyện Bảo Địa, không hề lưu lại nghỉ ngơi, hôm nay bọn họ nhất định phải tiến vào biên thành* của quận Nam Lạc – trấn Hà Thành, đó là thành lớn nhất, cũng là thành trì chủ yếu của quận Nam Lạc, phủ đệ của Trấn Nam tướng quân ở nơi này, cũng là trạm dừng chân cuối cùng của đám người Oản Oản ở Thần quốc.

(* biên thành: thành trì gần sát biên giới)

Thùng thùng thùng!

Người gác cổng Ngô Lục hôm nay vừa uống vào chút rượu, đang muốn ngả lưng nghỉ ngơi một lát, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, bắt giắc trong lòng phát cáu, nhưng lại sợ hồng việc, không thể không thở phì phò phun mùi rượu, bỏ cả giày đi ra, miệng hét lên: “Ai đó, không biết đã muộn rồi sao? Không thể ngay mai lại đến sao?”

“Đại ca, phiền toái thông truyền một tiếng, nói là bạn cũ tới tìm tướng quân.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói cao, rất khách khí.

Ngô Lục bót giận một ít, lại hô: “Tên họ là gì?”

Ngoài cửa lại nói: “A lang nhà ta họ Mộc, phiền toái thông truyền, cứ nói là bạn cũ a lang cùng phu nhân Mộc gia tới thăm.”

Ngô Lục tuy rằng tham rượu hảo chén, nhưng cũng không phải là hạng người “nói như rồng leo, làm như mèo mửa”*, nghe thấy lời đáp như vậy, tất nhiên không dám chậm trễ, vừa xỏ giày vừa chạy vào bên trong. Chạy thẳng đến ngoài cửa lớn chính phòng ngoại viện, mới thở chậm lại, cước bộ chậm lại, hai tay giao nắm lại, cúi đầu đi vào.

(* nguyên văn: ‘nhân cao thủ đề’: tiêu chuẩn yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp)

Đứng ở trước cửa lớn chính phòng ngoại viện là hai gã sai vặt, vừa thấy Ngô Lục đi tới, liền ngăn hãm lại, một gã sai vặt trong đó mặc quần áo ngắn màu lam nhũ mỳ nói: “Ngô Lục, hôm nay ngươi lại uống rượu hả?”

Ngô Lục cười ngây ngô gật đầu, ngượng ngùng đáp vâng.

Một gã sai vặt khác lạnh mặt, trừng mắt Ngô Lục nói: “Cẩn thận để đại nhân biết, đuổi ngươi ra ngoài.”

Ngô Lục hoảng hốt, vội xua tay cầu xin tha thứ nói: “Hai vị tiểu ca xin chớ thông bẩm, bộc không dám nữa.”

“Được rồi được rồi, đã trẻ thế này, có chuyện gì?” gã sai vặt áo lam kia không kiên nhẫn nói.

Ngô Lục vội vàng trả lời: “Đêm khuya thanh vắng, có người gọi cửa, tự xưng là a lang trong nhà họ Mộc, là bạn cũ của đại nhân, đặc biệt đến quấy rầy, bộc không dám ngăn đón, đành phải tiến đến cầu hỏi.”

Gã sai vặt áo lam kia cùng tên còn lại liếc nhìn nhau, dù chưa nghe đến người này, nhưng không dám tự tiện chủ trương, chỉ thấy gã sai vặt áo lam kia nói với Ngô Lục: “Ngươi cứ chờ đây, ta đi hỏi một chút.” Dứt lời vén rèm đi vào.

Ngô Lục cúi đầu khom lưng thành thật đứng chờ.

Chỉ chốc lát sau, gã sai vặt áo lam kia từ trong cửa đi ra, gọi Ngô Lục: “Đại nhân nói xác thực có việc này, ngươi nhanh đi mở cửa, một lát sau đại nhân sẽ nghênh đón.”

Ngô Lục vừa nghe đại nhân sẽ đích thân nghênh đón, liền biết a lang Mộc gia này có lai lịch không nhỏ, cười gượng gật đầu, dùng tay áo lau mồ hôi lạnh, quay đầu bỏ chạy, nhưng bởi vì rượu xông lên đầu, cước bộ lảo đảo, vài lần thiếu chút nữa té ngã.

Gã sai vặt áo lam kia nhìn theo bóng lưng hắn, khinh thường nói: “Tên gia hỏa làm biếng như vậy, giữ lại làm gì?”

Lời này, Ngô Lục tất nhiên không nghe thấy, sau khi hắn ngã sấp ngã ngửa chạy đến cửa lớn, thở phì phò, run tay, loay hay một hồi mới dịch được then cửa xuống. Sau đó hít sâu một hơi, đắp thêm nụ cười giả lên mặt, kéo cửa ra.

Vài chiếc xe ngựa ngừng trước cửa, nhìn ra đều là kiểu dáng của Khởi quốc, đứng ở ngoài cửa là một phu xe mặc áo đen màu xám, trong tay cầm roi, tuổi trên dưới ba mươi, mắt nhỏ mũi rộng, thân thể cao ngất. Vài ánh mắt nhìn qua đã khiến Ngô Lục sợ hãi cúi gầm đầu.

“Sao ra chậm như vậy.” Phu xe kia ngữ khí mang theo bất mãn, cũng không tiếp tục khó xử Ngô Lục, chỉ bảo hắn mở to cánh cửa ra, đánh từng chiếc xe ngựa vào bên trong.

Ngô Lục đứng ở một bên, hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt không tránh đi, liếc trộm cửa sổ xe ngựa, bỗng thấy rèm cửa sổ của một chiếc xe ngựa được vén lên một góc, còn chưa thấy rõ người bên trong là nam hay nữ, đã bị một ánh mắt như đao đánh hạ khiến tinh thần khoáng hốt, trên trán đổ mồ hôi hột, lại không dám làm cản nữa.

Xe ngựa vừa tiến vào bên trong, quân sự chuồng ngựa nghe được tin tức liền chạy lại, một bên chỉ đường cho bọn họ, một bên đơn đả hướng dẫn: phía trước chính là chính phòng của tướng quân. Nhưng không đợi đám người Tinh Khuynh xuống xe, chợt nghe từ hướng chính phòng truyền đến vài tiếng bước chân, theo sau là một giọng nói hào phóng nhiệt tình hô lên: “Tại hạ không từ xa tiếp đón, vẫn xin thứ tội thứ tội.”

Tinh Khuynh không nhanh không chậm vén màn xe lên, nghênh đón, chấp tay trả lời: “Không dám không dám, là tại hạ đã quấy rầy.”

“Ai ai ai, ngàn vạn lần không dám.” Trần Nam tướng quân bước nhanh tới, liên tục đáp lễ, “Tàu xe mệt nhọc, đại nhân đã vất vả.”

Tinh Khuynh xua tay, liếc mắt nhìn lại trên xe một cái, có chút khó xử nói: “Tể quân (vợ) của tại hạ có thai, chỉ sợ...”

Ánh sáng trong mắt Trần Nam tướng quân chợt vụt sáng, rồi sau đó hướng về gã sai vặt phía sau nói: “Nhanh đi thông báo phu nhân, bảo trong nhà có khách quý đến, nữ quyến liền phiên năng tiếp đón.”

“Vâng!” Gã sai vặt tuân lệnh, xoay người liền chạy tới nội viện.

Trần Nam tướng quân lại gọi một gã sai vặt khác tới, bảo hắn dẫn xe ngựa đi đến sân viện đã chuẩn bị sẵn cho đám người của Tinh Khuynh, tự hắn lại cùng Tinh Khuynh đi đến chính phòng.

Oản Oản ở trên xe biết được Tinh Khuynh sắp sửa tiếp khách, liền bảo Từ Hộ gọi tới Kim Hạp Ngân Hạp cùng với hai hộ vệ của Khởi quốc đi theo. Lúc này mới một lần nữa ngồi xuống, chờ xe ngựa vào sân. Nàng vốn muốn vén rèm cửa sổ lên nhìn một cái, sau nhớ tới thân phận của mình, không nên để người khác nhìn thấy, liền nhịn xuống. Mãi đến khi xe ngựa ngừng hẳn, Oản Oản mới được Từ Hộ đỡ xuống xe, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện nơi này chỉ có nàng và hạ nhân trong xe ngựa của nàng với Tinh Khuynh, những người khác đều không đuổi theo.

Từ Hộ thấy nàng nhìn ngó tìm kiếm, vội nói: “Đây là chủ viện, còn có những tiểu viện khác, còn lại vài vị lang quân đều đi vào trong đó rồi.”

Oản Oản nhớ tới kiểu đại viện chữ ‘Khúc’ 曲 của đô thành, cũng có thể hiểu được bên không hỏi gì thêm, vén váy đi vào chính phòng. Chính phòng thoát nhìn so với chính phòng Tinh Khuynh từng ở lớn hơn rất nhiều, trừ bỏ chính sảnh, còn có hai gian phòng ngủ, còn có một phòng tắm ở buồng trong, cùng với một gian phòng kề bên cạnh, dựa vào trước phòng kề lại còn có một gian phòng tiếp khách nhỏ. Lại nhìn lên thừa trần (mái nhà bằng lọng che) trên xà nhà, màu sắc sáng rõ, không giống như đồ cũ, hẳn là bọn họ vừa đổi mới.

Lại đi vào bên trong, trên tấm cửa trượt phủ vải tơ tằm mới, mặt trên vẽ nhiều đóa hồng mai, nhìn mới mẻ, ban đầu khuê phòng của nàng ở Tầm Hương

lâu có chút cũ kỹ, không có tranh vẽ, sau Tĩnh Khuynh cũng không thích trên cửa vẽ này nọ, chỉ lấy màu trắng làm chủ, sau này một đường lại đều là ở tiểu điểm tiểu dịch, cũng không có ai tiêu tiền cho thứ này. Cho nên trừ lúc phụ thân Oản Oản còn sống là đã từng thấy qua loại cửa này, cũng chỉ có ở chỗ này mới nhìn thấy được.

“Nương tử cẩn thận huyệt chân.” Từ Hộ đỡ Oản Oản đi vào bên trong, Đào Diệp ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ kéo cửa ra.

Oản Oản ngẩng đầu nhìn lên, trong phòng chính là giường lớn khắc hoa, mà không phải là giường gạch sưởi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

“Thật đẹp, đây là gỗ hoa lê sao?” Đào Diệp kinh ngạc hô.

Oản Oản cũng ngây người, từ lúc đến thế giới này nàng chưa từng chân chính nhìn thấy giường, phương bắc vẫn luôn ngủ giường gạch, loại giường có khung này chỉ có thể nhìn thấy trên những quyển thẻ tre kia mà thôi. Nhưng chiếc giường trước mắt này thật đẹp, bắt đầu từ khung giường, từ trên xuống dưới, giống như đều đem trộn một bụi cây hoa đào khắc lên, xuyên qua hàng rào hẹp vòng quanh, thẳng đến chân giường. Bốn phía giường đều là bình phong, trên bình phong trừ bỏ hai kệ đặt đồ cổ* ở hai bên, toàn bộ mặt sau đều là một mảnh rừng hoa đào lớn, điểm lệ bức người, lại nhìn lên tấm màn che màu đỏ thắm vây quanh thành giường, mặt trên màn ẩn ẩn lộ ra hoa văn xuyên vân, quả nhiên là xa hoa.

Oản Oản ngắm nhìn một chút, cũng không nhìn nữa, lên trên sạp, nhìn lên từng cặp song điệp áp tích (đồ chặn chiếu)*, rất là độc đáo, liền thuận thế ngồi quỳ xuống, thuận tay lấy qua một cái ngắm nhìn, đôi song điệp để áp tích này là thanh ngọc, thông thấu trơn nhẵn, cầm trong tay thấy lạnh lạnh, lại nhìn đến tạo hình từng con bướm kia, ngay cả ánh mắt sởi rầu cũng cực kì rõ ràng, đặc biệt cánh bướm nhẹ mỏng kia trải ra; dùng để chặn chiếu, còn sợ là lúc mặt trời lặn không nhìn thấy lại giẫm hư mất.

(* mình có nói ở chương 1 rồi nhé, ngày xưa có tục lệ dùng các hình thú vật nho nhỏ tương đồng chặn lên bốn góc chiếu.)

“Nương tử ăn chút gì đi, một đường này vất vả, cần phải bồi bổ thật tốt.” Từ Hộ phân phó Đào Diệp Quất Diệp xong, liền quay đầu đi đến bên cạnh Oản Oản, đầu lòng nói.

Oản Oản vuốt lên áp tích, nhìn Từ Hộ nói: “Bảo các nàng đi xem thử một chút phòng bếp nhỏ của viện còn đốt lửa không, ta muốn ăn một bát mì nước.”

“Vâng!” Từ Hộ lên tiếng trả lời, xoay người bảo Đào Diệp nhanh chân đi xem, sau lại bảo Quất Diệp đi chuẩn bị nước nóng.

Oản Oản nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong lòng có chút phức tạp, nơi này là trạm dừng sau cùng của Thần quốc rồi, rất nhanh nàng sẽ cùng Tĩnh Khuynh đi đến quốc gia của hắn. Đến nơi đó, hắn sẽ không còn là một tiểu quan chui rúc trong một tiểu viện nhỏ nhoi nữa, hắn sẽ là vị hoàng tử có thân phận tôn quý. Nhưng đồng dạng, thứ bọn họ phải đối mặt, cũng là nguy cơ lớn hơn nữa.

Tĩnh Khuynh có thể trở về cố quốc, phần lớn là nhờ vào Thừa tướng và Hoàng hậu Khởi quốc, người bọn họ muốn khẳng định sẽ không phải là một hoàng tử hùng tài đại lược*, tràn đầy khát vọng. Dưới tình huống Tĩnh Khuynh chưa quen thuộc triều chính, nhất định phải lộ ra vẻ vô năng, thậm chí cam chịu làm con rối. Hơn nữa còn có oán hận của những vị cung phi khác, phía trước chỉ sợ là một chặng đường đầy chông gai. Nhưng, việc đã đến nước này, tên đã bắn đi không thể quay lại, nàng và hắn đều đã chuẩn bị tinh thần.

(* hùng tài đại lược: tài trí, mưu lược kiệt xuất)

Không đợi Tĩnh Khuynh trở về, Oản Oản là phụ nữ có thai không thể nhịn đói, lại nói tướng quân khẳng định sẽ không bạc đãi hắn, vì thế Oản Oản tự ăn bát mì nước, lại dẫn dò những người khác thay phiên lui xuống ăn cơm. Từ Hộ cùng Đào Diệp Quất Diệp cũng nghe theo thay phiên đi xuống, chỉ là ăn bữa tối cực nhanh, khiến Oản Oản không khỏi nói vài câu.

“Đúng là nương tử đau cho nhóm nô tỳ, nhưng lúc này mặc dù đêm đã khuya, nhưng vị tướng quân này cũng không phải là người hồ đồ, chắc chắn sẽ bảo nữ quyền nhà ngài tiến đến bãi phóng, bên người nương tử sao có thể chỉ chứa lại một người được?” Từ Hộ vừa nói, còn vừa lấy ra một bộ thâm y mới, đem quần áo trên người Oản Oản đã nhăn nhum vì ngồi xe thay ra.

Vừa dứt lời, Đào Diệp canh giữ ở gian ngoài bước vào thông bẩm “Ngoài cửa là phu nhân của tướng quân - Hàn thị nương tử tới thăm nương tử.”

Oản Oản kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Từ Hộ, thật đúng như nàng dự liệu.

“Mau mời vào.”

Chờ sau khi Oản Oản tùy ý thu thập một chút, chợt nghe tấm cửa đẩy ra, Đào Diệp dẫn vào một vị quý phụ, bên ngoài khoác áo khoác màu đỏ thắm

hoa văn mây xoắn nổi, bên trong mặc áo váy ngang ngực thêu chuồn chuồn đùa hoa sen. Bà ta khoảng bốn mươi tuổi, khóe mắt có chút dấu vết của năm tháng, hơi bôi phấn trang điểm, một đầu tóc đen toàn bộ quấn lên, vấn thành một búi tóc phi vân, trên búi tóc cắm vài cây thoa nhỏ hình lá màu vàng, trên đỉnh búi tóc điểm tuyết một đoá hoa sen chế từ lụa, nhìn vừa thanh tân lại độc đáo.

“Bí phu nhân.” phu nhân tướng quân vừa tiến vào liền cực có lễ phép gật gật đầu. Giờ phút này Tĩnh Khuynh và Oản Oản còn chưa khôi phục thân phận, mặc dù trong lòng Hàn phu nhân biết, cũng không tiện đi quỳ gối thì lễ với Oản Oản còn nhỏ tuổi hơn mình như vậy.

“Lần này đến đây, đã làm phiền Hàn phu nhân rồi.” Oản Oản cũng không vô lễ, hơi nhún gối đáp lễ, tuổi của Hàn phu nhân cũng đủ làm trưởng bối nàng rồi. Huống chi danh hiệu ‘phu nhân’ của bà là triều đình thật sự phong thưởng, hoàn toàn không thể so sánh với ‘phụ nhân’ thường gọi của Oản Oản, cho dù tương lai thân phận mình có quý trọng đi nữa, thì hiện nay nàng cũng chỉ là nữ nhân của một Chắt từ thôi, ngay cả danh hào cũng không có.

(* ngày xưa, ‘phu nhân’ là một danh hiệu của triều đình phong thưởng, phụ nữ bình thường chỉ gọi là phụ nhân.)

“Đó là điều nên làm, phu nhân đã một đường một nhọc đến là vất vả.” Hàn phu nhân mỉm cười vừa phải, tức là không thân cận, lại không tỏ vẻ xa cách, Oản Oản âm thầm ghi nhớ, sau này ở trong đám phu nhân, cũng phải học tập một chút.

Oản Oản mời Hàn phu nhân lên sạp, Từ Hộ nhanh chân tự mình bưng chén trà bột đến đặt trên bàn nhỏ. Hàn phu nhân cũng đón lấy, uống vào vài ngụm, thẳng thắn khen ngợi tay nghề của Từ Hộ. Bởi vì mang thai, Oản Oản chỉ có thể uống nước, cũng theo nói vài câu tán dương Từ Hộ. Nhưng thế mà Từ Hộ đại khí, chỉ mỉm cười không nói, cúi đầu đứng một bên, không biết là lúc trước Lan phu nhân dạy bảo tốt, hay là Từ Hộ vốn không giống nữ tử bình thường.

“Đêm khuya đến thăm, thật đã quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi.” Lời hay ai không biết nói, tuy rằng trước đây làm nghề không tốt, nhưng Oản Oản vẫn thường xuyên chu toàn cho vòng luẩn quẩn giao tiếp này, ‘không làm giao tế hoa, chỗ nào có tiền hoa’.

(* giao tế hoa: chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý khinh miệt)

Lúc Oản Oản nói chuyện, vị Hàn phu nhân kia tất nhiên cũng bất động thanh sắc đánh giá Oản Oản. Chỉ thấy nữ tử này tuy rằng tuổi tác không lớn, nhưng giờ tay nhắc chân đều có vài phần quý khí, giáo dưỡng cũng không tệ, trong lòng liền ít đi vài phần khinh thị, thầm nghĩ, dù sao cũng từng là con gái của bạn thân của trượng phu, mặc dù một lần bị rơi xuống chảo nhuộm, cũng không tổn hại đến tu dưỡng của bản thân.

“Bí phu nhân khách khí, nếu không phải nữ nhi nhà ta hôm qua đi thăm bằng hữu chưa về, đêm nay cũng nên cùng tới thăm phu nhân.”

Hàn phu nhân bưng chén trà, nói đến nữ nhi, vẻ mặt cũng nhu hòa vài phần, lúc này Oản Oản đang mang thai, giống như cũng có thể lĩnh hội một hai, cũng cười theo nói: “Nữ nhi của Hàn phu nhân nhất định cũng cao quý hiển thực giống như phu nhân vậy, đang muốn kết giao một chút đây.”

Hàn phu nhân cười càng thân thiết hơn, nói: “Vậy thì tốt, đoán chừng ngày mai con bé sẽ trở lại, đến lúc đó ta sẽ mang nó cùng đến quấy rầy phu nhân.”

Oản Oản tất nhiên là nhận lời, tuy rằng bọn họ ngày sau đều vì chủ tử của mình, nhưng lúc này đám người Oản Oản chẳng qua là khách nhân đến nhà bạn cũ bái phỏng, có thể hòa thuận ở chung đó là tốt nhất rồi, lại lại chỗ đám nam nhân còn có chuyện lớn hơn phải làm, Oản Oản không thể tham dự, thì càng không thể làm vướng chân hấn. Nàng sống lâu mấy đời, chút đạo lý ấy cũng hiểu rõ.

Hai người lại tán gẫu vài câu chuyện phiếm, mắt thấy thời gian không còn sớm, Hàn phu nhân đứng dậy mang theo tùy thị bên người rời đi, Oản Oản được Từ Hộ đỡ tiễn bà ra cửa, sau đó lại hàn huyên vài câu, mới giống như lưu luyến không rời mà nói lời tạm biệt.

“Nương tử, đêm khuya sương nặng, chúng ta đi vào đi.” Từ Hộ thấy Oản Oản đứng trước cửa ngăn người, mà Hàn phu nhân kia đã sớm ra khỏi cửa viện, nhin không được nhắc nhở nói.

“Ừm.” Oản Oản xoay người lại, trở về phòng, thần sắc vẫn có chút không yên lòng, nữ nhi của Hàn phu nhân, tất nhiên chính là nữ nhi của Trần Nam tướng quân, nàng và nàng ta thật là có duyên phận, lúc trước nàng thay mặt nàng ta, thiếu chút nữa bị người giết, cũng không biết nữ nhân này đã sinh hay chưa, là nam hay nữ.

Rửa mặt xong, Oản Oản mệt mỏi leo lên giường, vốn tưởng rằng đến nơi đây lần đầu tiên ngủ giường, sẽ có chút không quen, cũng không ngờ, nàng vừa mới dính vào gối đầu liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngay cả Tĩnh Khuynh trở về lúc nào cũng không biết, bên tai dường như nghe hấn nói: “Trần Nam tướng quân ân cần thăm hỏi nàng, đối với chuyện phụ thân nàng, hấn cũng rất đau lòng...” sau đó là cái gì, Oản Oản lại không nhớ được.

Sáng sớm tỉnh dậy, Oản Oản cảm thấy tinh thần sảng khoái lạ thường, xoay xoay cổ một chút, nghiêng đầu liền thấy Tĩnh Khuynh cũng đã tỉnh, híp mắt, nhị khí mọc lan tràn nhìn mình. Trung đơn trên người mở rộng ra, lộ ra lồng ngực trắng bóng, không biết là cố ý hay là vô tình.

“Té quân, chào buổi sáng!” Sáng sớm, trong giọng nói của Tĩnh Khuynh luôn mang theo một tia khăn khăn ám muội, còn có vài phần cảm giác mê mang chưa tỉnh ngủ, làm cho người ta nghe được liên thót tim.

“Khuynh lang, chào buổi sáng!” Oản Oản gò má ửng đỏ, nàng sống qua nhiều kiếp như vậy, mới được gả cho một người hợp tâm ý, một câu ‘khuynh lang’, trong lòng ngọt ngào cứ như được ngâm trong mật vậy, nếu không phải đêm qua hấn nhất định bắt nàng gọi, nàng thật sự không mở miệng được, cái từ này thật sự rất giống với từ ‘tình lang’, còn không bằng trực tiếp dùng Tĩnh Khuynh chỉ có một từ*. Sau lại nghĩ tới xưng hô của Tĩnh Khuynh, không khỏi lại vui một chút, không nói đến ‘té quân’ đồng âm cùng ‘vị khuẩn’**, liền nói đến ý tứ trên mặt chữ kia, cũng khiến nàng không nhịn được mà muốn cười, mình làm sao lại giống tiểu hoàng đế của hấn kia chứ.

(* Tĩnh Khuynh: 情倾, phát âm là [qíng qíng], tình lang: 情郎 [qíng láng])

(**tể quân: 细君 [xìjūn], vi khuẩn: 细菌 [xìjūn]; ‘tể’: nhỏ, mảnh, tinh vi; ‘quân’: vua; ‘tể quân’: tiểu hoàng đế)

“Đêm qua thảo luận thế nào?” Oản Oản cúi đầu hôn lên mí mắt Tinh Khuynh một chút, ôm cổ hân hỏi.

Tinh Khuynh hưởng thụ người yêu thân mật, tâm tình sung sướng nói: “Toàn bộ đều đã chuẩn bị tốt, chờ Chát tử giả kia đến thôi.”

Oản Oản vẫn có chút không yên tâm lắm nói: “Sẽ không có điều gì bất trắc chứ!..”

Tinh Khuynh vuốt mặt Oản Oản, tin tưởng tràn đầy nói: “Yên tâm, Trần Nam tướng quân đã hỗ trợ bố trí rất tốt.”

Oản Oản ngẫm lại vẫn nhũn mày nói: “Sẽ không mang đến phiền toái cho Trần Nam tướng quân và Thái tử Thần quốc chứ!” Dù sao hiện tại hoàng đế Thần quốc còn đó, Thái hậu lại cùng bọn họ có cừ oán, còn có Ngũ hoàng tử truy sát ở phía sau.

“Ta đều nói rồi, đã được an bài, không cần chúng ta động thủ, hướng chi vấn đề sẽ không đến Nam Lạc mới giải quyết.” Tinh Khuynh không muốn nhiều lời, chỉ hôn nhẹ lên cánh môi Oản Oản, giải thích sơ sơ nói. Có một số việc vẫn nên để nam nhân ở bên ngoài giải quyết triệt để, nữ tử âu yếm chỉ cần ở nhà hạnh phúc hưởng thụ sủng ái của nam nhân là được rồi.

Oản Oản biết hân không muốn nhiều lời, cũng không hỏi tới nữa, biết chiến sự sẽ không dẫn tới Nam Lạc, cũng có nghĩa là sẽ không ảnh hưởng đến nàng và Tinh Khuynh, như vậy là đủ rồi. Trong quá trình nàng không giúp được gì, vậy an tâm chờ đợi kết quả là được rồi, tóm lại, bọn họ ở cùng nhau là được.

“Hôm nay vẫn nên dậy sớm đi, phu nhân của Trần Nam tướng quân sẽ dẫn theo nữ nhi của bà ta đến.” Oản Oản lôi kéo vạt áo ngồi dậy.

Tinh Khuynh lại kéo tay nàng nói: “Nằm với ta một lát, họ sẽ không có ánh mắt như vậy đâu, nếu như muốn báỉ phòng, chắc chắn sẽ chọn buổi chiều.”

Oản Oản ngẫm lại cũng đúng, mặc dù nàng ngủ đủ rồi, nhưng còn rất luyến tiếc lồng ngực ấm áp của Tinh Khuynh.

“Nhắc tới, ta thật phải cảm ơn con gái của Trần Nam tướng quân.” Tinh Khuynh vươn tay ôm chầm Oản Oản, trêu đùa.

“Nói cái gì đó!” Oản Oản hiểu ý của hân, nếu không phải vì nàng ta, bọn họ cũng sẽ không tụ chung một chỗ.

Tinh Khuynh cọ cọ má Oản Oản, bỗng nhiên thở dài nói: “Thật hy vọng chúng ta cũng có thể sinh con trai.”

Oản Oản rũ mắt xuống, tự đáy lòng cũng hy vọng như vậy, đây không quan hệ đến chuyện trọng nam khinh nữ, chỉ vì nói không chừng Tinh Khuynh chỉ có một đứa con này, nếu là con trai, như vậy huyết mạch của Khôi quốc sẽ lưu truyền tại một mạch này tiếp theo, nhưng nếu là con gái..

“Đừng nghĩ nhiều.” Bên tai truyền đến giọng của Tinh Khuynh: “Ta không quan tâm có phải là huyết mạch của mình hay không, cho nên chúng ta sẽ không vô hậu đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Edit + Beta: Mạc Thiên Y

Oản Oản nhìn nữ tử đối diện, gương mặt như chiếc khay bạc, mắt hạnh má phấn, trong lòng oán thầm, hay là Thái tử Thần quốc thích loại hình này? Hay là do nói loại hình này thoát nhìn dễ sinh đẻ? (ý chỉ tròn trịa)

“Bí phu nhân, ở đây đã quen chưa?” Hơi hoảng hốt, chợt nghe Hàn phu nhân đối diện hỏi.

Oản Oản vội đáp: “Hàn phu nhân quá khách khí, ở đây đã rất chu đáo rồi.”

Hàn phu nhân lại khiêm tốn nói: “Biên cương thành nhỏ, đã khiến phu nhân chê cười rồi.”

Oản Oản vội xua tay nói: “Không thể nói như vậy được, thực không dám giấu diếm, ta còn là lần đầu tiên ngủ giường đó.”

Nghe lời nói chân thành của Oản Oản, vị con gái của tướng quân kia cũng không nhịn được cười tiếp lời: “Cái đó cũng thật không đáng giá gì, ta còn cảm thấy nằm giường gạch càng thoải mái hơn.”

Hàn phu nhân nghe xong, giả bộ vỗ nữ nhi một phen nói: “Ngươi nha đầu này, không nghe ra Bí phu nhân đây là khách sáo sao, sao con ngốc thế?”

“Ai da, là nữ nhi vụng về, a nương cùng Bí phu nhân liền tha thứ cho tiểu nữ đi.” Một câu nói xong, mọi người đều cười rần, Oản Oản cũng cảm thấy có chút hảo cảm với nữ tử này hơn, ngay thẳng lại biết lễ, nhưng thấy nàng vẫn trang điểm như cô nương, chỉ sợ quan hệ của nàng và Thái tử cũng là giữ bí mật, chỉ không biết Tình Khuynh đã nói với nàng, nữ tử này đã sinh hạ một đứa con trai, hiện tại ở đâu?

Lại tán gẫu chuyện phiếm một hồi không hề có nội dung, ước hẹn buổi tối cùng dùng bữa, rồi mọi người đều tự giải tán, đúng lúc cũng không lâu lắm, Tình Khuynh liền trở về phòng, xem ra hẳn đã liên lạc xong với Doãn gia rồi.

“Đoàn người đã ra khỏi Ngân Hải.” Tình Khuynh nhìn y phục nhỏ của trẻ con Oản Oản cầm trên tay, trong mắt mềm như có thể vụn ra nước.

Oản Oản dùng tay một chút, đem kim chỉ bỏ lại vào khay đan, ngẩng đầu nói: “Muốn động thủ?”

Tình Khuynh khẽ đỡ bờ vai nàng ngồi xuống, tay phải ôm nàng vào ngực nói: “Đừng lo lắng, Doãn gia đã dẫn những nữ nhân không an phận ở Khởi quốc hướng đến Chât tử giả kia rồi, người của chúng ta, bất quá chỉ gọi ý chỉ đường thôi, không có tổn thất gì.”

Oản Oản buông tiểu y, quay lại ôm lấy hán nói: “Những người khác ta mặc kệ, chỉ là chàng đừng đi.”

Tình Khuynh tâm tình vô cùng tốt cười khẽ, ngón tay như ngọc nâng cằm Oản Oản lên, giống như đã từng như xưa, chỉ là người nọ trước mặt không còn lẫn tránh tầm mắt của hán, ngược lại nhìn thẳng vào con ngươi của hán, nhu tình như nước. Không nhìn được dụ hoặc, Tình Khuynh cúi đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, hôn lên cánh môi thơm ngọt kia.

Oản Oản vốn cũng không phải loại người dễ dàng thẹn thùng, thấy ánh mắt Tình Khuynh lộ vẻ mê ly, trực tiếp liền ôm lấy cổ hán, nghịch ngợm tiến sâu vào trong miệng hán, tự do chơi đùa, mang theo dụ hoặc và bùng binh, khi thì hôn sâu, khi thì lướt qua, khiến Tình Khuynh hô hấp càng nặng nề, cánh tay ôm Oản Oản cũng dùng sức, như là không nguyện ý cùng nàng tách ra.

“Oản Oản... Oản Oản... Ngươi là của ta...”

“Oản Oản, không ai có thể cướp nàng từ ta... nàng chỉ thuộc về ta...”

Mềm mại trong ngực kích thích Tình Khuynh huyết khí dâng lên, khiến hán không kiềm được dùng sức mút cổ Oản Oản vào thẳng đến xương quai xanh, Oản Oản thở hồng hộc, sau đó cũng thần hồn điên đảo, chỉ còn lại một tia lý trí, cũng sắp từ từ bị phai mờ. Cuối cùng, lúc hai người quần áo tán loạn, gần như lẫn trên sạp, Tình Khuynh mới miễn cưỡng khắc chế bản thân, chôn ở trong ngực nàng, từng ngậm từng ngậm thờ phỉ phò, chỗ nào đó chưa thỏa mãn, khiến hai mắt hán có chút ửng đỏ, thân thể đau nhức vẫn rõ ràng nhắc nhở hán, hán muốn nữ nhân này biết đường nào.

Oản Oản cũng dần dần bình phục, áy náy nhìn Tình Khuynh, để hán gối lên khuỷu tay của mình, vuốt mặt hán nói: “Chàng trở về liền sẽ là hoàng tử rồi, cho dù ta có mang, chàng cũng có thể không cần nhận nữa.”

Tình Khuynh nắm chặt tay Oản Oản, mặc dù nghe nàng nói bình thân như vậy, cũng biết trong lòng nàng thấp thỏm không yên, liền cũng giả vờ không chú ý nói: “Vậy cũng đúng.”

Cảm nhận được tay Oản Oản khựng lại, hán nhìn cười lại nói: “Chỉ là không biết nam nhân Khởi quốc so với Thần quốc thế nào?”

Oản Oản thân mình run lên, không thể tin được nói: “Chàng... chàng muốn nam nhân?”

Tình Khuynh nghiêng người nhòm dậy, lôi Oản Oản vào trong ngực, chọc chọc lên môi nàng cười nói: “Thật chua a... Nàng yên tâm, bất luận nam nữ, ta... chỉ thích một mình nàng, cũng chỉ muốn một mình nàng.”

Oản Oản bất mãn gặm dừ liếc hán một cái, bĩu môi, sức nhỏ véo hán một cái, nói: “Ai ghen chứ, chàng ở cùng ai ta mới mặc kệ.”

Tình Khuynh vội giả bộ sợ hãi nói: “Dạ, dạ, phu nhân đại lượng, tiểu nhân sai rồi, tha cho tiểu nhân đi...”

Oản Oản thấy bộ dáng hiếm khi đùa giỡn của hán, liền phì cười.

“Có điều...” Tình Khuynh tựa hồ như được gợi ý, chậm rãi thu nụ cười, ôm sát Oản Oản: “Nếu là ta vẫn ‘đoạn tụ chi phích’ như trước, nói vậy Hoàng hậu cùng Thừa tướng Khởi quốc sẽ rất cao hứng nhỉ?”

“Ý chàng là?” Oản Oản cũng không nói cười nữa, nhìn Tình Khuynh.

“Ai lại không thích một con rồi tham tiền háo sắc, nhiều điểm như nước càng dễ bắt chẹt uy hiếp chứ...”

Tết Trung nguyên ngày 15/7, còn được gọi là tết Vu lan, ngày này, mọi người ở trấn Hà Thành đều thích đến kênh Cổ thả đèn trôi sông, bởi vì ngọn nguồn của con kênh Cổ này dẫn nước đến từ con sông Trần. Trước đây sông Trần còn là dòng ‘lạch trời’ nối liền Khởi quốc và Thần quốc, ngày thường mặt nước chảy xiết, không dễ đi thuyền, dưới mặt nước lại thường có đá ngầm, khó biết sâu cạn, thường thường đi thuyền không cẩn thận sẽ bị lật thuyền rớt xuống nước, hải cốt không còn. Bởi vì có dòng lạch trời này, mà quận Nam Lạc giảm bớt được binh lính thương vong khi xảy ra chiến sự, cũng khiến quận Nam Lạc tránh được thống khổ của chiến loạn. Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu được công lao dụng binh hữu đạo của Trần nam đại tướng quân và cường thế của triều đình.

“Vị nương tử này, người tới xem thử gương đồng của nhà ta đi, là tay nghề của Khôi quốc bên kia đó, mặt bóng, khung chắc, hoa văn lại tinh tế, ngay cả đồ thành cũng chưa có tay nghề này đâu a.”

“Ai da, nương tử, vẫn là nên tới tiệm ta nhìn thử lược sừng trâu này đi, sau khi dùng qua, chẳng những làm chậm tuổi già, mà còn xua bệnh kiện thân nữa a...”

Oản Oản cười phì một tiếng, xua xua tay, bị Tinh Khuynh kéo rời khỏi gian hàng bán lược.

“Sạp bán lược kia thật sự là rất buồn cười a.” Oản Oản đeo mạng che mặt cười đến tựa vào người Tinh Khuynh.

“Chẳng qua là một tên ngốc, nhìn nàng cười vui như vậy.” Tinh Khuynh chưa chưa nói, vừa nhớ tới vẻ mặt tên bán lược kia nhìn về phía Oản Oản, hẳn liền một bụng đầy lửa.

“Lang quân đừng nóng, là Oản Oản không phải, chàng đừng trách tội mà~” Oản Oản dùng tay ôm lấy cánh tay Tinh Khuynh, hiếm khi làm nũng nói, mặt mày đều là lệ sắc.

Tinh Khuynh bị nàng vừa chọc, nổi giận trong bụng tán đi hơn phân nửa, chỉ nhéo nhéo mũi nàng, liền buông tha.

Bọn họ một nhóm, lúc đi bộ tới con đường ngắn nổi danh trong thành thì bỗng thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo xinh đẹp từ phía xa chạy đến. Vốn ban đầu đám người Tinh Khuynh còn chưa để ý, chỉ cảm thấy chiếc xe này so với đồ thành đều phải xa hoa hơn, rất có phong cách của Khôi quốc, vừa định thảo luận vài câu, lại nghe trên đường một trận xôn xao, mọi người bắt luận nam nữ đều chạy tới hướng chiếc kia xe, thậm chí thiếu chút nữa đẩy ngã Oản Oản, may mà Tinh Khuynh cảnh giác, ôm lấy Oản Oản, mang theo mọi người tránh qua một bên, mới tránh được nguy hiểm bị người đè bẹp lên.

“Ôi trời ơi, đây là muốn nổi điên a?” Kim Hạp phui phui lớp bụi trên người, trợn mắt há hốc mồm nói.

“Cũng không biết là người nào?” Ngân Hạp cũng tiếp lời nói.

Đi theo bọn họ ra ngoài, còn có quân sự phủ Trấn quốc tướng quân, hẳn biết đám người Tinh Khuynh mới đến biên thành lần đầu, cũng không biết phong thổ nơi đây, liền mở miệng cười nói: “Các vị lang quân, nương tử không biết cũng bình thường, đó là nhóm tiểu lang quân của Bách Thảo Viên.”

“Tiểu lang quân?” Oản Oản luôn cảm thấy có chỗ nào đó quái dị.

“Ách...” Sau khi quân sự nói ra miệng, liền có chút hối hận, hẳn cũng không biết nghề nghiệp ban đầu của Tinh Khuynh, chỉ cho rằng bọn họ là quý nhân. Bách Thảo Viên đối với người địa phương như họ mà nói, thì không thấy ra sao cả, thậm chí có không ít người còn theo đuổi tán tụng, nhưng những quý nhân đến từ đô thành này nói không chừng rất khinh bỉ cái này, liền có chút do dự nói: “Bách Thảo Viên chính là... Ách... là nơi dùng tiền mua khoái hoạt, bên trong đều là... nam nhân.”

Nhìn đám nữ quyền như Oản Oản và Từ Hộ, giọng của hẳn càng nhỏ, đám người Tinh Khuynh vừa nghe liền hiểu rõ, cũng chính là nơi giống như Hương Quán Viên.

“Bọn họ có chỗ nào đặc biệt sao?” Oản Oản muốn cười lại không dám cười, hóa ra là gặp gỡ đồng nghiệp.

“Bọn họ đáng về mỹ mạo, có thể so với nữ tử, hơn nữa giỏi ca múa, lại còn... tiếp khách chẳng phân biệt nam nữ.” Quân sự thật muốn đánh nát cái miệng mình.

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy chiếc xe ngựa tinh xảo kia, nóc xe đột nhiên mở ra, hai thiếu niên từ bên trong nhô đầu ra, hươ vẫy cánh tay trần trụi, thế mà chỉ mặc áo cánh tay lửng, thiếu niên tô mày vẽ mắt, thoa má hồng, quả thật là xinh đẹp như nữ tử, chẳng qua đáng về kịch cớm kia thật sự làm cho người ta nhìn không thuận mắt.

“Cái gì a? Vậy mà còn được hoan nghênh á? Còn không bằng công tử nhà ta... Ô...” Tùy Ý tuổi còn nhỏ, vừa thấy dạng này, liền có chút tranh cường háo thắng, bất quá còn chưa nói hết đã bị Tùy Tâm bưng kín miệng.

Tùy Tâm đã gần mười tuổi, bắt luận tính tình vẫn còn có trình độ hiểu biết cao hơn Tùy Ý rất nhiều, hẳn cau mày nhỏ giọng khiển trách: “Đừng có nói bậy, xưng hô ‘công tử’ này há có thể dùng loạn, chỉ có con trai công hầu mới có thể sử dụng xưng hô này.”

Oản Oản nghe lời nói nghiêm trang này, thiếu chút nữa muốn phụt cười ra tiếng. Vốn ban đầu, xưng hô trong các thanh lâu sở quán ở đô thành đã được mọi người lên tự ước định, chủ quán chủ lâu gọi là phu nhân, lang quân còn lại thì nhiều người cũng tùy theo đại bối cảnh, về phần công tử gì đó, bắt đầu chỉ là một cái tên gọi khác, nhìn lịch sự tao nhã, hơn nữa khách khứa xưng hô công tử, còn có vẻ thân cận, tỷ như Dịch gia nhị công tử ở bên ngoài, người ta đều gọi hẳn là Nhị lang chứ không phải Nhị công tử. Giống như phụ nhân đã có chồng ở những thế gia vọng tộc, người khác xưng là phu nhân, kỳ thực căn bản không có phẩm cấp, và lại phu nhân công hầu chân chính cũng không thể so sánh với phu nhân trong cung được, phu nhân trong cung đó chính là Hoàng phi. Nhưng bởi vậy có thể thấy được, dân phong của hai nước Thần - Khôi khai sáng, đồng thời cũng không áp chế ngôn luận của dân chúng, nghe nói hoàng đế của Thần quốc lúc tuổi trẻ phong lưu còn thích người khác gọi hẳn là Thừa Phong công tử, chẳng qua già đi mới bắt đầu hồ đồ thôi. Bất quá thấy biên thành này xưng hô nam tử là tiểu lang quân, cũng đã biết cửa tiệm này cũng xoàng xĩnh thôi.

Làm biếng giúp vui, Oản Oản nắm tay Tinh Khuynh đi ngược lại với hướng chiếc xe kia, vừa đi vừa nhìn nửa miếng mặt nạ Tinh Khuynh đang đeo, giả vờ thờ dài nói: “Nếu chàng bỏ mặt nạ xuống, không biết có bao nhiêu nương tử, nữ lang, thậm chí lang quân đã xông tới rồi.”

Tinh Khuynh nhẹ gõ trán Oản Oản một cái, bắt đắc dĩ nhìn nàng, vốn định nói gì, lại nghe có người đi ngang qua nói: “Người nghe nói gì chưa, nghe nói

trước khi Ch�t tử Khỏi quốc đến Nam Lạc của chúng ta đã bị ảm sát.”

“Làm sao bị ảm sát được? Nghe nói không phải có dẫn theo rất nhiều người sao?” Một người khác nói.

“Ai mà biết được, nói không chừng là Thánh nhân (vua) của chúng ta không muốn để hấn trở về.” Người đầu tiên thần bí hề hề nói.

“Nói vậy, Thánh nhân làm sao lại làm chuyện bội bạc như thế.” Người kia lại nói.

“Làm sao lại không... Ngươi nghe ta nói a...”

Trọng tâm đề tài của hai người kia, bất tri bất giác liền chuyển tới nơi khác, Oản Oản thấy Tinh Khuynh bản thân, kỳ quái quơ quơ cánh tay hấn hỏi: “Làm sao vậy?”

Tinh Khuynh lấy lại tinh thần, lắc đầu, tâm tình vô cùng tốt cảm tay Oản Oản, đi đến bờ kênh Cổ.

Bên bờ kênh Cổ, từ xa nhìn thấy người còn đông hơn bọn họ tưởng tượng, bởi vì mang thai, cho nên Oản Oản không dám chen đến nơi đông người, đành phải để Tinh Khuynh ôm, đi đến một góc vắng vẻ thừa thốt một chút, chỗ này bởi vì cách nơi có ánh sáng hơi xa, nên bình thường nương từ, nữ lang đi một mình sẽ không đến, ngược lại một nhóm mấy người Oản Oản thì không sao cả.

Oản Oản giờ lên lồng đèn hoa sen mới mua ra trước mặt, đỡ tay Từ Hộ, cẩn thận đặt trên mặt nước, nhìn mặt sông trong vắt sóng gợn lăn tăn, cùng với ánh đèn mờ nhạt từ chiếc đèn hoa sen kia, chấp bàn tay lại, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng nàng và Tinh Khuynh có thể ‘nhiều con nhiều phúc’.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

edit + beta: Mạc Thiên Y

Vừa qua khỏi tiết Bạch lộ*, thời tiết vẫn nóng bức, chỉ lúc rạng sáng và buổi tối là có hơi mát được một chút, Oản Oản dùng xong bữa tối lại vịn Từ Hộ ra ngoài loanh quanh tản bộ, Tinh Khuynh đã đến thư phòng tướng quân, nghe nói Ch�t tử già đã gặp chuyện, sống chết không rõ, Tinh Khuynh không an tâm đi trước, liền cùng tướng quân thương nghị việc đoạt quyền từ đoàn người nghi thức đi theo kia, cũng may trước đó bọn họ đã cùng bàn bạc với Thái tử, quan viên trong đoàn đi theo phần lớn đều là người Thái tử, còn lại những người không phải là người của Thái tử, tất nhiên cũng sẽ không còn mạng để lảm miệng, còn có thể giúp Thái tử trừ bỏ một ít người chướng mắt.

(* tiết Bạch lộ: tiết thứ 15 trong 24 tiết trong năm, từ ngày 7-9 tháng 9 mỗi năm)

Oản Oản vượt phần bụng đã có hơi nhô lên, hiện tại nàng đã mang thai hơn 4 tháng, theo như Nghiêm Từ Tô nói, thai nhi đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, hiện tại đã ổn định khỏe mạnh, chỉ cần không có tổn thương lớn, đứa bé có thể thuận thuận lợi lợi sinh ra.

Ban ngày nóng bức, ban đêm mát mẻ, Oản Oản không nhịn được bước lên hành lang gấp khúc, đi xa hơn một chút, nhưng lúc nàng chuẩn bị vòng qua hoa viên, bỗng nhiên thấy một bóng dáng màu lam nhạt đang đứng trên hành lang gấp khúc, quần áo bị gió thổi lên, như sẽ theo gió mà đi vậy, tấm lưng kia có vẻ cô tịch không nơi nương tựa, lộ ra nòng đậm đau thương, giống như có vô số chuyện xưa, lại khổ nỗi không thể nói với ai.

Bản thân là khách, mặc dù Oản Oản không muốn tham dự vào lúc riêng tư của nàng ta, nàng cũng không thể không đi qua, cười nói: “Luu cô nương, sao lại ở đây một mình, hầu gái đâu không mang theo?”

Vị nữ nhi của tướng quân kia thân mình chấn động, kéo tay áo đưa lưng về phía Oản Oản, hình như lau lau khóe mắt, mới quay người lại, thi lễ với Oản Oản chào nói: “Bỉ phu nhân.”

“Đừng, không cần đa lễ, ta tuổi còn nhỏ, nhận không nổi đâu.” Oản Oản đưa tay ra đỡ, nữ tử này thế mà là người trong lòng của Thái tử Thần quốc, ngày sau nếu như Thái tử thành đại sự, như vậy nàng ta hẳn là một thành viên trong hậu cung của hoàng đế, mà bản thân nàng chỉ sợ cũng là người trong hậu cung của Tinh Khuynh, các nàng còn là đại biểu cho hai quốc gia.

Luu Tự Yên cảm nhận được ảm áp trên cánh tay, ánh mắt ửng đỏ đánh giá nữ tử đối diện. Kỳ thực lúc nhỏ nàng đã từng gặp qua nữ tử này, chẳng qua lúc đó các nàng đều còn nhỏ tuổi, hai phụ thân cũng thường xuyên uống rượu chung. Khi đó, nữ tử này im lặng ngồi bên cạnh mẫu thân nàng, liền giống như một con búp bê xinh đẹp tinh xảo. Luu Tự Yên còn từng hâm mộ bộ dáng của nữ tử này, trắng nõn, trong sáng, ngũ quan tú lệ, không giống nàng đáng đáp cao lại đầy đặn, làn da cũng không đủ trắng nõn. Song, chỉ vài năm trôi qua, hiện tại đã không còn được như trước, phụ thân của nữ tử trước mặt, vị hảo hữu kia của phụ thân mình đã không còn tại nhân thế, cô bé búp bê xinh xắn tinh xảo năm nào, hiện cũng phải rời khỏi cố hương đi đến xứ người, trở thành phu nhân của Ch�t tử nước khác, mà nàng... lại cùng với vị nam tử ở trên nơi thật cao kia dây dưa cả đời, ngay cả đứa con của chính mình cũng bị rơi vào trong vòng âm mưu tính toán.

“Bí phu nhân khách khí, người tới là khách, sao có thể chậm trễ được.” Lưu Tự Yên liếc qua bụng của Oản Oản, dừng một chút, ma xui quỷ khiến hỏi: “Phu nhân đã mấy tháng rồi?”

Ban đầu Oản Oản có chút không hiểu, sau đó nhìn theo tầm mắt nàng ta về phía bụng mình, liền hiểu rõ, chuyện nàng có thai, vốn cũng không dự định che lấp, liền hào phóng nói: “Hơn bốn tháng rồi.”

“Thật tốt, còn nôn ọe không?” nói đến chuyện này, Lưu Tự Yên dường như hứng thú, lại giống như mang theo hoài niệm hỏi.

Oản Oản liền bắt chuyện nói: “Bị hành qua vài ngày, bây giờ khẩu vị tốt rồi.”

Lưu Tự Yên cảm thán nói: “Vậy thì thật là có phúc khí, giống như ta...” Nói đến đây, nàng đã biết không ổn, liền vòng vo chuyển đề tài nói: “Quốc độ của Khôi quốc ở tại Nam Đô, tuy rằng người mang thai đã qua ba tháng, nhưng cũng phải chú ý nhiều hơn nữa, nói vậy lúc đến Nam Đô, người sẽ sắp sinh.”

Oản Oản âm thầm ‘hỏi thăm con bà nó’ giao thông vận chuyển của nơi này chậm chạp, cho dù đi thuyền thêm xe ngựa, cũng phải ít nhất bốn tháng mới có thể đến Nam Đô, cái này là còn chưa tính mấy ngàn người trong đội ngũ nghỉ thức, vậy tốc độ càng phải giảm lại, như vậy không phải là đến khi gần sinh sao.

“Đa tạ cô nương quan tâm, ta cũng nghĩ như vậy, bất quá cũng may một đường có người chuẩn bị, lúc đến thì thông thả hơn nhiều.” Oản Oản cũng không làm rõ, người thông minh trong lòng đều có tính toán.

Lưu Tự Yên qua một lát cũng gần khôi phục lại, kéo tay Oản Oản qua cười nói: “Đây đều là chuyện tốt, đại nhân có thể thuận lợi trở về, ngày sau sẽ luôn có đại phúc khí.”

“Đại phúc khí thì khó nói, chỉ nguyện bình an vui vẻ là tốt nhất rồi.” Oản Oản vờ bụng bít cho qua, thầm nghĩ nam nhân nhà mình còn nợ nam nhân nhà người ta một hứa hẹn cần phải thực hiện, nếu Tĩnh Khuynh nhận không nổi cái ‘đại phúc khí’ này, chỉ sợ nam nhân nhà người sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hai người nữ tử ngày sau đều sẽ nắm quyền khuynh chốn hậu cung, lúc này đang nắm tay nhau, lại không len lén thăm dò, cũng không tìm căn nguyên vạch rõ ngọn ngành, ngược lại có chừng có mực. Giờ phút này các nàng đã không còn đại biểu cho bản thân, mà là đại biểu cho nam nhân mỗi người, cùng với hai chính quyền bất đồng còn có quốc gia của họ.

“Aizz, lần này đi Khôi quốc, cuộc sống không quen, sau này ngay cả một người nói chuyện cũng không có.” Oản Oản nửa thật nửa vờ thờ dài, nàng thấy Lưu Tự Yên cũng không tùy tiện giống như lần đầu tiếp xúc với nàng, tuy rằng vẫn đúng là tính tình ngay thẳng cởi mở, nhưng lại càng nhiều hơn chính là nội tâm kín đáo, cùng với đầu óc linh hoạt, nếu tương lai nàng ta có thể đứng bên cạnh Thái tử, nói vậy thế nào cũng chiếm được ‘một chỗ cắm dùi’, huống chi trước mắt nàng còn sinh cho Thái tử một đứa con trai duy nhất.

Lưu Tự Yên nhìn nhìn Oản Oản, khẽ cười nói: “Bằng hữu đều là kết giao mà có, làm sao mới một chút là có liền được, theo tính tình Bí phu nhân khoan hồng độ lượng như vậy, nhất định có thể tương giao không ít ‘khăn tay’ (bạn khuê phòng) đâu.”

Oản Oản gật gật đầu, cũng không muốn nàng ta hứa hẹn điều gì, nàng cũng không muốn mới nói chuyện qua vài lần, liền có thể cùng vị nữ nhi của Trần Nam tướng quân này liên lạc thư từ qua lại, dù sao cũng là giữa hai quốc gia, kỳ thực Oản Oản chỉ muốn thăm dò một chút xem Thái tử có đặc biệt công đạo gì hay không. Nếu vị Lưu cô nương này không chút do dự liền đáp ứng, nàng ngược lại sẽ cảnh giác một hai, nay xem ra, ngược lại vừa lúc. Có một số việc giữa các nam nhân không làm được, nhưng các nữ nhân thì dễ dàng nhiều hơn, cái này gọi là “Ngoại giao giữa các phu nhân” a.

Hai người lại nói chuyện một lát, Từ Hộ nhắc nhở thời gian không còn sớm, Oản Oản liền cáo biệt Lưu Tự Yên, lại hẹn vài ngày tới cùng đến tiệm trang sức mua vài thứ trang sức hảo hạng, lúc này mới đều tự xoay người, chậm rãi rời đi.

“Nương tử, vừa rồi nô tỳ thấy, Lưu cô nương này nhìn như đang khóc.” Đào Diệp tính cách nhanh nhẩu, lại thích nói nhiều, không trầm ổn giống Quát Diệp, nhưng cũng là một tay giỏi giang trong việc thu thập tin tức, Oản Oản cũng không chê nàng ta ồn ào huyên náo.

Từ Hộ thủ tại bên người Oản Oản, mềm lòng thờ dài nói: “Không có mẫu thân nào lại không nhớ đến con mình.”

Oản Oản yên lặng xoa bụng mình, thế giới này là như vậy, nếu không có nam nhân thay người làm chủ, như vậy mặc dù người có cường thế hơn nữa, cũng không làm nên được chuyện gì. Nữ tử cổ đại chính là đáng thương như vậy.

Trở lại trong phòng, bất ngờ phát hiện Tĩnh Khuynh đã trở lại, Oản Oản đi qua, khẩn cấp hỏi: “Tình huống như thế nào?”

Tĩnh Khuynh ánh mắt quét qua một cái, tất cả tỷ nữ trong phòng đều lui ra ngoài.

“Thật là, trước kia cũng không thấy, hiện nay có thai sao ngược lại nôn nôn nóng nóng.” Tĩnh Khuynh từ trên sập đứng lên, ôn nhu đưa tay đỡ lấy Oản Oản, để nàng tựa lên người mình.

Oản Oản bắt đầu dĩ chừng mắt liếc hần một cái, nói: “Đây còn không phải là sót ruột sao.”

Tĩnh Khuynh cũng không chọc nàng nữa, thành thật trả lời: “Chất tử bị thương, hành trình chậm lại, thích khách chẳng những giết chết tất cả tôi tớ bên người Chất tử, ngay cả vài quan viên đi theo cũng không buông tha, chắc chắn, thân phôi một vùng a... Bất quá cũng may cứu giá kịp thời, Chất tử chỉ trọng thương, không có nguy hiểm tính mạng.”

Oản Oản che khuất mí mắt, kết quả này, nàng đã sớm đoán được, nói vậy đã đạt được mục đích loại bỏ đối lập.

“Yên tâm, hết thấy đều sẽ an bài tốt, chúng ta chỉ cần du sơn ngoạn thủy trở về là được rồi. Chỉ cần vào tiến vào cảnh nội Khởi quốc, mấy bàn tay của những tiện nữ nhân kia tất nhiên sẽ không thể dễ dàng với tới được.” Tình Khuynh ôm sát Oản Oản, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói.

Oản Oản ôm lại Tình Khuynh, hít vào một hơi thật sâu, chỉ cần giao cho hấn thì tốt rồi.

“Oản Oản, nàng yên tâm, chúng ta tạm thời sẽ không vào cung.” Ôm một hồi lâu, Tình Khuynh bỗng nhiên nói.

Oản Oản kinh ngạc ngẩng đầu, lại một lần nữa giật mình: hấn có thể nhìn thấu tâm sự của mình.

“Chất tử dù sao bị thương nặng, ở nhà bồi dưỡng một đoạn thời gian cũng thật bình thường.” Tình Khuynh cúi đầu nhìn về mặt kinh ngạc của Oản Oản, cười nháy mắt mấy cái, không kìm được hôn hôn lên chóp mũi nàng.

Oản Oản mỉm cười quay đầu đi, nàng quả thật có chút lo lắng vấn đề này, Hoàng hậu Khởi quốc không phải kẻ dễ bắt nạt, bằng không lúc trước cũng không thể khiến mẹ đẻ Tình Khuynh đầu chết, thậm chí giết chết cữu cữu của Tình Khuynh được. Thừa tướng lại càng không phải là thứ chỉ trưng bày. Đôi khi chỉ có để bọn họ thả lỏng cảnh giác, mới có thể đứng vững gót chân, điều bọn họ phải làm cũng chính là như vậy. Nàng thậm chí sợ Hoàng hậu vì nắm Tình Khuynh trong tay, mà chế trụ nàng và đứa bé đẻ ụy hiếp.

“Hoàng hậu không cần Chất tử và nữ nhân của Chất tử thông minh.” Tình Khuynh vuốt mặt Oản Oản, giả hoạt nói.

“Chẳng hay, bà ta có thích một người con dâu kiều căng không nhỉ.” Oản Oản cười quý dị, cái này nàng rất sở trường a.

“Bà ta có thể sẽ thích một nhi tử ‘nam nữ đều ăn sạch’.” Tình Khuynh híp mắt, cười khẩy nói: “Ta còn phải cảm tạ tên Chất tử già kia hỗ trợ, hấn dưỡng nhiều nam sủng nữ sủng như vậy, còn chuẩn bị mang theo về nước, nếu ta không thể lợi dụng điểm ấy, chẳng phải lãng phí sao.”

Ánh mắt Oản Oản sáng lên, cũng nheo mắt lại nói: “Như thế, bọn Xuân Thiều sẽ bị ủy khuất rồi.”

Tình Khuynh cười khê. Không một ai phát hiện, lúc này hai người này tươi cười giống nhau là vậy, lại nom giống như hai con hồ ly đã thành tinh.

Đêm dài, cửa sổ gỗ nhẹ, Tình Khuynh chợt mở mắt ra, đau lòng nhìn nhìn Oản Oản trong lòng, thật cẩn thận để nàng nằm ngửa ra, lúc này mới khoác kiện y phục đi ra ngoài.

“Chủ thượng, liên lụy quá sâu đều đã giải quyết, những người còn lại vấn đề không lớn, nhưng trong đó phát hiện ba nữ tử mang thai.” Một thân hắc y quý gối trong bóng đêm, nếu như không cẩn thận phân biệt, chỉ sợ rất khó thấy rõ ràng.

“Ba người? Bao nhiêu tháng rồi?” Tình Khuynh nhìn đình viện phía xa xa như một bức tranh thủy mặc, thấp giọng nói.

“Một người bốn tháng, một người tám tháng, còn có một người sắp sinh, còn là vị thứ phu nhân*.” hắc y nhân kia quỳ trên mặt đất đáp lời.

(*thứ phu nhân: vợ bé, ở đây là ngang hàng với trác phi)

“Như vậy...” trong mắt Tình Khuynh lóe lên một tia ngoan lệ nói: “Hai người kia tạm thời giữ lại, người sắp sinh kia, bỏ mẹ giữ con.”

Hắc y nhân ôm quyền, không hỏi nguyên do, lạnh lùng lên tiếng trả lời, lập tức biến mất.

“Một mình Oản Oản rất dễ gây chú ý, bên người Chất tử làm sao chỉ có một nữ nhân và một đứa bé chứ!” Tình Khuynh nhìn phía chân trời không có ánh trăng, lẩm bẫm nói.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

edit + beta: Mạc Thiên Y

“Đằng trước có một cửa tiệm bán kẹo, quả tâm đường (trái cây bọc đường) của nhà hấn rất ngọt mà không ngấy, phu nhân có thể nếm thử.” Lưu Tự Yên đỡ Oản Oản bước ra từ Tư Xảo Trai, Oản Oản cố ý ở trong này mua chút trang sức kiểu dáng Khởi quốc cùng với phát quan dây buộc tóc linh tinh cho Tình Khuynh, còn có đồ trang sức phối hợp mang bên người, đợi đoàn nghi thức đến, nàng sẽ không thể ở trước mặt người ngoài mà ăn mặc đơn giản được.

“Thật không ngờ, biên thành lại phồn hoa như thế.” Oản Oản cẩn thận bước xuống bậc thềm, trông thấy dòng người nhộn nhịp, cảm thán nói. Ban đầu trong cảm nhận của nàng, biên thành là một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, nghèo khó người thưa, đều toàn là người già yếu. Nhưng hôm nay nhìn lại con đường lớn phồn hoa này, đám người ăn mặc so với đô thành còn tốt hơn vài phần, cùng với đủ loại cửa hàng, người đi đường qua lại tinh thần hăng hái. Trong lòng không khỏi khâm phục phụ thân của Lưu Tự Yên – Lưu tướng quân.

Lưu Tự Yên tất nhiên cũng nghĩ đến điều này, kim lòng không đau mà thẳng lưng, kiêu ngạo nhìn đám người nói: “A đa* luôn luôn yêu dân như con, lại tận trung với triều đình, điều đầu tiên cha nghĩ đến đó là tự cung tự cấp quân lương, dân chúng biên thành nơi này ăn no, mới có khí lực đánh giặc, mới chống đỡ được tường đồng vách sắt này.” Sau nàng lại muốn nói đến Thần quốc các nàng cũng lợi dụng đạo phòng tuyến này đi xâm lược Khởi quốc, thì không khỏi có chút ngượng ngùng nhìn Oản Oản.

(* a đa: cha, cách gọi cha thân mật)

Oản Oản đến là không sao cả, dù sao bất luận Thần quốc hay Khởi quốc, cũng không phải là quốc gia của nàng, hơn nữa sở dĩ Khởi quốc bị đánh bại, nguyên nhân hoàn toàn là vì tự chính họ, trọng văn khinh võ, không chết nhanh cũng không thể. Nhưng nàng cũng không tiện nói nhiều, đành phải chuyển đề tài nói: “Chúng ta đi vội vàng, lúc trở về nhất định phải chuẩn bị quần áo nhiều một chút, Lưu cô nương có biết gần đây có tiệm tơ lụa nào tốt không?”

Lưu Tự Yên cũng cảm thấy không nên nói nhiều đến đề tài vừa rồi, liền đáp lời nói: “Đương nhiên đương nhiên, có một tiệm hàng năm đều có đủ loại từ Khởi quốc đấy, phu nhân hẳn sẽ thích.”

Hai người điem nhiên như không có gì, khách khí nhường nhau lên xe ngựa, phu xe đánh xe ngựa chạy ngang qua tiệm bán kẹo mà Lưu Tự Yên đã nhắc tới, hai tiểu nha đầu bên người họ đều xuống xe, mỗi người ôm một gói rồi đều trở lại trên xe, xe ngựa lại tiếp tục đi tới tiệm tơ lụa.

Kỳ thực, Oản Oản cũng không cần lắm nhiều loại vải vóc tơ lụa linh tinh, bởi vì hiện nay điều bức thiết cần là làm chút chăn mền, tã lót gì đó cho đứa bé trong bụng, chi tiết, thời này vải bông còn chưa sản xuất, không biết là do không có người tìm ra, hay là không được đưa vào từ nơi khác, cho nên đành bắt buộc dĩ chọn cái kém hơn, chọn chút vải bố dày để chịu nước vậy.

Xe ngựa vững vàng dừng trước cửa một tiệm tơ lụa, phu xe nhảy xuống, đứng hầu cạnh xe ngựa. Nha đầu của Oản Oản cùng Lưu Tự Yên cũng đi theo xuống xe, Quất Diệp chờ Đào Diệp xuống xe, trước nhìn Oản Oản một chút, rồi sau đó khoan thai vén váy đi xuống, ai ngờ vừa mới xuống xe, đã bị một nữ nhân chạy từ trong ngõ ra đụng phải, lao đảo thiếu chút nữa ngồi xuống đất, may mắn Đào Diệp nhanh tay, một phen giữ nàng lại.

“Ngươi nữ nhân này, sao không nhìn đường chứ?” Đào Diệp miệng lưỡi nhanh nhẩu, thờ phỉ phỉ quát.

Nữ nhân kia một thân quần áo cũ nát, chẳng những lúng nhúng không vừa người, còn dán đầy mảnh vá, đầu tóc rối bời dùng một nhánh cây cố định lại, gương mặt vàng vọt dính đầy bụi đen, bên má phải còn nổi bật một vết sẹo như con rết, khiến người ta liếc mắt một cái nhìn qua liền cực kỳ sợ hãi, tất nhiên cũng dọa Quất Diệp Đào Diệp sợ nhảy dựng lên.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Nữ nhân kia thấy hai tiểu nha đầu sợ hãi, vội vàng cúi đầu, theo thói quen cúi đầu lấy lòng nói.

Đào Diệp thấy thế, chán ghét khoát tay nói: “Được rồi được rồi, ngươi đi đi.”

Nữ nhân kia vội vàng chấp tay cúi chào một cái, quay đầu bỏ chạy, nhưng chưa chạy được vài bước, bước chân chậm lại, gương mặt xấu xí lộ ra vài phần nghi hoặc, sau đó bán kính bán nghi trốn vào một bên, quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Oản Oản từ trên xe ngựa đi xuống, bên người còn có Từ Hộ đi theo đỡ nàng.

“Sao có thể là nàng ta? Sao nàng ta lại ở đây?” Nữ nhân xấu xí kia run run môi, lăm lăm

“Vinh nương! Ngươi ở đây làm gì! Còn không mau đi làm việc đi, hôm nay không muốn ăn cơm sao!” đầu ngõ bỗng nhiên có người lớn tiếng mắng chửi.

Nữ nhân xấu xí run bắn cả người, hoảng sợ xoay người lấp bắp hô: “Đến... Đến đây...”

Sau đó, nàng không dám lưu lại, vội vàng chạy đi...

Một nhạc đệm nho nhỏ như vậy, Oản Oản cẩn thận không chú ý đến, chỉ đi theo Lưu Tự Yên đi vào tiệm tơ lụa. Hôm nay nàng muốn đặt một vụ mua bán lớn, phòng chừng còn chưa đến một tháng đoàn nghị thức sẽ đến đây, bọn họ cần đặt mua không ít thường phục đẹp đẽ, bởi vì nghe nói Chất tử giả kia là một tên béo, y phục của hắn tuyệt đối Tinh Khuyển sẽ không mặc vừa, cũng sẽ không đi mặc. Mà Oản Oản sau này phải làm một sủng phi kiều căng, khẳng định cũng không thể ‘canh sông nước nhạt’ được, còn phải chọn ít vài dệt cho đứa bé nữa.

Lưu Tự Yên dẫn theo Oản Oản, không dừng lại ở lầu một, mà lên nhả gian ở lầu hai, hình như nàng rất quen thuộc với chương quầy trong tiệm, người tới thấy nàng đến, đều phá lệ nhiệt tình, bởi vì thấy Oản Oản là phụ nữ có thai, còn bụng lên cho họ một bình trà táo, chứ không phải là trà bột.

“Ở nơi này, ngươi chỉ cần chọn lựa, bất kể là loại vải kiểu dáng nào, chỉ cần Khởi quốc có, nơi này của họ đều có.” Lưu Tự Yên uống nước trà, cười nói.

Oản Oản cũng nhấp một ngụm trà, cười nói: “Xem ra ngươi là khách quen.”

Lưu Tự Yên thân nhiên gật gật đầu nói: “Thực không dám giấu giếm, đây là cửa hàng của họ hàng nhà ta, quần áo trong phủ chúng ta đều xuất từ nơi này.”

Lúc này Oản Oản mới cẩn thận đánh giá quần áo Luru Tự Yên, vài dệt màu xanh thẫm, tỉ mỉ cắt may, cùng với châm tuyến tinh tế không thể nhận ra, quả nhiên là tay nghề giỏi.

“Vậy thì làm phiền rồi.” Oản Oản yên lặng nhắm mắt, sau đó khiêm tốn hỏi: “Lần này chúng ta lên đường, sợ là phải không ít ngày, ta định chuẩn bị cho a lang nhà ta sáu bộ, bản thân ta thì bốn bộ, đám hầu gái nô bộc thì mỗi người hai bộ, đám thô sử thì một bộ, người thấy sao?”

Luru Tự Yên thấy nàng hỏi mình, liền có vài phần kỳ quái, dù sao mặt ngoài nàng còn chưa lập gia đình, việc bếp núc linh tinh cũng chưa từng quản lý qua, nhưng nhìn thấy mặt Oản Oản lộ vẻ thành khẩn, đáy lòng cũng không có ý khinh thường, ngược lại cảm thấy đây là Oản Oản thân thiết với mình, khiến trong lòng nàng không khỏi ảm áp nói: “Như vậy một tháng là đủ, đến lúc vào Khôi quốc, còn có thể lại đặt mua nữa.”

Oản Oản ngẫm lại cũng có lý, đến lúc đó sẽ theo điều lệ của hoàng tử, tự có cung nô bên người Tinh Khuynh chuẩn bị rồi, nàng chỉ cần chỉ điểm một hai là được. Lập tức trong lòng cũng thả lỏng, gọi chương quỳ mang ra nhiều loại vải vóc tơ lụa có hoa văn tối, kiểu mới của năm nay. Sau lại nhớ mình sau này sợ là phải làm một yêu phi, như vậy trên đường đi nhất định phải phô trương một chút, liền lại bảo chương quỳ lấy ra vài loại diêm lệ xinh đẹp, định bụng làm y phục mị hoặc cho mình.

Nhìn mặt vài dệt, Oản Oản tính toán trong sáu bộ y phục của Tinh Khuynh, khẳng định là không thể thiếu thâm y, phỏng chừng thiên y* cũng phải chuẩn bị một bộ, dù sao trời phía nam còn nóng, lại mang theo tiểu y, trung đơn, trung y trung khó, còn có tất gầy, đai lưng linh tinh, nhất định không thể chỉ có đơn độc một bộ phối hợp, còn phải chuẩn bị nhiều hơn, đợi đến lúc đặt mua về đủ sợ là phải tốn không ít thời gian. Còn có các loại áo váy, áo khoác, tay lỏ, thâm y, cùng với trung y, khăn choàng, vớ gầy, đai lưng này nọ của nàng, chỉ sợ quần áo hạ nhân tháng này cũng không kịp làm xong, bèn có chút do dự.

(*thiên: con ve; thiên y: vì mỏng như cánh ve nên gọi là áo cánh ve)

Luru Tự Yên liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ của Oản Oản, vội nói: “Phu nhân cứ việc đặt mua, nương tử châm tuyến của cửa hàng nhà này sẽ nhận làm hết, nửa tháng là có thể giao toàn bộ.”

Lúc này Oản Oản mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao nơi này có không ít vài dệt nàng rất thích, còn có vài loại kiểu dáng cũng thật mới mẻ, đặc biệt là quần áo và trang phục của nam tử, một bộ thâm y có thắt lưng rất hợp khẩu vị của Oản Oản, có điểm giống lần đó Dịch nhị công tử mang theo Tinh Khuynh lần đầu tiên chính thức tới Tầm Hương lâu mặc loại này. Y phục có kiểu dáng này của Tinh Khuynh không nhiều lắm, bởi vì tay nghề của thợ may ở đô thành đều là một loại na ná nhau, bản thân Oản Oản cũng không biết may. Lần này đến là vừa vặn, dù sao ai mà không thích nhìn thắt lưng xinh đẹp của nam nhân nhà mình chứ.

Thỏa thuận tất cả kiểu dáng xong, lại để Từ Hộ, Đào Diệp, Quát Diệp chọn y phục cho mình, tuy rằng đại a đầu bên người chủ tử từ khi làm việc đều có một bộ y phục giống nhau như đúc (đồng phục), nhưng cũng có một bộ thường phục khác. Từ Hộ lại càng được Oản Oản đặc biệt chuẩn bị thêm một bộ, dù sao vị trí của nàng ở trong mắt Oản Oản cao hơn Đào Diệp và Quát Diệp.

“Đây là khế ước, phu nhân xin nhận lấy, trước hạ tuần tháng tám bốn điểm chắc chắn sẽ giao hàng đúng hạn, thỉnh phu nhân yên tâm.” Chương quỳ được Luru Tự Yên nhắc nhở, lúc đáp lời, cường điệu nhấn mạnh thời gian, khiến Oản Oản thật hài lòng cũng rất thoải mái giao tiền đặt cọc.

Đợi đến lúc mọi người trở lại phủ Trần Nam tướng quân, trời đã ngã về tây, Oản Oản về mặt mệt mỏi đi vào phòng trong, trong lòng lại thỏa mãn không giống như bề ngoài. Nàng rất cục có thể quang minh chính đại đứng ở dưới ánh mặt trời, tùy ý ra vào cửa hàng nàng thích, nàng có thể mua những thứ nàng muốn, nàng không còn sợ bị người phát hiện, nàng càng không cần lo lắng sẽ có ai đó kéo nàng đến chỗ ám muội nào đó. Kể từ sau khi Oản Oản biết được Chât từ giả trọng thương, nàng liền cảm thấy bầu trời cũng xanh trong, quang đăng hơn rồi, thật sự là chưa từng tốt hơn, hết thấy tựa hồ đều ở trong lòng bàn tay của Tinh Khuynh. Nàng chân chân thiết thiết cảm nhận được, nàng đã thoát ra khỏi cái lồng chim giam cầm nàng suốt mấy đời. Nàng đã có cuộc sống khác xưa rồi.

“Làm sao vậy? Mặt mày như vậy còn cười ra tiếng.” Ngọn đèn thấp sáng, người nọ đứng bên cạnh cây đèn, một thân đẹp đẽ quý giá, như có chút xa lạ, nhưng lại giống như hân nên như thế từ lâu rồi, nhưng vẻ sùng nịch quen thuộc trên mặt hân đường như vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.

Oản Oản đi qua, tiến vào trong lòng hân, thoải mái thở dài nói: “Đã lâu không thoải mái không lo lắng đi dạo phố rồi, nên có chút quên mất.”

Tinh Khuynh ôm lại nàng, sờ sờ lỗ tai nàng cười nói: “Sau này nàng muốn đi dạo chỗ nào thì đi chỗ đó, nàng muốn khi dễ ai thì khi dễ người đó, nam nhân nàng chịu trách nhiệm hết, chỉ là đừng để bản thân mệt chết là được rồi.”

Xi cười, Oản Oản nghe được lời nói cực kỳ bá đạo này, ánh mắt đều tràn đầy ý cười, đây quả thực là muốn cung chiều nàng thành nữ nhân xấu xa ngang ngược mà, “Chàng như vậy, sẽ làm hư ta!”

Tinh Khuynh lại không chút để ý nói: “Không sao, nàng có như thế nào, ta đều thích...”

Oản Oản chợt cảm thấy hốc mắt thật nóng, ký ức giống như bị người ấn một cái nút replay, phát lại một đoạn. Kiếp thứ nhất nàng chân chính là một cô nương kiêu căng, khi đó nàng cũng hi vọng biết bao nam nhân nàng thích kia cũng có thể nói với nàng như vậy, chỉ tiếc, nam nhân kia dung túng là đối với một nữ nhân khác, vĩnh viễn cũng sẽ không đối với nàng. Nhưng hiện tại thì khác, nàng rất cục cũng không cần phải sống cẩn thận từng li từng tí nữa, chỉ cần có người này ở đây, nàng có thể có khả năng kiêu căng, chỉ có người chân chính sùng ái mình, mới có thể mặc sức tùy tiện ra sao cũng được.

“Tinh Khuynh, ta thích chàng...”

Chương 68

edit + beta: Mạc Thiên Y

Chờ đợi nhiều ngày, đoàn nghi thức của Chắt tử rốt cục cũng tới quận Nam Lạc, dừng lại nghỉ ngơi tại một biệt quán* (hành cung) ở trấn Hà Thành của biên thành. Phần lớn binh lính trong đoàn đều đến quân doanh phụ cận nghỉ ngơi, chỉ chừa lại một bộ phận tâm phúc canh giữ ở biệt quán, đặc biệt dùng để bảo hộ Chắt tử đang bị thương cùng với thân quyến của Chắt tử. Mà cùng lúc đó, đám người Tinh Khuynh đã nhận được tin tức từ trước đó một ngày, suốt đêm thu thập đồ đạc xong, chuẩn bị chiều hôm đó liền tiến đến biệt quán, cùng đám người thân tín trong biệt quán tụ tập, hoàn thành một bước cuối cùng tại Thần quốc.

(*hành cung, biệt quán: cung điện vua chúa dùng khi vi hành ngoài cung điện chính ở kinh thành ra)

“Như vậy... Đại nhân ngày sau cần phải bảo trọng rồi.” Lưu tướng quân chấp tay ôm quyền, hôm nay là một lần cuối cùng hắn cùng vị nam tử cao quý trước mặt này là bạn bè ngang hàng, ngày sau tái kiến, đó chính là người của hai nước.

“Lưu tướng quân cũng bảo trọng thân thể.” Tinh Khuynh cũng chấp tay đáp lễ, bây giờ hắn còn chưa thể xưng là hoàng tử, hiện nay muốn quay về thân phận chân chính, chỉ kém một bước cuối cùng.

Mặc dù Lưu tướng quân chỉ kết bạn với Tinh Khuynh trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng hắn không dám khinh thường người thanh niên trước mặt này. Người này gan lớn, tâm tư, rất có tâm kế, tính tình nhìn như ôn nhu, kì thực toát ra tà khí từ trong xương, thỉnh thoảng lộ ra tia tàn nhẫn. Ngay cả hắn là lão chiến sĩ vào sinh ra tử nhiều lần, cũng thấy sống lưng phát lạnh. Kỳ thực theo như hắn suy đoán, Thái tử điện hạ vốn dĩ không đồng ý thả người này về nước, nhưng chuyện cho tới bây giờ, Thái tử cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ của hắn, ‘lưỡng hại tương giác thủ kỳ khinh’*, tuy rằng nam tử này ngày sau sợ là sẽ trở thành kình địch của Thần quốc, nhưng dù sao điều đó cũng không phải trước mắt. Hiện tại điều Thái tử cần nhất chính là nam tử trước mặt có thể mang đến trợ lực từ nước ngoài, nếu không, đừng nói cảnh giác Khởi quốc uy hiếp, ngay cả có thể thuận lợi đăng cơ hay không cũng là vấn đề. Lưu tướng quân thăm than Thánh nhân ngu ngốc, mắt thấy sẽ thả hổ về rừng, mà còn không thể không nhắc tay trợ giúp, cũng không biết nam tử này và Thái tử điện hạ, ai sẽ tiếp nhận giang sơn nhanh hơn.

(*lưỡng hại tương giác thủ kỳ khinh: thành ngữ TQ, ý chỉ đem hai mối tai họa so sánh, chọn cái nhẹ nhất.)

Các nam nhân cáo biệt lẫn nhau, nữ tử cũng không ngoại lệ, xe ngựa của Oản Oản dừng trong sân của phủ tướng quân, Oản Oản đứng trước xe ngựa, thì lễ với Hàn phu nhân và Lưu Tự Yên, cảm kích các nàng thu lưu và chăm sóc, mà từ nay về sau muốn gặp lại, chỉ sợ là khó khăn.

“Người không có căn cơ (thể lực đứng sau bảo hộ), sau này, bản thân cần phải thận một chút.” Sau một lúc hàn huyên, Lưu Tự Yên thật sự không nhịn được nhiều lời thêm một câu.

Oản Oản trong lòng ảm áp, cũng đồng dạng thành khẩn nói: “Con đường ngày sau của người cũng không dễ đi, ta biết người ngay thẳng, nhưng ở loại địa phương đó, không thể có lòng hại người, nhưng không thể không có lòng phòng người. Lại nhớ kỹ, vĩnh viễn muốn đề nam nhân nghĩ đến mình, người phải luôn không thay đổi, hãy vẫn là con người ngày trước hắn yêu thương.”

Lưu Tự Yên trong lòng chợt siết lại, ánh mắt sáng tỏ nhìn Oản Oản, liền biết nàng cũng là cảm kích, lập tức không còn bộ dáng ngại ngùng, giữ chặt tay Oản Oản thêm một chút nói: “Đúng là như thế.”

Hàn phu nhân nhìn tình cảnh hai người tương giao, không khỏi thở dài, lại nghĩ tới người mẹ chết sớm của Oản Oản, hốc mắt ửng đỏ, cũng không nói gì, chỉ bảo nha đầu đưa cho Oản Oản một cái hộp, rồi sau đó liền kéo Lưu Tự Yên lại, miệng nói thời điểm không còn sớm.

Oản Oản cũng sợ Tinh Khuynh chờ nóng ruột, lập tức không nhiều lời nữa, cảm kích nhìn nhìn Hàn phu nhân một cái, liền được Từ Hộ dìu lên xe ngựa, còn lại nhóm hầu gái, nô bộc đều hướng đến đám người Hàn phu nhân hành lễ, rồi cũng vội vàng lên xe ngựa, chậm rãi chạy ra ngoài viện.

“Phu nhân, muốn mở ra xem không?” ở trên xe ngựa ngồi vững vàng, Từ Hộ lấy cái hộp kia tới xin chỉ thị nói.

Oản Oản tiếp nhận hộp, nghĩ nghĩ một chút, vẫn là tự tay mở hộp ra, rồi sau đó lấp bấp kính hải, tầng trên cư nhiên đều là đá quý màu đỏ, có lớn có nhỏ, mặc dù Lưu tướng quân ăn mặc không lo, Hàn phu nhân cũng không phải nên vung tay lớn như vậy. Sau đó Oản Oản lại mở ra tầng thứ hai của hộp, bên trong hé ra một tấm vải lụa, Oản Oản tùy ý mở ra một góc, sau đó mặt liền biến sắc, lập tức đóng hộp kỹ lại, nghiêm trọng nói với Từ Hộ: “Cắt kỹ bên người, tuyệt đối không thể ném đi.”

Từ Hộ thấy vẻ mặt Oản Oản, cũng biết việc này trọng đại, cẩn thận đặt trong bao quần áo bên người, giấu ở nơi không nhìn thấy được.

Bánh xe thoảng chậm lại, Oản Oản liền cảm thấy trước mắt lóe lên một cái, đúng là Tinh Khuynh vén màn xe nhảy lên.

“Không sao chứ?” Oản Oản tiếp nhận ly nước từ trong tay Từ Hộ, tự tay đưa cho Tinh Khuyh.

Một ly nước nhỏ, Tinh Khuyh uống một hơi cạn sạch, ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn cảm lấy ly nước, cười nói: “Không sao, buổi chiều có thể đến biệt quán, như thế... trong lòng cũng có thể thả lỏng được một nửa.”

Oản Oản dùng sức gật gật đầu, ánh mắt tỏa sáng, sau đó dựa sát vào trong lòng Tinh Khuyh, đưa tay vuốt phần bụng đã nhô lên của mình, trong lòng lại nghĩ đến đồ vật trong hộp, mà Tinh Khuyh chỉ cho rằng sáng nay nàng thức dậy quá sớm nên tinh thần không tốt, liền cựa quậy thân mình, để bàn thân càng mềm mại chút, cũng khiến cho Oản Oản có thể dựa vào là càng thoải mái một chút...

Đoàn xe ngựa không hề trở ngại xuất phát từ trong phủ tướng quân, một đường nhanh chóng chạy tới, chạy thẳng trên con đường đã được tướng quân bí mật sai người dọn sạch chướng ngại từ trước một ngày. Cho nên vừa qua buổi trưa, xe ngựa của Tinh Khuyh đã lặng lẽ tiến vào cửa sau của biệt quán, thủ vệ ở cửa sau của biệt quán đã sớm được người dẫn dò, vừa thấy là xe ngựa của Tinh Khuyh, không nói hai lời liền tháo then cửa, đám người Tinh Khuyh không trở ngại tiến vào trong sân của biệt quán.

“Bộc cung nghênh chủ thượng, xin thỉnh an chủ thượng.”

Vừa bước xuống xe, Oản Oản liền thấy mấy chục người quỳ hô trên đất, tất cả đều là nam tử, chắc hẳn chính là tàn dư thế lực của nhà cậu Tinh Khuyh.

“Đều đứng lên đi.”

Tinh Khuyh làm như đều đã nhìn quen, khoát tay, mọi người đều đứng dậy, khom người chia làm hai hàng, cúi đầu không dám vượt quá.

“Tăng tướng quân có đây không?” Tinh Khuyh quét mắt qua mọi người, thấp giọng kêu.

Trước mắt Oản Oản nhoáng lên một cái, một đại hán thô đen không biết từ nơi nào xông ra, rầm một tiếng cực dũng sức quý gối trước mặt Tinh Khuyh, đại lực ôm quyền, gương mặt đỏ đen hơi cúi xuống, giọng nói như chuông, lớn tiếng nói: “Có mặt tướng!”

Tinh Khuyh cười cười, tiến lên đỡ hán lên nói: “Lần nào cũng nói không cần đa lễ, ngươi vẫn như thế, thật sự là ngoan cố không đổi.”

Vị Tăng tướng quân kia cười hắc hắc, lộ ra hàng răng trắng như tuyết, có vài phần hàm hậu, cũng không phản bác. Oản Oản thấy thế, liền đối với người này có không ít hảo cảm.

“An bài như thế nào rồi?” Tinh Khuyh hơi vung tay lên, những người còn lại lập tức tán đi, mỗi người đều có trách nhiệm của mình, hán lại lôi kéo Oản Oản, vừa đi vừa nói chuyện với Tăng tướng quân.

Tăng tướng quân kia nghe xong, lập tức nghiêm nghị nói: “Toàn bộ đã an bài ổn thỏa, cam đoan tất cả đều đã dọn dẹp sạch sẽ.”

Tinh Khuyh vừa lòng gật gật đầu, lại hỏi: “Xảo Biện tiên sinh đã tới chưa?”

Tăng tướng quân gãi gãi cái đầu đen lớn, con ngươi mắt rũ xuống đáp: “Tiên sinh nói, thời gian đi đường quá dài, càng dễ sinh biến cố, cho nên chờ chúng ta ngay tại Nam Đô.”

Tinh Khuyh trầm mặc một lát, đáp: “Cũng tốt, người còn lại, quả thật hẳn nên xem chừng hơn một chút.”

Oản Oản đi theo bên cạnh Tinh Khuyh, chỉ yên lặng, ngay cả Tăng tướng quân đều cơ hồ không phát hiện sự có mặt của nàng, mãi đến khi vào trong viện, Tăng tướng quân mới phát hiện bên người Tinh Khuyh có một nữ nhân đi theo, lại còn là một phụ nữ có thai. Hắn không khỏi mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Đây chính là phu nhân?”

Tinh Khuyh nhìn về mặt hán ngây ngốc, không khỏi buồn cười nói: “Tất nhiên, chủ thượng nhà ngươi cũng chỉ có một vị phu nhân này.”

“Rất tốt, rất tốt, nhiều đàn bà lại càng ồn ào huyên náo.”

Tăng tướng quân làm như ‘đón ý nói đùa’, khiến Oản Oản dở khóc dở cười, lại có thể nhìn ra người này tâm thực ăn nói vụng về, cũng không phải hạng người xảo ngôn lệnh sắc.

Như thế, Tinh Khuyh lại hỏi vài câu qua loa, liền cho Tăng tướng quân lui xuống, sau đó nắm tay Oản Oản tiếp tục đi vào bên trong.

“Nàng đừng thấy hán ngốc đầu ngốc não, thế nhưng là người cực kì trung tâm, hẳn là một trong những tướng quân dưới trướng cừu cừu, bây giờ chỉ lẫn lộn là một nha tướng, có thể thấy được đám người Thừa tướng kiêng kị hắn, tuy rằng lời nói của hắn không có hiệu nghiệm, nhưng đánh giấc lại rất giỏi, về sau có thể trọng dụng.”

Oản Oản nghe Tinh Khuyh giới thiệu, ừ một tiếng, ánh mắt lại bị bài trí trong phòng mê hoặc. Nơi này chỉ là biệt quán, không có điện đường (cung điện), nhưng bài trí trong chủ viện vẫn khiến Oản Oản giật mình, cột trụ màu đỏ dựng thẳng đứng, bên trên treo tử sa (vải mỏng màu tím), trên đất trải thảm màu sắc rực rỡ của phiên bang nối liền từ ngoài cửa đến trước sạp chính, hai bên còn lại là vài cái bàn nhỏ và chiếu hương bồ (bồ tích), xem ra là nơi bàn chuyện chính sự của Tinh Khuyh sau này.

Sau sạp, tấm bình phong dựng cách xa, chỉ chừa hai thông đạo hai bên kéo dài đến phía sau. Lại nhìn lên hình vẽ mãnh hổ màu trắng trên tấm bình phong: chân đạp quả thạch, nửa thân mình tàng sâu trong rừng trúc, hai mắt sáng ngời, móng vuốt sắc bén, miệng hổ khẽ nhếch, lộ ra hàm răng thú bén

nhọn cùng với cái lưới dày đỏ tươi, liếc mắt một cái liền khựng lại, quả thật có vài phần làm người sợ hãi. Trước tấm bình phong cũng không bỏ trống, trên chiếc kệ Đa Bảo Các* được chạm rồng đặt vài cuốn thẻ tre, còn có vài bình tiểu lô chất liệu khác nhau. Xa hơn về trước là tấm chiếu hương bồ được bọc vải lụa, áp tích chặn chiếu là tượng hổ gấm màu vàng kim, được kê sát vào chiếc cột gỗ khắc tường vân kế án thư (bàn đọc sách). Cuối cùng, hai bên án thư đặt hai chiếc Lô đình** bằng đồng xanh lớn cao nửa người, không biết có phải đồng bộ với tấm bình phong kia không, mà bốn mặt Lô đình đều có hình Thú điện, ngay cả ba chân đều là chân thú, cực kỳ uy mãnh.

“Bên người ta còn có vị Xảo Biện tiên sinh, hẳn từng là mưu sĩ bên cạnh cữu cữu ta, sau cữu cữu bỏ mình, hẳn liền ẩn lui xuống, nay tìm được ta, hẳn muốn báo thù cho cữu cữu, liền tự tiến cử trợ giúp ta, tuy chỉ thư từ qua lại, nhưng ta mơ hồ cảm thấy, người này rất có tài lại hiếm có.” Tình Khuynh nắm tay Oản Oản, vén tấm rèm treo lên đồ mộc bằng ngọc Nam châu trên tấm bình phong, tiếp tục đi vào.

“Nói như vậy, dọc đường chúng ta đi, rất nhiều chuyện đều là hẳn ra chủ ý cho chàng?” Oản Oản thật sự rất hy vọng sẽ là vị có thể như “Gia Cát tiên sinh” đại tài.

Tình Khuynh ngất mũi Oản Oản một cái, cười nói: “Oản Oản thật thông minh.”

Oản Oản nhìn cái mũi, lại nhìn về phía phòng trong, nơi này cũng treo màn màu tím thêu viền màu vàng sáng, bên phải là một tấm cửa sổ thanh dọc, bên trái vẫn là một chiếc sập dựng sát tường, phía sau có kệ trưng đồ, bên cạnh kê một chiếc bàn con đựng hoa, bên trên bàn đặt một lùm cây xanh biếc không biết là loại thực vật gì. Nơi này toàn bộ thoát nhìn tuy nhỏ, lại càng thêm ấm áp.

“Từ nơi này đi, phía sau là phòng trong của chúng ta.” Tình Khuynh đẩy cửa phòng ra, nơi này đều không dùng tấm cửa kéo, mà là một loại cửa gỗ khắc hoa.

Oản Oản còn chưa đi vào, ánh mắt đã bị bức điêu khắc sẵn bắn chạm trở trên khung giường kia thu hút. Bốn phía giường lớn đều dựng khung lên, phía trên treo màn che màu tím đậm, bắt đầu từ tấm bình phong phía sau giường, là hình ảnh bức vẽ nữ quan cưỡi ngựa săn bắn, con mồi nhiều loại nào là nai thỏ, đều là những động vật nhu thuận đáng yêu, ngay cả chó săn nữ quan mang theo cũng có hình thù linh hoạt nhẹ nhàng. Nhưng điều hiếm có là, đám con mồi phảng phất như muốn nhảy ra từ tấm bình phong sau giường, kéo dài đến từng góc nhỏ trong khung giường, lúc lo đang còn có thể nhìn lên đầu giường, có khắc một con hồ ly đang ngồi. Oản Oản chưa bao giờ được thấy có người khắc loại kiểu hình này ở trên giường, mộc mạc, sinh động như thật vậy. Tuy rằng nàng cũng thích loại kỹ nghệ chạm trở hoa cỏ phức tạp, nhưng nhìn bản sẵn bắn trước mặt này, trong lòng lại nổi lên yêu thích.

“Ta biết ngay nàng sẽ thích.” Nhéo nhéo bàn tay Oản Oản, Tình Khuynh đắc ý cười nói: “Sau này, trong phủ của chúng ta, cũng sẽ có loại giường này, còn có thể mang loại khung giường ghép này đi theo.”

Oản Oản vui vẻ đến ánh mắt đều cong lên, lại nhìn trang sức màu tím kia, cũng không cảm thấy bất mắt, dù sao, chỉ có người của hoàng gia mới có thể chân chính sử dụng loại màu sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

edit + beta: Mạc Thiên Y

Ngô Nguyên nương bắt quả chỉ là một đứa bé mười một mười hai tuổi mà thôi, phụ thân thời trẻ từng đi lính trong quân đội, coi như cũng là người từng quản lý mấy chục tên tiểu đầu đầu, chẳng qua vì sau này trong chiến tranh mất một cánh tay mà bị đuổi về nhà. Mẫu thân Ngô Nguyên nương mất sớm, còn lại một đệ đệ chưa đến mười tuổi, cuộc sống vốn đã khó khăn, từ lúc phụ thân trở về, lại càng thêm chật vật hơn.

Nhưng phụ thân lại không buồn không oán, thậm chí lúc không có ai còn thường xuyên lên kể cho tỷ đệ họ chút chuyện xưa trên chiến trường, nhất là về một người từng là Phiêu Kỵ đại tướng quân. Phụ thân vẫn thường lặp đi lặp lại kể rằng: có một lần vây khốn trên chiến trường, Phiêu Kỵ đại tướng quân chính mình không ăn, lại ban thưởng cho ông một miếng bánh để ông có thể sống sót, thì hóc mất phụ thân đều đỏ hồng. Cho nên trong nhà mặc dù có khó khăn đi nữa, thì vào ngày giỗ của Phiêu Kỵ đại tướng quân, phụ thân đều sẽ mua chút thịt rượu tự bày cúng trên bàn ở trong nhà.

Phụ thân vốn tưởng sẽ sống cuộc sống khốn khổ như vậy đến hết đời, lại không ngờ tới, đột nhiên cách đây không lâu, một người từng là cấp trên của phụ thân tìm được ông. Bảo ông mang theo một nhà ba người đi đến dừng chân ở thôn Lạc cách Nam Đô không xa. Theo như phụ thân kích động vùng trộm giải thích, nghe nói cháu ngoại trai (con của chị em gái) của Phiêu Kỵ đại tướng quân đã trở lại từ Thần quốc. Sau đó, nàng cũng được chọn đến hầu hạ gia quyến của vị hoàng tử kia.

Ngô Nguyên nương lặng lẽ giương mắt nhìn ba người trước mắt mình, hình như cũng được tuyển ra từ trong những người nhà của tướng sĩ xuất ngũ. Nhìn nhìn lại đôi bàn tay thô ráp của mình, nàng bất giác có chút hoảng hốt. Nàng biết trong bốn người các nàng chỉ có thể có hai người được lựa chọn, hơn nữa người mà các nàng phải hầu hạ, nghe đâu là người trong lòng của vị hoàng tử kia. Trừ bỏ biết tính toán sơ sơ, con chữ to nàng cũng không nhận biết nhiều hơn hai chữ, người lại không xinh đẹp, ngoại trừ trung thực chịu khó ra, nàng không có một ưu điểm nào. Lỡ như không được chọn trúng, phụ thân nhất định sẽ rất thất vọng.

“Vào đi, phu nhân đang chờ đấy.” Ngô Nguyên nương cảm thấy trước mắt lóe lên một tia sáng xanh, giống như màu xanh của bầu trời, trong lòng có chút không nhìn được mà trộm nhìn ngắm một chút, là một vị đại cô nương không lớn hơn mình lắm, nhưng diện mạo xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, trên người trên đầu mang đồ trang sức so với con dâu của thôn trưởng trong thôn nàng đều đẹp hơn nhiều, chắc là một vị quý nhân rồi.

Đi theo ba nha đầu phía trước đi vào, Ngô Nguyên nương sợ không dám ngừng đầu, bởi vì trước khi vào đây, nương tử quân sự đã đặc biệt dạy bảo, mặc dù nơi này có vinh hoa phú quý thế nào, cũng không giống như những tiểu nha đầu các nàng có thể tưởng tượng được, gây chướng mắt quý nhân, cuộc sống sẽ không được dễ chịu.

“Ta không biết nương tử quân sự dạy bảo các ngươi thế nào, nhưng đến nơi này là phải ngoan ngoãn vâng lời, không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nghĩ đừng nghĩ, không nên nghe thì đừng nghe, không nên nói thì đừng nói, không nên thấy thì đừng thấy. Nếu không, bị đuổi ra ngoài là còn tốt, đừng để đến lúc đó được khiêng ra ngoài, lại đã thương đến lòng làm cha làm mẹ của các ngươi.” Ngô Nguyên nương vừa đi vào quỹ xưởng, chợt nghe một giọng nói của nữ tử phía trên, rất là nghiêm khắc, sợ tới mức chân của nàng đều run rẩy, đây chẳng lẽ chính là quý nhân trong truyền thuyết ư?

Nhưng không đợi Ngô Nguyên nương nghĩ làm thế nào để biểu hiện bản thân có thể lưu lại, thì chợt nghe phía trên lại truyền đến một giọng nói mềm yếu mang theo lười nhác, nói: “Được rồi, đừng hù dọa mấy đứa bé này nữa.”

Lúc này Ngô Nguyên nương mới biết, giọng nói dễ nghe này mới chính là chủ nhân quý nhân chân chính của các nàng.

“Được rồi, ngừng đầu lên ta xem.” Oản Oản vừa mới rời giường, còn đang buồn ngủ, miễn cưỡng tựa vào trên bàn con bên cạnh, nhìn bốn tiểu nha đầu quỳ trên sập. Thật ra nàng vốn không muốn chọn thêm người, trong phòng nàng có Tử Hộ, Quất Diệp, Đào Diệp, đã đủ rồi. Nhưng theo Tinh Khuyển nói, phu nhân của gia đình giàu có bình thường, đều còn có hai đại a đầu, bốn tiểu nha đầu. Bất đắc dĩ, Oản Oản đành phải nhờ Tinh Khuyển dẫn người đến để tuyển thêm hai đại a đầu, về phần tiểu nha đầu, thì để cho Tử Hộ chọn là được, tin tưởng ánh mắt nàng ta sẽ không kém hơn mình.

Oản Oản quét mắt qua bốn nha đầu phía dưới, tuổi tác cũng không hơn Đào Diệp Quất Diệp là mấy, thậm chí còn nhỏ hơn, nom cũng rất thành thật, chẳng qua là nghe nói lúc trước tuyển được 48 người, đều qua từng tầng chọn lọc, mới tìm được tám người tốt nhất, mới để Tinh Khuyển cách tám bình phong tự mình tuyển ra bốn, rồi đưa đến chỗ mình.

“Tự mình báo tên đi.” Chẳng qua hình thức thế thôi, Oản Oản cũng thấy không sao cả, có thể đến được đây, đều là tâm phúc của Tinh Khuyển tìm đến.

“Nô tỳ tên Tam nương.”

“Nô tỳ tên Lương Đại Nha.”

“Nô tỳ tên Trình Mãn Điền.”

“Nô tỳ tên Ngô Nguyên nương.”

Vừa quét mắt qua bốn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ khẩn trương lại còn trán định kia, Oản Oản cong môi, chống cằm, ổng tay áo chảy xuống, lộ ra cánh tay trong suốt như ngọc, tay còn lại thì vuốt ve vòng bụng đã năm tháng, xoa xoa từng vòng. Tử Hộ lại thì thầm bên cạnh nàng, đem thân thế và gia cảnh của bốn người này tự thuật lại một lần.

Oản Oản nhìn người tên Trình Mãn Điền kia, cha mẹ đều không còn, chỉ có một ca ca hiện nay đang gia nhập vào đội quân dưới trướng Tăng tướng quân. Còn người tên Ngô Nguyên nương kia, cha nàng đã từng được Phiêu Kỵ đại tướng quân cứu sống, là người rất trung thành, có một tiểu đệ đệ đi theo. Hai người này đều có thể lưu lại, dù sao, thân nhân được giữ ở trong tay Tinh Khuyển. Chỉ là hai người tên Lương Đại Nha cùng Tam nương gì kia, thì không nên giữ lại. Phụ thân của Lương Đại Nha gia nhập trong đội ngũ của thủ hạ của Chu tướng quân, tuy rằng không phải chức vụ quan trọng gì, nhưng đến nay số lần lộ diện của Chu tướng quân không nhiều lắm, nói vậy cũng là một lão hồ ly rồi. Còn Tam nương gì đó cả nhà chết hết, xem như người nhà của liệt sĩ, là người không có vương bận, người như vậy, Oản Oản lại càng không dám dùng.

“Các ngươi đều biết cái gì?”

“Nô tỳ biết nữ công.”

“Nô tỳ biết nấu ăn.”

“Nô tỳ biết chút chữ, còn từng làm việc vặt trong một tiệm thuốc ở trấn trên, có biết chút y.”

“Nô tỳ... Ách...” Ngô Nguyên nương mặt có chút hồng, quỳ trên mặt đất về mặt xấu hổ đỏ bừng nói: “Nô tỳ chỉ biết tính toán sổ sách một chút, còn... còn biết chút quyền cước công phu.”

Phi... người trong phòng đều có chút buồn cười, nữ tử thời đại này rất ít học quyền cước công phu, nhất là Khởi quốc, trọng văn khinh võ, và lại tính toán sổ sách gì đó, phần lớn đều có tiền sinh của phòng thu chi, cô nương của một gia đình học cái này cũng không tiện.

Chỉ có Oản Oản là cảm thấy không sao cả, ngón tay chỉ ra, nói: “Trình Mãn Điền và Ngô Nguyên nương lưu lại đi, những người khác đưa đến chỗ Mặc nương tử, cũng giao cho công việc thích hợp mà làm đi.”

“Vâng.”

Quất Diệp dẫn hai người kia ra cửa, giao cho nương tử quản sự bên ngoài, dặn dò hai câu, mới quay trở lại.

Lại nói Oản Oản nhìn hai người quý trên đất, tâm niệm vừa chuyển, liền nói: “Lời răn dạy thì nói trước tiên, các người ở tại chỗ này, thì phải nghe theo ta, đảm nha đầu trong phòng này, đều tương xứng với gã sai vặt của quản sự đặc lực trong viện đấy, nếu trong lòng các người có tính toán khác, như vậy thì đề xuất luôn bây giờ, ta sẽ bảo Mặc nương tử đổi chỗ khác cho các người, nhưng nếu hôm nay đã đáp ứng rồi, ngày sau lại cho ta cái gì để thiếu thân thì...”

“Nô tỳ không dám, hết thảy đều nghe phu nhân sai bảo.” Hai người vội vàng cúi đầu khom người.

“Ừm, biết rõ là tốt rồi.” Chuyện này Oản Oản đã sớm thương lượng với Từ Hộ, nàng không có nhiều ý tưởng về nhân quyền như vậy, theo nàng, nếu một đời trước có nhân quyền, nàng cũng sẽ không rơi xuống hoàn cảnh như vậy, cho nên, nàng học được “vật tận kỳ dụng”*, nếu là người nàng dùng thuận tay, tương lai bởi vì vấn đề tình cảm mà rời khỏi phủ, nàng không còn không chê được, như vậy, người này đã quen thuộc nàng, nói không chừng sẽ bị người lợi dụng, tương lai chịu khổ vẫn là bản thân, còn không bằng đều lưu lại các nàng trong phủ, làm nương tử quản sự, phối đôi với thủ hạ tâm phúc của Tĩnh Khuynh, như vậy, một trong một ngoài, nàng thế nào cũng được giúp đỡ. Cho dù ngày sau các nàng gả cho nam nhân phát đạt, đó cũng là thủ hạ của Tĩnh Khuynh nắm bắt, có lớn hơn nữa cũng không dậy sóng nổi. Mà những nha đầu này, vì ngăn chặn lang quân (chồng) của mình, còn không phải dựa vào nàng sao, thậm chí có thể giúp Tĩnh Khuynh trông chừng thủ hạ của hân, cái này gọi là ‘một công đôi ba chuyện’**.

(*vật tận kỳ dụng: xài cho đúng tác dụng)

(**nguyên văn “nhất cử sở đắc”: một công đôi ba chuyện, một việc phục vụ được nhiều mục đích.)

“Cầu phu nhân ban tên.” Hai nha đầu khom người lại nói.

Oản Oản chống đầu, nghĩ nghĩ nói: “Hai nha đầu của ta, một người tên là Quất Diệp, một người tên là Đào Diệp, các người liền cứ theo đó đi, Trình Mãn Điền gọi là Lê Diệp, Ngô Nguyên nương gọi là Hạnh Diệp đi.”

“Không được, không được, sao lại gọi Lê Diệp, ‘lê’ giống ‘ly’, phu nhân vẫn nên đổi cái khác đi.” Vừa nghe xong, Từ Hộ liền vội nói.

(lê 梨 [lǐ]; phát âm giống ly: 离 [lí]: cách ly, rời xa)

Oản Oản thờ dài, cũng biết cô nhân mê tín, bèn nói: “Vậy đổi thành Tảo Diệp đi.”

“Tảo Diệp / Hạnh Diệp tạ phu nhân ban tên.”

Như vậy, bốn đại a đầu bên người Oản Oản, đã gom đủ.

Oản Oản nho nhã ngáp một cái, nhìn Từ Hộ gọi Quất Diệp Đào Diệp tiến vào, bảo hai người các nàng dẫn theo hai người mới đi làm quen tình hình xung quanh, ít hôm nữa, liền phân công việc phụ trách của mỗi người, lúc đó lại một lần nữa phân công lại từ đầu, còn đặc biệt bảo Quất Diệp cùng Đào Diệp đi xuống chỉ cho người mới biết nhiều kiêng kỵ trong phòng.

Sau khi Chờ Từ Hộ phân phó xong, trở về trong phòng, mới phát hiện Oản Oản rũ đầu, lại ngủ thiếp đi, không khỏi bất đắc dĩ cười, lên sạp lay tỉnh Oản Oản nói: “Phu nhân nếu vẫn thấy mệt mỏi, thì ăn một chút gì rồi ngủ tiếp một lát đi.”

Oản Oản đỡ bụng, rầu rĩ nhìn Từ Hộ, nàng cũng không biết bản thân làm sao lại có thể ngủ như vậy, mỗi lần Tĩnh Khuynh còn chưa trở về, nàng liền lên giường ngủ khò rồi, lại đến buổi sáng Tĩnh Khuynh đi rồi, nàng còn chưa ngủ tỉnh. Cứ như thế, trừ bỏ ban đêm đi tiểu đêm có thể nhìn gương mặt đang say giấc nồng của Tĩnh Khuynh một cái ra, đã nhiều ngày nay nàng không nói chuyện với Tĩnh Khuynh rồi.

“Thất lang nói bữa trưa nay sẽ về dùng bữa với ta.” Bây giờ Tĩnh Khuynh đã không thể gọi bậy được, ngày xưa thân phận mợ hồ, trên đường còn có thể xưng hô đại nhân hoặc là a lang, nhưng hiện nay thân phận đã định, dựa theo thứ tự tên thật của Tĩnh Khuynh, là hoàng tử Khanh, hoặc là Lâu Thất lang (“Lâu” là họ, “thất” là con thứ 7)

“Vậy diện hạ sắp trở lại rồi, phu nhân có cần phải trang điểm lại một lần nữa không?” Từ Hộ cũng vui mừng vì Oản Oản được sủng ái, bất luận người ngoài có nói như thế nào, các nàng đã hầu hạ bên cạnh hai người từ sớm đều rõ ràng, người bên cạnh chân chính của Tĩnh Khuynh chỉ có một mình Oản Oản, mà con nối dõi chân chính của Tĩnh Khuynh cũng chỉ có đứa bé trong bụng Oản Oản.

Oản Oản lại miễn cưỡng nhìn đến tấm gương đồng một cái, đưa tay ngăn lại, không quan tâm nói: “Không cần bôi vẽ làm gì, người tự đến phòng bếp xem thử một chút, canh đường dạ dày đã nấu xong chưa, đợi lát nữa Thất lang trở về, liền bảo bọn họ mang lên một chén.”

“Vâng.”

Nhìn Từ Hộ hành lễ chuẩn bị đi ra ngoài, Oản Oản lại kêu: “Đợi chút, người lên nhìn xem, Tảo Diệp kia phẩm tính thế nào, nếu nhìn vào mắt được, là người trung tâm, thì giao nàng ta cho Từ Tô, xem thử một chút có thể dùng hay không. Còn Hạnh Diệp cũng thế, nếu đều được việc, ta sẽ bảo Thất lang tìm người có năng lực dạy Hạnh Diệp, bên người ta không thể có một nữ nhân đều không biết võ.”

Từ Hộ lập tức liền hiểu ý Oản Oản, khom người nói: “Vâng.”

Chương 70

edit + beta: Mạc Thiên Y

Tĩnh Khuynh gần đây luôn đều bề bộn nhiều việc, hần vừa mới đến Khởi quốc, tuy rằng trước đó Tăng tướng quân có sai người đưa một phần tình huống của Khởi quốc đến Thần quốc, hần cũng đã cẩn thận nghiên cứu qua, nhưng dù sao thời gian ngắn ngủi vẫn chưa toàn diện, cho nên trước mắt trong khoảng thời gian này, hần đều đi theo bên người Tăng tướng quân, xem nhiều nghe nhiều, đồng dạng cũng vụng trộm học tập thể tre bản chép tay của Xảo Biện tiên sinh đưa tới, mà nội ứng của cửu cửu lưu lại Nam Đô cũng đưa tới tin tức, khiến hần càng mỗi ngày tất phải xem cái gì đó. Như thế tính ra, thời gian hần có thể bầu bạn bên cạnh Oản Oản thật sự rất ngắn, ngay cả bữa trưa hôm nay cũng phải thật vất vả mới tranh thủ được thời gian.

Tĩnh Khuynh cúi lòng đầy áy náy bước vào nội thất, lại nhìn thấy Oản Oản đang ngồi nghiêng bên cửa sổ, ngón tay vươn ra khung cửa sổ, ngón tay từng chút từng chút gảy lên cành cây nhỏ len lỏi vào từ ngoài khung cửa sổ, ánh mặt trời buổi trưa chiếu vào phòng, rơi trên gò má Oản Oản, ánh nắng làm nổi bật hàng lông mi của Oản Oản càng thêm rõ ràng, đám lông tơ non nớt trên mặt cũng nổi lên, phát ra ánh vàng nhàn nhạt. Ánh mắt Oản Oản thật chăm chú, vẻ mặt lại thật thanh thản, khoe miệng hơi gợi lên, dường như đang hoài niệm điều gì đó.

Biểu tình trên mặt bất giác mềm mại xuống, Tĩnh Khuynh lặng lẽ đi qua, đứng sau lưng Oản Oản, muốn biết Oản Oản khi nào thì phát hiện ra mình, cũng không ngờ, hần vừa bước lên sạp, Oản Oản đã mở miệng nói: “Vẫn bề bộn nhiều việc sao?”

Tĩnh Khuynh cười ngồi quỳ xuống, từ phía sau ôm lấy Oản Oản, hôn lên vành tai của nàng, sau đó mới nói: “Thánh nhân sinh tổng cộng hơn mười con trai, hiện nay còn lại, ngoại trừ ta ra, còn có năm đứa con trai, trong đó Tứ Hoàng tử trời sinh tàn tật, như vậy chỉ còn lại Lục lang, Bát lang, Thập lang, Thập Nhị lang. Mà Thập lang, Thập Nhị lang còn nhỏ...”

“Vậy trước kia đến giết chàng, là mẫu thân của ai?” nhìn nhanh cây xanh non ngoài cửa sổ, Oản Oản không yên lòng hỏi.

“Mẹ đẻ của Tứ lang và Thập Nhị lang thân phận cũng rất hèn mọn, và lại cũng không có liên quan đến các thế gia khác, cho nên cũng chỉ còn lại Lục lang và Bát lang, Thập lang. Mẹ đẻ của Bát lang và Thập lang là mỹ nhân*, mẹ đẻ của Lục lang lại là lương nhân*.” Tĩnh Khuynh vươn tay sờ lên phần bụng đã gò lên của Oản Oản, có chút thoải mái nói: “Mẹ đẻ của Lục lang là Tiền lương nhân, Tiền gia mặc dù ở trên triều đình không là gì cả, nhưng lại có quan hệ thông gia với Hàn gia. Trong những đại thế gia, lấy nhà mẹ đẻ Chu gia của Hoàng hậu đứng đầu, tiếp theo đó là Hàn gia, Thái gia, Lý gia. Mà vừa vận mỹ nhân của Hàn gia sinh ra Bát lang, Tiền gia vẫn luôn xem Hàn gia ‘làm chủ, sai đâu đánh đó’, mẹ đẻ của Thập lang - Trương lương nhân lại là họ hàng của Lý gia. Cho nên tuy rằng trong đó rắc rối phức tạp, sợ cũng không thoát khỏi dính dáng đến vài thế gia đứng đầu, đương nhiên, không tính Chu gia.”

(*lương nhân, mỹ nhân: phong hào trong cung, “mỹ nhân” có cấp bậc cao hơn “lương nhân”).

“Vậy nguyên con trai trưởng của Hoàng hậu thì sao?” tay Oản Oản dừng một chút, khẽ sát vào Tĩnh Khuynh, nghi ngờ nói.

“Chỉ sợ cũng giống như vậy, Hàn gia càng ngày càng nhảy vọt lên, Hàn mỹ nhân tuy rằng đã hơn ba mươi, nhưng vẫn được sủng ái như trước, và lại Hàn gia này năm gần đây lại đưa vào vài nữ nhân, nghe nói một người trong đó sắp tới bởi vì mang thai, đã được phong làm Hàn lương nhân rồi. Thái gia mặc dù khiêm tốn, im hơi lặng tiếng đi chăng nữa, cũng là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, mặc dù Thái hậu bây giờ đã mất, Thái gia còn chiếm một vị trí phu nhân, huống chi hiện tại một người của Thái gia, cũng bởi vì mang thai mà đồng thời được phong làm lương nhân, ngày sau cũng có thể khó nói. Còn lại Lý gia, nói thế nào cũng sinh cho Thánh nhân một hoàng tử đầu tiên, mặc dù Đại lang chết non, nhưng Thánh nhân vẫn còn tình cảm, và lại năm nay Lý gia lại đưa vào một người, phong làm bát tử rồi, nếu lại mang thai, chỉ sợ sẽ được thăng lên tiếp. Bốn chân thế lực to lớn như vậy, các nàng làm sao có thể buông tha cho nguyên con trai trưởng, huống chi Thánh nhân vẫn chưa lập Thái tử. Ngoại trừ Tứ lang tàn tật được đưa đến đất phong ra, những người trưởng thành còn lại đều ở tại Nam Đô dựng phủ rồi, điều này còn không rõ ràng, không hạ quyết tâm, mỗi người đều có phần sao.”

“Vị Hoàng hậu kia cũng thật không sợ dẫn sói vào nhà.” Oản Oản nghiêng đầu nhìn nhìn Tĩnh Khuynh, cười nói.

Tĩnh Khuynh đến là không sợ, cười lạnh nói: “Cùng với việc chấp nhận đứa bé từ những gia tộc còn lại, không bằng tìm Chât tử ở quốc gia khác bị nuôi dưỡng thành đầu heo. Lại nói Thánh nhân kỳ thực cũng muốn ép Chu gia, bằng không đến bây giờ tại sao đều không có nữ tử Chu gia nào có địa vị cao, ngoại trừ Hoàng hậu ra chứ!”

Oản Oản ôm cánh tay Tĩnh Khuynh, vẻ mặt lo lắng nói: “Nhưng bây giờ chàng trở về, nếu Hoàng hậu lập chàng làm con trai trưởng, vậy liền sẽ lại là một cái bia ngắm.”

Tĩnh Khuynh cúi đầu ôm trọn ngón tay Oản Oản, rừ mắt nói: “Không sợ bà ta lập ta, chỉ sợ bà ta không lập ta. Lại nói chỉ cần bà ta lập ta, như vậy thân phận của ta chính là con trai trưởng, danh chính ngôn thuận, đối với Chu gia mà nói, ta không có nhà ngoại, nếu không thuận theo dựa vào Chu gia, như vậy rất có khả năng sẽ chết không minh bạch.”

“E là sẽ không thiếu một phen mai mai châm biếm rồi.” Oản Oản thở dài nói, với người tâm ngoan thủ lạt như Chu gia, tuyệt đối sẽ không cho phép một con bạch nhãn lang tồn tại, chỉ sợ càng muốn lạnh nhạt thờ ơ nhìn Tĩnh Khuynh chịu thiệt, rồi mới đưa một tay ra kéo, để hần khăng khăng một lòng.

“Chuyện này, sẽ không do bọn họ định đoạt.” Tinh Khuynh vén tóc Oản Oản ra sau tai, cười đến xảo quyết, “Chúng ta chỉ cần làm tốt một xuẩn vật kiêu ngạo trong ngành không có đầu óc là được. Vì chúng ta yếu nhược, Hoàng hậu sẽ che chở chúng ta, tranh đấu với những gia tộc khác. Đôi khi lui một bước là tiến thêm một bước, lại tìm cơ hội thêm lửa vào, luôn có thời điểm cho chúng ta ngồi làm ‘ngư ông đắc lợi’.”

Bỗng nhiên cảm giác được trong bụng Oản Oản chọt nảy lên một cái, Tinh Khuynh cả kinh tay run lên, kéo Oản Oản qua, nhìn bụng nàng, mắt không nháy một cái, như bị dọa sợ, hoặc như là kích động dâng tới đầu.

“Hứng thú sao? Nửa tháng trước ta đã cảm giác con động rồi, chỉ là gần đây khí lực lớn rất nhiều.” Oản Oản đưa tay nắm tay Tinh Khuynh lại xoa lên bụng mình, để hấn cảm thụ tinh thần đứa bé phần chân, đứa bé trong bụng cũng rất hiếu động, không dưới một lát liền đá vài cái.

“Con... con biết ta là cha sao?” Tinh Khuynh sờ bụng Oản Oản, động tác nhẹ nhàng cũng rất cứng ngắc, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, cư nhiên còn hỏi ra một vấn đề buồn cười như vậy.

Oản Oản nhin cười, làm như cẩn thận suy nghĩ một chút, bèn nói: “Hắn là biết đi, bắt quá, chàng lâu như vậy cũng không đến hỏi thăm con, đứa bé còn nhỏ, biết đâu chừng đảo mất liền quên bống.”

Tinh Khuynh rõ ràng là bị dọa sợ, cau mày, có chút lấy lòng hướng về bụng nàng lộn xộn giải thích nói: “Con ngoan, không phải a đa (cha)* không chơi với con, do a đa bề bộn nhiều việc, sau này a đa nhất định sẽ hảo hảo chơi với con, tuyệt đối không lừa gạt con, con đừng không chấp nhận a đa nha.”

(* a đa: cha, cách nói thân thiết, gần giống như “vi phụ” vậy)

Oản Oản thật sự không nín được, quay đầu cúi đầu mở miệng bật cười hai tiếng, cũng không quản Tinh Khuynh ảo não đến mức nào, chỉ làm lủi gọi Từ Hộ tới, bảo nàng dọn bữa trưa lên, nàng mới sẽ không nói cho Tinh Khuynh biết, đứa bé còn quá nhỏ, căn bản sẽ không nhận thức được đâu.

Tinh Khuynh cõi lòng tràn đầy áy náy và thấp thỏm không yên ăn cơm xong, về mặt đau khổ, lẳng nhà lẳng nhằng ở trên sạp, Kim Hạp ở bên ngoài kêu vài tiếng, hấn đều không nổi đi. Oản Oản thấy thời gian gấp gáp lắm rồi, liền không tra tấn hấn nữa, chỉ bảo hấn nhanh chân đi đi, nàng sẽ giải thích rõ ràng cho cục cưng. Thấy bộ dáng Tinh Khuynh cẩn thận mỗi bước đi, mãi đến khi hấn biến mất trong viện, nàng mới thật sự không nhận được cất tiếng cười rộ lên, cười đến chảy nước mắt. Dọa Từ Hộ vội vàng vuốt vuốt cho nàng, sợ nàng lắc lư làm hỏng đứa bé.

Từ từ ngưng cười lại, Oản Oản có chút buồn bã nhìn ra ngoài cửa, dù sao tuổi tác Tinh Khuynh còn trẻ, nếu tính tuổi thật, cuối năm hấn mới 18, ở kiếp trước chỉ có thể xem như một sinh viên vừa mới trưởng thành. Nhưng ở nơi này, cư nhiên đã là một hoàng tử của một quốc gia có thân thể nhấp nhô, một đường gian nan, thậm chí tình cảm còn bị tổn thương. Không biết hiện nay, biết được tình hình thực tế, trong lòng Dịch Ngạn Chi sẽ suy nghĩ như thế nào, hấn một lòng vì gia tăng trợ lực cho Thái tử Thần quốc, thậm chí không tiếc hy sinh người mình thương, nhưng kết quả là, Tinh Khuynh cũng biến thành người có thể ngồi ngang hàng với Thái tử Thần quốc rồi.

“Phu nhân...” Từ Hộ thấy Oản Oản lại ngẩn người, không khỏi kêu một tiếng.

Oản Oản lấy lại tinh thần, vịn tay Từ Hộ đứng lên, vừa mới dùng cơm xong, nàng cũng muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Hiện nay nơi ở của Oản Oản cùng Tinh Khuynh, là một biệt viện của hoàng gia ở quận Lâm Giang, kỳ thực chỉ cần bọn họ đi lên phía trước một quận nữa, là đến đất phong của trưởng tử của Tinh Khuynh. Nhưng Tinh Khuynh tạm thời không muốn có xuất hiện điều gì với vị trưởng công chúa này, và lại gần đây Trường nhạc công chúa đã sinh hạ một đứa bé, thân thể không khoẻ, nên chỉ sai người đưa tới lễ vật chúc mừng, nói vài câu chúc mừng thôi.

Vòng qua hòn núi giả, Oản Oản thông qua hành lang gấp khúc, đi đến đình giữa hồ. Mặc dù đã là mùa thu, nhưng thời tiết so với Thần quốc khô nóng hơn nhiều, mặt trời cũng chói chang hơn, có đôi khi nhiệt độ còn lên cao, Tinh Khuynh đành phải mặc thiên y, cũng không kém như mùa hè. Lúc còn ở Thần quốc, ngay cả thiên y Tinh Khuynh cũng không cần may, qua tiết thu phân sớm muộn gì cũng phải đắp chăn hơi dày rồi.

“Phu nhân, quần áo hai mùa thu đông đã được đưa tới.” Từ Hộ tự tay bưng nước ấm cho Oản Oản, báo lại nói.

Oản Oản bưng ly nước ấm đưa lên miệng, nhưng tầm mắt phóng đến một mảnh sóng biếc ở ngoài đình, miệng lại nói: “Ừm, không cần nhiều lắm, qua vài ngày lại cần phải đi.”

“Vâng.” Từ Hộ thu tay lại cúi đầu khom người nói: “Điện hạ một mùa có tám bộ, phu nhân một mùa sáu bộ, đám hầu gái, tùy thị là bốn bộ, nha đầu thô sử với tạp dịch là hai bộ.”

“Ừ, chính người lại thêm một bộ đi, về sau cứ ấn theo lệ này.” Oản Oản với tay lấy thức ăn cho cá trên chiếc khay bạc hoa văn cảnh lá trên bàn, giương tay vẩy xuống, chỉ chốc lát sau, một bầy cá chép găm đỏ đều bu lại.

Từ Hộ thưa vâng, mặc dù cười cũng không lộ vẻ kiêu ngạo tự mãn, sau đó trả lời: “Tảo Diệp và Hạnh Diệp gần đây được huấn luyện không tệ, đã có thể bắt đầu được rồi.”

“Người xem rồi làm đi, vừa vặn qua vài ngày nữa là phải đi thuyền rồi, các nàng cũng có thể đi giúp một tay.” Oản Oản tựa lên lan can vòng quanh đình, nhìn bầy cá cuộn cuộn từng con sóng dưới nước, tùy tiện nói.

“Phu nhân...” Từ Hộ hai tay khép lại trong tay áo, bối rối một chút, nhìn Oản Oản muốn nói lại thôi.

Oản Oản cảm thấy kỳ quái, Từ Hộ ngày thường trầm ổn quyết đoán, rất ít có lúc do dự như vậy, liền xoay người nhìn về phía nàng, ý tứ bảo nàng tiếp

tục nói.

“Lúc trước đồn đãi chuyện...” Từ Hộ nói câu mở đầu, thấy sắc mặt Oản Oản chưa thay đổi, liền tiếp tục nói: “Vài nữ tử mang thai không phải là con của điện hạ.”

Oản Oản vỗ vỗ vụn thức ăn cá trên tay, lại tiếp nhận khăn tay Quất Diệp đưa tới, một chút cảm xúc khổ sở cũng không có. Một đường đến đây, ngoại trừ chuyện đại sự phức tạp trên triều đình Tĩnh Khuynh không nói với nàng, còn lại tính toán thực hiện gì đều cùng thương lượng với nàng, mà sau khi nàng đồng ý, hần mới chân chính bắt tay vào làm. Chuyện tiếp nhận nữ nhân mang thai của Chất tử giả, thậm chí lưu lại đứa bé, nàng cũng đồng ý. Dù sao Chất tử giả ở trong hoàng cung Thần quốc sinh sống nhiều năm như vậy, tin tức của hần người Khởi quốc làm sao có thể không biết một chút gì, thân phận của mình vẫn còn giải thích được: là nữ nhi của tội thần, trước kia được lọt vào mắt xanh, lại còn mang thai, vậy những người lúc trước được sủng hạnh qua đâu? Bởi vì bị thương, Chất tử mới giảm béo thành công biến thành bộ dáng hiện nay, chuyện này còn có thể thông qua được, nhưng con cái lúc trước sao có thể dễ dàng nói bỏ liền bỏ được.

“Những lời này, cứ để họ đồn đi, về phần đứa con thật sự của Thất lang, trong lòng chúng ta đều biết là được, đừng thấy gió lại tưởng có mưa.” Có một số việc, Oản Oản không cần phải giải thích với đám hầu gái, lại nói, chuyện phóng túng hơn Tĩnh Khuynh còn chưa có làm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

edit + beta: Mạc Thiên Y

“Triều chính năm thứ năm mươi, tháng chín mùa thu, giờ mao, đại Khởi Diệu hoàng đế chiếu viết: Trẫm có nhi tử Ngôn Khanh, tính thiện đồn hậu, vì quốc dân an, mà phải rời đi xa cách vài năm, thương hần... (bla bla bla) Đặc biệt tấn phong hào Duệ An...”

“Có nữ nhân Bí thị, hiệu lễ thủ điển, hiệu kính tính thành... Ban phong vị thứ phu nhân*, đặc biệt ban thưởng tự ‘Bảo’...”

(* Thứ phu nhân: trắc phi; phu nhân: vương phi)

“Khâm thủ!”

“Bệ hạ vạn thọ vô cương!”

Oản Oản được Từ Hộ đỡ dậy, trên mặt một tia dao động cũng không có, nàng đã sớm biết, lấy thân phận của nàng, muốn làm phu nhân hoàng tử là không có khả năng, huống chi cho dù nàng làm phu nhân hoàng tử, nàng có mạng trông đứa bé lớn lên hay không còn là vấn đề. Đối với việc nắm Tĩnh Khuynh trong tay, Hoàng hậu và Thừa tướng sẽ không khinh thường. Nhưng rõ ràng người đi theo Oản Oản, lại không nghĩ như thế.

“Phu nhân... sao lại như thế...” Đào Diệp là người đầu tiên không nín được, ý vào đi theo Oản Oản đã lâu, nên so với người khác càng phóng túng hơn.

Oản Oản vịn tay Từ Hộ, ưỡn bụng trừng mắt liếc nhìn Đào Diệp một cái, khẽ thấp giọng trách mắng: “Câm miệng, quy củ ngày thường đi đâu cả rồi?”

Đào Diệp bị nàng quở trách về mặt đồ bưng, ủy khuất cúi đầu, lui ra sau lưng Từ Hộ, Quất Diệp bên cạnh cũng chỉ ngẩng đầu nhìn Oản Oản một cái, Tào Diệp và Hạnh Diệp vì đi thời gian theo Oản Oản ngắn ngủi, lại càng không dám nhiều lời, chỉ có Từ Hộ đỡ Oản Oản, thấp giọng khuyên hai câu.

Oản Oản khẽ nâng cằm, đi đến nội viện, dư quang liếc mắt về một đám nữ nhân cách đó không xa, cười lạnh một tiếng. Trong đám nữ nhân này, có hai người sinh hạ được đứa bé, lần lượt được phong làm thứ phu nhân và lương đế, còn có một người bởi vì địa vị ban đầu cao, bị Tĩnh Khuynh ‘bỏ mẹ giữ con’, được truy phong làm phu nhân hoàng tử, còn những đám nữ tử còn lại khá hơn chút thì được Tĩnh Khuynh chọn ra, cũng đều lấy tư cách là người trong nhà mà khen thưởng. Nhưng mặc kệ có nhiều người hơn nữa, cùng lắm chỉ là những tấm bia đỡ đạn Tĩnh Khuynh dựng lên cho nàng mà thôi.

“Bảo người giám sát những nữ nhân kia chặt chẽ một chút, ngoại trừ có chuyện đặc biệt ra, không được cho ra ngoài.” Vừa tiến vào cửa, Oản Oản liền dặn dò Từ Hộ.

“Vâng.” Từ Hộ khom người nói.

Oản Oản sờ lên phần bụng sắp sinh của mình, thờ dài, một đường này vừa đi xe lại đi thuyền, trong lúc đó, mấy nữ nhân của Chất tử giả kia lần lượt đều hạ sinh, trừ bỏ nguyên thứ phu nhân sinh hạ nữ nhi ra, hai người khác cũng sinh một nam một nữ. Cũng buồn cười cho nữ nhân sinh được con trai kia, ngu si không biết nam nhân của mình đã sớm bị người thay đổi, còn vọng tưởng dùng con trai duy nhất tranh giành quyền lực ở phủ hoàng tử, lại không biết Tĩnh Khuynh đã sớm chuẩn bị đưa nàng ta và đứa con trai của nàng vào trong cung để lấy được tín nhiệm của Hoàng hậu.

“Phu nhân không cần đa tâm, những nữ nhân kia làm sao có thể vượt lên đầu phu nhân được, lần này điện hạ không phải vì phu nhân mà thỉnh xin phong

hào sao.” Từ Hộ cho rằng Oản Oản bức bối vì những nữ nhân được nâng lên không rõ ràng kia, không khỏi quý một bên dùng lời hay mà khuyên bảo.

Oản Oản giương mắt nhìn nàng một cái, cười lắc đầu, nhón một khối điểm tâm đưa lên miệng cắn, sau đó uống một ngụm nước nói: “Những nữ nhân kia ta căn bản không để vào mắt, ta lo lắng chính là phong hào này, kỳ thực hần vốn đã là làm tốt lắm rồi, dùng Vương thị cùng đưa bé kia đổi lấy tín nhiệm của Hoàng hậu. Nhưng vừa vặn chính là phong hào này không nên có, lại nói như thế nào, nguyên thứ phu nhân ban đầu của tên Chất tử giả kia cũng là nữ tộc trong hoàng tộc Tổng thị của Thần quốc, Vương thị kia cũng là tộc muội của Thái tử phi Thần quốc, nhưng hần lại xin sắc phong cho ta – một nữ nhi của tội thần, chỉ sợ quá nổi bật rồi.”

Từ Hộ nhìn thấy trong chén của nàng đã cạn, vội vàng một lần nữa lấy nước, mắt nhìn trong chén nói: “Phu nhân cũng là ‘quan tâm tắc loạn’ thôi, như thế mới tốt, Hoàng hậu trong cung lo lắng chính là điện hạ có chỗ khác dựa vào, cho dù điện hạ sủng ái nữ lang, chỉ cho là điện hạ sủng ái con gái của quý thân, phu nhân như vậy, Hoàng hậu ngược lại sẽ thả lỏng trong lòng, lại sẽ không tính toán sử dụng thủ đoạn gì, nếu tiểu chủ tử ra đời, cũng sẽ an toàn rất nhiều.”

Oản Oản nhấp một ngụm nước, nghĩ nghĩ cũng vui lên một chút, thầm than mình quả nhiên mang thai, đầu óc không dùng được rồi. Đương kim Thừa tướng và Hoàng hậu sợ nhất cái gì, không phải sợ nhất là Tinh Khuynh có chỗ dựa vào, ngày sau sẽ bắt lợi cho họ sao. Mà hiện nay Tinh Khuynh buông tha cho tộc muội của Thái tử phi Thần quốc, coi như đã đánh vào thể diện của Thái tử Thần quốc. Như vậy ở phương diện hai nước qua lại, Tinh Khuynh liền rơi xuống thế kém hơn, cho dù tương lai đăng cơ, cũng không thể không nhượng cho Thừa tướng chu toàn làm dịu đi. Mà Tinh Khuynh sủng ái mình - là con của một người vô dụng bị phế truất, cũng đúng với tâm ý của Hoàng hậu, nói không chừng trừ bỏ Chu gia ra, về sau Hoàng hậu căn bản sẽ không tạo ra đám nữ nhân thế gia gì đó. Chỉ cần Tinh Khuynh tứ cố vô thân, lại chỉ ham mê chơi đùa, như vậy đối với Hoàng hậu và Thừa tướng mà nói, chính là kết quả tốt nhất. Có điều, chỉ cần Hoàng hậu dám gả nữ nhân Chu gia vào, như vậy nàng và Tinh Khuynh sẽ cho bà ta biết, cái gì gọi là ‘bánh bao thịt đã cầu – có đi không về’.

(*bánh bao thịt đã cầu: cách nói lóng, ý chỉ người độc ác thủ đoạn)

“Như thế, ta không kiêu căng, liền có lỗi với Tinh Khuynh một phen an bài rồi.”

Lại nghỉ ngơi dưỡng sức vài ngày, đám người Tinh Khuynh liền chuẩn bị chính thức thay đổi hần, bỏ cũ thay mới đoàn nghi thức, lấy thân phận Duệ An của hoàng tử Khanh, mang theo gia quyến, tiến vào đô thành Nam Đô của Khởi quốc. Đám người Tinh Khuynh, từ lúc bắt đầu khởi hành từ Thần quốc đến đô thành của Khởi quốc, cơ hồ hao phí thời gian một năm, bụng của Oản Oản cũng từ ban đầu nhìn không ra đến bây giờ đã sắp lâm bồn. Trong lúc đó, bọn họ chính đốn tính toán số lượng, loại bỏ không ít gian tế của Thái hậu Thần quốc hoặc của Khởi quốc, cũng may đám người trong nghi thức đưa đón, bất luận ở Thần quốc hay Khởi quốc đều là người một nhà, đến là bớt đi không ít phiền toái. Tinh Khuynh ở mặt ngoài vẫn luôn giả bệnh, nhưng dọc đường lặng lẽ sai người đưa tới không ít nữ nhân và nam nhân, mở rộng hậu viện của hần, vì không muốn cho đám người Oản Oản và Xuân Thiều quá mức nổi bật.

“Không có việc gì, chỉ sợ còn phải đợi thêm vài ngày.” Nghiêm Từ Tô thu tay lại, thở ra một hơi nói.

Oản Oản vuốt bụng, nhúu mày thấp giọng nói: “Không biết có thể qua kịp năm mới không.”

Nghiêm Từ Tô đến là thú vị, vui vẻ nhón lấy một miếng bánh đào xốp mềm bỏ vào trong miệng, nhai vài cái cười nói: “Đứa bé nhỏ như vậy, biết gì mà mừng năm mới a.”

Oản Oản chau chau mày, lúc nào cũng cảm thấy không muốn để đứa bé lỡ mất điều gì. Nhưng lại đưa mắt liếc nhìn Nghiêm Từ Tô một cái, lại thấy trong lòng có chút khó chịu, không nhịn được nói: “Có phải chờ ta sinh xong rồi, ngươi và Tôn lão sẽ rời đi không?”

Nghiêm Từ Tô vỗ vỗ vụn bánh trong tay, cũng có chút không muốn, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ông ngoại ta người đó, ngươi cũng biết rồi, không thích ở lâu một chỗ, lại nói phong thổ của Khởi quốc bất đồng với Thần quốc, ông luôn thích những điều mới mẻ a.”

“Vậy nếu các ngươi đi một vòng, lúc mệt mỏi, nhớ phải đến phủ hoàng tử thăm ta.” Oản Oản một phen giữ chặt tay Nghiêm Từ Tô, hốc mắt ửng đỏ, tốt xấu gì cũng đã ở chung lâu như vậy, cho dù là người đồng hành cũng sẽ có chút không nở rời, huống chi mặc dù Nghiêm Từ Tô và Tôn lão là tò mò với đứa bé trong bụng nàng, nhưng cũng thật sự quan tâm nàng, và lại Nghiêm Từ Tô hồn nhiên chất phác, trừ bỏ Từ Hộ, Đào Diệp, Quất Diệp ra, thì nàng chỉ có Từ Tô là thật sự quan tâm nàng nhất. Bây giờ nàng đang ở tha hương, lại phải làm lại từ đầu, thực không muốn mất đi bằng hữu này.

Nghiêm Từ Tô bị nàng nắm tay, cảm thấy cũng có chút chua xót, nhưng nàng trời sinh rộng rãi, liền khuyên nhủ: “Nếu như ngươi lại mang thai một đứa bé nữa, ông ngoại ta khẳng định còn sẽ đến nữa đấy.”

“Phụt... xì!” Oản Oản che miệng lại, lông mày cong lên, có một đứa này đã không dễ rồi, còn lại thêm một đứa nữa?

Nghiêm Từ Tô thấy nàng cũng không để bụng, vội nói: “Ngươi đừng có nghĩ là ta bậy bạ, thân thể ngươi khác với người khác, sợ là hoàng tử muốn có con, cũng chỉ có ngươi mới có thể sinh cho hần.”

“Không phải nói đùa?” Oản Oản dần dần buông khoe miệng, nghiêm túc nói: “Ta còn có thể sinh?”

“Theo như ta thấy là như thế, bất quá cụ thể, ta hiện tại cũng không rõ được.” Nói xong, Nghiêm Từ Tô gãi gãi đầu, buồn bực nói: “Nhưng trong thân thể ngươi chính là có thứ gì đó, có thể giải được độc tố của Dẫn Hương Hoàn, cụ thể là cái gì, ta còn phải tìm hiểu thêm một chút. Cho nên ông ngoại nói xuất ngoại hành y, cũng nên cần thiết.”

Oản Oản yên lặng ôm bụng, tin tức này đối với nàng mà nói, vừa mừng vừa sợ, sợ là không biết thân thể nàng có cái gì, vui là, bất luận thai này là nam hay nữ, nàng đều có thể lại sinh thêm con cho Tinh Khuynh.

“Ai nha! Người yên tâm đi.” Nghiêm Từ Tô tựa hồ chịu không nổi không khí ly biệt, vỗ vỗ vai Oản Oản, đứng lên, sau đó lại tiến đến bên tai Oản Oản, thần thần bí bí nói: “Người yên tâm, thai này của người, ta sờ soạng đã vài tháng rồi, tuyệt đối là con trai.”

Ánh mắt Oản Oản nhất thời sáng ngời, nàng vẫn luôn cho rằng mình chỉ có thể sinh được một đứa, cho nên vẫn luôn không dám đi hỏi nam hay nữ, chỉ nghĩ thuận theo tự nhiên. Cũng không ngờ, lúc nàng biết được còn có cơ hội lại mang thai nữa, liền xác định đứa bé trong bụng nàng là một bé trai.

“Cứ như vậy đi, người cũng đừng lo lắng sau này, Tào Diệp là người giỏi, rất nhiều thứ ta cũng giao cho nàng ta, trong nhà trong trạch là đủ dùng rồi, huống chi còn có nam nhân của người nữa chi.” Nghiêm Từ Tô xoay người xuống sạp nói một câu như vậy, liền rời đi.

Oản Oản nhìn theo bóng dáng nàng biến mất, có chút dờ khóc dờ cười. Kể từ lúc bụng mình lớn lên, không biết Tinh Khuynh bị mắc chứng gì, bận rộn như vậy cũng muốn rút ra chút rảnh rỗi để quán quít lấy Tôn lão hoặc Nghiêm Từ Tô học y thuật, giống như chỉ cần hần học được, Oản Oản sẽ sinh sản cực kì thuận lợi vậy. Khiến Tôn lão nổi đóa mắng mỏ, lại vẫn không làm cách gì được, cũng may, Tinh Khuynh thông minh, học cái gì một lần liền thành, ngay cả Tôn lão cũng có chút tiếc hận thở dài, nếu Tinh Khuynh không phải là hoàng tử thì thật tốt rồi.

“Phu nhân, hành lý đều đã thu thập xong.” Từ Hộ từ bên ngoài đi vào, khom mình hành lễ nói.

Oản Oản gật gật đầu, nhớ tới điều Nghiêm Từ Tô vừa nói, liền hỏi: “Hạnh Diệp bên kia thế nào?”

Từ Hộ hiểu rõ ngắc đầu, thành thật trả lời: “Mấy tháng qua, chúng nô tỳ đã sử dụng không ít cách thức, hai người đều cực kì thành thật, ngay cả điện hạ cũng ra tay thừa qua, hai người cũng bắt vì sở động, xác nhận là trung thành ạ!”

Oản Oản nghe câu ‘điện hạ cũng ra tay thừa qua’, không nhịn được khẽ giật khóe miệng, nam nhân này ngay cả sắc dụ cũng lờ ra sử dụng sao, lại còn là đối với hai tỷ nữ nữa chứ, quả thật muốn đem bên người nàng tạo thành thùng sắt hết sao.

“Như thế, liền phân phó công việc đi, Từ Hộ quản lý trong phòng ta, Tào Diệp phụ trách đồ ăn, Hạnh Diệp phụ trách tiền bạc trang sức, Quát Diệp phụ trách xiêm y bốn mùa, Đào Diệp phụ trách vật dụng trong phòng. Đúng rồi, sau này xuất ra truyền lời, cũng để Đào Diệp đi thôi.” Oản Oản ngẫm lại cô nương không chịu ngồi yên kia, cười nói.

“Vâng, vậy sau này chuyện trong phủ?”

“Quản lý đầy tớ trong viện ta thì tìm Mạc nương tử, tuy rằng nàng ta có chút nghiêm khắc, nhưng tính tình cương nghị, là người có năng lực. Châm tuyền may vá thì tìm Ngô nương tử, bảo nàng ta tìm thêm vài nha đầu tin cậy, sau này không thể thiếu phải thêm nhiều quần áo. Đại quản sự nội viện thì tìm Tôn ma ma, vừa vặn bà ta là mẹ chồng của Mạc nương tử, con trai Chu Đại lang của bà ta cũng xem như là người đắc lực bên cạnh Thất lang. Phó quản sự thì tìm Chu ma ma, bà ta trước nay là người thận trọng, đáng thương con trai chết trận sa trường, đối với Thất lang lại trung tâm.” Oản Oản tính toán đầu người, những người này đều là Tinh Khuynh đặc biệt tìm tới cho nàng ngày sau chường gia, chỉ sợ tương lai còn đặt mua sản nghiệp gì đó, liền cần phải thêm nhiều người.

“Phòng bếp thì giao cho Tường ma ma, bà ta xưa nay chán ghét người khác tham ô, về sau để bà ta quan sát chọn mua đồ, ta cũng có thể an tâm. Khố phòng giao cho mẹ của Mạc nương tử, chồng của Mạc ma ma mất, con trai cũng không còn, chỉ có một đứa con gái ở chỗ chúng ta, về sau cũng có thể thường xuyên gặp nhau. Mẹ chồng của Ngô nương tử là người tâm tư tỉ mỉ cẩn thận, vừa vặn để bà ta quản lý chuyện xuất hành, đừng để cho đám nữ nhân kia chạy loạn khắp nơi, còn có...”

Không đợi Oản Oản dặn dò xong, liền nghe thấy Đào Diệp bên ngoài tiến vào hồi báo: “Vương thứ phu nhân vội tới thỉnh an phu nhân ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

edit + beta: Mạc Thiên Y

Vương thị đứng trước bậc thềm ngẩng cao đầu, khinh thường nhìn rèm cửa phía trước mặt. Nàng mới vừa qua thời gian ở cữ được vài tháng, nhìn hơi hơi có chút mập, nhưng lại không che giấu được khí chất ung dung cùng với dung mạo xinh đẹp của nàng. Vương thị vẫn luôn cho rằng vì bản thân là một người đại phú quý, mặc dù tộc tỷ của nàng trở thành Thái tử phi Thần quốc, nàng cũng ngầm chế giễu, Thái tử phi ngày sau sẽ trở thành tù nhân cũng không biết chừng.

Cho nên, khi nàng lĩnh chỉ được đưa vào cung điện của Chất tử Khởi quốc, trong chớp mắt nàng tự nhiên không muốn sống tiếp nữa, nàng cảm thấy kia quả thực là bôi nhọ phong thái tài hoa của bản thân, nhưng phần hận không cam lòng lại khiến nàng chắt chứa khẩu khí, có thể tiếp tục sống sót. Mà hiện tại xem ra, quả thực trong mệnh nàng có phú quý, chẳng những Chất tử không tiếp tục ở lại Thần quốc, ngược lại trở về Khởi quốc, sắp tới lại trở thành con trai trưởng dưới danh nghĩa Hoàng hậu, thậm chí tương lai cũng có khả năng trở thành vua của một nước. Nhưng điều quan trọng nhất chính là, nàng

sinh hạ được con trai cho hoàng tử, là con trai duy nhất.

Nghĩ đến đây, Vương thị ghen ghét cắn cắn môi, người trong phòng kia rõ ràng chỉ là con gái của một tội thần, vẫn luôn được hoàng tử nuôi ở ngoài cung. Chẳng qua trên đường về nước mới nhớ tới mà đón về, lại không ngờ cũng mang thai, bây giờ còn leo lên trên đầu nàng, làm sao không khiến nàng phần nộ cho được. Một con quạ đen cũng muốn tranh giành quang huy của phượng hoàng sao, đáng giận!

“Xin thỉnh an Vương thứ phu nhân, Bảo thứ phu nhân cho mời.” Mân được vén lên, một tiểu nha đầu đi ra từ bên trong, sau khi quỳ gối hành lễ, quỳ củ nói.

“Làm phiền.” Liếc mắt khinh thường không thèm đếm xỉa đến, Vương thị tiến vào, đẩy bụng hỏa, chính là từ “Bảo” này làm nàng tức muốn học máu.

Oản Oản nhìn nữ nhân kia đầu đầy trâm cài, đưng đa đưng đưa tiến vào, cũng không đứng dậy, vuốt giáp bọc móng tay của mình, lạnh lạnh nói: “Có chuyện gì?”

Loại ngữ khí khinh thường, loại thái độ khinh bỉ này, khiến Vương thị hận không thể đi lên quạt ra mấy bạt tai, nhưng nàng cũng không dám, nay lại có việc cầu, cho nên không thể không cúi đầu cố nén xuống, máy móc thì lễ một cái nói: “Thỉnh an Bảo thứ phu nhân.”

Oản Oản làm biếng đáp lại nàng ta, chỉ gật gật đầu, sống mũi ‘ùm’ một tiếng.

Vương thị ở trong tay áo bấm vào lòng bàn tay mình, hít sâu một hơi, lại liếc mắt nhìn nữ nhân trên sạp, tinh xảo thanh nhã, chân mày lại lộ ra nét yêu mị, quả nhiên là loại nữ nhân hạ tiện đi ra từ nơi đó.

“Không biết thương thế của điện hạ ra sao?”

Oản Oản nhú mày, trong lòng buồn cười, mới sinh con xong đã muốn tranh thủ tình cảm rồi sao?

“Còn cần phải tình dưỡng.”

Vương thị khế cắn môi, những lời này nàng một đường đã nghe mấy lần, trước kia nàng mang thai thì thôi đi, bây giờ nàng đã ra tháng, nữ nhân Tống thị kia đã chết, nàng làm sao còn có thể thành thật chui rúc ở phía sau, chờ điện hạ quên nàng chứ?

“Thiếp nay đã tốt, cũng đã nhiều ngày không gặp điện hạ, trong lòng lo lắng không thôi, đêm không thể an giấc, và lại Đại lang sinh ra cho tới nay cũng chưa gặp được phụ thân, còn mong phụ nhân thương hại một mảnh tấm lòng son của con trẻ.” Vương thị khom người chấp tay thi lễ, mặc dù không thấy quý, nhưng cũng coi như là đại lễ rồi.

Tiếc rằng, Oản Oản chỉ giờ tay hươu hươu, thay đổi tư thế tựa vào trên bàn con, ngay cả tiến lên đỡ cũng không đỡ, lười nhác trả lời: “Thất lang thân thể không khỏe, chúng ta làm nữ nhân, lý ra nên thương cảm, đừng nên lấy con ra mà làm kiêu, người hãy lui ra đi.”

“Người!” Vương thị đã xuống nước năn nỉ như vậy, chính là hi vọng có thể gặp mặt hoàng tử một lần, không ngờ nữ nhân này chẳng những không cho, ngược lại còn xưng hô hoàng tử vô cùng thân thiết như thế, quả thật là đáng giận.

“Từ Hộ, ta mệt rồi.” Oản Oản cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu, đưa tay cho Từ Hộ, Từ Hộ vội cúi người đỡ nàng dậy, rồi đi vào nội thất.

“Tiễn Vương thứ phu nhân ra ngoài đi.”

“Vâng.” Quát Diệp khom người đáp, xoay người tiến đến bên cạnh Vương thị, cũng không nói gì, chỉ khom người cúi đầu, đứng ở một bên.

“Người! Người được lắm! Hừ!” Vương thị hất làn váy dài một cái, tức giận đến mặt đỏ bừng, xoay người liền đi ra ngoài, Quát Diệp lại lui ra sau vài bước đi theo sau nàng.

“Phu nhân...” Từ Hộ nghiêng đầu nhìn Oản Oản.

Oản Oản nghiêng đầu, hơi hơi nhếch môi, như hoang mang nói: “Thất lang cho ta phiền toái lớn như vậy, ta có nên giáo huấn hần một chút hay không?”

Từ Hộ co đầu lại, không dám mở miệng.

Hôm sau, tiền viện truyền đến tin tức, thứ phu nhân Vương thị kiêu căng khó bảo, phẩm hạnh không quy củ, ra lệnh từ ngày hôm đó cấm túc, kể cả trên đường về Nam Đô, cũng không được rời xe ngựa nửa bước, vi phạm sẽ phạt nặng.

“Phu nhân... Dừng sức a...”

“Lại thêm một chút nữa, đã sắp nhìn thấy đầu...”

Tĩnh Khuynh ngồi trong gian phòng cách phòng sinh, gắt gao nắm chặt ống tay áo của mình, nôn nóng hai chân cọ qua cọ lại, giống như trên chiếu hương bồ có sâu vậy. Gương mặt vốn trắng nõn thấm đầy mồ hôi, vẻ mặt nghiêm túc có chút dữ tợn, cánh môi hơi run run cho thấy nội tâm hần khủng hoảng.

Tĩnh Khuynh chưa từng thấy người khác sinh con, cho dù trên đường đi vài nữ nhân của Chấn tử giả kia sinh con, hần cũng không nhìn qua, đều là nữ nhân sinh xong rồi, bà vú tiến vào bấm báo, hần biết kết quả là được. Còn tình huống trước mắt, thanh âm thống khổ của Oản Oản giống như kim đâm,

đâm vào trong lòng hấn, cư nhiên lại khiến hấn sinh ra ý tưởng kỳ quái: nếu không có đứa bé này thì tốt rồi.

Tĩnh Khuynh cắn bờ môi khô khốc, trong lòng quyết tâm, vô luận như thế nào, ai cũng không thể đoạt lấy Oản Oản từ bên người hấn, cho dù đứa con của hấn cũng không thể. Oản Oản là của hấn, đời này thậm chí là vĩnh viễn, hấn cũng sẽ không buông tay. Tĩnh Khuynh ánh mắt lộ ra tia cố chấp, theo bản năng lấy tay đè chặt lên vị trí trên ngực, nơi đó trong lớp áo được khâu một cái túi, chứa vật gì đó cực kì quan trọng với hấn, nhưng vật đó chỉ có mình hấn biết, ngay cả Oản Oản cũng không biết rõ ràng.

“A!!!”

Một tiếng hét thảm thiết, khiến Tĩnh Khuynh thiếu chút nữa té xỉu, hấn lại bất chấp định xông ra bên ngoài, lại bị người hầu đi theo bên cạnh hấn – Chu Đại lang ngăn cản.

“Chủ thượng, hiện tại trong viện ‘nhân đa chủy tạp’*, hiện nay chủ thượng xác nhận đang tình dưỡng thương thể mới đúng.”

(* nhân đa chủy tạp: nhiều người nhiều miệng, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết)

Tĩnh Khuynh liếc nhìn Chu Đại lang một cái, không có một tia ý nguyện muốn lưu lại, lý trí nói cho hấn biết, Chu Đại lang nói không sai. Mặc dù bọn họ có chinh đồn ra sao, luôn sẽ có cây đinh (người nắm vững, mật thám), năng lực hiện nay của hấn nhiều lắm là bảo hộ xung quanh bản thân và xung quanh Oản Oản. Nhưng lúc này, bởi vì Oản Oản sinh mà trong viện có chút hỗn loạn, ai cũng không dám đảm bảo sẽ không có mật thám nhà nào lợi dụng trà trộn vào đây. Nếu hấn đi ra ngoài, ngày sau sẽ không dễ ăn nói với Hoàng hậu và Thừa tướng, nói không chừng còn bắt hấn vào ở trong hoàng cung, giám thị kẻ bên. Nhưng hấn có lý trí ra sao, cũng không ngăn được nội tâm kích động, hấn sợ hãi nếu lúc này không đi, tương lai sẽ hối hận cả đời. Hấn sợ nếu không lập tức nắm chặt tay Oản Oản, vậy Oản Oản sẽ rời hấn mà đi, không bao giờ quay lại nữa.

“Tránh ra.” Tĩnh Khuynh tuy đã từng học công phu, nhưng lúc đó cũng là dựa theo tiêu chuẩn của mật thám mà học, và lại lúc đó hấn cũng không dụng tâm, mặc dù có võ phòng thân, cũng không đủ tinh tế. Vài chiêu đã bị Chu Đại lang do Tăng tướng quân phái tới chế trụ, trọn tròng mất nhìn.

“Mong chủ thượng cân nhắc.” Chu Đại lang bắt vì sờ động, tính tình của hấn chính là một khúc cây, lúc trước vốn có một chức quan, sau bị giáng chức, trong đó tất nhiên có nguyên nhân hấn từng là bộ hạ dưới trướng Phiêu Kỵ đại tướng quân, nhưng nguyên nhân lớn hơn nữa một phần cũng do con người hấn ngay thẳng, không hiểu đường làm quan, đặc tội không ít quyền thế, lúc này mới bị xử cả nhà lưu đầy, được Xảo Biện tiên sinh cứu, đưa một nhà tới chỗ của Tĩnh Khuynh, dốc lòng trung thành.

Lúc này, Tĩnh Khuynh cũng không nói lời nào, ánh mắt đỏ ngầu, cứng rắn đòi xông ra ngoài, dùng lực to lớn, thiếu chút nữa đẩy ngã Chu Đại lang. Chu Đại lang bất đắc dĩ buông tay lui về phía sau, Tĩnh Khuynh được tự do, đương nhiên sẽ không quay đầu lại, mắt thấy vài bước sẽ đi ra cửa, Chu Đại lang muốn can cũng không can được nữa, vừa thấy hối hận, chỉ thấy bên cạnh có một bóng người vọt qua. Trước mắt Tĩnh Khuynh cư nhiên tối sầm, liền mềm nhũn xuống, đúng lúc được bóng người kia chặn ngang ôm lấy. (trời ơi, nam tử hán đại trượng phu sao lại được ôm ngang ==”)

“Người điên rồi phải không?” Chu Đại lang cả kinh, một thân mồ hôi lạnh, vừa muốn bắt bẻ trách móc, lại phát hiện người này không phải người ngoài, chính là một tùy tùng khác của Tĩnh Khuynh cùng làm việc với hấn – Nghiêm Chính.

Nghiêm Chính tuổi tác xấp xỉ Xuân Thiệu, năm đó cha hấn là thân vệ dưới trướng Phiêu Kỵ đại tướng quân, sau Phiêu Kỵ đại tướng quân gặp nạn, hấn cũng thành mồ côi từ trong bụng mẹ, sinh hạ hấn không lâu, mẹ hấn liền cũng qua đời, chỉ để hấn lại cho bà nội tuổi già sức yếu chăm nom. Xảo Biện tiên sinh không đành lòng nhìn cảnh ‘con côi khổ khổ’, liền đón hấn về bên cạnh, muốn dưỡng dục hấn thành tài, ngày sau trở thành cánh tay đắc lực của Tĩnh Khuynh.

Nghiêm Chính đúng là hạt giống tốt như Xảo Biện tiên sinh đã nghĩ, một thân tài năng võ nghệ, học một biết mười, có thể nói là văn võ song toàn, lại vì được Xảo Biện tiên sinh từ nhỏ giáo dục mà nên, cho nên hấn sớm đã đặt tánh mạng của mình vào trong tay Tĩnh Khuynh – một người mà hấn chưa từng gặp mặt. Nếu không phải lúc đó, Nghiêm Chính đang có việc ở bên ngoài, làm sao đến phiên Sát Trọng thủ hạ của Chương Tự đi đến Thần quốc, còn vì vậy mà làm nữ chủ nhân kinh sợ. Cho nên Chu Đại lang thấy Nghiêm Chính ra tay đánh ngất Tĩnh Khuynh, liền cảm thấy hôm nay có phải hấn phát điên hay không.

(Hóa ra anh áo đen hồi trước hù Oản Oản tên là Sát Trọng)

“Điên hay không điên, bất quá chủ thượng tình lại, ta khẳng định là không xong rồi.” Nghiêm Chính xấu hổ ôm Tĩnh Khuynh trở lại trên sạp, đặt nằm thẳng, lúc này mới xoay người nói: “Vừa nhận được tin tức, thông gia ở xa của Chu lão đầu, gần đây đều có liên hệ với người của phủ Thừa tướng.”

Chu Đại lang tuy rằng tâm tư không biết ngọt ngào, nhưng cũng không ngốc. Như vậy nhất định là Nghiêm Chính nhận được tin tức từ Nam Đô, nói lên Chu lão đầu kia không phải đối địch Tĩnh Khuynh, ngược lại hoàn toàn tương phản. Dưới trướng của Phiêu Kỵ đại tướng quân, từng có hai chức quan* một văn một võ, văn chính là lão sư của Nghiêm Chính, mưu thần của Tĩnh Khuynh – Xảo Biện tiên sinh. Mà võ quan chính là vị Chu lão đầu trong miệng Nghiêm Chính vừa nói.

Chu lão đầu tên đầy đủ là Chu Cương, vốn cũng là một sơn thôn dã phu, sau vì trên chiến trường hung mãnh, đối nhân trượng nghĩa, được Phiêu Kỵ đại tướng quân nhìn trúng, cùng nhau chiến đấu, cũng qua không ít xuân thu. Phiêu Kỵ đại tướng quân cũng cực kì tín nhiệm hấn, thậm chí đặc biệt đề bạt thành quan Trường sử dưới trướng, lại thỉnh sắc phong được danh hiệu tướng quân, trong tay nắm một đường binh quyền, ngay cả Thừa tướng cũng không dám khinh thường.

Năm đó Phiêu Kỵ đại tướng quân gặp nạn, còn đặc biệt điều hấn đến biên quan thủ thành, lại không may động đến binh quyền trong tay hấn dù chỉ một chút. Hấn cũng từng là thủ hạ của Phiêu Kỵ đại tướng quân, trong triều đình hiện nay, là người có thực quyền lớn nhất.

(* Chúc quan: thủ hạ dưới trướng làm quan)

Đương nhiên, trừ hấn ra, Phiêu Kỵ đại tướng quân còn lưu lại ba vị tướng quân, một vị hiện nay là Phụng Nghĩa tướng quân – Chương Tụ, chỉ có phong hào, không có thực quyền; một vị hiện nay là Kiến Vũ tướng quân – Câu Trì, tuy có binh quyền, nhưng binh lực suy nhược lâu ngày không nói, nhân số cũng ít; cuối cùng đã từng là Việt Kỵ tướng quân, hiện nay là nha tướng – Tăng Hà Tất (Tăng tướng quân).

Nhưng, đối với những người Phiêu Kỵ đại tướng quân lưu lại, Tinh Khuynh cũng không hoàn toàn tín nhiệm, trừ bỏ Xảo Biện tiên sinh cùng Tăng Hà Tất ra, Tinh Khuynh đều có chỗ giữ lại, thậm chí âm thầm quan sát. Có lẽ kinh nghiệm từ cuộc sống lúc nhỏ, cũng có lẽ là lúc hấn sống trong ở tiểu quan quán luyện được bản lĩnh nhận biết người. Hơn nữa giống như hấn trời sinh liền có loại năng lực nhìn thấu người, cùng với năng lực nhạy bén cao độ. Như vậy một đường tới nay, trừ bỏ Dịch Ngạn Chi ra, hấn quả thật chưa nhìn lầm ai.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

edit + beta: Mạc Thiên Y

“Oa... Oa...”

Tinh Khuynh tỉnh lại trong một bầu âm thanh khóc rống, hấn cảm thấy mình đã ngủ rất lâu rồi, có thể là một thời gian trước bởi vì càng đến Nam Đô, hấn càng nóng lòng, học hành đủ thứ lại càng nhiều, cũng có thể là vì Oản Oản sắp lâm bồn, hấn nôn nóng sợ hãi, nên đêm không thể ngủ an giấc. Tóm lại, lúc hấn mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen rồi.

Xóc tấm chăn gấm trên người lên, Tinh Khuynh quay đầu nhìn về phía sạp, có hai nam tử không biết đã quý bao lâu.

“Nói đi.” Tinh Khuynh muốn nổi giận, lại cảm thấy có chút vô lực, qua cơn xúc động mạnh mẽ kia, trong lòng hấn cũng đã trầm xuống, hiện tại hấn không muốn truy cứu cái gì, hấn chỉ muốn biết Oản Oản như thế nào.

Hai người dưới sạp, thân mình chợt thẳng tắp lên, Nghiêm Chính nhắm mắt cắn răng nghiêm túc nói: “Phu nhân hết thấy đều mạnh khỏe, vừa mới sinh hạ một vương tử.”

Tinh Khuynh tâm tình liền chợt kích động, đứng dậy nói: “Phu nhân không sao chứ?”

Nghiêm Chính thăm thờ phào một hơi, thấy Tinh Khuynh như thế là sẽ không phạt nặng rồi, miệng lại tiếp tục nói: “Mẫu tử bình an, bà đỡ báo lại, nói là cực kỳ thuận lợi.”

“Như vậy, thường! Ta muốn thông báo cho tất cả mọi người trong phủ biết, đây chính là báu vật trong lòng ta!” Dứt lời, Tinh Khuynh chợt cảm thấy hào khí ngất trời, hấn có con trai, hấn có hậu rồi, ngày sau tất cả những gì hấn làm đều đã có người kế thừa rồi. Hấn không còn là một người đơn độc nữa, hấn cũng không còn là một cô nhi bơ vơ chui rúc trong tiểu quan quán chờ đợi người khác lâm hạnh nữa. Hấn là một đại hoàng tử, hấn hiện nay có thể có tử, cho dù tương lai có khó khăn hơn nữa, hấn cũng sẽ không sợ hãi.

“Dạ!” hai người quý bên dưới trong lòng biết rõ ràng, đây mới chân chính là đứa con trai đầu tiên của điện hạ.

Cẩn dặn hai người họ xong, Tinh Khuynh lại đứng ngồi không yên, bảo Nghiêm Chính đuổi hết người bên ngoài đi, mình thì len lén như ăn trộm chui vào phòng sinh bên cạnh, vừa vặn bà đỡ cũng không có ở trong phòng, chỉ có Tử Hộ đang chăm sóc Oản Oản và đứa bé, còn vài nha đầu khác hấn đã đi chuẩn bị cơm nước quần áo cho Oản Oản rồi.

Oản Oản cảm thấy mình giống như mới vừa chết qua vậy, nàng chưa từng nghĩ tới sinh con lại đau như vậy. Trước lúc sinh, vì đứa bé nhập bồn, xương chậu tách ra, đau muốn khóc. Thật không nghĩ đến, lúc sinh con, đau đến mức không khóc nổi, hận không thể chết đi cho khỏe, đỡ phải sống sờ sờ chịu con tra tấn này. Một cơn sóng đau nhức kia cùng với trong bụng khó chịu, càng ngày càng dày đặc, khiến nàng gần như không thể thở nổi, cuối cùng đến lúc miệng cũng toàn bộ khai mở, trong cơn đau bụng từng cơn, cảm giác chợt xé rách như đến chết lặng là lúc đứa bé ra đời.

Nhưng mà, cũng may hết thấy đều đã trôi qua. Oản Oản ngẩng đầu nhìn đứa bé trong tay Tử Hộ, tóc vừa đen lại dày, còn có hơi quăn, lúc này hai mắt nhắm nghiền, làn da ửng đỏ, nhỏ nhắn đến mức làm cho người ta thương tiếc, quả thật là khiến người yêu thương từ trong xương cốt, thống khổ đau đớn gì đều đã quên mất.

“Oản Oản, nàng sao rồi?” Không kịp nhìn đứa bé, Tinh Khuynh vọt tới bên người Oản Oản, cầm chặt tay Oản Oản, vội vàng giải thích nói: “Buổi chiều ta vốn định tiến vào, lại bị tiểu tử Nghiêm Chính kia đánh bất tỉnh, nàng đừng giận ta... Ta...”

Oản Oản nhìn bộ dáng sột rượt của hấn có chút buồn cười, vẫn là mỹ nhân dung mạo diễm lệ kia, lúc này thế mà lại giống y như đám nam nhân bình

thường, kích động nói năng lộn xộn. Một môi vuron cánh tay, dùng ngón tay hơi lạnh để lên bờ môi của hắn, khẽ cười nói: “Chàng vốn không nên đến, nơi này là huyết phòng, huống chi hiện nay chưa yên ổn, lại để người nhìn thấy chàng không phải bị thương nặng, trở về nên ăn nói thế nào?”

Tĩnh Khuynh dần rũ hai vai xuống, cong người đem mặt dán tại trên tay Oản Oản, thở dài nói: “Nhưng ta không muốn vắng mặt ở lúc nàng thống khổ nhất, chúng ta cũng đã nói rồi, bất luận như thế nào, đều phải ở cùng nhau. Nếu ta không làm được, thì làm sao yêu cầu ở nàng được?”

Cánh tay còn lại của Oản Oản run run, sờ lên mái tóc Tĩnh Khuynh. Hắn luôn như vậy, tư duy của hắn vĩnh viễn khác hẳn người nơi này. Hắn không có cảm giác nam nữ khác nhau, chỉ cần hắn yêu, thì sẽ nỗ lực nắm trong tay, hắn cũng sẽ không chỉ đòi mà không hồi báo. Hắn cảm thấy bọn họ bình đẳng, hắn yêu cầu nàng lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, như vậy lúc nàng đau đớn thống khổ, hắn cũng nên ở bên cạnh nàng. Suy nghĩ chỉ đơn giản như vậy mà thôi, lại khiến trái tim tang thương khổ muộn của Oản Oản cảm nhận được ấm áp.

Mắt thấy Oản Oản sắp khóc, Từ Hộ vội ôm đứa bé đi tới, cười xen vào cắt ngang nói: “Điện hạ mau nhìn xem tiểu vương tử, bộ dạng rất đáng yêu đấy.”

Tĩnh Khuynh trong lòng thu lại một chút bất an, ngẩng đầu, nhìn đứa bé trong tã lót: đỏ hỏn, nho nhỏ, làn da có hơi nhăn, lông mi thật dài cong cong thật giống mình, lúc này còn đang say ngủ, hồn nhiên làm người ta mềm lòng. Đây... thật sự là đứa con của hắn...

“Choáng váng sao?” Oản Oản đẩy Tĩnh Khuynh một phen, buồn cười nói.

Tĩnh Khuynh hai má ửng đỏ lại nhìn đứa bé vài lần, lúc này mới luyến tiếc dời tầm mắt, lòng tràn đầy ngọt ngào nói: “Ta không ngờ được, sẽ có đứa con đáng yêu như vậy.”

Oản Oản có thể hiểu được tâm tình của hắn, bọn họ đều xuất ra từ phổ Hoa, loại thuốc kia thoát nhìn có thể làm cho thân thể mị hoặc, thể mà không tổn hại đến sức khỏe bọn họ, cũng đồng dạng không khiến họ tuyệt hậu. Oản Oản vốn muốn báo cho Tĩnh Khuynh biết tin nàng có khả năng còn có thể sinh con nữa, lại sợ bỏ phí một hồi vui mừng, bèn không nói gì thêm, chỉ chờ sau này lại cho hắn một lần kinh hi nữa.

“Oản Oản, ta nhất định sẽ cho con thứ tốt nhất, ta nhất định sẽ không để con chịu khổ.” Tĩnh Khuynh kích động nắm tay Oản Oản, như thế mà nói.

Oản Oản nhìn thẳng vào mắt hắn, cười gật đầu nói: “Chỉ là đừng làm hư con quá, ta cũng không thích đứa bé quần là áo lượt đâu.”

Bảo thứ phụ nhân của Duệ An hoàng tử sinh một đứa bé trai, mặc dù tắm ba ngày và đầy tháng, vì bị thương nên hắn cũng không lộ diện. Nhưng ai cũng biết, hắn đối với đứa con này cực kỳ yêu thương, chẳng những toàn phủ đều được tăng thêm ba tháng tiền lương, còn sai người ra roi thúc ngựa, chạy đến chùa Thương Tế Quan ở Nam Đô, cầu Tam Trinh đạo nhân được tám bùa Tam Toàn Phủ cho tiểu vương tử, phủ hộ tiểu vương tử cả đời phúc - lộc - thọ đầy đủ, vô bệnh vô tai.

Tin tức vừa lan ra, Nam Đô một mảnh xôn xao, phải biết rằng bùa Tam Toàn của Tam Trinh đạo nhân không dễ cầu như vậy, ngoại trừ người hoàng gia may mắn cầu được, cũng chỉ có các con trai trưởng của đại thế gia mới có tư cách có được, mà bình thường người có được, cơ hồ đều là đương gia của đời kế tiếp (người kế thừa chân chính). Cho nên Duệ An hoàng tử vì một thứ tử mà cầu bùa, còn là thứ tử có mẹ đẻ thân phận thấp kém, khiến tất cả mọi người đều chấn động, càng khiến cho Vương thị bị cảm tức, ở trong xe ngựa đi theo đập đồ rơi vớ đầy mảnh gốm sứ. Nhưng, điều càng khiến mọi người không ngờ tới là, không bao lâu sau khi Tĩnh Khuynh cầu bùa, trong hoàng cung ở Nam Đô đã ban thưởng một xe châu báu, chắc là quà mừng tiểu vương tử đầy tháng. Trong lúc nhất thời, mọi người đều đem ánh mắt phóng đến Oản Oản cùng đứa con trai mới được một tháng của nàng. Một nữ nhân có thân phận không đáng là gì, lại giành được sủng ái của hoàng tử ‘túi rom’*, chuyện này khiến cho người không khỏi chú ý.

(* túi rom: tiếng lóng, ý chỉ người ngu dốt, không làm được trò trống gì)

“Hồi chủ thượng, toàn bộ phủ hoàng tử đã tu sửa xong.” Chu Đại lang hôm nay vừa mới về đến, bên người còn mang theo Kim Hạp, hiện nay hai người Kim Hạp Ngân Hạp đang đi theo bên cạnh Chu Đại lang và Nghiêm Chính để học tập.

“Thánh nhân nói thế nào?” Tĩnh Khuynh tự tay bóc một củ khoai nướng cho Oản Oản như không có xương ở bên cạnh, từ lúc nàng sinh con xong, nhan sắc càng trở nên tươi đẹp hơn, trong sóng mắt lơ đãng lênh đênh kia, tình xảo mạng theo yêu đi, lại còn như bông tuyết trắng mùa đông, thấm sâu vào trong lòng hắn.

Bởi vì có nữ quyến ở đây, Chu Đại lang không dám ngẩng đầu, chỉ có thể đem tầm mắt đặt lên nền gạch xanh, đáp lời: “Hoàng hậu điện hạ có ý muốn chủ thượng vào cung.”

“Bà ta nghĩ đến thật hay.” Tĩnh Khuynh cười lạnh nói: “Không cần để ý, Thánh nhân sẽ không để ta tiến cung đâu.”

Oản Oản cắn ngậm khoai lang ngọt ngào, thầm giễu Hoàng đế Khởi quốc ngu muội, lúc trước bị Hoàng hậu xúi giục nạp không ít nữ nhân, còn bị người điều khiển xúi giục hại chết Hiền phụ nhân – mẹ đẻ Tĩnh Khuynh. Hiện nay Hoàng hậu nhan sắc suy tàn, Hoàng đế chẳng những không bảo hộ được con trai trưởng của mình, còn phải sợ hãi nhìn sắc mặt Thừa tướng. Hiện nay lại bị đám nữ nhân kia điều khiển xúi giục, hòng sủng nể ngay Hoàng hậu cùng Thừa tướng. Cục diện triều chính hỗn loạn như thế, tuy rằng tai hại với triều đình, nhưng đối với Tĩnh Khuynh mà nói, là tạo một cơ hội tốt để ẩn núp.

Chờ Chu Đại lang đi ra ngoài, Oản Oản thấy Tĩnh Khuynh vẫn còn có chút ngây người, liền với tay qua nắm lấy tay hắn nói: “Đừng gấp gáp, từ từ rồi sẽ đến.”

Tĩnh Khuynh quay đầu cười cười với nàng, trịnh trọng nói: “Ta sẽ không giống ông ta, ta nhất định có thể bảo hộ con trai chúng ta.”

Trái tim Oản Oản ấm áp, nghiêng người vòng qua bàn nhỏ, ôm lấy hai vai Tĩnh Khuynh, nép sát vào hắn nói: “Ta biết, ta tin tưởng chàng.”

Tĩnh Khuynh xoay người, một tay ôm lấy Oản Oản nhốt vào trong lòng mình, tìm lấy cánh môi ẩm áp, dần tới, có vẻ hơi vội vàng.

Oản Oản từ lâu đã là người lão luyện trong việc này, khẽ hơi ngửa đầu, hôn trả lại nam tử đã đồ mặt này. Bọn họ đều từng được huấn luyện, chỉ là hấn đều đối đãi với khách nhân là nam tử. Đối mặt nữ nhân, Tĩnh Khuynh rõ ràng vụng về hơn nhiều, chỉ dùng cái lưỡi thom tho kia lấy lòng đùa nghịch, mút vào lặp lại nhiều lần, muốn khơi mào hứng thú của Oản Oản. Từ lúc Oản Oản mang thai tới nay, hấn vẫn luôn sợ đứa bé gặp chuyện không may, cho nên vẫn chưa chạm qua nàng. Mà trước khi biết được Oản Oản mang thai, số lần bọn họ âu yếm cũng cực ít. Cứ như thế gần hơn một năm, bảo hấn làm sao kiềm nén nổi nữa chứ?

Oản Oản cười khanh khách, nửa đẩy Tĩnh Khuynh ra, dùng ngón tay vuốt lên gò má điểm hồng của hấn. Vẫn là đôi con ngươi như ánh sao kia, lại đập dòn nét dịu dàng vô hạn. Nàng yêu nam nhân này, dựa vào trực giác của nàng, nàng cũng biết nam nhân này cũng yêu nàng. Mà sau chuyện Dịch Ngạn Chi, Tĩnh Khuynh vốn có tính thích sạch sẽ, hấn không thể lại một lần nữa chấp nhận bất kỳ kẻ nào trừ Oản Oản ra, bất luận là nam nhân hay là nữ nhân. Điểm ấy đúng là điều Oản Oản cần.

“Oản Oản...” Tĩnh Khuynh thấy bụng dưới vô cùng nóng, khoe mắt không tự chủ liền lộ ra một loại mị thái trời sinh, cánh môi thom khẽ nhếch lên, phả ra mùi hương thoang thoang, mái tóc nửa xổ ra, dừng trên một mảnh trên vùng ngực Oản Oản.

Oản Oản thầm than nam nhân này trời sinh mị cốt (quyến rũ từ trong xương), nếu thật sự rơi vào trong mắt nam sắc, không chừng làm sao chiêu được người đây. Trong lòng thầm nghĩ, tay thì lại không ngừng, theo gò má sờ xuống cổ áo hấn, hôm nay hấn mặc một bộ thâm y chéo cổ, bị nàng lôi kéo có chút nói lỏng ra, trung đan màu trắng bên trong như ẩn như hiện, như cảm dỗ nàng.

Thấy bộ dáng Oản Oản không tập trung, Tĩnh Khuynh trong lòng cười khò, hấn thật sự đã không kiềm chế được nữa, đưa tay kéo áo khoác Oản Oản, lộ ra chiếc váy thắt ngang ngực màu hồng cánh sen, càng làm nổi lên bầu ngực nở nang vì sinh con kia, cực kỳ mê người.

Oản Oản thấy hấn ánh mắt đậm đậm, có ý liếm liếm môi, vươn lên cắn một cái lên hầu kết Tĩnh Khuynh, tay phải lại kéo mở đai lưng hấn, vì thế, quần áo đều buông lỏng mở ra, tán loạn rơi đầy trên sạp.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

edit + beta: Mạc Thiên Y

“Ừm... Tĩnh Khuynh... chàng nhẹ chút...” Oản Oản ngửa đầu lên, châu thoa sớm đã tán loạn rơi trên sạp, áo váy ngang ngực cũng bị mở rộng ra, lộ ra trung y màu tuyết trắng, Tĩnh Khuynh vươn tay luồn vào trong trung y, có hơi vội vàng nắm bóp.

Hơi thở Tĩnh Khuynh càng thêm nặng nề, trong chốc lát, cơ thể có chút căng cứng, một tay khác run nhè nhẹ nắm kéo trung đan của mình, muốn mở ra lối thoát từ bên trong.

Oản Oản biết hấn còn chưa quá thuần thục, cũng không tiếp tục làm khó, ngược lại đưa tay cởi bỏ quần áo của hấn, lộ ra thân mình có hơi mảnh khảnh. Trong khoảng thời gian này, bởi vì từ nay về sau không cần tiếp khách, cho nên sức ăn của Tĩnh Khuynh đã gia tăng lên rất nhiều. Nhưng bất luận Oản Oản bồi bổ cho hấn như thế nào, cũng không thấy hấn tăng thêm vài lạng thịt, ngược lại dường như thân mình càng thêm tròn mẩy, ngay cả lỗ chân lông đều cực khó nhìn ra, không biết là nên ghen tỵ hay ca thán đây.

“Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến... Chúng ta có rất nhiều thời gian.” Bàn tay nhỏ bé sờ lên phần bụng dưới vì tập võ mà hơi lộ lên cơ bụng của hấn, Oản Oản vừa đánh vòng quanh, vừa chọc người nói.

Ánh mắt Tĩnh Khuynh tối sầm, hít vào một hơi khí lạnh, dường như đã không nhận được, một phen xé đứt dây lưng trung y của Oản Oản, chỉ thấy trước mắt một mảnh đỏ tươi. Trên cái yếm nhỏ kia theo từng đóa từng đóa hoa mẫu đơn lớn, mà đủ loại mẫu đơn còn được hai cái bánh bao phồng to kia đẩy cao lên, phảng phất như lay động trong gió, còn ngửi được hương hoa.

“Cho ta đi... Cầu người...” Phủ người xuống, dùng sức trút bỏ tiểu y, Tĩnh Khuynh dùng sức mút lấy cở cổ Oản Oản, cảm thụ xúc cảm ẩm nhuận kia, da thịt trên toàn thân cũng sập lên, muốn hòa chung thành một thể.

Oản Oản cười đùa cởi bỏ trung khó trung y (quần lót trong), hai đùi tròn nhẵn trắng nồn câu lên vòng hông của Tĩnh Khuynh. Phần thịt mềm trong bắp đùi cọ sát lên thắt lưng mẫn cảm của Tĩnh Khuynh, mỗi một tiếng mang theo hơi thở dốc thom tho của nữ tử thiếu chút nữa đem Tĩnh Khuynh đắm chìm vào. Một đôi cánh tay như ngọc ôm lấy nam tử như yêu nghiệt trước mắt này, muốn càng gần hơn thấy rõ đôi mắt hấn, lại không nghĩ tới chỉ một cái liếc mắt, liền lại một lần nữa bị hấn mê hoặc thật sâu, giống như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn vậy: tìm đập như nổi trống.

“Ta muốn nàng, Oản Oản...” Giống như bị mê hoặc, Tĩnh Khuynh từ cổ Oản Oản một đường hôn đến bầu ngực mềm mại, nơi khác với nam tử kia, tán

ra mùi hương phảng phất, trong tay nắn bóp phần đầy đặn không thể một tay nắm hết, nơi kia nhịp nhàng nảy lên theo hô hấp, thiếu chút nữa khiến Tinh Khuynh tiết hóa.

“Um...” Chuyện nam nữ, mặc dù Tinh Khuynh vẫn là tân thủ, nhưng ở phương diện kỹ thuật miệng, Tinh Khuynh cũng không xa lạ, sau một hồi dạo đầu, ngay cả Oản Oản cũng không thể không thừa nhận, Hưởng Quân Viên phục vụ quả nhiên không phải bình thường.

Cảm nhận được cánh hoa của mình chảy ra nước mắt, Oản Oản nâng mông lên, dùng bộ phận non kia nót cọt xát lên phần nam tính của Tinh Khuynh, còn chưa cọt được vài lần, bộ phận kia của Tinh Khuynh liền lại lớn thêm vài phần, lập tức không nhẫn nại được nữa, tìm đúng vị trí, liền vọt vào, sau đó, hai người cùng phát ra tiếng rên ngấm thõa dài thỏa mãn.

Tinh Khuynh thấy bản thân muốn điên rồi, tuy rằng trước kia hắn cũng từng làm chuyện tình ái này với Oản Oản, nhưng ngoại trừ lần đầu tiên uống say ra, còn lại vài lần đều bị vẩy vào giai đoạn sơ soạn. Hôm nay làm càn như vậy, cũng là chưa bao giờ từng có. Cánh hoa nhỏ nhỏ kia như thứ vũ khí sắc bén siết chặt lấy hắn, dường như muốn đem sắt thép biến thành ngón tay mềm, khi thì thông sướng, khi thì chặt chẽ, loại cảm thụ muốn phóng thích, lại luyến tiếc phóng thích này, càng làm cho hắn thêm trầm mê. Loại cảm giác này, là hắn ở trong Hưởng Quân Viên bao nhiêu năm cũng chưa từng được thể nghiệm, hắn khi đó, thậm chí muốn được người bảo hộ trong ngực, được người che chở yêu thương, được người áp ở dưới thân. Nhưng hôm nay, hắn lại muốn bảo hộ nữ nhân trong lòng này, che chở yêu thương cả đời, vĩnh viễn cũng không buông tay.

Oản Oản cũng cực ít được cảm thụ qua màn tình ái ‘có yêu có dục’ này. Biết bao nhiêu kiếp làm người, nàng đều ở trong cảm xúc thù hận phản bội cùng với bảo toàn sinh mạng mà làm chuyện này. Nhưng lúc này thì không giống vậy, nàng muốn ôm chặt lấy nam nhân này, nàng cũng muốn bao dung cả nam nhân này, không cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm.

“Tinh Khuynh...” tiếng gọi say mê khiến Tinh Khuynh thất thần.

Oản Oản gọi lên một nụ cười giảo hoạt, dưới thân dùng sức một cái, khiến Tinh Khuynh đau xém chút kêu thành tiếng, sau đó là một loạt động tác xô đẩy đầy kỹ xảo. Tinh Khuynh chống đỡ không xong, ngửa đầu nằm ngửa ra. Oản Oản nương theo lực mà nhào người ngồi lên, một mái tóc đen bóng xoa tung trên thân thể trắng nõn của nàng, đóa hoa mai trước ngực lúc ẩn lúc hiện, theo động tác của Oản Oản, mà nhịp nhàng nảy bật.

“Tinh Khuynh... để ta áp chàng một lần đi...” đầu ngón tay câu lên cảm nam nhân nằm trên sạp, Oản Oản chu đôi môi đỏ mọng, làm nàng cười nói.

Tinh Khuynh ánh mắt càng thêm mê mang, gương mặt điểm lệ như say, đưa tay nắm chặt bờ hông Oản Oản, mấp máy môi nói: “Được...”

“A... A... Nhanh chút... Ô um... Ta còn muốn...”

“Ô um... Oản Oản... Nàng...”

“Đừng có ngừng a...”

Nghiêm Chính ở tại phòng khách, trên đầu gần như muốn bốc khói, hắn vài lần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng đang là ban ngày ban mặt a. Nhưng ngoài miệng lại không dám nói, đành phải cúi gằm đầu thật thấp, đầu toát đầy mồ hôi.

Đứng phụng bời bên cạnh hắn trong phòng khách là Tử Hộ, trước đây nàng vẫn luôn làm việc trong Tầm Hương lâu, chuyện như vậy, nàng đã sớm tập mãi thành thói quen, trong lòng chẳng những thấy không có gì là không ổn, ngược lại còn cảm thấy phu nhân nhà mình được sủng ái đó là chuyện lớn to cỡ trời a.

Bên trong lại là một phen dây dưa, đương lúc Nghiêm Chính nghe thấy âm thanh có người gạt đồ hết đồ vật trên sạp hay trên bàn xuống mặt đất, nam tử độc thân còn chưa thành thân như hắn lúc này thật sự là không nhịn được nữa, xoay người ôm quyền hướng tới Tử Hộ, liền bước nhanh ra ngoài, có một số việc, vẫn nên ngày mai báo lại cũng kịp.

Tử Hộ xoay người nhìn bộ dáng chạy trốn chết của nam hài kia, hơi hơi cong môi, cũng không đi quấy rầy chủ nhân, ngược lại đi theo Nghiêm Chính chậm rãi đi ra phòng chờ.

...

Nắng ấm mùa đông, cánh cổng phía đông của Nam Đô mở rộng, bốn phía đều đứng đầy binh lính mặc khôi giáp, những người không có phận sự đều bị đuổi hết qua một bên. Bách tính quần chúng không rõ tình hình hỏi han suy đoán lẫn nhau, lại vẫn không chịu rời đi, chỉ đứng từ xa, nhón chân ngóng nhìn ra xa. Chỉ chốc lát sau, đầu tiên là một tiểu đội binh lính cưỡi ngựa chạy vào từ cổng Đông, trong miệng hô lớn: “Xa giá của Duệ An hoàng tử! Tránh đường!”

Dân chúng một mảnh xôn xao ồ lên, nguyên bản đám người sắp tán đi cũng dần dần tụ tập lại, chọn nơi có địa thế khá cao mà đứng, làm cho hai bên đường lớn giống như chợ vậy. Sau đó, đại khái qua thời gian tầm một chén trà nhỏ (5 phút), hai trăm đoàn người nghi thức nâng ô che màu vàng, cờ vàng, trong đó có nam có nữ, thân mặc y phục nghi thức, diện mạo nghiêm túc, hù dân chúng phải để thấp thanh âm, không còn ồn ào chen chúc như vừa nãy nữa.

Chờ hai trăm người của đoàn nghi thức đi qua, lại là một trăm người của đoàn nghi thức cầm đao, thanh đao dưới ánh mặt trời chói lọi, thế nhưng còn mang theo sát khí, tựa hồ có chút bất đồng với đoàn nghi thức của những hoàng tử Nam Đô, nhưng về phần bất đồng ở điểm nào, những dân chúng thấp cổ bé họng quê mùa như họ lại không nói rõ được. Bởi vì Duệ An hoàng tử vẫn còn là hoàng tử, mặc dù có phong hào, lại chưa được phong vương, càng không có đất phong, cho nên trong đoàn nghi thức chỉ có nghi đao, cũng không có nghi hoàng*, ban kiếm này ọ. Nhưng, mặc dù không có những thứ này, khi đội nghi đao đi qua hết, một trăm người trong đội kỵ binh đi theo phía sau, cũng đủ cho dân chúng tán thưởng. Chỉ thấy một trăm kỵ binh

kia, bên dưới đều cười loại ngựa thống nhất chỉ có của Thần quốc, đen bóng to lớn, bồm ngựa đầy rậm cũng theo gió bay lên, tứ chi rắn chắc mạnh mẽ luân phiên chạy qua, để lại bụi mù cuốn cuộn trên đường phố Nam Đô.

(* nghi đao: đoàn nghi lễ cầm đao; nghi hoàng: đoàn nghi lễ cầm hoàng/ hoàng [璠]: một loại binh khí cổ xưa) “Mau nhìn xem! Loạn giá của hoàng tử!” Ngay tại lúc ánh mắt mọi người đều bị một trăm con tuần mã kia mê hoặc, chợt nghe một tiếng kêu to của tên tiểu tử nào đó, lúc này mọi người mới quay đầu lại, nhìn về phía cổng đông.

Ở Khởi quốc, xa giá của hoàng tử cũng đều có quy chế, bình thường dẫn đầu đều là xe ngựa tùy thị, từng có một lần Khởi quốc thiếu ngựa, còn dùng xe bò dê chạy qua, hiện nay xa giá trong cung đều vẫn dùng dê thay thế như cũ, có thể thấy được ngựa ở Khởi quốc khan hiếm cỡ nào. Nhưng Duệ An hoàng tử hiển nhiên không thiếu ngựa, ngay cả xe ngựa tùy thị đều là song mã, dùng loại ngựa Bắc Hồ - là loại thượng hạng ở Thần quốc, càng đừng nói đến tự xe của hoàng tử dùng tới bốn con tuần mã, kéo theo chiếc xe ngựa rộng lớn phủ màn xe vàng óng ánh, một đường vừng vàng chạy qua. Một hàng này, dân chúng cố ý đếm qua, ước chừng có bảy bảy bốn mươi chín chiếc, mặc dù không bị kịp để vương có chín chín tám mươi một chiếc, nhưng đoàn xe ngựa kia lại càng khoe khoang hơn vài phần tôn quý.

Đội đoàn xe ngựa đi hết, sắc trời đã qua giữa trưa, theo sau xa giá là một đội năm mươi kỵ binh, còn sót lại đi theo sau là đoàn người nghi thức, gió ô vàng, cờ vàng, như vậy đếm kỹ lại một lần. Duệ An hoàng tử vào đô thành, cư nhiên dẫn theo không hơn bốn trăm người, còn chưa tính cả người ngồi trong xe, có thể thấy được ân sủng của đương kim hoàng thượng đối với người này.

Loan giá trực tiếp thẳng hướng đến phủ hoàng tử, phủ Duệ An hoàng tử được xây ở cánh tây hoàng cung, ban đầu vốn là nơi ở của họ hàng thân thuộc ở thời của tiên hoàng, nhưng đến hiện nay, dòng họ suy tàn, có nhiều người đã không còn sống, nên không có nhiều phòng ở. Lần này Duệ An hoàng tử trở về, hoàng thượng vung tay hào phóng, liền đem nơi ở vốn từng của Uẩn vương - bảo đệ của tiên hoàng, ban cho Duệ An hoàng tử, khiến triều đình một mảnh sợ hãi thán phục. Phải biết rằng hiện nay tất cả hoàng tử không có đất phong đều ở tại cánh đông của hoàng cung, phòng ốc ở nơi đó mới được xây cất, diện tích không lớn, cũng không xa hoa như dãy nhà cũ. Nhưng hôm nay chỉ có một mình Duệ An hoàng tử ở tại cánh tây, khiến cho không ít người ngẫm tính toán trong lòng.

Trên cửa phủ Duệ An hoàng tử, tên phủ không phải như trên sổ dâng lên, ngược lại treo tấm bảng “Thương hải nhất tức” khó hiểu, dờ dờ ương ương. Lúc này người trong phủ đã sớm nhận được tin, ở cửa hông nhìn ra xa, vừa thấy đoàn nghi thức, lập tức mở rộng cánh cửa Thủy hoa môn*, loạn giá của hoàng tử trực tiếp đi vào phủ. Còn đoàn nghi thức, trừ bỏ kỵ binh ra, đều phải chạy tới trong cung để bẩm báo lại công việc.

(*cửa thủy hoa: cửa nỏ tua, một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trở son màu)

Sau khi đoàn xa giá tiến vào cửa chính, liền dựa theo cấp bậc khác nhau mà chia ra đi vào, nhóm đầu tó vừa mới vào cửa liền lui quỳ xuống, cung nghênh xa giá hoàng tử, mà thứ phu nhân cùng lương để thì đi theo sau xa giá của hoàng tử, sau khi đi vào nhị môn nội viện, mới xuống xe, quỳ gối một bên, chờ hoàng tử phân phó.

Oản Oản cùng Tinh Khuynh ngồi chung một xe, vén rèm lên nhìn hai nữ nhân quỳ trên mặt đất một cái, ngay cả nói cũng lười nói, đưa cho Tử Hộ một ánh mắt, Tử Hộ lập tức nói vài câu ở bên tai Đào Diệp, sau đó Đào Diệp gật gật đầu, vén màn xe lên, hô ra bên ngoài: “Điện hạ có lệnh, đều tự giải tán đi.”

Vốn đang quỳ trên mặt đất, Vương thị vừa nghe liền tức giận, Bảo thứ phu nhân kia cư nhiên lại có thể ngồi cùng xe với hoàng tử, ngay cả truyền lời cũng không sai tùy thị, nàng không phục vừa định kêu la, lại nghĩ tới mệnh lệnh của Tinh Khuynh ở trên đường, liền sụp xuống, quỳ lạy lĩnh chỉ. Sau đó, chờ xe của Tinh Khuynh chạy tới chính viện, mới chậm rãi bò lên, hừ lạnh một tiếng với Mạnh lương để đang nhu thuận cúi đầu hạ mắt, rồi quay đầu vịn tay nha đầu, đi đến viện của nàng. Phía sau nàng, Mạnh lương để vẫn cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

“Lương để... nàng ta...” nha đầu tùy thị bên người Mạnh thị bất mãn nói, lại bị Mạnh thị dè tay lại, kéo nàng đi đến tiểu viện của mình.

“Nói ít nghe nhiều.” Mạnh thị thấp giọng dặn dò, lại liếc mắt nhìn theo bóng lưng Vương thị, âm thầm lộ ra vẻ giễu cợt.

***

MTY: ta đi chết đây, lần đầu tiên edit một chương H như vậy, phải dò từng chữ đầy bờ ngõ a... (T^T)

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75

edit + beta: Mạc Thiên Y

Duỗi lưng một cái, Oản Oản xoa xoa vòng eo đau nhức, thàn than Tinh Khuynh thật sự là “ăn tùy biết vị”*, dọc trên đường đi ép buộc nàng không ít. Miễn cưỡng đứng lên, để Tử Hộ hầu hạ rửa mặt xong, lại nhìn nhìn đứa con trai đã hơn một tháng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia một cái, mới

để bà vú bế con ra ngoài.

(* ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon)

Cầm đĩa gấp một khối bánh phu dung, ăn từng chút một, Oản Oản kéo kéo vòng tay ngọc bích trên cổ tay, đưa mắt nhìn Từ Hộ một cái nói: “Tất cả đã bố trí xong cả rồi chứ?”

Từ Hộ gấp đồ ăn cho Oản Oản, mới cười nói: “Nơi này của chúng ta khẳng định đã ổn thỏa, còn những viện khác, cũng không đáng cho chúng ta dụng tâm.”

Oản Oản cầm khăn chấm chấm môi, nuốt điềm tâm trong miệng xuống, vẻ mặt vừa thay đổi liền nói: “Vây cũng đúng, bất quá tốt xấu gì cũng không thể không nắm rõ được.”

Từ Hộ buông đĩa xuống, khom mình hành lễ nói: “Vâng.” Sau đó lại nói: “Ngoại trừ Vương thứ phu nhân và Mạnh lương để ra, còn có hai mươi gia nhân (người nhà) điện hạ lúc trước thu nạp đến, cùng với thanh khách* ba mươi người.”

(*thanh khách: khách khứa là thanh niên, người trẻ làm khách)

Oản Oản húp một ngụm cháo, nhìn không được chăm biếm nói: “Thanh khách thể mà lại còn nhiều hơn so với gia nhân, Thất lang cũng thật đủ ý tứ, sợ người khác không biết hân thích nam nhân sao, đám người Xuân Thiều cũng tính vào luôn sao?”

Từ Hộ vội đáp: “Nào dám, mấy vị lang quân kia đều được phân viện riêng, còn Mặc Thiển và Trục Yên lang quân đều chưa riêng ra.”

Oản Oản nuốt miếng đồ ăn xuống, gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều thêm, chỉ tiếp tục ăn sáng cho xong.

Ăn sáng xong, Oản Oản cầm lấy một quyển thẻ tre lên đọc, đây là Tình Khuynh cố ý tìm cho nàng, trên đường buồn chán, nàng ghi chép dý ký hoặc giảng đạo các loại sách linh tinh, lại có tình thích đọc mấy loại sách siêu nhiên loạn thần này, mặc dù có vài chuyện xưa đọc dọa người, cũng còn muốn lên lên tiếp tục xem, khiến Tình Khuynh cười hoài. Bây giờ họ đã chuyển vào phủ hoàng tử, coi như là đã có nơi ở cố định, không còn “lưu lạc đầu đường xó chợ” nữa, nàng cũng có thời gian vui vẻ rảnh rỗi, để bản thân thả lỏng một chút.

Nhưng với mới đọc được nửa ngày, Đào Diệp ở ngoài cửa đã báo lại nói: “Hồi phu nhân, ma ma quản sự nội viện đến cầu kiến phu nhân.”

Oản Oản nhăn mày, đầu cũng không nâng, nói: “Tôn ma ma có chuyện gì?”

Về mặt Đào Diệp cũng dấy oán giận nói: “Không phải là Tôn ma ma, là ma ma mà Hoàng hậu từ trong cung phái tới, hẳn là để nhận công việc nội viện rồi, khiến Tôn ma ma không có chỗ đi.”

“A?” Oản Oản cầm sách, không nhanh không chậm nói: “Đây đúng là ta sợ sót, không nghĩ tới Hoàng hậu điện hạ lại ưu ái điện hạ chúng ta như thế.”

Đào Diệp nhìn vẻ mặt bình tĩnh ung dung của Oản Oản, khó hiểu nói: “Phu nhân...”

Oản Oản phát phát tay, vòng tay trên cổ tay hơi chớp lên.

“Bảo vị ma ma trong cung kia tiến vào đáp lời đi, về phần đám người Tôn ma ma, đều điều đến trong viện chúng ta đi, phân vài người đến chỗ Xuân Thiều, Liên Âm đi. Người vốn quản lý phòng bếp lớn cũng đều rút về hết, quản lý phòng bếp trong viện chúng ta.”

Đào Diệp khom người thưa vâng, có chút do dự nói: “Vây chuyện trong phủ...”

Oản Oản buông thẻ tre, trâm cài tóc tơ vàng trần châu trên đầu lắc lư, cười đến điềm tĩnh nói: “Chúng ta chỉ là thứ phu nhân, sao có thể sánh bằng đại phu nhân, đương nhiên chỉ có thể quản tốt một mẫu ba phần của bản thân mà thôi.”

Lập tức lại nói với Từ Hộ bên cạnh: “Người bảo người giám sát chặt chẽ cho ta một chút, ta muốn viện của chúng ta cùng viện của đám người Xuân Thiều, một con muỗi cũng không lọt vào được.”

Từ Hộ và Đào Diệp cùng khom người nói: “Vâng.”

“Tốt lắm, mời người vào đi.” Oản Oản nâng cằm lên, nhướn mày nói: “Mặc dù ta không chương quản phủ này, cũng không thể để lão nô này quá dễ dàng được.”

Một lát sau, Đào Diệp dẫn theo một lão nô trên người mặc áo khoác màu xanh hoa văn củ ấu (hình thoi) đi vào. Oản Oản nhìn người này cúi đầu, hai vai co lại, bước đi thông thả, không giống như là một nô bộc kiêu ngạo ương ngạnh. Nhưng dù sao người này cũng do Hoàng hậu đưa tới, chỉ sợ cũng là mặt ngoài thành thật, trong lòng lại tính kế thôi.

“Lão nô xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân.”

Lão nô kia quy củ khom người thi lễ với Oản Oản một cái, lại không làm lễ quỳ, hẳn là ở trong cung cũng có chút mặt mũi.

Oản Oản mân mê cằm, nghiêng đầu tĩnh tế đánh giá lão nô kia, trong mắt mang theo vẻ khinh thường. Mắt thấy qua tầm năm phút, lão nô kia vẫn cần

thận ti mỉ khom người bất động, ngay cả một tia mắt kiên nhẫn đều không có, đúng là cũng có vài phần xem trọng nàng.

“Miễn lễ đi.”

Lão nô lại khom người một cái, cúi đầu thối lui đến một bên, nom rõ ràng là đáng vẻ phó nô tài, lại lộ ra khí chất không kiêu ngạo không siểm nịnh, từ nô mà xem chủ, Oản Oản đã có chút lo lắng cho Tĩnh Khuynh.

“Ma ma họ gì nhỉ?” Oản Oản thăm nghĩ một chút, liền hỏi.

Lão nô kia vội trả lời: “Lão nô họ Triệu, có thể gọi lão nô là Triệu ma ma ạ!”

Oản Oản gật gù đầu, mang theo ba phần châm chọc, bảy phần bất mãn nói: “Nay Triệu ma ma đến nơi này của ta, là có chuyện lớn gì sao?”

Triệu ma ma cứng nhắc trả lời: “Vốn là việc bếp núc trong phủ xác nhận do đại phu nhân chương quản, nhưng hôm nay trong phủ chỉ có phân vị của Bảo thứ phu nhân là cao nhất, lão nô tự tiện tiến đến bái kiến, lại cả gan nói một chút chuyện trong phủ với thứ phu nhân.”

Oản Oản trong bụng cười lạnh, lời nói tuy thật dễ nghe, nhưng trái một câu thứ phu nhân, phải một câu thứ phu nhân, nhìn thì y theo quy củ, kỳ thực chính là mỉa mai bản thân, để mình biết thân biết phận. Quả thật là một bà già không dễ đối phó.

“Vậy nếu đã như thế, người liền nói một chút xem.” Oản Oản lười biếng tựa vào bàn con bên cạnh, quét mắt Từ Hộ một cái, ngầm cho phép, Từ Hộ lập tức bưng chén trà ướp hoa đưa đến trong tay Oản Oản.

Triệu ma ma quét mắt qua tư thế lười biếng của Oản Oản, lông mày theo bản năng căng thẳng lập tức giãn ra, như chưa bao giờ nhăn lại, lại thấy Oản Oản bưng loại trà tẩm thường chứ không phải là trà bột, trong lòng lại là một trận chán ghét khinh thường. Chẳng qua bà ta không lộ ra trên mặt, vẫn dùng thanh âm bình tĩnh đáp lời: “Trong phủ tổng cộng ước tính có 920 nô bộc, chia làm nhất đẳng, nhị đẳng, tam đẳng cùng với mật đẳng (cấp kém nhất). Trong đó nữ tử có 400 người, nam tử 360 người. Đây tứ nhất đẳng là nữ tử có 90 người, trong đó ma ma 40, nương tử 30, nha đầu 20. Đây tứ nhị đẳng là nữ tử có 150 người: ma ma 60, nương tử 50, nha đầu 40. Đây tứ tam đẳng là nữ tử có 200 người: ma ma 60, nương tử 80, nha đầu 60. Nữ tử mật đẳng không ít vẫn khế cầm cổ, tới tới lui lui, ước chừng 120 người. Nam tử trừ hoàng môn của trong cung phái đến 60 vị công công ra, gã sai vặt nhất đẳng 20 người, gã sai vặt nhị đẳng 40 người, tạp dịch 60 người, gã sai vặt tam đẳng 60 người, tạp dịch 80 người, mật đẳng ước chừng hơn 40 người.”

Oản Oản thăm than, quả thật là phủ hoàng tử, đây ít nhất cũng có một ngàn người rồi.

Triệu ma ma mí mắt cũng không nâng, tiếp tục nói: “Còn có 400 hộ vệ khác, vẫn chưa tính trong đó.”

Oản Oản mở nắp chén trà hoa lan bằng sứ tinh xảo ra, nhìn làn khói lượn lờ bốc lên trong không trung, hít một hơi thật sâu nói: “Có danh sách không?”

Triệu ma ma đáp: “Vì thời gian vội vàng, nhân số chỉ là sơ sơ, lại có không ít là cung nữ trong cung, sổ sách để trong cung mới dễ ghi nhớ.”

Nghe qua như có chút đạo lý, nhưng Oản Oản cũng không tin, lão nô này có thể nói kỹ lưỡng số lượng người trong phủ như thế, nói vậy sớm đã có tính toán, còn chờ lên cái danh sách gì đó, đơn thuần là thấy nàng mới đến nên gào to, hù nàng tuổi nhỏ mà thôi. Bất quá Oản Oản cũng không nóng nảy, bên trong phủ này nhiều người như vậy, mật thám của ai cũng đều có, nếu không thanh lý sạch sẽ trước khi Tĩnh Khuynh tiếp nhận, nàng còn sợ nóng tay, không bằng từ từ lên kế hoạch.

“Vậy tiền bạc trong phủ thì sao?” Oản Oản cố ý nhử mồi, làm như đề nấn tức giận trong lòng, lại hỏi tiếp.

“Hồi bẩm thứ phu nhân, trong phủ lương tháng nhất đẳng ước chừng là mười hai thạch, chính là dựa theo công việc phân công khác nhau, ma ma hoặc là gã sai vặt bên người cũng có thể được thêm nửa quyền (khoảng 5 thạch), lương tháng nhị đẳng ước chừng là tám thạch, lương tháng tam đẳng khoảng ba thạch, mật đẳng dựa theo khế bán mình mà định lương. Chỉ là khi phát lương tháng cũng có thân sơ (thân và xa), thứ phu nhân cảm thấy nơi nào quan trọng, cũng có thể phát nhiều hơn, cho thấy thân cận hơn.” Triệu ma ma không chút giấu giếm, thậm chí hơn vài câu chi điểm Oản Oản một chút, lại nói: “Bất quá, đại bộ phận cung nữ, công công trong phủ, tiền tiêu vật hàng tháng đều là theo hoàng môn hoặc nội vụ quyết định phân phát, trong phủ không nên phát riêng. Và lại bổng lộc của điện hạ khoảng hơn một ngàn thạch, ngày thường trong cung cũng sẽ có chút ban thưởng.”

Oản Oản nhẩm tính một chút, giá cả lương thực của Khởi quốc, ước chừng một thước thạch có thể đổi không đến một lượng bạc, ngàn thạch ước chừng chưa đến một ngàn lượng, mỗi tháng xấp xỉ hơn 80 thạch. Quả thật cũng không xem là người có tiền. Nghe nói lương tháng của cung nữ trong cung mỗi tháng cũng có hơn hai mươi thạch, vào phủ hoàng tử ngược lại thiếu đi. Lại nói lương bổng của phu nhân trong cung hơn hẳn người thường là năm ngàn thạch, mỹ nhân cũng được hai ngàn thạch, ngược lại so với nhị tử chính thức của Hoàng đế còn cao hơn. Khó trách có một vài hoàng tử có tâm tư đều muốn phong vương đi đến đất phong của mình, đồ thành quả thật không phải nơi để làm giàu a.

“Như vậy, ta nhớ rồi, có sổ sách không?” Oản Oản không chút để ý uống trà, khoe mắt hướng đến cái đĩa son mài* đã được đặt trên bàn con.

(* đĩa son mài)

Triệu ma ma dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Còn thỉnh thứ phu nhân thứ tội, sổ sách vẫn chưa sửa sang lại đâu...”

RẦM—, một cái đĩa son mài chột quãng ngã ở dưới chân Triệu ma ma, dù là người có tâm tư trầm ổn như Triệu ma ma cũng sợ hết hồn, nhanh chân nhảy lùi lại, kích động nhìn về phía Oản Oản.

“Ta muốn danh sách, ngươi không có thì cũng thôi đi, sổ sách cũng không có nốt? Bổng lộc hàng tháng trước khi chúng ta đến đây thì tính thế nào? Có phải ngươi muốn lừa gạt bốn phu nhân hử?” Oản Oản đập một cái lên bàn con, gío tay chỉ vào Triệu ma ma quát lớn, vẻ mặt tràn đầy giận dữ.

Cùng với chiếc đĩa sơn mài, Tử Hộ vội quỳ rạp xuống, cúi đầu không dám lên tiếng.

Bản thân một chút, Triệu ma ma đã khôi phục như lúc ban đầu, vội khom người nói: “Thỉnh thứ phu nhân bớt giận, đây là quy củ trong cung, lão nô cũng không có cách nào.”

“Ý của ngươi là nói, phủ hoàng tử chúng ta lớn như vậy liền phải nắm trong tay lão nô ngươi rồi hả?” Oản Oản thờ phỉ phò, nổi giận dưng dưng quát.

Triệu ma ma vẫn bộ dạng “lợn chết không sợ nước sôi” như trước, mặt không biểu cảm nói: “Còn thỉnh thứ phu nhân thứ tội, đây là ý chỉ của Hoàng hậu điện hạ, lão nô không dám làm trái. Hơn nữa thứ phu nhân tuổi còn trẻ, lại vừa thai nghén Nhị vương tử, còn mong bảo trọng nhiều hơn chút.”

Trong lòng Oản Oản mặc dù không giận dữ giống như mặt ngoài, nhưng cũng rất không thoải mái, lão nô này đúng thật là thủ đoạn. Thấy mình giận dữ ra mặt, liền ngay cả chút khom người cũng không tha, trực tiếp dùng Hoàng hậu ra áp chế. Xem ra một nữ tử ti tiện đến từ Thần quốc như mình, không lọt vào được trong mắt Hoàng hậu cùng đám nô tài này rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng cư nhiên cũng không giận nữa, sắc mặt càng thêm lộ vẻ tàn khốc.

“Nếu bốn phu nhân không quản được ngươi, thì cũng có người quản được ngươi, thế thì, ngươi đi ra ngoài quỳ cho ta. Hoàng hậu điện hạ cũng không nói ngươi có thể không để ý tôn ti mà ở chỗ bản phu nhân phát ngôn bừa bãi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

“Nàng bắt bà lão kia quỳ như vậy? Không sợ Hoàng hậu trị tội nàng sao?” Tĩnh Khuynh cầm lấy một quả nhân bỏ vào miệng nữ tử trong lòng, khuôn mặt đầy ý cười nhìn không ra một tia lo lắng.

Oản Oản bĩu môi ăn quả nhân, ngắm vòng tay trên cổ tay, cười lạnh nói: “Không như thế, tên gọi kiêu căng của ta từ đâu mà ra?”

Tĩnh Khuynh yêu chiều điểm một cái lên mũi Oản Oản, bó tay nói: “Nàng a...”

Oản Oản nhướn mày một cái, cười đến lãnh điểm đoạt nhân (đẹp lạnh lùng mê người), bàn tay Tĩnh Khuynh vuốt tóc nàng khựng lại, ánh sáng ngọc trong đôi mắt tối sầm lại, liền cúi đầu, chỉ chốc lát sau, hai người liền lẫn trên sạp, phát ra tiếng rên ngâm lam người xấu hổ.

Sắc trời hơi tối, trong không trung hiếm khi lại nổi tuyết, Triệu ma ma một thân một mình bên ngoài chính phòng, sống lưng thẳng tắp, hai tay buông xuống, đầu hơi thấp, không nói một tiếng, chỉ là sắc mặt hơi biến xanh, có vẻ quỳ đã lâu. Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân đạp lên tuyết, Triệu ma ma vẫn không ngừng đầu, cố gắng quỳ như trước.

“Vị ma ma này ở đây là...” Một giọng nói mềm mại vang lên trên đầu Triệu ma ma.

Triệu ma ma khẽ nhú mày, nhìn vạt váy màu trắng trước mặt, thành thật đáp lời: “Lão nô họ Triệu, vì mạo phạm Bảo thứ phu nhân nên bị phạt ở đây.”

“Nhưng ma ma tuổi lớn như vậy, thật làm cho người ta không đành lòng.” Như có thương hại than một tiếng, nữ tử kia thế mà cởi bỏ áo choàng của mình khoác lên người Triệu ma ma.

Đại a đầu đứng bên cạnh không nhận được lời: “Lương đế, không nên làm vậy.”

Triệu ma ma rất bình tĩnh, vẫn không nhúc nhích nói: “Lão nô chấp nhận chịu phạt, thật sự không dám đương nổi sự quan tâm của lương đế.”

Mạnh lương đế lại không cảm nhận được Triệu ma ma lạnh nhạt, hơi ưu sầu thở dài: “Trên đời này, có rất nhiều người khổ cực, ta bất quá chỉ nhắc tay chi lao thôi, Triệu ma ma không cần để trong lòng.”

“O, thế nào lại gặp? Điều này sao?”

Triệu ma ma vừa định đáp lời, chợt nghe có một đoàn người đi đến từ một hướng khác. Đi đầu vịn tay nha đầu, dáng người đung đưa, trên người mặc áo khoác bằng gấm màu xanh sáng lấp lánh đi tới, một đầu đầy châu toa khiến ngày tuyết mưa âm u nặng nề tăng thêm vài phần màu sắc, đối lập rõ ràng với Mạnh lương đế chỉ cài vài cây trâm bạc, một thân áo tơ trắng.

“Thiếp xin thỉnh an thứ phu nhân.” Mạnh lương đế thấy rõ người tới, vội mang theo nha đầu khom mình hành lễ nói.

Vương thị nhìn bộ dáng cúi mi buông mắt của Mạnh thị, mặt đầy khinh bỉ, Bảo thứ phu nhân nằng tạm thời đầu không lại, một lương để nhỏ nhỏ như vậy nằng có thể không bắt bề được sao? Vì thế, Vương thị đi một vòng quanh Mạnh thị, chắc lười nói: “Nhiều ngày không gặp, nhan sắc muội muội tăng lên không ít a.”

Mạnh thị vội vàng cúi đầu, khiêm tốn nói: “Thiếp tư chất bỏ liễu (thủy dương, cây cỏ), không dám xưng hai chữ ‘nhan sắc’.”

Vương thị cong môi, theo bản năng nâng nâng búi tóc trụy mã cắm đầy trâm vàng châu thoa, lại khinh thường nhìn bộ dáng thanh đạm giản dị của Mạnh thị. Ngẫm lại lúc còn trong hoàng cung Thần quốc, nữ nhân này thân phận ti tiện, vô thanh vô tức được đưa vào, không nghĩ tới, trong một đám người tiến cung, chỉ có một mình nằng ta còn sống, lại còn có con. Không không biết là nằng ta vận khí tốt, hay lại là một con ác lang khoác lên tấm da dê bên ngoài.

“Người tới đây có chuyện gì?” Vương thị liếc nhìn Triệu ma ma quỳ trên đất, biết rõ còn cố hỏi.

Mạnh thị vội đáp lời: “Thiếp vốn định đến thỉnh an Bảo thứ phu nhân, đúng lúc phu nhân không có ở trong phòng, liền muốn trở về viện.”

Vương thị chớp chớp mắt, trong lòng cười lạnh, ai cũng đều biết nữ nhân kia đã sớm miễn cho các nằng thỉnh an, huống chi bây giờ đã muộn rồi, còn thỉnh với an cái gì, đơn giản là muốn mượn danh thỉnh an, đi thăm điện hạ, hoặc là biết được tin tức, muốn lấy lòng người được Hoàng hậu Khôi quốc phái tới thôi.

“Vậy thì người liền trở về đi.” Hôm nay không phải là lúc lấy Mạnh thị ra trút giận, Vương thị rất hào phóng vẫy tay nói.

Mạnh thị khom người, dư quang liếc qua tấm áo choàng đã rớt xuống từ trên người Triệu ma ma, mâu quang chột lóe một cái, ngoài miệng lại đáp: “Dạ.” Rồi sau đó, liền mang theo bọn nha đầu lui tới con đường trở về.

“Từ Hộ tỷ tỷ.” đứng trong một góc nhìn hồi lâu, Tào Diệp thấy Mạnh thị đã đi, liền cẩn thận kêu.

Từ Hộ hai tay đặt trên bụng, xem một màn kịch khôi hài này, lại nhìn theo bóng lưng phảng phất như tịch liêu của Mạnh thị, cùng với nụ cười đắc ý của Vương thị, cười lạnh nói: “Được rồi, tuyên chỉ đi thôi.”

Tào Diệp cúi đầu nói: “Vâng.”

Sau đó, Từ Hộ giả vờ như vừa mới đến, mang theo Tào Diệp cùng Hạnh Diệp từ trong góc lặng yên đi ra, đập lên nước tuyết, chậm rãi đi tới.

“Nô tỳ xin thỉnh an thứ phu nhân.”

Tâm tình Vương thị vốn đang rất tốt, sau nhìn thấy đám người Từ Hộ đang đến, lập tức liền xụ mặt xuống, lại không nên hiện ra mặt, chỉ gật gật đầu, xem như đáp lời.

“Nô tỳ tới tuyên ý chỉ điện hạ.” Thấy bộ dạng Vương thị tức giận, Từ Hộ cũng lười lãng phí thời gian, liền mở đầu nói.

Vương thị vừa nghe hai chữ ‘điện hạ’, mặt liền sáng lên, nhanh chân bước tới, gấp gấp nói: “Điện hạ nói gì?”

Từ Hộ áp chế chế cười trong lòng, khom người đáp lời: “Bảo thứ phu nhân vừa sinh, thể chất suy yếu, cần tĩnh dưỡng, ngày sau không cho bất luận kẻ nào tùy tiện quấy rầy, sau này hết thấy công việc của phủ hoàng tử, tạm thời giao cho Triệu ma ma quản lý.”

Cõi lòng Vương thị vốn đang đầy hy vọng, sau khi nghe Từ Hộ nói xong liền dập tắt, sau nghĩ lại một chút hàm ý trong lời nói, đúng là có vài phần ý nói Bảo thứ phu nhân bị cấm túc, liền khiến nằng lại một lần nữa vui mừng hẳn lên, bất luận như thế nào, tuy rằng trước mắt nằng không hầu hạ điện hạ, nằng cũng không muốn cho người khác nhanh chân đến trước.

“Điện hạ bảo chúng nô tỳ đem lời xin lỗi của phu nhân đến tạ lỗi Triệu ma ma, phu nhân tuổi còn nhỏ, mong ma ma đừng để bụng.” Từ Hộ tự mình tiến lên, cùng hai người Tào Diệp nâng Triệu ma ma dậy, lập tức có tiểu nha đầu bên cạnh đi tới bụng dù cho họ.

Triệu ma ma nhìn bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ của Từ Hộ, trong lòng thầm khen, tuy nói đây là điện hạ ngại Hoàng hậu uy hiếp phạt Bảo thứ phu nhân, nhưng đến truyền lời cũng là người bên cạnh Bảo thứ phu nhân, có thể thấy được hoàng tử điện hạ cũng không lãnh tâm với Bảo thứ phu nhân, ngược lại có ý muốn lấy lòng hai bên, khó trách nữ tử kia cậy mạnh như thế. Chẳng qua, trong cung là nơi có nhiều thay đổi, cũng không biết nữ tử thoát nhìn kiêu căng ngay thẳng này, có thể trụ được bao lâu. Hoàng gia chính là nơi không chấp nhận được tình nghĩa lâu dài nhất.

“Điện hạ đã phái người đi mời thái y rồi, ma ma trở về hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.” không nhìn ra được Triệu ma ma suy nghĩ điều gì, Từ Hộ cẩn thận đỡ Triệu ma ma lên liền trúc đã chuẩn bị trước, bảo mấy ma ma to khỏe nâng người trở về.

Từ Hộ nhìn liền trúc đi càng xa dần, sau đó xoay người, cúi người nói: “Nô tỳ còn phải trở về phục lệnh, mong thứ phu nhân thứ lỗi nô tỳ tiếp đón không chu đáo.”

Tuy rằng không bắt chuyện được với Triệu ma ma, nhưng bởi vì Bảo thứ phu nhân bị phạt, tâm tình Vương thị phá lệ vui sướng, cũng không khó xử, cao ngạo hất cằm lên, vịn tay nha đầu, tùy ý nói: “Đi xuống đi.”

“Dạ!”

Gian phòng kế của chính viện, trong buồng ngủ, dường như vừa trải qua một màn tình ái nóng như lửa vừa được bình ổn lại. Oản Oản thân mình trần trụi, nửa người dựa vào lồng ngực trắng nõn của Tinh Khuynh, nam nhân này gần đây hình như gầy đi, khiến nàng rất đau lòng, nhưng cũng biết bản thân bất lực. Nay bọn họ vừa đến Khởi quốc, hết thảy vẫn chưa biết gì, trong lòng Tinh Khuynh cũng sợ có người theo dõi, ngày thường đều trốn trong thiên phòng giả vờ dưỡng thương, ngay cả Xảo Biện tiên sinh cũng không dám đi gặp, sợ lộ ra dấu vết, chộc cho con cáo già Thừa tướng kia có điều để phòng.

“Thánh nhân hôm nay sai người đến.” Tinh Khuynh tựa vào đầu giường, vuốt ve tấm lưng trần bóng loáng của Oản Oản, giọng nói mang theo tia tình ái ấm muội chưa lui, khàn khàn nói.

Oản Oản dùng cái trán cọ cọ cảm Tinh Khuynh hỏi: “Là muốn kêu chàng vào cung sao?”

Tinh Khuynh cúi đầu hôn lên trán Oản Oản một cái, nói: “Ông ta mới không muốn, chỉ là tặng tên cho đứa bé.”

Oản Oản vừa nghe vậy, tức giận nói: “Không phải chàng nói đặt tên cho con rồi sao?”

Từ khi con trai ra đời, Tinh Khuynh yêu thương như châu như bảo, ngay cả cái tên cũng kéo dài hồi lâu, chỉ sợ đặt không ổn, đoạt phúc khí đứa nhỏ, ai ngờ Tinh Khuynh do dự, để cho Hoàng đế Khởi quốc tranh thủ thời gian, thế rồi cũng hạ chỉ định tên cho đứa bé.

Tinh Khuynh cũng cảm thấy trong lòng không dễ chịu, nhưng hiện nay thế yếu người ít, không lẽ vì cái tên mà vào cung tranh biện, cũng may Thánh nhân đặt tên tự cũng không tệ, nên cũng tạm chấp nhận dùng. Chỉ là tự đáy lòng thấy có lỗi với nữ nhân trong lòng. Bọn họ một đường đến đây, đều là bị người đè ép, mặc dù từ tiểu quan trở thành hoàng tử, hân vẫn bị Hoàng đế và Hoàng hậu đè đầu cưỡi cổ, thậm chí Thừa tướng cũng có thể cho hân xem ba phần sắc mặt. Nghĩ đến đây, tâm tình càng sa sút.

Trước nay Oản Oản đều rất biết nhìn sắc mặt người khác, vừa thấy ánh mắt Tinh Khuynh lộ nét cô đơn, vội thu lại bất mãn với Hoàng đế, vỗ sống lưng Tinh Khuynh, làm bộ hiểu kỳ nói: “Vậy bệ hạ đặt tên gì?”

Tinh Khuynh cười khê, ôm chặt Oản Oản, thấp giọng nói: “Con của chúng ta tên là Lâu Kiều Lân, con của Vương thị kêu Lâu Kiều Húc.”

Oản Oản nhăn nhó cái mũi xinh xắn, ngẫm chế giễu vị Hoàng đế này quả thật không đặc tội được, một cái đại biểu thái dương, một cái đại biểu thủy thú* (kỳ lân). Không biết trong lòng ông ta nghĩ gì. Nghe nói đứa con trai hân yêu thương nhất chính là con của Hàn mỹ nhân – Lâu Bát lang, phỏng chừng chưa tới một hai năm, đứa trẻ kia sẽ thành hôn, cũng không biết con hân, vị Hoàng đế kia sẽ đặt cho cái tên gì. Nhớ ngày đó, bởi vì có liên quan đến Thái hậu và Hoàng hậu, Hoàng đế muốn đặt tên gì đều phải cẩn thận, lại sợ Lâu Bát lang chết non giống anh ruột hân, đành phải lấy cái tên Lâu Ngôn Mặc đầy trung quy trung củ.

(*Thủy thú: thần thú viễn cổ được người dân TQ vẫn luôn sùng bái. Có tứ đại thủy thú: Thanh long ở phương đông, phương tây Bạch hổ, phương nam Chu Tước, phương bắc Huyền vũ, ngoài ra còn có Kỳ Lân cũng là một loại Thủy thú của TQ cổ đại.)

“Hoàng hậu đã phái người rồi sao?” Cho dù Hoàng hậu có kiên nhẫn đi chăng nữa, cũng không thể nào không đến thăm hỏi quân cờ quan trọng trong tay này.

Đáy mắt Tinh Khuynh lướt qua một đạo lệ quang, ngón tay sờ lên cần cổ trơn mịn của Oản Oản, cảm thụ được mạch đập tiêu biểu cho sức sống kia, thần nhiên nói: “Hoàng hậu, điều này vẫn không đủ gây bà ta quan tâm, chỉ sợ lúc này đang còn trù tính khi nào thì cho đứa con bị thương nặng là ta lấy cô nương của Chu gia đây.”

Lòng ngực Oản Oản chột khó chịu, dọc đường đi, nàng và Tinh Khuynh cũng đã nhiều lần thương lượng. Chu gia không có khả năng chỉ nhìn thấy Tinh Khuynh bị thương nặng vô năng, là đuổi hân qua một bên, chỉ sợ sẽ nghĩ ra một cách trực tiếp nhất, chính là để một nữ nhân tiến vào, trực tiếp coi chừng hân, thậm chí gây khó dễ cho hân. Đề ngày sau thật sự sẽ một mực nghe lời Hoàng hậu, trở thành con rối hoàng tử quan trọng. Song, Tinh Khuynh cũng sẽ không mặc kệ Hoàng hậu khoa tay múa chân với hậu viện của mình, có một số việc có thể nhẫn, nhưng có một số việc cũng không thể lui bước. Nhưng mặc dù đã sớm suy nghĩ thông suốt, Oản Oản vẫn dỗi với việc Tinh Khuynh sẽ lấy nữ tử khác, cảm thấy chua xót khổ sở.

“Oản Oản, nàng phải tin tưởng ta. Nàng đã từng nói, sau này ta có việc gì tuyệt không được giấu giếm nàng, nhưng nàng cũng từng đồng ý với ta, tuyệt đối sẽ tin tưởng ta. Nàng không thể nuốt lời...” Tinh Khuynh nhảy bèn cảm nhận được Oản Oản ghen tuông, tuy rằng trong lòng hân cảm giác tràn đầy ngọt ngào, nhưng lại không nở thấy Oản Oản bất an, vội cúi đầu hôn lên cổ nàng, nhỏ giọng trấn an.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng lại truyền đến tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

“Hồi bẩm phu nhân, người của chúng ta đều đã thu nạp về chính viện rồi ạ.”

Oản Oản ôm con trai trong lòng, nhìn thẳng bé cứ chốc chốc liền phun ra một cái bong bóng, trong lòng không khỏi mềm xuống, giống như yêu thương vậy. Chỉ hy vọng thẳng bé có thể bình an trưởng thành, ngày sau phúc thọ lâu dài.

“Thỉnh thoảng dẫn dụ đến một hai cái đình (mật thám), cũng không cần gấp gáp.”

Từ Hộ khó hiểu nhìn Oản Oản đang đùa với con, sao trước đây nói là một con muỗi cũng không cho lọt vào cơ mà.

“Thất lang nói, không thể làm quá mức, nữ nhân như ta, mặt ngoài thoát nhìn thông minh, kì thực kiều căng làm chuyện ngu ngốc là được.” Nhìn ra điểm khó hiểu của Từ Hộ, Oản Oản giải thích. Dù sao cũng có lý, nếu quá cẩn thận, chỉ sợ không đủ khiến Hoàng hậu tin, dù sao nơi này cũng có không ít người của Hoàng hậu, chỉ để bà ta nhìn thấy mình là nữ nhân có thủ đoạn nhưng ngu xuẩn là tốt rồi. Ngày sau hừ hừ thực thực mới không dễ dàng để Hoàng hậu dễ dàng ra tay. Việc cấp bách hiện giờ là để bà ta thấy mình thích gây khó dễ, lại dễ dàng lợi dụng, dù sao cũng không có ai thích quản cò trong tay tương lai cần ngược lại mình cả. Hữu dụng lại nghe lời, đây hẳn là phải nắm giữ chắc mới được.

“Vâng.”

“Người dẫn người dán mắt vào mấy cái đình kia kỹ một chút, chỉ khi ta muốn thả tin tức ra mới có thể thả ra, nếu không, ngay cả một chữ cũng không được để cho biết.” Oản Oản ôm sát con, neho mắt nói, có đôi khi cũng có thể lấy ‘cái đình’ ra lợi dụng, không phải sao.

Từ Hộ nghĩ nghĩ một chút cũng hiểu rõ, vội trình trọng khom người nói: “Vâng.”

Oản Oản nhéo nhéo gò má nhỏ nhắn trên mặt con, nhớ tới ngày hôm trước nghe được tiếng gió (tin đồn), không nhịn được hỏi: “Trong phủ có phải bắt đầu đồn đại cái gì đúng không?”

Từ Hộ biết Oản Oản cũng không để ý hư danh, lần này hỏi tất có hàm ý, liền đáp lời: “Đúng vậy ạ, nói là phu nhân không phải chính thất, lại ở chung chính viện với điện hạ, ngày sau nếu điện hạ cưới đại phu nhân, còn không biết an bài như thế nào đâu.”

Oản Oản vừa nghe liền nhớ tới vẻ mặt ngày thường nghiêm túc của Triệu ma ma kia, quả nhiên là một kẻ không chịu thua thiệt.

Lại chơi với con trai một lát, Oản Oản thấy cánh tay có chút mỏi, mà thẳng bé cũng bắt đầu buồn ngủ, liền gọi nữ mẫu bế con xuống. Lúc này liền thấy Quát Diệp tiến vào hồi báo, nói là trong cung phái thái y đến, muốn thăm hỏi hoàng tử điện hạ.

Oản Oản nhớ tới mấy ngày trước đây Tĩnh Khuynh nói Hoàng hậu có âm thầm dò xét thử Tĩnh Khuynh, lại không thu hoạch được gì, không nghĩ tới, mới có mấy ngày, Hoàng hậu đã không kiềm chế được, quang minh chính đại phái thái y đến. Như thế xem ra, Oản Oản phải thêm vài phần tâm tư rồi. Nghĩ đến vị Hoàng hậu kia nếu quả thật không đủ để thành tai họa như lời Tĩnh Khuynh nói, nói không chừng còn có thể sử dụng làm vũ khí.

Vịn tay Từ Hộ, chậm rãi đứng lên, bảo đám người Quát Diệp Tảo Diệp mặc y phục của thứ phu nhân vào cho mình, đầu đội bộ trăm vàng đuôi không tước năm mắt, lại trang điểm lại một lần nữa, lúc này mới giương cầm, cao cao tại thượng bước ra ngoài.

Chậm rãi đi ra phòng, neho mắt do bị ánh nắng hiếm thấy ở ngoài phòng chiếu đến, Oản Oản nhìn thân cây trụ lụi mấy ngày nay bị mưa gột sạch, cùng với màu sắc sáng rõ của những tấm rèm lụa và lồng đèn trên những cây cột dưới hành lang gấp khúc, cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, vậy mà đã sắp đến năm mới rồi.

“Thiếp xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân.” Trăm miệng một lời, không cần nhìn cũng biết là ai.

Oản Oản tư thái cao quý từ cầu thang đi xuống, ánh mắt nhìn hai người, giống như nhìn đám nô tỳ ti tiện, ánh mắt kia lạnh lùng, khiến hai người đang cúi đầu cũng cảm nhận được rõ ràng, lại khổ nỗi địa vị không bằng, chỉ có thể ôm nỗi hận trong lòng, ngoài mặt lại không dám vượt qua nửa phần.

“Đi thôi.” Căn cứ vào trí nhớ mơ hồ của mấy đời trước, Oản Oản sắm vai nữ nhân kiều ngạo không coi ai ra gì, cũng coi như thuận buồm xuôi gió. Ngay cả một ánh mắt cũng không thèm nhìn, liền xoay người đi qua, nàng dám khẳng định hai người này chắc chắn sẽ đi theo cùng, lần này thái y đến, là cơ hội tốt nhất để các nàng gặp Tĩnh Khuynh.

Oản Oản nghe tiếng bước chân phía sau, trong lòng tán thưởng Tĩnh Khuynh tính toán chuẩn xác. Hôm nay thái y đến, chẳng những là vì xác định thân thể Tĩnh Khuynh, cũng ám chỉ chuyện vào cung vào tết nguyên đán. Nhưng đám nữ nhân đi theo đằng sau chỉ sợ phải thất vọng rồi, Tĩnh Khuynh vẫn chưa sẵn sàng việc lộ ra trước mặt người khác.

Bởi vì đám người Oản Oản không ngồi kiệu, những người còn lại cũng đành phải đi bộ theo, cũng may ngày thường Tĩnh Khuynh ở tại phòng ngủ phía sau chính phòng, đi qua một cái hành lang gấp khúc liền đến nơi. Kỳ thực, mọi người đều cho rằng bởi vì hoàng tử bị thương, cho nên một mình Bảo thứ phu nhân ở tại nội thất của chính phòng của chính viện, mà hoàng tử lại ở tại nội thất thiên phòng ở phía sau chính phòng. Nhưng họ lại không biết, ban ngày Tĩnh Khuynh ở nội thất thiên phòng, nhưng không phải dưỡng thương, ngược lại là đang bí mật nỗ lực học tập. Mặc dù hẳn thông minh, nhưng trước đây cũng chỉ là một tiểu quan, những thứ từng học cũng bất quá chỉ là những chuyện giải trí phong hoa tuyết nguyệt. Nhưng những thứ này, đối với địa vị hiện nay của Tĩnh Khuynh mà nói, trừ bỏ ở bên ngoài giả vờ ăn chơi trác táng ra, không có nửa phần tác dụng. Vì thế, dọc đường đi, việc khẩn cấp quan trọng nhất đó là học nhiều binh pháp và quyền mưu để vương. Cho nên, tính ẩn bí của thiên phòng kia liền trở thành ưu thế lớn nhất.

“Bộc xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân, thứ phu nhân và lương đế.” Hôm nay hai huynh đệ Kim Hạp Ngân Hạp canh giữ ngoài cửa Tĩnh Khuynh, tuy rằng

hoàng môn cũng phải tới không ít thái giám, nhưng Tĩnh Khuynh e ngại bên trong ẩn giấu mật thám, liền tuyển ra tiểu thái giám mỹ mạo non nớt trong đó, ngày thường sai họ chạy việc đi chỗ này nọ, thỉnh thoảng gọi tới giả vờ đùa giỡn một phen, tiếp tục danh tiếng xấu của Chất tử giả kia.

“Miễn lễ.” Oản Oản có địa vị cao nhất trong đó, dĩ nhiên cũng chỉ có nàng lên tiếng trước tiên, “Thái y đã vào chưa?”

“Hồi bẩm phu nhân, đã vào ạ, còn đang chẩn bệnh.” Kim Hạp nghiêm trang chấp tay trả lời, giống như không hề quen biết Oản Oản.

Sau lưng Oản Oản, trong lòng Vương thị cùng Mạnh thị lại đang đánh trống, không biết từ khi nào thì bên người hoàng tử điện hạ lại dư ra hai gã sai vặt này, người quen thuộc trước đây lại không thấy nữa.

“Ừm.” Oản Oản thẳng lưng đi vào, Ngân Hạp vội đi trước dẫn đường, nhưng lúc hai nữ nhân phía sau cũng muốn đi theo vào, lại bị Kim Hạp không chút lưu tình ngăn cản.

“Mong hai vị chủ tử thứ tội, điện hạ có lệnh, chỉ cho phép Bảo thứ phu nhân đi vào, còn lại chỉ có thể dừng ở đây.” Kim Hạp không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi đầu nói.

Vương thị nhìn dáng người Oản Oản trên đầu đóng đũa trầm cài không tước, cước bộ không ngừng, lửa giận thoáng chốc nổi lên, tròn tròn mắt quát Kim Hạp: “Láo xược, ta là thứ phu nhân, ngươi dám ngăn đón ta ư?”

Kim Hạp căn cũng không sợ hãi, buông mắt xuống, vẫn trả lời như cũ: “Mong thứ phu nhân thứ tội.”

“Ngươi!”

Vương thị trước nay vẫn luôn được sủng ái thành quen, ngay cả lúc Tống thị còn sống cũng không dám dạy dỗ gì nàng ta, hơn nữa nàng lại vừa sinh được con trai, thế mà hôm nay thất sủng, hoàn cảnh cũng thay đổi, bấy giờ ngay cả một tên nô bộc cũng có thể ngăn đón nàng. Trong đầu không khỏi bốc hỏa, nâng tay muốn tát, lại bị Mạnh thị ở bên cạnh giữ chặt, kéo lui về sau vài bước.

“Cái gì? Ngươi tiện nhân này cũng muốn ngăn cản ta sao?”

Mạnh thị nhìn thấy Vương thị nổi giận đến đỏ cả mắt, lộ vẻ cực kỳ sợ hãi rút đầu, thấp giọng nói: “Dù sao cũng là người bên người điện hạ, vạn nhất điện hạ trách tội...”

Về mặt Vương thị cứng đờ, cũng phản ứng kịp, thời thế khác biệt, gã sai vặt khom người trước mặt này cũng không phải từng là cục bột bên người Chất tử mặc nàng xoa nắn, mà ngay cả điện hạ suốt dọc đường cũng chưa hề nàng gặp qua một lần, ngược lại còn phân địa vị cho một nữ nhân ngang ngược cao hơn nàng. Nghĩ như vậy, hốc mắt ẩm ướt, cảm thấy muốn khóc, bàn tay cũng bất tri bất giác thả xuống, xuôi tay bên người.

“Nếu các ngươi không muốn đợi ở đây, thì trở về đi, đừng miễn cưỡng bản thân.” Đứng trước Oản Oản còn chưa đi xa, uể oải thốt ra một câu đập thật mạnh đến hai nữ nhân kia. Đây nếu để cho Bảo thứ phu nhân ở bên cạnh điện hạ xuyên tạc vài câu, làm sao làm sao còn có chỗ cho họ dung thân, đừng nói đến được tái sủng, cũng không biết chừng còn bị biếm vào lãnh tàng (giống như lãnh cung).

Mặc dù không phục, nhưng Vương thị và Mạnh thị cũng không thể không cúi đầu thỉnh tội nói: “Xin Bảo thứ phu nhân thứ tội.”

Oản Oản cũng không quay đầu lại, khóe miệng chỉ lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhìn ra tâm tình không tệ.

Rảo bước đi vào phòng trong, trong không khí nồng đậm vị thuốc thiếu chút nữa bức Oản Oản đi ra cửa, không biết Tĩnh Khuynh nằm bên trong có bị xông chết hay không. Để lừa gạt thái y, cũng phải trả giá quá lớn ả.

“Thái y ở ngay tại bên trong, điện hạ nói phu nhân yên tâm.” Ngân Hạp ở bên người Oản Oản nhỏ giọng nói một câu liền lui đi ra ngoài.

Oản Oản dư quang liếc nhìn dáng đi ổn trọng của Ngân Hạp, không khỏi cảm thán, mới một năm trôi qua, mọi người đều trưởng thành rồi, Kim Hạp Ngân Hạp đều có thể một mình đảm đương một phía.

Mang theo đám người Từ Hộ tao nhã đi vào bên trong, trong phòng không có tiểu nha đầu, nhưng có hai tiểu đồng song sinh dung mạo tinh xảo khom người thỉnh an. Oản Oản không ngăn được khóe miệng co giật. Sở thích của Tĩnh Khuynh càng ngày càng kỳ quái.

“Bộc xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân.” giọng trẻ con quen thuộc vang lên, khiến Oản Oản không tự chủ được mà gọi môi lên, ngay cả vẻ mặt cũng nhu hòa vài phần.

“Miễn lễ miễn lễ, ngươi sao lại khách khí với ta.” Oản Oản đi qua, theo thói quen nâng tay tính sờ lên đỉnh đầu Tùy Tâm, mắt thấy mười tuổi tuổi, cũng càng già dặn, nhưng thật ra lơ đãng còn giữ lại vài phần đã từng hoạt bát.

Tùy Tâm bị Oản Oản xoa đầu, gò má hơi thiếu nóng, lại vẫn duy trì động tác, trong miệng nói: “Lễ không thể bỏ, thỉnh Bảo thứ phu nhân theo bộc đi vào, thái y vừa mới chẩn mạch xong, hẳn còn đang chờ đáp lời.”

Oản Oản gật đầu, đi theo Tùy Tâm vòng qua bình phong vẽ hình chín con nai đùa chơi giữa rừng, tiến vào nội thất. Căn phòng này vốn bày biện không hoa lệ, nhưng vì lần này có thái y đến, nên cố ý trưng bày đồ cổ vàng bạc linh tinh trên kệ để đồ cổ, hai loại đối lập, càng nhìn càng chẳng ra gì, đúng là cũng có lộ ra vẻ hoàng tử vô năng, tính tình hoang đường bừa bãi.

“Lão thần thính an Bảo thứ phu nhân.” Trong nội thất, đứng bên cạnh án thư (bàn đọc sách), một lão trung niên râu dài gầy khom, giống như một cái giá treo quần áo, áo bào thái y khoác trên người, cơ hồ nhìn càng giống vậy, không thấy một tí ti vẻ uy nghi nào, nhưng trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, một đôi con ngươi không lớn lắm lại lộ ra điểm khôn khéo.

Oản Oản vừa thấy thái y, lập tức thay đổi bộ dáng như chực khóc, liễu yếu đào tơ, như cành liễu sắp đổ trước gió lay, nắm khăn tay nước nỏ nói: “Nhanh đừng đa lễ, điện hạ nhà ta thế nào mới quan trọng hơn?”

Thái y kia nhìn thấy hốc mắt đỏ bừng, nước mắt trong suốt của Oản Oản, vốn vì vừa mới xem qua mạch tượng mà buông xuống một nửa nghi ngờ trong lòng cũng theo đó mà toàn bộ buông xuống. Xem ra, hoàng tử quả thật là dọc đường bị thương, bằng không sao lại gầy yếu như thế, vị Bảo thứ phu nhân được sủng ái này nhìn cũng không vui lắm.

“Ách... Lão thần ăn ngay nói thật, tình huống của điện hạ không tốt lắm...” Thái y cân nhắc một chút, liền trả lời.

Thân mình Oản Oản lung lay một cái, ánh mắt như không thể tin được nhìn thái y, trong miệng lẩm bẩm: “Không có khả năng, không có khả năng...” Nước mắt từ trong hốc mắt từng giọt tràn ra, giống như sợi dây trần châu bị cắt ra từng viên, thê lương mà xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

edit + beta: Mạc Thiên Y

Nắm khăn tay khóc sụt sướt, khóc đến gần ngất tiến bước thái y, thuận tay ném xuống mảnh khăn lụa viết đơn thuốc, Oản Oản vừa nhấc đầu, trừ bỏ hốc mắt có chút hồng ra, trên má ngay cả một giọt lệ cũng nhìn không ra. Thoáng bữu môi, Oản Oản đi đến bên giường, một tay vén màn che trên giường ra, nhìn sắc mặt xanh trắng của Tĩnh Khuynh, trên đầu không nhìn được hiện lên vài đường hắc tuyến.

“Đi rồi sao?” Tĩnh Khuynh trước ngực quần đầy vải băng, còn làm ra vẻ vết thương bị nhiễm trùng bung mủ.

Oản Oản thấy dáng vẻ của hần đột nhiên thần thái trở nên nhanh nhẹn, tay chân linh hoạt, không nhìn được cười nói: “Đi rồi, còn bị chàng dọa không nhẹ, thiếu chút nữa bảo ta chuẩn bị hậu sự cho chàng.”

Tĩnh Khuynh khoát tay một cái, không quan tâm nói: “Nếu thương thế này là thật, lâu như vậy mà vẫn chưa tốt lên được, người bình thường đã sớm đã biến thành hoàng thổ rồi.”

Oản Oản gật gật đầu, thờ dài ngồi quỳ ở bên cạnh Tĩnh Khuynh, giữ chặt tay hần nói: “May mà có Tôn lão và Nghiêm Từ Tô giúp chúng ta, bằng không cửa này thật khó qua.”

Tĩnh Khuynh nắm lại tay Oản Oản, bỗng nhiên có chút lo âu nhìn Oản Oản, đắn đo hồi lâu, mãi đến khi Oản Oản nghỉ hoặc ngừng đầu nhìn hần, hần mới khó khăn nói: “Tôn lão và Nghiêm Từ Tô vừa mới đi rồi.”

Tay Oản Oản nắm tay Tĩnh Khuynh hơi siết chặt một chút, lập tức lại buông lỏng ra, cảm xúc hơi trầm giọng nói: “Sao cũng không cáo biệt với ta?”

Tĩnh Khuynh đưa tay sờ lên gò má Oản Oản, yêu thương nói: “Sợ nàng không nở, Nghiêm Từ Tô nói, coi như nàng ta đi ra ngoài du ngoạn, sẽ có lúc trở về.”

Oản Oản dù sao cũng đã sống qua mấy kiếp làm người, cho dù có chút phiền muộn ly biệt, cũng rất nhanh đã điều chỉnh lại, thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tàn, quanh đi quẩn lại, sẽ luôn có một ngày gặp gỡ, ai cũng đều có cuộc sống riêng của mình, không có khả năng ở bên cạnh cả đời, ngay cả con trai của mình cũng vậy, có thể ở bên mình, chung quy chỉ có nam nhân trước mặt có ánh mắt đầy sủng nịnh này mà thôi.

Nghĩ như vậy, liền thấy ngực có hơi chua xót, chống mình nằm xuống, tựa vào trong ngực nam nhân, cảm thụ được tiếng tim đập mãnh liệt trong lồng ngực, Oản Oản dùng sức ôm chặt lấy hần, đáy mắt lóe lên một tia kiên quyết, giống như một con sư tử mẹ muốn bảo vệ lãnh thổ.

“Thái y lần này là tới thử dò xét chúng ta có đến cung yến năm nay hay không.” Tĩnh Khuynh tất nhiên là nhạy cảm cảm nhận được ý chí chiến đấu đột nhiên xuất hiện của Oản Oản, tâm tình vô cùng tốt nói.

“Cần ta đi sao?” Nếu nói vào hoàng cung nàng một chút cũng không khẩn trương, thì đó hoàn toàn là gạt người. Đối với người không có bối cảnh gì như Oản Oản mà nói, nếu nàng vào cung, tuyệt đối là đưa dê vào miệng cọp, người khác muốn bắt bẻ khó dễ nàng thế nào, cũng sẽ không nương tay, chỉ có thể bằng vào Hoàng hậu đối với Tĩnh Khuynh có vài phần kiêng kị mà dựa vào. Nhưng nếu thực sự nói đối với việc vào cung giống như hồng thủy mãnh thú thì cũng không hoàn toàn là vậy, dù sao nàng cũng từng có một kiếp oai phong khí thế, tuy rằng kiếp kia trở thành con gái riêng của một vị vua mất nước, nhưng trước đó, tốt xấu gì cũng đã từng làm công chúa, những thủ đoạn trong cung, nàng cũng không xem như mất mủ tim mù. Vấn đề ở đây là,

nếu nàng thực sự vào cung, thì tuyệt đối sẽ không mang con đi theo, con trai của nàng chính là vận mạng của Tĩnh Khuynh và nàng, hộ vệ trong bóng tối ở một nơi bí mật gần đó bảo vệ con trai nàng, Tĩnh Khuynh cũng đã phái ba nam ba nữ rồi, có thể thấy được coi trọng cỡ nào.

Tĩnh Khuynh cũng ôm Oản Oản, khoe môi mang theo châm chọc nói: “Bảo thứ phu nhân bị cấm túc rồi, làm sao đi được, không bằng nhường lại cho Vương thứ phu nhân đi thay đi, còn có thể mang theo đại vương tử cùng đi, cũng để Hoàng hậu điện hạ nhìn thấy yên tâm mới phải.”

Oản Oản nghe xong, liền che khuất thần sắc phức tạp trong mắt, nàng biết, chỉ sợ lần này Vương thị cùng đứa bé kia vào cung, tạm thời sẽ không ra khỏi được.

Ngày hôm sau, Duệ An hoàng tử hạ lệnh, vì Bảo thứ phu nhân bất kính với Hoàng hậu, lần này bị cấm túc, kỳ hạn bất định, lại bởi vì thương thế của hoàng tử tái phát. Cho nên, Duệ An hoàng tử ra lệnh cho trưởng tử cùng với mẹ đẻ trưởng tử là Vương thứ phu nhân thay mặt tiến cung tham gia cung yến mừng năm mới lần này, còn đặc biệt ban thưởng một hộp Nam châu, son bột phấn nước, ba cuộn tơ lụa công phẩm, ba bộ trang sức trân cẩu.

Tin tức truyền ra, người trong phủ lại một trận nghị luận om xòm, tất cả mọi người vốn đều tưởng cung yến năm mới lần này, nhất định sẽ để Bảo thứ phu nhân cùng đi, lại không ngờ rằng điện hạ cư nhiên sẽ vì một đầy tớ già được Hoàng hậu đưa tới mà tước sủng mất mũi của phu nhân. Ngược lại để Vương thị thứ phu nhân - người sinh hạ trưởng tử, vào cung dự yến tiệc. Chẳng lẽ, ngọn gió trong phủ này lại phải thay đổi sao? Dù sao tuy Vương thị cùng Bảo thứ phu nhân cũng đều sinh con, nhưng Vương thị sinh là trưởng tử, hơn nữa thế lực gia tộc nàng ở Thần quốc không tầm thường, nếu so với cả nhà bị tịch thu tài sản, chém đầu của Bảo thứ phu nhân thì mạnh hơn nhiều. Nếu Vương thị lần này được Hoàng hậu coi trọng, sợ là tiến thêm một bước cũng không phải không có khả năng.

Nhưng bất luận đám hạ nhân trong phủ lên nghị luận như thế nào, lúc này ở chỗ Vương thị, cũng bao trùm một mảnh cao hứng phấn chấn. Vương thị tự bản thân cảm thấy điện hạ không quên điểm ưu việt của mình, hơn nữa nàng có nhi tử bên cạnh, lo gì tương lai không thể trù tính. Mà đám hạ nhân nha đầu của nàng cũng cực kỳ cao hứng, dù sao bọn họ đều được Vương thị mang đến từ Thần quốc, lần ám sát kia may mắn không chết, ở nơi tha hương đất khách, bọn họ chỉ có thể dựa vào Vương thị. Đồng dạng, Vương thị hiện nay có thể tin nhiệm, cũng chỉ có đám người chính nàng tự mình mang đến, mặc dù tâm cao ngất, nhưng nàng cũng không chân chính ngu xuẩn, bởi vì từ lúc có thích khách, sau này bổ sung đám nô tỳ vào, nàng gần như đều không đặt bên người, đều là sai bảo từ xa, còn bảo tâm phúc lúc nào cũng xem chừng.

“Hiện nay xem ra như vậy cũng thật tốt rồi” Trần Châu thủ thâm y cho Vương thị, bởi vì cũng không cần Vương thị tế tổ hoặc cúng bái, cho nên vẫn chưa chuẩn bị cát phục, chỉ may trên thâm y thêm một chút công phu, có vẻ xa hoa hơn mà thôi.

Vương thị nhìn hoa văn hoa lá cành uốn lượn trên thâm y, khoe miệng không kiềm được khẽ nhếch lên, trong mắt vẫn còn giữ lại một tia tinh táo nói: “Đó còn không phải do nữ nhân kia ngu ngốc sao, cư nhiên liên ý vào được sủng ái gần đây mà đắc tội với người của Hoàng hậu, phải biết rằng đắc tội ai, cũng không thể đắc tội với Hoàng hậu. Điện hạ chúng ta thế nhưng là Hoàng hậu điện hạ một tay đề bạt nâng đỡ, nếu không bây giờ chúng ta còn đang chui rúc ở trong cung điện Thần quốc.”

“Cũng không phải vậy.” Trần Thúy ở bên cạnh lấy cây trầm hoa trong đám đồ trang sức ra ướm trên búi tóc của Vương thị, ần ần có chút đắc ý nói: “Suy cho cùng cũng không phải là cô nương xuất thân từ gia tộc lớn, làm sao thông tuệ cao quý được như phu nhân chúng ta, chỉ nghĩ mê hoặc được điện hạ, lại không biết điện hạ cũng phải cần dựa vào Hoàng hậu điện hạ đấy.”

Vương thị trong lòng mặc dù vô cùng đắc ý, nhưng trong miệng vẫn nắnng: “Im miệng, lời này là người có thể nói sao?”

Trần Thúy sắc mặt trắng nhợt, vội cúi đầu nói: “Dạ, là nô tỳ quá phận.”

Trần Châu luôn giỏi đoán được tâm ý Vương thị nhất, bèn cũng không ngại nói: “Phu nhân vẫn luôn biết, nàng ta đã quen không giữ mồm giữ miệng, hà tất nổi giận với nàng ta làm gì, ngược lại nhìn ra đây là nàng ta biểu lộ quý trọng ngài.”

Trần Thúy trong lòng biết Trần Châu thay nàng giải vây, liền sau đó cũng về mặt đau khổ, tiến đến bên cạnh Trần Châu, khẽ sát vào nàng ta thở dài: “Tỳ tỳ, trong lòng người hiểu được thì cũng thôi đi, còn tưởng là nói thật ra, đã thương đến trái tim của ta a.”

Vương thị cầm khăn tay che miệng cười, vừa mới già vờ nổi giận lập tức trút hết ra ngoài, cuối cùng chọc lên đầu Trần Thúy, tức giận cười nói: “Các người hai quý nha đầu này, chưa gì đã nghĩ cách lừa gạt chủ tử các người rồi.”

Trần Châu thông minh tiếp lời nói: “Còn không phải phu nhân đau tiếc chúng nô tỳ sao.”

Trần Thúy lúc này về mặt ngược lại có chút sa sút, nhìn hai người khác đang thu thập đồ đạc ở gian ngoài, không nhìn được nói: “Hiện nay đi theo phu nhân, cũng chỉ con vài người chúng ta, còn những tiểu nha đầu được đưa đến này, cũng không nên tiếp xúc.”

Nghe vậy, Vương thị cùng Trần Châu cũng nhiều thêm vài phần phiền muộn. Dọc đường đi theo điện hạ từ Thần quốc đến Khởi quốc, các nàng chịu khổ cũng không ít, chính là gặp phải trận ám sát kia, mấy người họ đã xem như may mắn, không nói đến đám nha đầu và ma ma, đi theo các nàng chỉ còn lại Trần Châu, Trần Thúy, Trần Bội, Trần Hoàn. Trong đó Trần Bội, Trần Hoàn chính là nha đầu nhị đẳng, tuổi còn nhỏ, trong đám ma ma cũng chỉ còn lại một mình Cố ma ma Cố ma ma, bây giờ những ma ma khác đều là điện hạ sau này phân vào, không thể trọng dụng. Liền nói nhóm thị thiếp ngang hàng thậm chí còn cao hơn Vương thị, đến được nơi này, trừ bỏ Bảo thứ phu nhân cùng Mạnh lương để ra, còn lại đều đã chết, Bảo thứ phu nhân còn vẫn chưa được vào hoàng cung Thần quốc.

Nghĩ đến đây, Vương thị lại tinh táo một chút, trong lòng cũng càng thêm kiên định muốn trở nên nổi bật hơn, không có đạo lý nàng đại nạn không chết, lại không có hạnh phúc cuối đời.

“Mặc dù cung yến lần này đối với chúng ta là một chuyện tốt, nhưng cũng không thể quá mức kiêu ngạo mà sơ suất được.” Vương thị vuốt cây trầm vàng

lông vũ trên bàn trang điểm, thấp giọng trình trọng nói: “Chúng ta đều là dòng nước chảy xuôi trong hoàng cung, bên trong cái gì đục hay không đục, chúng ta đều đã biết rõ ràng. Đứng đến lúc đó tại trong hoàng cung của một quốc gia chiến bại, mà đá trúng phải hòn đá. Lần này đi cũng không nhất định chính là vinh hoa phú quý, dù sao chúng ta cũng đến từ Thần quốc, địch ý tất sẽ không thiếu, nhưng đây chính là một thanh kiếm hai lưỡi. Nếu chúng ta thể hiện tốt, thì có thể vịn lên được cây đại thụ Hoàng hậu kia, lên như điều gặp gió, nếu thể hiện không tốt...”

Thanh âm hơi trầm xuống, Trần Châu cùng Trần Thúy đều quỳ phục xuống.

Vương thị lạnh mặt, nhìn hai người, tiếp tục nói: “Phụ quý cũng sinh ra chung với nguy hiểm, vương tử của chúng ta có thể được Hoàng hậu coi trọng hay không, liên quan đến đại phú quý ngày sau, liền trông chờ vào chúng ta.”

“Nguyện vì phu nhân và vương tử máu chảy đầu rơi!” Trần Châu cùng Trần Thúy vội vàng quỳ xuống, hai tay để lên trán, quỳ rạp trên mặt đất, hành đại lễ nói.

Vương thị nắm cây trâm vàng lông vũ trong tay, nghe lời thề của hai người, trong mắt dường như nhìn thấy trâm lông vũ trong tay biến thành trâm phượng hoàng... (trâm phượng hoàng chỉ có chính phi mới được mang)

“Cô nương, chúng ta làm vậy liệu có nên không?” Trong một viện khác, một gian nội thất đóng chặt cửa, người xung quanh đều đuổi ra ngoài, một nha đầu búi tóc song kê, mặc y phục xanh vụn hoa cánh tay lỏ, đứng dưới sạp đi qua đi lại, mặt lộ vẻ lo âu.

“Ngươi vội cái gì?” một phụ nhân cài trâm bạc không một chút hoảng hốt, bưng chén trà bột nhấp từng ngụm từng ngụm, nhắm nháp ngon miệng.

Nha đầu kia chợt quay đầu, nhìn thấy bộ dạng chủ tử, liền gấp đến độ bốc hỏa, oán hận nói: “Cô nương của ta ơi, sao người lại không gấp kia chứ? Nếu Vương thị kia được vào cung, vậy sau khi trở về, tình thế ở trong phủ còn không biết thay đổi như thế nào nữa, cô nương ngươi cũng nâng ta vốn không hợp nhau, nếu nâng được phía trên coi trọng, cuộc sống ngày sau của chúng ta sẽ ra sao đây?”

Phụ nhân kia lắc đầu cười khẩy nói: “Lăng Tổ, ngươi thật sự cho rằng nâng ta có thể trở về sao?”

Lăng Tổ sừng sốt, ngây ngốc hỏi ngược lại: “Lương để có gì lại nói ra lời ấy?”

Mạnh thị bưng chén trà, vươn tay đưa cho Lăng Tổ, Lăng Tổ bừng tỉnh lại mới đi qua, đỡ nàng đứng lên.

“Điện hạ tuy rằng háo sắc, nhưng dọc đường đi này, ta xem ra thế nhưng cũng không hồ đồ. Vương thị mặc dù giỏi về tính kế, cũng không dễ dàng bảo trì được bình tĩnh, lại chỉ vì cái lợi trước mắt, nâng ta tưởng bầu vịu vào Hoàng hậu, liền ắt phải được điện hạ tin sùng sao!” Mạnh thị tựa vào cửa sổ, nhìn nhũ mẫu đang ôm nữ nhi phơi nắng, ánh mắt không tự giác liền mềm mại xuống.

“Lương để có ý tứ là...” Lăng Tổ vẫn mơ hồ, ai cũng biết điện hạ chỉ có gặt gao mơn sức Hoàng hậu, tương lai mới có cuộc sống tốt được, nhưng hôm nay Mạnh thị nói như vậy, đúng là có chút bất đồng.

Mạnh thị nhấp một ngụm trà, nhắm nháp nhai một chút mới sâu kín nói: “Thân phận này của chúng ta, muốn sống tốt, chỉ cần cho Hoàng hậu điện hạ một tia thiện ý thôi, còn lại phải đặt toàn bộ tiền đặt cược lên điện hạ, thì mới có thể có kết quả tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

edit + beta: Mạc Thiên Y

“Oân Oân... Oân Oân... Mau dậy đi...”

Oân Oân mơ mơ màng màng chợt nghe thấy bên tai có người gọi nàng, đêm qua bị người nào đó lấn qua lấn lại cả đêm, đến bây giờ còn thấy cả người đau nhức, khô không mở mắt nổi, sông chết muốn ở trên giường nằm thêm một lát, dù sao cũng không có trường bối đè ép, bản thân cũng coi như là lớn nhất. Nhưng không đợi Oân Oân tiếp tục chìm vào mộng đẹp, giọng nói bên tai lại vang lên, càng thêm tối tấp, khiến Oân Oân có chút tức giận, xua xua tay, lại bị người ta một phen nắm chặt lấy.

“Làm cái gì đấy?” Oân Oân hé đôi mắt còn đang buồn ngủ, căm tức nhìn tên đầu sỏ đang nắm tay mình.

Tĩnh Khuynh lại một mặt hưng phấn, ôm lấy mặt Oân Oân, hưng hăng hôn hai cái mới nói: “Nhanh đứng lên rửa mặt, ta dẫn nàng đến một nơi.”

Oân Oân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mới tờ mờ sáng, đừng nói là chính Ngọ (mặt trời lên cao), ngay cả sao mai cũng mới vừa về nhà, đây là có gì a. Thế là không khỏi bĩu môi không muốn nói: “Không đi, buồn ngủ chết đi được, chờ tỉnh ngủ hãy nói.”

Ai ngờ, nam nhân ngày thường đau tức nằng nhất, hôm nay lại có thái độ khác thường, trực tiếp ôm nằng từ trên giường lên đi thẳng đến trên sạp, còn gọi Tảo Diệp đang trực đêm bên ngoài đi vào, bảo rửa mặt trang điểm cho Oản Oản.

Oản Oản trong lòng ghen một bụng hỏa, nhưng nằng xưa nay tính tình ần ần, mặc dù không vui nhưng vẫn còn mang theo vài phần lý trí, bèn không càn quấy nữa, ngược lại cảm thấy Tinh Khuynh hôm nay dị thường. Quả thật nằng chưa từng thấy Tinh Khuynh xúc động sôi nổi như trẻ con vậy, trong đôi mắt hoa đào kia đều là nét vui mừng, bước chân đi đường cũng gần giống như đang cười gió vậy.

“Chàng sao vậy?” Oản Oản để Tảo Diệp lau mặt cho mình, lại chịu đựng một lớp kem mỏng manh trong suốt, tỉ mỉ kỹ càng bôi lên mặt, bây giờ là mùa đông, nên cần phải hảo hảo dưỡng ẩm, như vậy da thịt mềm mịn mới không bị lưu lại vết khô tróc.

Tinh Khuynh xoa xoa tay, rõ ràng là lần đầu tự mình lật tìm quần áo trong trong ngăn tủ, so với lúc hắn từng tiếp khách là Dịch Ngạn Chi thì thận trọng dụng tâm hơn.

“Hôm nay phải gặp khách quý, nằng bảo ta mặc cái gì mới được?”

Oản Oản càng thêm tò mò, gần đây Tinh Khuynh vẫn luôn cẩn thận, sợ dả thảo kinh xà, đều co đầu rút cổ ở yên trong viện mình, giả vờ dưỡng thương kỳ thực là học tập. Đừng nói khách quý gì đó, ngay cả thúc thúc của nằng đều chỉ liên hệ thư từ qua hạ nhân, căn bản là không để họ tiến vào phủ hoàng tử. Nhưng bây giờ lại nói là muốn đi gặp khách quý nào đó, lại còn là tại lúc trời chưa sáng hẳn, hay là do trời nổi hồng vũ?

“Là người biết thân phận của chàng sao?” Oản Oản thẳng cổ để Tảo Diệp vấn tóc cho mình, mình thì cảm điểm tâm, từng miếng từng miếng lột dạ.

Tinh Khuynh không chút do dự gật gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Oản Oản nghĩ nghĩ một chút, đầu tiên là chọn vài cây châu thoa trầm cài đầy hào phóng quý khí để Tảo Diệp cài cho mình, lại nhìn qua Tinh Khuynh cách đó không xa đang ném quần áo đầy đất, mới nói: “Nếu vậy, ta thấy bộ thâm y vật thẳng màu tím thêu hoa văn tường vân kỳ lân kia cũng không tệ.”

Tay Tinh Khuynh dừng lại một chút, quay lại lục tìm trong đồng quần áo, liền cảm lên một bộ thâm y màu tím, lại cầm tay áo rộng lên, nhũu mây lưỡng lự nói: “Cái tay áo này có hơi rộng quá.”

Oản Oản cười khê, biết Tinh Khuynh có chút không thích thâm mỹ của nước Khởi. Nếu nói nước Thần càng thích nam nhi anh tuấn oai hùng, thì nước Khởi lại càng chuộng ‘nam sinh nữ mạo’, đáng dấp cừ chi nho nhã hơi gầy giống Tinh Khuynh vậy. Thậm chí Oản Oản còn nghe nói, nước Khởi có nhiều nam tử thế gia xuất môn còn bôi son trét phấn như nữ tử, chỉ vì càng trắng thì càng đẹp hơn. Về phần ăn bận, càng thêm phiêu dật. Việc con con như tay áo rộng hơn cũng không đủ để khiến Oản Oản kinh ngạc.

“Nếu khách quý là người nước Khởi, thì ăn vận như vậy cũng không thể tốt hơn rồi.” mặc dù Oản Oản không hy vọng Tinh Khuynh ra cửa còn tô son điểm phấn, trâm hoa gì đó, nhưng theo phong tục nước Khởi, nếu hắn mặc quần áo nước Thần tiếp khách, nói vậy đôi phương cũng sẽ không vui.

Tinh Khuynh sau khi nghe vậy cũng thấy có lý, liền không chọn y phục nữa, ngược lại gọi Tùy Tâm bên ngoài tiến vào, từ trên xuống dưới ăn mặc đổi mới hoàn toàn, lại đem búi tóc một lần nữa quán lên, đặc biệt đội lên một cái phát quan bằng ngọc bát bảo màu tím, hợp với bộ thâm y kia. Càng làm nổi bật dung nhan khuynh thành, phú quý vô song của hắn.

Oản Oản né tránh con ngươi mắt mê người kia của Tinh Khuynh, cũng đi đến cạnh ngăn tủ, bảo Tảo Diệp tìm chiếc áo khoác đỏ nhạt thêu chỉ bạc ra. Mặc dù không biết người tới là ai, nhưng có thể đạt đến trình độ lọt vào mắt xanh của Tinh Khuynh, tất ở trong lòng hắn có vị trí lớn lao, nằng không nên để mặt mộc mà đi ra được, có vẻ không tôn trọng. Thay một bộ áo váy ngang ngực cổ chéo đồng màu, kết hợp với áo khoác đỏ nhạt kia, Oản Oản sờ cổ tay mình, lập tức bảo Tảo Diệp tìm chiếc vòng tay ‘sớm sinh quý tử’ mới mua trong đám hôm xiềng. Lại nói, nếu không phải hôm nay phải ăn mặc một thân cao quý như vậy để chọc vào mắt ai đó, thì nằng đã quên bống mình có một hộp trang sức tính xảo rồi.

Nhớ tới những thứ trang sức này, liền không thể không nói tới kinh tế phát triển, cùng với thủ công mỹ nghệ cao siêu của nước Khởi. Lúc trước khi chưa tới Nam Đô, Oản Oản một đường ngồi thuyền đi qua một số nơi, cũng thỉnh thoảng dừng lại du ngoạn vài nơi, vừa vặn thấy một cửa tiệm buôn bán vàng bạc, nhận cảm đồ vật của những thương gia đã vỡ nợ, mục đích là kiểm chắc được nhiều hơn. Oản Oản dĩ nhiên không có khả năng ‘qua cổng lại không vào’, vì thế, một phen cò kè mặc cả, Oản Oản góp nhặt lựa chọn cho mình nguyên một rương trang sức kim ngân với giá cả vừa ý, chiếc vòng ‘sớm sinh quý tử’ này cũng từ trong đó mà ra. Cái gọi là vòng tay ‘sớm sinh quý tử’, cũng chỉ là một vòng tay bằng vàng chẳng hề xa hoa, không to lắm. Mặt trong có khắc văn tự không biết từ địa phương nào, nghe đâu là một ngữ cầu tử (cầu con) của một loại tôn giáo nào đó, mà dọc theo vòng tay đều được điểm xuyết lên hạt đậu phộng lớn và táo đỏ nho nhỏ.

(*Sớm sinh quý tử [zao sheng gui zi]: phát âm đồng âm với các loại: táo đỏ [zao], đậu phộng [hoasheng], trái nhãn [guiyuan], ở đây là vòng tay được gắn các loại ngọc có hình dạng như những loại hạt này)

Nhưng, kỳ diệu thay, trên những hạt đậu phộng và táo đỏ này, đầu tiên toàn bộ vòng tay tổng cộng gần mười hai củ lạc, kiểu dáng từng viên đậu cũng không tương đồng, nhưng đều có đặc điểm như nhau là những củ lạc này đều tách mở ra, hạt đậu bên trong từng hạt no đủ, nhưng cũng không lộ ra hết, lại đều dùng hạt Nam châu tự nhiên mà làm hạt đậu, bao quanh là vỏ hạt màu vàng tinh xảo rực rỡ loá mắt.

Lại nói những viên táo đỏ ngăn cách giữa những hạt đậu kia, cũng không phải loại mà mã não bình thường có thể sánh bằng, xác thực là dùng san hô ở đáy biển khắc thành, hình dáng tuy nhỏ, nhưng lại chạm trổ tinh tế. So sánh với vỏ lạc rực rỡ nổi bật kia thì có hơn trăm lần kém nổi bật hơn.

Đây một sáng một tối, một vàng một đỏ, bỗng chốc liền giam cầm được trái tim của lão yêu nghiệt Oản Oản, và cũng kích thích được ham muốn mua sắm đã tích tụ từ rất lâu của nằng, đem phần lớn đồ tinh xảo của lão bản kia, vơ vét không còn một mống mang về Nam Đô. Chẳng qua, bởi vì một khi

trở về Nam Đô, Tinh Khuynh Oản Oản liền sẽ mang theo cái đuôi mà làm người, một thời gian sau, cho dù cuộc sống đã ổn định, Oản Oản cũng quên bém mắt hộp trang sức kia. Hôm nay để phối với y phục mới nhớ tới, phòng chừng mấy ngày sau phải lôi đồng đồ trong hộp kia ra sắp xếp, chỉnh lý lại một lần.

Đeo vòng tay đính hạt đậu, lại đeo đôi khuyên tai kiểu dáng tương tự lên, Oản Oản ngắm nghía qua lại qua tấm gương đồng, đúng là rõ hơn so với gương đồng ở nước Thần.

Tuy hai người loay hoay một hồi, cũng nhanh tay lẹ chân, chỉ chốc lát sau đã chuẩn bị ổn thỏa. Nhưng Tinh Khuynh lại không có ý định đi ra ngoài, chỉ bảo Tùy Tâm và Tào Diệp canh chừng ở bên ngoài, sau đó không cần đợi bọn họ trở về, bất cứ ai cũng không cho vào.

Oản Oản được Tinh Khuynh nắm tay, nghi hoặc nhìn hần, bọn họ không ra ngoài, chẳng lẽ đợi lát nữa trèo cửa sổ ra ngoài?

Tinh Khuynh thấy Oản Oản nhũn mày, bật cười, thần bí điểm điểm lên chóp mũi nàng, nói: “Chúng ta không đi ra bằng cửa này.”

Oản Oản không biết trong hồ lô hần chứa thuốc gì, cũng lười hỏi nhiều, chỉ tùy tiện nắm tay Tinh Khuynh, chờ hần đưa ra đáp án. Dù sao Tinh Khuynh tuổi cũng còn trẻ, thấy Oản Oản vẻ mặt hồ hững, trừ bỏ trong ánh mắt lộ ra một tia không hiểu ra, còn lại một chút biểu tình tò mò cũng không có, không khỏi có chút chán nản, vị phu nhân này của mình thật không có tinh thần mạo hiểm gì cả.

Tiệc thì tiệc thế, Tinh Khuynh vẫn dẫn Oản Oản đi đến bên cạnh giá sách, trên tay thuần thực cầm lấy mấy cuốn thẻ tre, sau đó lại đặt mấy cuốn thẻ tre kia ở vị trí khác với ban đầu. Oản Oản thật nhạy cảm nghe thấy bên trong tường hình như có vật gì đó phát ra một tiếng ‘KÉT’, lập tức sau đó, giá sách từ từ được nâng lên, mặt tường sau lưng lại lộ ra một cái động lớn, trong động có khắc cầu thang đá, nối thẳng xuống lòng đất.

Tinh Khuynh rất nhanh đã bắt được kinh ngạc trong nháy mắt của Oản Oản, tâm tình liền có chút đắc ý, lại vẫn nghiêm túc dắt Oản Oản đi vào trong động, vừa đi vừa giải thích: “Nhiều ngày trước không đi ra, là để chuẩn bị cái này, chúng ta không thể để người khác bắt được nhược điểm, đánh chỉ có thể xây địa đạo trong phòng này thôi.”

Oản Oản đồng ý gật gật đầu, xây ở nơi nào cũng có khả năng bị người phát hiện, không bằng xây trong phòng ngủ của họ, không có người ngoài được tiến vào, đoán chừng biện pháp này cũng chỉ có đám người Tinh Khuynh là có thể nghĩ ra, dù sao cũng từng làm mật thám, và lại Hưởng Quân Viên cũng có mật đạo.

“Chàng xây lúc nào, ta lại ở tại bên trong, mà không biết?” Oản Oản điểm ấy quả thật có chút buồn bực.

Tinh Khuynh đưa tay lấy cây đuốc đã được chuẩn bị sẵn trên vách tường, châm lửa, rọi đường phía trước trả lời: “Ban ngày nàng thường ở ngoài sảnh, hoặc quán gia hoặc chơi cùng con, bình thường rất ít đi vào phòng, lại nói đều xây ở dưới mặt đất, người làm đều là tâm phúc, ngoại trừ lúc đập gỗ có hơi phát tiếng vang ra, thì ngay cả hòn đá rơi xuống cũng có người đỡ lấy, dùng vải bố ôm lấy chuyển ra bên ngoài, nếu không cẩn thận như thế, sợ là địa đạo này đã được xây xong từ lâu rồi.”

“Cẩn thận dùng thuyền được vạn năm”* Oản Oản tất nhiên là cực đồng ý, mọi việc sợ nhất chính là dục tốc bất đạt, vững vàng cẩn thận làm chuyện đại sự rất là quan trọng.

(*xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.)

“Đi tiếp về phía trước, rẽ một cái liền đến.” Tinh Khuynh nắm chặt tay Oản Oản, chiếu xuống dưới chân cho nàng, âm áp nói.

Oản Oản ngẩng đầu nhìn bốn phía, tuy rằng chỉ có một phản ánh sáng, nhưng Oản Oản vẫn chú ý tới địa đạo này không những sạch sẽ gọn gàng, còn có gió không biết từ đâu đến, thổi làm ngọn lửa bập bùng qua lại, không phải lo đến chuyện thiếu đường khí, quả nhiên trí tuệ của cổ nhân là không thể coi thường.

Hai người nắm tay, lại đi được một lát, thay một lần đuốc mới đến điểm cuối, Oản Oản âm thầm tính toán, phòng chừng bọn họ đã ra khỏi phủ hoàng tử, chính là không biết nơi đến là chỗ nào.

“Tới nơi rồi.” Tinh Khuynh đi trước men theo bậc thềm đá, không biết loay hoay sờ sờ cái gì trên vách tường, phiến đá kia liền nâng lên, cũng giống như trong phòng ngủ của bọn họ. Sau phiến đá đột nhiên phát lên ánh sáng, khiến Oản Oản không nhìn được nheo mắt lại, dưới chân lại đi theo Tinh Khuynh. Chờ nàng thích ứng được, lúc này mới quan sát đánh giá bốn phía một chút, lại phát hiện bọn họ vẫn ở trong một gian phòng ngủ giống như trước, nhưng trang trí bày biện lại không che giấu được vẻ quý phái.

“Đây là nơi nào?” Oản Oản quay đầu nhìn bức tường đã nâng xuống kia, cũng không phải dùng làm giá sách, mà là một bức tường treo những bức tranh thêu.

Tinh Khuynh hình như cũng là lần đầu tiên đến đây, cúi đầu khom người cầm bát hương bằng gốm sứ vẽ hoa cỏ, cầm chiếc lồng hình mạng nhện được mạ kim của bát hương lên, cẩn thận ngửi ngửi một chút, lại xoay xoay bát hương bằng gốm sứ kia, hướng về phía ánh sáng chiếu chiếu một chút, đúng là lộ ra vài phần yêu thích.

“Đây là nơi mà ông ngoại ta từng ở, nghe nói mẫu phi ta lúc bé cũng từng ở nơi này, sau này không biết nguyên nhân gì, bọn họ ở bên ngoài đem bán tòa nhà này, thậm chí còn thay đổi một chút, tiền viện còn biến thành khách sạn, nhưng trên thực tế từ chương quầy đến người làm công, cũng đều là người của cửa cũ ta, hiện nay đều là người của ta.”

Oản Oản cũng nhìn ra phòng ngủ này mang theo một chút vẻ khuê các, nhất là những bức tranh thêu ở trên tường kia, không phải phượng tiên, mẫu đơn cũng là hoa sen, hải đường, chắc hẳn đều là những thứ mẫu phi của Tĩnh Khuynh thích.

“Vị quý nhân kia tới đây, không đề phòng sự cố sao?” Kỳ thực, Oản Oản cũng không hào tâm lo lắng cho người khác như vậy, chẳng qua sợ người nọ liên lụy đến Tĩnh Khuynh, hiện tại bọn họ thật sự không thể mắc sai lầm được.

Tĩnh Khuynh thả bát lư hương xuống, mỉm cười nhìn Oản Oản, dĩ nhiên hiểu rõ trong lòng nàng nghĩ gì, liền trả lời: “Không ngại, người nọ mấy năm nay đã thích dùng bữa ở khách sạn này rồi, khách sạn này cũng không phải chỉ riêng cho khách ở trọ lại, thức ăn cũng rất ngon, một lát ta sai người bưng lên một ít, nàng cũng nếm thử đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80

Hai người nói chuyện phiếm một lát, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa không lớn, từng tiếng lại từng tiếng, cực kỳ có quy luật, thật giống như một loại ám hiệu nào đó. Sau khi nghe xong tiếng đập cửa, Tĩnh Khuynh mới đi đến cạnh cửa, cũng nhẹ gõ vài cái, chỉ chốc lát sau ngoài cửa liền không còn tiếng động nữa.

Oản Oản nhìn nhìn Tĩnh Khuynh một lát, lại quay đầu nhìn về phía những chiếc đĩa sơn mài đủ loại sắc thái riêng được đặt trên kệ bát bảo, hình dáng không lớn, nhưng hoa văn mới mẻ độc đáo, đa số là chim chóc hoa cỏ, màu sắc tươi sáng xinh đẹp, so với đồ sơn mài ở nước Thần Oản Oản từng xem qua thì tinh xảo hơn nhiều, chẳng trách người ta đều nói nước Khôi là quê hương của phú quý. Tương tự như vậy, chỉ sợ nhà cửa của Tĩnh Khuynh cũng không phải loại quan to mới nổi của triều đình, ngược lại càng có dáng dấp của thế gia vọng tộc.

“Nếu nàng thích, cầm về trưng đi.” Tĩnh Khuynh đã đi tới, thấy Oản Oản đang chăm chú ngắm nghía mấy thứ đồ sơn mài, liền tiện tay cầm một cái nhét vào trong tay Oản Oản.

Oản Oản buồn cười nhìn chiếc đĩa sơn mài màu đỏ đen trong tay, trên mặt vẽ hoa văn hình thoi như củ ấu, chỉ lớn hơn một chút so với bàn tay nàng, lòng đĩa không sâu, bên viền hơi nghiêng lên, trong đĩa một mảnh bóng loáng, quả nhiên là đồ tốt.

“Không cần, ta đối với những thứ này cũng không rành lắm, hà tất học đòi văn vẻ, không rành còn giả vờ hiểu biết, hơn nữa căn phòng này trưng bày vật này rất thích hợp, nếu đặt ở trong phòng chúng ta, lại có vẻ khác thường.” Oản Oản không có chút nào là không muốn đặt đĩa sơn mài trả lại chỗ cũ, đối với những thứ này nàng vẫn luôn không có hứng thú. Ngay cả kiếp trước cũng chỉ thích ngọc khí hơn, càng đừng nói đến những kiếp trước mơ hồ, hoàn cảnh trong những niên đại kia vàng bạc càng là tâm ý của nàng.

Tĩnh Khuynh buông mắt, kéo bàn tay còn chưa kịp thu hồi của Oản Oản qua, vuốt ve mu bàn tay nàng, như trịnh trọng như cảm thán nói: “Oản Oản, nàng đừng suy nghĩ nhiều quá, ta dẫn nàng trở về, tuy rằng hiện nay có chút vất vả, nhưng đó nhất định là tạm thời, nàng phải nhớ kỹ, ta đều khác với những nam nhân bên cạnh khác, ta làm hết thầy không phải vì dã tâm, cũng đều không phải vì vinh hoa phú quý gì cả. Ta chỉ là vì chúng ta có thể ở chung một hồi, càng muốn cho nàng thẳng sống lưng mà đứng bên cạnh, ta muốn vì đứa con của ta mà mưu cầu thứ tốt nhất. Nhưng... dù vậy, ta cũng tuyệt đối sẽ không ủy khuất nàng và con. Oản Oản, bất cứ nàng muốn cái gì, chỉ cần nói, cho dù ta không có, cướp ta cũng sẽ cướp tới tay nàng.”

Oản Oản nghe lời ngôn luận như thổ phỉ của hắn, nội tâm nóng lên, nàng lại một lần nữa phát giác, có lẽ ông trời để nàng mang theo trí nhớ xuyên không tới đây, khả năng thật sự không phải vì tra tấn nàng lại một lần, mà ngược lại là đang dạy cho nàng dần dần hiểu được yêu là gì, cũng chậm chậm để nàng cảm giác được yêu. Vô luận những đòi hỏi trước thối khổ ra sao, vô luận không biết tương lai gian nguy như thế nào, nhưng nàng vẫn là cảm thấy, giờ này khắc này điều gì cũng đều đáng giá.

“Chàng vậy mà còn muốn cướp của người ta...” Cười đến sắp rơi lệ, Oản Oản tựa đầu vào lòng Tĩnh Khuynh, nàng là đang cao hứng, nàng không muốn để Tĩnh Khuynh thấy nước mắt của nàng.

Tĩnh Khuynh ôm lấy người trong lòng, khẽ cười nói: “Chỉ cần chúng ta có được nhau, những cái khác đều không quan trọng.”

“Chàng thực sẽ chiều hư ta mất.” Oản Oản buồn bực hờn dỗi nói.

Tĩnh Khuynh cũng cười to nói: “Chiều hư mới tốt, về sau nàng đã quen được ta cưng chiều, nàng liền chứng mất người khác...”

Oản Oản nện hấn một cái, còn muốn nói gì, lại nghe bên ngoài có người rầm rì nói: “Khách quan, thỉnh đi bên này, nhà gian trong viện này của chúng ta là đứng đầu nước Khôi đây ạ, ngày thường, nơi này căn bản không dùng để tiếp khách đâu ạ...”

Cánh tay Tĩnh Khuynh ôm lấy Oản Oản chợt căng thẳng, Oản Oản thấy hắn có chút khẩn trương, vội vỗ vỗ ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Là người chàng đã hẹn sao?”

Tĩnh Khuynh gật gù đầu, khẽ nhẹ nhàng thở ra, nhưng hai mắt lộ ra vẻ trông chờ hưng phấn hiếm thấy.

“Ta có cần phải tránh mặt không?” tục lệ ở nước Khôi nghiêm cẩn hơn nước Thần một chút, mặc dù nam nữ cũng có thể cùng đi ra ngoài, nhưng lại không thể một mình làm việc, mặc dù Tĩnh Khuynh ở bên cạnh, nhưng nói thế nào người tới cũng là người ngoài xa lạ, Oản Oản tránh mặt ngược lại là điều cần phải.

“Không ngại, người tới là phu tử (sư phụ) của ta, cũng như trưởng bối của nàng, không cần kiêng dè.” Tĩnh Khuynh nói xong buông Oản Oản ra, hai người sửa sang cho nhau lại một phen, liền cung kính đứng trong nội thất chờ.

Không bao lâu sau, cửa bên ngoài được mở ra, vài người giẫm lên bậc thềm đi vào, Oản Oản bỗng nhiên cảm thấy bản thân cũng căng thẳng theo, cũng mơ hồ đoán được người tới là ai. Hiện nay có thể được gọi là phu tử của Tĩnh Khuynh, sợ là nước Khôi chỉ có mỗi Xảo Biện tiên sinh.

Cửa phòng nội thất ở nơi này đều không phải cửa kéo, mà là loại cửa gỗ hoa lê khắc hoa, theo cửa phòng được người mở ra, Tĩnh Khuynh rào bước qua, thấy rõ người tới, ngăn lại nội tâm kích động, khom người thi lễ nói: “Tiên sinh mạnh khỏe.”

Tất nhiên Oản Oản cũng không đứng im, cũng cùng sau đó, quỳ gối cúi đầu.

“Giống... Giống a... Thật sự rất giống...” từ cửa truyền đến một giọng nói của nam tử trung niên, có hơi run run, cũng giống như Tĩnh Khuynh vậy, khó cảm lòng nổi, lời nói ra lặp lại không ngừng.

Bên cạnh người đến nhìn thấy Oản Oản, vội giải vây nói: “Quả thật là người trong lòng phu tử, ngày thường cũng không thấy phu tử đối với tiểu tử yêu thương như vậy a.”

Xảo Biện tiên sinh cũng chỉ thất thần trong giây lát, dù sao Phiêu Kỳ đại tướng quân đã qua đời từ lâu, mà cháu trai giống cừu cừu, Tĩnh Khuynh thế mà lại cùng Phiêu Kỳ đại tướng quân có bảy phần tương tự, nếu nói Tĩnh Khuynh không phải do Hiền phu nhân sinh ra, chỉ sợ Xảo Biện tiên sinh là người đầu tiên không đồng ý. Hiện nay Phiêu Kỳ đại tướng quân đã bỏ mình, Hiền phu nhân cũng hương tiêu ngọc vãn, nguyên bản Doãn gia lớn như vậy cũng không thể không từ sáng mà chuyển sang tối, thiệt hại không ít vận mạng, lại thêm Phiêu Kỳ đại tướng quân cũng không có con nối dõi, nếu thật sự bàn về huyết mạch, sợ là trên thế gian này cũng chỉ có Tĩnh Khuynh là người thân thiết nhất.

“Tên xu tiểu tử này, ngày thường lão phu đối đãi với ngươi không tệ, sao hôm nay ở trước mặt điện hạ, ngược lại dám thiết kế ta đến đây.” Xảo Biện tiên sinh vuốt vuốt chòm râu, cười gồ gồ đầu đưa trẻ mà lão đã trông nom từ bé đến lớn bên cạnh, lắc đầu nói.

Tĩnh Khuynh cũng đè nén kích động trong lòng, không chắn đường quay người, mời hai người đi vào, vừa đi vừa nói: “Còn không phải là tiên sinh chỉ nghĩ đến ta, tiểu tử Nghiêm Chính này liên ghen tị sao.”

Mọi người lại bật cười, Nghiêm Chính vốn chỉ muốn giảng hòa không khí, không ngờ thế mà lại chia lên đầu mình, rốt cục vẫn là một mao đầu tiểu tử (đứa trẻ), bị mọi người trêu đùa một chút liền đỏ mặt, ấp úng quay đầu, không dám mở miệng nữa.

“Đều ngồi xuống cả đi.” Mặc dù Xảo Biện tiên sinh là lão sư, nhưng thân phận Tĩnh Khuynh ở đây, nếu hấn không lên tiếng, tất nhiên cũng không có người dám động, cho nên Tĩnh Khuynh cũng không nói nhiều, đưa tay mời ngồi nói.

Oản Oản thấy thế, tự nhiên dâng trà tới, ba người họ lên gặp mặt, càng ít người biết thì càng tốt, càng không thể phai người hầu hạ chuyên pha trà ở trong này được, cho nên Oản Oản liền dựa theo khẩu vị của Tĩnh Khuynh mà chế chút nước mật, lại đơn giản đun chút trà bánh, cũng là Nghiêm Chính cảm thấy thất lễ, vội vàng đứng dậy, lấy dụng cụ trên tay Oản Oản, châm trà dâng lên cho lão sư.

“Trước kia thường nghe điện hạ nói phu nhân thanh tú thông tuệ, huệ chất lan tâm, nay vừa được gặp, quả thực bất phàm.” Xảo Biện tiên sinh cũng không thi lễ, ánh mắt như trường bối xem nàng dâu, vừa lòng đưa mắt nhìn Oản Oản một cái, đây chẳng những không khiến Tĩnh Khuynh và Oản Oản cảm thấy thất lễ, ngược lại còn tăng thêm một phần thân thiết.

“Thất lang vốn có thói quen bao che khuyết điểm, bằng không, được chàng ấy nhìn trúng, sợ là gà rừng rơi xuống đất cũng thành phượng hoàng.” Oản Oản bụng nước mật thủy đến đặt trước mặt Tĩnh Khuynh, khiêm tốn nói.

Nào ngờ Tĩnh Khuynh còn chưa lên tiếng, Xảo Biện tiên sinh lại lắc đầu nói: “Không phải nịnh bợ, có thể được ánh mắt điện hạ không bỏ sót*, trực giác bén nhạy kia của ngài ấy, sợ là lão phu cũng không bì kịp. Huống chi phu nhân cao thượng, vốn có thể bình an theo người nhà trở lại nước Khôi an ổn qua ngày, nay lại tự nguyện dấn thân sâu vào vũng bùn, cùng chung với điện hạ đối mặt, phần tâm tính này, cũng đủ khiến lão phu khâm phục rồi.”

(* sao không nói là “được điện hạ nhìn trúng” đi, đúng là cổ nhân, ăn nói lảng nhảng, dài dòng ==!)

Oản Oản nghe xong lời này, lại cúi đầu nói: “Sao Tiên sinh biết ta không phải người tham mê phú quý?”

“Ha ha ha ha...” Oản Oản vừa nói xong, Xảo Biện tiên sinh bỗng nhiên cười lớn, thẳng thắn nói: “Với thông minh của phu nhân mà nói, tự biết đây không phải là một con đường dễ đi. Còn lấy suy nghĩ của phu nhân mà nói, vậy đi theo người nhà tìm một hộ gia đình tốt, làm nương tử trong nhà, chủ trì việc bếp núc, giúp chồng dạy con, cuộc sống yên bình như thế mới là thỏa đáng nhất, không phải sao?”

Oản Oản không giật mình khi Xảo Biện tiên sinh biết được chuyện nhà của thúc thúc mình, nhưng lại giật mình khi lão có thể nhìn ra được suy nghĩ trong lòng của mình lúc trước. Phải biết rằng kỳ thật thời đại này đối với nữ tử cũng không phải là vô cùng khắc nghiệt, có một vài nữ nhân gả cho người vì phú quý giàu sang còn có thể hòa ly (ly hôn), một lần nữa trèo cao, ngay cả hậu cung của Hoàng đế cũng có nữ tử tái giá được sủng ái, huống chi lúc trước

nàng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ. Nếu là nữ tử bình thường, cũng sẽ tìm con đường giống nàng. Ai không nguyện làm nữ nhân của hoàng tử chứ, điều đó đối với nữ nhân mà nói, quả thực là phú quý ngập trời. Chỉ là những người khác thì nhìn trúng quyền thế, nàng lại chính xác chân thật là vì Tình Khuynh người này, bằng không, nàng chắc chắn cũng sẽ như lời Xảo Biện tiên sinh nói, cùng theo người nhà trở về, làm khuê nữ đợi trong khuê phòng, bình an xuất giá, yên ổn cả đời.

“Tiên sinh tuệ nhãn.” Oản Oản thật thấy bội phục, đứng dậy thi lễ nói.

Nào ngờ, Xảo Biện tiên sinh lại cũng đứng dậy, đáp lễ lại, trong miệng nói: “Gia đình trung nghĩa, tất có nữ nhi trung nghĩa.”

“Tiên sinh quen biết gia phụ sao?” Oản Oản nghi hoặc hỏi, nàng cũng không quên phụ thân mình là người nước Thần.

“Vô duyên tương kiến, nhưng cũng được nghe thấy.” Xảo Biện tiên sinh ngồi xuống, có chút cảm khái nói: “Phụ thân của phu nhân xưa nay là người ngay thẳng, tuy rằng ở trên chiến trường từng là cừu địch với nước ta, nhưng ngài ấy tính tình cương trực công chính, thật sự khiến người ta khâm phục, ngay cả đại tướng quân cũng từng khen ngợi lệnh tôn, tiếc rằng Hoàng đế nước Thần ngu ngốc, nhân tài tốt nhất chỉ được có mỗi Vũ Vệ tướng quân, sau này vì không chịu đứng vào hàng ngũ (chia phe), không phụ bạn thân, mới rơi vào kết cục như thế.”

Tuy rằng người phụ thân này không phải phụ thân chân chính của Oản Oản, nhưng mỗi khi nghe người khác đề cập qua một lần, Oản Oản liền cảm thấy ông ở trong lòng lại tăng thêm vài phần, dường như từng nụ cười tươi kia cũng phảng phất hiện ra càng rõ ràng hơn. Nếu... nếu như ông còn sống, nhất định nàng cũng sẽ chung sống hòa hợp với ông, thật sự giống như cha và con gái vậy. Nghĩ đến đây, hốc mắt Oản Oản không khỏi đỏ lên, đầu cúi gằm xuống.

“Lại nói, cũng do Thánh nhân vô đạo, nước Thần cùng nước Khôi không phải cùng một loại sao?” Tình Khuynh tiếp lời, dưới bàn lại vươn tay ra, nắm chặt tay Oản Oản.

Xảo Biện tiên sinh cũng thờ dài, nhìn gương mặt vừa quen thuộc lại xa lạ của Tình Khuynh, thờ dài nói: “Nếu cừu cừu ngài năm đó cũng nhìn thấy rõ như ngài, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.”

Lời này, Tình Khuynh lại không chấp nhận, hẳn quả thực khác xa cừu cừu, đối với cái gì gọi là trung quân, hẳn lại khinh thường cười nhạt, hơn nữa bản thân lại lăn lộn nơi bướm hoa phong nguyệt, tất nhiên chấp nhận giáo dục Khổng Mạnh thông hiểu hơn cừu cừu có xuất thân thế gia nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thuỵng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

“Dạ, phu tử nếm thử tay nghề của con xem sao? Có tiến bộ không ạ?” Lúc này, Nghiêm Chính bưng chén trà đi tới, đặt trước mặt Xảo Biện tiên sinh, trong chén trà kia tán ra từng trận thơm nức mũi lạc, hình như còn cho thêm loại hạt nào phối hợp, khiến cho người không thích trà bột như Oản Oản cũng có chút tò mò.

Xảo Biện tiên sinh nâng chén trà lên, đầu tiên là theo thói quen đảo một chút, sau đó nhắm mắt ngửi thử, lại dùng ngón út chấm một chút cho vào miệng, rồi lập tức cúi đầu nhấp một ngụm nhấp nhấp, sau mới ngẩng đầu, mặt không chút biểu cảm nói: “Tướng người bạn rộn nhiều việc, ngược lại pha trà còn kém đi...”

Đối với phương pháp đun nấu loại trà bột như nấu cháo này, Oản Oản hoàn toàn không hiểu, càng đừng nói đến thêm gia vị gì đó. Ngay cả nếm thử, nàng cũng cảm thấy đắng chát, khó uống, về phần huyền diệu gì trong đó, nàng lại càng ù ù cạc cạc. Thế mà Nghiêm Chính nghe xong, uể oải gục đầu xuống, nghiêm trang ngồi quỳ bên cạnh, cúi đầu hành lễ, xem như biết sai rồi.

“Cũng do ta không phải, tiên sinh cũng biết ta không tiện làm mọi việc, cần Nghiêm Chính chạy tới lui lo việc rất nhiều, thế nên mới chậm trễ hần.” Tình Khuynh thấy vậy, vội mở miệng giải vây.

Nhưng Xảo Biện tiên sinh lại lắc đầu, thờ dài: “Bạn việc hay không, đều là bên ngoài, chính tâm không thay đổi, ý niệm không thay đổi, lại còn duy trì chúng, lịch duyệt của Nghiêm Chính vẫn là còn quá nông cạn.”

Đây rõ ràng là Xảo Biện tiên sinh đang giáo huấn học trò, Tình Khuynh cùng Oản Oản cũng không tiện đáp lại, đành phải trầm mặc chống đỡ.

Nghiêm Chính lại lập tức phủ phục dưới đất, cung kính nói: “Cẩn tuân phu tử dạy bảo, trực – hoãn biết sai.”

“Trực, cũng như thẳng, hoãn, cũng như mềm. “Trực nhi bất cương, trung nhu đãi nhận”*, mới có thể làm nên việc lớn.” Xảo Biện tiên sinh không nhìn Nghiêm Chính, ngược lại vuốt râu, dong đưa trà bột trong chén, chậm rãi nói.

(* Trực nhi bất cương: thẳng thắn mà không cố chấp; Trung nhu đãi nhận: trong mềm mà có dẻo. >> trích trong cuốn Hoài Nam Tử, một loại sách thuộc

Đạo giáo nào đó, cái này mình không rành)

“Dạ.”

Lúc này Oản Oản mới thật sự cảm thấy Xảo Biện tiên sinh quả thực không tầm thường, tại một nơi như vậy mà đem trung quân thanh liêm, cương trực công chính ra làm đạo làm quan để dạy dỗ, hẳn không thể vì vinh dự cả đời mà ngu trung lấy cái chết ra để can gián cục diện đương trường. Xảo Biện tiên sinh cư nhiên có thể ở trước mặt chủ thượng mà bình tĩnh giáo huấn đồ nhi: sau này ở chốn quan trường, tuy chính trực thẳng thắn nhưng không thể cố chấp, tuy mềm lại phải dẻo. Lời dạy dỗ như vậy rõ ràng là muốn hướng đến mục tiêu thành vị quan lão luyện trong chốn quan trường rồi, quả thật khiến Oản Oản mở mang tầm mắt. Lại lên liếc mắt nhìn Tinh Khuynh, hẳn thế mà cũng không tức giận, ngược lại còn gật gật đầu tán thành.

Răn dạy xong, Xảo Biện tiên sinh buông chén trà, cẩn thận nhìn lại sắc mặt Tinh Khuynh, lúc này mới yên lòng, nói: “Điện hạ tính tình kiên trì bền bỉ, so với đại tướng quân khi đó, còn hơn hẳn một bậc, lão phu rất vui mừng. Nhưng mặc dù Hoàng hậu kia không đủ để lo lắng, nhưng chỗ Thừa tướng cũng không thể không đề phòng.”

“Ta cũng có ý như thế, vậy gần đây lão ta có động tĩnh gì không?” Tinh Khuynh uống nước mật, bình tĩnh hỏi.

Xảo Biện tiên sinh vừa thấy Tinh Khuynh tư duy nhanh nhẹn, trực giác nhạy bén, trong bụng mừng thầm, nói tiếp: “Chỗ lão phu, lão ta vẫn chưa từng lơ là buông lỏng, hơn nữa từ sau khi điện hạ trở về, càng gắt gao hơn lúc trước. Nhưng cho dù vậy, cũng nghe được một thời gian trước lão ta phái người đi đến nước Thần một chuyến, e là gây bất lợi cho ngài.”

Tinh Khuynh cũng không lo lắng, trong mắt lộ tia sắc lạnh, cười lạnh nói: “Lão thất phu kia hành động đến là nhanh, chỉ tiếc, lão ta có thể tra được, cũng chính là những gì ta muốn lão thấy.” Thái tử nước Thần đã kết minh với hắn, tất nhiên trước khi thành đại sự, sẽ không dờ dẫm đi bệ đài của hắn, huống chi, Thái tử cùng Ngũ hoàng tử tranh đấu nhiều năm như vậy, mà đến nay vẫn chưa đổ, cho thấy cũng không phải là người ngồi không.

“Như vậy lão phu cũng an tâm.” Xảo Biện tiên sinh tự nhiên biết rõ chi tiết trong đó. Cũng thật may, người tìm được Tinh Khuynh ở nước Thần, là người của bọn họ, nếu là thủ hạ khác của đại tướng quân, sợ là lòng trung tâm kia sẽ không còn vẹn toàn được như ban đầu.

“Đám người Chu Xương hiện ra sao?” hai ngón tay Tinh Khuynh xoa xoa hơi nước dính trên vành chén, suy nghĩ một chút hỏi.

“Chu Xương là người vẫn luôn cẩn thận, không cài người đến gần được, nhưng gần đây liên tiếp tới lui cùng phủ Thừa tướng, e là không ổn. Lại nói Chương Tụ tính tình nóng vội hấp tấp, dễ dàng bị xúi giục, cũng may từ lúc Sát Trọng trở về từ nước Thần vẫn luôn theo sát bên cạnh hắn. Có tình huống gì, chúng ta cũng sẽ biết được.” nhắc tới Chu Xương, trong đôi mắt nhỏ của Xảo Biện tiên sinh mơ hồ lộ ra tia phẫn hận, tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng Oản Oản vẫn bắt được.

Về phần người tên Sát Trọng kia, Oản Oản thăm nhủ, người này không phải là người lúc ở nước Thần, giữa đường giữa xá xém chút nữa hại chết nàng sao? Nếu thật như thế, nàng lại không tiện xuống tay trả thù rồi, dù sao Tinh Khuynh cũng đang thiếu người. Và lại lúc đó nàng và Sát Trọng kia không quen không biết, hẳn không tự tay giết nàng đã là kết quả tốt nhất rồi. Có điều... suy cho cùng thì hắn cũng gián tiếp muốn cái mạng nhỏ này của nàng, nàng cũng phải làm khó dễ đôi chút, không phải sao...

Tinh Khuynh nhạy cảm phát giác lúc Oản Oản nghe đến cái tên Sát Trọng kia thì thoáng khựng lại, bèn nín cười nhìn nữ nhân bên cạnh điềm nhiên như không nâng chén trà lên nhấp từng ngụm, đem tất cả suy nghĩ giấu trong màn hơi nước lượn lờ. Nếu không phải lúc nào cũng thích nhìn nàng, thực sẽ bỏ qua tia giảo hoạt thoáng lóe lên trong khóe mắt kia... Thôi, hiện tại đang cần dùng Sát Trọng, ngày sau chờ hắn nhàn rồi, hẳn không cần lấy Sát Trọng ra đòi lấy nợ cười mỉa nhún. Huống chi, một lần kinh tâm động phách kia, cũng đã khiến hắn lo lắng lắm rồi.

“Câu Trì tựa hồ còn đang đứng ngoài quan sát xem thế nào, nhưng theo như tính tình của hắn, sớm hay muộn gì cũng chuyển hướng đến Chu Xương. Dù sao cũng có Quý Điện đi theo, nên cũng chưa có chuyện gì lớn xảy ra.” Xảo Biện tiên sinh tiếp tục nói.

Tinh Khuynh gật gật đầu, mắt đảo qua vân gỗ trên bàn, có chút thờ ơ nói: “Không cần hoảng hốt vội vàng làm gì, tất cả những gì từng làm ở bên trong đều chỉ là lớp da ngoài thôi. Bọn chúng có thể sấm soi, có thể lôi kéo, cũng chỉ có vài tên này, như vậy có mục tiêu, ngược lại càng có lợi cho chúng ta. Và lại, ta vừa mới về nước, lại vẫn đang dưỡng thương ở trong phủ, trong phủ còn có người của Hoàng hậu nhìn ngó. Như thế nào đi nữa, bọn chúng cũng không thể ngờ được chúng ta đã gặp nhau. Đã diễn thì diễn cho trọn vai, nhưng cũng không thể khinh nhờn chậm trễ việc bố trí hành động, chúng ta không có nhiều thời gian...”

“Vâng.” Ngay cả Xảo Biện tiên sinh trong lòng nghĩ gì, hắn và Nghiêm Chính đều trịnh trọng đáp lời.

“Có mục tiêu, mới dễ bọn chúng không cần bận được, không phải sao?” Tinh Khuynh thờ phờ đỡ ngực, cười như ánh mặt trời, nói: “Ta vẫn đang bị thương, nói không chừng Hoàng hậu sẽ thay đổi ý định, dù sao ta chuẩn bị đưa một đứa con tiến cung, không phải sao? Đứa bé kia, nắn bóp như thế nào đều do bọn chúng định đoạt, thật là dễ mua bán.”

“Điện hạ ý tứ là?” Nghiêm Chính hạ giọng hỏi.

“Đưa đứa bé vào cung, ít nhất qua hai tuổi, bọn họ mới nghĩ đến việc động thủ với ta, và lại, nếu trước khi bọn chúng động thủ, ta liền đi đòi nhà ma, thì càng tốt...” Tinh Khuynh che lại con ngươi mắt sáng như ánh sao kia, cười khẩy nói: “Tuy hai năm đối với chúng ta mà nói vậy là đủ rồi, nhưng vẫn không nên để Thừa tướng quá nhàn rồi được. Không phải ta có nhiều huynh trưởng đệ đệ sao.”

Oản Oản không kiềm được mà âm thầm rùng mình một cái, Tinh Khuynh quả nhiên là người tâm ngoan, còn hơn cả nàng. Lợi dụng đứa bé kia vào cung, rồi sau đó bệnh tình nguy kịch dưỡng thương, làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân, liền khiến Thừa tướng tưởng rằng đã nắm được Tinh Khuynh, như vậy mới có thể biến thành lưỡi dao tốt nhất. Lại sai người xúi giục đưa đẩy một chút, lão liền vì Tinh Khuynh mà dọn sạch hơn phân nửa

chương ngại. Dù sao Thừa tướng nghĩ là lão có được con trai của Tĩnh Khuynh, liền có thể uy hiếp hắn, thêm vào đó, Tĩnh Khuynh còn phải dựa vào Thừa tướng mới có thể sống tiếp, cuối cùng trở thành Hoàng đế bù nhìn. Vô luận như thế nào, bên ngoài nhìn vào thì phần thắng lớn nhất khẳng định là Thừa tướng và Hoàng hậu.

Bàn bạc xong mọi chuyện, Nghiêm Chính bảo tiểu nhị bưng đồ ăn tiến vào. Vì sợ khiến người nghi ngờ, Tĩnh Khuynh dẫn Oản Oản xách theo hộp đựng thức ăn không có dấu hiệu đi vào địa đạo, còn Nghiêm Chính và Xảo Biện tiên sinh thì cùng ở trong phòng dùng bữa, chần chừ hơi lâu một chút mới thoải mái rời đi.

“Ăn ngon không?”

Oản Oản nhìn người nam nhân bên cạnh không hề kiêng kỵ mà ăn cần gấp đồ ăn cho nàng. Không nói đến việc Tĩnh Khuynh có suy nghĩ không giống với những đại nam nhân ở nơi này, mà ngay cả ban nãy ở trong căn phòng đầu bên kia mật đạo, Tĩnh Khuynh bình tĩnh bố trí như đang chơi cờ người, cũng đều không giống như vậy, cứ như thay đổi thành một người khác vậy.

“Nàng ăn thêm nhiều một chút đi, mỗi bữa cơm, thấy nàng ăn cứ như mèo vậy.” Tĩnh Khuynh lại gấp chút thịt vào trong chén cho Oản Oản, thấy nàng ăn thêm vài miếng mới vui vẻ nói: “Thế nào, có vừa miệng không? Nếu thích, mỗi ngày ta sẽ sai người đưa tới.”

Oản Oản nuốt xuống, vội vàng lắc đầu nói: “Đang trong thời kì không ổn định, nếu bị người phát hiện, chẳng phải kiểm cũi ba năm thiếu một giờ sao. Lại nói, sau này cũng có thể ăn, huống chi đầu bếp trong phủ chúng ta nấu nướng cũng không tệ mà.”

Tĩnh Khuynh lại buông đũa, múc bát canh cho Oản Oản nói: “Làm sao mà không được, chỉ cần nàng thích, chắc chắn có thể cho nàng ăn mỗi ngày, bình thường nàng luôn ăn ít, tất là đầu bếp trong phủ nấu không ngon.”

Oản Oản đón lấy bát canh, lườm Tĩnh Khuynh một cái, tức giận nói: “Chàng đừng cứ xem ta làm em bé mà cưng chiều ấy chứ! Trên đường đến đây, khổ cực nào mà chúng ta chưa trải qua, huống chi lúc trước ở Hưởng Quân Viên đồ ăn cũng đâu có tệ, chàng còn chê tôi chê lui. Hiện tại đầu bếp đều do chúng ta chọn lựa kỹ càng, vạn nhất thay người khác, lỡ như trong đó xảy ra sự cố, muốn hối hận cũng không kịp.”

Tĩnh Khuynh chậm rãi thu ý cười, vươn tay nắm tay Oản Oản, hơi phiền muộn thở dài: “Luôn muốn cưng chiều nàng, nhưng lúc nào cũng có nhân tố bên ngoài, khi nào mới có thể không hề kiêng kỵ đây!”

Oản Oản vậy mà không thấy sao cả, đồ ăn nơi này có làm ngon hơn nữa, cũng không tinh tế được như đòi sau, nàng vẫn luôn không quen miệng, có là đồ ăn vật thì mùi vị cũng ngon hơn nhiều. Sau này nếu cuộc sống dễ chịu hơn, nàng có thể nghĩ cách vận chuyển ít gia vị từ ngoại bang về, thậm chí bỗng vài cũng có thể tìm người trồng, đến lúc đó nàng là nhất, sẽ luôn có thời gian nhàn nhã thư thái, không phải sao.

“Miễn là chàng không lấy thêm vợ, khiến cho ta phiền lòng là được.” Uống một ngụm canh, Oản Oản như đùa giỡn nói.

Ánh mắt Tĩnh Khuynh sáng ngời, mừng khôn tả xiết, sáp lại gần, bất ngờ cắn một cái lên vành tai Oản Oản, sau đó vui vẻ nói: “Oản Oản thế mà cũng biết ghen?”

Oản Oản bị lấy lỗi tai, chỉ có thể trừng hắn, thiếu chút nữa nàng bị nghẹn nước canh.

“Yên tâm, ta bị thương sắp chết, nói vậy Thừa tướng sẽ không đem của báu (người thân) mà đề lên người ta đâu. Tạm thời chỉ quan sát thôi. Lão ta là người luôn cẩn thận, không xếp đặt người vô dụng, huống chi, ta nói rồi...” Tĩnh Khuynh ôm Oản Oản, ngữ khí mềm mại lại mang theo âm thầm tàn nhẫn, “Nếu thực sự có người dám gả tới, ta cũng sẽ để nàng ta ném được cái gì gọi là ‘mùi vị tuyệt vọng’.”

Oản Oản trầm mặc, nàng sẽ không ra về thánh mẫu mà đi nói: nữ nhân chưa gặp mặt kia chẳng qua hy sinh vì gia tộc Thừa tướng, chúng ta nên đối xử tử tế, sau này tìm cơ hội gả ra ngoài... vân vân. Nàng biết thế giới này rất tàn khốc, bọn họ và Thừa tướng đã là kẻ thù một mất một còn, đã là cục diện không có một bên chết thì không ngừng rồi. Vẫn nên cầu nguyện cho Thừa tướng đừng đa nghi đến mức nhân thân cộng phần, bằng không nếu như quả thật gả đến một nữ tử, kết cục cuối cùng, chính là một chữ “Chết”.

“Hồi bẩm điện hạ, phu nhân, Vương thứ phu nhân cầu kiến...”

Tĩnh Khuynh hơi ngẩng đầu, nhìn Oản Oản còn đang ăn canh, chỉ buông một câu: “Chờ đi.” Rồi tiếp tục gấp đồ ăn cho Oản Oản.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Bên trong màn che, nữ tử cố gắng vòng tay bám lên thắt lưng nam tử, đầu ngực vươn cao được nam tử âu yếm, càng lúc càng thẳng đứng, lồng ngực càng phập phồng lên xuống liên tục. Nữ tử ngẩng đầu, ánh mắt rời rạc nhìn đỉnh màn, hạ thân va chạm khiến nàng gần như hôn mê, lại bởi vì khoái cảm

cực hạn mà khóe mắt rơi lệ, trong bờ môi hồng nhuận phon phớt có chút sưng tấy kia thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rĩ khiến người xấu hổ đỏ mặt.

Nam tử trên người nàng, sắc mặt cũng ứng hồng, cánh tay có chút gầy yếu không được xem là cường tráng của hần lúc này lại hiện ra vẻ đẹp lực lưỡng, đem vòng eo nhỏ nhắn mảnh mảnh khảnh của nữ tử cố định trong lồng ngực mình, giống như con thuyền neo trên bến cảng, che toàn bộ bên ngoài của nữ tử. Vòng hông săn chắc hiện ra đường cong đẹp mắt kia, đang dùng lực đạo lúc nặng lúc nhẹ mà yêu thương mỹ nhân dưới thân, khiến nàng xui xẻo một đoàn, mặc kệ hần vân vê xoa nắn, mãi đến khi biến thành một bãi thanh thủy.

Nữ tử hơi hoàn hồn, trong con xóc nảy đung đưa, vẫn không quên nhìn lên con ngươi mắt như ánh sao của nam tử kia, cố gắng vươn tay, vuốt ve lên ánh mắt gần như đã hút mất hồn phách của nàng đi mất.

“Xem ra, Oản Oản vẫn còn khí lực.” mái tóc dài của nam tử xoa tung, mồ hôi làm sợi tóc trên trán ướt đầm dán lên gò má, khiến dung mạo vốn diễm lệ như nữ tử hiện ra vẻ tà mị khác hẳn với trước đây.

“Chàng...” Oản Oản vừa muốn nổi giận kêu to, nào ngờ vừa mở miệng, liền biến thành thanh âm ngâm nga uyển chuyển, không giống như tức giận, ngược lại như nũng nịu cùng với khẩn cầu.

Tĩnh Khuynh xấu xa cười khế, cánh tay dùng sức một cái, đem Oản Oản vốn đang xui xẻo ôm vào trong lòng, lật người một cái, khiến nàng hoàn toàn nuốt trọn phần nam tính của hần, vững vàng được hần ôm vào trong ngực.

“A...” Oản Oản còn chưa kịp la lên, đã bị nhấn ôm chặt xuống, cúi đầu ní non cắn lên xương bướm* của Tĩnh Khuynh, nghĩ đến thiếu niên nhược thụ từng ngây ngô mang theo bất an kia, bây giờ thế mà lại biến thành đế vương công khó thỏa mãn, thật sự ăn nàng sạch sẽ đến cả mảnh vụn cũng không thừa lại.

(*xương bướm: phần xương giữa hai hốc mắt, gần mi tâm)

“Oản Oản... Oản Oản...” Tĩnh Khuynh bị nàng cắn nhử mảy một cái, sau đó vẻ mặt lại hiện ra vẻ kiềm nén hương thụ, đôi con ngươi kia càng thêm tối tăm, dục vọng ham muốn chiếm hữu mãnh liệt kia càng không thể che giấu, “Ai dám cướp nàng khỏi ta, ta sẽ giết hần, bất luận là ai... um...”

Oản Oản vốn muốn cười nhạo hần vài câu, nhưng bị con va chạm mạnh mẽ kia tập kích đánh sâu vào, cuối cùng không thốt nên lời, chỉ có thể vịn lấy hần, ôm hần, níu lấy hần, mới có thể được giải thoát, được phóng thích. Sau đó... là một màn khói hoa rực rỡ...

“Chàng đây là bị cái gì kích thích sao... phù... làm ta mệt chết a...” Oản Oản nằm vật xấp xuống giường, cảm thấy đến ngón tay cũng không cử động được, hôm nay không biết hần làm sao, từ lúc lên giường liền bắt đầu ép buộc nàng, cho tới tận bây giờ, Oản Oản cũng không biết đã qua bao lâu.

Tĩnh Khuynh cũng thở hổn hển, mặt đỏ bừng nằm sát bên cạnh Oản Oản, sau lại nhìn thấy tám lưng trần của Oản Oản, ánh mắt hơi tối lại, nhòm người dậy, vươn đầu lưỡi hồng nhợt, dọc theo cổ Oản Oản, thuận thế liếm xuống, thẳng đến giữa đùi Oản Oản.

“Chàng... chàng... chàng điên sao...” Oản Oản nhìn không được rùng mình một cái, thân thể lại trở nên khô nóng, nhưng nàng thật sự không chịu nổi nữa, hai chân cũng không khép lại được.

“Ha ha...” Tĩnh Khuynh lại cười, ôm Oản Oản từ phía sau, tựa đầu lên lưng Oản Oản, nhắm mắt lại nói: “Hoàn hảo, nàng là của ta, chỉ một mình ta.”

Oản Oản thật sự chịu không nổi, dùng hết khí lực còn sót lại, trở mình, chui vào trong lòng Tĩnh Khuynh, ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Rốt cục là chàng bị sao vậy?”

“Ta ghét ánh mắt nam nhân khác nhìn nàng.” Tĩnh Khuynh nâng tay, chậm rãi vén mái tóc trước trán Oản Oản, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra mùi phẫn nân.

Oản Oản suy nghĩ một chút, bản thân cũng không gặp gỡ nam nhân nào a, có sao lại chọc cho Tĩnh Khuynh ghen tuông cỡ này. Sau lại nghĩ ra mới bừng tỉnh nói: “Ý chàng là hôm nay trong cung đến...”

Thấy Tĩnh Khuynh mất tự nhiên hắt mặt đi, Oản Oản cảm giác mình đây là oan uổng tận trời cao a, lập tức dờ khóc dờ cười nói: “Đó là một thái giám a, còn là lão thái giám đó.”

“Ta ghét ánh mắt của hần, nếu như hần không phải do Hoàng hậu phái tới, ta đã sớm móc mắt hần ra.” Tĩnh Khuynh nghiêng răng, khinh thường nói.

Kỳ thực, Oản Oản cũng có thể lý giải nguyên nhân Tĩnh Khuynh chán ghét lão thái giám kia. Đạo gần đây, bởi vì sắp bước sang năm mới, cho nên Hoàng hậu và Thừa tướng, thậm chí mấy vị huynh đệ trưởng thành kia của Tĩnh Khuynh, cũng đều sai người đến thăm hỏi. Hàm ý trong đó, kỳ thực mọi người đều biết, thăm hỏi chỉ là giả, thật ra là đến thăm dò. Bất quá, trong đó nhiều người như vậy, Thôi công công bên cạnh Hoàng hậu là làm cho người ta ghê tởm nhất. Đã một bó tuổi to như vậy, nghe nói còn cực kỳ thích lấy vợ, đã vậy lại còn toàn là những cô vợ nhỏ tuổi lại xinh đẹp. Nghe người ngoài đồn đại, lão bất tử này mua không ít nhà cửa ở bên ngoài, trong đó đều là mấy cô vợ nhỏ lão tìm được về, về phần hưởng thụ thế nào, việc đó quả thật là làm ô nhiễm đầu óc Oản Oản.

Hôm nay, hần đến truyền lời của Hoàng hậu, đại ý chính là thăm hỏi Tĩnh Khuynh một chút, nhân tiện dặn dò Vương thị chuẩn bị ổn thỏa, ngày hôm sau mang theo con trai tiến cung. Nhưng Tĩnh Khuynh bệnh nặng, Vương thị lại không có thân phận cao bằng Oản Oản, nên Oản Oản không thể không ra đón tiếp. Ai ngờ, chỉ một thoáng Thôi công công nhìn thấy nàng, trông mắt liền cứ như dán luôn trên người Oản Oản, thẳng đến lúc đi đến bên giường Tĩnh Khuynh, lão bất tử kia cũng chưa chuyển tâm mắt. Bất quá thông qua hần, Oản Oản cũng hiểu được, Hoàng hậu và Thừa tướng đã thật sự không hề quan tâm đến Tĩnh Khuynh. Nếu không phải là cần một con rối, Tĩnh Khuynh đã sớm bị bọn họ quên đến Trảo oa quốc rồi, bằng không làm sao một

tên nô tài nhỏ bé có thể làm nhục họ như vậy được. Nếu hôm nay đứng ở chỗ này là thân quyến của Lục hoàng tử, sợ là ngay cả cái đầu già của lão ta cũng không dám nâng lên. Bảo sao Tinh Khuyển lại không căm hận chứ.

“Không sao, ngày sau vẫn luôn có thời cơ thu dọn.” Oản Oản ngáp một cái, buồn ngủ mệt mỏi nói.

Tinh Khuyển kéo chân qua, bọc lấy mình và Oản Oản kỹ lưỡng, sau đó nói: “Lão già kia nhìn thì hạo sắc, kỳ thực thủ đoạn rất tinh ranh khôn khéo, bằng không với những chuyện hấn làm kia, sớm đủ cho hấn chết mười hồi tám bận rồi. Nay còn có thể ngồi vững vàng vị trí đại thái giám bên người Hoàng hậu, sợ là không đơn giản.”

“Vói đầu óc của Hoàng hậu, sợ là không có lão già đó giúp đỡ, đã sớm làm hỏng việc của Thừa tướng rồi.” Oản Oản bĩu môi, Hoàng hậu nhìn thì lợi hại đó, kì thực chỉ là con hồ giấy, người lại dễ dàng thiên thính thiên tín*, gặp một chút chuyện liền không có chủ kiến, cũng không biết lão Thừa tướng hồ ly xảo quyệt kia làm sao có thể nuôi dưỡng được một nữ nhi như vậy.

(*thiên thính thiên tín: thành ngữ, vừa nghe xong một bên liền tin là thật, chỉ thái độ xử lý công việc không công chính.)

“Hừ, sớm muộn gì sẽ có cơ hội...” Tinh Khuyển ôm chặt Oản Oản, tựa đầu dán tại bên người nàng, cúi đầu lẩm bẩm một câu.

Oản Oản mỉm cười, vừa định đáp lời, nhưng ngăn không được con buồn ngủ ập đến, thế là mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ này, vốn đang ngủ ngon say giấc nồng, nào ngờ, còn đang trong mộng đẹp, Oản Oản cảm giác chưa ngủ được bao lâu, đã bị Đào Diệp trực ở ngoài phòng đánh thức, hai mắt mơ màng, đầu óc nặng nề, tâm tình càng bức bối.

“Chuyện gì?” thanh âm lười nhác mang theo tia không kiên nhẫn, Tinh Khuyển cũng đã tỉnh.

“Thứ phu nhân Vương thị hôm nay tiến cung, nhất định đòi tiến vào cúi chào điện hạ một tiếng.” Đào Diệp nom nớp lo sợ hồi báo, đêm qua nàng trực đêm, tất nhiên biết được Tinh Khuyển và Oản Oản gần như một đêm không ngủ. Lúc này ngay cả nàng cũng buồn ngủ muốn chết huống chi Oản Oản và Tinh Khuyển. Nhưng nàng chỉ là hạ nhân, không thể thay chủ quyết định, trước đó Oản Oản đã dặn dạy bảo các nàng chuyện quan trọng nhất: đó là không được tự tiện chủ trương, nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

“Không cần, bảo nàng ta tự đi đi.” Tinh Khuyển tức giận nói, sau đó vươn cánh tay choàng qua, tiếp tục ôm người trong lòng ngủ tiếp. Mà trong một khắc Tinh Khuyển mở miệng kia, Oản Oản cũng đã ngủ mất rồi.

Đào Diệp bất đắc dĩ, đành phải lui ra cửa, từ từ đi ngoài cửa phòng ngoài, nhìn Vương thị dưới thềm đá, bước xuống, lập tức đứng yên cúi chào một cái rồi nói: “Xin thỉnh an thứ phu nhân.”

“Điện hạ nói thế nào?” ánh mắt Vương thị nhìn Đào Diệp lóe lên, tuy nàng ta cực kỳ không thích nô tỳ bên người Oản Oản, nhưng vẫn từ trong lòng lấy ra một hà bao đặt vào trong tay Đào Diệp.

Đào Diệp bất động thanh sắc thu hồi hà bao, dựa theo Oản Oản bình thường có dạy dỗ: tiền thì cứ thu, việc thì không cần làm, dù sao những người khác cũng không làm gì được người bên cạnh Oản Oản.

“Hồi bẩm thứ phu nhân, bắt đầu từ hôm qua, thân thể điện hạ đã không được tốt, bây giờ còn chưa tỉnh dậy.” Đào Diệp xoay người thi lễ trả lời.

“Vậy Bảo thứ phu nhân đâu?” Vương thị cắn răng nói, nàng có dự cảm, hà bao vừa rồi xem như đi công cốc rồi.

“Đêm qua phu nhân chăm sóc điện hạ cả đêm, lúc trời hừng sáng mới vừa nghỉ ngơi, mong thứ phu nhân thứ lỗi.”

Đào Diệp thái độ cực kỳ thành khẩn, Vương thị không tiện phát tác, lại thấy vẻ mặt nàng ta cũng tiều tụy, thế là liền tin vài phần, lúc này mới ngượng ngùng nói: “Vậy ta đi trước, nếu điện hạ tỉnh lại có hỏi, vẫn nhờ người phân trần một chút.”

“Vâng ạ.”

Vương thị xiết chặt nắm tay trong tay áo, khuôn mặt vốn mang theo ba phần ý cười sau khi quay người lại, lập tức dừ tợn lên, hai mắt tóe lửa, trong lòng thầm nghĩ, một ngày nào đó, một ngày nào đó, nàng phải bắt ả tiện nhân Bảo thị kia quỳ gối dưới chân nàng, phải vấy đuôi nịnh hót lấy lòng nàng.

Oản Oản cùng Tinh Khuyển ngủ một mạch đến chiều mới tỉnh dậy, nếu không phải trong bụng trống rỗng, Oản Oản thậm chí đã không bỏ được chiếc giường lớn mềm mại. Nàng cảm thấy toàn thân giống như bị người ta tháo ra rồi ráp lại vậy, không có một đoạn xương cốt nào mà không đau nhức, ngay cả đầu óc cũng như dán hồ, vừa động một cái thì choáng váng.

Tinh Khuyển buồn cười bế Oản Oản dậy, tự mình rửa mặt thay quần áo cho nàng, lại tùy tiện vấn tóc cho nàng, lúc này mới tự tay bưng bát cháo, từng muỗng từng muỗng hầu hạ Oản Oản ăn. Mà nghe báo lại Vương thị đã tiến cung, Tinh Khuyển cũng chỉ lãnh đạm gật gù đầu, không lên tiếng.

“Tối nay ăn lẩu có được không?” Tinh Khuyển bón cháo cho Oản Oản ăn xong, lau miệng, nhớ tới tối nay là đêm giao thừa, không khỏi nhắc.

Oản Oản uống một ngụm nước, cũng đồng dạng nhớ tới hình ảnh năm ngoái, vẻ mặt hơi sa sầm, khi đó náo nhiệt vui vẻ, nhiều người đông vui như vậy, bây giờ tuy phần lớn đều cùng ở trong phủ, nhưng vì có nguyên do bên ngoài mà không thể gặp mặt, mà Trục Yên cùng Mặc Thiển cũng biến mất đã lâu, đến nay không có tin tức, thật sự làm người ta thờ dài.

“Nếu nàng muốn, tối nay ta sẽ nghĩ cách, bảo đảm Xuân Thiều đến đây, chúng ta sẽ giống như năm ngoái, cùng nhau ăn lẩu.” Dường như cảm nhận được buồn phiền của Oản Oản, Tinh Khuynh vội cười nói.

Hốc mắt Oản Oản nóng lên, nhìn không được gật gật đầu, tối nay nàng cũng muốn tùy hứng một chút, cũng không thể cứ kìm nén mãi được.

“Như vậy... Ta sẽ dặn Kim Hạp Ngân Hạp mang thêm vài món ăn đến, lần trước đồ ăn ở khách sạn chúng ta đến kia, nàng cũng rất thích. Lần này kêu họ đưa tới cũng được...” Tinh Khuynh thấy Oản Oản gật đầu, liền hưng phấn hẳn lên, kể ra thêm vài ý tưởng, vốn chính là muốn đồ Oản Oản vui vẻ, ai ngờ bản thân sau đó cũng nhảy nhót hưng phấn rồi.

Oản Oản nhất nhất gật đầu, không kìm được mà nhoèn miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

“Oản Oản tỷ!”

Vừa mới tiến vào hậu viện, Oản Oản liền thấy một bóng người từ phía xa chạy tới, người nọ vừa muốn kích động vươn tay chồm tới nàng, đã bị Tinh Khuynh bên cạnh một phen ngăn cản.

“Hắc hắc, Khuynh ca ca.” Thấy sắc mặt Tinh Khuynh rõ ràng không vui, người nọ xấu hổ xoắn lấy vật trang sức đeo bên hông, cẩn thận nói.

“Xuân Thiều?” Gần một năm không gặp, mặc dù bọn họ đều đồng hành chung một đường, nhưng trên danh nghĩa Xuân Thiều là nam sủng của Tinh Khuynh, nàng là gia quyến trong nhà của Tinh Khuynh, thân phận khác biệt, ngày thường không nên gặp mặt, thậm chí ngay cả lúc nghỉ ngơi trên đường cũng phải ngăn cách. Cho nên lần này Oản Oản gặp lại Xuân Thiều, loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này, khiến trong lòng nàng khó nén chua xót, tên nhóc này thế mà cũng đã trưởng thành rồi.

“Phu nhân... Đã lâu không gặp.” Nam tử đi theo Xuân Thiều, thân mặc trường sam ống tay áo dài, chấp tay hành lễ, lại hiển lộ ra vẻ quyến rũ không tầm thường.

“Liên Âm công tử.” Oản Oản nghiêng người không nhận hấn thi lễ, bọn họ đều là bằng hữu cùng nhau tới đây, sống chết có nhau, giao tình đã không còn đơn giản như lúc trước.

Tinh Khuynh không muốn để họ nán nà ở trong viện quá lâu, liền kéo Oản Oản đi về trước nói: “Đừng đứng cả đây, chắc trong phòng đã chuẩn bị xong rồi, mọi người không đói bụng sao?”

Họ vội đi theo sau, một đường nhỏ giọng trao đổi, đều nói đến những chuyện vụn vặt ngày thường, không một ai nhắc tới gian nan và phiền muộn trong những ngày này.

“Điện hạ, phu nhân, tất cả đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu.” Tùy Tâm đứng ở cạnh cửa, mời mọi người vào, còn Tùy Ý đứng cạnh bàn ăn, cẩn thận bày biện. Oản Oản âm thầm thở dài, thời thế nuôi dưỡng nên người, ngay cả Tùy Ý cũng bất tri bất giác trưởng thành rồi.

Tất nhiên Tinh Khuynh ngồi ở vị trí chủ vị, Oản Oản ngồi xuống cạnh hắn, ngẩng đầu nói: “Mọi người tự tìm vị trí ngồi đi, đừng câu nệ, cứ giống như năm ngoái thôi.”

Ngoại trừ Xuân Thiều thoát nhìn không tìm không phôi ngồi xuống cạnh Oản Oản ra, những người còn lại, bao gồm cả Tùy Tâm Tùy Ý, đều lộ ra một tia thấp thòm. Kim Hạp Ngân Hạp lại ngồi ở cuối bàn, cũng không còn thoải mái như năm ngoái nữa. Nhưng cũng may, bọn họ cũng không chối từ Oản Oản Tinh Khuynh, tất cả cũng ngồi xuống.

“Nào nào nào, tuy năm nay có chút khó khăn, nhưng chúng ta cũng không nên bạc đãi bản thân.” vì khuấy động không khí, Oản Oản vươn đũa gắp thịt dê bỏ vào nồi, chỉ chốc lát sau miếng thịt tươi non đỏ hồng liền từ từ biến thành trắng, mùi thơm của thịt từ trong nồi tản ra, khiến cho người ta muốn chảy nước miếng.

Xuân Thiều là người hưởng ứng trực tiếp nhất, xưa nay hắn vẫn không hề nghỉ ngơi nhiều, bèn bắt đầu ăn, vừa ăn còn vừa nói: “Vẫn là Oản Oản tỷ chu đáo nhất, nước lẩu dùng canh xương hầm là ngon nhất.”

Một câu làm mọi người sinh động hẳn lên, cũng đều cầm đũa, nên nhúng thì nhúng, nên ăn thì ăn, chỉ chốc lát sau, bầu không khí xa cách vì một năm không gặp như có như không kia, cũng từ từ tiêu tán không còn nữa. Tinh Khuynh thì ngồi bên cạnh Oản Oản, tỉ mỉ nhúng thịt rồi gắp vào trong bát cho nàng, còn ở trong nồi thì thả vào toàn những hải sản tươi ngon đặc biệt của nước Khởi, đây đều là những thứ mà Oản Oản đặc biệt thích ăn sau khi đến đây.

“Đưa cháu nhỏ của đệ thế nào rồi?” sau khi nuốt xuống một miếng thịt lớn, Xuân Thiều tròn xoea đôi mắt to tròn hỏi.

“Thằng bé ngủ sớm, trước khi chúng ta đến, nó đã ngủ khì rồi.” Thằng bé vẫn còn nhỏ, vẫn đang bú sữa. Bây giờ chỉ cần phối hợp với vài nhũ mẫu đáng tin cậy là được, mặc dù Oản Oản muốn dùng sữa của mình, nhưng cho dù nơi này quy củ không ít, lại nhiều người để mắt chú ý đến, hơn nữa nàng ngày thường tất bật đủ việc, nhất thời cũng không để ý. Nên từ lúc có sữa, mỗi ngày nặn ra một ít, dùng muỗng nhỏ đút cho con, mãi đến lúc hết sữa non, sữa mẹ từ vàng biến thành trắng mới thôi.

“Vương tử nhất định là cực kỳ đáng yêu.” Liên Âm vẫn tác phong yếu đuối như xưa, ngón tay hoa lan chỉ góp vui nói.

“Lân nhi còn nhỏ, hãy còn chưa nhìn ra thế nào.” tất nhiên là Tĩnh Khuynh khiêm tốn, nhưng ai cũng có thể nhìn ra khỏe miệng Tĩnh Khuynh có hơi nhếch lên. Ở đây cũng không có người ngoài, có thể xem là tâm phúc của Tĩnh Khuynh, hiển nhiên cũng biết là Tĩnh Khuynh hiện nay chỉ có một đứa con trai là Lâu Kiều Lân, nên lúc này cũng không đề cập đến chuyện con cái, tránh làm hấn mất hứng.

“Những ngày qua, đã ủy khuất các ngươì rồi.” Oản Oản tức thời nâng chén tạ lỗi với Liên Âm và Xuân Thiều. Tuy rằng hai người họ là được Tĩnh Khuynh chuộc ra, nhưng dù sao người ta cũng đền bù lại danh dự nam nhân (đang đóng giả làm nam sủng của TK), còn bị vây ở trong viện, không hề có chút vui vẻ nào. Thậm chí có khả năng gặp người Hoàng hậu phái tới, một phen chế nhạo là không thiếu được. Oản Oản và Tĩnh Khuynh quả thật thành tâm xem những người cùng chung hoạn nạn này là bằng hữu, nhưng với tình huống trước mắt, bọn họ cũng chỉ có thể tạ lỗi, không thể làm gì hơn.

“Oản Oản tỷ, nói như vậy cứ như người ngoài rồi. Nhanh! Nhanh tự phạt ba chén!” Xuân Thiều tỏ vẻ cố ý buồn bực là ằm lên, đẩy đẩy chung rượu của Oản Oản.

Kỳ thực Xuân Thiều cũng không phải thật hồn nhiên, tiểu quan đi ra từ Hưởng Quân Viên có mấy ai là kẻ ngốc chứ. Bây giờ hấn có thể ăn sung mặc sướng, không cần phải tiếp khách, còn có Tĩnh Khuynh lên sai người đưa đến một ít sách để hấn và Liên Âm học tập giải sầu, dĩ nhiên đều là những chuyện tốt mà họ có nghĩ cũng không ngờ tới. Lại nói ủy khuất sau này, trước kia Oản Oản đã bảo Tử Hộ đưa đám nô tài trong viện đến cho bọn hấn lựa chọn, cho dù trong lòng bọn họ khinh thường, nhưng ai dám trước mặt bọn hấn mà vút đi mặt mũi, thậm chí lười biếng chứ. Về phần những người lai tạp hỗn loạn ở trong phủ vốn được phái tới lúc đầu, vốn không phải là người một nhà, thì càng không có chuyện gì có thể khiến bọn hấn để trong lòng. Huống chi, ở thời điểm máu chốt này, ngay cả Tĩnh Khuynh và Oản Oản cũng phải nhẫn rồi nhịn, bọn hấn làm sao có thể mở miệng phan phiền chứ?

“Tư lượng của Oản Oản không kham nổi đâu, vẫn là ta nên nhận thay thôi.” Tĩnh Khuynh vừa thấy vậy, vội vàng đoạt lấy chung rượu, sáng khoái uống hết ba chung, không cho Xuân Thiều có cơ hội phản bác, khiến hấn ảo não là làng Tĩnh Khuynh đã bệnh vợ đến mức trọng sắc khinh bạn.

Mọi người nhìn bộ dáng cam chịu của hấn, thì cười đùa một phen, không khí càng trở nên ấm áp.

“Xuân Thiều, Liên Âm... Các ngươì sau này có tính toán gì không?” Tĩnh Khuynh cầm chung rượu, nhìn về phía hai người, hấn đã sớm vạch kế hoạch cho tương lai, bây giờ cũng chỉ vững vàng chờ đợi thời cơ thôi.

Xuân Thiều liếc trộm Liên Âm một cái, trông mắt chuyển động nói: “Nếu có cơ hội, đệ muốn đi buôn bán.”

Oản Oản nuốt một miếng thịt dê xuống, nhìn thiếu niên hơn mười tuổi bên cạnh, tướng mạo cũng dần dần phát triển theo hướng thành thực hơn, nói vậy không đến bao lâu, thiếu niên sẽ trưởng thành thành thanh niên, cũng như Tĩnh Khuynh vậy.

Tĩnh Khuynh không trả lời Xuân Thiều, lại quay sang hỏi Liên Âm: “Liên Âm, ngươì có ý tưởng gì?”

Oản Oản nhìn Liên Âm bộ dáng ẻo lả, trong lòng nghĩ bậy: đừng nói là hấn muốn gả cho người ta hoặc muốn mở tiệm may vá gì đó chứ!

“Ta...” Liên Âm do do dự dự liếc nhìn Xuân Thiều, lại nhìn Tĩnh Khuynh, sắc mặt đỏ lên nói: “Ta muốn đọc binh thư, muốn tập võ.”

Vừa dứt lời, Oản Oản thiếu chút nữa nghẹn chết, trợn mắt nhìn Liên Âm. Một nam nhân liễu yếu đào tơ như vậy, vừa rồi lại nói muốn tập võ, còn muốn học binh thư? Đừng nói là hấn muốn đánh nhau? Lẽ nào, thật ra hấn chính là nguyên hình của Đông Phương Bất Bại? Nếu đây nếu là thật, Oản Oản cũng coi như nhìn thấy điều hiếm có rồi.

Hiển nhiên, không riêng gì Oản Oản, mọi người cũng suy nghĩ tương tự.

“Ngươi không phải nghiêm túc chứ!” suy cho cùng thì Tùy Ý vẫn còn tâm tính của một đứa trẻ, tuy rằng trải qua một năm mài dũa, rốt cục cũng thiếu kiên nhẫn hỏi thẳng.

Liên Âm bị thằng bé nhìn mặt càng nóng, đầu từ từ cúi thấp, một khắc sau liền kiên định ngẩng đầu lên nói: “Ta rất nghiêm túc, ta vốn không biết bản thân muốn làm chuyện gì, nhưng tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho tương lai. Ta vốn là một người vô dụng, nhưng đối với tính toán cũng có chỗ yêu thích. Lại nói đại trượng phu một đời há có thể không có công lao sự nghiệp, cho dù là thất phu (người vô học) cũng hữu dụng cho đất nước, huống chi tuổi ta còn trẻ, sao có thể vô dụng bỏ phí được?”

Oản Oản im lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên vì kích động của Liên Âm, cùng với lúc hấn nói chuyện, ngón tay phất lên Hoa lan chi*, nàng rất muốn phun một câu: ‘Biết tính toán cũng có thể đi làm phòng thu chi chứ. Lại nói...’ Oản Oản hung hăng trừng mắt nhìn Xuân Thiều, gần đây có phải tiểu tử này cho Liên Âm đọc mấy loại sách kỳ quái gì không, mà ngay cả một nam nhân tỏa ra đầy “mẫu tính” như vậy cũng muốn ra chiến trường?

(*hoa lan chi: ngón tay xếp thành hình hoa lan như nầy ông công công hay làm ý)

Đáp lại ánh mắt Oản Oản, chính là ánh mắt tránh né cùng với nụ cười gượng ngầy ngốc của Xuân Thiều.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ tìm cách sai người dạy cho người học chút công phu quyền cước, lại đưa qua cho người vài cuốn binh thư nhập môn đọc một chút, chẳng qua là tuổi của người có hơi lớn, võ công cao thâm sợ là không được.” Tinh Khuynh dường như cũng bị giật mình, thậm chí thật thán trọng đồng ý chuyện này, sau lại nói với Xuân Thiều: “Ta sẽ cho đệ một cửa tiệm nhỏ, về phần làm ăn như thế nào là tùy ở đệ, bất quá ta muốn nhìn thấy hiệu quả, bằng không, đệ liền thành thật ở trong nhà đi.”

Như thế, cả nhà đều vui vẻ, Liên Âm, Xuân Thiều rất cục cựa cũng như ý nguyện.

Một bữa cơm, mọi người ăn miệng đầy dầu mỡ, hải lòng mỹ mãn, nghe bên kia vách tường truyền đến tiếng pháo trúc. Mặc dù năm nay bọn họ không có cơ hội tự tay đốt pháo trúc, nhưng bọn họ tin tưởng năm sau nhất định sẽ tốt hơn, mà ngay tại lúc này, nguyện vọng ở trong lòng mỗi người, nhất định sang năm cũng sẽ thực hiện được.

“Hồi bẩm chủ thượng, những con sâu kia đều được canh chừng kỹ rồi ạ, bọn chúng không hề phát hiện được điều gì.” Ăn xong, Tinh Khuynh nắm tay Oản Oản đi trở về, Kim Hạp từ phía sau chạy lên, nhỏ giọng hỏi đáp.

“Ừm.” Tinh Khuynh không quan tâm hừ một tiếng, những người đó đều do Hoàng hậu cài vào trong phủ. Hắn không hề cho quá nhiều người trà trộn vào, cũng không phòng thủ viện như một cái thùng sắt, lại để cho vài tên nô bộc trà trộn vào, đều là những tên nhìn như khôn khéo, kì thực rất vụng về, liền giống như làm một loại bia ngắm. Bọn họ muốn cho Hoàng hậu nhìn thấy cái gì, sẽ thông qua những con mắt này mà nhấn chìm cho Hoàng hậu.

“Thế hai anh em sinh đôi kia của chàng đâu?” Nhìn Kim Hạp lui xuống, Oản Oản nhăn mũi một cái, cười mà không cười hỏi.

“Bướng bỉnh.” Tinh Khuynh ôm Oản Oản, nhéo nhéo cái mũi của nàng, yêu chiều cười nói.

Trong lòng Oản Oản thâm than, tên nhóc Tinh Khuynh ban đầu thích làm nũng với nàng càng ngày càng ít xuất hiện, ngược lại hắn càng trưởng thành, cũng càng sùng ái mình giống như một nam nhân, không biết nên tiếc nuối hay cảm thấy may mắn.

“Tại sao lại đồng ý cho Xuân Thiều đi buôn bán?” Tinh Khuynh đáp ứng sáng khoái như vậy, khẳng định là có hấn ý tưởng.

“Mặc dù ta bệnh, cũng phải cung chịu nam sủng đúng không? Nếu không đám người của Hoàng hậu liền càng vô pháp vô thiên.” Tinh Khuynh nắm tay Oản Oản, ý cười không đến đáy mắt, “Huống chi, chúng ta cũng cần người buôn bán, hấn là mầm giống tốt.”

Oản Oản rút tay lại khoác lên cánh tay Tinh Khuynh, nửa tựa lên người hắn, thờ dài, ai cũng đều có con đường phải đi, bọn họ không thể bảo vệ đám Xuân Thiều cả đời, hiển nhiên chính bọn Xuân Thiều cũng hiểu được rõ ràng, vậy mà lại dứt khoát không chút do dự chặn đứng sinh mạng của bản thân. Bọn họ hiện đã ngồi chung một con thuyền, thắng thì cùng sống, bại thì cùng chết. Tất cả mọi người đều vì thế mà nỗ lực hết mình.

“Vậy chàng cũng không thể đáp ứng Liên Âm học võ và đọc binh thư a, hấn đã như vậy, không chém trúng mình là may rồi...”

“Tinh Khuynh, chàng nói, giao thừa sang năm, Mặc Thiển cùng Trục Yên có trở lại hay không? Đến lúc đó mới tính là đoàn viên nhi...”

“Tinh Khuynh, sang năm nhất định sẽ tốt... Nhất định...”

Giọng nói của Oản Oản càng ngày càng mơ hồ, bóng dáng hai người cũng càng kéo càng xa, chỉ còn lại vầng trăng trên bầu trời đêm lạnh lẽo, tỏa ra vầng sáng ảm áp

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Bởi vì đêm hôm trước ồn ào có hơi trễ, Oản Oản vẫn chưa thức dậy, chỉ có Tinh Khuynh rón rén nhẹ nhàng bước xuống giường, lúc đang mang giày, còn cúi người hôn Oản Oản một cái, rồi mới vừa lòng thỏa ý rời giường. Bởi vì ngày thường tình trạng thân thể của hấn cân giữ bí mật, nên rất ít cho người khác hầu hạ. Tinh Khuynh vẫn luôn thận trọng, hiện nay bên người trừ Tùy Tâm Tùy Ý, Kim Hạp Ngân Hạp là những người đi theo đến đây ra, cũng chỉ có Chu Đại lang và Nghiêm Chính là coi như tâm phúc của hấn, từ từ lại thu nhận vào một ít tiểu thái giám của hoàng môn mà trước khi Tinh Khuynh chưa về nước, Xảo Biện tiên sinh đã âm thầm theo tay Hoàng hậu mà đưa vào. Ngay cả mấy cung nữ nha đầu, hấn cũng không cho lại gần, một mặt là hấn không thích, một mặt là hấn rất sợ trong lòng Oản Oản không thoải mái. Lại nói, bất luận nam nữ, chỉ cần gặp phải vấn đề tình cảm, cho dù có từng trung thành đến đâu sau này đều có thể thay đổi, hấn cũng không muốn giống như Hoàng đế để để cho trong nhà chương khí mù mịt, xấu xa bẩn thỉu như vậy.

Ấn sáng qua loa, Tinh Khuynh cất bước vào thư phòng của mình, cũng chỉ có lúc dưỡng trong tiểu viện của mình, hấn mới có thể thoải mái một chút.

“Chủ thượng.” Ngân Hạp gõ cửa đi vào, cung kính thi lễ nói.

“Nói đi.” Tinh Khuynh không thèm ngẩng đầu, đọc thẻ tre trong tay, đây đều là những ‘thế gia bí sử’ mà Xảo Biện tiên sinh vất vả tìm cho hắn. Hắn muốn tìm ra chút manh mối từ trong đó, gần đây Hoàng hậu và Thừa tướng canh chừng hắn có hơi chặt chẽ, hắn muốn tìm cho bọn họ chút chuyện để làm.

Ngân Hạp đứng thẳng người, khỏe mắt kín đáo nhìn chủ thượng phía trước, trải qua một năm tôi luyện, chẳng những chủ thượng thay đổi, ngay cả chính hắn cũng trở nên chín chắn hơn rất nhiều. Không nói đến việc đi theo Chu Đại lang và Nghiêm Chính học được bao nhiêu thứ, mà ngay cả cách đối nhân xử thế làm người và cách suy nghĩ cũng tăng thêm nhiều bậc so với một năm trước. Thật ra, Ngân Hạp biết bản thân mình và ca ca đầu óc cũng không thông minh, nhưng bọn họ tự biết rõ vị trí của mình, nếu nói ngày sau có thể giúp chủ thượng làm việc đại sự gì, ngay cả chính họ cũng không tin. Cho nên, điều duy nhất mà hai huynh đệ họ có thể làm, đó là trung thành với chủ thượng, giống như lúc từng ở Hưởng Quân Viên vậy.

“Hôm qua có vài tên tiểu thái giám không thành thật đi loanh quanh ở ngoài chính phòng, được Triệu ma ma gọi đi rồi.”

Tinh Khuynh trải tấm lụa ra, đang muốn đề bút, nghe vậy không khỏi cười nói: “Không nghĩ tới kẻ ngu dốt như Hoàng hậu kia, lại có không ít thủ hạ là cường tướng a.”

“Tướng tuy tốt, nhưng binh không được, cũng không đánh thắng trận được ạ.” Ngân Hạp lập tức góp lời nói.

Khỏe miệng Tinh Khuynh nhếch lên một cái, ngược lại không khiển trách hắn, mà cười nói: “Người thế mà cũng học được cách tự khoe mẽ nhỉ. Mặt khác... Trong cung có tin tức gì không?”

“Nghiêm sư phụ sai người đưa tin đến, nói là sau khi Vương thị vào cung, rất được Hoàng hậu yêu thích, xác nhận muốn giữ lại, chắc một lát nữa sẽ có ý chỉ đến.” Bây giờ lão sư của Ngân Hạp là Nghiêm Chính, tuy rằng hai người không kém nhau bao nhiêu tuổi, nhưng Ngân Hạp thật lòng rất bội phục Nghiêm Chính, bất luận cái gì, Nghiêm Chính luôn có thể nói ra một hai, cho nên Nghiêm Chính cùng Chu Đại lang, vì tránh tai mắt của người khác mà rất ít vào phủ, phần lớn đều hoạt động ở bên ngoài.

“Đã biết.” Chuyện trong dự liệu, Tinh Khuynh không hề để ý tới, đây là Hoàng hậu đang thử hắn, cũng là muốn xem thái độ của hắn.

“Nơi nơi trong phủ đã dần dần nói lỏng, cá đã vào lưới. . . Chủ thượng người xem. . .” Ngân Hạp khom người lại hỏi.

Tinh Khuynh cầm bút chấm chấm mực, bình tĩnh viết vài chữ trên tấm lụa mới trải ra, sau đó gio tay nói: “Trông chừng, hiện nay đều nắm ở trong tay chúng ta, đừng kinh động đến bọn chúng, ngược lại cứ lơ là khinh nhường, lại đến thêm vài người không an phận, liền bận rộn luôn một lần cho xong. Phải rồi, ở chỗ Triệu ma ma cũng phải cảnh tỉnh, lão Thừa tướng già kia nghĩ là đã nắm được ta, bất quá cũng chỉ là đám phụ nhân trong nhà mà thôi, không làm được chuyện gì lớn.”

“Vâng.” Ngân Hạp đáp.

Tinh Khuynh không bảo Ngân Hạp đi ra ngoài, lại viết lên tấm lụa gì đó, cuối cùng giương tay lên, Ngân Hạp lập tức cầm chậu đồng ở bên cạnh qua, đốt lên đóm lửa nhỏ bên trong. Tinh Khuynh mặt không biểu cảm ném tấm lụa kia vào trong lửa, chỉ trong chớp lát, trong chậu đồng cũng chỉ còn lại đống tro tàn.

“Chủ thượng, Kim Hạp có việc bẩm báo.” ở bên trong, Ngân Hạp còn chưa thu dọn xong, bên ngoài Kim Hạp đã tới.

Tinh Khuynh gật gật đầu, xoay người lại mở ra một quyển thẻ tre đọc, Ngân Hạp đặt chậu đồng xuống, ra mở cửa cho ca ca.

Kim Hạp tiến vào cũng không nói gì, chỉ từ trong tay áo lấy ra một ống trúc nhỏ đưa tới.

Tinh Khuynh đưa tay nhận lấy ống trúc, từ từ kéo tấm lụa từ trong ống trúc ra, rồi trải rộng ra, trong mắt toát lên tia mừng rỡ.

“Làm gì mà đều ở đây hết vậy?”

Ngoài cửa lại có người đến, Tinh Khuynh quả quyết nhanh tay ném mảnh lụa vào đóm lửa, vừa quay đầu lại, trong lòng lập tức thả lỏng, thanh âm nhu hòa nói: “Ta muốn để nàng ngủ thêm một chút.”

“Lân Nhi sáng sớm khóc náo, ngay cả nhũ mẫu cũng không dỗ được, ta liền thức dậy xem sao, mới bé như vậy đã biết tìm mẫu thân rồi.” Trong lời nói mang theo vẻ bất đắc dĩ không biết làm thế nào, nhưng ai cũng nghe thấy hàm ý đắc ý và vui vẻ trong lời của Oản Oản.

“Con trai ta tất nhiên là bất phàm, cũng không phải đứa trẻ bình thường có thể sánh bằng.” Tinh Khuynh đẩy thẻ tre ra, đứng dậy nghênh đón, đưa tay nắm chặt tay Oản Oản, đi đến cạnh án thư, cùng ngồi quỳ xuống.

Oản Oản trừng mắt liếc hắn một cái, cảm giác được vẻ vui mừng hiếm thấy biểu lộ trong lời nói của hắn, liền hỏi: “Có gì chuyện tốt phải không?”

Tinh Khuynh cho Kim Hạp Ngân Hạp lui đi, hơi thấp giọng nói: “Mặc Thiên sắp trở về.”

“Thật sao!” mặc dù Oản Oản và Mặc Thiên không phải đặc biệt quen thuộc, nhưng đều là bạn tốt trước đây, bọn họ lại một năm không gặp, hiện tại quả thật cũng có chút tưởng niệm.

“Tất nhiên.” năm đó Tinh Khuynh và Mặc Thiên, Trục Yên, Xuân Thiều cùng xưng danh là Tứ đại công tử, tình cảm tất nhiên không phải bình thường. Một năm nay, mặc dù ngoài miệng hắn không nói, nhưng trong lòng cũng thấy nhớ, vẫn luôn nghĩ đến ước hẹn lúc trước của bọn họ, cũng may... Mặc Thiên không để cho hắn phải chờ lâu.

Oản Oản đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại cẩn thận hỏi: “Vậy còn Trục Yên công tử?”

Tinh Khuynh khựng lại một chút, chậm rãi thu hồi ý cười, trong mắt như thẹn như bị, cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài nói: “Chưa về.”

Oản Oản không muốn suy đoán phải chăng Tiêu Như Hề thật sự gặp chuyện gì không may, cũng không muốn đoán mò Trục Yên vì Tiêu Như Hề lại làm ra chuyện gì khiến Tinh Khuynh khó chịu. Bọn họ là bạn tốt, là huynh đệ từng ở lúc nàng chưa tham gia vào, có thể giao sau lưng cho đối phương. Cho nên nếu cuộc sống ngày sau của Trục Yên không tốt, nói vậy Tinh Khuynh cũng sẽ không dễ chịu, thậm chí sẽ vì một khoảng thời gian trước hắn mãnh liệt ngăn cản Trục Yên và Tiêu Như Hề qua lại, mà trong lòng kết thành vết sẹo ấy này.

“Chắc là có chuyện gì đó làm trì hoãn...” Không biết an ủi ra sao, đành phải đặt tay lên vai hắn, Oản Oản cười chuyển đề tài nói: “Chuẩn bị sắp xếp cho Mặc Thiên ra sao rồi, có cần phải đưa vào trong phủ không?”

Tinh Khuynh tạm dừng trong chốc lát, sau đó khôi phục lại nói: “Không cần, hắn ở bên ngoài càng hữu dụng, ta sẽ bảo Nghiêm Chính chuẩn bị sẵn cho hắn.”

Kim Hạp Ngân Hạp cũng quen biết Mặc Thiên, tất nhiên vui vẻ khi hắn trở về, mặc dù có một đoạn thời gian bọn họ không gặp mặt, nhưng sau này đều ở nước Khôi, cũng đều dự định dốc sức vì Tinh Khuynh, còn nhiều thời gian, sẽ có lúc được ngồi chung một chỗ, nhậu nhẹt uống rượu ăn thịt cùng nhau.

“Chủ thượng, sợ là trong cung sắp phái người tới, ngài nên chuẩn bị một chút đi.” Kim Hạp vẻ mặt đầy vui mừng, nhưng hắn cũng không quên nhắc nhở.

Tinh Khuynh gật đầu, đưa tay kéo Oản Oản, hắn phải về trong phòng đóng vai Thái hoàng tử hấp hối sắp chết, chắc hẳn vị mẫu hậu tốt kia, sẽ không bỏ qua thời cơ tốt bất mạch bình an ở tết nguyên đán, sợ là đi theo ý chỉ, còn có thái y tâm phúc của Hoàng hậu trong cung, nếu hắn không chuẩn bị thật tốt, chỉ sợ không đánh lừa được.

Đi theo Tinh Khuynh ra ngoài, ngồi chưa ấm nóng, giờ phút này trong lòng Oản Oản cực kỳ chán ghét. Đám người trong cung này quả nhiên là mấy năm liên tục cũng không muốn người ta sống tốt, cứ liên tục thử này thử nọ. Thừa tướng thử xong, đến Hoàng hậu thử, Hoàng hậu thử xong, đến Hoàng thượng thử, Hoàng thượng thử xong, lại đến một đám huynh đệ như hổ rình mồi đến dò xét thám thính, cả viện thái y gần như chuyển đến ở tại trong phủ luôn rồi. Đây nếu không phải Tinh Khuynh nhanh chóng học được chút y thuật, tay nghề của Tôn đại phu cao siêu, đã sớm bị thử đến ngọn nguồn rồi.

“Nàng đừng lo lắng, càng thử, trong lòng thái y chẳng những sẽ càng nản, mà Thừa tướng và Hoàng hậu cũng sẽ càng yên tâm với chúng ta, lần này giữ Vương thị và đứa bé kia ở lại trong cung, đó là có phản ứng tốt đối với vở kịch chúng ta diễn mấy ngày trước.” Dứt Oản Oản trở lại phòng ngủ, trên đường Tinh Khuynh nhỏ giọng nói.

Mặc dù là trong dự kiến, nhưng Oản Oản vẫn cả kinh nói: “Quả nhiên đã giữ lại sao!”

Tinh Khuynh cười, gật đầu nói: “Đúng là giữ lại, xem ra Hoàng hậu cũng biết ta sống không được lâu...”

Oản Oản giận hắn không biết giữ mồm giữ miệng, nhẹ nhàng hất một cái, nói: “Ta cũng cảm thấy dạo gần đây, những cái đình kia không còn sôi sục nữa, giống như không tìm thấy được cái gì hay ho, chán nản rồi.”

“Vậy cũng phải cẩn thận, đừng để bọn chúng đào hố cho chúng ta rơi vào.” Tinh Khuynh cũng tùy miệng dặn dò thế thôi, với bản lĩnh của Oản Oản, thật ra hắn không hề lo lắng.

“Tiếp theo chúng ta nên thế nào?” sau khi lên tiếng đáp lại, Oản Oản hiểu kỳ nói, Vương thị bị giữ lại trong cung, là bước đầu tiên mà bọn họ thành công.

Tinh Khuynh nắm tay Oản Oản, nhìn lên mái hiên cong vòm phía xa xa, cười ôn hòa nói: “Nếu Thừa tướng cùng mấy vị huynh đệ kia của ta thật nhàn rồi, thế thì, nên tìm chút việc cho họ làm vậy.”

Đêm hôm đó, một nữ tử bước xuống từ trên thuyền, một thân quần áo ngắn bằng vải bố thô ráp, đầu tóc rối tung quần lên thành một búi, đôi mắt thật to có chút vô thần nhìn người đi đường trên bờ, trong tay ôm chặt gói đồ đang khoác trên vai. Xuống thuyền cùng nàng, còn có vài người khác, nhìn qua đều là dân chúng sống trên bờ bên này, có đại nương tốt bụng đi đến cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi: “Nương tử là tới tìm người thân sao?”

Nữ tử kia đang mơ màng nhìn về phía trước, sau đó giống như bị giọng nói của đại nương kia dọa giật mình một cái, lúc này mới quay đầu, miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, muốn hỏi làm sao đến được Nam Đô?”

Đại nương kia thấy nàng một thân một mình, trong lòng không khỏi thương hại nói: “Nương tử sao đi có một mình, nếu muốn đến Nam Đô, còn phải ngồi xe ngựa thêm vài ngày. Hay là thế này, nếu nương tử tin tưởng lão bà này, nương tử liền đến nhà của ta đi, ta lại nhờ người gửi thư đến người thân của nương tử ở Nam Đô, đến đây đón người?”

Nữ tử kia phản ứng có chút chậm chạp cúi đầu, sau đó lắc đầu nói: “Không cần, ta tự đi.”

Nói xong, cũng không chờ đại nương lên tiếng, liền ôm gói đồ đi về phía trước, vị đại nương hảo tâm kia chỉ có thể đứng tại chỗ, thở dài nhìn theo nữ tử kia càng đi càng xa, trong lòng đoán là nữ tử này hẳn từng xảy ra chuyện xưa.

Chương 85

Thoáng chốc đã hơn mười ngày trôi qua, ngoại trừ lúc hoàng gia hạ ý chỉ ra, Vương thị không có một chút tin tức, nhưng đối với người đang từ từ thâm nhập tiếp nhận thế lực của Doãn gia như Tinh Khuynh mà nói, muốn biết được tình hình của nữ nhân kia, kỳ thực cũng không quá khó khăn. Chẳng qua hần không thèm để ý nữ nhân kia hiện tại đang dự định điều gì, hần chỉ cần biết rằng năng ta không vượt qua phạm vi mà hần xác định cho nàng là được, vô luận nàng ta ở trong cung nhảy nhót thế nào, cũng không nhảy ra khỏi vòng tròn mà hần tạo ra cho nàng.

“Hai nữ nhân ngu xuẩn.” Vừa xem xong mật tín, nói Hoàng hậu tận lực mượn sức của Vương thị, mà Vương thị hiển nhiên vui vẻ chấp nhận, Tinh Khuynh cười lạnh một tiếng, ném mật tín vào trong lửa.

Hoàn tất xong bài tập Xảo Biện tiên sinh giao cho hần mấy ngày nay, Tinh Khuynh nhu nhu huyết thái dương càng cứng, vẻ mặt hiểm khi lộ ra vẻ mệt mỏi. Hần biết mình đã cạn kiệt thế lực, cũng biết nên nghe Oản Oản khuyên, chú trọng thân thể hơn, nhưng hần thật sự không có thời gian. Tuy nói thế lực bên ngoài của Doãn gia bị ảnh hưởng bởi ông cậu Phiêu Kỵ đại tướng quân của hần mà bị người hần gọi là “Phụ hoàng” tịch biên tan thành mây khói.

Nhưng dấu sao Doãn gia cũng là thế gia vọng tộc suốt trăm năm, ẩn giấu sau lưng, từ các nhà kết thân đến thăm thấu vào quân đội thậm chí vươn xa đến quan viên là thương khách của nước Thần, vòng tròn này lớn cỡ nào, trước khi Xảo Biện tiên sinh không nói toạc móng heo ra hết, Tinh Khuynh cũng gần như không thể lường tượng được. Mà cũng chính vì như thế, hần thật sự không thể hiểu được, ông cậu nhà mình phải ngu trung cỡ nào, mới có thể ở dưới tình huống không con không cái mà buông tay tất cả mọi thứ, thậm chí ngay cả muội muội và đứa cháu ruột của mình cũng không màng tới.

Càng xâm nhập đi sâu vào, Tinh Khuynh cũng càng nôn nóng, hần sợ hãi chính mình che giấu chưa đủ sâu, ở thời điểm chưa nắm chắc được toàn quyền đã bị lão hồ ly Thừa tướng kia bắt được, chẳng những khó giữ được tánh mạng của mình, ngay cả vợ con cũng có khả năng gặp nạn theo. Nhưng hần lại cực kỳ không cam lòng, cuộc sống của hần trước năm mười chín tuổi trôi qua như thế nào, không một ai biết rõ hơn chính hần, trước đây tình tình mê mê, hỗn hỗn đồn đồn thì cũng thôi đi, ngoài việc chỉ biết tự than mình số khổ ra, thì cũng không còn cách nào khác. Nhưng hiện tại hần phát hiện, thì ra vận mệnh của hần vốn không nên như vậy, hần không còn là một tiểu quan hạ lưu, mà nên ở trong hoàng cung rường cột chạm trổ, uy nghi khí thế, ăn mặc thực, mặc vài vóc lụa là, được dạy dỗ tốt nhất, được người trong thiên hạ tôn kính, ngưỡng vọng, là hoàng tử tôn quý nhất của nước Khởi.

Cho nên, hần hận... hận phụ thân kia của mình hồ đồ vô dụng, hận cữu cữu kia vì ngu trung, mà phá hủy mẫu thân và thế lực mà hần dựa vào, càng hận đám người Hoàng hậu cùng Thừa tướng gây nên tai họa cho hần, còn hận cả ả nữ nhân trước kia được Hoàng hậu đưa vào cung – Hàn Mỹ nhân.

Nhưng, nỗi hận cũng không che mờ đi đôi mắt hần, đối với mẫu thân và cữu cữu, hần cũng không có tình cảm mãnh liệt đặc biệt gì, sở dĩ hần hận, ngoại trừ những người gây nên nỗi bất hạnh cho hần ra, còn có những người ngăn cản cuộc sống tương lai tốt đẹp của hần cùng với Oản Oản, hần đã từng không có âm áp hạnh phúc, thế nên hần tuyệt đối sẽ không cho phép người khác lại đến hủy diệt đi âm áp hiện tại của hần.

“Chú thượng, bên ngoài có tin tức báo đến, nói là có một nữ nhân từ nơi khác đến Nam Đô, hỏi thăm khắp nơi chuyện trong phủ chúng ta, nhưng đầu óc không ngu ngốc, hỏi han lấp lửng. Nếu không phải người bên ngoài của chúng ta vừa vận gặp được, lại là người biết đề ý, e là sẽ bỏ qua.” Kim Hạp khom người tiến vào, nhỏ giọng ở bên tai Tinh Khuynh nói.

Tinh nghiêng mình qua, tựa vào trên bàn con, cúi mắt nói: “Sai người tiếp cận nàng ta, tìm người lạ mặt, không dễ lộ đầu đuôi, tìm cách bắt chuyện với nàng ta, xem thử nàng muốn làm gì.”

“Vâng.” Kim Hạp cúi đầu, lui ra ngoài.

Sau đó, Tinh Khuynh tiếp tục đọc sách, được một lát lại thấy hôm nay Oản Oản đến có hơi muộn, bất giác buông sách xuống, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó là một con đường nhỏ, mỗi ngày Oản Oản đi đến, hần đều có thể ngồi bên án thư cạnh cửa sổ thấy rõ.

“Chú thượng, phu nhân nói, sáng nay sẽ không đến ạ.” Tùy Tâm gần đây đã trưởng thành không ít, thiếu niên khoảng mười tuổi, so với lúc ở Hường Quân Viên càng thêm chín chắn, chỉ là khuôn mặt vẫn còn non nớt như trước.

“Nói là có chuyện gì sao?” Tinh Khuynh lại một lần nữa cầm sách lên, trong lòng càng không kiên nhẫn, một chữ cũng không vào.

Tùy Tâm vội đáp: “Nói là trong cung có người tới tuyên chỉ, bảo phu nhân tiết nguyên tiêu vào cung dự tiệc.”

“Biết rồi.” chân mày Tinh Khuynh cau lại, trong cung kia một ngày cũng đừng mong được yên tĩnh, “Bảo phu nhân đến đây dùng cơm trưa.”

“Vâng.” Tùy Tâm đi theo Tinh Khuynh đã lâu ngày, cũng cảm giác được tâm tình của Tinh Khuynh không tốt, cũng không chần chờ, xoay người liền đi ra ngoài.

Bên này, đầu Tinh Khuynh đang bốc khí lạnh, bên kia, Oản Oản cũng đang bị thánh chỉ kia làm cho phiền lòng nôn nóng. Nàng và Tinh Khuynh rõ ràng

đã cho trong cung thấy rõ, thân thể Tĩnh Khuynh không khỏe, nàng muốn ở trong phủ chăm sóc, không biết gân cốt Hoàng hậu nói sai chỗ nào, còn muốn tuyên nàng vào cung. Và lại cách tết nguyên tiêu còn có hai ngày, nàng còn phải tất bật với vàng nào may y phục nào chọn đồ trang sức, thật sự là hận không thể mọc thêm một đôi tay chân.

Từ Hộ đang từ bên ngoài đi vào, vừa tự tay đem tơ lụa đến cho nương tử may vá, lúc này mới trở về, bước vào nội thất thấy Oản Oản không vui ngồi trên sập, bàn trang điểm trước mặt đặt không ít trang sức.

“Phu nhân đây là làm gì, thánh chỉ đã hạ, không thể đòi lại được.”

Oản Oản cầm lấy một chuỗi hạt trân châu, thờ dài nói: “Vốn là không muốn dây dưa dính dáng gì đến những người đó, nhưng kết quả vẫn là không tránh khỏi.”

Từ Hộ lại cười nói: “Phu nhân kỳ thực trong lòng đã sớm chuẩn bị, sao còn buồn bực than khổ như vậy.”

“Phải luôn nghĩ hướng đến điều tốt a...” Oản Oản trút giận, thành thành thật thật gạt chọn đồ trang sức bày trước gương đồng.

Từ Hộ cũng ngồi quỳ xuống, cùng Oản Oản chọn lựa, vừa chọn vừa nói: “Sau này phu nhân là người có phúc lớn, lần này vào cung, tất phải cẩn thận một chút...”

Oản Oản cũng cười, khinh thường nói: “Đúng vậy, cái nơi tăm tối xấu xa kia, còn có một Vương thị ở đó, nếu không phải nàng ta, tin là vị Hoàng hậu kia nhất định sẽ không bận tâm đến chúng ta.”

Từ Hộ cũng nghĩ ra được đạo lý trong đó, bất quá chỉ là một nữ nhân muốn khoe khoang thân phận vinh sùng thôi, liền khuyên nhủ: “Người không đáng nhắc tới, phu nhân cũng đừng chấp nhặt, không phải sau này cũng sẽ bị phu nhân nắm được sao!”

Oản Oản khẽ lắc đầu, nhìn mình qua tấm gương mơ hồ, lầm bầm nói: “Muốn gây nắm được người khác, trước hết phải để cho người đó nắm được, Hoàng hậu có ngu ngốc đi chăng nữa, trong cuộc chiến phân chia địa vị đó, sợ là một trận chiến mãnh liệt.”

Hai ngày trôi qua êm đềm, Oản Oản truyền Đào Diệp đến, bảo nàng ta đi xem Mạnh thị đã sửa soạn xong chưa, tuy rằng thánh chỉ không nêu rõ là cho truyền Mạnh thị, nhưng Oản Oản thấy nữ quyến có danh phận ở trong phủ cũng chỉ có ba người, nếu một mình nàng tiến cung, nói vậy tất cả đều chĩa mũi nhọn về phía nàng, còn không bằng hào phóng một chút, dẫn theo Mạnh thị, chịu tội cũng không nhất định chỉ có một mình nàng.

“Hồi bẩm phu nhân, Mạnh lương để đã chờ ở bên ngoài ạ.” Đào Diệp tiến vào báo lại.

Oản Oản gật đầu, vịn tay Từ Hộ đứng lên, Tảo Diệp, Quất Diệp, Hạnh Diệp ở bên cạnh cùng tiến lên, sửa sang xiêm y toàn thân, Từ Hộ lại một lần nữa chỉnh sửa lại đồ trang sức trên đầu Oản Oản. Hôm nay Oản Oản vận một thân áo váy ngang ngực màu ngó sen phấn hồng, mép váy thêu ‘hoa sơn trà nở đầy núi’, thân trên mặc một kiện thâm y cổ chéo màu tím nhạt, được may phù hợp với quy chế phong hào thứ phu nhân, hoa văn mây cuốn thêu ẩn, viền bao quanh thêu hình Thú diện màu vàng nhạt. Màu sắc sang trọng, kiểu dáng đại khí, lại hiện ra vài phần khiêm tốn xa hoa. Lần này nàng vào cung chỉ thử thăm dò một chút, tạm thời vẫn chưa muốn quá phô trương lộ liễu, miễn phải ngựa mất ai đó, lại rước thêm rắc rối.

Dẫn theo Từ Hộ ra cửa phòng, đã thấy Mạnh thị cúi đầu, trên người ăn vận một thân áo váy màu lam nhạt, áo khoác thâm y cùng màu, tuy nhìn có hơi quá mộc mạc so với ngày lễ tết nhất, nhưng trên quần áo lại điểm xuyết thêm nhiều bông hoa nho nhỏ sắc vàng, nhìn cũng sinh động náo nhiệt hơn.

“Xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân.” Trâm cài tóc mạ vàng trên đầu sáng chói đung đưa, Mạnh lương để cung kính khom người hành lễ, hôm nay cũng không ngốc đến mức mà cài trâm bạc.

“Không cần đa lễ.” Cầm khăn tay, Oản Oản gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Hôm nay vào cung, căn cứ theo phẩm cấp, Oản Oản chỉ có thể mang theo một cung nữ tùy thị tiến cung, mà Mạnh thị lại chỉ có thể đi một thân một mình.

Hai người phân xe ngồi, xe ngựa của Oản Oản chạy trước, hiện tại thời gian còn sớm, Oản Oản dựa vào vách xe ngựa, trên đầu nào vàng nào ngọc lấp lánh đong đưa, không nỡ dừng lại. Đành phải kéo rèm cửa sổ ra, nhằm chắn nhìn dòng người thưa thớt trên đường lớn. Lúc này đang chạy trên đường giành cho hoàng gia, dĩ nhiên sẽ không có người nào, đừng nói gì đến tiểu thương buôn bán tụ tập.

Xe ngựa đang lẩn tránh, bỗng từ phía sau có một cỗ xe ngựa vọt lên, ngay cả hô lên một tiếng lưu ý cũng không, trực tiếp ép xe ngựa của Oản Oản qua một bên, khiến Oản Oản đang mở cửa sổ ngóng ra ngoài sợ hết hồn, cũng may phu xe trong phủ là người lão luyện do Tĩnh Khuynh cố ý an bài, không xảy ra sự cố gì, chỉ là một hồi sợ hãi mà thôi.

“Đi hỏi thử xem, là xe ngựa nhà ai.” Oản Oản vỗ ngực, lửa giận trong lòng dần bốc lên.

Từ Hộ dạ một tiếng, vội ra ngoài hỏi thăm, nói vài câu với phu xe, quay lại đáp: “Là nữ quyến của nhà Tiền Đình Úy.”

“Tiền Đình Úy?” Oản Oản chau mày, một chức quan quản hình pháp mà cũng có thể phách lối kiêu ngạo như vậy sao? Nói thế nào xe ngựa của nàng cũng mang huy hiệu của hoàng gia.

“Phu nhân, hiện nay mẹ đẻ của Lục hoàng tử mang họ Tiền, là đích nữ của Tiền Đình Úy.” Từ Hộ biết Oản Oản nhất thời không nghĩ ra chuyện liên quan đến trong cung, liền lập tức nhắc nhở.

Tay Oản Oản vô thức sờ lên vân gỗ của khung cửa, nhìn đám bụi giăng mù mịt trên đường, lạnh lạnh nói: “Cùng lắm chỉ là một Lương nhân thôi... quả

nhien có con trai liền không còn tầm thường, nghe nói nàng ta còn là biểu muội của Hoàng hậu?”

Từ Hộ không hề nghĩ ngợi trả lời: “Đúng vậy ạ, giống như lúc trước nguyên bản Chu thị của Hoàng hậu muốn đề bạt Hàn gia, kết quả cũng hợp sức đánh đổ được Doãn gia, nhưng cũng vì thế mà nuôi Hàn gia lớn mạnh, sau đó mới đưa Tiền thị có quan hệ thông gia vào cung, bằng không với bản lĩnh của Tiền Đình Uy, làm sao lên được vị trí này.”

“Ừm...” Oản Oản bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía xa xa nói: “Cũng không biết, lần này liệu Hoàng hậu có nhìn lầm người nữa không đây!”

Từ Hộ cũng cười, ở trong cung, có lẽ không có con trai thì còn có thể trung thành kiên trì một lòng, nhưng nếu có con trai, mà lại còn dưới tình huống con trai trưởng của Hoàng hậu đã chết, thật đúng là khó nói.

Xe ngựa lại chạy một đoạn, rồi dần dần ngừng lại, thị vệ đi theo đoàn xe xuống ngựa, từ trong lòng lấy ra lệnh bài đi về hướng cửa cung, sau khi thị vệ đứng gác trước cửa cung cẩn thận xem một lát, mới ôm quyền lui về phía sau, thị vệ Oản Oản mang theo đến cũng đáp lễ một cái, liền xoay người lên ngựa, mang theo đoàn xe của Oản Oản tiến vào hoàng thành.

Không bao lâu sau, xe ngựa lại ngừng, Oản Oản nghe thấy thủ lĩnh thị vệ ở ngoài xe đáp lời, nói là phía trước chính là nội cung, bọn họ không tiện đi theo vào, đành phải chờ ở đây. Oản Oản bảo Từ Hộ đi ra ngoài, dặn dò mọi người ổn thỏa xong, lúc này mới xoay người lên xe ngựa, thẳng hướng chạy vào nội cung.

“Phu nhân, đến phía trước là cần phải đi bộ rồi.” Lần này đi theo cũng có vài tiểu thái giám, nhưng thân phận không cao, bọn họ cũng chỉ có thể chờ ở trong này, sẽ có người tiếp đãi.

Oản Oản vịn tay Từ Hộ, chậm rãi bước xuống xe, tiểu thái giám đi theo cạnh xe vội cúi mình hành lễ, ngay sau đó, Mạnh thị cũng từ trên xe bước xuống, đi theo phía sau Oản Oản.

“Vây thì đi thôi.” Oản Oản chỉnh trang y phục xong xuôi, hai mắt kiên định, có hơi ngửa đầu nhìn về những mái ngói lưu ly của lầu các dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng chói mắt, cùng với cung điện ung dung trang nghiêm. Nơi đây... sẽ là bước đường đầu tiên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

“Xin thỉnh an Hoàng hậu điện hạ, Hoàng hậu điện hạ Trường nhạc vị ương.”

Oản Oản nâng tay lên ngang lông mày, hai đầu gối đồng thời chạm đất, chậm rãi khom người cung kính cúi lạy, hai lòng bàn tay chạm đất, cuối cùng để trán dán lên mu bàn tay, vạt váy thấm y dài trải rộng trên mặt đất, tron phẳng gần như không có một nếp gấp.

“Không cần đa lễ.” Tuy giọng nói mang theo ý cười, nhưng cảm giác về sự ưu việt cao cao tại thượng trong giọng nói kia hiển lộ rõ địa vị của người phía trước.

“Dạ.” Mọi người đứng dậy, vì Oản Oản là thứ phu nhân, mặc dù có phong hào, cũng không thể đứng trước phu nhân của hoàng tử được, chỉ có thể dựa theo quy củ mà đứng phía sau chính phu nhân của Lục hoàng tử, chỉ hơi tương đối tiến gần lên phía trước thôi.

“Hôm nay là gia yến không cần phải câu nệ.”

Oản Oản không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu, nhìn làn váy trước mắt một mảnh vàng sáng cùng với con chim Phượng Hoàng màu vàng thêu ẩn, theo bước chân của Hoàng hậu mà lúc ẩn lúc hiện, thật sống động.

“Ôi chào, mẫu hậu vậy mà vừa lên tiếng, đã chiêu hư con dâu rồi.” Lời này vừa nói ra, Oản Oản liền biết đó là phu nhân của Lục hoàng tử rất được sủng ái, dù sao Tiền lương nhân- mẹ đẻ của Lục hoàng tử cũng là biểu muội của Hoàng hậu, tuy dòng họ gia tộc không đáng kể, nhưng cũng là tân quý*, lại cùng liên hôn với gia tộc của Hoàng hậu. Hiện nay trong cung này, vì Tứ hoàng tử tàn tật đã mang theo gia quyến đến đất phong, trước mắt cũng chỉ có Lục hoàng tử là thành hôn, cưới chính thất, cũng khó trách nàng ta buông thả, dám làm nũng trước mặt Hoàng hậu.

(*tân quý: quý tộc mới, nhà giàu mới nổi)

Hoàng hậu dường như cũng đã quen, liếc ngang một cái, giả vờ không vui nói: “Tiểu nha đầu này, thật không quy củ, cũng không sợ đám chị em dâu này chê cười người.”

Nhưng, không đợi phu nhân Lục hoàng tử lên tiếng, nữ nhân đứng bên cạnh Hoàng hậu đã tiếp lời nói: “Nào dám ạ, Lục tẩu tử là người trong lòng của

mẫu hậu, chúng tỳ thiếp có gộp lại cũng không hơn được đâu.”

Oản Oản thoáng nghiêng đầu, làm như vô tình liếc mắt nhìn một cái, nữ nhân kia một thân áo váy bằng gấm lụa nhũ đỏ bạc, bên ngoài khoác kiện áo thâm y cùng màu thêu viền màu cỏ xuyên (màu đỏ), một đầu trang sức Nam châu, quả thật là kiều diễm hơn xưa. Nhưng cách trang điểm, làm sao lại nhìn quý phái như thế, bất quá chỉ là một thiếp thất, lại muốn kết giao với chính thể của Lục hoàng tử, cũng phải nhìn xem người ta có tiếp chiêu hay không.

Quả nhiên, Lục phu nhân kia liền làm như không nghe thấy nữ nhân kia nói gì, tiến lên ôm lấy cánh tay Hoàng hậu, ngâm thơ nói: “Mẫu hậu, rõ ràng ngài biết con dâu là người thẳng tính, mềm miệng lại lỏng miệng, còn chê cười con dâu, con dâu không chịu đâu...”

“Nhìn đi, nhìn đi... bốn cung còn chưa nói gì đâu mà đã định tội bốn cung rồi...” Hoàng hậu vỗ vỗ lên cánh tay ôm lấy mình của Lục phu nhân, trêu chọc cười nói, nhóm nữ nhân bên cạnh cũng đều phụ họa cười theo.

“Mẫu hậu!” Lục phu nhân tuổi không lớn, bĩu môi ủy khuất nói.

“Được rồi, được rồi, tất cả đều ngồi xuống đi, bữa tiệc còn chưa chuẩn bị xong, chúng ta ngồi trò chuyện một tán gẫu chút đi.” Hoàng hậu kéo tay Lục phu nhân, một đôi con người lợi hại dạo qua vài phụ nhân trước mặt mình, trong lòng đầy chán ghét, lại không hiện rõ ra mặt.

“Vâng.” Oản Oản cũng bắt chước theo mọi người hành lễ đáp.

Nhưng khi nàng xoay người dọn bước đi, thì Hoàng hậu đột nhiên gọi: “Nhà của tiểu Thất, có đến đây không?”

Oản Oản vội dừng chân lại, mang theo Mạnh thị đi qua, khom người cúi đầu quỳ gối nói: “Xin thỉnh an Hoàng hậu điện hạ.”

“Chắc chắn, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn này... mau mau lại đây...” Hoàng hậu nhìn khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của Oản Oản, tuy cô nương đến từ đất nước phương bắc, lại xinh đẹp mềm mại như nước, có thể sánh bằng với các nữ nhân của quốc gia phương nam, ấy thế mà không tìm ra một tia khuyết điểm, tinh khiết trong trẻo tựa như kia băng tuyết trong trời đông. Nhưng lại nhìn đến con người chuyển động mắt tự nhiên của Oản Oản, vẻ mị hoặc mãnh liệt không che giấu được từ trong đôi mắt tràn ra toàn thân, quả thật quyến rũ như một con hồ ly, nghe đâu xuất thân từ loại địa phương đó, khó trách...

Oản Oản giả vờ vừa thẹn thùng, vừa lộ ra một tia kiêu ngạo, nàng cũng không bỏ qua được một tia khinh thường trong đáy mắt Hoàng hậu.

“A, nhìn bàn tay nhỏ bé tròn nhắn này.” Hoàng hậu đưa tay nắm tay Oản Oản, để Oản Oản ngồi bên cạnh bà, Lục phu nhân thì ngồi ở một bên còn lại, thế là Vương thị kia bị chen qua một bên, trên mặt lộ vẻ đố kỵ ghen ghét.

“Hoàng hậu điện hạ khen trật rồi.” Bộ dáng vừa vui vẻ vừa đắc ý, Oản Oản được như ý nguyện, nàng cũng không thật sự chỉ là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi, suy cho cùng đã từng lăn lộn trong chốn vui chơi, so với những diễn viên đào kép kia còn sành sỏi hơn ba phần.

Về khinh bỉ trong đáy mắt Hoàng hậu càng thêm nặng hơn, tuy thấy Oản Oản tầm thường không đáng kể, nhưng nếu đem ra so sánh, bà cảm thấy nữ tử này như thế ngược lại càng tốt. Bà không hy vọng nữ nhân của lão Thất thông tuệ ra sao, hiện nay một thì ý sùng sinh kiêu, một thì ngoan thuận nghe lời, thật sự là không thể tốt hơn, còn về Mạnh thị không được xem là thứ phu nhân kia, bà căn bản cũng không để vào mắt.

“Người là lần đầu vào cung nhỉ, nói vậy người và Lục tẩu tử trước đây cũng chưa từng gặp mặt, hôm nay làm quen một chút đi, ngày sau qua lại thăm viếng cũng tốt.” Hoàng hậu vẻ mặt hiền hòa nhìn Oản Oản nói, cũng không bỏ qua được vẻ ghen thị thoáng hiện lên của Vương thị đang ngồi bên cạnh, khóe miệng không khỏi hiện ra ý cười mang theo vài phần quý dị.

Lần này, Lục phu nhân lại không cố ý không nghe rõ, ngược lại nhiệt tình kéo Oản Oản qua, mặt mày hớn hở cười nói: “Mặc dù vừa rồi mới cùng hành lễ chào hỏi rồi, nhưng chúng ta cũng là lần đầu gặp mặt, hôm nay làm quen một chút, tránh cho ngày sau nhận nhầm người.”

Oản Oản liếc nhìn chiếc trầm phượng của Lục phu nhân, cũng không biết nàng ta vừa mới nói lời kia, liệu có hàm ý sâu xa gì không.

“Làm sao có thể, Lục tẩu tử dung mạo tựa như hoa đào, xinh đẹp như vậy, gặp qua một lần tất khó có thể quên, tỳ thiếp làm sao lại quên được?” Oản Oản bị nàng lôi kéo, tự nhiên cũng muốn nịnh hót vài câu. Có điều nhắc đến mới thấy, vị Lục phu nhân này bộ dạng tuy không xinh đẹp lắm, thế nhưng viên nhuận phú quý, làn da được khí hậu phía nam dưỡng thành trắng hồng nõn nà như trân châu, thân mình xinh xắn mềm mại đặc trưng của người phương nam, trong giọng nói mang theo vẻ mềm dẻo của người địa phương, uyển chuyển êm tai, so với vài thứ phu nhân cùng lương đế mà nàng ta dẫn theo tới thì có khí chất hơn nhiều.

Lục phu nhân thấy Oản Oản tự xưng là thiếp, rất vừa lòng, cũng thấy nàng thuận mắt hơn vài phần, dù sao Hoàng hậu có nhìn trúng nữ tử này thế nào, nàng ta lại có phong hào ra sao, thì cũng chỉ là một thiếp thất, mình kết bạn với nàng ta bất quá chỉ là nể mặt mũi, ai bảo lão Thất không có chính thất chứ, nhưng nom dáng vẻ cũng không được tốt lắm nhỉ.

“Ồ... người là lương đế của lão Thất sao?” Oản Oản cùng Lục phu nhân nói chuyện ở một bên, Hoàng hậu lại nhắm vào một nữ tử duy nhất đứng trong điện, xem như cũng hỏi thăm một chút, nhưng rốt cục so với Oản Oản, thì ít đi một chút độ ấm.

Mạnh thị tuy có ý e sợ, nhưng rốt cục cũng không phải người xuất thân từ gia đình nhỏ, cẩn thận tỉ mỉ khom mình hành lễ, khiêm tốn đáp lời: “Thưa phải ạ, tỳ thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu điện hạ.”

“Đúng là đứa biết an phận, người cũng ngồi xuống đi.” Đối với nữ nhân không sinh được con trai này, Hoàng hậu cũng không chú ý gì nhiều, phất phất

tay, liền bỏ qua.

Oản Oản nhìn Mạnh thị không kiên cố nóng nảy đi đến một góc trong cùng trong điện ngồi xuống, ả tàng giống như không khí, trong lòng không khỏi đánh keng, nữ nhân như thế, nếu thật sự không tranh không đoạt thì còn may, còn không thì... chỉ sợ trong viện đã không yên tĩnh như vậy rồi.

“Vợ lão Thất, lão Thất hiện tại thân mình thế nào rồi?” sau khi mọi người đều bái kiến làm quen xong, Vương thị rõ ràng bị Hoàng hậu tạm thời gạt sang một bên, nhưng Hoàng hậu hỏi tới Tĩnh Khuynh, Vương thị cũng chen miệng vào không lọt, đành âm thầm nín chặt khăn tay, không dám mở miệng.

Đĩ nhiên Oản Oản sẽ không chủ động nhắc tới Vương thị, thấy Vương thị hôm nay một thân huênh hoang, nói vậy cuộc sống trong cung cũng không tệ, vài ngày không được dạy dỗ, liền muốn đề đầu cười cổ mình rồi, nếu ở thêm vài ngày nữa, sợ là ngay cả Tĩnh Khuynh cũng không để vào mắt, còn thật sự tưởng là đứa con trai nằng ta là một chậu châu báu* đấy.

(*chậu châu báu: nguyên văn Tụ bảo bồn, cách nói theo sách cổ, ví với tài nguyên phong phú)

“Hồi bẩm Hoàng hậu điện hạ, Thất lang chàng ấy... chàng ấy không được khỏe lắm...” Oản Oản vừa tỏ vẻ thăm thiết với Tĩnh Khuynh, vừa lập tức trào ra nước mắt, khuôn mặt trắng không còn chút máu, ánh mắt tối sầm nắm chặt khăn tay.

Hoàng hậu thấy thế, liền biết vài ngày trước Thôi công công trở về nói là thật: xem ra thân thể lão Thất thật sự là không qua được rồi. Trong lòng khó tránh khỏi trào ra một loại cảm tình như mừng như lo. Bà lo là con trai của Vương thị còn chưa đứng vững thì Tĩnh Khuynh đã chết rồi; con trai của Bảo thứ phu nhân thì càng nhỏ hơn, ngày sau có sống được hay không, thì càng khó nói. Bà vui mừng là mắt thấy đứa con trai của tiện nhân Hiền phu nhân kia sẽ không sống nổi, sau này cháu nội của ả ta cũng sẽ bị nắm trong tay bà, tương lai chờ đứa bé này lớn lên, cưới nữ nhi Chu thị của bà ta, sinh hạ con cho Chu thị, rồi sớm tiễn hán về Tây thiên. Thiên hạ này, còn không tiếp tục dựa vào Chu gia của bà sao.

Gần như không che giấu được nội tâm vui sướng, ngữ khí của Hoàng hậu lại ôn nhu thêm một chút: “Người cũng đừng quá đau lòng, người hiền tự có trời thương, chắc sẽ khá hơn, aizz... nhìn con trai của Vương thị, bổn cung cũng muốn thấy bộ dáng của lão Thất. Đã nhiều năm như vậy, một cái liếc mắt cũng chưa nhìn thấy, nay đã trở lại, bổn cung lại bị vây ở nơi này, đi ra không được...”

Lục phu nhân thấy vẻ mặt Hoàng hậu đau thương, thật hợp thời mà sắp tới, nũng nịu nói: “Mẫu hậu trăm ngàn lần đừng đau lòng a, hôm nay lại là tết nguyên tiêu, mọi người đều đến sum họp cùng ngài. Nếu ngài không vui, vậy chúng con cũng sẽ cảm thấy không vui theo...”

“Người đó! Đúng là lớn lên khéo mềm khéo miệng, bảo sao lão Lục lại yêu thích người thế.” Hoàng hậu không giả vờ được nữa, chột chột lên môi của Lục phu nhân, oán trách nói.

Oản Oản ngồi ở một bên, nhìn hai người trình diễn vở kịch Từ hiếu, không nhịn được thiếu chút nữa cười ra tiếng. Cái gì mà lão Lục yêu thích Lục phu nhân chứ, nếu yêu thích, một đám thiếp thất trên điện này ở đâu chui ra! Huống chi Lục phu nhân hiện nay trừ bỏ sinh được một đích nữ ra, lại không thấy rục rịch gì, thế mà thứ tử (con vợ bé) đã có ba đứa rồi. Thật không biết Lục phu nhân nghe Hoàng hậu nói vậy xong, liệu trong lòng có buồn nôn hay không đây.

“Thế thì, ngày lễ ngày tết chúng ta cũng không nên nói nhiều, vợ lão Thất, lúc trở về người mang thêm vài loại thuốc tốt trong cung, lại an ủi mở rộng tâm tình cho lão Thất một chút, bổn cung và Thánh nhân sẽ không bỏ mặc hán, nói thế nào... cũng là con của bổn cung.” Hoàng hậu bưng chén trà trên bàn lên, uống một hớp. Oản Oản chỉ thấy biểu tình trên mặt của hai nữ nhân bên cạnh bà ta gần như hoàn toàn tương phản nhau: Lục phu nhân là sắc mặt cứng đờ, mà Vương thị rõ ràng là mừng rỡ. Oản Oản phải cúi đầu, cũng làm bộ như mừng rỡ: xem ra, Hoàng hậu đã yên tâm với Tĩnh Khuynh rồi.

“Hồi bẩm Hoàng hậu điện hạ, các vị phu nhân bên ngoài tiến đến thỉnh an ạ.” Một cung nữ đầu búi trái đào hai bên chạy vào từ ngoài điện, sau khi khom mình hành lễ một cái rồi bẩm báo.

Bàn tay bưng chén trà của Hoàng hậu chột khựng lại, rồi vững vàng đặt lên bàn con, nụ cười vốn giả vờ lại thâm sâu thêm vài phần, nói: “Cho họ vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Đây là lần đầu tiên Oản Oản được gặp Hàn mỹ nhân, hôm nay bà ta mặc áo váy hồng nhạt, trên mép váy màu vàng nhạt là nụ hoa mẫu đơn chớm nở, cánh hoa màu đỏ nhạt rũ xuống từng giọt sương, chính là từng hạt Nam châu thượng đẳng kích cỡ lớn nhỏ, đôi giày thêu hoa mẫu đơn màu đỏ hồng đồng dạng ẩn giấu trong làn váy rộng, thỉnh thoảng cho người khác nhìn thấy nhiều hạt đá quý long lánh dính trên mặt giày. Thân trên khoác kiện thâm y vạt chéo có tay áo rộng, màu đỏ của quả lựu so với màu đỏ nhạt càng thêm phô trương nổi bật, hoa văn hình tròn vốn được đơn giản hóa từ hình hoa mẫu đơn, dùng sợi tơ nhũ đỏ ánh bạc thêu đầy toàn bộ vạt áo. Khi cùng đông đưa lay động với làn váy, khiến Hàn mỹ nhân đã hơn ba mươi tuổi có vẻ vẫn là lướt thướt tha như xưa.

Oản Oản hơi nheo mắt, là bà ta, chính là nữ nhân trước đây được Hoàng hậu đưa vào cung, sau đó thành công cầu dẫn Hoàng đế, giành được sủng ái,

cũng làm hại Tĩnh Khuynh lưu lạc tha hương, mẹ chết cậu vong, song đến tận bây giờ, bà ta ấy thế mà cũng trở thành nỗi họa lớn trong lòng Hoàng hậu, thật tức cười.

“Nô tỳ xin thỉnh an Hoàng hậu điện hạ, Hoàng hậu điện hạ Trường nhạc Vị ương.”

Hàn mỹ nhân cúi đôi bàn tay được bảo dưỡng kỹ càng ra, mấy chiếc vòng ánh vàng nhỏ nhắn trên cổ tay theo động tác của bà ta mà rung động, phát ra âm thanh trong trẻo. Hoàng hậu ngồi trên sập, nhìn tiểu nha đầu khi xưa hiện nay đã đến tuổi trung niên đang đứng trên điện, tuy nhìn qua thì thành kính quý lạ ở nơi đó, nhưng trong lòng bà hiểu rõ, ả nữ nhân này bất cứ lúc nào cũng dự định bóp mình một miếng, như con rắn độc nằm phục sẵn ẩn nấp trong góc tối nào đó.

“Đều là tỳ muội nhà mình, đứng lên đi.” ánh mắt Hoàng hậu vẫn luôn chăm chú vào bộ trăm cái chuồn chuồn bằng ngọc lưu ly trong như nước trên đầu Hàn mỹ nhân, một lát sau mới đảo mắt nhìn những người khác.

“Tạ Hoàng hậu điện hạ.” Sột sột soạt soạt, tiếng vải dệt ma sát vang lên hòa với tiếng trang sức chạm vào nhau, đám nữ nhân vừa mới tràn vào trong điện cũng nhao nhao tìm được vị trí ngồi xưa nay của mình, cẩn thận quy củ mà yên vị.

Oản Oản thấy họ đã ngồi xuống, liền đứng lên, đám thiếp thất của Lục hoàng tử trong điện cũng đều lục đục đứng lên, đứng dựa theo phân vị, bắt đầu từ phu nhân của Lục hoàng tử dẫn đầu, dựa theo phẩm cấp của các phu nhân trong điện mà đi đến thỉnh an.

“Nô tỳ/ tỳ thiếp xin thỉnh an Hàn mỹ nhân.”

Oản Oản đứng sau Lục phu nhân, khép mi buông mắt khom người xuống, người trước mặt không phải là Thánh nhân Hoàng hậu, không cần dùng lễ quý, vì vậy cũng khiến trong lòng nàng thoải mái một chút. Nhưng nhìn gần như vậy, kỳ thực Hàn mỹ nhân này cũng không phải là mỹ nhân gì, chẳng qua bộ dạng thật dễ nhìn mà thôi, nói thật, ngay cả ngũ quan cũng không bằng Hoàng hậu, chứ đừng nói tới so sánh với tướng mạo của Tĩnh Khuynh tương tự Hiền phu nhân. Quả thật không hiểu nổi ánh mắt Hoàng đế nước Khôi bị cái gì, cư nhiên lại nhìn trúng một nữ nhân khó nhìn, tâm địa lại xấu xa như vậy, khó trách cứ mãi bị nước Thần thu thập.

“Mau mau đứng lên, đều là người trong nhà, làm sao lại khách khí như vậy, Lâm nhi nhà ngươi hôm nay không vào cung, là tiểu vương chủ tương lai sao?” Hàn mỹ nhân ngữ khí nhu hòa, thanh âm kiều mỹ, cả người tỏa ra một loại khí chất khiến người khác muốn gần gũi, giống như bà ta đều có thể bao dung bất luận thứ gì.

Oản Oản cười thầm, phòng chừng lão Hoàng đế chính là thích cái loại tỳ tỳ tri tâm này.

Tuy Hoàng hậu và Hàn mỹ nhân tranh đấu gay gắt đã không ít năm, nhưng trên mặt Lục phu nhân cũng không hiển lộ, ngược lại thân thiết nói: “Nha đầu kia hôm trước đổ bệnh một trận, lúc lạnh lúc nóng, hôm nay vừa mới khá hơn một chút, cũng sợ con bé lại bị dính gió lạnh, nên không dẫn đến ả.”

Hiển nhiên Hàn mỹ nhân mi mang sầu lo, nói: “Vậy nên cẩn thận một chút, thời tiết càng ngày càng khó chịu, cứ luôn đổ mưa, đứa bé lại luôn yếu ớt, vậy nên cần phải trông nom cẩn thận mới được.”

“Dạ.” Lục phu nhân cười hi hi, cũng ứng thuận đáp lại.

Nói tiếp vài câu, Lục phu nhân lại dẫn mọi người đi tới bên dưới tay phải của Hoàng hậu, thỉnh an nói: “Nô tỳ / tỳ thiếp thỉnh an Lý mỹ nhân.”

Lý mỹ nhân trước mắt, rõ ràng lớn tuổi hơn Hàn mỹ nhân, hẳn cũng xấp xỉ Hoàng hậu. Nghe Tĩnh Khuynh nói, trước đây bà ta từng có một đứa con trai, chính là trưởng tử của Hoàng đế, lúc trước rất được Thánh nhân yêu thương, đáng tiếc không hiểu cơ sao lại chết yểu, chỉ còn lại duy nhất một vị trưởng công chúa, đã gả ra ngoài nhiều năm. Nhưng bởi vì trưởng công chúa là công chúa được Hoàng đế yêu thương nhất, nên ngay cả phong hào cũng không giống với những công chúa khác. Những công chúa khác trước khi xuất giá đều không có phong hào, mãi đến khi xuất giá mới dựa theo tên đất phong mà đặt tên. Mà phong hào của trưởng công chúa cũng được đặt theo ý tốt, tên viết Trường Nhạc: yên vui lâu dài, có thể thấy được Hoàng đế lúc đó rất dụng tâm. Cho nên tuy Lý mỹ nhân tuổi lớn sắc tàn, lại không có con bên cạnh, cũng không có nhiều người dám động đến trên đầu bà ta.

“Không cần đa lễ, nhìn đám cô nương các người xinh tươi như hoa vậy, hẳn là Hoàng hậu tỳ tỳ cũng cảm thấy vui mừng rồi.” Lý mỹ nhân nói chuyện cũng rất dễ gần, một thân thâm y màu đỏ tía phối hợp với áo váy cùng màu, trên y phục ngoại trừ hoa văn trên vải dệt ra, trên mép váy chỉ thêu lên ít hoa văn mây, còn lại đều là trắng trong thuần khiết, trang sức trên đầu bà cũng tương tự, vài bông hoa quế nhỏ nhỏ bằng vàng ra, cũng chỉ cài thêm đôi trâm cài bạch ngọc.

“Đúng thế, ta cũng thích ngắm nhìn các tiểu cô nương còn đương tuổi xuân thì ả.” Nữ tử ngồi bên dưới Hàn mỹ nhân che khăn cười sang sảng, tuổi không lớn lắm, một thân thâm y áo váy màu hoa anh thảo làm tôn lên làn da trắng nõn, so với tuổi thật còn nhỏ hơn vài phần, trên đầu đeo trâm ngọc hình nai con trông rất khác biệt mới mẻ, lại phối hợp với vài trâm thoa hình lá cây, càng tăng thêm vẻ hoạt bát linh động.

“Nô tỳ/ tỳ thiếp xin thỉnh an Trương mỹ nhân.”

Người ta đã lên tiếng, Lục phu nhân đương nhiên cũng dẫn đầu đám người Oản Oản đi qua hành lễ. Nhắc tới Trương mỹ nhân, cũng là một người có thủ đoạn, thoạt nhìn thì ngay thẳng trong sáng đấy, kỳ thực trong lòng quanh co uẩn khúc không kém những nữ nhân kia, bằng không trong những người mới tiến cung, làm sao chỉ có duy nhất nàng ta là sinh được con trai, tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã trụ vững rồi, đứng hàng thứ mười (Thập hoàng tử), năm nay tám tuổi.

“Được rồi, được rồi, thế nào chúng ta cũng làm họ một chết mất, vợ lão Lục nhanh chân đi đến thỉnh an mẹ chồng người đi, tránh cho cô nàng ta đỡ phải kéo dài quá.” Miệng cười nói như không hề kiêng kị, Trương mỹ nhân như có như không nhìn về phía Tiên lương nhân ở đối diện, về mặt biểu lộ như

không có tâm cơ.

Nếu Trương mỹ nhân đã nói như thế, những người được thỉnh an sau đó tất nhiên cũng không tiện hàn huyên, nhờ vậy mà đám người Oản Oản cũng nhanh hơn. Cũng khiến Oản Oản nhanh chóng nhớ kỹ mọi người trong điện.

Tiếp theo Trương mỹ nhân đi xuống, là Mạnh mỹ nhân, tuổi lớn hơn so với Trương mỹ nhân một chút, lại không có phúc khí như Trương mỹ nhân, dưới gối chỉ có một vị công chúa, vừa qua mười tuổi, cách vài năm nữa là được xuất giá cho đất phong. Chỉ là tính cách, Oản Oản thấy không biểu lộ ra nhiều, dường như nhu nhu nhược nhược, nhưng sống lưng thẳng tắp, như có chút quật cường, cũng không phải là người thích nói chuyện.

Tách khỏi Mạnh mỹ nhân, Lục phu nhân bước lên trước một bước thỉnh gia lễ xong, mới cùng mọi người hành cung lễ. Oản Oản lập tức hiểu ra, vị trước mặt này, chính là biểu muội của Hoàng hậu, mẹ chồng Lục phu nhân – Tiền lương nhân. Trước khi chưa thấy bà ta, trong lòng Oản Oản tưởng tượng về bà ta rất nhiều, dù sao cũng là biểu muội của Hoàng hậu, lại sinh hạ Lục hoàng tử, dù thế nào ắt cũng có chút tư sắc. Nhưng vừa nhìn thấy người thật, Oản Oản bỗng nhiên liền hiểu rõ, vì sao Tiền lương nhân tuy sinh được Lục hoàng tử, lại vẫn ở tại địa vị lương nhân, bị xếp dưới cả Trương mỹ nhân. Không phải bà ta không xinh đẹp, nói thật ra, ngũ quan đáng đáp còn tinh tế nhỏ nhắn hơn cả Hàn mỹ nhân, nhưng làn da lại quá đen, điều này ở một đất nước xem màu trắng là thâm mỹ như nước Khôi mà nói, quả thực là một loại phong tình quyến rũ riêng của dị quốc. Không hiểu có phải Hoàng hậu không tìm được ai hay không, bằng không tại sao lại đưa vị hắc cô nương này tiến cung, lại còn mưu toan lật đổ Hàn mỹ nhân. Hiện nay Tiền lương nhân còn có một trai một gái, không biết phải chăng Hoàng thượng có khẩu vị nặng, hay là nể mặt mũi Hoàng hậu và Chu gia đây.

Tiền lương nhân tuy ý vào bản thân là mẹ chồng Lục phu nhân mà lời nhai vài ba câu, nhưng dù sao cũng còn có Hoàng hậu ngồi trên đó, trên danh nghĩa bà ta cũng không được xem là mẹ chồng chính thức của Lục phu nhân, cho nên chỉ chốc lát sau, liền không nói nhiều thêm nữa.

Ngoài Tiền lương nhân ra, kỳ thực trong đám lương nhân còn có Chu lương nhân là tộc muội của Chu thị, cùng với Thái lương nhân là cháu gái trong tộc của Thái phu nhân, lại thêm tộc muội Hàn lương nhân của Hàn mỹ nhân. Nhưng bởi vì Chu lương nhân ngày hôm trước bị nhiễm phong hàn nên không tới, Thái lương nhân và Hàn lương nhân lại đồng thời mang thai, cũng đều cáo nghỉ không tới.

Cuối cùng trong điện chỉ còn lại hai bát tử*, là Tăng bát tử mẹ đẻ của Tứ hoàng tử và Tào bát tử mẹ đẻ của Thập nhị hoàng tử. Bởi vì thân phận của họ hèn mọn, vốn là không có tư cách lên điện thỉnh an, nhưng họ đều sinh hạ được hoàng tử, nên Hoàng hậu liền đặc biệt cho phép họ yết kiến. Chẳng qua thân phận của Lục phu nhân và Oản Oản cao hơn họ, nên không cần hành lễ, chỉ hơi khom người là được.

(* bát tử: tên gọi 'thị thiếp' của hoàng đế thời Tần, Hán)

Cứ loay quanh dạo một vòng như thế, thất lưng của Oản Oản cũng mỏi mệt, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn: may mà bát tử, thất tử, trường sử, thiếu sử cũng không đến cả, bằng không trong điện này phỏng chừng đã chen chúc đầy ắp rồi. Không biết lão Hoàng đế này có nhiều nữ nhân như vậy làm gì chứ, không biết có nhớ rõ hết được không.

“Thái phu nhân hôm nay lại không đến sao?” Hoàng hậu bưng chén trà, biết rõ còn có ý hỏi.

Hàn mỹ nhân ần ần trong chúng phu nhân ngẩng đầu, tự nhiên đáp: “Thái phu nhân cảm thấy thân thể không được khỏe lắm, hôm nay lại là giới trai*, cho nên sẽ không đi lại, đặc biệt bảo muội muội đến xin phép.”

(*giới trai: ý chỉ hòa thượng hay ni cô hoàn tục, hoặc nói những người theo chủ nghĩa ăn chay không hề xuất hiện ra ngoài.)

“Thôi được, coi như là lệ thường rồi.” Hoàng hậu gật gật đầu, việc này liền buông xuống.

Oản Oản ngồi ở nơi cách Hoàng hậu thật xa, lỗ tai dựng thẳng lên, nhớ tới vị Thái phu nhân kia chính là người duy nhất thân thiết với Hiền phu nhân nhất – mẹ đẻ của Tĩnh Khuynh. Nhưng tuổi bà đã lớn, lại chỉ sinh một vị công chúa, gần như đã rất lâu rồi không xuất hiện ở trước mặt người khác. Nhưng nếu nói Thái gia đã hoàn toàn đứng ngoài vòng tranh đấu trong cung, thì Oản Oản lại không tin, bằng không trong cung như thế nào còn có một tiểu Thái thị, lại còn mang thai, phân vị lại còn cao hơn cả hai bát tử sinh được Tứ hoàng tử và Thập nhị hoàng tử kia chứ. Cũng không biết Thái gia đến tột cùng là có điều lệ gì.

“Khụ khụ...” tiếng ho khan được cố gắng ém nhẹm lại, trên đại điện phát ra không rõ ràng, Oản Oản quay đầu nhìn sang, ngẫm nghĩ một chút, người kia dung mạo bình thường, y phục hơi cũ, hình như là Tăng bát tử mẹ đẻ của Tứ hoàng tử. Nữ nhân kia rõ ràng nhỏ tuổi hơn Hoàng hậu, thế mà thoạt nhìn lại già hơn nhiều, còn giống như là có bệnh, ngay cả trên mái tóc đen lại ần ần có sợi tóc bạc trộn lẫn.

Bất giác, Oản Oản cảm thấy Tăng bát tử thật đáng thương. Tăng gia không giống Tào gia, cũng không phải là tân quý, chỉ là lúc trước tuyền tú, vì bộ dạng của bà ta không tệ nên được tuyền vào hoàng cung. Phụ thân bà ta hình như chỉ là Huyện thừa của một phương, hiện nay không biết còn tại thế hay không. Nói vậy, nếu không phải bà không khiến người chú ý, tại lúc thừa sủng sau lại nhanh chóng thất sủng, sợ là ngay cả Tứ hoàng tử cũng không sinh ra được, chứ đừng nói có thể sống đến hôm nay. Nhưng chính vì như vậy mà sau khi Tứ hoàng tử sinh ra, mới không được chăm sóc tốt, nếu không cũng sẽ không té gãy chân ngay lúc còn nhỏ như vậy, hiện nay lại đến nơi đất phong xa xôi mà sống tiếp cuộc đời còn lại. Chỉ sợ, Tăng bát tử muốn gặp lại con trai, e là đời này khó khăn...

“Các vị hoàng tử điện hạ yết kiến thỉnh an.” thái giám Hoàng môn ở cửa lại một lần nữa truyền lời.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Oản Oản đến nước Khôi, đây là lần đầu tiên ra phủ, cũng là lần đầu tiên vào cung, lại là lần đầu tiên gặp nhiều thành viên trong hậu cung như vậy, tất nhiên cũng là lần đầu tiên gặp được đám “huynh đệ” của Tĩnh Khuynh. Cũng đúng thôi, do trước đây bọn họ hoàn toàn không xuất hiện cùng lúc với Oản Oản, dù sao Tĩnh Khuynh ở mặt ngoài cáo bệnh, mà phân vị của Oản Oản không đủ, cho nên bất luận là hoàng tử đã kết hôn hay là còn nhỏ, cũng nhiều nhất là sai thái giám tâm phúc qua lại thăm hỏi một chút, chứ không đích thân gặp mặt hoặc bảo gia quyền đến cửa thăm hỏi. Hơn nữa thái độ của lão Hoàng đế và Hoàng hậu đối với Tĩnh Khuynh không rõ ràng, mọi người đều đang ở thời điểm đứng ngoài quan sát, chỉ lâu lâu mới động một chút.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu Trường nhạc Vị ương.” Hai lớn hai nhỏ, đều mặc bốn kiện thâm y hoa văn rồng màu vàng khác kiểu, trên đầu Nam châu tử ngọc, một mực cung kính vái lạy Hoàng hậu.

Con người mắt của Hoàng hậu đảo qua, không gần không xa cười nói: “Đều mẫu tử một nhà, đa lễ làm chi ngược lại càng xa lạ, đi thỉnh an mẹ đẻ các người đi.”

“Dạ!”

Bốn vị hoàng tử theo lời điều tự đến bên mẹ đẻ mình, lớn thì làm như dè dặt, hành lễ xong liền đứng ở một bên, mà hai vị còn nhỏ đã tiến sát vào trong lòng mẫu thân, kêu a nương a nương càn cả lên.

Oản Oản kim lòng không đầu nhìn Tăng bát tử ở phía đối diện, quả nhiên, đầu bà càng cúi thấp. Tuy rằng, thời đại này quy củ của hoàng cung không nghiêm khắc như trong lịch sử của Trung Quốc, ít nhất bất luận thân phận mẹ đẻ thế nào, chỉ cần không phải Hoàng đế cố ý hạ chi đưa cho vị phu nhân nào khác, như vậy con mình sinh có thể ở lại bên người mình nuôi nấng. Nhưng cũng bởi vì thế, ở chốn thâm cung tịch mịch, mẫu tử sống nương tựa vào nhau, tình cảm mẹ con vì thế càng vô cùng thâm thiết. Cho nên đến khi hoàng tử trưởng thành, đi đến đất phong, những mẫu thân có con này cũng sẽ thống khổ hơn. Dù sao nếu muốn được đoàn tụ với con cái, thì mạng của bản thân nhất định phải sống lâu hơn Hoàng thượng.

Bất quá, có lẽ sự xa xôi cách trở không phải là điều Tăng bát tử thống khổ nhất, bà hiện nay khó chịu nhất, chính là Hoàng đế, là người phụ thân bất công của con trai bà. Rõ ràng con trai bà đã bị tàn tật, rõ ràng những hoàng tử trưởng thành khác đều không phải đi đất phong, nhưng con trai của bà lại bị yêu cầu: trong ngày thứ hai thành hôn, nhất định phải rời khỏi Nam Đô, đi đến đất phong. Cứ như vậy loáng một cái, đã nhiều năm trôi qua, con trai của bà còn ở tại biên quan, mà những hoàng tử khác vẫn còn ở bên cạnh mẹ đẻ mình vui vẻ cười đùa, nhận được yêu thương cưng chiều.

Hai bên so sánh, lòng của Tăng bát tử chắc hẳn còn đau đớn hơn so với bị kim đâm.

“Tỳ thiếp thỉnh an Lục hoàng tử, Bát hoàng tử, Thập hoàng tử, Nhị thập hoàng tử.”

Lại đi theo đoàn người, mang theo nhóm thiếp thất của hoàng tử khom mình hành lễ, Oản Oản cảm thấy cực kỳ chán nản bức bối.

“Không cần đa lễ.” Lục hoàng tử xem như hiện nay là cao nhất, trước đây hoàng tử ở trên ở hần, ngoại trừ Tứ hoàng tử tàn tật ra, còn lại chỉ có con trai trưởng của Hoàng hậu, và những người trước khi trưởng thành đã chết yếu, mà hiện nay con trai trưởng của Hoàng hậu cũng đã chết, tuy rằng hần xếp thứ sáu, nhưng ở nào đó trên ý nghĩa nào đó, hần cũng coi như là trưởng tử rồi.

Oản Oản cúi đầu nghe thấy giọng hần có chút ồm ồm, lúc hần vừa vào điện thì thấy dáng người cũng không thấp, mặc dù không đến mức cao lớn vạm vỡ, nhưng so Tĩnh Khuynh thì rắn chắc hơn nhiều. Lại thấy hần đi đứng vững vàng, ngôn ngữ lưu loát, sợ là cũng biết võ, điều này ở nước Khôi đúng là hiếm thấy. Lại nhìn Bát hoàng tử bên cạnh hần, tuy rằng vừa qua tuổi mười bốn, nhưng đã hiển lộ điệu bộ văn nhân nhã nhặn như trúc xanh, khó trách bên ngoài có người truyền, lão Hoàng đế thật sự yêu thích Bát hoàng tử.

“Được rồi, cũng biết các người bận rộn, Thập lang, Thập nhị lang lưu lại đi, còn Lục lang, Bát lang đi ra trước đi, phòng chừng một lát nữa Thánh nhân sẽ đến truyền gọi đây.” Hoàng hậu thấy phía dưới một màn ‘mẹ hiền con thảo’, khóe mắt hơi đau, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, nếu không phải... nếu không phải đám tiện nhân này, hoàng nhi của bà... hoàng nhi của bà làm sao lại... .

Lục hoàng tử, Bát hoàng tử lập tức đứng dậy đến giữa điện, khom người thưa vâng, quay người đi ra ngoài.

“Aizz... loáng một cái, thời gian trôi qua thật nhanh.” Nhìn theo con trai đi ra khỏi đại điện, Tiền lương nhân gấp cổ tay áo lại một chút, thở dài một tiếng.

Trương mỹ nhân ôm con, sau đó cảm miếng điểm tâm từ trong tay cung nữ đi theo, đút vào cái miệng nhỏ nhắn của con, cười nói: “Cũng không hẳn vậy, ngừng lại Thập lang mới ngày nào còn bé xíu như vậy, bây giờ đã sắp trưởng thành.”

“Con cái lớn lên luôn là chuyện tốt, chẳng qua nghĩ lại một chút liền cảm thấy luyến tiếc mà thôi.”

Lý mỹ nhân mỉm cười chen lời, cũng khiến cho Hàn mỹ nhân phía đối diện đoạt lấy câu chuyện nói: “Lời này đến là nói trùng tim muối muối rồi, mắt thấy Bát lang cũng sắp trưởng thành.”

Hoàng hậu hơi nhướn mày, không hề lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng buông chén trà xuống.

Nhưng Tiền lương nhân cười nói: “Lớn cũng không phải là chuyện tốt nha, chờ qua hai năm hẵn thành hôn, người cũng phải ôm cháu rồi.”

Khỏe miệng Hàn mỹ nhân có hơi động, cười gượng nói: “Làm sao có phúc khí được như Tiền tỷ tỷ, cháu nội cũng đã được bế ba đứa rồi.”

“Nói đến đây, Hàn tỷ tỷ hiện nay tính thế nào, đã chọn trúng cô nương nhà ai thế?” Trương mỹ nhân và Tiền lương nhân vội liếc mắt nhìn nhau một cái, liền quay sang hỏi.

Hàn mỹ nhân nắm khăn tay, hơi cúi đầu coi như buồn rầu nói: “Nhìn thì cũng nhìn trúng được vài người, chỉ tiếc Bát lang cũng không chọn được ai, tỷ tỷ ta cũng đành phải chờ sang năm tuyển tú, cũng may Bát lang tuổi còn nhỏ, còn có thời gian.”

“Vây cũng đúng, bất quá tướng mạo mà tốt cần phải nhanh chóng xuống tay, bằng không người ta sớm đính hôn, chúng ta hối hận cũng không kịp.” Tiền lương nhân nhấp một ngụm trà bột, cảm khản chấm chấm khỏe miệng, liếc mắt nhìn con dâu mình, hơi lộ ra vẻ đắc ý cười nói.

Hàn mỹ nhân vẫn cười như trước, tựa hồ căn bản không để ý đến khiêu khích trong lời nói của Tiền lương nhân, ngược lại nhàn nhã uống trà, cũng không tính nói thêm gì nữa. Cũng là Mạnh lương nhân ở bên cạnh thái độ khác thường ôn nhu nói: “Hai vị tỷ tỷ đều có phúc khí, bất luận cưới được con dâu nhà ai, dù sao vẫn là con của chính mình, tương lai nhất định sẽ được hưởng phúc.”

Vừa dứt lời, những người còn lại dĩ nhiên cũng phụ họa theo, một khắc khản trương vừa rồi liền tan thành mây khói, coi như chưa bao giờ có. Oản Oản thờ ơ lãnh đạm quan sát, Tiền lương nhân là người bên cạnh Hoàng hậu, Trương mỹ nhân thì đông đưa qua lại bất định, thế nhưng lại thiên hướng nghiêng về phía Hoàng hậu hơn, mà Hàn mỹ nhân thoát nhìn chỉ có một mình Mạnh lương nhân lên tiếng phụ họa, nhưng những phu nhân khác cũng không dám tùy tiện đắc tội. Về phần lý do mà Tiền lương nhân nói lời kia, Oản Oản cũng có nghe thấy, phu nhân của Lục hoàng tử có gia thế rất tốt, là trưởng nữ của nhà Đại Tư Nông, vốn là phu nhân đứng đầu của nhà Đại Tư Nông có quan hệ không tệ với Hàn gia, Hàn mỹ nhân cũng có ý định muốn con trai cưới con gái của nhà Đại Tư Nông, đáng tiếc Tiền gia ý vào thế lực của Hoàng hậu, ở giữa cầm một đòn, thế là kéo Đại Tư Nông qua phía Hoàng hậu.

“Giờ giấc cũng không sai biệt lắm” Đương lúc bên dưới đang còn nhỏ giọng nghị luận, Hoàng hậu bỗng nhiên vịn cung nữ tùy thị đứng lên, mọi người dưới điện cũng đều nhanh chóng đứng lên theo, khom người cúi đầu.

Hoàng hậu vịn tay cung nữ tùy thị bước xuống sạp, thoáng nâng cằm, đoan trang đi về phía trước, đương lúc Hàn mỹ nhân chuẩn bị đi theo sau đó, Hoàng hậu đột nhiên nói: “Hôn sự của Bát lang, không cần phải sốt ruột.”

Hàn mỹ nhân đầu tiên là sững sờ, sau đó ý thức được điều gì, lại cố dè xuống, khiến vẻ mặt bà ta thoát nhìn có chút vẩn vơ, nhưng dù sao cũng từng lăn lộn trong cung vài năm, trong chốc lát liền khôi phục như bình thường, cúi đầu nói: “Vâng ạ.”

Sau đó, dường như một màn vừa rồi chưa từng xuất hiện, tất cả mọi người chiếu theo phẩm cấp ngày thường mà đi theo sau, phu nhân Lục hoàng tử rào bước lên trước, đỡ mẹ chồng mình, cũng không ở bên cạnh Hoàng hậu, liền vừa vịn cho Vương thị một cơ hội, bước nhanh chen lên vốn muốn bỏ lại Oản Oản phía sau, làm như con dâu ruột mà đỡ Hoàng hậu, hơi có chút đắc ý nhìn lại Oản Oản. Oản Oản thấy mà buồn cười, không nói đến động tác này của nàng ta trong con mắt luôn chú trọng quy củ của Hoàng hậu chỉ là một màn diễn xuất, mà lấy phẩm cấp trước mắt mà nói, Vương thị coi như là ý sủng mà kiều xúc phạm đến Oản Oản, chuyện này nếu Vương thị vẫn luôn đắc thế thì thôi đi, nhưng nếu ngày sau bị Oản Oản lấy lý do đó mà bắt bẻ gây khó dễ thì đã không còn là việc nhỏ.

Ra về thanh cao hắt mắt liếc Vương thị một cái, Oản Oản cố ý chậm lại, thấy Mạnh thị cách mình không xa, cũng liền thuận thế đi đến bên cạnh Tăng bát tử mẹ đẻ của Tứ hoàng tử, nhỏ giọng thờ dãi.

Tăng bát tử vốn là người không hay ra mặt, vốn cũng định bụng không để ý tới Oản Oản, nhưng dư quang lại thấy dung mạo nàng thanh lệ, trên mặt lộ vẻ khó khăn, trong lòng liền mềm nhũn, mở miệng nói: “Bảo thứ phu nhân có tâm sự gì sao?”

Oản Oản thấy nàng quan tâm mình, trong lòng vui vẻ, trên mặt lại khổ sở nói: “Trong cung trăm hoa rực rỡ như gấm, Thất lang nhà thiếp lại chỉ có thể nằm ở trên giường, nghĩ đến đó, trong lòng không khỏi đau thương.”

Dĩ nhiên Tăng bát tử cũng có nghe nói vị Chất tử trở về từ nước Thần này, vậy mà giữa ban ngày ban mặt bị người tập kích giữa đường, hiện nay chỉ còn có một hơi thở thoi thóp, lúc khỏe lúc không. Gần đây người trong cung đều đang đồn đại, sở dĩ Hoàng hậu đón thứ phu nhân và trưởng tử của Thất hoàng tử vào cung, chính là đang đợi Thất hoàng tử tắt thở, ngày sau sẽ nâng đỡ tiểu vương tử lên ngôi vị. Nghĩ như vậy, bà liền đối với nữ tử không lớn tuổi lắm bên cạnh mình đây, cũng sinh ra vài phần đồng tình, dù sao nếu sự tình là thật, cuộc sống trong tương lai của nữ tử này khẳng định sẽ không dễ chịu rồi.

“Thiếp mạo muội, có một chuyện, muốn cầu xin bát tử.” Oản Oản nhìn ra ánh thương hại trong mắt Tăng bát tử, liền vội nhỏ giọng hỏi.

Tăng bát tử trong lòng căng thẳng, cẩn thận nói: “Ta chỉ là một bát tử nhỏ nhỏ trong cung, không biết có cái gì có thể giúp đỡ thứ phu nhân.”

Oản Oản biết có thể ở trong cung lăn lộn đến bây giờ, cũng không phải là người tầm thường, cũng biết mặc dù Tăng bát tử đáy lòng có tốt hơn nữa, nhưng cũng có lòng cảnh giác, nhưng nàng không một chút quan tâm, nàng cũng không phải muốn hại ai, liền thoải mái nói: “Thất lang suốt ngày ốm đau ở trên giường, thân thể bất tiện, đã gây yếu không chịu nổi. Hôm nay thiếp vốn định gióng Hoàng hậu muốn tìm một vị thái y biết xoa bóp từ viện Thái y đến, nhưng trước mắt cũng e sợ. Thiếp có nghe nói trước đây Tứ hoàng tử điện hạ cũng từng một lần cần xoa bóp, bèn không nịn được tiến đến hỏi, cũng là thiếp đã can rờ rồi.”

Tứ hoàng tử tàn tật, cần xoa bóp là chuyện hết sức bình thường, ở trong cung cũng không phải là bí mật gì. Oản Oản nhìn như thất lễ đi hỏi, lại phối hợp với thần thái nôn nóng của nàng, so sánh với Vương thị ở phía trước đang a dua nịnh hót với Hoàng hậu, thì Tăng bát tử có hảo cảm hơn với Oản Oản, tâm đề phòng cũng hạ xuống một tầng, liền trả lời: “Chuyện này cũng không khó, chỉ là không biết Thất hoàng tử điện hạ bị thương ở chỗ nào, xoa bóp

cũng cần dùng kèm với thuốc, liệu không biết là có thích hợp hay không thôi.”

Oản Oản vui sướng, đôi mắt mọng nước tròn xoe, cảm kích nắm tay Tăng bát tử nói: “Đa tạ bát tử.”

Tăng bát tử nhìn bộ dáng nữ tử trước mặt tình thâm ý thiết, không biết tại sao, bỗng nhiên nhớ tới con trai mình, thân thể hắn cũng bất tiện, không biết bên cạnh có nữ tử tốt nào khéo hiểu lòng người như Bảo thứ phu nhân này yêu thương hắn, bảo hộ hắn không.

“Trong cung này, nhân tình âm lạnh, thiếp cũng biết, Thất lang nhà thiếp không được người trong cung để vào mắt, cũng sẽ không lo nghĩ mọi chuyện cho hắn như một người mẹ đẻ...” Oản Oản nắm tay bát tử, từ vui sướng lại trở nên ỉu rĩ, nhìn những nữ tử cầm y hoa phục đi phía trước, thanh âm càng ngày càng thấp.

Tăng bát tử vốn định khuyên nàng, trong cung tai vách mạch rừng, huống chi lại nhắc đến mẹ đẻ Thất hoàng tử là chuyện không nên, nhưng thấy vẻ mặt cô đơn của nàng ta, lại nhớ tới con trai mình... trong lòng cũng tràn ngập thổn thức.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Đoàn người lão đảo tiến vào Khai Minh điện, nơi này là chính điện hậu cung, cũng là nơi Hoàng hậu dùng để chiêu đãi phu nhân trong hoàng cung cùng với gia quyến của đại thần vào ngày hội trọng đại, nằm một trước một sau với Từ Vi điện của Hoàng đế dùng để chiêu đãi đại thần, cũng tượng trưng cho thiết luật của gia đình cổ đại: nam chủ ngoại, nữ chủ nội, lại càng là tiêu chí mang tính kiến trúc mà hoàng gia dùng để cảnh chỉ ra hậu cung không được tham gia vào chính sự.

Oản Oản lại hàn huyên vài câu với Tăng bát tử, hỏi thăm tên của vị thái y kia, lúc này mới chậm rãi tách ra, đi đến trước, dù sao tuy nàng và Tăng bát tử đều là thiếp, nhưng xét về địa vị, Oản Oản lại cao hơn một bậc, trước mặt chia theo cấp bậc hoàng tử thì tính ra nàng đứng thứ hai, đương nhiên không thể trước lúc bắt đầu yến hội, lại vẫn còn ở chung với một bát tử, khiến người chú ý.

“Thịnh an Hoàng hậu điện hạ, Hoàng hậu điện hạ trường nhạ vị ương.”

Oản Oản không biết phía sau nàng còn có bao nhiêu người đông nghìn nghịt, chỉ biết là tiếng thịnh an này cơ hồ sắp bao phủ khắp lỗ tai nàng, Nàng phủ phục trên mặt đất, cảm nhận được những nữ nhân phía sau đối với Hoàng hậu có một loại khát khao, cũng dần dần hiểu ra, vì sao nữ nhân thời đại này, cho dù đã kết hôn hoặc là có con rồi, đều ôm mộng muốn được vào hậu cung, được hưởng thánh sủng. Cái loại cảm giác đứng trên người khác, dẫm nát trên người khác này, giống như chất kịch độc của cây anh túc ăn mòn trái tim nữ nhân, khiến các nàng tại một nơi ăn thịt người không nhà xương này, càng đánh càng hăng. Có địa vị muốn giữ vững địa vị, không có địa vị muốn kéo người khác xuống nước, thậm chí ngay cả nữ nhân ngồi trên vị trí cao nhất kia, bây giờ cũng nghĩ cách làm sao để bảo vệ địa vị tiếp đến đời sau càng lâu. Nơi này là chiến trường không có khói lửa, là một ma quật tràn ngập mùi son phấn, Oản Oản chưa có lúc nào được lĩnh hội rõ ràng được như lúc này.

Thịnh an xong, dạ yến vẫn chưa bắt đầu, lúc này xem như khá tự do, những phu nhân trong cung hoặc gia quyến quen biết nhau cũng có thể nhân cơ hội này mà tụ tập lại tán gẫu. Như vậy không đến một lát sau, trong chính điện lớn như vậy, cũng đã tốp năm tốp ba chia thành nhiều nhóm nhỏ, Oản Oản không quen biết một ai, cũng lười đi thăm hỏi các nàng, cho dù muốn tiến hành màn “Phu nhân ngoại giao”, trước mắt cũng không phải thời cơ tốt. Vì thế, sau khi nàng liếc mắt nhìn thoáng qua Vương thị đang diễn trò trước mặt Hoàng hậu, liền tìm một chỗ cách không xa Hoàng hậu ngồi xuống.

“Nữ nhân kia là ai?”

Oản Oản cúi đầu, nhưng không có nghĩa là nàng bị điếc, cách chỗ nàng không xa cũng có vài nhóm phụ nhân, đang không kiêng nể nhìn tới chỗ nàng.

“Chỉ là một thiếp thất của hoàng tử mà thôi.”

Một thiếu nữ trong đó khinh thường nói. Lúc này Oản Oản vừa đến bái kiến thiếu nữ này, một thân xiêm y ăn vận, sợ người khác không biết nàng có tiền, hơn nữa trông bộ dáng nàng dính chặt lấy Tiền lương nhân kia, cũng không khó đoán được nàng ta là cô nương nhà mẹ đẻ của Tiền lương nhân, nói không chừng chính là thủ phạm lúc sáng nay và phải xe ngựa của nàng.

Oản Oản tránh khỏi tầm mắt của những thiếu nữ kia, giả vờ không nghe thấy họ đối thoại, lại lặng lẽ chăm chú nhìn đến vị Hoàng hậu cao cao tại thượng, thấy bà ta đang tươi cười chân thành với vài vị thân quyến hoàng tộc hoặc tán gẫu với gia quyến của những đại thần có địa vị cao, cũng không thấy có ý muốn nàng xuất đầu, hoặc có ý tứ gọi nàng đến để giới thiệu cho người khác, liền biết đây là Hoàng hậu muốn lạnh nhạt với mình, dù sao hiện tại trên tay bà ta đã có Vương thị và con trai của nàng ta, bản thân mình và con trai cùng lắm chỉ là cái lớp xe dự phòng, Hoàng hậu hoàn toàn không cần phải coi trọng nàng. Hơn nữa lần này vào cung, biểu hiện của nàng có chút kiêu căng, thậm chí không đủ thông minh, lại có tình cảm sâu đậm với Tĩnh Khuynh, những yếu tố này không đủ để trở thành quân cờ trong tay Hoàng hậu.

Lười quan tâm đến đám nữ nhân trong cung này, miễn là Oản Oản làm bộ dáng như thanh cao ngồi ở đó, chắc chắn cho dù có người đuôi mù nói gì đó

không xuôi tai đến nàng, cũng không dám có can đảm chỉ thẳng vào mũi nàng mà nói, cho dù thân thể của nàng không tốt, lại là thân quyến của Thất hoàng tử nhìn như sắp ngủ, nhưng dù sao cũng được đương kim Hoàng thượng phong hào và địa vị thứ phu nhân, đại gia cũng sẽ không thật sự mà xé rách da mặt.

“Xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân.” Một giọng nói nũng nịu vang lên bên cạnh, rất có nét quyến rũ mềm mại đặc biệt của những nữ tử phương nam, ngay cả trong ngữ điệu cũng như chứa đường, nhứt nhát ngây thơ.

Oản Oản ngẩng đầu, nhìn cô nương duyên dáng yêu kiều trước mặt, áo váy ngang ngực thêu hoa quế mang theo hương sắc mùa, bởi vì còn là thiếu nữ nên không hạn chế chỉ mặc thâm y, ngược lại vận một bộ áo khoác dài thêu cây liễu vàng kiều tay áo chần, góc áo thêu một đôi chim hoàng oanh cực kỳ sinh động. Lại rất hợp với trăm cái kiêu dáng liễu rũ trên đầu nàng, ngược lại so với vị Tiên cô nương ban nãy kia, khí chất cao nhã không ít, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ một bàn tay kia cũng lấp lánh tươi đẹp hơn vài phần.

“Không cần đa lễ, cũng là ta lần đầu vào cung, cái gì cũng lạ lắm, chẳng hay cô nương họ gì?” tuy Oản Oản không biết nữ tử trước mặt là ai, nhưng nàng tin tưởng, ở nơi này ít người biết đến nàng, mà không biết nàng là ai còn dám tới bắt chuyện, quả thực nhất định là không có, như vậy nữ tử trước mặt này chẳng những biết mình là ai, mà còn dám đến chào hỏi nói vài câu, gia thế khẳng định sẽ không kém, lại nhìn đến lời nói cử chỉ ăn mặc của nàng ta, rất có khả năng nàng ta đến đây, là được trong nhà ngầm đồng ý.

Nữ tử kia lại khom người, cười có chút ngượng ngập nói: “Ưong (nữ tử tự xưng) đến từ hộ Tào Chu gia.”

Oản Oản nghe vậy đầu tiên là buồn bực một lát, sau đó trong lòng chợt chuyển, nữ tử này hẳn là cô nương của chi thứ của phủ Thừa tướng, chính là Tào duyên (một chức quan phụ) ở phủ hoàng tử cũng không tính là quan lớn, không biết nữ tử này có ý đồ gì, hay là chỗ Thừa tướng lại trốn lẫn tâm tư gì.

“Thì ra là Chu cô nương.” Oản Oản quyết định án binh bất động, khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Chu cô nương cũng không nóng vội, ngược lại đứng một bên, đôi mắt lóe lên ánh tò mò hỏi: “Nói đến cũng là mạo muội, chính là ương thuở nhỏ yêu thích du ngoạn sơn thủy, lại khó nổi cho thân là nữ tử, không thể đi xa, ương nghe nói phu nhân đến từ nước Thần, liền... liền không nhịn được nghĩ đến hỏi một hai.”

Trong đầu Oản Oản khó hiểu, chăm chú nhìn Chu cô nương, thấy nàng ta tựa hồ hoàn toàn không để ý, hình như thật sự rất muốn biết phong thổ của nước Thần, đơn thuần lại kiên trì...

“Ha ha, cô nương mời ngồi, cô nương muốn hỏi cái gì?” vừa khéo Oản Oản cũng đang thấy nhàm chán, nửa ngày yến hội cũng chưa bắt đầu, không bằng chơi đùa với cô nương này một chút, cũng thử xem xem dụng ý của Thừa tướng.

Chu cô nương đầu tiên là tạ ơn, sau đó ngại ngùng một chút, liền ngồi xuống cạnh Oản Oản, ngẩng đầu có chút ngượng ngập nói: “Kỳ thực, ương muốn hỏi, có phải nước Thần thật sự rất lạnh hay không, rồi người dân nơi đó có phải đều rất cao lớn hay không...”

Oản Oản cầm khăn che miệng cười nói: “Vậy cô nương xem ta, có phải rất cao lớn hay không...”

Chu cô nương lập tức phản ứng kịp, luống cuống xua tay nói: “Mới không phải, mới không phải... Phu nhân ngược lại thoát nhìn giống nữ tử nước Khôi, thanh nhả tú lệ, rất thủy mị thướt tha ấy chứ.”

Con người Oản Oản lóe lên một cái, mới nói: “Cô nương cũng là một vị mỹ nhân, giống như noãn ngọc (ngọc ấm) thượng hạng.”

“Phu nhân chê cười ương...” Chu cô nương bị Oản Oản nhìn một cái, khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói ngựa của nước Thần không ít, phu nhân đã cưỡi ngựa chưa?”

Oản Oản thể mà thật tiếc nuối lắc đầu nói: “Gia phụ quản giáo rất nghiêm, vẫn chưa thử qua.”

“Vậy sau này phu nhân sau này cũng không thử qua sao?” Vừa nói xong, cũng không biết Chu cô nương lúc trước thật không nghĩ tới, hay là có ý, vốn dĩ nàng hỏi những lời này cũng không có gì là không thỏa đáng, nhưng thấy bộ dáng ấy này kia của nàng, ngược lại khiến Oản Oản tìm thấy một chút ý vị, bất quá, nếu là nữ tử bình thường thì có thể sẽ thẹn quá thành giận, nhưng Oản Oản là loại người nào, da mặt dày thấy bà luôn, một chút điểm tí ti không rõ nghĩa ấy, nàng cũng không thèm để bụng.

“Không có, sau này liền gặp được điện hạ, điện hạ không thích nữ tử quá mức hoạt bát.” Oản Oản không thèm để ý, vuốt vuốt kim thoa trên đầu, cũng lặng yên ném ra một chút manh mối trong lời nói, xem thử nữ tử này liệu có câu lên được hay không.

Quả nhiên, lập tức đầy mắt Chu cô nương đều là màu phấn hồng, hỏi: “Phu nhân và Thất điện hạ làm sao mà quen biết a?”

Oản Oản nghiêng mặt qua, đầu tiên là sùng sốt một chút, lập tức gò má ửng đỏ thẳng đến mang tai, huy gạt khăn nói: “Cô nương trong nhà, hỏi chuyện này để làm gì?”

“Mong phu nhân thứ tội, chi là ương nghe nói, tình cảm của phu nhân và điện hạ rất tốt, giống như thần tiên quyến lữ vậy, trong lòng thật hâm mộ, kim lòng không đậu liền hỏi ra miệng mà thôi.” Chu cô nương khom người thỉnh tội, ngược lại không mất cấp bậc lễ nghĩa, và lại nàng còn nhỏ chưa thành thân, nếu là bình thường thì cũng không có gì, nhưng Oản Oản tâm nhãn chuyển vài vòng, cũng không dám yên lòng.

“Chi là một ngày bạn bè gặp nhau, liền quen biết điện hạ thôi.” Oản Oản nhẹ nhàng băng quơ nói, kỳ thực chuyện này cũng Oản Oản và Tĩnh Khuynh lúc trước đã tập lời trước rồi, ở một mức độ nào đó cũng phải cảm tạ lão yêu bà (Thái hậu) ở nước Thần kia, bởi vì nếu như Thất tử bình thường, một khi

vào hoàng cung liền giống như vào vòng cấm, cực ít được ra ngoài du ngoạn, nhưng Chất tử nước Khôi lại bất đồng, thái độ của Thái hậu đối với hắn thuộc loại yêu thương đến chết được, trên cơ bản cái gì cũng đều thỏa mãn hắn, dường thành tử chi không phát triển, tư duy đầu óc cũng chỉ đơn giản biết ăn chơi trác táng, tuy rằng cực ít, nhưng phố Hoa ở đô thành cũng không phải chưa từng đến, thân mật với cô nương của các lâu cũng có vài vị, đến cũng có thể đối đáp được một vài.

Thật ra, Tinh Khuynh vốn muốn bỏ đi thân phận của Oản Oản, hắn sợ là vì thân phận ở phố Hoa của Oản Oản, mà ở nước Thần chịu nhục. Nhưng phụ thân của Oản Oản ở nước Khôi cũng có chút danh tiếng, năm đó bị chém đầu, đại bộ phận quan lớn của nước Khôi đều biết, gia quyến bị tịch thu cũng là lẽ thường. Nếu đổi thân phận cho Oản Oản, thủ tục rất nhiều, cũng dễ dàng phạm sai lầm, chỉ mỗi thân phận của Tinh Khuynh là che chắn được, nếu không phải đã có tên Chất tử đầu heo kia ở nơi đó, chỉ sợ không thuận lợi được như hiện tại. Nhưng dù vậy, Thừa tướng cũng không quên tìm hiểu, còn phái người đi nước Thần.

Phải biết rằng đã làm thì đã có dấu vết, cho dù Thái tử nước Thần giúp đỡ thu dọn, cũng sẽ không vĩnh viễn không để lại nhoe nhoe. Trước mắt Tinh Khuynh và Oản Oản nắm giữ năng lực có hạn, vẫn không làm được chuyện gì không hề có sơ hở. Lại nói, đối với việc này Oản Oản cũng không thêm đề ý, hưởng chi trong lịch sử nước Thần và nước Khôi cũng không phải là chưa bao giờ có sủng phi xuất thân từ phố Hoa. Nghe nói một vị sủng phi nào đó của nước Thần xuất thân từ phố Hoa còn xem chút nữa là trở thành Thái hậu, nếu không phải cuối cùng con trai bà ta không chết một cách khó hiểu, chỉ sợ Thái tử nước Thần bây giờ đã sớm không còn. Nói tóm lại, thời đại này cũng không quá khắc nghiệt với xuất thân của nữ tử, vẫn là câu nói kia, lịch sử là do kẻ thắng cuộc viết nên.

“Phu nhân thật may mắn.” Chu cô nương giống như có thâm ý nói, rồi sau đó về mặt đầy thân thiết ân cần nói: “Nghe nói hiện tại thân thể Thái hoàng tử điện hạ không tiện...”

Oản Oản vừa định làm bộ như khổ sở, chợt nghe thái giám hoàng môn ở bên ngoài hô to: “Thời giờ đã đến!”

Hoàng hậu ngồi ở chủ vị, phát phát tay, đoan trang nói: “Các vị, mời nhập tiệc.”

Oản Oản nhìn Chu cô nương chậm rãi rời đi, lại hất mắt hoàn toàn không nhìn về phía Hoàng hậu, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Cảm giác được một chùm ánh mặt trời chiếu lên mặt, Oản Oản run rẩy lông mi, thần trí từng chút từng chút thu hồi lại, vươn tay mò mẫm đến cánh tay ở trên hông mình, Oản Oản lười nhác cọ cọ đầu, thoải mái khẽ gập một cái. Cung yến hôm qua thật sự là một thân một tâm, không dám ăn bậy thì không nói, còn phải đề phòng mấy ‘lộ’ thăm dò, nhưng cũng may, trừ bỏ Chu cô nương trực tiếp hỏi han ra, còn lại cũng chỉ đối đáp vài câu, nàng cũng làm như không nghe rõ, cũng ngây ngô bưng bít cho qua, nhưng trong lòng nàng vẫn nghi hoặc, Chu gia đẩy cô nương kia ra, rốt cục là có ý.

“Sao vậy?” Hàm chứa nồng đậm buồn ngủ, người bên cạnh ôm sát Oản Oản, khàn khàn hỏi.

Oản Oản trở mình qua, chui sát vào trong lòng hắn, nói ra nghi vấn trong lòng.

“Lão hồ ly Thừa tướng kia thông minh như vậy, cũng đã phái người đi đến nước Thần, sẽ không làm việc ngốc như vậy, tuy Hoàng hậu không thông minh, nhưng vẫn luôn nghe Thừa tướng, sẽ không quan tâm đến một cô nương của chi khác (cùng họ nhưng khác chi).” Tinh Khuynh ôm chặt Oản Oản, theo thói quen dùng bắp đùi trêu chọc nữ nhân trong lòng.

Oản Oản bị hắn cọ liền nóng mặt, nhẹ đẩy ra một cái, nói: “Chẳng lẽ là cô nương kia tự thân tìm đến?”

Tinh Khuynh lại kéo Oản Oản về lại trong lòng, bàn tay cũng bắt đầu không thành thật, nói: “Mặc dù không phải nàng ta, cũng là lão cha ngu xuẩn của nàng.”

“Ý chàng là...” Oản Oản thềm lấy làm lạ, hộ Tào gia cư nhiên lại nổi lên tâm tư này, tuy Hoàng hậu quả thật có ý muốn chọn ra một cô nương khác chi trong Chu gia làm chính phu nhân của Tinh Khuynh. Nhưng dù sao thân thể của Tinh Khuynh không tốt, nên việc này chưa định. Càng quan trọng hơn là, Vương thị cùng đứa bé kia vẫn còn ở trong cung, không ngờ, chỗ Thừa tướng còn chưa có động tác gì, đám người Chu gia đó ngược lại đã lung lay tâm tư.

“Đề ý đến bọn chúng làm gì, đám Chu gia đó có tâm tư mới tốt.” Tinh Khuynh nói xong, đưa tay thăm dò vào trong vạt áo Oản Oản, từng chút từng chút mò mẫm đến hai ‘ngọn núi’ vươn cao kia, lại một phen nắn bóp, hai người đều cùng lúc hít vào một hơi.

Oản Oản một phen che ngực, thân mình run rẩy, khó khăn nói: “Trời không còn sớm.”

“Nhưng ta muốn bù lại đêm qua...” Ái muội nháy mắt vài cái, Tinh Khuynh xoay người nhóm dậy, nằm trên người Oản Oản, quen cửa quen nẻo cắn một

cái lên chỗ mẩn cảm nơi cần cổ của Oản Oản, trong nháy mắt, một đóa hoa mai ở nơi nào đó ngoảnh nở ra.

Thần sắc Oản Oản chợt quay một vòng, lý trí vốn đã trở về, lại dần dần tan đi, thân mình tê dại run rẩy, hai tay cũng không kháng cự nữa, theo thói quen ôm lấy thân mình trần trụi của Tinh Khuynh, hai chân cũng theo đó mà cọ cọ lên.

Tinh Khuynh cười khẽ, hẳn thích nhất là thấy bộ dạng động tình này của nàng. Trạng thái yên lặng bình thản ngày thường kia hợp với dung nhan tinh xảo của nàng, nhưng vẫn luôn cảm thấy không chân thực, thậm chí có ảo tưởng như một con búp bê. Cho nên hẳn thích chọc nàng, thích trêu đùa nàng, cho dù nàng giận, dù nàng trả thù hẳn, hẳn cũng thấy trong lòng yên tâm. Còn lúc trên giường, nàng kiều diễm nở bung ra vì hẳn, cứ như một bông hoa lưu ly, đột nhiên nở rộ ra một đóa hoa diễm lệ chân thật, tiên diễm ướt át, làm cho người ta không nhìn được mà muốn ngất lầy, muốn nhét vào dưới thân, muốn vĩnh viễn bảo tồn.

Thanh âm uyển chuyển, khiêu khích Tinh Khuynh vốn không còn kiên cường, tâm tư của hẳn cũng đồng dạng đã có chút khẩn cấp, nơi đó đã cương cứng đến mức sưng đau nhanh chóng hơn, mảnh liệt hơn so với hẳn tưởng tượng, khiến hẳn không chịu nổi muốn kéo mở hai chân Oản Oản ra.

“Chủ thượng, Trương tiên sinh đã trở lại.” Ngoài cửa, Kim Hạp cắn răng nhắm mắt, khó khăn báo lại.

Ngay sau đó, bên trong Oản Oản kêu lên một tiếng, Tinh Khuynh buồn bực hô lớn: “Bảo hẳn chờ.”

Chỉ chốc lát sau, liền truyền đến thanh âm làm cho Kim Hạp ngượng ngùng, sợ tới mức trực tiếp bỏ chạy trốn chết.

Lại qua gần một canh giờ, mặt Oản Oản đen thui đứng sau tấm bình phong, cả người ẽ ảm thiếu chút nữa không đứng vững, Tinh Khuynh lại còn không thành thật ôm chặt nàng từ phía sau, tỉ mỉ hôn từ cổ đến bả vai, thật dễ nhận thấy, còn có khuynh hướng đi xuống...

“Đi đi đi, không phải chàng có việc sao, Trương tiên sinh đã trở lại, hẳn đi lâu như vậy, chắc chắn có chuyện quan trọng mới quay về.” Oản Oản thật sự chịu không nổi, nam nhân này cứ như biến thành ác lang vậy, nếu không đuổi hẳn đi, một lát ngay cả xương cốt cũng không còn.

Tinh Khuynh vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Oản Oản, cười đùa nói: “Ta hầu hạ phu nhân tắm rửa xong sẽ đi liền.”

Oản Oản thiếu điều tức không cười nổi, một phen đẩy cái đầu to vương vãi của hẳn ra, không kiên nhẫn nói: “Đi nhanh đi, không cần chàng hầu hạ, bảo Từ Hộ vào đây.”

Tinh Khuynh cũng biết mức giới hạn của Oản Oản, bèn không dây dưa nữa, hẳn quả thật rất muốn biết Trương Hoàn mang tin tức gì về, việc này đối với kế hoạch sau này vô cùng quan trọng.

Tinh Khuynh hôn nữ nhân trong lòng một cái thật sâu, rồi mới mặc quần áo đi ra ngoài, đẩy cửa gọi Từ Hộ, sau khi dặn dò xong, mới mang theo Ngân Hạp đi đến thư phòng.

“Hai ‘cây đình’ thả ở phòng bếp lớn kia, gần đây lại tiếp xúc với Triệu ma ma.” Ngân Hạp đi theo bên cạnh, nhỏ giọng đáp lời.

Tinh Khuynh không ngừng cước bộ, tùy ý nói: “Trông coi thật chặt chẽ vào, không cần để ý đến chúng, đừng có để xảy ra chuyện không may là được, ta chính là muốn lão già kia cho rằng trong viện này của chúng ta sơ sẩy qua quýt như cái rây vậy.”

“Dạ.” Ngân Hạp lên tiếng thưa.

Đẩy cửa vào, Tinh Khuynh liếc mắt một cái liền thấy Trương Hoàn phong trần mệt mỏi, đã có chút hồ râu ria, bước lên trước chấp tay nói: “Tiên sinh vất vả.”

Trương Hoàn cả nhấc chân, nghiêng người từ chối nói: “Không dám không dám, điện hạ làm bực tổn thọ.”

Tinh Khuynh biết hẳn phẩm cách, cũng không đa lễ, chỉ cho ngồi rồi vào thẳng chủ đề, nói: “Như thế nào?”

Trương Hoàn được nhắc tới hành trình lần này, liền ần ần có vẻ đắc ý, về mặt vốn đang câu nệ cũng phai nhạt vài phần, khoe miệng gọi lên nói: “May mắn không làm nhục mệnh, lần này trở về nước Thần cũng tra được không ít thứ.”

“Thật sao?” Biết có thu hoạch, Tinh Khuynh cũng thật hưng phấn, vội vàng hỏi.

“Đương nhiên, mấy năm nay nước Khôi âm thầm trữ giấu lương thực, có một nửa là bán đến nước Thần, nhưng người mua chính là Ngũ hoàng tử của nước Thần.” Trương Hoàn lau mồ hôi, lấy từ trong lồng ngực ra một quyển sổ đưa cho Tinh Khuynh.

Tinh Khuynh nhận quyển sổ, thấy mặt trên có nhiều vết đen lốm đốm, liền biết được lần này Trương Hoàn đi tất nhiên là vô cùng hưng phấn. Trong lòng không khỏi áy náy, trịnh trọng nói: “Tiên sinh lần này lập công lớn, ngày sau nhất định sẽ không tương phụ.”

Trương Hoàn kích động, về mặt đỏ bừng, lập tức quỳ xuống, phủ phục nói: “Nguyện vì chủ thượng làm ‘khuyến mã chi lao’*.”

(* Khuyến mã chi lao: công lao chó ngựa, nói ý hèn hạ. Kẻ dưới đối với kẻ trên có chút công lao, tự nhún mình gọi là Khuyến mã chi lao)

Tất nhiên là Tinh Khuynh tự tay nâng dậy, sau đó nhìn quyển sổ một chút, cười lạnh nói: “Thế mà ta cho là Tiền gia và Chu gia cùng chung một lòng đấy, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Trương Hoàn cũng gật đầu, nhớ tới việc tham ô lương bổng* trong cuốn sổ, thật là khiến người phải hít sâu một hơi lạnh, càng làm cho lòng người bất an, là Ngũ hoàng tử của nước Thần nắm bên đầu kia, nếu chuyện này không được Tinh Khuynh vạch tội ra, ngày sau tất thành đại họa của hai nước.

(*lương bổng được trả bằng lương thảo)

“Đem vật này sao ra một bản gởi cho Thái tử của nước Thần, chắc chắn hắn sẽ rất thích phần đại lễ này của ta.” Tinh Khuynh cất cuốn sổ vào trong một hộp tối trong thư phòng, nhớ tới giao ước cùng Thái tử lúc trước, tuy rằng không thực hiện được toàn bộ, nhưng cũng coi như đã hoàn thành một nửa, ít nhất không có Hoàng đế nào sẽ thích con trai mình lên lút tích trữ lương thảo. Nếu là Thái tử, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, mà nước Khôi nơi này, Thừa tướng cũng sẽ không thích chó mình nuôi, lại có tâm tư riêng gì.

“Vâng.” Trương Hoàn lĩnh mệnh, liền theo mặt đạo đi ra ngoài, hiện tại hắn còn ở trong chỗ tối, không thể lộ diện, và lại hắn cũng muốn trở về thăm vợ con mình, yên ổn nghỉ ngơi vài ngày.

“Kim Hạp.” Tinh Khuynh thu dọn xong, lại gọi người vào nói: “Đem tin tức lương thảo, cùng tin tức buôn bán ngựa một thời gian trước, tất cả đều truyền cho Hàn gia và Tiền gia.”

Chuyện “Chó cắn chó, một mồm đầy lông” này, hắn và Oản Oản thích xem nhất.

Vài ngày sau, liền có quan viên, ở trên triều đình buộc tội Thương tào (cơ quan quản lý thương khố) quản giáo không tận lực, đã có lương thảo của quan viên âm thầm lưu thông ở ngoài chợ. Dù không chỉ rõ là Tiền gia, nhưng đám phó quan ở Thương tào là người thân của Tiền gia, chuyện này không tiện nói rõ, chỉ có thể đem đầu thương nhắm ngay Thương tào, mà chúng quan viên vốn chỉ cảm thấy đây là chuyện nhỏ. Qua vài ngày sau lại nghe được tin Ủy mã tào (quan coi quản ngựa) hình như gây ra chuyện nhầm lẫn về quản lý ngựa, đến mức ngay cả ngựa mã của Hoàng thượng cũng bị người đối, lấy việc này làm nền, càng vén lên từng lớp từng lớp của con sóng hoa*. Vốn là hai vụ việc không lớn, nhưng tại lúc không ngừng tranh cãi và điều tra kiểm chứng, vạch ra càng ngày càng nhiều mặt tối trong đó, thậm chí có liên lụy đến một chi khác của Hàn gia buôn lậu ngựa, nhiều lần lên giao dịch ngựa được với nước Thần, cùng với việc liên quan đến người nhà trực hệ của Tiền gia, tầng tầng bóc lột nông dân, khấu trừ lương thực để lên đem đi buôn bán khiến người giật mình kinh ngạc. Đến bước này, địch ý giữa Hàn gia và Tiền gia càng thêm sâu, cư nhiên đã đến tình cảnh ‘một sống một chết’.

(*sóng hoa: biến cố, ví với một giai đoạn, hay một biến cố đặc biệt nào đó)

“Lần trước báo các người theo dõi nữ nhân ngoại lai kia, bây giờ sao rồi?” xem xong báo cáo hôm nay, tâm tình của Tinh Khuynh cực tốt, quay đầu hỏi Ngân Hạp.

Ngân Hạp lập tức đáp: “Nữ nhân kia miệng lưỡi rất chặt, chỉ nói là đến cùng một nơi với phu nhân, nếu để phu nhân gặp nàng, tất nhiên sẽ nhận ra nàng.”

“Có manh mối gì không?” Đã mấy tháng, Tinh Khuynh cũng không nuôi một đám ăn không ngồi rồi.

“Theo tin tức từ nước Thần truyền đến, hình như là Vinh Ngọc cô nương lúc đầu ở Tầm Hương lâu.” Ngân Hạp là Tinh Khuynh mang đến từ Hường Quân Viên, tất nhiên cũng biết rõ nội tình trong đó, lúc trước Thái tử của nước Thần vì con gái của Trần Nam tướng quân, tạo ra bao nhiêu ngoại thất giả, Vinh Ngọc chính là một trong số đó, nhưng sau này nghe nói dung mạo bị hủy, chẳng biết đi đâu.

“Đầu óc Thế tử Ninh Viễn Hầu cũng có lúc vô dụng, thế mà còn giữ lại một nhược điểm như vậy, còn chạy đến chỗ chúng ta.” Tinh Khuynh nói chuyện giọng điệu tuy nhàn nhạt, nhưng trong đó lại kìm nén lửa giận, khiến Ngân Hạp sợ rụt cổ.

“Có cần phải...” Kim Hạp đứng một bên, đôi mắt chột lóe, hung hăng nói.

Tinh Khuynh lại cười lắc đầu nói: “Không cần, thả nàng ta đi, cứ để cho nàng ta càn rỡ, sau đó đuổi tới phủ Lục hoàng tử đi.”

“Chủ thượng, việc này thật quá mạo hiểm.” Tuy Vinh Ngọc không biết Thất hoàng tử hiện nay chính là Tinh Khuynh, nhưng dấu sao giữ lại cũng chính là một mối họa.

“Không sao, cứ để hắn nghĩ rằng đã bắt được nhược điểm của ta, tốt nhất để cho người ta xúi giục hắn chống lại Thừa tướng...” Tinh Khuynh nắm chặt tin báo về hôm nay, khoe miệng nhếch lên nói: “Mấy ngày nay, Tiền gia gặp nạn, Thừa tướng và Hoàng hậu cũng không ra mặt, sợ là bọn họ đã sớm bắt mất, nhưng phải tạo thêm nhiều áp lực, mới có hiệu quả tốt hơn.”

Thật ra thì nữ nhân Vinh Ngọc này, trừ bỏ hay không trừ bỏ, vấn đề kỳ thực không lớn. Dù sao việc nàng ta biết cũng không nhiều, cùng lắm là biết Oản Oản được người của Hường Quân Viên chuộc đi, nàng ta còn chưa gặp mặt Thất hoàng tử, càng không biết Tinh Khuynh trở thành Thất hoàng tử. Nàng ta có thể uy hiếp Oản Oản để kiếm lợi thế, việc đó cũng gần như là con số không. Mặc dù chỉ có người trong cung hoặc gia quyến của đại thần có địa vị cao là biết Oản Oản đến từ phủ Hoa, nhưng nếu người của hoàng thất đã biết, lại còn chấp nhận rồi, thì quân cờ Vinh Ngọc này cũng không có hiệu quả gì.

Lý do Tinh Khuynh muốn đưa Vinh Ngọc đến phủ Lục hoàng tử, chính là để Lục hoàng tử biết được Chấn tử ở nước Thần hoang đảng phóng đảng cỡ nào, mà Thừa tướng hiện nay lại muốn dựa vào Thất hoàng tử hoang đảng như thế chứ không phải là vị Lục hoàng tử thoát nhìn càn mẫn siêng năng như hắn. Chuyện như vậy thật sự có thể khiến cho đám nam nhân của Tiền gia sớm đã sứt đầu mẻ trán vì vụ án lương thảo, càng không bình tĩnh nổi, cuối cùng sẽ có lúc nổi giận không khống chế được, chính là thời điểm ra tay.

***

MTY: sao càng lúc, anh Tinh Khuynh càng lòi ra về gian xảo thế, =.=”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

“Phu nhân, Triệu ma ma gần đây an phận không ít.” Từ Hộ ngồi trên sạp gấp quần áo cho tiểu vương tử, đồ đạc gì của con, Oản Oản cũng không cho người nào ngoài Từ Hộ nhúng tay vào, ngay cả nhũ mẫu gần bên cạnh con, cũng thường xuyên bị nàng nhắc nhở, giám thị.

Oản Oản ôm con trong lòng, nhìn thẳng bé nằm ở trong khuỷu tay, tròn xoe đôi mắt to đen lúng liếng, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng non nớt phun ra một đám bong bóng nho nhỏ, bộ dạng có bảy phần tương tự Tinh Khuynh, bất giác ánh mắt lộ ra ánh mềm mại, cúi đầu hôn lên trán con trai.

“Ở chỗ viện Thái y thế nào rồi?” hôn con xong, Oản Oản lại nắn nắn cánh tay nhỏ bé của con, hỏi.

“Đã đi rồi ạ, đúng là tìm vị Hoàng thái y kia.” Từ Hộ để hết đồ đạc vào trong rương, nói.

Oản Oản vuốt mặt con, thấy đôi mắt thẳng bé đã hơi híp lại, biết con đã buồn ngủ, liền gọi nhũ mẫu chờ bên ngoài tiến vào, dặn dò vài câu, rồi mới để bà ta bế thẳng bé đi ngủ trưa.

“Nói vậy, ngày mai người sẽ đến, nhìn kỹ một chút mấy cái đỉnh trong phủ, đừng để cho chúng nhìn ra điểm khác thường.” Oản Oản rửa sạch tay, ngữ khí nghiêm trọng thêm vài phần.

Ngày hôm sau, quả nhiên vị thái y xoa bóp mà Tăng bát tử giới thiệu đã tới phủ, vốn dĩ lão không muốn đến một mình, dù sao lão tuổi tác đã lớn, hơn nữa phủ Thất hoàng tử cũng không phải là nơi dễ đến, nhưng không dẫn lòng được phủ hoàng tử ra tay hào phóng, lại ngại vì thân phận hoàng tử, mới không tình nguyện đến phủ. Vừa tiến vào phủ, còn chưa nói hai câu, đã được hai tùy thị dẫn vào viện của Tinh Khuynh.

Triệu ma ma đi theo thái y đến đây, cũng rất thức thời dừng lại ở cửa chính phòng, nhưng lần này Oản Oản cũng không bảo bà ta lui ra, ngược lại còn để bà ta cũng đi theo vào cửa lớn của chính phòng, thậm chí tiến vào tiểu viện của Tinh Khuynh. Triệu ma ma là đây tớ trong phủ Thừa tướng, lại phụng dưỡng nhiều năm ở bên cạnh Hoàng hậu, là một phụ nhân có đầu óc rất minh mẫn, cũng nhờ có bà ta và hai vị ma ma khác ở bên cạnh nâng đỡ, cho tới bây giờ Hoàng hậu mới không gây ra sai lầm lớn gì, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà Thừa tướng đưa bà ta vào phủ này.

Thừa tướng không yên tâm về Thất hoàng tử, Triệu ma ma vẫn luôn biết, cho nên mặc dù Hoàng hậu không cho là đúng, nhưng bà vẫn luôn cảnh giác canh chừng nhất cử nhất động ở phủ hoàng tử. Tuy rằng bà cũng biết đối với hoàng tử cùng đám người thứ phu nhân kia mà nói, bà là một người ngoài, không có khả năng được bọn họ tin cậy, cho dù bọn họ có e ngại vì mặt mũi Hoàng hậu mà cho bà vài phần thể diện, nhưng cùng lắm bà ta cũng chỉ là một nô tài, cho nên, bà ta vẫn luôn ở ngoài mặt thì không có hành động lớn gì, nhưng trong âm thầm, không ngừng tìm vài nô tài không tầm thường trà trộn vào nội viện của vài vị chủ tử, chính là muốn từ bên trong lấy được tin tức xác thực nhất của hoàng tử, bẩm báo lại với Thừa tướng.

May mà viện của Hoàng tử giám sát cũng không nghiêm, nhưng dù sao viện của hoàng tử cũng ở trong chính phòng của Bảo thứ phu nhân, nữ nhân này ở mặt ngoài thoát nhìn ngạo khí lại kiêu căng, nhưng trong việc quản lý nội viện, lại quả thật có chút bảnh lĩnh, ít nhất, đến nay Triệu ma ma cũng chưa cái được người đến bên người Bảo thứ phu nhân và tiểu vương tử.

“Triệu ma ma.”

Triệu ma ma đang ngậy người, vội khom người nói: “Thứ phu nhân.”

Oản Oản ngồi trên sạp, bưng chén trà, thổi thổi lá trà nổi trên mặt, không nhanh không chậm nói: “Triệu ma ma là lão nhân lâu năm tận tụy ở bên cạnh Hoàng hậu điện hạ nhỉ!”

Triệu ma ma trong lòng căng thẳng, không biết hôm nay nữ nhân này muốn lấy cớ gì để trút giận lên mình đây, ngoài miệng cũng không dám chậm trễ, vội đáp lời: “Không dám.”

Oản Oản nhìn chằm chằm Triệu ma ma, tầm mắt nóng rực kia, khiến Triệu ma ma không hiểu sao thấy hoảng sợ, đến lúc trán bà lấm tấm mồ hôi, Oản Oản mới nói: “Dù sao chẳng nữa, Hoàng hậu điện hạ cũng là mẹ cả của điện hạ chúng ta, đúng không?”

Đầu Triệu ma ma càng cúi thấp hơn, nói: “Điều đó là tất nhiên ạ!”

“Nếu đã như vậy, thì Triệu ma ma cũng nên ngóng trông điện hạ chúng ta nhanh khỏe lên, không phải sao?” Oản Oản nói như đang dè nén nỗi giận, khiến Triệu ma ma lại rùng mình.

“Tất nhiên lão nô trông đợi điện hạ sớm ngày kháng phục, kính xin thứ phu nhân minh xét.” Triệu ma ma không hiểu ý đồ của Oản Oản, nhưng cũng nhìn

ra trước mắt tâm tình Oản Oản cực kỳ không tốt, không khỏi liên nghĩ tới thái y vừa mới đến.

“Thế thì tốt rồi, mong rằng Triệu ma ma đốc thúc bọn hạ nhân trong phủ cho tốt, điện hạ đang dưỡng thương, ngàn vạn lần không thể có gì sai lầm, bằng không ma ma cũng không cách nào ăn nói với Hoàng hậu, đúng không?” Oản Oản buông chén trà, con thịnh nộ với mới trào ra, dường như trong nháy mắt liền tiêu tán không thấy, chỉ còn lại ần ần quý khí tài trí hơn người.

Tất nhiên Triệu ma ma không dám thêm nhiều lời, chỉ khom mình hành lễ.

Oản Oản quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cửa phòng Tĩnh Khuynh mở ra, có vài tiểu thái giám bung chầu đi ra từ bên trong, bước chân có hơi rối loạn.

“Người đi xuống đi.” Oản Oản ném một câu, liền không muốn nhiều lời nữa.

Triệu ma ma cúi đầu, khom người lui ra bên ngoài, vừa đến cửa liền thấy vài tên tiểu thái giám còn có cả tùy thị chạy qua chạy lại trong sân, có người trên tay bung chầu đồng, bên trong không biết thả khăn vải gì, lúc này đều bị máu loãng trong bồn thấm ướt, cứ nhìn có chút đáng sợ. Bà không dám ngừng chân lại, chỉ liếc đến một xó xinh xắn thường nào đó, đưa ánh mắt ra hiệu, liền vững vàng cất bước rời khỏi tiểu viện của Tĩnh Khuynh, đi ra khỏi chính phòng của Oản Oản.

“Phu nhân đây là ý gì?” Từ Hộ nâng chén trà cho Oản Oản, có chút tò mò hỏi, dù sao Triệu ma ma vẫn luôn bị gạt sang một bên.

Oản Oản nghiêng người dựa trên bàn con, khẽ cười nói: “Triệu ma ma vẫn luôn được Thừa tướng tín nhiệm, hôm nay bà ta cũng nhìn thấy thương thế của Tĩnh Khuynh, buổi tối lại được ‘con mắt’ của bà ta trong viện này kể lại kỹ hơn, có lẽ sẽ khiến Thừa tướng càng tin hơn.”

Và lại, Oản Oản không nói, nếu ngay từ đầu cho Triệu ma ma tiến vào kiểm tra thương thế của Tĩnh Khuynh, bất luận nói như thế nào đều có hơi làm ra vẻ, không đủ đề tin, nhưng hiện tại thì khác, Triệu ma ma bị gạt sang một bên khó tránh khỏi vội vàng nòn nóng, lại có không ít ‘con mắt’ đưa tới tin tức Tĩnh Khuynh bị thương nặng cho bà ta. Đầu tiên là ‘ra tay trước thì làm chủ’, trước mắt Oản Oản lại lợi dụng thời cơ thái y đến, gọi bà ta vào bắt bẻ, về phần sau đó bà ta nhìn thấy, cũng là do chính mắt bà ta nhìn thấy, chứ không phải là Tĩnh Khuynh và Oản Oản bảo bà ta đi gặp, điều này có độ tin cậy cao hơn. Cuối cùng lại còn thêm ‘tai mắt’ báo lại, không nói có thể khiến Triệu ma ma tin được mười phần, nhưng tám phần là không thiếu.

“Hy vọng lần này về sau đừng có giằng co như vậy nữa.” Từ Hộ thở dài, cứ mỗi lần đến đây, hai vị chủ tử đều chịu khổ lớn.

Oản Oản lại tâm tình tốt, cười nói: “Yên tâm, Triệu ma ma cũng nhảy nhót không được vài ngày đâu.”

Vừa mới qua ngày Long sử đầu mừng hai tháng hai, hậu cung liền truyền đến tin một vị thiếu sử sẩy thai, điều này làm cho Hoàng đế vốn có ít con trai nổi dỗi không khỏi giận dữ, liền trước mặt tất cả cung phi, nghiêm khắc trách cứ Hoàng hậu, còn hạ lệnh chặt chẽ điều tra, nhất định phải tìm được hung thủ. Nhưng vài ngày sau, còn chưa tìm được hung thủ, Hàn lương nhân đã mang thai năm tháng, cũng chính là tộc muội của Hàn nỹ nhân, lại bị người làm hại thiếu chút nữa cũng sẩy thai. Tuy bắt được một tiểu cung nữ nghe nói đã bỏ viên thuốc hoạt huyết vào trong thuốc dưỡng thai của Hàn lương nhân, nhưng tiểu cung nữ kia bị dụng hình ra sao, cũng chỉ là to oan uổng, thậm chí bị thương nặng không được điều trị, trong đêm liền chết đi, manh mối tự nhiên cũng bị chặt đứt theo...

Chuyện ở hậu cung vẫn chưa xong, mà trên triều đình vốn đang yên tĩnh phẳng lặng như dưới lòng sông Thanh Lưu êm đềm, nguyên nhân vì việc xấu hai nhà Tiền gia – Hàn gia lên buồn lậu lương thảo và ngựa, mà nhao nhao loạn cả lên, yêu cầu Hoàng đế thanh tẩy triều đình, để lấy lại cho dân chúng một vùng thanh thiên.

Đương kim Hoàng thượng bị một đám đại thần âm ỷ làm cho sút đầu mẻ trán, thậm chí trên triều đình còn có người đề xuất hủy bỏ chế độ giám sát, đổi thành chế độ khoa cử, đưa vào dòng máu mới trên triều đình nước Khôi, để phòng ngừa các thế gia đại tộc nắm giữ triều cương, mà người có học thức nhưng thân phận thấp kém bản hàn lại không được trọng dụng. Đề xuất ấy vừa đưa ra, lại là một mảnh sóng to gió lớn. Hoàng thượng vốn bị chuyện ở hậu cung liên lụy, lại bởi vì hai nhà Tiền – Hàn tạm thời không thể xử trí. Cho nên, vị Hoàng đế vẫn luôn theo đuổi văn học, không ham thích triều chính... thật không tiền đồ mà già bệnh không thượng triều.

Đúng lúc này, trên một con đường lớn nào đó, Vinh Ngọc khuôn mặt đã bị hủy, được một chiếc xe bò tầm thường lên đưa vào phủ Lục hoàng tử.

“Cái gì? Người lập lại lần nữa?” Trong cung Hoàng hậu vừa mới thức dậy, đã bị đại cung nữ hầu hạ bên mình dọa cho sắc mặt trắng nhợt.

Cung nữ kia vội vàng quỳ rạp xuống đất, thân mình run rẩy nói: “Đại vương tử đột nhiên thổ huyết, cả người co giật, Vương thứ phu nhân cũng ngất xỉu.”

Sắc mặt Hoàng hậu từ trắng chuyển sang đỏ, đưa tay cầm lấy một cây trầm ngọc trên bàn bàn trang điểm ném tới, giọng căm hận nói: “Vay người còn ở đây làm gì, đi tìm thái y mau, người tìm bốn cung có ích lợi gì, bốn cung biết giải độc sao?”

Cung nữ kia tuân lệnh, dập đầu đứng dậy, vội vàng xông ra ngoài.

“Điện hạ, người chó nổi nóng.” Đang ở bên cạnh trang điểm cho Hoàng hậu, Lý ma ma đi tới vuốt ngực Hoàng hậu, thuận thuận khí cho bà ta.

“Đều... đều là một lũ vô dụng!” Hoàng hậu nghiêng răng, siết chặt khăn tay, trên ngực phập phồng, mắt lộ tia hung ác.

Lý ma ma đỡ Hoàng hậu ngồi xuống, lại xoay người kê người bụng chén nước lên, đặt vào trong tay Hoàng hậu, nói: “Người bên dưới không xử lý, bỏ đi là được, tội gì điện hạ phải tự làm khổ mình như thế.”

“Ma ma, từ khi Triệu ma ma ra ngoài, bên cạnh bốn cung cũng chỉ có bà và Hoa ma ma, Thôi công công dù sao cũng chỉ là một công công, lại có không

ít tật xấu. Bọn chúng nghĩ là chúng ta gần đây quá dễ dàng, liền muốn đập lên đầu sao!” Ngẫm lại trước đó, vì chuyện hoàng tử mà bà bị trách mắng ở trước mặt Hoàng thượng, nay người khác cư nhiên cũng dám vươn tay vào trong cung của mình, mặt Hoàng hậu càng đen hơn.

Lý ma ma ra hiệu người bên cạnh lui xuống, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Bất quá chỉ là một quân cờ, con này không được thì thay con khác, điện hạ cứ yên tâm, không sợ nằng động, chỉ sợ nằng bất động, chỉ cần động ắt sẽ có dấu vết, chúng ta cũng dễ dàng bắt được.”

Hoàng hậu nghiêng răng một cái, trầm giọng nói: “Điều tra cho bọn cung, tra cho kỹ vào, nếu để bọn cung biết là ai, không lột da của chúng thì không được.”

Bên này Hoàng hậu đang khí thế ngất trời tra xét, không đợi tra rõ ràng, đại vương tử cũng chưa xem là thoát khỏi nguy hiểm, thì bên Thất hoàng tử cũng xảy ra chuyện, nghe nói cũng là bị người hạ độc, điều này làm cho thân thể Thất hoàng tử vốn không được tốt, lại càng không tốt, thậm chí bên ngoài còn có người đồn đãi, thật ra Thất hoàng tử hiện nay cũng chỉ thoi thóp một hơi thở, nói không chừng hoàng gia sắp phải chuẩn bị hậu sự. Lời này vừa truyền ra, lần này chẳng những Hoàng hậu phái người đến kiểm tra, ngay cả Hoàng thượng cũng không làm rùa đen rút đầu nữa, lại còn thêm cả các phu nhân chủ tử của các cung, hoàng tử điện hạ này nọ, linh tinh lang tang rầm rộ thiếu chút nữa đập lún cửa phủ Thất hoàng tử. Nhưng bất luận người nào đến, bất luận mang theo đại phu gì, mọi người đều nhận được tin tức rất giống nhau: Thất hoàng tử, sợ là không qua khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Thất hoàng tử, người được dân chúng nước Khởi đều nghĩ rằng sắp ngủm, giờ phút này đang nằm trên đùi Oản Oản ăn quả hạch, đọc sách, rất ư là thoải mái. Căn bản không nhìn ra một chút thương thế bệnh tật, càng đừng nói đến trúng độc gì, chỉ sợ ngay cả sắc mặt của Hoàng hậu trong cung cũng không tốt bằng hẳn.

“Nghe nói, sáng nay nàng vừa phát hỏa một chấp?” Tinh Khuynh lướt nhanh qua chữ viết trên cuốn sách, thuận miệng hỏi.

Oản Oản tự nhiên gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu không làm thế, làm sao người ta biết chàng sắp chết được chứ.”

Tinh Khuynh thả sách xuống, giương mắt nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Oản Oản, cười nói: “Nàng quả thật đã đem đám người Triệu ma ma trời lại?”

Oản Oản cũng không thêm nâng mí mắt, nói: “Các nàng làm việc không nên thân, cô phụ một lòng tín nhiệm của ta, làm hại thân thể Thất hoàng tử bị trúng kịch độc, không giết tại chỗ, là đã nể mặt mũi Hoàng hậu điện hạ lắm rồi!”

“Nàng đó!” Tinh Khuynh lắc đầu, cười cười lại cầm sách lên, tính cách có thù tất báo này của Oản Oản thật là... hợp với khẩu vị của hẳn.

Hai người lại trầm mặc một lát, Oản Oản kéo ống tay áo Tinh Khuynh, thấy hẳn nhìn mình, liền do dự nói: “Chuyện đại vương tử trong cung, là thật sao...”

“Không phải ta hạ thủ, nhưng là ta thêm dầu vào lửa.” Tinh Khuynh không hề trốn tránh, ngược lại trực tiếp nhìn Oản Oản, thản nhiên nói. Đây chỉ là mới bắt đầu, mỗi một màn chuyển giao quyền hành, đều khó có khả năng giải quyết hòa bình, bên trong sẽ đổ bao nhiêu máu, sẽ chết bao nhiêu người, không ai có thể đếm hết, huống chi một đứa bé nhỏ nhoi. Nhớ lại nguyên nhân ngày đó hẳn giữ lại những người này, cũng là vì hóm nay.

Oản Oản im lặng một lát, hỏi: “Hoàng thái y có thể tin được không?”

“Hẳn là người của cữu cữu.” Tinh Khuynh nói thẳng, cong cong uần khúc trong đó hẳn đều tình lợc bót. Có một số việc vẫn nên để nam nhân gánh vác thì hơn, tuy không thấy Oản Oản sẽ mềm lòng, nhưng hẳn cũng sợ nằng đêm khuya tình mộng, chịu thương tổn đến tinh thần.

Oản Oản gật gù đầu, không hỏi thêm gì, từ lúc bắt đầu Tinh Khuynh bảo nàng đi tìm Tăng bát tử trao đổi tình cảm, rồi mượn cơ tìm đến Hoàng thái y, nàng liền hiểu ra, Tinh Khuynh đã bắt đầu vươn tay thăm dò vào hậu cung. Đương kim Hoàng đế cũng không phải Hoàng đế tốt, ông ta khác xa với Hoàng đế nước Thần, nói thế nào Hoàng đế nước Thần khi còn trẻ cũng chăm lo việc nước, nhưng Hoàng đế nước Khởi căn bản chính là một nhà văn nghệ, đối với chính trị chính là một kẻ hèn nhát không vực dậy nổi. Cho nên phần lớn việc triều chính cơ bản đều do Thừa tướng nắm giữ, nhưng ngược lại, Hoàng hậu ở hậu cung thì không có đủ thủ đoạn. Những chuyện tai tiếng trên triều trước đó, bất quá chỉ là Tinh Khuynh rải đạn mìn, thừa dịp lúc Thừa tướng đầu óc choáng váng, mà trực tiếp sáp nhập hậu cung, lại thuận tiện làm giảm sự tồn tại của Thất hoàng tử, lại xử lý những cánh tay bên trong phủ. Những điều này không thể không nói, Tinh Khuynh là một người nhìn xa trông rộng. Mà sau việc này, ít ra là ở mặt ngoài, Hoàng hậu và Thừa tướng cũng không dám sai người đến nữa.

Nửa tháng lại nhanh chóng trôi qua, lúc tiểu vương tử trong cung thật vất vả mới chuyển biến chậm lại, Hoàng hậu cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi, thì Thái lương nhân lại sinh non trước thời hạn, chính là vận khí của nàng không tốt, không những chỉ sinh hạ công chúa, mà thân thể vì khó sinh cũng bị hao tổn nặng, nghe nói không thể sinh được nữa. Vốn đều cho là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lúc Thái lương nhân ở cữ, cung nữ bên cạnh nàng đột nhiên thất cô tự tử, trước khi chết lưu lại huyết thư, nói rõ là nàng ta hại Thái lương nhân sinh non, nguyên nhân là có người bắt người nhà của nàng ta, uy hiếp

làm việc này. Biết được tin tức này, vẫn luôn ở ẩn chốn thâm cung. Thái phu nhân rốt cục cũng đi ra, quý gối ngoài cửa tam cung của Hoàng thượng, đủ hai canh giờ, cầu xin Hoàng đế điều tra rõ sự thật, đòi lại công bằng cho Thái lương nhân, vì hậu cung loại bỏ tai hoạ ngầm.

So với lúc này, Thái hoàng tử đóng chặt cửa phủ, sinh tử không biết, không chiếm được bao nhiêu ánh mắt của người khác. Hắn vốn vẫn luôn bị bệnh, nay lại trúng độc, đại đa số người cơ hồ đều chờ hắn chết, căn bản sẽ không để ý tình huống bây giờ của hắn, thậm chí ngay cả Thừa tướng cũng gọi Triệu ma ma hồi cung, sau khi thái y thân tín tự mình kiểm tra xong, dần dần không để ý đến động tĩnh của Thái hoàng tử nữa.

“Gần đây lão Lục thật năng hoạt động a!” Tinh Khuynh bế con, nhìn thẳng bé nhe nụ cười không răng với mình, tâm tình thật tốt, nói.

Oản Oản cầm con cộp vãi ở bên cạnh treu đùa, cũng nói: “Không biết hắn bị trúng phải ngọn gió nào, dường như càng ngày càng bất mãn với Thừa tướng.”

Động tác đang vỗ con của Tinh Khuynh chậm lại một chút, rồi đóng đũa trở lại: chuyện của Vinh Ngọc không cần phải để cho Oản Oản biết.

“Dù sao, nếu ta là Lục hoàng tử, nhất định cũng sẽ không cam lòng, rõ ràng hắn ta còn sờ sờ ra đó, Hoàng hậu còn muốn nuôi một đứa cháu trai, căn bản là không nghĩ tới chuyện lột đường cho hắn ta, làm sao lại không buồn bực cho được.” Oản Oản cứ như cũng tự giải thích cho nằng.

“Lão Lục làm không ít chuyện cho Thừa tướng, Tiền lương nhân trong hậu cung cũng là một thanh đao của Hoàng hậu. Nhưng hôm nay lợi dụng xong rồi, lại không nhận được lợi ích gì, chi e không chỉ đơn giản là không cam lòng đâu.” Càng náo loạn càng tốt, càng đúng ý của hắn. Bây giờ hắn chỉ cần ngồi phía sau xem bọn họ nhẩy múa, lúc có lửa nhen nhóm, thì quạt thêm chút gió là được.

Oản Oản kéo con cộp vãi* con trai muốn nhét vào trong miệng ra, thờ dài nói: “Thế gia rắc rối khó gỡ, Hoàng thượng lại không làm được gì, Thừa tướng thì gần như ‘một nhà nắm quyền’, tuy có Hàn gia dẫn đầu cũng không nhất định có thể áp chế được, lại nói những lão tộc này đã sớm mục nát từ rễ rồi, sau này thu dọn cũng đủ phiền.”

“Không sao, để cho họ chăm chăm lên triều đình, thì ở nơi khác ta mới động thủ được.” Tinh Khuynh hôn con trai một cái, đắc ý nói.

Oản Oản cũng không muốn biết nhiều, bây giờ chuyện trong phủ đã khiến nàng đủ phiền rồi, dù sao Triệu ma ma cắm vào không ít cây đinh, hiện tại muốn nhổ ra từng cây, vẫn không nên làm lớn quá, thậm chí còn phải để lại vài con mắt thường trú mà phủ Thừa tướng phải tới, đề phòng Thừa tướng nghi ngờ. Dù sao cũng may trong phủ rốt cục cũng do nàng làm chủ.

“Mệt mỏi sao?” Tinh Khuynh quay đầu nhìn vào đáy mắt Oản Oản, mấy ngày gần đây hắn sợ nàng mệt mỏi, ngay cả phúc lợi ban đêm của hắn cũng phải bỏ qua.

Oản Oản day day đầu, thành thật gật đầu nói: “Thật ra thì Triệu ma ma quản lý cũng tạm được, chỉ có vài chỗ tiền tiêu hàng tháng là có vấn đề, tháng này bắt đầu chỉnh lý cũng không vội, nhưng vài ngày trước đó trối lại nhiều người như vậy, phần lớn đã đưa trở về trong cung rồi, nhiều chỗ bây giờ bỏ trống.”

Tinh Khuynh đưa con cho nữ mẫu, bảo mọi người lui ra, lúc này mới ôm Oản Oản, hôn một cái nói: “Đừng lo, qua mấy ngày nữa bảo Nghiêm Chính đưa thêm vài người vào, yên tâm đi.”

Oản Oản ôm lại hắn, thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng rốt cục cũng bình tâm lại, bất luận thế nào, chỉ cần ở nơi có hắn, cho dù nàng đâm thủng cả một cái sọt lớn, cho dù nàng gặp chuyện luống cuống tay chân, cũng sẽ có hắn ở bên cạnh giúp đỡ bảo hộ nàng, để nàng hoàn toàn không còn phiền muộn. Đây là một loại yêu chiều, một loại sủng ái phô trương không chút nào cổ kỵ. Nàng cũng vui vẻ làm nữ nhân được yêu chiều trong vòng tay của hắn, tựa vào trong lòng hắn, để hắn che gió che mưa.

“Đến lúc đó đưa vào một người biết võ công nữa, nghe Nghiêm Chính nói, chẳng những giỏi võ, đầu óc cũng thông minh, lại còn trầm ổn, một mình Hạnh Diệp thì quá ít, ở bên cạnh nàng, ta càng yên tâm một chút.” Tinh Khuynh thấy Oản Oản có hơi mệt mỏi, liền chặn ngang bế lên, vừa nói vừa đi đến bên giường.

Oản Oản trong đầu hoàn toàn mơ hồ, chỉ gật gật đầu, liền chìm vào mộng đẹp.

Ngủ một đêm tinh thần sáng khoái, Oản Oản coi như thông thả lại sức, sáng sớm hôm nay Tinh Khuynh phải đến thư phòng, Oản Oản lẻ mề đến khi Nghiêm Chính mang người đến, mới trang điểm xong. Còn bị Từ Hộ cảm râm một trận.

“Công việc của Tôn ma ma đã bắt đầu chưa?” Oản Oản vịn tay Từ Hộ đi ra ngoài.

Từ Hộ cười nói: “Khẳng định là có chút phiền toái, nhưng chút việc nhỏ đó mà Tôn ma ma làm không xong, thì làm sao có thể quản lý được phủ hoàng tử.”

Oản Oản nghiêng đầu, liếc nhìn Từ Hộ một cái, nghiêm túc nói: “Người tranh thủ chút thời gian cũng học tập đi, không chừng ngày sau có thể dùng tới.”

Từ Hộ tất nhiên hiểu rõ ý Oản Oản, cung kính nói: “Dạ.”

Hai người đi vòng đến gian ngoài, Nghiêm Chính đã chờ ở bên ngoài bình phong, nghe thấy Oản Oản gọi hắn, mới bước lên trước chấp tay nói: “Thỉnh an phu nhân.”

Oản Oản ngồi lên sập, xuyên qua tấm bình phong không nhìn thấy người bên ngoài, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Không cần khách khí như vậy, người

và Chu Đại lang tận tâm tận lực hầu hạ điện hạ, ta thật cảm kích.”

Nghiêm Chính không dám chậm trễ nói: “Đây là bổn phận của bệch.”

Oản Oản nghiêng đầu, thấy bóng người mơ hồ ở phía sau Nghiêm Chính, biết là Tình Khuynh cố ý tìm đến, liền nói với Từ Hộ: “Người đi xem thử một chút đi, nếu được việc thì sắp xếp vào.”

Từ Hộ khom người lĩnh mệnh, vòng qua bình phong dẫn nhóm nha hoàn ma ma mà Nghiêm Chính đưa tới đi ra ngoài.

Oản Oản không bỏ tấm bình phong, nhưng vẫn thấy bên cạnh Nghiêm Chính vẫn còn một người, liền hiểu rõ người này chính là theo như lời Tình Khuynh, muốn đưa đến bên cạnh nàng để bảo hộ, trong lòng khó tránh khỏi tò mò, lại hỏi: “Còn có một vị là...”

Nghiêm Chính vội nói: “Vị này là Sở cô nương, phụ thân là thân vệ của Phiêu Kỳ đại tướng, từ nhỏ nàng đã đi theo phụ thân học võ, một thân bản lĩnh, sáu bảy đại hán cũng đánh không lại nàng.”

Oản Oản vỗ tay một cái, vô cùng hài lòng nói: “Mau, mau vào ta xem một chút, như vậy thì thật tốt, nha đầu kia bên người ta cũng đang ảo não mãi vì không có tỷ muội so tài đây.”

“Xin thỉnh an phu nhân.” Phía sau hơi truyền đến tiếng trầm mạnh, một vị cô nương dáng người cao gầy từ sau tấm bình phong đi ra, tóc búi rất đơn giản, chỉ lác đác vài cây trâm bạc hình đầu chim, một thân quần áo ngắn gọn gàng nhanh nhẹn, thật dễ dàng nhìn ra đặc tính tập võ của nàng, so với các nữ tử khuê các bình thường thì nhiều hơn vài phần anh khí, ngay cả Hạnh Diệp vẫn luôn tập võ cùng sư phụ cũng phải kém hơn.

Oản Oản thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng đó, tựa như thanh tùng cổ tháp, thẳng tắp cứng cỏi, lại không chút nào cảm giác được một tia kiêu ngạo đắc ý, ngược lại càng thêm cung kính với mình, bất giác sinh ra một tia hảo cảm, nhẹ giọng nói: “Ngẩng đầu ta xem một chút.”

Cô nương kia nhanh nhẹn ngẩng đầu, cũng không nhìn thẳng, mắt nhìn xuống, tầm mắt dừng lại trên bụng Oản Oản. Oản Oản âm thầm gạt gù, là người biết quy củ, diện mạo lại tú lệ, mặc dù không xinh đẹp như hoa, cũng là một cô nương xinh xắn như ngọc bích, tươi mát tiêu sái.

“Cô nương xưng hô như thế nào?” Oản Oản đã quyết định giữ lại nàng ta.

“Nô tỳ tên gọi Cẩm Sao.” cô nương kia cúi người nói.

“Hai chữ viết thế nào?” Oản Oản thấy rõ biểu cảm của nàng, quả thật không có một tia không tình nguyện, còn hơi ần ần kích động.

“‘Cẩm’ trong ‘cẩm tú’ (vải gấm), ‘sao’ trong ‘kiếm sao’ (võ kiếm).”

Oản Oản hơi ngần ra, ‘sao’ trong ‘kiếm sao’ (võ kiếm), quả nhiên có thể bao lại tất cả lưỡi đao, không phải sao.

Cô nương kia vừa thấy Oản Oản không nói gì, cứ nhiên dưới tình thế cấp bách, quỳ xuống, phủ phục nói: “Nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ phu nhân thật tốt, cầu xin phu nhân nhất định phải thu nhận nô tỳ, trước khi nô tỳ đến đây, gia phụ đã dặn dò nhiều lần, bảo vệ tốt phu nhân đó là bảo vệ tốt điện hạ, cũng chính là tỏ lòng tận trung đến Phiêu Kỳ đại tướng quân, khẩn cầu phu nhân ban ơn này cho nô tỳ.”

Oản Oản nhìn Cẩm Sao quỳ trên mặt đất, nụ cười càng lúc càng sâu, khẽ nhếch miệng nói: “Nếu vậy, người liền lưu lại đi.”

***

*Con cộp vải (dễ thương nhĩ :X)

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Tuổi của Cẩm Sao còn lớn hơn đám người Đào Diệp, nhưng nhỏ hơn Từ Hộ, chỉ là cá tính của nàng chân chất, nếu làm nha đầu trong nội thất quả thực không phù hợp, cho nên, Oản Oản giao cho nàng quan sát đám tiểu nha đầu mới tới, hoặc cho nàng đứng hầu bên cạnh khi Oản Oản triệu kiến các quan sự. Nhưng bởi vì Oản Oản rất ít ra phủ, cho nên võ nghệ của Cẩm Sao trên cơ bản cũng rất ít dùng đến, ngược lại càng nhiều dùng trên người Hạnh Diệp hơn. Đương nhiên, hiện nay ngoại trừ lời nói của Oản Oản và Từ Hộ, Hạnh Diệp chỉ nghe lời vị “Sư phụ” này nhất.

Từ lúc Triệu ma ma cùng với đám người từ trong cung kia rời khỏi phủ, Oản Oản thấy không khí trở nên trong lành hẳn, ngày trước ra phòng đi dạo cũng cảm thấy áp lực, hiện nay lại thấy trong phủ sáng trong, nơi nơi đều mới mẻ, khiến Oản Oản vốn không sôi nổi, cũng sinh ra vài phần muốn đi thám hiểm.

“Mọi nơi trong phủ đều xem kỹ, bao gồm mua sắm, chân chạy việc, người gác cổng, phàm là người có thể tiếp xúc với bên ngoài, đều nắm chặt cho ta, ta không hy vọng bởi vì chút chuyện nhỏ này mà xảy ra việc gì không hay.” Oản Oản đi trên hành lang gấp khúc, nhìn ngọn giả sơn phoi ánh vàng rực rỡ trong ánh mặt trời, cũng không quay đầu lại nói.

“Vâng.” Từ Hộ cùng Cẩm Sao đi theo phía sau, hôm nay không mang theo mấy tiểu nha, để các nàng đều tự lĩnh việc, dọn dẹp lại chính phòng.

Oản Oản vừa đi, vừa nhìn cảnh sắc càng ngày càng khoáng thêm màu xanh biếc, thở dài nói: “Thời tiết càng ngày càng ẩm áp, thời gian trôi qua thật nhanh.”

Từ Hộ nhìn theo ánh mắt của nàng ra bên ngoài, gật đầu cười nói: “Đúng vậy, bây giờ tiểu vương tử cũng đã biết lật người, không bao lâu nữa có thể ngồi dậy rồi.”

Nói đến con trai, thần sắc Oản Oản trở nên ôn nhu rất nhiều, cước bộ cũng nhanh hơn. Mấy ngày nay tất bật chuyện trong phủ, phần lớn thời gian đều do nhũ mẫu bế đi, có đôi khi Tinh Khuynh cũng sẽ tranh thủ lúc rảnh rỗi mà chơi với con, ngược lại người làm mẹ là nàng, so ra còn thất trách hơn.

Ba người vòng qua hành lang gấp khúc, trở lại chính phòng, vừa tiến vào đã nhìn thấy vài khuôn mặt lạ lẫm đang hăng say làm việc, hẳn là mấy người hôm trước Nghiêm Chính đưa tới, trông thì tuổi còn nhỏ, nhưng làm việc lại rất nghiêm túc, Từ Hộ không chọn sai.

Quay đầu bước vào phòng trong, chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng con trai khanh khách cười đùa, Từ Hộ vén màn lên, Oản Oản khoe miệng mỉm cười đi vào. Quả nhiên, trên tấm sập lớn trong phòng, Tinh Khuynh đang bế con đi lắc lư lòng vòng, đứa bé nho nhỏ vùng vẫy hai tay, lộ ra một hàng nướu phấn hồng, khoe miệng tràn ra một chút nước miếng, chảy thành một “Dòng suối nhỏ” nhiều lên chiếc yếm nhỏ mà Oản Oản đã may. Mặc dù Tinh Khuynh mặt đến đỏ cả mặt, nhưng vẻ thỏa mãn không dùng được kia, dù ai tiến vào cũng đều thấy rõ.

“Các người đều đi xuống đi.” Oản Oản phát tay, lúc một nhà ba người họ ở cùng nhau, đều không thích người khác quấy rầy.

Đội mọi người đều lui ra ngoài, Oản Oản đi đến bàn rót cho mình một chén nước, bận rộn một buổi sáng, bây giờ mới được uống nước, mệt mỏi cả cả lưng.

“Chu Xương đã đầu nhập với Thừa tướng?” Thở dốc một hơi, Tinh Khuynh đưa con vào lòng Oản Oản, chậm rãi thu lại nụ cười nói.

Oản Oản hơi sững sờ, không thể tin được quay đầu nhìn Tinh Khuynh nói: “Làm sao có thể? Tin tức có đáng tin không?”

Tinh Khuynh lại không thấy nôn nóng, ngược lại thông thả nhận lấy chén nước Oản Oản đã dùng qua, uống một ngụm nói: “Xảo Biện tiên sinh vẫn luôn liên tục phái người theo dõi hẳn, tin này không sai, huống chi thủ hạ của Chu Xương còn có người của cữu cữu.”

“Vậy... liệu có gây bất lợi cho chàng không?” Oản Oản ôm chặt con, lo lắng nói.

Tinh Khuynh đi tới, ôm cả con và Oản Oản, thế mà như thờ phào nhẹ nhõm nói: “Đã sớm biết hẳn có tâm tư riêng, trong đám người cữu cữu lưu lại, chỉ có hẳn là khó nắm bắt được nhất, hơn nữa trong tay hẳn nắm nhiều binh nhất, cho nên, rất nhiều chuyện Xảo Biện tiên sinh đều tận lực gạt hẳn ra.”

“Hắn sẽ không để lộ cái gì với Thừa tướng chứ?” Oản Oản nhú mày, nàng nhớ rõ Chu Xương cũng phái người đến nước Thần tìm Tinh Khuynh, lỡ như bại lộ cái gì...

Tinh Khuynh lại nói: “Cho dù hẳn biết cái gì, cũng sẽ không lấy ra ngay từ đầu, hẳn thế mà là người rất cẩn thận. Nhưng cũng tốt, nếu hẳn đã lựa chọn, ta cũng không lo lắng chuyện sau này sẽ thật có lỗi với cữu cữu.”

Lòng Oản Oản chợt lạnh, nín thở tay áo Tinh Khuynh, nói: “Chàng đừng liều lĩnh.”

Tinh Khuynh khẽ mỉm cười, khẽ mũi Oản Oản một cái nói: “Phúc họa tương y (phúc họa đến cùng lúc), tuy chuyện này cũng không được xem là tốt, nhưng cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, bộ hạ cũ của cữu cữu đã hoang mang nhân tâm, cũng nên hào hào xử lý rồi.”

“Nghe nói trong cung lại muốn đưa người tới?” Oản Oản nhớ tới tin tức trong cung truyền đến hôm nay, có chút không vui nói.

“Ừm.” Tinh Khuynh tựa hồ đã sớm biết rõ: “Sẽ phái một tổng quản thái giám, bốn tiểu thái giám của hoàng môn, nên thu nhận, là do Xảo Biện tiên sinh bảo Hoàng thái y đi nói với hoàng môn, tuy ở trong cung đều là người tâm thường đây, nhưng đều là người lưu lại ở trong cung của mẹ ta năm xưa, rất được tin cậy, bất quá cũng phải quan sát một chút.”

“Ta đã biết.” Oản Oản gật gật đầu, thái giám ở bên người hoàng tử thì ắt không thể thiếu, tuy bên cạnh Tinh Khuynh đã có Kim Hạp Ngần Hạp, Tùy Tâm Tùy Ý, nhưng bọn họ chỉ là tùy thị giả sai vật ở phủ hoàng tử, trong tương lai không thể ở trong hoàng cung làm quân sự bên người được, bởi vì bọn họ không phải thái giám, bọn họ không được đi lại trong hậu cung, ngày sau đường ra tốt nhất chính là chức vụ ngự tiền thị vệ lĩnh tính gì đó, nói không chừng, hoặc giả còn có thể ra làm quan.

Cho nên, nếu Tinh Khuynh đã có ý dòm ngó ngôi báu, thì thái giám trung tâm bên người là không thể thiếu được. Sợ dĩ trước đây không hề động, thứ nhất: Hoàng hậu theo dõi chặt chẽ, cũng có chuẩn bị trong phủ; thứ hai, Xảo Biện tiên sinh có thần thông quảng đại hơn nữa, cũng không vờn tay đến được trong cung, nếu không sẽ dễ dàng dả thảo kinh xà. Nhưng Hoàng thái y thì lại không như vậy, tuy ông ta là người của Phiêu Kỳ đại tướng quân, cũng gần như không quen biết ai, Oản Oản lại thông qua Tăng bát tử mới tìm đến ông ta, người khác sẽ không nghi ngờ, cũng không tra được gì, cuối cùng lại dùng Hoàng thái y làm đường tiếp nối với trong cung, vốn dĩ chuyện thái giám ma ma trong phủ bị đuổi về cung vì chuyện trúng độc, thế cờ này vì thế cũng xem như thành công.

Cơ hồ không đến vài ngày, trong cung lại phải thái giám tới đây, những thái giám này đều là từ những phòng tạp dịch linh tinh được đưa tới, ở trong cung cũng không nổi bật, rất bình thường, thậm chí có hai tiểu thái giám còn chưa được dạy bảo cũng đưa đến đây. Điều này có thể thấy được người trong cung coi trọng Thất hoàng tử cỡ nào, gần như đã thật sự nhận định, Thất hoàng tử sẽ không qua khỏi.

Nhưng mà, đối với việc này Oản Oản và Tĩnh Khuynh đều rất hài lòng. Sau khi hai người xem qua tướng mạo của năm người, lập tức liền sắp xếp cho vài vị trí trọng yếu, đặc biệt là thái giám bên cạnh Tĩnh Khuynh, khoảng hơn ba mươi tuổi, từng ở trong ngự thiện phòng, bởi vì tư duy không nhanh nhẹn nên không thăng chức nổi, nhưng không ai biết được, sự phụ của hắn chính là đại thái giám năm xưa hầu hạ bên người Hiền phu nhân. Mặc dù vị đại thái giám kia năm đó đã chết theo Hiền phu nhân, nhưng cỗ thế lực tự động trong cung đã lâu kia ngược lại không hề tiêu tán, dù đã chết thì còn có đồ đệ của họ còn sống, cho dù bị biếm đến lãnh cung hay phòng tạp dịch, cũng chờ thời cơ bồi dưỡng ra người mới, chờ đợi tân chủ triệu hồi.

Nay, đại thái giám Cát Hoài Nhân bên người Tĩnh Khuynh chính là như thế, thật ra, hắn chính là con nuôi của đại thái giám bên người Hiền phu nhân. Chẳng qua hắn bị cha nuôi phải đến ngự thiện phòng, là vì sợ ngày sau xảy ra chuyện, làm liên lụy đến hắn, cũng là vì tương lai con trai của Hiền phu nhân còn có người có thể sử dụng. Nhưng một bước đi này, cũng là dự liệu đúng, lại là đợi hơn mười năm, Cát Hoài Nhân vì đề phòng bị bại lộ, nên vẫn luôn làm hồng việc trong ngự thiện phòng, khiến mình mang bộ dáng ngốc đầu ngốc não, mãi đến khi phủ Thất hoàng tử tuyển người lần thứ hai, hắn mới móc nối quan hệ dẫn theo bốn tiểu thái giám đưa đến cửa.

Nhắc tới Cát Hoài Nhân cũng thật sự là một tay lão luyện, gần đây tuy không đoạt quyền hành của Tôn ma ma trong phủ hoàng tử, nhưng hắn cũng tìm ra được rõ ràng mấy cây đinh trong phủ, cũng không tự tiện quyết định, sau khi biết được rõ ràng, trước tiên lên danh sách dâng lên cho Tĩnh Khuynh, sau khi được cho phép, mới đưa một bản danh sách đến chỗ Oản Oản. Hành động này, chẳng những biểu hiện hắn có vẻ thông minh nghe lời, lại có vẻ hắn khéo léo đưa đẩy biết lòng người, còn lấy lòng hai vị chủ tử, khiến Oản Oản không ngừng ngợi khen bản lĩnh của Hiền phu nhân. Vì thế, đến bây giờ, phủ hoàng tử triệt để chia thành hai phần, một ngoại viện, một nội viện; tổng quản ngoại viện là đại thái giám Cát Hoài Nhân, thái giám bên người là Phúc Thọ Phúc Lộc, tùy thị là Tùy Tâm Tùy Ý, gã sai vặt bên người là Kim Hạp Ngân Hạp, một vài thị vệ. Còn tổng quản nội viện là Tôn ma ma, nội quản sự là Chu ma ma, chưởng phòng là tùy thị Từ Hộ, hộ vệ bên người Cẩm Sao, bốn đại a đầu Đào Diệp Quất Diệp Hạnh Diệp Tảo Diệp, cùng với thái giám tùy thị là Phúc Tài Phúc Vận, một vài tiểu nha đầu, một vài nương tử ma ma chưởng phòng.

Phủ Thất hoàng tử xem như đã thanh sạch, ngược lại trên triều đình lại càng đục ngầu. Ngay tại lúc vụ án lương thảo và ngựa của hai nhà Tiền gia và Hàn gia, bởi vì thế lực của các thế gia nên chỉ cần cắt đi vài chi khác họ, sau khi giết vài tên xem như là chủ mưu, lại đột ngột nổ ra vụ án muối lậu ở Nam Giang. Vụ việc lần này, số quan viên liên lụy không chỉ là quan ở kinh đô, mà ngay cả đám quan viên Nam Giang Bắc Giang Lưỡng Giang đều liên lụy vào trong, thậm chí nhắm thẳng đến Tiền gia ở kinh đô, ả ả còn có bóng dáng phủ Thừa tướng. Vì thế, trên triều đình sau khi xử chết vài tên lão thần giám quan, dưới con thịnh nộ, Hoàng đế trách mắng Lục hoàng tử, thậm chí hạ chỉ bảo hắn đóng cửa tự kiểm điểm, không có lệnh cho phép không được xuất phủ, trên thực tế là bị giam lỏng, hơn nữa lại không có kỳ hạn. Tiền gia bỗng chốc liên rơi vào hoảng loạn. Phủ Thừa tướng lúc này lại đóng kín cửa, ai tới cũng không tiếp, không biết là muốn tạm thời gác quan hệ qua một bên, hay là dự định vì chuyện này mà nhất đao lưỡng đoạn (đoạn tuyệt quan hệ). Ở trong cung, sau khi Tiền lương nhân biết chuyện liền ngã bệnh.

Sự tình kéo dài đến tháng tư, chuyện của Lục hoàng tử đột nhiên có chuyển biến tốt, có một quan viên từ Nam Giang đến, gia quyến đều chết hết, hắn mang theo một thân bị thương chạy đến kinh thành, được Kinh triệu doãn phái binh cứu, sau khi chữa trị, được đưa đến Đình Ủy thụ thẩm, lần tra hỏi này chẳng những kéo được Lục hoàng tử ra, mà còn chỉ thẳng ra việc Thái gia và Hàn gia cấu kết buôn muối lậu, vu oan hoàng tử, ngay cả phủ Thừa tướng cũng không tránh khỏi, lời khai này cũng khiến cho bằng chứng có một ít độ tin cậy. Dù sao ai cũng đều biết phủ Thừa tướng và Tiền gia vẫn luôn như con châu châu trên một sợi dây thừng, nay phủ Thừa tướng bị người tố giác, nhất định sẽ không phải là Lục hoàng tử vì thoát tội mà bịa đặt ra.

Đương kim Hoàng đế giận dữ, ngay cả Thái lương nhân vì khó sinh mà thân thể bị tổn hại và Thái phu nhân lâu ngày không ra ngoài ở trong cung, cũng đều bị giận chó đánh mèo, cấm túc không được phép ra ngoài. Hoàng hậu vốn có chút đặc ý, nhưng lần vu cáo này lại còn kéo đến trên người Thừa tướng, tuy Hoàng đế không dám xen vào làm gì uy tín của Thừa tướng, nhưng Hoàng hậu vẫn cảm thấy nhà mình bị người ta tính kế, nhưng một giờ nửa khắc không tìm thấy người để phát tiết, trong lúc nhất thời, người người trong hậu cung lẫn tiền triều đều cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

“Nữ nhân kia cũng có vài phần bản lĩnh đó.” Tĩnh Khuynh vuốt vuốt con báo vàng bằng từ ngọc để áp tịch (đồ chặn chiếu), ngồi quỳ bên cạnh Xảo Biện tiên sinh, cười như không cười nói.

Chu Đại lang gật gù đầu, cũng nói: “Vốn nghĩ chỉ là một nữ tử ham mê hư vinh, không ngờ cũng cứu Lục hoàng tử một màn.”

Tĩnh Khuynh nắm áp tịch có chút ngẩn ngơ, hắn có nhớ là mình đã gặp qua Vinh Ngọc, nhưng hôm nay nghĩ mãi không ra bộ dạng của Vinh Ngọc trông như thế nào. Hiện tại điều duy nhất hắn có thể nhớ rõ, chính là ngày ấy Dịch Ngạn Chi kéo hắn đi đến Tầm Hương lâu, sau đó Thế tử Ninh Viễn Hầu của nước Thần dẫn nữ nhân kia đi, cùng với ngồi quỳ ở nơi có ánh mặt trời chiếu xuống, là bộ dạng có vẻ non nớt của Oản Oản, biểu cảm điềm tĩnh. Trí nhớ chi khắc sâu hình ảnh đó, dường như mỗi một động tác, mỗi vẻ mặt của nàng, hắn đều nhớ được.

“Tuy chỉ là một nữ tử, nhưng điện hạ không thể khinh thường.” Tinh Khuynh không nói lời nào, Xảo Biện tiên sinh lại mở miệng nói.

“Phải, đa tạ tiên sinh chỉ điểm.” Tinh Khuynh phục hồi tinh thần lại, vội vàng ôm quyền cung kính nói: “Nữ nhân này là ta đã đưa vào, tất nhiên sẽ có biện pháp để nàng ta biến mất, huống chi hiện nay ta còn muốn sử dụng nàng ta.”

“Điện hạ, nàng ta vốn biết không nhiều lắm, nghe nói do nhìn thấy phu nhân ở quận Nam Lạc ở nước Thần, mới lên nỗi lòng muốn tìm nơi nương tựa, khi đó phỏng chừng nàng ta còn muốn dùng việc ở Tầm Hương lâu mà uy hiếp phu nhân. Nếu không phải lần này nàng ta đưa ra được một kế sách ở trước mặt Lục hoàng tử, sợ là Lục hoàng tử cũng sẽ không giữ lại.” Nghiêm Chính ngồi đối diện, nghĩ mãi không xong nói.

Tinh Khuynh lại cười nói: “Vốn là biết nàng ta không có con át chủ bài nào mới sử dụng nàng ta mượn nước đẩy thuyền đưa cho lão Lục, mặc dù tác dụng không lớn, nhưng Chất tử nước Khôi ở nước Thần có thanh danh thế nào, ai cũng đều biết, dùng miệng của nữ nhân này, đi khiêu khích lão Lục một chút, cho Thừa tướng chút chán ghét vẫn là có thể. Ai ngờ... nàng ta còn có tác dụng khác.”

Nói xong, Tinh Khuynh lấy từ trong tay áo ra một tấm lụa đưa cho Xảo Biện tiên sinh, Xảo Biện tiên sinh vẫy tấm lụa ra, trải lên bàn con, đọc nhanh như gió, không khỏi giật tái mặt nói: “Thật là một nữ tử khôn ranh.”

Tinh Khuynh vuốt dọc lưng con báo vàng từ ngọc kia, cong khóe môi, thích ý nói: “Đúng vậy, có thể thoát khỏi tay Thế tử Ninh Viễn Hầu, lại biết được không ít việc bí mật, lại không nương nhờ vào Ngũ hoàng tử của nước Thần, ngược lại đi đến quận Nam Lạc, liên tục nhẫn nhục chịu khổ, mãi đến khi gặp phu nhân của ta...”

“Vậy nàng ta có biết điện hạ...” Chu Đại lang khó tránh khỏi lo lắng nói.

“Mặc kệ nàng ta có biết hay không, nàng ta cũng đã giúp lão Lục và Ngũ hoàng tử ở nước Thần liên hệ.” Tinh Khuynh thẳng người lên, nhìn Nghiêm Chính, nghiêm nghị nói: “Theo dõi cho kỹ một chút, chúng ta cần phải ‘một kích trúng đích’.”

“Đạ!” Chu Đại lang và Nghiêm Chính lập tức ôm quyền nói.

Sau khi trao đổi bàn bạc xong, Tinh Khuynh theo mật đạo trở về phòng, vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, không nhịn được xoa xoa bụng, nuốt nước miếng. Quay đầu nhìn lên bàn ăn, quả nhiên đã dọn sẵn ba món mặn một món canh, Oản Oản cũng không có trong phòng. Chậm rãi đi đến bên bàn ăn, Tinh Khuynh dùng ngón tay bốc một miếng thịt ba chỉ bỏ vào miệng, mùi vị mềm mại đậm đà, phần da hình như còn được chiên sơ qua, một chút cũng không ngấy, lại nêm, trong thịt còn có vị tương, vào miệng lập tức liền tan đi, trực tiếp câu dẫn con sâu bụng của hắn chui ra, đưa tay toan bốc thêm một miếng.

“Sao lại dùng tay?”

Tay Tinh Khuynh khựng lại, lỗ tai thăm một tảng hồng nhật.

Oản Oản buồn cười nhìn bộ dáng xấu hổ của Tinh Khuynh, đưa đôi đũa ngà voi trong tay qua, nói: “Ăn ngon cũng không thể ăn nhiều, cẩn thận ăn nhiều không tiêu, dạ dày của chàng lại không tốt.”

Tinh Khuynh nhận lấy đôi đũa, lại nhìn thấy một đĩa sườn non ướp tương khác, mùi vị chua chua ngọt ngọt, còn có một đĩa đậu cô ve xào hiếm thấy, còn canh là canh bí đao rong biển. Những món này, trước đây hắn chưa từng thấy, cho nên không nhịn được hỏi: “Đã đổi đầu bếp nữ sao?”

Oản Oản liếc mắt khinh thường, ngồi quỳ bên cạnh hắn, tức giận nói: “Đúng vậy, đầu bếp nữ rất đáng ngưỡng mộ đấy.”

Tinh Khuynh chớp chớp mắt, cẩn thận phát hiện Oản Oản cảm xúc không bình thường, lại nhìn nhìn thức ăn trên bàn một chút, lập tức giật mình nói: “Là Oản Oản nấu á?”

Oản Oản nhét một miếng sườn non vào miệng, mặc kệ hắn, nàng rót cục cũng xem như được ăn rau xào khác hắn với trước đây rồi, nhắc tới đồ ăn chung lúc ở nơi này, nàng ăn đã đến buồn nôn. Tuy thiếu thốn gia vị đến đáng thương, nhưng ít ra cũng khá hơn với nước Thần, hơn nữa gần đây trong phủ sạch sẽ hơn nhiều, nàng mới hăng hái đến phòng bếp. Đương nhiên, việc nhóm lửa chặt thịt gì đó thì phải nhờ đầu bếp nữ hỗ trợ, nhưng ném ném gia vị đều là nàng tỉ mỉ lựa chọn, hương vị cũng không còn kém một trời một vực so với kiếp trước nữa, phải nói là đối với cách nấu chỉ biết luộc thịt ở nơi này còn ngon hơn nhiều.

“Oản Oản, ăn ngon thật.” Tinh Khuynh nhích nhích móng đến sát bên Oản Oản, cọ cọ nàng nói.

Lần này ngay cả liếc mắt cũng không, Oản Oản lại gấp lên một miếng thịt ba chỉ, cẩn thận nhắm nháp, mùi vị không phong phú như kiếp trước, nhưng hơn ở chỗ thịt tươi lửa lớn, mỡ được thắng sạch sẽ, về sau có thể dạy món này cho đầu bếp nữ, làm thêm vài lần.

Tinh Khuynh tựa vào Oản Oản, mím cười nhìn nàng ăn từng miếng từng miếng, Oản Oản bị mỹ thực bắt được, híp mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn bóng nẩy, bộ dáng hưởng thụ kia khắc sâu vào trong lòng Tinh Khuynh, cũng chỉ có giờ phút này, Oản Oản thoát nhìn mới phù hợp với lứa tuổi của nàng, chưa đến hai mươi, như đoá hoa quý non nớt, mặc dù nàng đã là mẹ của một đứa bé.

“Đúng rồi, chuyện của Lục hoàng tử, tiếp theo thế nào?” Oản Oản ăn no rồi, lau lau miệng, uống một ngụm trà táo đỏ súc miệng, thỏa mãn thở dài, tiện thể tìm đề tài nói chuyện.

Tinh Khuynh uống nước mật vạn năm không đổi, trả lời: “Nghe nói Thừa tướng lên con với không ít quan viên, ngay cả kinh đô cũng không buông tha, còn bởi vì một tội danh bịa đặt, mà kéo theo cả Chấp Kim Ngô của kinh đô vào, nhưng ai cũng đều biết lão ta là muốn nắm giữ binh quyền kinh đô vào

trong tay. Hiện nay thời cuộc hỗn loạn, ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu.”

“Chấp Kim Ngô sao...” đối với mấy chức vị quan lại của thời đại này, Oản Oản không có ấn tượng sâu, nàng chỉ biết, chức quan này tựa hồ là bảo vệ kinh đô, cũng là một thực quyền, hơn nữa phía dưới hẳn còn có Trung lũy lệnh và Trung lũy thừa...

Bỗng nhiên, tay Oản Oản run lên, dường như nhớ tới điều gì, sau đó sắc mặt trắng nhợt nói: “Ta nhớ là dưới Chấp Kim Ngô còn có một Trung lũy thừa...”

Tĩnh Khuynh quay đầu lại, nhìn khuôn mặt có hơi trắng nhợt của Oản Oản, nhũn mảy, nhưng vẫn đáp: “Lần này cũng liên lụy vào luôn, nghe nói đã bắt giam rồi.”

Oản Oản nhắm mắt, nặng nề thở ra một hơi, đem chén trà cầm trong tay vững vàng đặt lại lên bàn con, rồi mở mắt hít một hơi nói: “Tĩnh Khuynh, chàng đợi một chút.”

Nói xong đứng dậy đi đến đầu giường trong nội thất, từ trong bàn kê cạnh giường lấy ra một cái hộp gỗ, lại mở hộp gỗ ra, lấy ra một mảnh khăn lụa, lúc này mới thu dọn cất lại, một lần nữa trở lại trên sập.

“Vốn là, ta không muốn giấu chàng, nhưng ta thật sự không biết sống với họ thế nào, sau ta lại thấy chàng cũng không có ý định liên lụy đến thúc thúc ta, vì thế, ta tự quyết định giấu chàng.” Oản Oản đưa mảnh khăn lụa vào trong tay Tĩnh Khuynh, trong lòng nàng có hơi khẩn trương, tuy rằng tin tưởng Tĩnh Khuynh cũng không sẽ vì vậy mà trách cứ mình, nhưng trong lòng lại không tự chủ được mà thấp thỏm không yên. Nam nhân này, mặc dù là từ nhỏ đã sinh tồn trong loại hoàn cảnh kia, ấy mà cũng rất có chủ ý riêng của mình, thậm chí bởi vì đã từng tự ti mới sinh ra tự tôn bây giờ, hẳn cũng biết mặc dù Oản Oản không thân thiết với người nhà, nhưng cũng tuyệt đối không coi thường. Cho nên dù biết thúc thúc của Oản Oản ở trên thương trường của nước Khôi rất có sức ảnh hưởng, cũng tuyệt không sinh ra lòng lợi dụng, ngược lại còn tránh tiếp xúc với họ, biến thành bảo vệ họ.

Tĩnh Khuynh dùng hai ngón tay nhặt mảnh lụa kia lên, yên lặng mở ra, yên lặng đọc, rồi sau đó khẽ cười nói: “Yên tâm đi, tiểu cữu cữu sẽ không có chuyện gì.”

Không thắc mắc, không do dự, Oản Oản thấy một chút phản ứng của Tĩnh Khuynh cũng không xuất hiện, dù là ngay cả mảy cũng không nhăn, ngược lại còn an ủi lại nàng... hốc mắt Oản Oản ẩm ướt...

“Không sao đâu, cữu cữu cùng lắm chỉ là Trung lũy thừa, ngay cả Chấp Kim Ngô cũng nhất định sẽ không có việc gì.” Tĩnh Khuynh lại gần, ôm Oản Oản, đè chặt nàng vào trong lòng mình, nhỏ giọng an ủi nói.

Oản Oản hít một hơi, ôm Tĩnh Khuynh, khó chịu hỏi: “Chàng không tức giận?”

“Vì sao phải tức giận?” Tĩnh Khuynh vuốt đầu Oản Oản, buồn cười nói. Kỳ thực nếu nói không hề để ý chút nào, đó là giả. Nhưng Oản Oản không nói ra, điều đó cho thấy nàng căn bản không dự định nhận lại thân thích bên nhà mẫu thân nàng. Nếu nàng đã hy vọng như vậy, thì hẳn sẽ làm thay nàng, hẳn vĩnh viễn sẽ không để nàng khó xử.

Oản Oản khịt khịt mũi, đè nén nước mắt chực trào ra, mang theo giọng mũi nói: “Ta vốn tưởng ít nhất chàng sẽ làm mặt lạnh, dù sao lúc trước thư của tỷ ty ta bị chàng lục ra...”

Đương nhiên Tĩnh Khuynh cũng chưa từng quên được chuyện ngày đó, loại cảm giác nôn nóng kia, loại đau đớn lạnh như băng sợ hãi mất đi đó, cho đến hôm nay, có đôi khi vẫn còn xuất hiện trong mộng. Nhưng, một chuyện lại một chuyện, lúc trước sở dĩ hẳn nổi giận, là vì Oản Oản gạt hẳn, có thể sẽ cùng người khác rời khỏi hẳn, mà bây giờ Oản Oản gạt hẳn, là sẽ càng bất hòa với họ, càng nhích lại gần mình. Huống chi, có những thân thích này của Oản Oản hay không, đối với đại sự của hẳn mà nói, cũng không sẽ có bất đồng quá lớn, cho nên, hẳn tôn trọng lựa chọn của nàng, miễn là nàng sẽ không rời khỏi hẳn.

“Chỉ cần nàng luôn ở bên ta...” Tĩnh Khuynh dùng sức ôm chặt Oản Oản, ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Mãi mãi...”

Thật ra trong một khoảng thời gian rất dài, Oản Oản đều muốn quên hẳn đi chiếc hộp mà phu nhân Trần Nam tướng quân đưa cho nàng. Lúc trước tiếp nhận vật trong hộp, mặc dù mờ mịt một lát, nhưng cũng rất nhanh hạ quyết tâm. Dù sao nàng cũng không phải là Bí Ngải Bảo chân chính, khi đó nàng tiếp nhận thân xác này, bắt quá chỉ hơn 1 năm, nàng còn không biết rõ rốt cục trong phủ Vũ Vệ tướng quân có những người nào, chứ đừng nói gì đến lão mẹ đã chết từ lâu kia còn có những thân nhân gì không. Hơn nữa sở dĩ nàng bảo Từ Hộ cất kỹ vật này đi, chính là sợ người có tâm tư nhìn thấy, sau này liên lụy chiếm lợi từ người nhà mẹ nàng. Bởi vì dù nàng không có lương tâm đến mức nào, cũng không thể liên lụy người vô tội đến loại chuyện lớn này.

Nhưng, tình huống trước mắt cũng không giống với lúc trước, không phải nàng muốn để người nhà cữu cữu đầu nhập vào mình, mà là tiểu cữu cữu bỗng dưng hoàn toàn hăm sâu, nói cách khác, cho dù nàng không đồng ý để đám người cữu cữu liên lụy đến cuộc chiến đoạt vị, bọn họ cũng không nhất định có thể bình yên vô sự sống sót, như vậy... nàng và Tĩnh Khuynh vì nghĩ cho lợi ích, đám người cữu cữu vì nghĩ cho tương lai, còn không bằng được ăn cả ngã về không, có lẽ mọi người đều sẽ có khả năng sống sót.

Chương 95

Đức Xương đại dược hành (tiệm thuốc), là tiệm thuốc lớn nhất Nam Đô, cả nước Khôi cũng có thể đứng hàng thứ ba. Dược liệu của họ chẳng những hàng thật giá thật, giá cả lại phải chăng, cũng không bao giờ làm việc lừa dối lấy tiếng. Cho nên chẳng những thế gia đại tộc thích đặt hàng ở đây, mà ngay cả dân chúng bình thường cũng bởi vì thuốc tốt giá rẻ mà liên tiếp ghé mua. Càng đừng nói tới ông chủ tiệm thuốc có tính cách đôn hậu thuần lương, mỗi khi gặp các ngày hội lớn, đều sẽ có thông lệ cho thuốc, thậm chí cả ngày sinh tháng đẻ của Thái hậu hoặc Hoàng hậu trong cung, còn hèn đại phu của y quán tốt nhất Nam Đô đến tọa đường, liên tục chữa bệnh từ thiện ba ngày, khiến dân chúng khen ngợi mãi không thôi.

Nhưng mấy ngày nay, người tinh mắt đều nhận thấy ông chủ tiệm thuốc cùng với vài chương quây thân tín, tâm tình cũng không tốt, thậm chí có người đồn đãi nói, em ruột ông chủ tiệm không biết phạm vào chuyện gì mà bị nhốt vào trong lao, hơn nữa còn phạm phải chuyện không nhỏ, nói không chừng sẽ rơi đầu. Trong lúc nhất thời, bởi vì lời đồn đãi mà việc buôn bán của tiệm cũng theo đó mà tuột dốc không ít. Có một vài thế gia vì sợ bị liên lụy mà hủy bỏ giao dịch, đến bình dân bách tính cũng sợ bị kéo lên quan, hiển nhiên cũng đi đến tiệm khác. Cứ như thế, tiệm thuốc vắng tanh, lại càng thêm hui quanh hơn.

Ngày hôm đó, vừa mới qua buổi trưa, cửa tiệm thuốc ở Nam Đô vẫn mở cửa bán hàng như thường lệ, tiểu đồng thừa lúc không có khách mua thuốc, đang gặt gả gặt gù, thì có một chiếc xe ngựa dừng trước cửa tiệm. Xe ngựa cũng không tính là xa hoa, nhưng ngày nay ở nước Khôi có thể sử dụng xe ngựa lại có mấy nhà. Tên tiểu đồng kia bị đánh thức, chịu đựng cơn buồn ngủ, vội vàng chạy vào phòng trong, đánh thức chương quây đang ngủ trưa, chương quây lật đật chạy ra, vừa vận nhìn thấy tiểu nha đầu từ trên xe ngựa bước xuống. Tuổi tác không lớn, búi tóc hai chòm, một thân quần áo màu trà, hợp với áo khác tay lơ màu đỏ thẫm, khuyên tai bằng ngọc dưới cái nắng ban trưa mà lác lư qua lại đập dòn, nhưng trên quần áo lại không nghe thấy tiếng ngọc bội va chạm, chắc là nha đầu của đại gia tộc, quý cù cực nghiêm.

“A, vị cô nương này đến mua thuốc sao?” Chương quây thu lại tâm tư, vẻ mặt tươi cười đi qua, xoa xoa tay hỏi.

Nha đầu kia chỉ mỉm cười vừa đúng mức, cũng không hàn huyên nhiều, liền nói thẳng: “Phu nhân nhà ta nghe nói quý tiệm có thủ ô ngàn năm, là thật sao?”

Chương quây sững sốt, hẳn không biết phu nhân trong miệng nha đầu kia, rốt cục là vị nương tử của gia tộc nào, hay chân chính là phu nhân được sắc phong, nhưng chỉ là một nha đầu mà cũng biết được ông chủ có cây thủ ô kia, là không thể khinh thường, vì thế vội cười nói: “Cô nương là nghe từ đâu nói, thủ ô ngàn năm, cũng không phải là thoại bản dị chi.”

Nha đầu kia cũng không tức giận, chỉ lấy ra một miếng ngọc bội từ trong lòng, đưa ra trước mặt chương quây, mí mắt cũng không nâng, nói: “Phu nhân nhà ta nói, chỉ cần chương quây đem vật này đưa cho ông chủ nhà người xem, hẳn tự sẽ quyết định.”

Chương quây cầm miếng ngọc bội kia trong tay, quét mắt nhìn một cái, tâm liền run lên bần bật, thiếu chút nữa làm rớt vật trong tay. Kia một con rồng vàng bốn móng đang quắp một quả cầu từ ngọc trong suốt như nước, đó là vàng ôm lấy ngọc, ngọc khám kim, vàng ngọc tương liên, hòa làm một thể... Đây chính là Long bội a.

“Phiền chương quây.” Nha đầu kia dường như không thấy khuôn mặt đầy mồ hôi của chương quây, cũng không thấy được hai chân hắn đã phát run, sắc mặt trắng bệch, ngược lại vẻ bình tĩnh đứng đó, giống như còn đang chờ hắn đáp lời.

“Không... Không dám... Không dám...” Chương quây cảm long bội đi ra sau tiệm, một đường thất tha thất thểu, nhiều lần còn xém ngã sấp, tiểu đồng đứng bên cạnh không hiểu mô tê gì, cũng không dám đi theo, đành phải ở lại trong tiệm, còn hảo tâm bụng lên cho nha đầu kia một chén trà.

Nha đầu kia lễ phép cười một cái với dược đồng, chỉ cảm chén nhấp nhấp môi, liền đặt xuống, dược đồng chưa từng gặp qua một cô nương có khí chất như thế, được nàng nhìn mình cười một cái, mặt liền ửng đỏ, đành phải cúi đầu, quay lưng lại, làm bộ xem xét hộp thuốc, kì thực trong đầu đã nhào ra như bọt.

Lại một lát sau, sau tiệm truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, chương quây dẫn ông chủ ra, hai người một trước một sau chạy ra tiền đường, khi hai người thấy nha đầu chưa rời đi, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, mà ánh mắt ông chủ nhìn nha đầu kia có chút phức tạp, không thể nói rõ là bi ai, là sợ hãi, hay là một tia ẩn ẩn hy vọng.

“Vị cô nương này...” ông chủ đầu tiên tiến lên, ôm quyền nói.

Nhưng này nha đầu lại giành nói trước: “Vị này là ông chủ của tiệm thuốc?”

Ông chủ tự nhiên là xưng phải, lại không dám hỏi lai lịch của miếng long bội. Cũng may nha đầu kia lần này đến đây, cũng không phải là người muốn khó xử, cho nên thẳng thắn nói: “Phu nhân nhà ta thật tình đến cầu cây thủ ô kia, bất quá trong điểm nhân đa chủy tạp (người đông thì lăm miệng), còn làm phiền ông chủ chọn một nơi đáng tin cậy.”

Chủ tiệm mềm nhũn, thiếu chút nữa là khụy xuống, hẳn vốn tưởng rằng chỉ là một nha đầu trong phủ đến truyền lời, hoặc có quan gia trong phủ đến trò chuyện, hoặc là truyền hán vào phủ thương lượng giá cả, lại không nghĩ rằng, vị nữ quyền kia lại đích thân đến, trong lòng không khỏi sợ hãi thêm, ngược lại ngây ngốc không biết đáp sao.

Ngược lại vị chương quây kia đúng lúc nổi lên tác dụng, não đại chột xoay chuyển, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hậu viện có một lương đình hóng mát, ban đầu lúc mua cửa hàng đã có sẵn, vốn định dỡ xuống, mà nương tử của ông chủ nhà ta khẳng khái yêu thích liền giữ lại, không bằng đi

đến đó nói chuyện đi.”

Ông chủ tiệm vừa được nhắc đến, cũng loay hoay vòng qua quẹo lại, vừa gạt đầu, vừa gọi được đồng đứng bên cạnh, bảo hắn đi gọi nương tử tới, nói như thế nào cũng là chủ mẫu một nhà, cũng tốt hơn là một mình hắn tiếp khách. Được đồng tuân lệnh, tức khắc chạy ra ngoài, nha đầu kia cũng vừa lòng gạt gạt đầu, xem như đồng ý.

Loay hoay một phen, lương đình sau điểm cũng được thu dọn thỏa đáng, lại dỡ ra vài sa mùng treo bốn phía đình, cũng may thời tiết đã trở nên ấm áp, lúc này lại là buổi chiều, ánh mặt trời sung túc, cũng không lạnh lắm. Nha đầu đứng ngoài tiền đường, thấy mọi việc đã ổn thỏa, liền trở về xe ngựa, lại bảo tên được đồng kia dẫn đi đến cửa sau tiến vào hậu viện.

“Phu nhân, mọi chuyện đều đã ổn thỏa, nương tử của chủ tiệm lập tức sẽ đến.” Tảo Diệp vừa ngồi xuống, liền đáp lại với Oản Oản.

Oản Oản lay lay rèm cửa sổ, dường như mới lấy lại tinh thần từ một tiếng, nhìn như tùy ý, trên thực tế nàng cũng không biết mình nên nói gì. Sau khi nàng đến thời này, liền đứng lúc mẹ đã sớm mất, tỷ tỷ bất quá cũng chỉ gặp mặt vài lần, tiếng xưng hô cữu cữu này, cho dù ở phủ Vũ Vệ tướng quân cũng không cấm kỵ, nhưng cũng không có mấy người đề cập đến. Chỉ nghe ma ma bên người thỉnh thoảng có nhắc đến, hình như ông ngoại của nàng từng là thái y ở nước Thần, bà ngoại cũng là thế gia y dược, gia thế vốn giàu có, nhưng nào ngờ nhiều năm trước bị người khác hãm hại, liền lụy đến vụ án mưu phản của Thành vương lúc bấy giờ, một nhà đều bị sung quân, sau cũng có người đồn, những người con trai của ông ngoại đều bị giết chết trên đường sung quân, ông ngoại và bà ngoại cũng bởi vì vậy mà đau lòng quá độ, không lâu sau cũng rời nhân thế, mẫu thân của phần thân thể này, càng bởi vì chuyện này mà thân thể suy sụp, không bao lâu cũng đi theo.

Thế thì, cữu cữu của nàng làm thế nào chạy trốn đến được nơi này, còn làm được hộ tịch, bắt đầu cuộc sống mới. Chẳng những đại cữu cữu trở thành ông chủ tiệm thuốc, mà ngay cả tiểu cữu cữu cũng ngồi lên được chức quan Trung lữ thừa. Trong đó, liệu có bóng dáng của phủ Trần Nam tướng quân không? Bằng không phu nhân hẳn ta làm sao có thể biết được mà kể lại.

“Phu nhân, xuống xe ạ.” Tiếng gọi của Tảo Diệp kiến Oản Oản hoàn hồn, Từ Hộ ở bên cạnh mạng mạng che mặt cho Oản Oản, lúc này mới vén rèm bước ra.

Vừa xuống xe, ánh mặt trời bên ngoài có hơi chói mắt, Oản Oản khẽ nheo mắt, đơn giản quét mắt nhìn bốn phía một chút, thời đại này chỉ mới tồn tại ở giai đoạn đầu của nghệ thuật lâm viên*, lúc này những phong cách gọi là “đại khí bàng bạc” hay “lĩnh lung nhu uyển” còn chưa nảy sinh, cho nên tự nhiên nơi này không có gì đẹp mắt, chỉ là một cái đình một mảnh vườn hoa, cùng với vài toà nhà trệt, cũng không bằng cả tiền viện của phủ hoàng tử.

(* lâm viên: khu trồng cây cỏ, hoa cỏ để nghỉ ngơi)

“Xin thỉnh an phu nhân.” Thanh âm hơi khàn, không biết là bị dọa sợ, hay là vốn dĩ đã thế. Oản Oản quay đầu nhìn những người đang khom người, người đứng ở vị trí đầu kia hẳn là đại cữu cữu (cậu lớn) Hách Nhân Đức của nàng, mà nữ tử đứng sau ông đó là đại cữu mụ (mợ lớn) của nàng – Lương thị.

“Hai vị xin đứng lên, vạn vạn không cần đa lễ.” Oản Oản nín thở một chút, giả vờ ửng đỏ hốc mắt, Từ Hộ đứng lúc tiến lên nâng dậy.

Sau khi đứng cả lên, trong lúc nhất thời mọi người có chút xấu hổ, xuất thân của đại cữu mụ Oản Oản cũng như những nữ nhi của chủ bộ huyện phủ khác, ngày thường thoát nhìn thì miệng lưỡi bén nhọn, thường xuyên vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà cáu kỉnh với tiểu cữu mụ (mợ nhỏ) Tường thị. Nhưng chân chính đến trước mặt, bà ta ngược lại càng ỉu xiu, vốn những lời trượng phu dặn dò trước đó đều quên bằng đi mất, chỉ có thể run rẩy xoa xoa tay đứng sau lưng trượng phu, ngay cả mí mắt cũng không có cách nào nâng lên được. Đại cữu của Oản Oản thảm thán một tiếng, không còn cách nào, đành phải tự mình tiến lên, mời đám người Oản Oản tiến vào lương đình.

Oản Oản “khách tùy chủ tiện”, đến lương đình tìm được một chỗ ngồi xuống, Hách Nhân Đức đã sớm sai người bưng trà bánh lên, mình cũng không dám ngồi, chỉ có thể cùng vợ đứng ở một bên, cúi đầu không dám nhìn loạn.

Oản Oản quan sát một lúc, liền biết tin tức nói không sai, đại cữu mụ này của nàng là loại người không chịu được trọng dụng, tuy đối với ngân bạc có chút chấp nhất, nhưng dù sao cũng rất hẹp hòi, món nhỏ thì dám tham, còn đồng tiền lớn thì đều nghe theo trượng phu, mặc dù vì chuyện gia sản mà có chút không hợp với tiểu cữu mụ, nhưng dù sao, tính cách cũng không xấu, bất quá chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi.

“Hách lão bản là người địa phương sao?” Oản Oản không động đến trà bánh, cũng không nói đến cây thù ô kia, chỉ nhìn ra vườn hoa bên ngoài hỏi.

Hách Nhân Đức bị nàng hỏi liền giật mình một cái, liếc mắt nhìn vợ, thấy bộ dạng bà vẫn rụt rè nhút nhát, trong lòng càng sầu, đành phải tự lên tiếng đáp: “Không phải người Nam Đô, là người quận Bình Xương, Hà gia trang.”

Oản Oản nhớ tới vị công chúa Thái thị ở Bình Xương kia, nơi đó quả thật đúng là nơi để hái thuốc, cũng là bởi vì nơi đó hàng năm được liệu sản sinh ra nhiều, thuế thu cao, nên Hoàng đế mới ban cho con gái của Thái phu nhân – Bình Xương công chúa. Bất quá địa phương kia lại cách biên cảnh nước Thần hơi xa, ngẫm lại có lẽ là cữu cữu dùng để che giấu hộ tịch với những người tai mắt.

“Ta có vài lời, muốn nói chuyện riêng với Hách lão bản, liệu có được không?” Oản Oản đã biết được tính cách của Lương thị, nên không tiện lưu bà ta ở lại, dù sao người này đầu óc nông cạn, lỡ như để lộ ra tin tức gì, ngày sau chỉ sợ gây bất lợi cho hai bên.

Hách Nhân Đức cũng thấy vợ ở chỗ này giống như một cây cọc, căn bản không làm ăn được gì, trong lòng khó tránh khỏi hối hận, biết vậy đã cho gọi quản sự ma ma trong nhà tới, còn hữu dụng hơn bà nương này nhiều. Cho nên tự nhiên mượn nước đẩy thuyền, bảo lão thê trở về nghỉ ngơi, dù sao vị phu nhân này cũng mang theo người đến, tiếp đãi cũng là thể tử của mình tiếp đãi, ngày sau cũng không gây ra lời ong tiếng ve đồn đãi nào không hay, cũng thả lỏng được một chút.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Oản Oản ngồi trên xe ngựa, khe khẽ thở dài, nhớ tới vẻ mặt sợ hãi của đại cữu cữu vừa rồi khi biết được thân phận của mình, rồi là chã rơi lệ khi phát hiện nàng là cháu ngoại của ông. Trong lòng không hiểu sao liền trào ra một cảm giác chua xót khôn kể. Tuy nàng tự nhận bản thân không phải là Bí Ngải Bảo chân chính, cũng không có ý định nhận thân thích bên ngoại, nhưng đôi lúc lơ đãng cũng thỉnh thoảng suy nghĩ, tại sao lúc trước cả nhà nàng bị sao trảm*, thúc thúc cũng tìm mọi cách tự mình tới đón nàng, thế mà ca ca đệ đệ của mẫu thân lại dường như không biết chút nào, hay là họ thật sự xem nữ nhi đã gả ra ngoài đã là bát nước hắt đi...

(*sao trảm: tịch thu tài sản, chém đầu kẻ phạm tội)

Cười giấu một miếng, Oản Oản cảm thấy bản thân rối rắm, dù sao chẳng nữa thì sự tình xem như đã xử lý thỏa đáng rồi, đại cữu cữu hẳn cũng nên biết ngày sau nên làm thế nào.

Bàn tay trắng nõn vén rèm cửa sổ lên, Oản Oản vừa định hít vào một hơi, xua tan phiền muộn trong lòng, chợt nghe thấy một đứa bé ở bên ngoài đang lôi kéo một chiếc xe ngựa chạy đằng trước, không biết đang tranh cãi cái gì.

“Tào Diệp, người bảo người đi đến trước nhìn thử xem, đứa bé kia đang làm gì?” Nếu là ngày thường, nữ tử có tính cách như Oản Oản sẽ không quan đến chuyện vớ vẩn bình thường kia, chẳng qua hôm nay nhìn thấy đứa bé kia liền nhớ tới đứa con trai nhỏ của mình, bất giác mềm lòng, liền thuận miệng nói.

Xe ngựa không ngừng mà chỉ chạy chậm lại, Tào Diệp từ bên ngoài tiến vào, đáp lời: “Đứa bé kia nói, ở trong đình Ngũ Bộ không xa phía trước có người té xỉu, muốn mượn xe ngựa đưa đi y quán, nhưng những người phía trước không ai nguyện hỗ trợ.”

Trong chớp mắt Oản Oản có chút do dự, nhưng sau khi nhìn thấy đứa bé kia, nàng liền lại mềm lòng, luôn cảm thấy thằng bé rất quen mặt. Thằng bé vóc người không cao, đại khái cũng không lớn hơn Tùy Tâm là bao, trên khuôn mặt mang theo nét bầu bĩnh của trẻ con, đôi mắt to to rung rung như động nước, tinh khiết trong veo có thể nhìn thấu vào lòng người, toàn thân y phục ngắn bằng gấm màu xanh da trời, phát quan ngọc bích, hẳn không phải là con nhà nghèo. Lại nhìn lên ngũ quan, mi thanh mục tú, nhưng lại có thể tìm ra bóng dáng của con trai mình, không biết liệu có phải là duyên trời?

“Tiểu tử thỉnh an phu nhân, kính xin phu nhân giúp một tay, khai mở lòng thiện tâm.” Đứa bé kia đứng ngoài xe, còn chưa cao bằng bánh xe ngựa, nhưng cử chỉ được giáo dưỡng, nhìn cũng không tệ.

Oản Oản nhìn thằng bé thêm một lúc, không hỏi gì, liền nói: “Tìm một tửu lâu, đặt một gian phòng nhỏ, để đứa bé này mang theo phu xe đến đón người đi.”

“Phu nhân, đừng quên mang theo thị vệ.” Từ Hộ ngồi bên cạnh, tuy cũng rất thích đứa bé kia, nhưng vẫn không quên an toàn của Oản Oản.

Oản Oản gật gật đầu, xem như đồng ý, cho dù học Lôi Phong làm chuyện tốt, cũng phải đề phòng người xấu ‘nhớ thương’ đứng không, nàng cũng không muốn mới vừa ra ngoài không đến vài lần, đã bị người mưu hại rồi.

Việc này vốn chỉ là một nốt nhạc đệm, sau khi đưa người nọ đến y quán xong, cũng liền trở về đón đoàn người Oản Oản trở lại phủ hoàng tử. Rất nhanh, Oản Oản trừ bỏ lúc lơ đãng nhớ tới đứa bé kia, chuyện này dĩ nhiên đã bị nàng quên đến sau đầu, mãi đến một ngày nọ sau buổi trưa, Tĩnh Khuynh vội vàng từ bên ngoài trở về.

“Làm sao vậy? Một đầu toàn mồ hôi.” Oản Oản vừa đỡ con ngủ xong, thấy Tĩnh Khuynh đi vào, vội vồn khăn lau cho hắn, lại gọi người bưng tới một chén trà đường dạ dày, để hắn giải khát một chút.

“Mặc Thiên đã trở lại.” Tĩnh Khuynh thở ra một hơi, đôi mày lại không giãn ra.

Oản Oản ngăn người, nhớ lại lúc Tĩnh Khuynh nói, vì Mặc Thiên không thích hợp vào phủ, cho nên bèn sắp xếp ở tại bên ngoài, chắc thời gian trước được Tĩnh Khuynh giao việc bên ngoài rồi, nhưng bây giờ thấy bộ dáng Tĩnh Khuynh, hình như sự tình không được thuận lợi.

“Ta bảo hắn và Trương Hoàn đi đến Lương Giang một chuyến.” Tĩnh Khuynh cũng không giấu giếm, nói: “Ai ngờ gặp Giang Hoắc, là mưu sĩ của Chu Xương, nguyên lai cũng là phụ tá của cữu cữu ta, đối với cữu cữu ta coi như cũng trung thành và tận tâm. Nhưng lúc Trương Hoàn gặp được hắn, thì hắn đang bị người đuổi giết, vì để hắn có thể thuận lợi trở lại Nam Đô, Mặc Thiên liền dẫn dụ người tách ra, còn Trương Hoàn đưa Giang Hoắc theo một đường khác trở về.”

Oản Oản nắm chặt khăn tay, lo lắng hỏi: “Mặc Thiên bị thương?”

Tĩnh Khuynh thờ dài nói: “Bị người chặn đường, cũng may bị thương không nặng, lại được một đứa bé cứu, đã được chăm sóc nhiều ngày mới trở về.”

Một đứa bé? Trong nháy mắt, trong đầu Oản Oản đầu vụt qua một cái, nghi hoặc nói: “Lúc đó có phải hấn bị bắt tỉnh ở Ngũ Bộ đình?”

Tĩnh Khuynh kỳ quái gật gật đầu, nhìn Oản Oản nói: “Sao nàng biết được?”

Oản Oản bắt đầu cười, ngồi xuống bên cạnh hấn nói: “Quả nhiên là duyên phận, ngày ấy ta từ nhà đại cứu cứu trở về, liền gặp được một đứa bé đang chạy khắp nơi tìm xe, nói là có người bắt tỉnh ở Ngũ Bộ đình, muốn đưa đến y quán. Lúc đó ta thấy đứa bé kia vẻ mặt thiện lương, liền mềm lòng đồng ý, chỉ đợi xe ngựa đưa người đến y quán rồi sau đó ngồi xe trở về. Không ngờ tới bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, ấy thế mà cứu được người của chúng ta, quả nhiên là nên làm nhiều việc tốt hơn.”

“Vậy đúng là thật khéo, Mặc Thiên cũng nói là có người mượn xe ngựa đưa hấn vào y quán, chẳng qua là đứa bé kia chỉ để lại ngân lượng, cũng không để lại tên, nên hấn nhờ ta tìm giúp. Chưa nói đến chuyện báo ân gì, nhưng ít nhất cũng phải nói một tiếng cảm ơn.” Chút lo lắng giữa hai hàng chân mày của Tĩnh Khuynh thoáng tán đi, lộ ra một chút ý cười.

Đang nói chuyện, Kim Hạp ở bên ngoài tiến vào bẩm báo, nói là đứa bé mà trước đó Tĩnh Khuynh lệnh đi tra hỏi đã có tin tức, Tĩnh Khuynh vốn cũng không lưu tâm lắm, chỉ định bụng đi tìm để dễ dàng ăn nói với Mặc Thiên một tiếng là được, nhưng nếu lần này Oản Oản đã trợ giúp, thấy nàng cũng quan tâm tới đứa bé kia, bèn nhận ống trúc nhỏ Kim Hạp đưa tới, rút mảnh vải bên trong ra, xem trước mặt Oản Oản, nhưng càng xem, biểu tình càng có quái.

“Làm sao vậy?” Oản Oản nhìn Tĩnh Khuynh, lấy làm lạ hỏi.

Tĩnh Khuynh đắn đo cân nhắc một lát, vẻ mặt kỳ quái nhìn Oản Oản, cũng không trả lời, ngược lại hỏi: “Oản Oản, ngoài một tỷ tỷ ra, nàng không còn thân nhân nào khác sao?”

Oản Oản bản không chút để ý, vừa định gật đầu, lại thấy có sự kỳ quái, giữa lúc đó lại mơ hồ như nhớ tới lúc trước ở phủ Vũ Vệ hầu, có ai đó từng nhắc tới tiểu lang nào đó, nhưng lúc đó nàng vừa mới đến đây, tâm tình còn chưa bình phục, lại đối với cảnh vật chung quanh rất lạ lẫm, ngay cả hạ nhân cũng không dám thăm giao, huống chi là người nhà, thường xuyên một mình trốn trong phòng, nếu không phải phụ thân tới tìm, hoặc là tỷ tỷ lại mặt, thì ngay cả trong nhà có bao nhiêu người nàng cũng không biết.

Nghĩ đến điều này, Oản Oản cũng không dám chắc chắn, đành phải quanh co hỏi lại: “Nhưng có tin tức gì không?”

Tĩnh Khuynh thấy giữa chân mày nàng dao động không ngừng, liền cho rằng nàng không tiện mở miệng, vì thế vẫy Kim Hạp lui ra, nắm lấy tay phải của nàng, găt gao ép chặt lại lồng ngực mình, giọng nói mang vẻ cô đơn: “Nàng như vậy lại khiến ta đau lòng.”

Oản Oản bị hấn dùng lời nói đâm một kích, liền biết Tĩnh Khuynh hiểu lầm, vội vàng sáp đến, cười ngọt ngào dỗ dành hấn: “Hiện nay chàng chương ngại trùng trùng, lại bị người cản trở, ta không muốn chàng suy nghĩ nhiều, cũng không phải có điều gì giấu giếm.”

“Vậy cũng không thể không đếm xỉa gì đến đệ đệ nàng a, tuy bây giờ thằng bé sống ở nhà thúc thúc nàng rất tốt, nhưng nàng cũng không cần vì ta mà thật sự không để ý tới.” Bởi vì liên hệ đến biểu hiện theo thói quen của Oản Oản, nên Tĩnh Khuynh liền tưởng rằng Oản Oản không muốn hấn khó xử, nên mới giấu giếm chuyện đệ đệ, cũng không nghĩ đúng là một sự hiểu lầm đáng yêu.

Sự tình ở trong lòng Oản Oản xoay vòng một cái, nàng thật không ngờ tới ngoài tỷ tỷ ra, mình còn có một đệ đệ, bởi vì thời gian nàng ở phủ trong Vũ Vệ tướng quân dài như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa gặp đệ đệ, chắc là trước đó, đứa bé này đã bị đưa đến chỗ thúc thúc. Chẳng qua, nếu ngày trước không biết thì cũng thôi đi, bây giờ biết được, đương nhiên không thể làm bộ như không biết chút nào, nhìn ra cũng quá mức lạnh bạc rồi.

“Một đường lại đây, ta chỉ nghĩ rất đơn giản, thằng bé đi theo thúc thúc so với đi theo ta thì tốt hơn, lại nói, có lẽ đã lâu ta không gặp nó, không chừng nó cũng không nhớ được ta.” Dồn nước mắt ra khỏi mắt, Oản Oản dùng cánh tay còn lại không bị nắm kia, cầm khăn tay chấm chấm khỏi mắt, lên nhìn xem thử biểu cảm của Tĩnh Khuynh, thấy vẻ mặt hấn yêu thương, không có chút nào là trách cứ, đáy lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng nhận không được sinh ra cảm giác hổ thẹn.

“Được rồi, được rồi, ta sợ nhất nàng ở trước mặt ta rải kim đậu đậu* a.” Tĩnh Khuynh bắt đầu cười cười, ôm Oản Oản vào trong lòng, nhỏ giọng dỗ dành: “Nàng vừa khóc, ta quả thật là cả người đều khó chịu, dạ dày cũng muốn đau theo.”

(*Kim đậu đậu: tên một loại thuốc viên được bào chế để dưỡng dạ dày, giúp trẻ em tiêu hóa tốt. Lý do tác giả sử dụng ở đây thì ta không hiểu được =”), chắc do chị khóc nên anh thấy đau lòng.)

Hốc mắt Oản Oản ửng đỏ, liếc mắt xem thường hấn một cái, lại biết trong lòng hấn yêu thương mình thật sâu, giọng nói tự nhiên mềm xuống vài phần, thờ dài nói: “Đây quả thật là duyên phận, lúc đó ta cách một cánh cửa sổ nhìn thấy thằng bé, liền cảm thấy quen mặt, không ngờ chính là đệ đệ của mình, cũng trách ta không tốt, nó đứng ngoài xe, không thấy rõ ta. Thế mà ta lại không nhận ra nó, nếu không phải Mặc Thiên, sợ là thật sự bỏ lỡ...”

“Nói vậy, nó là đệ đệ ruột của nàng, lại ở chỗ thúc thúc nàng, sau này muốn thân cận thế nào mà không được? Nếu nàng muốn gặp nó, qua vài ngày ta bảo người dân nó đến là được.” Từ trước đến nay Tĩnh Khuynh đều luôn lấy Oản Oản làm trước tiên, trừ bỏ một mảnh nhỏ trong lòng là cho con trai, còn lại một khối lớn đều dành cho nữ nhân này. Đối với hấn mà nói, tất cả khó khăn, chỉ cần Oản Oản muốn, bảo hấn đánh đặt cược sinh mạng ra còn được, huống chi là chỉ gặp một đệ đệ.

Oản Oản âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bằng không nàng thật không biết giải thích thế nào. Ai đòi ở trên đường gặp đệ đệ ruột, mà không nhận ra, đệ đệ nàng không nhận ra nàng còn giải thích được, dù sao thằng bé cũng còn nhỏ, lại ở ngoài xe, đã lâu không gặp, chắc cũng không nhớ rõ giọng nói. Nhưng

nàng thì khác, dù sao cũng đã lớn, lại đã tiếp xúc, có giải thích như thế nào cũng không khớp, cũng may là bung bít được, chỉ là sau này không quan tâm nhiều hơn đến đứa em trai kia thì không được rồi.

Sau đó, bởi vì tình thế còn đang căng thẳng, nên Oản Oản vẫn không đón đệ đệ vào phủ, chỉ bảo Mặc Thiên mang theo ít đồ, tự mình đi một chuyến đến nhà của thúc thúc, coi như là để trong lòng thúc thúc cùng đệ đệ hiểu rõ, bản thân nàng cũng nhớ thương họ, có điều trước mắt không phải thời cơ tốt để đoàn tụ thôi.

Ngày xuân vừa qua, ngày hè sắp đến, con trai của Oản Oản đã biết ngồi, lại trắng trắng mềm mềm đúng là thời điểm mọc răng, mỗi ngày Oản Oản chưng chút trứng gà hoặc thịt băm cho con ăn, thấy bộ dáng con khỏe mạnh đáng yêu, mặc dù bên ngoài có bao nhiêu sóng to gió lớn chẳng nữa, Tinh Khuynh cũng có thể thần nhiên đối mặt, trong lòng không chút e ngại.

Thế nhưng, ông trời hiển nhiên không muốn mọi nhà đều sống yên bình qua ngày như vậy, mấy ngày nay, triều đình vốn coi như là gió êm sóng lặng lại bắt đầu trở nên quỷ dị khó lường. Trải qua chuyện lúc trước, Thừa tướng và Lục hoàng tử, Tiền gia đã xuất hiện ngăn cách; Hàn gia và Thái gia, Mạnh gia vẫn đứng một chỗ tùy thời cơ mà hành động; Trương gia Tào gia Lý gia thì đứng một bên quan sát. Thoạt nhìn cũng có xu thế cân bằng đây, chỉ tiếc, một việc vặt trong nhà không hề liên quan đến triều đình, lại trở thành một mồi dẫn lửa cho một loạt sự kiện ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

“Thứ nữ nhà Thái quốc công và trưởng tử nhà Hàn đại nhân hòa ly.”

Hôm nay vừa ngủ trưa dậy, sau khi Oản Oản dứt cho con ăn chút hoa quả, lại sai người trái một tấm thảm lên mặt đất, để thằng bé ngồi trên thảm chơi xếp gỗ, đứa bé nhỏ xíu còn chưa biết ráp lại cho khớp, chỉ biết dùng bàn tay nhỏ bé cầm lên, trái gỗ gỗ, phải đập đập, sau đó dùng cái răng mới nhú, ra sức gặm. Oản Oản cũng mặc kệ thằng bé, chỉ ngồi cạnh xem, thỉnh thoảng lấy miếng gỗ xếp thằng bé đem nhét vào miệng nhỏ ra, có điều cũng may thời này cũng không có nhiều mấy loại thuốc nhuộm gì kia, nàng cũng dạn không cho người ta quét lên gỗ.

“Thế nào?” Oản Oản ngẩng đầu nhìn Tinh Khuynh vừa mới tiến vào, thuận miệng nói, tâm tư vẫn còn trên người con trai.

Tinh Khuynh bèn đi tới, một phen bế con trai từ trên thảm lên, không để ý thằng bé nha nha kháng nghị, mãnh liệt hôn hai cái, lại dùng mặt cọ cọ, mãi đến khi con trai trầy trét nước miếng lên đầy mặt hấn, mới thỏa mãn ôm vào trong lòng, quay đầu nói với Oản Oản: “Nói là trưởng tử của Hàn gia cùng tiểu thiếp hợp mưu, dùng thuốc đem nhốt nữ nhi của Thái gia trong chính phòng đến hơn bốn năm, thị tỷ của Thái thị cũng bị canh giữ, gần đây có một nha đầu trốn thoát được, chạy về Thái gia, mới đem việc này tố giác ra. Nghe nói nữ nhân Thái thị kia lúc được đưa ra khỏi Hàn phủ, thần trí đã mờ hồ không rõ, lại còn gầy trơ xương như que củi, chỉ còn thoi thóp một hơi.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Oản Oản rướn thẳng lưng lên, nhìn Tinh Khuynh, theo như nàng biết về Tinh Khuynh, chuyện này khẳng định có đoạn sau.

Tinh Khuynh một lần nữa thả con xuống thảm, lại kêu nhũ mẫu dứt cho thằng bé ít nước, rồi mới đuổi mọi người ra ngoài, quay đầu nói với Oản Oản: “Chuyện này thật vừa khéo, vì sao Lục hoàng tử vừa được bỏ lệnh cấm, liền phát sinh chuyện này? Cho dù trước kia Thái thị bị nhốt thật, lại tình trạng không khỏe, Hàn gia cũng tuyệt đối sẽ không để cho người khác có cơ hội chạy đi mật báo, nói vậy nha đầu trốn thoát được kia, lai lịch không đơn giản.”

“Ruồi bọ chỉ bầu vào trứng thối, mặc kệ chuyện này là ai dẫn dắt ra, trưởng tử Hàn gia kia khẳng định cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, bằng không chuyện này vừa tra một cái liền tra ra được, không thể giả được. Hàn gia cũng là lão hồ đồ, để mặc cho trưởng tử đối xử với tông phụ* tương lai như vậy, chuyện này chiêu cáo khắp thiên hạ, chẳng những trở mặt với Thái quốc công, chỉ sợ trong cung, cũng không có lợi cho Hàn mỹ nhân.” Oản Oản cũng không phải chưa từng nghe đến loại chuyện này, nhớ ngày đó còn ở Tầm Hương lâu, cũng nghe nói con trai của Văn Trung Hầu sùng thiếp diệt thê, cuối cùng vợ hấn đi theo Tử hoàng tử đó thôi, nghe đâu bây giờ cũng đã sinh được hai đứa bé. Cho nên nàng cũng phải nói, chuyện này tuy trưởng tử Hàn gia kia là tên khốn kiếp, cô nương nhà họ Thái kia cũng là một đứa ngốc, cha mình là Thái quốc công, ấy thế mà bản thân mình còn có thể bị một thiếp thất bắt nạt gây khó dễ, thành ra kết cục như thế. Huống chi thời đại này cũng không phải không được hòa ly tái hôn, nàng ta lại không có con, không hề vương bận, cho là thật bị ngược đãi đi, thì cũng nên vùng ra ngoài, về nhà tái giá mới đúng.

(*tông phụ:chính thê của con trai đích tôn. Trong tương lai chính là chủ mẫu của dòng họ)

Tinh Khuynh cũng đồng ý, còn há hê vui sướng khi người gặp họa, nói: “Hiện nay Chu gia và Tiền gia có hiềm khích, Hàn gia cùng Thái gia khẳng định là muốn trở mặt, mặc dù ở mặt ngoài có đền bù ra sao, trong lòng tất nhiên cũng có chán ghét, cho nên đối với chúng ta mà nói, đều là chuyện tốt.”

Đương nhiên Oản Oản cũng nghĩ đến điều này, nhưng vẫn có chút không yên nói: “Chàng giả bệnh cũng không ít ngày rồi, hiện nay rối loạn âm ỹ như thế, tạm thời chắc không dây đến chúng ta, nhưng ngày sau thì không biết được.”

“Không sao!” Tinh Khuynh bụng chén trà lên, lòng đã có dự tính, cười nói: “Thật đến lúc đó, bệnh của ta đã tốt rồi, lại nói, có một đoạn thời gian bọn họ

đừng mong nhân rồi.”

Quả nhiên theo như lời Tinh Khuynh, chuyện chỉ mới bắt đầu ở đó, bởi vì việc này mà Hàn gia bằng mặt không bằng lòng với Thái gia. Nhưng trong cung lại bất thành linh bùng nổ, lúc trước đại vương tử của Tinh Khuynh ở trong cung trúng độc, hung thủ cư nhiên lại là Tiền lương nhân, vì thế lại có người liên tưởng đến chuyện Tinh Khuynh trúng độc, phỏng chừng cũng không thoát khỏi liên quan đến Lục hoàng tử. Dù sao chỉ cần Hoàng hậu có Thất hoàng tử không-mẹ-lại-thân-thể-không-khỏe trong tay, như vậy vị trí con trai trưởng vĩnh viễn cũng không thể trở thành vật trong túi của Lục hoàng tử, hiện nay chỉ khi Thất hoàng tử chết đi, Lục hoàng tử mới hy vọng được Hoàng hậu ngó ngàng tới.

Việc này một khi được vạch trần, Hoàng hậu liền nổi giận, trực tiếp bỏ qua Hoàng đế, chửi thẳng Lục hoàng tử “mặt thiện tâm ác”, lòng dạ ác độc, không xứng với thân là hoàng tử long tôn.

Rồi sau đó, mặc kệ Lục hoàng tử biện bạch thế nào, thỉnh tội ra sao, Hoàng đế khuyên giải cỡ nào, cũng không cho hắn được gặp lại mẹ đẻ, cuối cùng hạ chỉ, bảo hắn không có lệnh không được vào cung. Trong lúc nhất thời, quan hệ giữa Lục hoàng tử và Hoàng hậu tụt thẳng xuống điểm đóng băng, liên đới đến thái độ của phủ Thừa tướng với Tiền gia còn hơn hẳn cả lúc trước đây Lục hoàng tử bị giam lỏng.

Ngay tại lúc vì Hoàng hậu trở mặt, Lục hoàng tử muốn bù lại, thì dưới con giận dữ, Hoàng hậu giáng Tiền lương nhân xuống thành Tiền bát tử, nguyên nhân là Tiền lương nhân cư nhiên lại dám cài tài mắt vào tấm cung của Hoàng hậu, nay kẻ tai mắt bị bắt được, liền khai báo mọi thứ. Cho nên, tinh thần Lục hoàng tử càng ngày càng sa sút.

Thế nhưng, trái ngược với Lục hoàng tử tinh thần sa sút, bởi vì quan hệ thông gia với Thái gia thất bại, mà Hàn gia nhất thời trở tay không kịp, nên dần dần đẩy Bát hoàng tử lên đài. Nếu như nói trước đây Hàn gia đầu tóm nhiều thế gia lão tộc như vậy, chính là muốn kết đảng riêng. Thì Bát hoàng tử vừa đầy mười lăm tuổi được đưa ra trước đài, đó là thật muốn lôi kéo lòng người, mưu đồ ngôi vị Hoàng đế.

Cũng chính bởi vì Bát hoàng tử đi ra, mà vụ án Chấp Kim Ngô trước đó liên lụy đến tiểu cữu cữu (cậu nhỏ) của Oản Oản, trong vòng khoảng một tháng, liền nhanh chóng được giải quyết. Kết cục của Chấp Kim Ngô vẫn như trước không thay đổi: cả nhà bị sao trảm, nhưng Trung lữ lệnh, Trung lữ thừa dưới hắn lại được vô tội phóng thích, thậm chí hai tháng sau, Trung lữ lệnh còn trực tiếp tiếp nhận chức vụ Chấp Kim Ngô, tiểu cữu cữu của Oản Oản tất nhiên cũng theo đó mà thăng một cấp, trở thành Trung lữ lệnh. Như thế, coi như Oản Oản cũng có cái ăn nói với đại cữu cữu, mà tất nhiên tiểu cữu cữu cũng có quan hệ vi diệu nào đó với Tinh Khuynh.

“Hồi bẩm chủ thượng, những người lần trước kia, là do Chu Xương phái tới.”

Lúc này là buổi họp mặt thương lượng vài tháng một lần, Tinh Khuynh ngồi ở chủ vị, nghe Nghiêm Chính báo cáo, sắc mặt càng ngày càng lạnh tanh, hắn thật không ngờ, Chu Xương cư nhiên lại có lá gan lớn dám sai người lên vào phủ hoàng tử, tưởng muốn tìm hiểu hư thực về hắn. Ban đầu, hắn từ trong miệng Mặc Thiên và Giang Hoắc nói: Chu Xương muốn cùng hợp tác với Thừa tướng, giết chết mình, nâng đỡ đại vương tử trong cung lên kế vị, thì đã rất không vui rồi. Hiện tại lão già kia cư nhiên dám dùng thế lực của cữu cữu hắn mà đến thăm dò đứa cháu là hắn, quả thực là hèn hạ vô sỉ, chết không có gì đáng tiếc.

“Lão già kia thế lực không yếu, đặc biệt là đám ám vệ này, chắc hẳn đều là lúc trước cữu cữu người giao cho lão ta.” đối với sự biến hóa của thân phận của Tinh Khuynh, Mặc Thiên là không có giác ngộ nhất, cũng may Tinh Khuynh cũng không thêm để ý, hai người thế mà vẫn ở chung hòa hợp. Lại nói Mặc Thiên bỏ qua cuộc sống yên bình, đến bán mạng cho mình, ngoài miệng Tinh Khuynh không nói, nhưng trong lòng cực kỳ cảm kích.

“Không sao.” Tinh Khuynh lạnh như băng nói, cổ đờ xuống ngọn lửa trong lòng, có cái gì mà hắn chưa trải qua chứ, sự kiên nhẫn của hắn so với người khác cũng không thiếu, “Giang Hoắc, đợi sau nhiệm vụ này, người tự mình đi đến Lưỡng Giang một chuyến, đem vật đó trên tay Câu Trì về đây, nếu hắn đã khẳng khái một mực chạy theo Thừa tướng, còn cùng Chu Xương đi lôi kéo Chương Tự, thì phải làm cho tốt để còn chuẩn bị hạ tay giết chết. Chu Đại lang, người đi báo cho Quý Diện: có thể động thủ.”

Giang Hoắc và Chu Đại lang cùng chấp tay thưa vâng.

“Trương tiên sinh lần này cũng không cần phải ra ngoài, mấy ngày nay trên triều đình cực kỳ âm ỹ, sợ là rất nhiều chuẩn bị của chúng ta đều phải trước thời hạn, cũng là ta dự tính không đủ, không ngờ lão Bát còn nhỏ tuổi, thế mà cũng có tâm kế như thế.” Tinh Khuynh quay đầu nhìn Trương Hoàn vừa mới đường thương xong, nói.

Trương Hoàn tự nhiên mừng rỡ ở lại, lần trước vợ hắn thấy hắn bị thương, thiếu chút nữa khóc ngất, gần đây vẫn nên an phận một chút mới được.

“Tiên sinh vẫn nên tìm cách ổn định Chương Tự, hiểu rõ chuyện kia của Câu Trì, hắn liền không động được.” Tinh Khuynh lại nhìn đến Xảo Biện tiên sinh, dặn dò.

Xảo Biện tiên sinh gật gù đầu, hết sức vui mừng nhìn Tinh Khuynh, chỉ hơn một năm, mà vị tiểu chủ tử này của mình đã thoát thai hoán cốt rồi, chẳng những ánh mắt nhìn xa trông rộng, lại còn quyết đoán thận trọng. Chắc chắn một thời gian sau, ắt sẽ là một vị minh quân.

“Bảo Tăng Hà Tất có việc gì có thể tiếp xúc với Trung lữ lệnh Hách Nhân Nghĩa, người này có thể tin cậy.” Tinh Khuynh bỗng nhiên nhớ tới Tăng Hà Tất được thả ra ngoài âm thầm tiếp quản binh lực, nhưng lại kém hơn ở Nam Đô, làm chuyện gì cũng không tiện. Nếu tiểu cữu cữu của Oản Oản là một người thông minh, như vậy chuyện ngày sau cũng dễ xử lý hơn nhiều.

Bởi vì chuyện của Hách Nhân Nghĩa chỉ có Chu Đại lang và Nghiêm Chính biết được, cho nên những người còn lại tạm thời không rõ ràng lắm, vẫn là Tinh Khuynh giải thích liền thông suốt, mới biết được sự tình ấy thế mà trùng hợp đến vậy. Phải biết rằng, bố trí phòng vệ ở Nam Đô chủ yếu đều do Chấp Kim Ngô chấp chương, Trung lữ lệnh tương đương với phó thủ lĩnh của quân phòng thủ Nam Đô, nếu an bài tốt, tương lai hẳn thay thế Chấp Kim Ngô, đối với Tinh Khuynh mà nói thì không thể tốt hơn rồi.

“Về sau tin tức cũng không cần phải phiền toái như vậy nữa, có thể đi đến Kim Ân Bảo lâu, Thuận Phát Mễ Lương điểm, vài cửa tiệm vài cửa Chu thị cũng được. Đến lúc đó ta sẽ đưa cho các người tên và địa chỉ liên lạc.” Những chuyện này Tĩnh Khuynh cũng không giải thích, hắn không muốn cho người khác biết, đại cữu cữu cùng với thúc thúc của Oản Oản đều tham gia vào trong. Những cửa tiệm này, tuy ông chủ chân chính phía sau đều là cữu cữu hoặc thúc thúc của Oản Oản, nhưng ở mặt ngoài, đều hoặc nhiều hoặc ít, có liên quan đến Thái gia, Chu gia, có thể ngăn trở không ít chuyện cho bọn họ. Đây cũng là điều kiện tiên quyết Oản Oản nguyện ý để Tĩnh Khuynh lợi dụng.

Mọi người xem như thương lượng thỏa đáng, vài người họ phân từng nhóm đi ra ngoài, duy chỉ có Mặc Thiên là Tĩnh Khuynh để lại, hai người ngồi cùng nhau, trầm mặc một lát.

“Hắn nói nhờ ta cảm ơn người.” Mặc Thiên chợt ngửa đầu, đồ nước đã lạnh trong chén ra.

“Không dám, chỉ là tiện tay mà thôi, huống chi Tôn lão với hắn cũng không phải là chỗ không quen biết.” Tĩnh Khuynh do dự một lát, liền hỏi: “Nữ nhân kia quả thật không tốt sao?”

Mặc Thiên thờ dài, sắc mặt cũng không tốt, một tay xoay xoay chiếc chén rỗng, nặng nề nói: “Vẫn chưa tỉnh, Tôn lão nói, có khả năng cả đời cứ như vậy, cũng có khả năng nói không chừng một ngày kia sẽ biến mất.”

“Trục Yên hắn...” Tĩnh Khuynh biết có hỏi cũng vô ích, nếu nữ nhân kia không tốt, nhất định hắn cũng sẽ không tốt, trước kia chưa từng hiểu rõ, nhưng hiện nay, hắn có Oản Oản, có con trai, nên đã hiểu hết, đặt mình trong hoàn cảnh của hắn, nếu Oản Oản bị trọng thương, lại còn hôn mê đến nay, hắn phỏng chừng đã sớm điên rồi, nói không chừng cùng Oản Oản đi tìm chết, cũng làm được.

Tất nhiên Mặc Thiên cũng hiểu Tĩnh Khuynh, một phen vỗ vai Tĩnh Khuynh, xem như an ủi, nói: “Chỉ cần không tới ngày đó, hắn tất nhiên là tốt, người cũng đừng buồn lo vô có.”

Tĩnh Khuynh rũ mắt xuống, không tiếp lời hắn, ngược lại nói: “Chuyện này, đừng cho Oản Oản biết, coi như... coi như không có tin tức của Trục Yên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Không ai ngờ được, trong ngày hè nắng chói chang mà lại có một tiếng sấm khiến người kinh hãi đến thế. Ngay cả Tĩnh Khuynh vẫn luôn đang an bài sắp xếp, trong nháy mắt đầu óc cũng bối rối, Oản Oản thì càng không ngờ được sự tình lại phát triển đến mức này, Bát hoàng tử đột nhiên phát bệnh nặng đã hoẵng* rồi.

(*hoẵng: thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoẵng.)

Kỳ thực, mới đầu Bát hoàng tử cũng chỉ bị nhiễm phong hàn, rồi sau đó không biết tại sao lại càng nghiêm trọng. Hàn mỹ nhân tìm không biết bao nhiêu thái y. Vậy mà mắt thấy Bát hoàng tử gầy yếu hẳn đi, sau đó từ từ suy yếu, cho đến ở một buổi trưa ngày nào đó, chết tại tẩm cung Hàn mỹ nhân, lúc chết vừa mới mười lăm tuổi, ngay cả chính phu nhân cũng chưa lấy, càng đừng nói tới xuất cung khai phủ.

Bát hoàng tử chết, đối với Hàn gia mà nói, có thể tưởng tượng được là đã kích lớn cỡ nào. Hàn mỹ nhân vốn cũng từng mất một đứa con trai, hiện nay ngay cả hy vọng cuối cùng cũng không còn. Một thời gian trước, bà ta còn đang hả hê vui sướng khi người gặp họa, nhìn Lục hoàng tử cùng Hoàng hậu trở mặt, chỉ có thể lui ở trong phủ không đạt được gì, còn khiến cho Hàn gia ở trên triều đình chiếm được không ít lợi thế, ngay cả rất nhiều đại thần trong triều cũng bắt đầu từ từ dao động, thái bình trong lòng cũng dần hướng về phía Bát hoàng tử còn đương tuổi thanh xuân hăng hái. Lại thấy Thất hoàng tử đang chết dở sống dở treo mạng nằm liệt trong phủ hoàng tử, từ lâu đã không người thăm hỏi, thậm chí ngay cả con trai cũng đã đưa qua cho Hoàng hậu, nói không chừng ngày nào đó Thừa tướng liền chuẩn bị “bỏ cha giữ con”.

Nhưng đặc ý không được vài ngày, bầu trời liền sụp đổ, trong nháy mắt Hàn mỹ nhân cùng Hàn phủ dường như liền suy sụp, lại thêm bào thai của Hàn lương nhân khó giữ, thời gian trước còn đẻ non một vị công chúa, thân thể càng không tốt. Bát hoàng tử chết liền giống như họa vô đơn chí (tai họa không đến một lần), đánh cho Hàn gia không còn sức chống đỡ, phỏng chừng ngay cả địa vị vốn có cũng không bảo trụ được.

“Cư nhiên thế mà đã chết.” Oản Oản nằm trên giường, nhìn đỉnh màn, không nhìn được lắm lắm.

“Ta cũng cho rằng, trước mắt hắn sẽ là đối thủ mạnh nhất của lão Lục, ít nhất có thể giằng co được một khoảng thời gian, cũng có thể kiềm chế được Thừa tướng. Nào ngờ...” Tĩnh Khuynh lắc đầu, kế hoạch ban đầu gần như đều bỏ đi, ngày mai hắn phải tìm Xảo Biện tiên sinh bố trí lại một lần nữa mới được.

Oản Oản nghiêng người qua, ôm lấy cánh tay Tĩnh Khuynh, thờ dài: “Vẫn còn rất trẻ, hơn nữa Hàn mỹ nhân là một nữ nhân cường thế như vậy, sợ cũng

đã bảo hộ quá mức, dù đứa nhỏ có thông tuệ đến thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ, như vậy việc “mua bán tùy tiện” này vội vàng đổ lên đằng trước, đã quá nóng vội rồi.”

Thật ra, Tinh Khuynh vẫn chưa gặp qua hai người gọi là huynh đệ này, hẳn vẫn luôn giả bệnh, vẫn luôn nhẫn nại vui trong hậu viện nơi chính phòng này, chẳng những chưa từng gặp huynh đệ, mà ngay cả Hoàng hậu Thừa tướng cũng chưa. Hẳn chỉ mới tiếp xúc với thái y và thái giám, cung nữ, cùng với các quản gia của đại thần phái tới. Về phần tính tình của mỗi huynh đệ, Thừa tướng đa mưu túc trí, Hoàng hậu tàn nhẫn ngu xuẩn, đều là Xảo Biện tiên sinh cùng phụ tá khác giảng thuật cho hẳn nghe.

Đương nhiên, lập trường bất đồng, trong lời báo lại của đám phụ tá khó tránh khỏi có chênh lệch chút ít. Nhưng vị này Bát đệ này của hẳn, ngay cả Xảo Biện tiên sinh cũng khen ngợi qua là hiền tài. Tuổi không lớn, chẳng những đọc thuộc sử thi kinh văn, mà còn đã từng đọc qua rất nhiều sách, đặc biệt rất có hứng thú với thủy lợi nghề nông. Còn nhớ rõ lúc đó tiên sinh có nói, nếu ngày sau hẳn có thể vững vàng ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, như vậy vị Bát đệ này chính là hiền thần tốt nhất. Chẳng những hẳn có thể giúp mình quản lý chính sự, còn có thể làm chút chuyện thực tế vì quốc gia vì dân chúng. Hơn nữa thân phận Bát đệ cao quý, ngày sau cho dù làm Tuần Sát sứ, cũng có thể chắn trụ quan viên một phương. Chỉ tiếc... trời cao đồ kỵ anh tài.

“Chuyện này không đơn giản.” Tiếc thì tiếc thế thôi, Tinh Khuynh còn chưa đến mức thương cảm vì một người chưa từng gặp mặt. Ngược lại thông qua việc này, hẳn càng nhìn ra manh mối phía sau, “Lục hoàng tử vừa bị giáo huấn, Bát hoàng tử liền chết, điều này khiến người khác có hai loại ý tưởng. Một là Lục hoàng tử không nhìn nổi Bát hoàng tử chính thức tham chính, ngầm hạ sát thủ, dù sao hẳn cũng không phải không có tiền án; hai là Thái gia trở mặt cùng Hàn gia, có khả năng vì chuyện lúc trước mà đầu nhập vào Thừa tướng, dù sao Hàn gia còn chưa kịp bố trí phòng vệ với Thái gia. Mà bắt đầu từ chuyện Tiền gia gặp chuyện không may, đến chuyện Thái gia Hàn gia trở mặt sau này, Thừa tướng vẫn không hề ra mặt, hơn nữa trong khoảng thời gian này trong hoàng cung vẫn luôn có lời đồn, nói là chuyện lúc trước Thái lương nhân sinh non, có bóng dáng của Hàn gia, bên cạnh đó, Thừa tướng càng tách mình ra ngoài.”

“Cho nên nói, chuyện liên tiếp xảy ra như vậy, rất có khả năng là Thừa tướng ở giữa gây trở ngại?” Oản Oản kinh ngạc ngẩng đầu, mặc dù nàng sống mấy đời, nhưng dù sao cũng đều là ở trong chốn yên hoa ngõ hẻm, có từng trải thế nào, bất quá cũng chỉ là một nữ tử khuê các, huống chi ở mỗi kiếp nàng đều chết sớm, còn chưa đến được cảnh giới ‘duyet tấn thiên hạ’. (nhìn rõ hết thiên hạ)

Tinh Khuynh vươn tay ôm trọn Oản Oản, cảm thấy lên trán nàng, đầu tiên là vô cùng thân thiết cọ cọ, rồi sau đó nói tiếp: “Những chuyện này, có bóng dáng Thừa tướng, có bóng dáng ta, nhưng chủ yếu là, Tiền gia cùng Hàn gia xác thực có chuyện. Nếu không phải chính bọn họ không làm chuyện hồ thẹn, người khác cũng không dễ dàng bắt được nhược điểm gì. Chỉ trách, bọn họ quá tham rồi...”

Oản Oản nhớ lại ngày ấy ở trong điện của Hoàng hậu, nhìn thấy hai vị hoàng tử, lúc này một vị bị Hoàng hậu vứt bỏ, một vị vẫn là thiếu niên thanh xuân, liền đã hồn về cửu thiên, không khỏi lo lắng ôm lấy Tinh Khuynh nói: “Vậy là muốn đẩy chàng ra a...”

Tinh Khuynh người ôm chặt lấy Oản Oản, nhìn ánh nến lay động trên màn, không nói gì...

***

Đám tang của Bát hoàng tử tổ chức rất long trọng, vì Bát hoàng tử đang ở trong cung, vẫn chưa khai phủ, cho nên Oản Oản cũng mang theo Mệnh thị vào hoàng cung phúng viếng, thuận tiện cũng đi gặp vị mà Tinh Khuynh có ý dặn dò phải giao hảo: Tăng bát tử, mẹ đẻ của Tứ hoàng tử.

Một đường ngồi xe ngựa, tâm tình Oản Oản cũng có chút sa sút, thoáng vén rèm cửa sổ lên, nghĩ đến lần trước lúc vào cung, chiếc xe ngựa Tiền gia kia uy phong cỡ nào, ngay cả mặt mũi của nàng là thứ phụ nhân của hoàng tử mà cũng dám đánh. Nhưng hôm nay thì sao? Lục hoàng tử suy thoái, Tiền gia bị đá kích hơn phân nửa, Tiền lương nhân biến thành Tiền bát tử, thậm chí không bằng cả Hàn lương nhân chỉ sinh được công chúa. Nhưng Hàn gia so với Tiền gia thì thế nào, tuy rằng còn ở tại vị trí, nhưng lại không còn chỗ dựa duy nhất, có lẽ tương lai Lục hoàng tử một lần nữa nổi dậy, Tiền gia còn có thể dựa vào, nhưng cho dù Hàn gia hiện tại có sinh thêm một hoàng tử nữa cũng không còn kịp.

Oản Oản buông màn, cúi đầu nhìn đĩa hoa quả khô đặt trên bàn con, trong đó có một loại mà con trai thích lắm nhất, thân thể mềm mại nhỏ nhỏ của thắng bẻ, thích nhất là bỏ tới bỏ lui trên thềm, sau đó bỏ đến bên cạnh nàng, ngẩng đầu, tròn xoe đôi mắt thật to thật đen, khỏe miệng hồng hồng non mịn nhếch lên, cười đến ngây ngô, bàn tay nhỏ bé quơ loạn xạ, muốn nàng dứt cho nó một quả khô. Quả khô vô cùng ít nước ngọt mềm mại, là những quả táo phơi nắng thành, mỗi lần được ăn, thắng bẻ đều ăn đến dính đầy mặt, nhưng nó lại có tình không thích cho người khác rửa mặt, tắm cho nó, nó liền bày ra vẻ mặt chực khóc, thoạt nhìn rất đáng thương, khiến lòng nàng liền nhũn ra.

Nhất định Tinh Khuynh sẽ khiến cho một nhà họ đều an bình, Oản Oản thầm nghĩ, thế giới này biến hóa quá lớn, chỉ hơi chút sơ ý liền không còn đường quay đầu. Lúc ban đầu, nàng vốn không hề sợ hãi, bởi vì nàng chỉ có hẳn, mà hẳn cũng chỉ có nàng, dù trên đường đến hoàng tuyền, hai người cũng có thể nắm tay nhau. Nhưng hôm nay thì sao? Con trai còn nhỏ như vậy, làm sao nàng có thể cam lòng cho được...

Tâm tình càng nặng nề, Oản Oản không cần giả vờ cũng khiến người khác thấy tâm trạng nàng không tốt. Vào tới hậu cung, liền mang theo Mệnh thị đi theo cung nữ tiến vào thiên điện tâm cung của Hoàng hậu. Lúc này còn sớm, nhưng đã có không ít thân quyến của quan gia, thậm chí ngay cả lão mẫu thân của Thái quốc công – Tướng lão thái quân cũng đã đến, nghe nói năm nay cũng đã tám mươi tuổi, nhưng nom vẫn còn khỏe mạnh như trước. Lúc Oản Oản đi vào, bà ta còn đang nhẹ nhàng nói chuyện với con dâu là Triệu phu nhân ở bên cạnh.

Nhà Thái quốc công cũng thật kỳ lạ, tuy bọn họ thân là thế gia lão tộc, có gần mấy trăm năm lịch sử, nhưng bất luận là đích tử hay thứ tử, rất ít ai lấy cô nương nhà cao cửa rộng làm vợ, đều thích cưới nữ tử nhà giàu mới nổi hoặc gia đình thư hương, tính tình tương mạo đều tốt. Nam tử Thái gia cũng không dựa vào nữ tử và nhà vợ, bọn họ càng tin tưởng vào tài hoa và công trạng của bản thân, cũng càng tin tưởng vào phẩm tính tốt của nàng dâu, có thể dẫn dắt con cháu, kéo dài hậu duệ. Hiên nhiên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà đến nay Thái gia vẫn không sụp đổ.

Oản Oản đáp lễ với vài vị thân quyến đứng dậy hành lễ với nàng, hiện tại vị trí của nàng rất kỳ diệu. Bảo thứ phu nhân từng bị người xem thường, nay vì Lục hoàng tử tạm thời thất thế, Bát hoàng tử luân lạc, mà bắt đầu trở nên có chút tôn quý. Dù sao hiện tại Hoàng hậu đang nắm trong tay con trai của

Thất hoàng tử, trước không nói Thừa tướng có khả năng ‘bỏ cha giữ con’ hay không, mà chỉ cần Thất hoàng tử còn chưa chết, vẫn còn là con trai của Hoàng đế, lại không bị chán ghét vứt bỏ, thì sẽ không thể không một lần nữa lọt vào mắt mọi người.

Oản Oản đi đến trước mặt Tường lão thái quân hành lễ một cái, rồi lại thi lễ với phu nhân quốc công. Họ lớn tuổi, địa vị lại cao hơn nàng, tuy bản thân chiếm vị trí thứ phu nhân của hoàng tử, nhưng dù sao Thất hoàng tử không tham chính, cho dù có phong hào, nhưng bên ngoài cũng là bộ dạng nửa sống nửa chết, tạm thời nàng vẫn chưa có vốn liếng để tùy tiện.

“Nhanh nhanh đứng lên! Làm tổn thọ lão bà này mất.” Tường lão thái quân liền nhắc tay lên, vội vàng nói, Triệu phu nhân vội đi tới giữ chặt tay Oản Oản.

Oản Oản trong lòng âm thầm bĩu môi, nói thật dễ nghe, lẽ đã hành xong đầy đủ rồi mới nói lời này, nói vậy Thái gia cũng không xem trọng Thất hoàng tử Tĩnh Khuynh.

“Ngài và Triệu phu nhân đều là trường bối, nào có tiểu bối nào không hành lễ với trường bối chứ?” Oản Oản cười khề, lặng lẽ rút tay về, một thân y phục sắc trắng lại làm tăng thêm hai phần nhan sắc. Nàng vốn còn trẻ, sinh con xong lại khôi phục tốt, khiến diện mạo vốn tinh thuần, chẳng những thấm đượm vẻ quyền rũ thành thực của nữ tử, còn trộn lẫn nét thủy mị mà người mẫu thân bình thường nên có. Nhắc tới thì dường như phức tạp đấy, nhưng khí chất đó thật sự đã thu hút ánh mắt người khác.

“Người đưa nhò này cũng thật đa lễ.” Tường lão thái quân không lên tiếng, ngược lại Triệu phu nhân lại ra về trường bối, khiến Oản Oản thầm chế giễu.

Đội Oản Oản hành lễ xong với vài vị trường bối của hoàng thất, những người còn lại trong phòng cũng đi lên hành lễ với Oản Oản. Đối với các nàng, Oản Oản cũng làm ra bộ dáng, hiện tại nàng không muốn chọc phiền toái cho Tĩnh Khuynh, nhưng thân phận của nàng ở đây, yếu ớt cũng không phải một ngày rồi, tất nhiên nàng không hiền lành mà cho miễn lễ. Còn lại những vị thân quyến của đại thần kia, lúc này đều đang ở giai đoạn đứng nhìn, đầu sao dù chỉ có Thất hoàng tử có hy vọng, nhưng không phải hẳn bị bệnh sao, nếu ngày nào đó chết đi, vị Bảo thứ phu nhân này cũng không có gì đáng để nịnh bợ.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Ngay lúc Oản Oản vừa mới ngồi xuống, tấm màn ở thiên điện lại được vén lên, vì ánh mắt bên ngoài có hơi mạnh mẽ, Oản Oản khẽ nheo mắt, đến khi nhìn thấy rõ người tới là ai, không nhịn được quay đầu, trong lòng hừ lạnh.

“Xin thỉnh an thứ phu nhân.”

Thái độ này cũng thật là lạ, Oản Oản tinh tế quan sát, mặc dù Vương thị này có chút tâm cơ nhưng vẫn rất tự cao. Cho dù là nàng có phong hào thứ phu nhân, khi tiến vào cũng phải thỉnh an hai vị phu nhân Thái gia. Nhưng Vương thị tiến vào, cư nhiên lại chỉ gật đầu một cái liền quay mặt đi, đón nhận một đám tiểu nhân bên cạnh a dua nịnh nọt. Lá gan không nhỏ, nếu không phải quá ngu xuẩn, ngay cả có chỗ dựa vào thì cũng chỉ có thể. Trước đây Thái gia đều đứng bên phe Hân gia, chắc hẳn cũng náo loạn ồn ào với Thừa tướng, hiện nay Bát hoàng tử không còn, Thái gia cũng không còn hy vọng, Vương thị tất nhiên không cần nể mặt mũi Thái gia. Nhưng, đi loanh quanh một vòng còn chưa tới hành lễ nàng, rõ ràng đây là muốn đánh vào mặt nàng mà, cũng quá lắm rồi...

“Vương thị.” Oản Oản uống một ngụm nước, khóe mắt liếc nhìn Vương thị, không vui không giận kêu.

Vương thị quay đầu nhìn qua, vừa thấy là Bảo thứ phu nhân, lại nhìn bộ dáng nàng ta nhàn nhã đang ngồi đó, tâm tình tốt vừa được người khác rào đón liền biến mất hoàn toàn. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng không nên phát tác, đành phải đi qua đứng trước mặt Oản Oản.

“Thế nào? Nhiều ngày không gặp, Vương thị ngời được ở trong cung cho nên ngay cả quy củ cũng không có sao?” Oản Oản mấp máy đôi môi ướt át, cười như không cười nhìn Vương thị, ánh mắt sắc bén hỏi.

“Xin thỉnh an Bảo thứ phu nhân.” Vương thị khề cắn môi, mấy ngày nay nàng thật sự sống rất tốt. Bởi vì chuyện Lục hoàng tử hạ độc con trai, mà Hoàng hậu cực kỳ nổi giận, hiện nay Lục hoàng tử bị cấm cửa không được vào cung, Bát hoàng tử lại chết, lúc này mắt thấy những ngày an nhàn của mình đã tới rồi. Hơn nữa gần đây thái độ của đám mệnh phụ đến thỉnh an Hoàng hậu đối với nàng càng ngày càng nịnh bợ hơn. Nàng gần như đã quên mất, bản thân chỉ là một thứ phu nhân của hoàng tử, chứ không phải là mẹ đẻ của Hoàng đế kế nhiệm. Nhưng mà, hôm nay vừa mới tiến vào, cư nhiên đã bị a nữ nhân này hắt một chậu nước lạnh lên đầu, làm sao nàng không hận? Nói không chừng, đám nữ nhân ngày thường hay lấy lòng nàng kia, trong lòng chắc là đang cười nhạo nàng.

“Ừm, dạo này đại vương tử thế nào?” Oản Oản nhìn bộ dáng hận không thể lập tức rời đi của nàng ta, liền cố tình không cho nàng ra rồi đi, nàng muốn nói cho Vương thị biết, bất luận nàng ta có thể bay nhảy đến chỗ nào, nàng ta cũng là thứ phu nhân của phủ hoàng tử, ở trước mặt nàng, cũng phải nghe giáo huấn, phải cúi đầu, chớ vọng tưởng trèo lên được gốc đại thụ Hoàng hậu kia, liền không xem phủ hoàng tử ra gì, không để ý đến thể diện của Tĩnh

Khuynh.

Bàn tay Vương thị giấu trong tay áo, nắm chặt khăn tay, run rẩy một lúc, cuối cùng vẫn bình ổn lại hô hấp, cúi đầu nói: “Nhờ phúc của Bảo thứ phu nhân, thân thể đại vương tử đã tốt rồi ạ.”

“Ừm, sau này nhớ tỉnh táo một chút, Thất lang rất lo lắng đấy.” Oản Oản ngồi ngay ngắn, ngay cả một cái liếc mắt cũng không bỏ thí cho Vương thị, chỉ nói chuyện với thần thái động tác ngữ khí có mười phần cao cao tại thượng, lại còn như càng thân thiết hơn với Thất hoàng tử. Những điều này đều là nguyên nhân khiến Vương thị gần như bùng nổ.

“Vâng.” Vương thị cảm thấy mình đã không kiềm chế nổi nữa, nhưng hôm nay là một ngày lớn, nàng thật sự không thể chống đối Bảo thứ phu nhân, dù sao ả ta cũng đại biểu cho phủ Thất hoàng tử mà đến. Nếu mình chọc vào ả ta, không nói Thất hoàng tử sẽ như thế nào, mà ngay cả Hoàng hậu cũng sẽ làm mặt lạnh với nàng.

Oản Oản cảm thấy ‘lửa cháy đã vừa rồi’, liền vẫy vẫy tay như đuổi ruồi bọ: “Ừm, lui xuống đi.”

Vương thị quay đầu bước đi, cũng không nhận ra là trên tay đã bấm ra vài vết máu. Khóe mắt nàng quét qua những nữ nhân vừa rồi còn cười lấy lòng mình, bây giờ đều tùm lại một chỗ như đang trò chuyện đề tài gì đó, nhưng ánh mắt kia lại thường xuyên dừng trên người nàng. Càng nghĩ càng giận, Vương thị đi đến một góc ngồi xuống, từ một nơi bí mật gần đó gặt gao trừng mắt nhìn Oản Oản, lại dùng ánh mắt âm u nhìn đến Mạnh thị giống như làm nền ngồi sau lưng Oản Oản.

Một đoạn nhạc đệm nhỏ này rất nhanh đã bị vài vị bát tử thất tử của hậu cung tiến vào mà gạt qua. Lần phúng viếng này, đám cung phi có địa vị cao đều đến chính điện của Hàn mỹ nhân, mà bát tử thất tử chỉ có thể tiến vào thiên điện cùng chờ với đám mệnh phụ, về phần vài vị thiếu sử gì đó, ngay cả cửa điện của mình còn không được đi ra.

Tuy Bát hoàng tử là hoàng tử, nhưng tuổi không lớn, lại chưa cưới vợ, cho nên nhiều lắm chỉ dựa theo nghi thức an táng của hoàng tử làm trang trọng thêm vài phần, cung phi và mệnh phụ phần lớn là trường bối, cũng không cần quỳ xuống, hành lễ trước quan tài cũng không sao.

Oản Oản đứng ở vị trí thoái lui về phía sau, bên cạnh nàng chính là mẹ đẻ của Tứ hoàng tử – Tăng bát tử, tuy cách lần gặp mặt trước đã vài tháng, nhưng nàng và Tăng bát tử cũng không xa lạ. Oản Oản từng lấy cớ cảm kích Tăng bát tử giới thiệu thái y, mà lên tặng vài thứ đến Tăng bát tử, cũng không phải đồ quý giá gì, nhưng lại thập phần hữu dụng. Tuy Tăng bát tử ở trong cung cũng xem như là nữ nhân của Hoàng đế, nhưng con trai đã đến đất phong không có đây, người lại ‘hoa tàn ít bướm’ đã sớm không được sủng ái. Cho nên đám nô tài trong quân nội vụ hoàng môn kia tự nhiên sẽ ‘tâng bốc kẻ cao, giẫm đạp người thấp’, chỉ có thể nhẫn nhịn gộp nhặt mà sống qua ngày.

Trước điện có một nam nhân mặc đạo phục, miệng lầm lẩm, Oản Oản chỉ biết đây là đang chiêu hồn, cũng là bước đầu tiên của tang lễ ở nơi này. Làm biếng nhìn hân ‘trên chạy dưới nhảy’, vì không để cho mình nhìn quá nổi bật trong đám nữ nhân đang khóc lóc này, Oản Oản dùng khăn che khóe mắt. Lại từ khe hở của những người đứng trước mà nhìn Hàn mỹ nhân đang ôm quan tài khóc chết đi sống lại. Oản Oản cũng không thấy dễ chịu mấy, dù sao tận tâm tận lực như vậy, dọn sạch tâm huyết mới nuôi dưỡng đến mười lăm tuổi. Nay ngay cả một hậu thế cũng chưa để lại liên ra đi như vậy. Đây quả thực chính là đang khoét lấy trái tim của người làm mẹ rồi. Mặc dù người mẹ này đối xử với người ngoài có nham hiểm ác độc đến đâu, nhưng đối với con trai, cũng là dịu dàng đủ loại, thậm chí còn vượt qua cả trượng phu. Lại nhớ tới đứa bé nhỏ nhỏ như viên thịt tròn tròn hồng hồng kia, từ từ học ngồi, từ từ học đi, dần dần đứng lên bước đi, khuôn mặt kia mang theo nụ cười ngây ngô, đôi mắt nhỏ trốn tránh khi làm chuyện xấu, ngữ khí kiêu ngạo rực rỡ khi được phu tử khích lệ kia...

Tất cả... tất cả mọi thứ... Oản Oản cảm thấy, khóe mắt của mình cũng thật ẩm ướt...

“Con ơi! Con bảo mẹ phải sống thế nào đây!”

Mỗi một tiếng kêu khóc thê lương, làm cho tiếng khóc trong điện hoặc thực hoặc giả, Oản Oản thấy tay chân lạnh lẽo, nơi này khiến nàng không thờ nổi. Cũng may lại một lát sau, ngoài cửa vang lên một tiếng gõ trống, tiếp theo là nhạc nhân ở hoàng môn tấu lên nhạc phúng điệu. Oản Oản cùng với đám mệnh phụ đều yên lặng tự xếp hàng qua một bên.

Đầu tiên là mười sáu tên thái giám của hoàng môn tiến vào, nâng quan tài dậy đi ra bên ngoài. Hàn mỹ nhân thấy thế, gần như phát điên đi theo phía sau, búi tóc lệch vốn không đeo trâm cài đã rơi là tả, giống như một bà điên bước chân thất tha thất thểu khóc, nếu không có nha đầu đỡ bên người, sợ là đã sớm ngã trên mặt đất. Thế nhưng, lúc này lại không có một người tiến lên khuyên giải an ủi. Bát hoàng tử chết, đối với người của Hàn gia mà nói, là tuyệt vọng, đối với những triều thần khác mà nói, chính là bỏ đi. Hàn gia thế nào cũng sẽ suy sụp.

Từng đợt chiêng trống truyền đến, hai trăm người nữ quan sử ở phía trước xướng bài ca phúng điệu, Oản Oản cùng với đám mệnh phụ phu nhân còn lại chỉ đi theo đến cửa điện Khải Minh là không được đi theo nữa. Một đường còn lại, chính là đại thần cùng với những hoàng tử còn lại đi theo, nhưng vì không phải Hoàng đế băng hà, cho nên không cần phải đưa ra Nam Đô, chỉ đưa đến cửa Trọng Lăng là có thể trở về.

Oản Oản nhìn Hàn mỹ nhân đang bấu víu lên cánh cửa chính của Khải Minh điện, không biết sao lại có chút đồng tình, tuy bà ta vẫn luôn ở trong cung điều vô dương oai nhiều năm như vậy. Nhớ ngày nào đó còn cùng liên thủ với Hoàng hậu, hại chết mẫu thân Tĩnh Khuynh. Nhưng nay bà ta phải ‘kẻ đầu bạc đưa tiền đầu xanh’, Hàn gia cũng bởi vậy mà có thể không gượng dậy nổi, tin là bà ta cũng không bao giờ ngờ được sẽ có ngày hôm nay. Nhưng, cái người nên an ủi bà ta đâu? Nam nhân từng vì che chở bà ta mà giết chết mẫu thân Tĩnh Khuynh đâu? Chắc là bà ta cũng sẽ hận đi. Nam nhân hèn yếu, không bao giờ chịu gánh vác trách nhiệm kia, thế mà ở tang lễ của con trai mình, cũng không lộ mặt. Mặc dù người bên ngoài đều nói Hoàng đế vì Bát hoàng tử chết mà tâm thần chấn động, đau thương quá độ, thậm chí còn tận tay viết điệu văn cho con, khiến đám văn nhân nước Khôi rung động. Nhưng vậy thì thế nào, chắc chắn lúc này Hàn mỹ nhân, căn bản không nhớ đến việc thương thức nam nhân của mình tài hoa cỡ nào, ngược lại càng hy vọng hân có thể ở cạnh an ủi bà ta.

Oản Oản xoay người, không muốn nhìn tiếp nữ nhân đáng giận lại đáng thương kia, lại tránh đi ánh mắt chán ghét của Vương thị, những nữ nhân này đến tột cùng là muốn cái gì, chỉ sợ ngay cả bản thân các nàng cũng không biết.

“Bát tử vẫn nên trở về đi, hôm nay xem chừng là trời sắp đổ mưa.” Oản Oản đi đến trước mặt Tăng bát tử nói. Chuyện Bát hoàng tử chết, nữ nhân có địa vị cao ở hậu cung xem ra không đoái hoài quan tâm chút nào, trừ bỏ ban đầu lộ diện một chút, vẩy chút nước tiểu mèo ra, ngay cả khóc nức nở cũng không buồn làm. Hoàng hậu lại cáo ốm không tới, càng miễn bàn đến Thái phu nhân vẫn luôn không xuất hiện. Trước mắt cũng chỉ là những nữ nhân có địa vị thấp này, còn có những mệnh phụ không thể không lưu lại như nàng.

“Aizz...” Tăng bát tử nhìn Hàn mỹ nhân khóc chết đi sống lại, thờ dài, địa vị của bà rất thấp, tất nhiên không tiện tiến lên khuyên giải, nên cũng gật đầu, theo Oản Oản cùng đi đến thiên điện.

Oản Oản cùng Tăng bát tử đi trên hành lang gấp khúc, lại nhìn nhìn Mạnh thị phía sau một chút, liền nói: “Người quay lại trước đi, bảo Từ Hộ chuẩn bị một chút, chúng ta nên trở về phủ rồi.”

Mạnh thị vẫn luôn nhỏ bé trong suốt, đầu tiên là sững sốt, ngẩng đầu hỏi: “Không cần bái kiến vài vị phu nhân sao ạ?”

Oản Oản lắc đầu, những nữ nhân kia mỗi người đều có lý do không đến, mình cần gì dâng bản thân lên làm vũ khí cho người ta lợi dụng.

Trong nháy mắt, Mạnh thị liền vỡ lẽ, đây là Bảo thứ phu nhân muốn mình lui ra, liền vội cúi người hành lễ nói: “Vâng, tỳ thiếp liền đi ngay.”

Oản Oản thấy Mạnh thị càng đi càng xa, nhìn đoạn đường nàng ta chọn đi sẽ không gặp phiền toái gì, liền cũng thương thức Mạnh thị biết điều lại hiểu rõ tình hình, hơn nữa nàng ta ở trong phủ cũng không gây sóng gió gì, lại còn có mắt nhìn người, ngày ngày chỉ ở lý trong phòng chăm con, căn bản không đi loanh quanh đến ngoài chính phòng, cũng không có ý đồ muốn gặp Tinh Khuyển. Đây đúng là rất vừa ý nàng và Tinh Khuyển, nhưng không biết rốt cục là có phải giả vờ hay không, còn phải quan sát thêm một thời gian.

“Gần đây khí trời nóng bức, lại có hơi ẩm thấp, bát tử nên chú ý thân thể.” Oản Oản từ trong lòng lấy ra một mảnh khăn lau mồ hôi, quan tâm nói.

“Thứ phu nhân cũng thế, tuy tuổi trẻ, nhưng đừng tham mát quá.” Chung quy, Tăng bát tử cũng là một người có cảnh giác, nhưng đồng thời lòng dạ lại rất mềm, trong khoảng thời gian này Oản Oản là người mới tới, nhưng cũng quan tâm cho bà không ít, bà cũng ghi lòng tạc dạ, nhưng đồng thời cũng nghi ngờ trong lòng.

Oản Oản thấy bà ta không muốn nhiều lời, cũng sợ có người đến, cho nên nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một phong thư dán kín, nhét vào cổ tay áo của Tăng bát tử.

“Đây là...” Tăng bát tử muốn lấy thư ra, lại bị Oản Oản một phen đè lại.

“Tư ca là một người hiểu thuận.” Một câu nói, sắc mặt Tăng bát tử đột biến, rồi sau đó bàn tay run run, cuối cùng không lấy ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Trở lại phủ hoàng tử là lúc sắp lên đèn, Oản Oản cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều cực kỳ mệt mỏi, tiến vào nội thất, bảo bọn nha đầu thay quần áo tháo tóc cho nàng, lại đuổi Từ Hộ cũng đi xuống nghỉ ngơi. Tuy Tảo Diệp là người mới, nhưng nàng ta biết y thuật, lại rất cẩn thận tỉ mỉ, trước khi Oản Oản sắp về, đã nấu sẵn một nồi canh hồi khí, chờ Oản Oản rửa mặt chải đầu xong là bùng lên.

Oản Oản vốn đã khát khô, vài ngụm đã hưởng hết chén canh ấm vào bụng, chờ thông thả lại sức, mới nhớ kêu nhũ mẫu bế con tới. Thăng bé bây giờ còn chưa biết nói, chỉ thỉnh thoảng bập bẹ vài từ nghe không hiểu, lại phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên kia, trong phút chốc liền quét sạch mệt mỏi của Oản Oản, chỉ cảm thấy ôm con trai, làm sao cũng đều thỏa mãn.

“Mệt mỏi sao!?” như vừa mới từ bên ngoài trở về, Tinh Khuyển đề Phúc Thọ thay áo khoác ngoài cho hần vạt trên cây treo đồ, xoay người vòng qua bình phong bước lên sạp, thấy Oản Oản ôm con hôn từng chút từng chút, cũng không nhịn được nở nụ cười.

“Đừng lâu như vậy, xiêm y vừa nặng lại dày, thiếu chút nữa nóng chết.” Oản Oản nhét con vào lòng trượng phu, phát tay cho đám nhũ mẫu nha đầu thái giám đều lui ra ngoài.

Tinh Khuyển vui vẻ ôm con bồi dưỡng tình cảm, bây giờ thăng bé đặc biệt thích bắt này bắt nọ, lại thường chảy nước dãi. Vì thế phổi sức với y phục trên người Tinh Khuyển xem như là hồng luôn rồi, không phải là dính nước dãi hay nước trái cây thức ăn gì đó, mà do phổi sức đeo bên hông bị giật ra lung tung, cứ hết lần này đến lần khác giật ra, thiếu chút nữa làm đứt tay thăng bé, khiến Oản Oản đau lòng không ít ngày. Cho nên về sau chỉ cần con muốn bắt, Tinh Khuyển liền chủ động gỡ xuống, nhét vào trong tay con trai, đỡ cho thăng bé phải vất vả.

“Nữ nhân kia thế nào rồi?”

Oản Oản mờ mịt một trận, thở dài: “Như sắp phát điên vậy, hy vọng duy nhất không còn, Hàn gia phỏng chừng cũng sắp đổ.”

Tĩnh Khuynh ôm chặt con, ngắm con cầm ngọc bội nhét vào miệng cắn, đáy mắt hần vốn trào lên màu đỏ sậm lại dịu xuống.

Oản Oản ở bên cạnh làm sao không cảm nhận được Tĩnh Khuynh khát máu và sung sướng, tuy Bát hoàng tử chết không phải do Tĩnh Khuynh xúi giục, nhưng tuyệt đối không thể thiếu hần ở trong đó tác động, hần không nói, bất quá đề năng không lo lắng thôi. Kỳ thực, bất luận bình thường Tĩnh Khuynh biểu đạt xa lạ với mẫu thân và hồ hững với cữu cữu thế nào, nhưng ở trong nội tâm, hần vẫn dần dần xem hai vị trưởng bối không còn sống này là thân nhân của mình. Mặc dù cữu cữu hần ngu trung, mặc dù mẫu thân không có năng lực bảo hộ hần, mặc dù hần gặp phải cảnh ngộ bị đối xử bất công nhiều năm như vậy, nhưng huyết thống cũng không thể dứt bỏ được...

Cho nên, nổi hận với Hàn nữ nhân cùng Hoàng hậu, tuy Tĩnh Khuynh chưa bao giờ thổ lộ ra miệng, nhưng cũng thật rõ ràng cắm rễ đâm sâu vào trong lòng hần.

“Xem ra, Thừa tướng đã hạ quyết tâm.” Tĩnh Khuynh vuốt mái tóc ngắn cùn cùn của con trai, nhẹ nhàng nói.

Oản Oản chỉnh chỉnh lại mép váy, dùng một loại ánh mắt kiên định, nhìn Tĩnh Khuynh.

Sau khi cùng nhìn lại, Tĩnh Khuynh tươi cười ảm áp nói: “Lão ta tuổi tác đã cao, Hoàng hậu lại là kẻ không biết điều, nếu đương lúc còn sống, lão không sắp xếp ôn hòa, sợ là đợi khi lão vừa chết, Chu gia cùng Hoàng hậu có thể bị người ta ăn sạch.”

“Cho nên, lão ta mới động thủ giết chết Bát hoàng tử ư?” Tuy rằng ở mặt ngoài, mâu thuẫn chủ yếu chính là Tiền gia, Thái gia, Hàn gia, nhưng Oản Oản vẫn luôn tin tưởng, tuyệt đối là Thừa tướng đứng sau chỉ đạo tất cả.

“Đầu chỉ có vậy, tiếp theo chỉ sợ là muốn giết chết lão Lục.” Tĩnh Khuynh hôn con một cái, ánh mắt sâu kín nói: “Chu Xương đại biểu cho bộ hạ cũ của cữu cữu và cả lực lượng biểu hiện bên ngoài của Doãn gia, hiện tại Thừa tướng chẳng những lợi dụng chuyện của Hàn gia, nhằm nắm được chuyện buồn bán ngựa với nước Thần, còn lợi dụng đã kích Lục hoàng tử, để quyết định luôn cả đường muối và lương thảo của Lương Giang. Những thế gia kia quả thật tương là lão hồ ly Thừa tướng này đã già rồi, trước đây bất quá là lão hồ ly kia cố ý giờ lên vai cái bia ngắm để phân tán tầm mắt đám lão thần thôi. Chính xác mà nói, nước Khôi vẫn đang ở trong tay Thừa tướng.”

Nghe ngữ khí châm chọc của Tĩnh Khuynh, Oản Oản chỉ cảm thấy những thế gia này thoát nhìn thì có thể sống ngang vai với Chu gia đấy, thế mà cùng lắm chỉ là những quân cờ trong tay Thừa tướng. Vì đề Hoàng đế yên tâm, để dân chúng yên lòng, lão ta uỷ quyền cho đám thế gia này, nhưng lại sợ quyền lợi của đám thế gia tập trung quá lớn, cho nên còn lén bồi dưỡng không ít tân quý, như vậy hai bên kiềm chế lẫn nhau, mới có thể đạt tới mục đích muốn nắm tất cả trong tay, lại không muốn quá lộ liễu của lão. Có lẽ, ngoài chuyện hoàng tử chết này, Thừa tướng hần sẽ không tính để lộ ra cái gì nữa.

“Oản Oản, chỉ sợ có một khoảng thời gian, chúng ta phải lo lắng đề phòng rồi.” Tĩnh Khuynh một tay ôm con, một tay nắm tay Oản Oản, siết tay rất mạnh, đôi mắt đen ướt át kia vẫn chói mắt như lần đầu tiên nàng gặp hần, lại chứa đầy áy náy không cam lòng: “Thực xin lỗi!”

“Chỉ cần chàng không phụ ta, thì không có gì phải xin lỗi ta cả.” Oản Oản nhe răng cười, dưới ánh nền dịu nhẹ, dường như muốn làm tan chảy cả người Tĩnh Khuynh, mà lời nói của nàng tựa như cơn gió xuân tháng ba, vỗ về xoa dịu linh hồn nôn nóng bất an của hần. Tình yêu của họ vẫn còn kiên định trước sau như một.

Sự tình quả thực như Tĩnh Khuynh dự đoán, không bao lâu sau đám tang của Bát hoàng tử, đương lúc Hàn gia chưa gượng dậy nổi, Thừa tướng đột nhiên công bố bệnh cũ tái phát, rồi sau đó cáo ốm không ra cửa, ngay cả lâm triều cũng không. Không biết có bao nhiêu thái y đến phủ Thừa tướng, quay về đều bẩm báo với Hoàng đế, nói là Thừa tướng tuổi tác đã cao, lại thêm vất vả lâu ngày thành bệnh, nếu như không dưỡng bệnh thật tốt, sợ là không sống qua vài năm. Hoàng hậu nghe tin té xỉu ngay tại chỗ, được Hoàng đế ban thánh chỉ cho phép, vội vàng chạy về Phủ thượng mẫu thân, lại trở về hoàng cung ngay trong đêm đó.

Hôm đó, không biết Thừa tướng cùng Hoàng hậu nói chuyện gì, cũng không biết sau khi hỏi cung Hoàng hậu lại nói với Hoàng đế những gì. Chẳng qua là đến ngày hôm sau, lúc Hoàng đế lâm triều lại hạ một đạo thánh chỉ, khiến đại thần lâm vào khiếp sợ, hậu cung lâm vào chấn động: Hoàng tử xếp thứ bảy Lâu Ngôn Khanh phong hào Duệ An, được đổi ngọc điệp đưa vào Triều Phụng cung, phụng dưỡng đương kim Hoàng hậu là mẹ đẻ. Nói cách khác, Thất hoàng tử bỗng chốc từ thứ xuất biến thành con vợ cả của hoàng gia, càng rất có khả năng chỉ trong ít ngày nữa sẽ được sắc phong là Thái tử.

Đạo thánh chỉ này vừa ban ra, khiến cho triều đình vốn hỗn loạn vì cái chết của Bát hoàng tử, càng thêm rung chuyển. Mặc dù rất nhiều đại thần đều biết mục đích Hoàng hậu nhận Thất hoàng tử trở về, nhưng dù sao Thất hoàng tử cũng bị thương, sau đó lại còn trúng độc, bệnh tình liên tục tái phát, nói là treo một hơi tàn cũng không đủ. Có một vài đại thần thậm chí còn ôm tâm tình vui sướng khi người gặp họa mà nhìn Thất hoàng tử, nghĩ bụng: nếu chuyện đổi ngọc điệp này còn chưa ban xuống, vị Chất tử này đã ngủ rồi, không biết Hoàng hậu cùng Thừa tướng sẽ lại thế nào.

Nhưng mà đáng tiếc, ngọc điệp ban xuống, tuy thân thể Thất hoàng tử không tốt, nhưng vẫn xem là còn sống, càng có khả năng là, nói không chừng Hoàng đế chết rồi, hần cũng chưa chết được. Vì thế, mọi người đều hỗn loạn, không biết nên đứng về phe nào? Bát hoàng tử đã chết, nhưng Lục hoàng tử còn đó, mặc dù không có lệnh không được vào cung, nhưng âm thầm vẫn còn quyền thế, dù sao hần cũng là con trai của Hoàng đế, không phải sao! Càng đừng nói tới Thất hoàng tử mặc dù được đến chỗ Hoàng hậu, nhưng người sáng suốt nhìn một cái cũng biết Hoàng hậu và Thừa tướng càng coi trọng vị trưởng tử của Thất hoàng tử ở trong cung kia hơn.

Càng khiến cho người khác không ngờ được là, cửa phủ Duệ An hoàng tử vốn luôn đóng im ỉm, bỗng chợt mở toang, Bảo thứ phu nhân ngày thường vẫn trốn sâu trong phòng cũng thỉnh thoảng mang theo lương để tham gia tụ hội với một vài thân quyến của đại thần. Tuy vị Bảo thứ phu nhân này chỉ là

thiếp thất, lại có giao tình với phu nhân Lục hoàng tử, còn là loại giao tình nể mặt nể mũi, nhưng ở trong lòng các nữ nhân, địa vị của nàng ta hiển nhiên đã không còn như lúc ban đầu mới đến Nam Đô nữa.

“Nghe nói, hiện tại nước Thần rối ren ghê lắm.” Trong hoa viên, vài vị nữ tử đầu cài trâm hoa, tay phe phẩy quạt, tùm năm tùm ba nhỏ giọng nghị luận.

“Đúng vậy, vốn tưởng là dân chúng nước ta sắp phải trốn chiến loạn chạy tới nước Thần đến nơi, nhưng nay lại nghe nói đã có một số người nước Thần chạy đến nước Khôi chúng ta, còn không phải là báo ứng sao?”

“Nghe đâu là nội loạn đó, lão Hoàng đế nước Thần sẽ đi đòi nhà ma cho coi!”

“Không chỉ có vậy đâu, nghe nói lúc trước vì Hoàng đế hoang dâm, dân chúng lầm than, khắp nơi khởi nghĩa vũ trang, mã bang cũng hoành hành.”

“Mã bang là bán ngựa sao?”

“Đồ ngốc, mã bang chính là mã tặc, giết người cướp nữ nhân, cướp tiền của...”

Oản Oản hơi quay đầu, nhìn ra bên ngoài màn lụa, hiện nay địa vị của nàng cao, cho dù không có ý định nói chuyện với người khác, cũng không có người đến gây chuyện với nàng. Bất quá nữ tử ở thời đại này cũng thật còi mòi, mặc dù nhiều người như vậy, lại không quen biết nhau, mà còn có thể lôi chuyện chính sự ra mà nói hăng say xôm tụ như vậy. Nhưng nàng chả hứng thú, nàng đã sớm nghe Tình Khuynh kể rồi, hiện nay nước Thần so với đám nữ nhân kia tưởng còn loạn hơn nhiều, Hoàng đế bệnh tình nguy kịch, Ngũ hoàng tử thừa cơ đoạt quyền, mà Thái tử nắm đã được chứng cứ “Ngũ hoàng tử nhiều năm đóng quân tồn trữ lương thực”, mà Tình Khuynh cố ý chuẩn bị cho hắn, chỉ còn đợi đến thời cơ thích hợp liền công bố thiên hạ. Theo Oản Oản thấy, cho dù lão Hoàng đế nước Thần già cả hồ đồ, nhưng thân là đế vương, tính cảnh giác và tính ham muốn chiếm hữu không thể nghi ngờ là mạnh hơn nhiều so với “Nghệ thuật gia” của nước Khôi không – có – gì – làm – chỉ – biết – sinh – con này. Cho nên mặc dù Hoàng đế nước Thần ngã bệnh, Thái tử chỉ cần một kích trúng đích, Ngũ hoàng tử căn bản sẽ không tạo được sóng gió gì, chỉ còn chờ một kết cục mà thôi.

Nhấp một ngụm trà bột, Oản Oản khẽ nhú mày, lại đem chén trà đắng chát còn mang theo đủ mùi vị kỳ quái kia đẩy ra xa xa, thời đại này có vài thứ mà đến nay nàng vẫn không tài nào quen được.

“Thỉnh an Bảo thứ phu nhân.”

Hai vị cô nương mặc áo váy màu đỏ và vàng đỏ đi đến, vừa thấy Oản Oản, liền đi lên hành lễ, thoát nhìn rất là ngoan thuận lễ phép, không kém Oản Oản bao nhiêu tuổi, dáng dấp đoan chính, một thanh nhả một điểm lệ, không hổ là nữ tử thế gia danh vọng. Chẳng qua, nếu có thể bỏ qua ý khinh thường và kiêu ngạo ẩn ẩn trên mày mắt hai nữ tử này, nói không chừng nàng còn có thể thưởng thức vài phần.

“Không cần đa lễ.” Oản Oản rất muốn thờ dài, nhưng biểu hiện ra mặt ngoài cũng phớt lờ như có như không.

Hai cô nương kia bị ngữ khí của Oản Oản đâm một cái, gò má liền đỏ lên, lại rút cục không có da mặt mà tiếp tục đứng đó, bèn rồi rít hành lễ rồi đi ra ngoài.

Oản Oản thực buồn chán muốn ngáp một cái, nàng cũng không biết mấy ngày nay, tham gia cái gọi là “Phu nhân” tụ hội này, là có cái ý tứ gì. Đám phu nhân thế gia này có phải thấy nàng ngốc hoặc thấy Tình Khuynh là đứa ngốc hay không, nếu không phải, tại sao cứ mãi nghĩ cách đưa nữ nhi vào phủ hoàng tử làm thiếp chứ? Mà còn là làm thiếp cho người đoán mệnh nữa chứ!

“Thứ phu nhân, trời đã không còn sớm.” Mạnh thị đi ra, cúi đầu nói.

Oản Oản nhìn lướt qua đám nữ nhân kia đang lén lút nhìn mình, cũng chả buồn quan tâm họ có lớn tuổi hơn mình không, mặc kệ trọng phu của họ là cái chức quan gì, thậm chí có phải công hầu hay không. Nàng chỉ muốn về nhà ôm con, ăn chút đồ Tử Hộ nấu.

“Về thôi.” Hiếm khi thấy vịn tay Mạnh thị, Oản Oản nâng cằm, khóe mắt nhếch lên một cái, khẽ gạt đầu với đám nữ nhân đang ngồi, liền xoay người đi ra ngoài. Nàng tựa hồ có thể tưởng tượng ra, ngày mai trong Nam Đô, nơi nơi nhất định sẽ truyền ra tin tức: Bảo thứ phu nhân của Thất hoàng tử không coi ai ra gì như thế nào, ý sủng mà kiêu ra sao.

Tác giả có lời muốn nói:

Cuối cùng cũng được 100 chương rồi, ha ha ha, mắt thấy cũng sắp đến hồi kết rồi, đây là truyện BG (boy – girl) đầu tiên mà ta viết, trước đây đều toàn là viết nữ tôn, bởi vì đã lâu không viết thử thủy văn, nhìn vào tuy rằng hiệu quả không được tốt lắm, nhưng ta vẫn rất có cảm giác thành tựu. Ít nhất ta biết, ngoài nữ tôn ra ta cũng có thể viết BG, lúc trước viết truyện này, còn có dự đoán là loại truyện đam mỹ tiêu thụ này sẽ không phù hợp khẩu vị bà con cho lắm, nhưng vẫn không kiềm được mà viết. Truyện này không hề đưa ra tình tiết ngược gì cả, một mạch truyện vẫn là hai người thân bất do kỷ, không biết một chút gì về tình yêu, đến cuối cùng tương phù tương trợ, cùng chung hoạn nạn, muốn cho họ một câu chuyện cổ tích thật đẹp.

Sau truyện này sẽ bắt đầu một vài hệ liệt, là truyện về những nữ tử phối cặp với bằng hữu, tuy mỗi truyện không có liên hệ với nhau, nhưng đều là truyện nữ phối, phương thức cũng giống nhau là xuyên không, hẳn sẽ rất thú vị, vẫn là ba vị bằng hữu của hệ liệt nữ tôn trước kia. Báo trước, truyện nữ phối của ta, là xuyên không nhập vào một cuốn tiểu thuyết trọng sinh, là quá trình một nữ nhân trở thành vật hi sinh cận kề, nỗ lực phấn đấu gột rửa, là quá trình từ một tiểu trí thức đường thành nữ quý tộc cao quý. Bà con đọc xong truyện này, tiếp tục ủng hộ ta nha nha~

Chương 101

Xe ngựa vừa chạy đến đầu đường gần nhà, đã thấy vài chiếc xe ngựa vội vàng chạy sát qua, Oản Oản kéo màn xuống, bất đắc dĩ nói với Từ Hộ: “Mấy người này làm hoài mà không chán nhì?”

Từ Hộ cũng tập mãi thành quen, đưa tay rót chén trà táo đỏ đặt lên bàn nhỏ trước mặt Oản Oản, cười nói: “Chỉ sợ thiên hạ này cũng chỉ có phu nhân là không thích người khác nịnh bợ thôi. Hiện nay điện hạ được sửa lại ngọc điệp, trở thành con trai trưởng của Hoàng hậu điện hạ, nếu không có gì ngoài ý muốn, phú quý ngày sau ước chừng rất to lớn đấy.”

Oản Oản nghe vậy, thể mà lại mỉa mai nói: “Muốn được vậy phải thật không có gì ngoài ý muốn mới được.”

Từ Hộ ngó người một chút, mấp máy môi, lại không biết nên trả lời ra sao.

Oản Oản cũng biết, tuy Từ Hộ rất có bản lĩnh quản lý chuyện nhà, nhưng dù sao nàng ta cũng là nữ tử thời đại này, rất nhiều chuyện Tĩnh Khuynh nói với nàng, nàng không tiết lộ cho Từ Hộ, cho nên Từ Hộ có suy nghĩ như vậy cũng rất là bình thường, mà nàng cũng không muốn giải thích nhiều.

Xe ngựa của Oản Oản chạy vào cửa chính, thẳng hướng đến chính phòng nàng ở. Oản Oản được Từ Hộ đỡ xuống xe ngựa, liếc mắt một cái liền thấy nữ nhân mang theo nha đầu đứng bên ngoài chính phòng, tất cả đều đang khom người đứng yên một chỗ, biểu cảm nhún nhường trước sau như một.

“Ta đã nói rồi, không cần đến thỉnh an, người chỉ cần chăm sóc Nhị vương chủ cho tốt là được.” Oản Oản nói xong, cũng không quay đầu lại đi lên bậc thềm, thân ảnh nhanh chóng biến mất sau cánh cửa lớn của chính phòng.

Dõi theo bóng lưng của Bảo thứ phu nhân, Mạnh thị im lặng một lát, rồi phục hồi tinh thần lại, xoay người đi đến tiểu viện của mình. Nhưng nha đầu bên cạnh nàng lại bức tức, không tự chủ được mà thấy áy náy cho nàng: “Vị kia việc gì phải tỏ thái độ như thế, bây giờ bất quá là ở trước mặt chúng ta giờ chút uy phong thôi, đến khi vào cung còn không phải...”

“Câm miệng!” Mạnh thị tính tình vẫn luôn hòa nhã, lên giọng không lớn, nhưng khí thế kia lại dọa nha đầu lập tức im bật, nước mắt cũng bắt đầu nổi lên trong hốc mắt, “Nơi này là phủ Duệ An hoàng tử, nếu người không muốn sống, thì cũng đừng liên lụy đến ta và Vương chủ (con gái Mạnh thị).”

“Nô tỳ biết sai rồi.” Nha đầu kia lầm bầm nhận sai, hai tay đều phát run.

Mạnh thị nhìn nha đầu bên người, không khỏi thở dài, cái này chẳng lẽ thật là người với người khác nhau sao? Nhìn Từ Hộ cùng bốn nha đầu bên cạnh Bảo thứ phu nhân, lại nhìn vài nha đầu bên người nàng, luận về trầm ổn thì chắc chắn không bằng, luận về trí tuệ thì quả thực không đủ xách gài cho người ta, cũng may duy nhất có lòng trung thành, bằng không nàng tuyệt đối sẽ không giữ lại làm gì.

“Nhớ kỹ, bất luận Vương thị ở trong cung có như thế nào, trong phủ này, Bảo thứ phu nhân là lớn nhất, trước khi chưa có chính phu nhân, đắc tội ai cũng không được đắc tội Bảo thứ phu nhân.” Sau khi vào tiểu viện của mình, Mạnh thị mới mở miệng căn dặn. Đây cũng là tâm đắc lớn nhất nàng nghiệm ra được sau khi ở trong hậu viện này một thời gian. Nếu hiện nay tạm thời không dựa vào được điện hạ, thì đắc tội với Bảo thứ phu nhân tuyệt đối là không sáng suốt. Và lại bây giờ nàng cũng không chỉ có một mình, nàng còn có con gái. Nàng cũng không quên, trong hậu viện này, vị Đại vương chủ kia hiện nay còn đang đi theo nhũ mẫu nha hoàn cô độc sinh hoạt trong một sân viện nhỏ, đến nay ngay cả nhắc tới điện cũng chưa từng đề cập qua. (Đại vương chủ này là con của Tống thị – phu nhân của Chất tử giả, bị Tĩnh Khuynh bỏ mẹ giữ con)

Oản Oản trở về phòng, thay đổi một thân áo váy, vừa định đi đến thư phòng Tĩnh Khuynh, đã thấy trong sân có một nam một nữ, đang cầm kiếm gõ găng co với nhau, nhưng hai người này nàng có quen biết, không khỏi chấn động, hỏi Phúc Lộc đứng bên cạnh: “Tại sao Liên Âm công tử lại đến chính viện?”

Tuổi của Phúc Lộc không lớn, dáng người tròn tròn, trên gương mặt còn hơi non nớt của hán tử tự nhiên đôi sắc, cúi đầu nói: “Nghe nói là Liên Âm công tử học võ nghệ được một thời gian, muốn tỉ thí một chút với Cẩm Sao tỷ tỷ ở bên người phu nhân.”

Oản Oản nhất thời cảm thấy liệu phương thức mình đưa ra có ổn không, ban đầu nghe Liên Âm muốn học võ học binh pháp là đã rộn cả người rồi, bây giờ cư nhiên còn chạy đến trong viện của nàng, luận võ với nữ hầu vệ của nàng!! Hắn ta đây là tự cảm thấy rất hài lòng với bản thân, hay là đã cảm thấy không còn muốn sống đây? Lấy thân thể yếu ớt kia của hắn đi làm áp trại phu nhân cho người ta, nàng còn tin được, ấy thế mà dám đi khiêu khích Cẩm Sao, lá gan cũng quá to rồi.

Không đợi Oản Oản đi lên kéo người lại, Liên Âm một thân quần áo ngắn đồ thẩm đã múa kiếm xông lên, Cẩm Sao đầu tiên chỉ đứng bất động, trái nghiêng phải ngã dễ dàng né được đường kiếm, ngay sau đó một tay cầm kiếm gấp gấu sau lưng, một tay còn lại chường ra, Liên Âm liền lao đảo xém ngã sấp xuống đất. Oản Oản thấy thế liền không lo nữa, Cẩm Sao là người rất trầm ổn, tất nhiên sẽ không dă thương Liên Âm, chẳng qua lối đánh khinh thường như vậy, đoán chừng sẽ chọc Liên Âm nổi điên cho xem.

Hai người trong sân, cứ như vậy bắt đầu đánh nhau mà không để ý đến ai chung quanh, nhưng giống như Oản Oản nghĩ, Liên Âm căn bản không qua được hai chiêu của Cẩm Sao, quả thực nhìn cứ như mèo vờn chuột vậy. Bất luận Liên Âm ra đòn như thế nào, vào tay Cẩm Sao liền giống như gió xuân

hóa mưa phùn tan biến không còn bóng dáng, khiến tên nhóc già đầu còn cao hơn Cẩm Sao một cái đầu kia, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, vẻ nhu nhược toàn thân liền biến sạch, xông tới như mũi tên rời cung, nhắm thẳng đến yết hầu của Cẩm Sao.

Cẩm Sao không chút hoang mang, tay trái đẩy ngược đòn lại, thân mình xoay tròn né đường kiếm, lại một phen tóm lấy vạt áo Liên Âm, lợi dụng lực liên ném ra ngoài, khiến tên nhóc già đầu kia ngã chổng mông trên mặt đất, nửa ngày không dậy nổi.

“Ngươi, thắng được Hạnh Diệp hăng đến tìm ta.” Cẩm Sao thu thế, nghiêm trang lại không chút lưu tình nói với Liên Âm, hoàn toàn không để ý tới mặt mũi của nam tử nhà người ta.

Liên Âm đỏ mặt, được tùy thị nâng dậy, nhìn Cẩm Sao một cái thật sâu, sau đó không hề nói một lời, xoay người đi về, bất ngờ là không hề rơi một giọt nước mắt.

“Đang nhìn gì vậy?” Oản Oản đang ngăn người đứng bên cửa sổ nhìn, liền thấy một đôi tay bò lên phần eo, lòng liền thả lỏng, thoải mái tựa vào vào ôm ấp của nam nhân.

“Liên Âm thay đổi thật nhiều.” Ngấm lại lúc trước còn ở Hưởng Quân Viên, hắn vẫn chỉ là một người thích nương tựa vào người khác, động một tý liền rơi lệ như đàn bà. Không ngờ đến đây mới chỉ hơn một năm, ở trước mặt mọi người cư nhiên dám cầm kiếm gõ đến khiêu chiến Cẩm Sao, người còn mạnh hơn hắn gấp mấy lần, quả thực là không thể tin được.

“Hắn có thiên phú với việc bố trí địa hình.” Tinh Khuynh mới đi ra từ nội thất, chỉ kịp thấy dáng vẻ Liên Âm khập khiễng đi ra ngoài, nhưng ánh kiên nghị trong mắt nam nhân này tuyệt đối không bỏ qua được.

“Thảo nào, gần đây chàng đều kêu Nghiêm Chính đi dạy cho hắn.” Oản Oản cũng không ngờ được Liên Âm lại là một nhân tài quân sự, càng không ngờ là rõ ràng hắn đã qua thời điểm tốt nhất để học võ, nhưng vẫn phi thường nhẫn nại kiên trì mà tiếp tục. Tuy hiện nay công phu còn kém xa Hạnh Diệp, nhưng nếu đối phó với bọn đạo chích thì cũng không thành vấn đề.

Tinh Khuynh cúi đầu hít hà hương thơm mát của nữ tử trong lòng, ánh mắt bất giác tối sầm, một tay dùng sức xoay Oản Oản lại, một tay ôm trọn vòng eo của nàng, tựa đầu vùi sâu vào cổ của nàng, buồn bực nói: “Ta để Xuân Thiều đi theo thúc thúc theo thương lộ (con đường buôn bán) đến nước Thần.”

Cổ bị hơi thở ấm áp làm cho ngứa ngứa, gò má Oản Oản cũng dần dần ửng hồng, nhưng tâm thần vẫn chưa bị mê hoặc, ngược lại kinh ngạc nói: “Không phải lúc trước nói là không ớn sao?”

Tinh Khuynh thoáng ngẩn đầu, bàn tay lại không nhịn được vuốt ve thân thể thơm tho kia, hạ thân cũng theo đó mà cùng lúc căng lên, miệng đắng lưỡi khô nói: “Ngũ hoàng tử nước Thần đã chết.”

“Cái gì?” Oản Oản bị giật mình lập tức đem màn tình ý vừa rồi quăng ra sau ót, vron tay chặn bàn tay lộn xộn của Tinh Khuynh, ngạc nhiên nói: “Lúc trước không phải là Hoàng đế nước Thần bị bệnh nguy kịch sao? Sao Ngũ hoàng tử lại chết được?”

“Hoàng đế nước Thần hạ chỉ, bí mật xử tử.” Tinh Khuynh cười lạnh nói, lão Hoàng đế kia tính tình vốn nghi thần nghi quỷ, cho nên mới luôn chèn ép Thái tử, nay lão bệnh nặng như vậy, Thái tử ở mặt ngoài lại có vẻ nhỏ yếu, hơn nữa đột nhiên biết được Ngũ hoàng tử qua lại với nước Khôi, mặc dù yêu thích đứa con này, nhưng cũng sẽ không để lại mầm tai họa cho bản thân.

“Vậy Lưu cô nương...” Oản Oản bỗng nhiên nhớ ra, ở mặt ngoài Thái tử không có một đứa con nối dõi. Nếu Ngũ hoàng tử bị xử tử, như vậy người có thể cạnh tranh đều là vài tên không làm nên trò trống gì. Nhưng nếu Thái tử vẫn luôn không có con trai, cũng không có khả năng sẽ ổn định được vị trí, cho nên lúc này, sự tồn tại của Lưu Tự Yên là nhân tố quyết định vô cùng quan trọng.

“Đã đến phủ Thái tử rồi.”

Tinh Khuynh ôm chặt Oản Oản, bắt màn bầu môi, chỉ để lại một câu liền ôm Oản Oản đi vào nội thất, lập tức đóng chặt cửa, rào bước lên sạp, một tay đặt nữ tử đã bị hắn một đường hôn hít mà thở không thông, lên tám chiếu hương bồ mát mẻ, một bàn tay không chút do dự thuần thực lột sạch mở quần áo tán loạn kia. Oản Oản đầu óc mơ màng, cũng theo động tác của hắn mà hôn trả lại, hương hoa kỳ lạ kia hòa lẫn với nhiệt độ cơ thể lên cao, khiến cả người Oản Oản run rẩy, bờ môi bị hôn có hơi sưng đỏ, mái tóc dài sẫm xoắn tung, vài cây trâm cài cũng không biết bị Tinh Khuynh ném đi đâu.

Tinh Khuynh say mê vuốt ve từ đôi chân trần bóng loáng của Oản Oản đi lên, đến khi sờ đến vùng bụng dưới ấm áp kia, trong lòng bất giác có chút tiếc nuối, nhưng trong giây lát đã bị thanh âm rên rỉ nhỏ bé của Oản Oản dưới thân câu dẫn, làm cho ánh mắt đỏ bừng, thoãn thoắt cởi quần áo, liền đè lên thân thể mềm mại của nàng. Vài chậu băng vốn được đặt trong phòng, lúc này cũng không thể làm giảm được nhiệt độ cơ thể hai người, kia từng giọt mồ hôi mang theo mùi hương quện chặt vào nhau, từng dấu hôn phiem hồng luân phiên hiện ra trên thân thể hai người, dường như muốn đem đôi phương nuốt trọn vào bụng.

Tinh Khuynh thở hổn hển, nhả nài vỗ về trấn an Oản Oản một lần, khiến cả người nàng xui xẻo, rồi mới vron cánh tay ôm vào lòng, sau đó gạt hết mấy quyển thẻ tre trên bàn, trực tiếp đặt Oản Oản nằm ngang lên, mới không nhanh không chậm tiến vào cơ thể nàng.

“Ừm...” thân thể Tinh Khuynh run rẩy, cảm thấy mỗi động tác đều gần như muốn ngắt đi, nhưng lại không nỡ thô bạo quá mức, nữ tử trong lòng là tất cả hạnh phúc của hắn, khiến hắn không nỡ thương tổn.

Oản Oản không tự chủ ôm lấy hông Tinh Khuynh, nàng đưa tay vuốt ve phần xương đuôi của hắn, từng chút từng chút cảm thụ được xúc động của hắn, ẩn nhẫn của hắn, cùng với yêu thương của hắn đối với nàng. Nhịn không được dùng sức nhe nhõ đẩy một cái, phát hiện Tinh Khuynh run càng lợi hại

hon, tiếng rên rĩ trong phút chốc bị hấn cản thận che giấu đi, nhưng lực đạo mạnh hơn trước.

“Khanh, cho ta...” Oản Oản nâng cằm lên, hai mắt mê muội như trong rừng sương mù, gương mặt ửng hồng mềm mại nhỏ như lòng bàn tay, không ngừng triệu hồi nam nhân trên người nàng đã sớm mất đi lý trí.

Sau đó, rốt cục dây cung chợt đứt...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thương Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Ngũ hoàng tử nước Thần chết đại biểu cho điều gì, Oản Oản cũng có thể nói ra một hai, nhưng không ngờ là sẽ bị người lợi dụng triệt để đến vậy.

Lúc này, Oản Oản đang ngồi trên xe ngựa, vừa đi ra từ phủ của Đại trưởng công chúa, đối với vị Đại trưởng công chúa – tỷ tỷ ruột của Hoàng đế này, kỳ thực Oản Oản có lòng hảo cảm và khâm phục. Nghe nói Đại trưởng công chúa lúc còn trẻ, là mỹ nhân nổi tiếng ở Nam Đô, từng thiếu chút nữa vì quốc gia mà đến nước Thần hòa thân, nhưng không rõ trên đường xảy ra biến cố gì, liền không thành công, sau được con trai của một vị công hầu không có danh tiếng lấy về.

Phải nói nhà chồng của Đại trưởng công chúa ở nước Khởi cũng coi như là một dòng tộc thanh lưu, cha chồng cũng chính là Lỗ quốc công, vẫn luôn không thích tham dự vào chuyện quốc gia đại sự, mặc dù treo biển là phủ quốc công hàng đầu đây, lại không có thực quyền. Nhưng người ngoài thậm chí là Thừa tướng cũng không dám khinh thường người này, bởi vì Lỗ quốc công không có ham mê gì khác, hấn chỉ thích giáo dục nhân tài, thậm chí từng vì theo đuổi học vấn mà giả trang làm dân thường đi đến nước Thần, lại từ nước Thần đi vòng đến Bắc Hồ, ngay cả Hoàng đế muốn bắt hấn cũng không có cách nào.

Ngược lại, phu quân của Đại trưởng công chúa coi như là ngoại tộc của phủ quốc công, nếu nói luận thư pháp, vị phò mã này cũng cực có tâm đắc, ngay cả Hoàng đế cũng đem thư pháp của hấn treo trong tâm điện. Nhưng ngoài thư pháp ra, đối với với học vấn hội họa âm luật gì gì đó, hấn hoàn toàn không có hứng thú, lại có chút đam mê với những vật kỳ xảo âm kỳ*, bất luận mẫu thân phò mã quân giáo như thế nào, hấn đều khư khư cố chấp như cũ, bất quá cũng may hấn có một lão cha khai sáng, sau khi dạy dỗ vài câu... rồi cũng mặc kệ.

(*kỳ xảo âm kỳ: chỉ những vật phẩm kỹ nghệ cực kỳ tinh xảo khéo léo, nhưng không có công dụng gì cả)

Hiện nay, Lỗ quốc công tuổi tác đã cao, phủ quốc công sau này cũng sẽ được đệ đệ của phò mã kế thừa, Đại trưởng công chúa cùng phò mã ở tại phủ Trưởng công chúa, tuổi cũng không còn trẻ, cho tới nay đã sinh được hai nam một nữ, toàn bộ đều đã cưới vợ hoặc gả chồng, tuổi cũng lớn hơn Tĩnh Khuynh. Ban đầu, Oản Oản vốn ngại đi quấy rầy Đại trưởng công chúa, cho dù lúc trước nghe Tĩnh Khuynh nói, Đại trưởng công chúa và phò mã đối với vụ án của Phiêu Kỳ đại tướng quân năm đó, rất có phê bình kín đáo. Nhưng từ khi Tĩnh Khuynh về nước tới nay, Đại trưởng công chúa vẫn chưa biểu lộ ra chút ưu ái gì với Tĩnh Khuynh, Oản Oản cũng không dám tùy tiện tới cửa.

Nhưng sau khi Tĩnh Khuynh được sửa lại ngọc điệp, phủ Đại trưởng công chúa cư nhiên lại có thái độ khác thường mời Oản Oản đến phủ, ở mặt ngoài chính là nhận thân nhân, nhưng nói gần nói xa đều ý bảo Oản Oản trở về truyền lời cho Tĩnh Khuynh, bảo hấn cản thận Hoàng hậu và Thừa tướng, cũng dặn Tĩnh Khuynh đừng vì được sửa lại ngọc điệp mà lơ là.

Mặc dù, hai nhà lần đầu tiên gặp mặt, lúc trước phủ Đại trưởng công chúa lại không tỏ vẻ gì, nhưng lúc Oản Oản nhìn sắc mặt nhàn nhạt, ánh mắt lộ chân thành của nữ tử kia, nàng đột nhiên có chút cảm động, là vì Tĩnh Khuynh... Ít nhất, hiện nay đối tốt với hấn, không chỉ riêng bộ hạ của cữu cữu hấn, mà thân nhân của hấn vẫn quan tâm tới hấn, cho dù chỉ là đôi câu vài lời...

Chỉ tiếc, vốn ôm tâm tình tốt về nhà, liền gần như biến mất không còn tăm hơi, nàng cũng thật hối hận tại sao không đi đường vòng mà tới từ lâu này mua vịt xộp với giòn làm chi. Mắt nhìn một loạt binh lính xếp thành hàng trên con đường phía trước, còn có một hàng những phạm nhân bị trói chặt nối liền nhau. Tiếng khóc ã ã, tiếng binh lính hung tợn quát tháo, Oản Oản cảm thấy tâm cũng lạnh lẽo theo.

“Là phủ Lục hoàng tử.” Từ Hộ từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói.

Vốn đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng hôm nay nghe được tin tức xác thực, Oản Oản cũng khó tránh khỏi một trận thổn thức. Kỳ thực, từ ngày Tĩnh Khuynh nói với nàng tin Ngũ hoàng tử đã chết, nàng đã biết Lục hoàng tử tất có ngày hôm nay. Chỉ sợ, Thừa tướng già bệnh chính là đang chờ một khắc Lục hoàng tử không có viện trợ từ bên ngoài rồi thông đồng với địch bán nước... không chỉ mỗi nước Thần, ở nước Khởi đã là tội danh quá nặng, đương triều Hoàng đế vô dụng, Thừa tướng chỉ cần lấy ra một thuyết pháp vững vàng, Lục hoàng tử liền không còn thời gian trở mình.

“Rất tự cho là đúng.” Oản Oản lạnh lùng buông rèm cửa sổ, bảo phu xe hỏi phủ.

Không biết Lục hoàng tử có từng nghĩ tới ngày hôm nay, chẳng lẽ lúc Bát hoàng tử chết, hấn chỉ lo cao hứng vì lật đổ được đệ đệ ruột thịt của mình, mà không ngờ được, thật ra kẻ địch lớn nhất của hoàng tộc chính là Thừa tướng, chính là Chu gia sao? Chẳng lẽ trong hoàng thất không có một ai ý thức

được, triều đình và hậu cung của quốc gia này, hiện nay đã rơi vào trong tay Chu gia sao? Không, vẫn còn có người ý thức được, Oản Oản nhớ tới ánh mắt hồ hởi của Đại trưởng công chúa, nỗi lo âu như có như không ấy, mặc dù bà ta và phò mã không tham dự triều chính, nhưng hành động của Thừa tướng bà không thể không rõ ràng. Như vậy cũng rất có khả năng, bà đem hy vọng cuối cùng ký thác lên người Tinh Khuynh, quả thực không phải là người đơn giản.

Oản Oản xuống xe ngựa, vừa mới tiến vào phòng, bỗng nhiên từ một góc sáng sửa lao ra một người, ôm chặt lấy nàng, nếu không phải nghe mùi hương quen thuộc, Oản Oản đã la làng lên rồi.

“Chàng làm cái gì vậy, làm ta sợ muốn chết.”

Tinh Khuynh toàn thân phát run ôm chặt Oản Oản, lại hôn mạnh hai cái, mặt trắng bệch trầm trọng nói: “Nàng không sao chứ, không bị dọa sợ chứ, chết tiệt, biết vậy đã không để nàng đi, không, đáng lẽ ta nên đi cùng nàng.”

“Lại ăn nói mê sảng!” Oản Oản trong lòng mềm nhũn, vỗ về Tinh Khuynh một chút, cười nói: “Để người ta thấy, không phải càng hồng chuyện sao.”

“Ta chịu không nổi, ta chịu không nổi!” Tinh Khuynh ôm chặt Oản Oản, mang theo nghẹn ngào nói: “Sau khi biết được lão Lục bị xét nhà, nàng không biết ta hoảng sợ cỡ nào đâu. Ta biết nàng hôm nay muốn đến gần đó mua thịt vịt. Ngộ nhớ... ngộ nhớ không hề có mắt mà đụng phải nàng, ta biết phải làm sao, ta nên làm thế nào!”

“Làm gì mà nguy hiểm đến vậy a.” Oản Oản cảm thấy Tinh Khuynh có chút chuyện bé xé ra to, vỗ vỗ lưng hắn, cười nói.

Nhưng lúc này Oản Oản không biết rằng, trong cùng một ngày, tại một thời gian không sai biệt lắm, gần con đường kia, còn phát sinh chuyện binh lính cường hiếp dân nữ, sung làm phạm nhân, cho dù Oản Oản có thân phận tại đây, nếu không phải vận khí tốt, thì đã không xong với đám tàn binh này.

“Ta muốn lành bệnh!” thoáng chốc, ánh mắt của Tinh Khuynh trở nên kiên định.

Oản Oản đẩy hắn một cái, không vừa ý, nói: “Không phải nói chưa đến thời cơ sao?”

“Oản Oản, chúng ta vẫn luôn cứ ngồi chờ một chỗ, mặc dù chuyện của lão Lục, Lão Bát cũng có chúng ta chêm dầu vào, nhưng chúng ta cứ luôn trốn trong chỗ tối, luôn nhường Thừa tướng chấn ở phía trước, ta không thể trốn tránh nữa, lão Lục lão Bát đều đã chết, chẳng lẽ muốn ta đợi đến lúc Thừa tướng muốn giết ta, ta mới đứng ra sao? Hiện tại duy nhất lão có thể nâng đỡ, chính là đại vương tử trong cung!” hai tay Tinh Khuynh nắm bả vai Oản Oản, nhìn thẳng vào mắt nàng, không chút do dự nói.

Oản Oản hít sâu một hơi, cúi đầu một lát, thì thào nói: “Đại trưởng công chúa bảo chàng cẩn thận, thế lực của Thừa tướng quá lớn.”

“Quân doanh ở Lưỡng Giang hiện tại là người của chúng ta.” Tinh Khuynh rút cục mỉm cười, vô cùng thân thiết vén tóc trên trán Oản Oản.

Oản Oản hít sâu một hơi, không dám tin nói: “Giang tiên sinh, bọn họ đã thành công?”

Tinh Khuynh gật đầu thật mạnh, cười nói: “Lão hồ ly Chu Xương kia, chỉ sợ còn không biết sau lưng hắn đã trống rỗng.”

“Tin tức Câu Trì đã chết kia...” Oản Oản nhớ tới kế hoạch lúc trước Tinh Khuynh đã nói, cũng lộ ra ý cười.

“Chương Tụ đã biết rồi, lại âm thầm gọi tin cho Xảo Biện tiên sinh, biểu lộ lòng trung thành, còn giao thư từ mà Thừa tướng cùng Chu Xương gửi cho hắn, toàn bộ giao cho Xảo Biện tiên sinh.” Nhớ tới Chương Tụ kia quá kích động, hắn là lần này bị dọa không nhẹ. Tuy Chương Tụ sôi nổi quá mức, cũng dễ dàng bị người khác mê hoặc, nhưng chung quy so với tên tiểu nhân Câu Trì gió thổi chiều nào theo chiều nấy kia thì tốt hơn nhiều. Tinh Khuynh vốn đã muốn “khua núi dọa hổ”, cho nên trong hai người, hắn liền chọn Câu Trì.

“Vậy muốn tổ giác bọn chúng sao?” Oản Oản chần chờ một chút hỏi.

Tinh Khuynh ôm lấy Oản Oản, dùng môi cọ cọ bên miệng nàng, ôn nhu nói: “Không vội, hiện tại không phải thời điểm, Thánh nhân là người vô dụng, những thứ này là để sau này giao ra cho hoàng thất xem.”

“Câu Trì chết, hẳn là Chu Xương có thể đoán được vài phần, Thừa tướng cũng có khả năng đã biết.” Như vậy có mạo hiểm quá không, nhớ tới tình cảnh bị thảm của phủ Lục hoàng tử, Oản Oản tựa đầu vào lồng ngực trượng phu.

“Kế hoạch sớm hơn so với dự định thôi, bất quá, đây cũng là chuyện tốt. Cho dù ta có thể chờ, lão Thừa tướng hồ ly kia phòng chừng cũng không chờ được bao lâu nữa.” Tinh Khuynh biết về sau sẽ rất mạo hiểm, nhưng hắn không muốn trốn trong nhà, bị động tiếp chiêu nữa, hắn đã đợi đủ lâu rồi. Mất thấy Thái tử của nước Thần cũng đã thành đại sự, lão Lục lão Bát lại lần lượt xảy ra sự cố, hiện tại chỉ có bản thân hắn là ngăn trở trước mặt Thừa tướng. Muốn thành đại sự tất phải mạo hiểm, việc đã đến nước này, phòng thủ tốt nhất chính là tiến công, bằng không “được ăn cả ngã về không”, kết cục của lão Bát chính là điềm báo của mình.

Oản Oản cắn cắn môi, cũng hiểu rõ ý của Tinh Khuynh. Hiện tại ở trong triều cũng chỉ có Tinh Khuynh mới có thể đối kháng lại Thừa tướng. Vài tiểu nhân không phải gia thế cũng không nên thân kia, chỉ biết dựa vào Thừa tướng, nếu Tinh Khuynh chết đi, thế thì đại vương tử liền quang minh chính đại trở thành vua bù nhìn đời tiếp theo, Hoàng hậu là tổ mẫu (bà nội) của hắn, thiên hạ nước Khôi này, cũng không còn là của Lâu gia nữa.

“Hiện tại Lưỡng Giang an toàn hơn Nam Đô, qua trận này, ta sẽ bảo Nghiêm Chính đưa nàng và con đi.” Tinh Khuynh yêu thương dùng tay phớt qua gò má Oản Oản, mắt đầy vẻ không nề.

Oản Oản vừa nghe vậy liền nóng nảy, kéo lấy tay áo Tĩnh Khuynh, vội vàng nói: “Ta không đi, con thì có thể đưa đi, để Từ Hộ mang theo!”

“Không thể, hiện nay phù chúng ta đã không an toàn, lúc trước ta không nói là sợ nàng lo lắng, chỉ mỗi hắc y nhân, chúng ta âm thầm xử lý cũng đã vài nhóm rồi.” Tĩnh Khuynh lắc đầu, tựa vào trên người Oản Oản, như muốn hút lấy sức lực trên người nàng. Nếu nói hắc y nhân, đó là giả, hắc y nhân phải đã lớn lên trong cung từ nhỏ, dã tâm của hắc y nhân cũng không hiển lộ rõ ràng ra ngoài. Nếu có khả năng, hắc y nhân càng hy vọng cùng Oản Oản tìm một ngôi làng nhỏ nơi sơn minh thủy tú mà sống qua ngày. Nhưng sự tình lại bức đến trên đầu, nếu khi đó hắc y nhân không nhận lại thân nhân, thì lúc này hắc y nhân còn đang cùng Oản Oản ở tại Hưởng Quân Viên kia mà sống cuộc sống nom nớp lo sợ, bị người lựa chọn, nói không chừng ngay cả con trai cũng không thể sống sót. Cho nên con đường đã lựa chọn, hắc y nhân nhất định phải gánh vác trách nhiệm trên con đường này, hơn nữa còn phải cân nhắc kiên trì đến cùng.

“Ta vẫn là câu nói kia, con có thể đi, ta không đi!” Oản Oản lạnh mặt, quát cường nói.

Tĩnh Khuynh nhủ mảy, giống như có một tảng đá lớn đè trong lồng ngực, khiến hắc y nhân không thở được, nghẹn hồi lâu mới nói: “Con không thể không có mẫu thân.”

“Ta không thể không có trượng phu!” Nói xong, Oản Oản một phen hất tay Tĩnh Khuynh ra, liền đi xông ngoài, không muốn tiếp tục thương lượng với hắc y nhân.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 103

Ra cửa, hít sâu một hơi, Oản Oản cực kỳ đau lòng, nhưng nàng không đưa ra lựa chọn không được. Thoạt nhìn thì Tĩnh Khuynh bình tĩnh kiên cường đấy, nhưng chính hắc y nhân cũng không biết hắc y nhân ót cỡ nào, nếu nàng không ở bên hắc y nhân, nàng không dám tưởng tượng, liệu hắc y nhân sẽ sụp đổ không, nàng càng sợ hắc y nhân có gì vướng bận, sẽ đồng quy vu tận với Thừa tướng, nàng không muốn làm Thái hậu trẻ, cũng không muốn con trai mình còn chưa biết chạy, đã an vị lên vị trí lạnh như băng kia.

Bình phục tâm tình, Oản Oản đi vào phòng con trai, thằng bé vừa mới ăn cháo xong, đang đảo tròn con mắt đen lúng liếng nhìn bốn phía, vừa thấy mẫu thân đi vào, liền vội vàng vươn tay, mông vênh vênh lên, thiếu chút nữa chúi đầu xuống giường. Oản Oản sợ hết hồn, vội nhanh chân chạy tới bên giường, ôm cổ con. Thân thể mềm mại ẩn hiện mùi thơm thoang thoang, pha lẫn với hương sữa ngọt ngào, rót thành một loại hương vị tên là ấm áp, xông thẳng vào lòng Oản Oản, khiến nàng đỏ mặt.

“Mẹ...” tiếng gọi không lớn, có chút lo lắng, đôi mắt thằng bé lộ nét ngây thơ khó hiểu, nhưng mơ hồ chứa lời nói, triệt để đánh tan tất cả quân lính phòng thủ của Oản Oản, từng giọt nước mắt chảy ra, nhỏ giọt lên áo con trai, tạo thành từng điểm nhỏ trong suốt, chỉ chớp lát sau liền lan ra thành một mảng, dán lên làn da non nớt của thằng bé.

Oản Oản dùng sức hít hà mùi hương trên người con, dùng bờ vai nho nhỏ kia chặn lại tiếng nước nở chực bật ra, cảm thụ bàn tay nho nhỏ của con luống cuống vuốt ve, và cả tiếng gọi mẹ càng ngày càng rõ kia. Oản Oản thiếu chút nữa khiến mình nghẹn chết, nàng luyện tiếc, luyện tiếc đưa bé nho nhỏ này. Nàng sống qua vài kiếp mới có được đứa con trai này, đối với nàng mà nói, nó chính là sinh mạng của nàng. Nhưng vì an toàn của con, Oản Oản không thể không đưa thằng bé đi, dù cho điều đó khiến nàng đau như bị cắt da cắt thịt.

“Phu nhân...” không biết khi nào, người bên cạnh đã đổi thành Từ Hộ, chắc nhũ mẫu bị bộ dạng của Oản Oản dọa sợ, nên vội chạy ra ngoài tìm Từ Hộ.

“Thằng bé đã biết gọi mẹ...” Oản Oản nước nở ngừng đầu, thấy Từ Hộ muốn cười lại cười không nổi, u uẩn trong lòng không cách nào xua đi được.

Từ Hộ thở dài, lấy khăn tay từ trong lòng ra lau cho Oản Oản, khóe mắt cũng đỏ, nói: “Vương tử điện hạ là biết người đau lòng.”

“Nhưng thằng bé mới biết gọi mẹ, ta liền đưa nó đi, nhất định nó sẽ chán ghét ta, sẽ hận ta.” Oản Oản nói xong, trong lòng lại đau, nước mắt chảy càng nhiều.

“Vương tử điện hạ rất hiểu chuyện, sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của phu nhân, và lại tách ra cũng sẽ không lâu đâu.” Từ Hộ thấy Oản Oản như vậy, cũng rất khó chịu. Nàng có thể hiểu rõ đứa con có ý nghĩa thế nào với người mẹ, huống chi Oản Oản vẫn luôn rất thương con, bất luận đi đâu trở về đều thăm con trước tiên, ngày ngày đều giành thời gian chơi đùa cùng con. So với những thế gia đại tộc chỉ trông chờ nhũ mẫu nuôi nấng, thì tình cảm sâu đậm hơn nhiều.

“Ta biết, ta biết...” Oản Oản cầm khăn tay đè mạnh lên mắt, hít sâu một hơi, xem như dần dần ổn định cảm xúc, lại nhìn đến con trai, dường như bị bộ dáng của nàng dọa sợ, chu môi, sắc mặt có hơi trắng, liền vội vàng vỗ vỗ lưng con, miệng liên tục nói: “Lân nhi ngoan, mẹ chỉ là nhất thời không thoải mái, bây giờ tốt rồi, ngoan, mẹ thương.”

Tuy con trai còn nhỏ, nhưng Oản Oản cũng không muốn nói thẳng trước mặt thằng bé, đến khi nàng hoàn toàn tĩnh tâm lại rồi, liền gọi nhũ mẫu tới, ôm

con đi, cần dặn nhiều lần phải trông nom cẩn thận, rồi mới dắt Từ Hộ ra khỏi phòng.

“Ta muốn ngươi đi cùng vương tử đến Lương Giang.” Oản Oản trịnh trọng nắm chặt tay Từ Hộ, nghiêm nghị nói.

Từ Hộ toàn thân run lên, vội nói: “Không thể, bên cạnh phu nhân sao có thể không có ai được?”

Oản Oản lại lắc đầu nói: “Bên cạnh ta còn có Tử Diệp, Cẩm Sao, bên cạnh vương tử lại chỉ có ngươi và nhũ mẫu nha đầu, ta chỉ tin tưởng mỗi ngươi, người khác không bình tĩnh, gặp chuyện không mình mẫn được như ngươi. Chỉ có ngươi chốn ở nơi đó, những người khác mới không dám có tâm tư nổi loạn.”

Tay Từ Hộ bị Oản Oản nắm phát đau, tuy nàng rất muốn ở lại bên cạnh phu nhân, nhưng nàng cũng hiểu giao tình giữa nàng và phu nhân là tốt nhất, tựa như nàng có thể giao mạng mình cho phu nhân, phu nhân cũng có thể giao đứa con nàng xem trọng nhất cho mình. Từ Hộ toan mở miệng muốn từ chối, nhưng lại nuốt xuống, nàng đã không thể cùng phu nhân đồng sinh cộng tử, thế thì nàng liền đem sinh mạng này che chắn trước người vương tử vậy, cũng coi như không cô phụ tình cảm phu nhân giành cho mình.

“Nô tỳ... lĩnh mệnh.”

Nói là muốn đưa con đi, cũng không phải đơn giản như vậy, ít nhất mỗi việc thu dọn đồ đạc, bố trí đường đi, mang theo ai đi, hộ tống thế nào, Oản Oản và Tinh Khuynh đều phải bàn bạc kỹ, không nói đến “chắc chắn không có sơ hở”, cũng phải nắm chắc mười phần. Thằng bé chẳng những là sinh mệnh của Oản Oản, cũng là toàn bộ hy vọng của Tinh Khuynh, ngay cả Xảo Biện tiên sinh cũng cực kỳ coi trọng việc này.

“Nữ nhân kia còn giống như nôi điện, muốn kéo cả phu nhân vào, bị người của chúng ta ở phủ Lục hoàng tử cắt cổ.” Nghiêm Chính uống một ngụm nước, nói với Tinh Khuynh. Một khi Ngũ hoàng tử nước Thần không còn, nữ nhân kia cũng không còn gì hữu dụng.

Sắc mặt Tinh Khuynh có chút suy sụp, tinh thần không vững dậy nổi nói: “Người của chúng ta ở phủ Lục hoàng tử không có việc gì chứ?”

“Đều là hạ bệ, lúc ở chợ nô lệ, đã tìm người mua về rồi ạ.” Nghiêm Chính làm việc tất nhiên sẽ không lưu lại đuôi, lúc trước đưa những người này vào phủ hoàng tử, đã biết sẽ có một ngày này, tuy rằng hy sinh là không thể tránh khỏi, nhưng có thể làm được rất tốt, vì sao không để cho nhóm mật thám nhóm toàn thân trở ra, chỉ có đến nơi đến chốn, mới có thể khiến người kiên trì một lòng đi theo bọn họ. Lại nói đầu năm nay, mật thám cũng không dễ bồi dưỡng.

Xảo Biện tiên sinh ngồi đối diện, thấy thần sắc Tinh Khuynh vẫn u ám, liền không được mở miệng khuyên nhủ: “Phu nhân hết lòng với điện hạ như vậy, điện hạ tội gì không lĩnh tình chứ?”

“Nếu kết quả lĩnh tình là khiến nàng gặp nguy hiểm, vậy chẳng thà trong lòng nàng không có ta!” Tinh Khuynh cúi đầu, trầm mặc một lát nói.

Xảo Biện tiên sinh quay đầu nhìn bức tường treo đầy tranh thêu, lại nhìn Tinh Khuynh ở trước mặt, không biết vì sao, lại hoài niệm đến tình cảnh lúc trước Hiền phu nhân chưa vào cung, nếu... nếu lúc trước Hiền phu nhân không vào cung, như vậy liệu Phiêu Kỳ đại tướng quân sẽ không bị người nghị kỵ, liệu mọi người có còn sống đến bây giờ hay không?

“Phu nhân suy tính tự có đạo lý, nếu đột nhiên phu nhân không có trong phủ, như vậy khẳng định người bên ngoài sẽ ngờ vực, tai mắt của Thừa tướng cũng không phải chỉ dễ trang trí, đến lúc đó khẳng định vương tử điện hạ sẽ có nguy hiểm.” Xảo Biện tiên sinh chỉ nhắm mắt im lặng, liền bình tĩnh nói, ông ta là một mưu thần, ông phải đứng trên góc độ tuyệt đối bàng quan, đưa ra phán đoán tốt nhất, cho dù không vừa lòng người, cho dù khiến người chán ghét, nhưng đó mới chính là trực thần (bề tôi chính trực).

Nắm đấm Tinh Khuynh nắm rồi mở, mở rồi nắm, cuối cùng vẫn không nói gì thêm nữa.

Cũng là Nghiêm Chính cười nói: “Làm gì căng thẳng đến mức đó, ai nói nhất định sẽ có nguy hiểm, nếu điện hạ không muốn có chuyện không hay xảy ra, vậy thì chuẩn bị kế hoạch thật cẩn thận kỹ lưỡng, như vậy sẽ không có chuyện gì đâu.”

Chu Đại lang ngồi bên cạnh cũng hiếm khi mà phụ họa theo.

Tinh Khuynh cười khổ, cũng không dây dưa đề tài này nữa, ngược lại xốc tinh thần nhìn Nghiêm Chính nói: “Những nữ nhân nam nhân kia đều đã đưa qua rồi?”

“Đều đã vào phủ rồi ạ.” Mắt Nghiêm Chính sáng ngời, gật đầu nói.

“Chỗ phủ Thừa tướng hiện nay thế nào rồi?” Nữ nhân đã được thông qua con đường khác đưa vào phủ Thừa tướng, cũng là quân cờ cực kỳ trọng yếu của Tinh Khuynh.

Nghiêm Chính lại tin tưởng tràn đầy nói: “Hiện nay mọi việc coi như cũng thật thuận lợi, hừ, muốn trách thì trách đứa con trai ngu ngốc của Thừa tướng, đã không giúp được gì thì chớ, còn gây trở ngại cho lão ta. Thế mới nói, hồ phụ dưỡng phải khuyến tử, cũng không hưng được mấy đời.”

“Thuốc lần trước Hách gia đưa tới, âm thầm đưa qua đó đi, nếu lão ta muốn bệnh, thì cho bệnh thật đi.” Tinh Khuynh nham hiểm híp mắt, hiện nay địch nhân duy nhất của Thừa tướng là hắn, thế thì địch nhân duy nhất của hắn làm sao không phải là Thừa tướng được.

“Vậy trong cung...” thấy Tinh Khuynh đứng lên, Xảo Biện tiên sinh ngẹn nửa ngày, vẫn chần chờ mở miệng hỏi.

Tĩnh Khuynh giữ giữ vật áo, điềm nhiên như không nói: “Cứ theo kế hoạch mà làm.”

“Nhưng...”

Tĩnh Khuynh chợt đi đến cạnh Xảo Biện tiên sinh, khom người, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, nói: “Ta không muốn loại bỏ một Thừa tướng, lại lưu lại một Thái úy gì nữa.”

Cổ họng Xảo Biện tiên sinh căng thẳng, run nhè nhẹ nói: “Dù sao đó cũng là phụ thân ngài.”

Tĩnh Khuynh lại đứng lên, trong ánh mắt mê hoặc của hai người còn lại, mở cửa mật đạo ra, ngay lúc mọi người đều cho là hấn sẽ chui vào, đột nhiên quay đầu nói với Xảo Biện tiên sinh: “Không nói đến ‘vô độc bất trượng phu’ (không ác không phải đàn ông), liền nói người nọ chính là hung thủ giết chết cậu ta, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Lời nói của Tĩnh Khuynh cực kỳ lãnh đạm, lại khiến cho những người ngồi đó, cả người từ đầu đến chân đều rùng mình ớn lạnh, ngay cả hành lễ chào cũng quên mất. Mặc dù Nghiêm Chính và Chu Đại lang không biết Tĩnh Khuynh đã nói gì với Xảo Biện tiên sinh, nhưng cũng biết lời này tuyệt đối không nên hỏi.

“Thật không biết giống ai...” Xảo Biện tiên sinh dõi theo Tĩnh Khuynh biến mất ở cửa mật đạo, thấp giọng nói, sau đó lại lộ ra một tia hưng phấn, không đầu không đuôi nói: “Có lợi cho dân, có lợi cho nước.”

Trên triều đình bất ngờ thay đổi như thế nào, cuộc sống của các thế gia ở Nam Đô như bước trên băng mỏng ra sao, những chuyện đó đối với Oản Oản đang ở trong nhà mà nói, cũng không cảm thụ sâu lắm, vẫn dựa theo lệ thường, la mắng hạ nhân một phen. Nhưng nay Lục hoàng tử đã bị hạ ngục, toàn bộ thân quyến đều bị sung quan, thậm chí có vài thân vệ phụ tá bị chém đầu, điều này cũng không thể không khiến phủ Thất hoàng tử sinh lòng cảnh giác.

“Trời hôm nay sắp đổi...” Oản Oản bế con đứng trên hành lang gấp khúc, nhìn bầu trời u ám như sắp đổ mưa to, lẩm bẩm nói.

“Mấy ngày nay thời tiết đều oi bức, rốt cục cũng sắp đổ mưa rồi.” Từ Hộ ở bên cạnh cầm cây quạt tròn tự mình quạt cho Oản Oản, dõi theo đám chuồn chuồn bay là đà trong vườn, trả lời.

“Ừm.” Oản Oản rõ ràng có chút không tập trung, xóc xóc con trai lên, liền xoay người đi tiếp, bước được vài bước lại ngừng, nghiêng đầu nhìn lại.

Từ Hộ đi theo sau, nhìn theo ánh mắt Oản Oản, trong lòng thầm kêu không xong, bé gái đang chơi đùa trong vườn hoa bên kia, chính là đại vương chủ trong phủ, cũng chính là con gái lớn của Chắt từ giả kia. Ngày thường hầu như không thấy mặt, Oản Oản cũng chỉ đảm bảo sinh hoạt của con bé, những cái khác thì không hỏi đến, không ngờ hôm nay lại gặp trên con đường này. Lòng Từ Hộ chùng xuống, không tự chủ quay lại nhìn Oản Oản.

Mặt Oản Oản không chút biểu tình quay đầu, bé con tiếp tục đi về phía trước, chỉ là Từ Hộ ở phía sau nghe rất rõ ràng.

“Xử lý hai nhũ mẫu kia đi.”

“Vâng.” Sau khi Từ Hộ khom người, quay đầu vụng trộm nhìn nhũ mẫu bên cạnh đứa bé gái, lại quay đầu nhìn trên hành lang gấp khúc, thầm than một tiếng, đây không phải là đường đến chính viện mà tổng quản thái giám thường đi sao.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Đột nhiên Nam Đô xuất hiện một vị kỳ nhân, nghe nói đối với phương pháp trị độc rất có nghiên cứu, người này vừa mới chữa khỏi bệnh dữ cho một vị tướng quân ở Nam Đô, đã bị phủ Thất hoàng tử nửa đường cướp về. Rất nhiều người đối với việc này đều ôm thái độ bán tín bán nghi, thậm chí còn có người lên vui sướng khi người gặp họa, thậm chí sau khi Thất hoàng tử khỏi bệnh hẳn, liệu sẽ cùng Thừa tướng tương thân tương ái, hay là vạch mặt nhau, đi đến tình trạng ‘người sống ta chết’?

Bởi vì Lục hoàng tử và Bát hoàng tử huân lạc, không ít thế gia sau khi do dự, đều đầu phục Thừa tướng, nhưng nhóm lão thần tân quý đã sớm cho thấy lập trường, thậm chí đã lọt vào dả kích, lại lặng yên liên hiệp với Xảo Biện tiên sinh. Các phu nhân có hoàng tử trong cung chẳng những không còn đặc chí như trước, ngược lại còn tận lực trốn trong cung mình, dù sao nếu bị Hoàng hậu thấy ngứa mắt, thì sẽ thật đáng thương như Hàn mỵ nhân vậy, ngày sau cũng không còn người phụng dưỡng, ở cạnh bên lúc lâm chung.

“Gần đây trong cung thật thanh tịnh.” Tăng bát tử bỏ món đồ thêu trên tay xuống, ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh xuân tươi đẹp trong vườn, không nhịn được nói.

Một vị ma ma tầm 30 tuổi ngồi cạnh bà, đang cúi đầu phân chia sợi tơ, rồi sau đó cuốn thành một cuộn tròn. “Nay trong cung chỉ có mỗi vị kia là một

nhà nắm quyền, sao lại không thanh tịnh được.”

Tăng bát tử nhớ tới khuôn mặt từng như ngọc của vị Hoàng đế kia, nay thế mà lại sợ Hoàng hậu sợ đến ngay cả chỗ của mấy nữ nhân trẻ tuổi trong tầm cung cũng không dám đến. Ngẫm lại trước kia, Hoàng đế vì Hàn mỹ nhân mà giết chết Hiền phu nhân, lại nâng dậy Hàn gia để đối nghịch với Hoàng hậu, thậm chí ngầm đồng ý cho hai nhà Hàn – Thái giết chết con trai trưởng của mình, hòng cân bằng hậu cung và triều đình, hẳn mới có thể an an tâm tâm mà cùng đám mỹ nhân tìm hoan mua vui, ngâm thơ làm đối. Bất quá, trên đời này luôn có báo ứng, Tăng bát tử cúi đầu, che lại nụ cười châm biếm nơi khóe miệng.

“Tứ lang có tin tức.” Vị ma ma kia vuốt vuốt đầu sợi tơ, sắc mặt như thường nói.

Trong mắt Tăng bát tử lóe lên một tia kích động, lập tức bình thần trở lại, làm như tán gẫu ngày thường nói: “Có khỏe không?”

“Xương cốt thân thể cường tráng, chỉ là nhớ ngài.” Ma ma lại nói.

Trong mắt Tăng bát tử lộ vẻ ôn nhu, đi vài đường kim mới thờ dài nói: “Ta vẫn khỏe, bảo hẳn đừng lo quá.”

“Tứ lang có ý, nên lui tới thường xuyên với vị Bảo thứ phu nhân của phủ Thất hoàng tử hơn.” Ma ma cuộn chỉ xong, đặt vào trong một cái hộp, cũng không ngừng đầu, nói.

Tăng bát tử chợt cảm thấy ngón cái nhói đau, cuống quýt vội thu lại về kinh ngạc trên mặt, ngẫm ngón tay cái đã chảy máu, cẩn thận mút vào, ánh mắt lại không biết飄 đến nơi nào, cảm thấy tâm loạn như ma, muốn khuyên giải con trai, con cũng không ở tại bên người, viên mắt từ từ uor ướt, cũng không dám đề cập nữ bên ngoài nhìn thấy.

Ma ma giương mí mắt lên, bắt gặp Tăng bát tử ngẫm ngón cái trong miệng, lập tức làm như không nhìn thấy, tiếp tục công việc trong tay, miệng lại nói: “Ngài không cần lo lắng, Tứ lang vẫn luôn thông minh, nhất định đã cân nhắc chu toàn.”

“Nhưng tự xưa đến nay, mấy ai là có kết cục tốt... Ta...” Tăng bát tử vội vàng dùng khăn che lại mắt, lung tung lau vài cái.

“Hiện nay đồ cũng phải đồ, không đồ cũng phải đồ*, nếu thật sự để cho vị kia đưa đứa bé kia lên, Tứ lang nhất định sẽ không chiếm được gì tốt, còn không bằng đánh cược một phen, dù sao khẳng định Tứ lang sẽ không gây cản trở gì cho Thất lang, mà còn được thơm lây.” Ma ma nghiêng người qua, vừa vắn che lại cái đầu của tiểu cung nữ ló vào thăm dò.

(*đồ: đánh cược, không tìm được từ nào hay nên mình để nguyên :P)

Tăng bát tử thả khăn xuống, lại tiếp tục thêu thùa, khôi phục bộ dáng ngày thường, chỉ ngầm phiền muộn nói: “Nếu vậy, ta sẽ nghe theo nó.”

“Ngài nhất định sẽ ‘tâm tưởng sự thành’.” Ma ma gom hết cuộn tơ vào trong hộp, vươn tay vỗ vỗ lên mu bàn tay Tăng bát tử, chậm rãi đứng lên.

Tăng bát tử cũng bỏ quần áo đang thêu dở vào trong khay đan, chậm rãi đứng lên, đi theo sau ma ma.

“Ồ, Hoa ma ma đây là muốn trở về sao?” tiểu cung nữ bên ngoài thấy hai người đứng lên, vội chạy vào ân cần nói.

“Đúng vậy, Mạnh Lương nhân còn đang chờ ta nữa.” Hoa ma ma cầm theo hộp, quay đầu thi lễ chào Tăng bát tử một cái, rồi đi ra ngoài.

Tăng bát tử đáp lễ, dõi theo Hoa ma ma đi ra ngoài, rồi mới một lần nữa trở lên sạp, lấy một kiện áo bào từ trong khay đan ra, cẩn thận tỉ mỉ tiếp tục khâu, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi tiểu cung nữ bên ngoài tiễn Hoa ma ma trở về, đứng ngoài cửa sổ nhìn Tăng bát tử còn đang ngồi đó khâu quần áo, giậm chân, không khỏi bĩu môi, khinh thường thấp giọng nói: “Ngày nào cũng ngồi đó may quần áo, biết rõ là không đưa ra được, cũng không biết làm cho ai mặc, coi chừng khâu cho mù mắt.”

Một cung nữ khác vội vàng kéo nàng ta lại, nhỏ giọng mắng: “Nói bậy bạ gì đó, bát tử là để cho nha đầu người nói này nói nọ sao?!”

Tiểu cung nữ kia trợn trừng mắt, giẫy khỏi cung nữ kia, thầm mắng xúi quẩy, đi theo nhằm người, rồi xoay người chạy ra ngoài chơi.

Trời dần dần chuyển qua mùa thu, mùa hè ở phía nam lúc nào cũng đi rất chậm, rõ ràng đã sớm qua Lập Thu, mà ánh mặt trời buổi trưa vẫn còn gay gắt như trước, khiến người ta chỉ muốn trốn trong phòng. Nhưng dưới thời tiết khô nóng như vậy, Oản Oản lại ngồi trên hành lang gấp khúc, ngắm người nhìn hòn núi giả trong hoa viên bị nắng nóng thiêu đốt, cùng với đám hoa cỏ bị nắng chiếu đến héo rũ. Chỉ còn lại đám cỏ dại bên cạnh là vẫn xanh biếc dồi dào sinh trưởng, trong cơn gió thu nóng bức, lung lay qua lại, trương ra sức sống mãnh liệt.

“Phu nhân, thời tiết nóng bức, vẫn nên về phòng đi thôi.” Tào Diệp vẫn luôn để ý quan tâm sức khỏe Oản Oản, trước khi sư phụ Nghiêm Từ Tô đi cũng có dặn dò, cho nên trong bốn người, nàng là người lên tiếng trước.

Oản Oản cũng không trả lời, ngược lại hỏi: “Không biết họ đã đi đến đâu rồi nhỉ?”

Hạnh Diệp chợt lặng im, thờ dài, nhưng nàng và Hạnh Diệp vẫn luôn ăn nói vụng về, đành phải nhìn Đào Diệp xin giúp đỡ. Đào Diệp ngẩng người ra một lúc, tất nhiên không thể thoái thác, bèn đi đến cạnh Oản Oản, cười nói: “Đã đi được hơn nửa tháng, sợ là đã đến rồi ạ, nô tỳ nghe người ta nói Lương Giang là nơi rất đẹp, so với nơi này của chúng ta thì mát mẻ hơn nhiều.”

“Cũng đúng, Nam Đô nóng bức như thế, xác thực không bằng Lưỡng Giang.” Oản Oản cũng cúi đầu phụ họa nói, nhưng vẻ tịch mịch trong mắt kia cũng không giấu được.

“Nếu không tại sao nói Từ Hộ tỷ tỷ được sủng ái chứ. Tỷ ấy được đi nghỉ hè, chúng ta còn phải ở chỗ này chịu nóng, hàizz! Thiệt là khiến người ghen tị hết sức a!” Đào Diệp ra vẻ ghen tị u oán nói, hai tay còn khoa trương nắm khăn tay vung vẩy, khiến Quất Diệp tiến lên đẩy nàng một cái, oán trách nhìn nàng.

“Phi...!” thấy đám nha đầu bên cạnh lo lắng, Oản Oản cũng biết hơn nửa tháng nay, tinh thần nàng có chút sa sút. Từ khi đưa con trai đi, nàng liền bắt đầu ngày ngày lo lắng, thậm chí đêm nào cũng không an giấc được. Chẳng những thân thể nàng không chịu nổi, mà ngay cả Tinh Khuynh cũng bị ảnh hưởng. Nhưng Tinh Khuynh cũng không oán giận, ngược lại càng nhân nhượng chiều theo ý nàng hơn, ngay cả bọn nha đầu cũng tìm đủ loại trò hề chọc nàng cười. Họ quan tâm chăm sóc như vậy, khiến nàng không nổi tiếp tục như vậy.

Đào Diệp vừa thấy Oản Oản nở nụ cười, vội hắt đầu, ra vẻ tiểu nhân đắc chí, kiêu ngạo nhìn mọi người. Ba người còn lại thấy thế, cắn răng một cái, sau khi nhìn nhau một phen, liền cùng xông tới, xúm lại thọt lét nàng ta.

“Phu nhân... Phu nhân... Cứu mạng a, ha ha ha... Phu nhân... Các nàng, các nàng đây là ghen tị, ha ha ha ha...” Đào Diệp bị thọt lét, vội la lên cầu cứu, lại còn không quên cáo trạng.

Oản Oản thấy Đào Diệp bị nhột chấy cả nước mắt, cũng không mở miệng hỗ trợ, khuôn mặt nhiều ngày không thấy nở nụ cười, lúc này mây đen chân chính xua tan đi.

“Làm gì mà vui vẻ thế?” Kim Hạp từ bên trong đi ra, thấy mấy nha đầu cười đùa, khoe miệng cũng gọi lên hỏi. Sau đó đi đến cạnh Oản Oản, khom người nói: “Thỉnh an phu nhân.”

“Thất lang có chuyện gì sao?” Có thể để Kim Hạp đến đây tìm mình, e là thật sự có việc.

Kim Hạp cúi đầu chấp tay trả lời: “Đúng vậy ạ, điện hạ nói, đã có tin tức tốt.”

Tin tức tốt! Ánh mắt Oản Oản sáng lên, kích động đứng lên, vịn tay Quất Diệp đưa tới, giọng run run: “Là... là tin từ Lưỡng Giang?”

Kim Hạp mỉm cười, bình tĩnh nói: “Thỉnh phu nhân về phòng ạ.”

Oản Oản đè nén khát vọng trong lòng, cảnh giác nhìn bốn phía một chút, lập tức vịn tay Quất Diệp thủ, đi đến chính phòng. Nhưng bước chân rối loạn đã biểu hiện trong lòng nàng khẩn cấp. Nếu là tin tức tốt, như vậy, con trai của nàng tất nhiên đã an toàn.

“Tinh Khuynh, có tin đến sao?” Oản Oản đi đến cửa liền vẫy lui nha đầu, một mình đẩy cửa đi vào. Sau khi vào phòng liền đóng kín cửa, phòng có người nghe lên.

Tinh Khuynh đang hí hoáy viết gì đó trên bàn con, vừa thấy Oản Oản tiến vào, vội đứng dậy bước nhanh đến cạnh nàng, nắm chặt tay nàng, lại thấy trên trán nàng đổ đầy mồ hôi, liền bắt mạch nói: “Làm gì mà vội vội vàng vàng thế, cứ đi từ từ, tin tức cũng sẽ không chạy mất.”

“Trời ơi, chàng mau nói a, Lân nhi thằng bé có đến nơi an toàn không?” Oản Oản lười nghe hần lái nhai, một phen nín ửng tay áo Tinh Khuynh, nóng nảy nói.

Tinh Khuynh biết, lúc này mình có khuyên bảo nàng thế nào, cũng sẽ không có hiệu quả, đành phải thành thành thật thật trả lời: “Đúng là như thế, lần này cũng may mà có cả nhà thúc thúc hỗ trợ, nếu không nhờ thúc ấy tìm thương đội của người Hồ, bọn người Chu Đại lang chưa chắc sẽ tránh được khỏi tai mắt Thừa tướng.”

“Cả nhà thúc thúc sẽ không bị bại lộ chứ?” Tuy Tinh Khuynh nói đơn giản, nhưng quá trình của nó chắc chắn có chỗ mạo hiểm. Tuy nàng quan tâm con trai, nhưng cũng quan tâm cho một nhà thúc thúc đã móc tim móc phổi ra cho nàng.

“Sẽ không, thúc thúc vẫn luôn làm việc có chừng mực.” Tinh Khuynh an ủi vuốt ve gò má Oản Oản. Gia đình thúc thúc ở nước Khôi đã lâu, đặc biệt có rất nhiều bạn làm ăn buôn bán, mặc dù không nói gia sản có bao nhiêu vốn liếng, nhưng nếu thực sự tính ra, cũng không thể xem thường.

“Vậy Giang Hoạch và Chương Tự kia ở Lưỡng Giang có thể tin được không?” Biết thúc thúc không có việc gì, Oản Oản tự nhiên liền quay lại đến con trai.

“Yên tâm, thằng bé đã đến nơi rồi, cũng không để lộ chân tướng cho bọn họ. Xảo Biện tiên sinh đã có an bài, Tạng Hà Tất cũng đã đến đó tiếp ứng rồi.” Cho dù những lời này, lúc trước Oản Oản đã hỏi qua, hần cũng từng trả lời nhiều lần. Nhưng Oản Oản hỏi lại, hần vẫn trả lời chi tiết, không có một chút nào là không kiên nhẫn.

Oản Oản không kìm lòng được mà gạt đầu, biết con trai an toàn, tảng đá lớn trong lòng buông xuống một nửa. Nhưng lại nghĩ đến đứa con nhỏ bé đi dọc đường, lúc nửa đêm tỉnh dậy khóc gọi mẹ, nước mắt nơi đáy mắt lại không nên được mà trào lên.

Tinh Khuynh thấy thế, thở dài, vươn tay ôm nàng vào trong ngực, áy náy nói: “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

“Không phải lỗi của chàng.” Oản Oản cố gắng hết sức nén lại nước mắt, vùi sâu trong lòng Tinh Khuynh, bàn tay nắm chặt. Đây không phải là lỗi của

Tĩnh Khuynh, nếu họ muốn có một tương lai tốt đẹp, thì phải làm vậy. Biết con đã an toàn, như vậy nàng cũng có thể yên lòng đứng bên cạnh Tĩnh Khuynh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

“Bốn cung nghe nói lão Thất đã khỏi bệnh rồi?” Hoàng hậu ngồi trên chủ vị ở chính điện, nhìn Oản Oản bên dưới, hài lòng hỏi. Về đặc ý lo lắng thoáng ẩn hiện trên giữa lòng mây, ngay cả sắc mặt cũng hồng nhuận hơn trước vài phần.

Oản Oản ngồi quỳ ở bên dưới, không dám ngắt đầu, thăm mắng Hoàng hậu ở không đi gây chuyện. Bây giờ Lục hoàng tử và Bát hoàng tử đều không gây khó khăn gì được cho Chu gia, toàn bộ hậu cung hoàn toàn một mình Hoàng hậu nắm quyền, bất luận trước đây được sủng ái hay là không được sủng, toàn bộ đều đóng kín cửa điện, trốn trong phòng, sợ chọc Hoàng hậu không vui. Vì thế Hoàng hậu buồn chán rảnh rỗi sinh nông nổi, bèn gọi nàng vào, chắc là muốn dò xét thử lòng một chút.

“Hồi bẩm điện hạ, quả thật là có chuyển biến tốt.” Oản Oản không dám nói hết hần, nếu khỏe lại nhanh quá, cũng rất khả nghi.

“Aizz, thế thì, bốn cung cũng an tâm.” Hoàng hậu giả vờ thờ dài thườn thượt, lại nhếch khóe mắt, nhìn Oản Oản nói: “Hiện nay trong cung này, người cũng thấy rồi đấy, trong đám hoàng tử đã trưởng thành chỉ còn mỗi Thất lang, nhất định phải chăm sóc hần thật tốt.”

“Dạ.” Oản Oản ngoan ngoãn đáp, hiện nay Thừa tướng cùng Tĩnh Khuynh còn chưa vạch mặt nhau, Thừa tướng đối với Tĩnh Khuynh cũng chỉ là hoài nghi, bằng không sẽ không để Hoàng hậu gọi nàng vào cung dò hỏi, Hoàng hậu tạm thời cũng sẽ không ra tay với nàng.

Bát gấp bộ dạng nhìn như vẫn thần phục kỳ thực lại toát ra khí chất thanh cao từ trong xương cốt của Oản Oản, Hoàng hậu liền có chút không vui, nhún nhún nói: “Nếu Thất lang đã khỏe, vậy các người cũng nên thêm vài người vào trong phủ đi. Những thiếp thất có phân vị trong phủ, tính thêm cả Vương thị, cũng chỉ có ba người, còn lại một vài gia nhân, phòng chừng cũng không được hài lòng, như vậy làm sao được?”

Trong lòng Oản Oản lộp bộp một tiếng, xem ra nô tài không đưa vào, mà là muốn đưa nữ nhân vào.

“Thế nào? Còn sợ bốn cung bạc đãi lão Thất sao?” Hoàng hậu thấy Oản Oản cắn cắn môi dưới, bộ dáng quật cường, trong lòng lại càng khó chịu. Ban đầu có nghe Vương thị nói, một thứ phu nhân cư nhiên lại ở tại chính phòng thì cũng thôi đi, vậy mà còn muốn độc chiếm Thất hoàng tử, khó trách Triệu ma ma nói nha đầu kia ý sủng mà kiêu, cũng dám vút mặt mũi của nô bộc của bà. Ngay cả đám mệnh phụ gần đây đến thỉnh an cũng lên nói, bảo là nàng được lão Thất nuông chiều không coi ai ra gì, không cho đám mệnh phụ tôn thất chút mặt mũi, chỉ vì người ta muốn đưa cô nương vào phủ hoàng tử.

“Tỳ thiếp không dám.”

Oản Oản khom người, nhưng ngữ khí cứng rắn lại khiến Hoàng hậu tức giận, trong lòng càng không thoải mái.

“Thế thì tốt rồi, người đi về trước đi, ta sẽ đưa hai gia nhân, hai lương để qua.” Vốn là Hoàng hậu muốn nổi giận với Oản Oản, mấy ngày qua sống thật thoải mái, ai thấy bà mà không phải nịnh bợ. Nha đầu kia đúng là gan, vừa nhắc đến phủ hoàng tử ít người, liền trưng cái mặt đó ra. Nếu không phải Thừa tướng có ý dận dò thì bà đã sớm nổi giận rồi.

Thân thể Oản Oản run rẩy, khom mình hành lễ, lập tức bước nhanh đi ra ngoài điện, trong lòng lại cười lạnh. Hoàng hậu lần này cũng vung tay bạo quá đi chứ, cư nhiên lại đưa hai lương để cho Tĩnh Khuynh. Nếu quả thật Tĩnh Khuynh bị bệnh, lại háo sắc như lời người ta đồn đại, sợ là không cần xuống tay thì đã chết trên giường rồi.

Ra cửa cung, Oản Oản cúi đầu, đi theo tiểu thái giám của Triều Phụng cung ra ngoài, bởi vì Từ Hộ không có đây, nên Cẩm Sao đi theo Oản Oản, đây cũng là Tĩnh Khuynh cố ý an bài, sợ Hoàng hậu lên hạ thủ với nàng.

“Làm phiền công công, trước khi ra khỏi cung, ta muốn đi bãi phóng Tăng bát từ một chút.” Khi họ đi đến ngự hoa viên, Oản Oản bỗng nhiên nói với tiểu thái giám ở phía sau, sau đó Cẩm Sao cũng tiến lên vài bước, lấy túi tiền trong tay áo ra im lặng đẩy tới.

Tiểu thái giám nhún nhún mày, lại vì thân phận thấp kém mà không dám nói gì, đến khi ước lượng túi tiền trên tay mới nặn ra một nụ cười, nói: “Trời cũng không còn sớm, xin thứ phu nhân nhanh một chút.”

Tất nhiên Oản Oản luôn miệng đồng ý, lập tức tiểu thái giám liền dẫn Oản Oản đến thiên điện ở phía tây. Thiên điện ở phía tây có tên gọi là Lạc Nguyệt điện, là một nơi có kiến trúc theo kiểu chữ L, ở cách ngự hoa viên xa nhất. Trước đây vốn có một vị lương nhân sống ở đó, sau này không biết vì sao bệnh nặng chết đi, cũng chỉ còn lại một vài ‘hoa tàn ít bướm’ hoặc vài bát từ thất từ thiếu sử không được sủng ái ở trong. Thật ra, trước đây Tăng bát từ sinh được hoàng tử không cần phải ở một nơi hẻo lánh như thế, chỉ tiếc gia thế của bà thấp kém, tuổi lại hơi lớn, con trai lại còn bị tàn tật, Hoàng đế đã sớm quên mất bà.

“Vậy nô tỳ ở đây chờ thứ phu nhân.” Tiểu thái giám không dám đi vào, đành chờ ở bên ngoài.

Oản Oản gật đầu một cái, liền mang theo Cẩm Sao đi vào. Đây là lần đầu tiên Oản Oản đến Lạc Nguyệt điện, bởi vì nàng không được ở trong cung, nghĩ đến gặp Tăng bát tử cực kỳ không dễ, đặc biệt còn có thể khiến Hoàng hậu và Thừa tướng nghi kỵ. Nhưng chuyện tới lúc này, Oản Oản cũng không thể không bí quá hoá liều, trước khi đại sự thành, đây có thể là lần cuối cùng Oản Oản vào cung.

Bước lên hành lang, Oản Oản nhìn bên trong vườn, lớn lớn nhỏ nhỏ các cung nữ đang đứng dưới tàng cây hóng mát, mà những chủ tử của đám cung nữ này lại không có bên. Oản Oản nhũn mảy, cũng không tiếp tục để ý nữa, nơi ăn thịt người này là tàn khốc như thế, bất luận người từng như thế nào, một khi rơi xuống tình thế này, ngay cả cung nữ cũng khinh thường người.

“Phu nhân, đi bên này.” Cẩm Sao thấy không có người đi ra tiếp đón, bèn tự mình đi qua hỏi, rồi mới trở về dẫn Oản Oản đi.

Oản Oản dư quang quét qua đám cung nữ kia đang túm tụm thăm thì to nhỏ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía trước, tư thái nhẹ nhàng mang theo Cẩm Sao trực tiếp bước qua.

Lúc này, Tăng bát tử đang ngừng thêu quần áo trên tay, dời ra ngoài cửa sổ, đúng lúc Oản Oản và Cẩm Sao vừa rẽ từ hành lang gấp khúc vòng lại đây, hai người dường như có thần giao cách cảm, quay đầu liền bắt gặp nhau, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cùng gọi lên khoe miệng.

“Sao người lại tới đây?” Tăng bát tử từ trong phòng đi ra, bên cạnh không có lấy một người, liền đi ra đón tiếp.

Oản Oản vội vàng bước nhanh đến, cười nói: “Hôm nay Hoàng hậu điện hạ tuyên triệu ta vào cung, ta vốn định trở về, sau liền nhớ ra nên đến thăm bát tử một lát.”

“Người đến là có tâm, chỉ là...” Tăng bát tử dừng một chút, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt vốn đang vui vẻ chợt trầm xuống, ngược lại nảy lên một tia bất an.

“Bát tử không cần lo quá, ta cùng với bát tử quen biết, cũng không phải không ai biết.” Oản Oản kéo tay Tăng bát tử, vô cùng thân thiết cười nói, mười phần đáng yêu của hậu bối.

Tăng bát tử ngẫm lại cũng đúng, hơn nữa nghe đồn thân thể Thừa tướng không khoẻ, đã ở nhà tĩnh dưỡng nhiều ngày, nên cũng dứt bỏ tâm tư, mỉm cười nói: “Cũng là ta quá cẩn thận rồi.”

Oản Oản cùng Tăng bát tử còn cười hai câu, mới cùng đi vào nội điện, dọc đường không ít cung nữ ló đầu ra nhìn ngó, nhưng hai người sắc mặt vẫn bình tĩnh, chỉ hàn huyên vài chuyện vụn vặt ngày thường của con trai Oản Oản, hoàn toàn không buồn quan tâm đến họ. Mãi đến khi hai người tiến vào nội điện, đám tiểu cung nữ này mới chịu để yên, đều tự giải tán.

“Đã thất lễ thứ phu nhân rồi.” Vào nội điện, Tăng bát tử cười tự mình rót chén nước cho Oản Oản.

“Không sao.” Oản Oản nhận chén nước, uống một hớp nhỏ, cũng không kinh ngạc. Nói thế nào Tăng bát tử cũng có một đứa con trai ở đất phong, nếu Hoàng hậu quả thật không không để ý tới, đó mới là kỳ quái.

Tăng bát tử đặt ấm nước bằng gốm xuống, đi đến bên cạnh Oản Oản ngồi xuống, Cẩm Sao thì lùi kéo cung nữ bên người Tăng bát tử cùng ra gian ngoài nói chuyện, thuận tiện để ý bên ngoài, phòng có người gây trở ngại Oản Oản.

Oản Oản thấy mọi người đã đi ra ngoài, mới lộ vẻ lo lắng nói: “Bát tử như vậy, nếu để Tứ ca biết được, nhất định sẽ bất an.”

Tăng bát tử thấy Oản Oản nhắc tới Tứ lang, vẻ mặt cũng trầm tĩnh lại, cười nhạt nói: “Bao nhiêu năm cũng đều đã như vậy rồi, bây giờ riết cũng quen.”

“Tứ ca đã như vậy, Hoàng hậu cũng không yên tâm sao?” Oản Oản nhìn ra cửa sổ một chút, nhỏ giọng nói.

Tăng bát tử lại lắc đầu nói: “Nếu không phải bây giờ Tứ lang bị như thế, sợ là không sống được đến nay.”

Oản Oản sửng sốt, cũng hiểu ra. Nhìn sau lưng Lục hoàng tử kia là thân thích của Hoàng hậu, mà nay sống chết còn chưa biết kìa, càng không cần nói đến đám thế gia đại tộc như Hàn gia, ngay cả Bát hoàng tử còn chưa kịp cưới vợ mà cũng đã toi mạng, giả sử Tứ hoàng tử thân thể khoẻ mạnh, không có một chút tật xấu, không chừng sẽ không sống đến lúc trưởng thành. Tứ hoàng tử này cũng coi như là ‘trong họa có phúc’, cho dù ngày sau Tĩnh Khuynh đăng vị, hấn cũng không có gì uy hiếp, có thể thoải mái thành thoi làm một vương gia nhàn tản.

“Tứ ca rất nhớ bát tử...” Oản Oản im lặng một chút, cúi đầu nói.

Người Tăng bát tử run lên một cái, cúi đầu, tạm dừng một lúc, mới thoáng nức nở nói: “Chỉ cần nó khoẻ, ta có ra sao cũng được.”

“Tứ ca nói, huynh ấy sẽ đến đón bát tử...” Oản Oản cúi người kéo tay Tăng bát tử qua, vỗ về an ủi, rồi nói bên tai Tăng bát tử.

“Nó...” thân thể Tăng bát tử vốn đang cứng ngắc chợt chấn động, mạnh mẽ nhấc đầu, gạt mình nhìn Oản Oản, lại không nói lên lời.

“Điện hạ nhà ta nói, chàng ấy cũng rất muốn đoàn tụ với mẫu thân, chỉ tiếc ‘con muốn đường mà mẹ không đợi’, chàng ấy hâm mộ Tứ ca, cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của Tứ ca.” Oản Oản nhấn mạnh từng tiếng nhẹ nhàng nói bên tai Tăng bát tử. Thân thể vốn đang run rẩy của Tăng bát tử cũng

dần dần hòa hoãn xuống, trong mắt cũng dần dần nổi lên ánh lửa hy vọng.

“Có thể được chăng?” sau khi nghe Oản Oản nói, Tăng bát tử trầm mặc thật lâu sau mới dùng thanh âm khàn khàn hỏi.

Trong lòng Oản Oản vui vẻ, nắm tay Tăng bát tử, kiên định nói: “Chỉ cần chúng ta đồng tâm, nhất định có thể thành công!”

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Oản Oản cũng không nán lại lâu, chỉ khuyên vài câu thời tiết chuyển lạnh, nên chú ý thân mình nhiều hơn, rồi mang theo Cẩm Sao rời đi.

Tăng bát tử đưa tiễn đến cửa nội điện, cũng không đi xa thêm, chỉ đứng ở cửa đại điện dõi theo bóng người càng lúc càng xa, không biết suy nghĩ gì.

“Bát tử, vị vừa rồi là...” một cung nữ bên người khác của Tăng bát tử đi tới hỏi.

Tăng bát tử bình tĩnh ung dung nhìn nàng một cái, cười nói: “Là thứ phu nhân của nhà Thất điện hạ, lúc trước muốn tìm một vị thái y biết xoa bóp, ta liền giới thiệu một vị từng dùng cho Tứ lang, vị thứ phu nhân này rõ thật là đa lễ, hôm nay tiến cung tới gặp Hoàng hậu điện hạ, còn nhớ nhân tiện đến thăm ta.”

“À, thì ra là vị đó a...” Vị cung nữ này chỉ kinh ngạc một chút, nhưng trong đáy mắt lại ẩn hiện vẻ khinh thường.

Tăng bát tử làm như không nhìn thấy, xoay người về phòng, lại lôi bộ quần áo trong khay đan ra, nhưng tốc độ khâu lần này hình như có nhanh hơn một chút, cũng mang theo vài phần cứng cỏi hơn.

“Bát tử...” vị cung nữ bên người ban nãy ngồi nói chuyện với Cẩm Sao đi đến, ngồi quỳ cạnh Tăng bát tử.

Mắt Tăng bát tử chợt lóe, làm như tùy ý nói: “Đã nhiều ngày Hoa ma ma bên người Mạnh lương nhân không đến rồi, ngày mai ngươi thay ta đi mời, nói là chỗ của ta có không ít tơ đẹp, muốn may cho Tứ lang một cái đai lưng, nhưng không biết nhiều kiểu dáng đẹp, muốn hỏi thử chỗ bà ta có không.”

Cung nữ kia cúi đầu, trịnh trọng nói: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Sáng sớm ngày hôm sau, Oản Oản và Tĩnh Khuynh vừa tỉnh dậy, chợt nghe thái giám bên người Tĩnh Khuynh là Cát Hoài Nhân tiến vào bẩm báo, nói là Hoàng hậu ban thưởng bốn nữ tử, đã đưa vào phủ, chỉ chờ Oản Oản an bài chỗ ở. Oản Oản nghe xong cười lạnh, vị Hoàng hậu này thật đúng là nóng vội, hôm qua mới vừa nói với nàng là muốn ban thưởng nữ tử, hôm nay liền đưa người tới, sợ giữa đường xảy ra biến cố gì sao.

“Thu dọn vài thiên viện phía sau chỗ Mạnh thị, cho họ vào đó ở.” Oản Oản ngồi trước gương ướm thử chiếc trâm hải đường mới làm, miễn cưỡng nói.

Trong lòng Cát Hoài Nhân chợt run lên một cái, vị này ngay cả gặp mặt cũng không có lấy một lần.

Tĩnh Khuynh thấy Cát Hoài Nhân vẫn không nhúc nhích, như có do dự, liền ngắt đầu nói: “Đi đi, cứ nói là ý của ta.”

Cát Hoài Nhân lập tức khom người thưa dạ, xoay người đi ra ngoài, trải qua một khoảng thời gian ở đây, hẳn đã hoàn toàn ý thức được Thất điện hạ sủng ái vị Bảo thứ phu nhân này đến nhường nào, cũng biết rõ ràng, chỉ có Bảo thứ phu nhân mới là người thân cận nhất với điện hạ, biết được rất nhiều bí mật của điện hạ.

“Như thế nào? Không tức giận ư?” Oản Oản buông trâm cài, chua chua nhìn Tĩnh Khuynh nói: “Bổn đại mỹ nhân lận đó!”

Tĩnh Khuynh bật cười ra tiếng, bước nhanh đến cạnh Oản Oản, ôm nàng vào lòng hôn một cái nói: “Ta lại thích nàng ghen tuông như vậy hơn a.”

Oản Oản quăng cho hắn một cái liếc mắt xem thường, mặc kệ hắn, một lần nữa lựa chọn trang sức trong hộp.

“Mặc kệ các nàng ta như thế nào, nàng cũng không cần gặp.” Tĩnh Khuynh lại tiếp tục làm phiền, cầm một cây trâm cài tua rua, lắc lắc nói.

“Chàng nói là...” Oản Oản cũng không sợ gặp mấy phụ nhân đó, cùng lắm chỉ là quân cờ của hai bên thôi.

“Hoàng hậu đang đợi nàng nổi cơn ghen...”

Mới truyền ra tin tức thân thể Thất hoàng tử chuyển biến tốt, Hoàng hậu liền đưa đến bốn mỹ nhân từ trong cung tới, trong đó có hai người đã được

phong là lương đế, điều này làm cho rất nhiều người đều sinh lòng xem trò vui, dù sao Bảo thứ phu nhân của phủ Thất hoàng tử được sủng ái đã lâu, trong phủ hiện nay cũng đều là nàng quản lý, trước đây Thất hoàng tử bệnh còn dễ nói, nhưng nay đã dần dần bình phục, chỉ sợ hậu viện cũng sắp bắt đầu không yên ổn rồi. Thậm chí vài nhà trước đó muốn đưa nữ nhi vào phủ, càng ngóng dài cổ muốn chiêm bism xem Bảo thứ phu nhân, mưu tính khi nào tới cửa bái phỏng, vì nữ nhi mà nỗ lực lại một phen.

Cứ như vậy, hơn một tháng qua nhanh, Hoàng hậu trong hoàng cung ngóng, các đại thế gia trông, nhưng phủ Thất hoàng tử thì vẫn như bình thường, không chút động tĩnh. Không nói Bảo thứ phu nhân cùng đám người mới tranh giành tình nhân, mà nói đến bản thân Thất hoàng tử cũng không thấy sủng người mới nào, mọi người không khỏi kinh ngạc, lại không dám trắng trợn lộ liễu hỏi thăm, nhưng vẫn có rất nhiều người có suy nghĩ Thất hoàng tử chưa lành bệnh.

Đương nhiên, người bên ngoài là đứng xem cuộc vui, nhưng đám người mới vào phủ hoàng tử thì bắt đầu nôn nóng, dù sao cuộc sống ngày sau của các nàng phải phụ thuộc vào cửa vịnh sủng hoàng tử, chỉ cần hoàng tử không tin sủng các nàng, thì mặc dù họ mang danh là nữ nhân của hoàng tử, nhưng ở phủ hoàng tử thì chả là cái đinh gì cả.

“Choang!” Một chén trà thanh đồng bị người ném xuống đất, nữ tử đứng cạnh bàn con, bộ mặt có chút dữ tợn, bàn tay nâng lên cũng run nhẹ.

“Lương đế bớt giận, cẩn thận làm tay bị thương” nha đầu bên người nữ tử kia vội chạy nhanh tới thu dọn.

“Tay bị thương thì thế nào, cho dù bị thương mặt, cũng không có người xem!” nữ tử vốn đang còn tức giận đến xanh mặt, bất chợt sức lực toàn thân dường như bị hút sạch, xụi lơ ngồi phịch xuống sập, chỉ chốc lát sau, nước mắt trong suốt tựa như sợi dây trân châu bị đứt, từng hạt từng hạt rơi xuống lớp áo váy màu đỏ nhũ bạc.

Thu dọn chén trà trên mặt đất xong, nha đầu kia mới đi lại, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Lương đế mới đến đây có mấy ngày, ngày sau còn dài mà.”

Nữ tử kia im lặng một lúc, lập tức phản hận ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng nói: “Đúng thế, để ta xem thử à Bảo thứ phu nhân kia liệu có thể chiếm được điện hạ cả đời không!”

Chỉ một động tác nhỏ ở nơi này, một lát sau, Trần lương đế ở trong viện kế bên đã biết được, lúc này đang ngồi trên sập thưởng thức trà với Lí thị gia nhân được đưa đến cùng nhau, thoạt nhìn quả là cực kỳ nhân nhả.

“Bất quá ý vào họ Chu của nàng thôi, còn thật sự xem mình là một đại nhân vật không bằng.” Trần lương đế nhìn nhìn ngoài cửa sổ, cười lạnh nói.

Lí thị cúi đầu, một đôi lông mi dài rậm run rẩy trên dung nhan tươi ngọt, nàng nói chuyện cũng mang theo mềm ngọt: “Đúng vậy, nom bộ dáng nàng ta ở trong cung nịnh bợ Vương thứ phu nhân, còn thật cho rằng cao hơn chúng ta đó.”

Trần lương đế bưng chén trà bột lên, nhìn bộ dạng thanh thuần của Lí thị kia, dùng tay áo che lại vẻ châm biếm ẩn hiện của mình.

“Tạm thời cứ chờ xem, chỉ bằng bộ dạng bừa bãi kia của nàng ta, chắc chắn điện hạ sẽ không vui.”

Lí thị nhếch lên khóe môi, lộ ra một lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Lương thị vẫn còn nằm sao?” Trần lương đế buông chén trà, sức nhớ tới hỏi. Nữ nhân yếu đuối kia, vừa ra khỏi phủ mấy ngày, liền ngã bệnh, thật đúng là xúi quẩy.

“Còn không phải sao, thân mình Lương tỷ tỷ vẫn luôn không tốt, thái y nói, ít nhất phải tĩnh dưỡng mấy tháng đó.” Lí thị bĩu môi, con ngươi lóe lóe, đôi tay giấu trong tay áo lặng yên nắm chặt lại.

Trong thiên viện, nội dung đàm thoại của bọn họ, rất nhanh đã được người đưa đến trước bàn Oản Oản, Oản Oản chỉ cười xem một chút, liền ném vào chậu than, lập tức quay đầu dặn Đào Diệp: “Người có rảnh đến phòng bếp lớn đi một vòng, nếu có người hỏi điện hạ, người liền nói, đã có thể xuống giường được rồi.”

Đào Diệp khom người thưa vâng.

“Vậy chỗ Mạnh lương đế...” Oản Oản sức nhớ ra, trong phủ này cũng không chỉ có bốn người mới kia, còn có một người cũ.

“Gió êm sóng lặng, hình như bất luận truyền đến tin tức gì của điện hạ, nàng ta đều không có phản ứng, chỉ mỗi ngày an tâm dạy Nhị vương chủ.” Đào Diệp cũng lấy làm lạ, vị Mạnh lương đế kia trước đây trốn tránh thì cũng thôi đi, có nào bây giờ nghe nói điện hạ chuyển biến tốt, lại thờ ơ nữa?

Oản Oản lại càng cảm thấy Mạnh lương đế này không đơn giản, lúc vừa mới đến phủ đệ, nàng ta còn động tâm tư, nhưng sau này Tình Khuynh không muốn gặp các nàng, nàng ta cũng theo đó mà dừng tâm tư, tuy cũng khoe sức vì Hoàng hậu, nhưng căn bản không tính là tận tâm, quả thực không có cách nào sánh được với Vương thị. Bây giờ người mới nhập phủ, Tình Khuynh lại thả ra tin tức tốt, nếu như nữ tử bình thường, sợ là đã sớm nhảy bật ra, dù sao lúc còn Chất tử giả, Mạnh thị cũng coi như từng được sủng ái, bằng không căn bản không có khả năng được dẫn theo về nước Khôi, còn sinh cả nữ nhi.

“Cầm Sao, người phân phó xuống dưới, theo dõi Mạnh thị sát sao cho ta.” Oản Oản nói với Cầm Sao, không phải nàng có bệnh đa nghi, nhưng Mạnh thị quả là một nữ tử thông minh, nếu nàng ta có thể nhìn ra Tình Khuynh và Chất tử giả khác nhau, Oản Oản cũng không kỳ quái, nhưng hiện nay là thời điểm đặc biệt, nếu Mạnh thị an phận thì còn may, nhưng nếu nàng ta ý niệm không tốt gì, Oản Oản không ngại nuôi thêm một Nhị vương chủ nhỏ cô đơn đâu.

“Đạ!” Cẩm Sao khom người đáp.

Oản Oản nhìn khuôn mặt mang theo anh khí (khí chất nam nhi) của Cẩm Sao, bỗng nhiên nhớ lại lời Tĩnh Khuynh trước đó nói với nàng, không khỏi cười nói: “Nghe nói đạo này Liên Âm công tử lại quần quít lấy người?”

Cẩm Sao vừa nghe vậy, sắc mặt trắng nhợt, vội cúi người nói: “Thỉnh xin phu nhân thứ tội, nô tỳ và Liên Âm công tử bất quá chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, cũng không thường xuyên.”

Bất gặp bộ dáng khàn trương của nàng, Oản Oản đầu tiên là nghi hoặc, sau mới bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt người bên ngoài, Liên Âm công tử và Xuân Thiều công tử đều là nam sủng của Tĩnh Khuynh, nếu dùng tới từ “quần quít” này, quả thật không ổn, ngược lại còn có chút ý trách mắng. Thật ra Oản Oản vốn chỉ muốn trêu chọc vài câu, lại không nghĩ rằng ngược lại làm người sợ, không khỏi ngượng ngùng cười nói: “Ta biết tính tình của hần, nay trong mắt hần đều là công phu, cũng càng mang đến cho người thêm phiền toái.”

Cẩm Sao len lén nhìn Oản Oản, thấy nàng vẫn không tức giận, cũng lặng lẽ nhẹ thở ra nói: “Công tử thích võ công cũng là chuyện tốt, mặc dù không thành được đại tài, nhưng cũng có thể cường thân kiện thể.”

Oản Oản nhớ lại gần đây thấy Liên Âm cũng không còn động một tý liềm giờ lan hoa chỉ giống như trước nữa, cảm thấy rất bất ngờ. Không nói đến những cái khác, ít nhất có thể làm cho một gã ẻo là một lần nữa làm “Nam nhân”, vậy công lao này không thể bỏ qua rồi.

“Lần sau, nếu người không chịu nổi hần, thì cứ không cần nhường, vài chiêu đánh cho hần ngã nhào, để hần bế quan vài tháng, lỗi tai người cũng liền thanh tịnh.” Oản Oản cười xấu xa ra chủ ý.

Khỏe miệng Cẩm Sao khẽ co giật, mặc dù rất không chịu nổi Liên Âm, nhưng lúc này cũng thấy có chút thông cảm với hần.

“Oản Oản muốn đánh ai?” cánh cửa kéo ra, ánh mặt trời vàng chói bên ngoài theo nam nhân kia lọt vào, khiến trước mắt Oản Oản chợt choáng váng, không khỏi đỏ cả mang tai.

“Xin thỉnh an điện hạ.” Đám nha đầu trong phòng vội tiến lên hành lễ.

Tĩnh Khuynh không buồn nhìn lấy một cái, đi đến ngồi cạnh Oản Oản, tùy ý nói: “Đều lui xuống đi.”

Rất nhanh, trong phòng bỗng chốc liền trống không.

“Hôm nay sao về sớm vậy?” hôm qua Oản Oản mới nhận được lá thư có in dấu tay con trai, tâm tình vô cùng tốt, sẵn tới hôn Tĩnh Khuynh một cái bẹp, nói.

Tĩnh Khuynh say mê hip mắt, lại chưa hết thỏa mãn thò đầu qua, trộm một nụ hôn thơm của Oản Oản, rồi mới nói: “Ta nghe nói, sáng nay Hoàng hậu phái người đến khiển trách nàng?”

Tay Oản Oản đang nắm tay Tĩnh Khuynh chợt dừng một chút, lập tức nở nụ cười, chỉ sợ đó mới là nguyên nhân hần trở về sớm, vì thế nhìn lại đôi mắt tràn đầy quan tâm của hần, nói: “Cũng không có gì, bên ngoài đều đồn đại lợi hại như thế, Hoàng hậu làm sao lại không biết được.”

“Bất quá chỉ mới thả ra tin tức ta có thể xuống giường, bà ta liền mong chờ ta khai chi tán diệp? Vẫn là vọng tưởng ta chết trên người nữ nhân chứ gì?” Tĩnh Khuynh hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là tức giận.

“Chàng bây giờ ở trên ngọc điệp của bà ta, tất nhiên xem như là con trai của bà ta, bà ta đương nhiên có thể danh chính ngôn thuận nhúng tay vào trong phủ chúng ta, chẳng qua chuyện bị hạ độc lần trước làm cho bà ta không còn chút mặt mũi, mới không tiện đưa nô tỳ tiến vào, nhưng đám nữ nhân kia thì khác, ai mà chẳng biết chàng nổi tiếng hảo sắc chứ?” Oản Oản ném cho Tĩnh Khuynh một cái mị nhãn, làm cho lòng hần ngựa ngửa, bàn tay cũng sắp lên.

“Nàng không cần để ý tới bà ta, bà ta muốn khống chế hậu viện của ta, vẫn còn non lắm, sẽ nhanh thôi, bà ta sẽ không còn rành rồi mà quản chúng ta.” Tĩnh Khuynh tựa tiểu phi tiểu nói.

Oản Oản cả kinh, nhòe dậy nói: “Chẳng lẽ... Thừa tướng? Chẳng lẽ là bọn chàng...”

Tĩnh Khuynh lắc đầu, như tiếc nuối nói: “Nếu quả thật là chúng ta đắc thù, lão thất phu kia đã sớm chết ngắc rồi, đáng tiếc không đợi người của chúng ta động thù, hần đã bị người hại.”

“Ai lại lớn mặt như vậy a?” Oản Oản thẩm tính một chút, hiện tại người có năng lực làm được việc này quả thật không nhiều lắm.

Tĩnh Khuynh thì há hê khi người gặp họa, cười nói: “Lão già kia hậu viện của mình còn không quản lý nổi, lại thường thường đi gõ đầu con mình. Nghe nói lần này là một tiểu thiếp muốn mưu hại một tiểu thiếp khác đã có thai, kết quả Thừa tướng xem như tai bay vạ gió, cũng trúng độc theo, chi tiếc, không vĩnh viễn nằm luôn, nhưng thân thể lão ta cũng không khỏe được, như thế, sợ là cũng không sống được bao lâu.”

Chương 107

Oản Oản vốn nghĩ Thừa tướng đã thật sự bị bệnh, như vậy đối với Tĩnh Khuynh mà nói, sẽ có càng nhiều thời gian để bố trí kế hoạch ngày sau, ít nhất không cần lo lắng Thừa tướng thỉnh thoảng nhảy ra ngáng chân, hoặc bị lão phát giác được điều bất lợi với Tĩnh Khuynh. Theo Oản Oản biết, Tĩnh Khuynh thu phục thế lực, chống lại Thừa tướng, ít nhất còn phải cần nửa năm, có thời gian nửa năm này, thân thể Thừa tướng sẽ càng ngày càng hồng bết, nói không chừng không đợi Tĩnh Khuynh động thủ, lão đã đi đòi nhà ma, đương nhiên, đây chính là một nguyện vọng tươi đẹp. Nhưng nếu thật phải chờ nửa năm, Tĩnh Khuynh cũng coi như đủ lông đủ cánh, đến lúc đó bất luận là xuất binh đánh tiếng bên cạnh vua, hay bức bách Hoàng đế hạ Tội kỷ chiếu*, nhường ngôi gì đó, cơ hội cũng lớn hơn.

(*tội kỷ chiếu: là chiếu thư để vương tự xét lại hoặc kiểm điểm khuyết điểm, sai lầm của mình.)

Hiển nhiên, ngay cả đàn bà con gái như Oản Oản mà cũng có thể nghĩ ra, Thừa tướng tất nhiên cũng có thể nghĩ đến, vì thế, đoạn thời gian gần đây, Tĩnh Khuynh rõ ràng cảm thấy Chu Xương âm thầm hành động càng nhiều, mà đám quan viên trên triều đình biến hóa cũng trở nên nhanh hơn, cho dù Thừa tướng vẫn luôn ôm bệnh không ra ngoài, cũng không chút nào ngăn cản tầm ảnh hưởng của lão.

“Lão thất phu kia động tác cũng thật nhanh.” hôm nay Tĩnh Khuynh vừa trở về, sắc mặt đã rất ngưng trọng.

Oản Oản buông tấm lụa mỏng trong tay xuống, kinh ngạc nói: “Chuyện gì vậy?”

Tĩnh Khuynh bình tĩnh nhìn Oản Oản, đột nhiên một tay ôm nàng vào trong lòng, lại dùng lực siết chặt cánh tay, mới thoảng buông ra, lập tức lại cúi đầu hung hăng mút vào cánh môi Oản Oản, trần trọc triền miên, mãi đến khi môi Oản Oản bị hôn sưng đỏ, không thở nổi mới ngừng, lưu luyến không rời buông nàng ra, nhưng đôi tay kia vẫn không buông ra.

“E là Thừa tướng sẽ ra tay với ta.”

Oản Oản cắn chặt môi, sững sờ nhìn Tĩnh Khuynh, có chút không hiểu rõ mình nghe được cái gì.

Tĩnh Khuynh thấy thế, cũng sợ dọa Oản Oản, vội ôm lấy nàng, trấn an bên tai nàng nói: “Nàng đừng sợ, ta cũng sớm đoán được lão sẽ ra tay, chẳng qua là sớm hơn dự tính một chút thôi...”

“Lão ta muốn làm gì?” trong đầu Oản Oản lập tức xuất hiện đủ loại tình huống gì mà ám sát hạ độc, hoặc là vu hãm mưu phản linh tinh, và lại trước đây không phải Lục hoàng tử và Bát hoàng tử cũng bị hại như vậy sao.

Tĩnh Khuynh vẫn luôn hết cách với Oản Oản, biết hôm nay mình mà không nói rõ ràng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua, đành phải lựa lời nói: “Chẳng qua chỉ là lợi dụng thân phận trước đây của ta, không có khả năng chỗ của Chu Xương không có một chút tin tức, người cừu cừu để lại cũng sẽ không hoàn toàn hướng về chúng ta.”

Oản Oản lén bấm mình một cái, ép mình bình tĩnh lại, ngẫm lại con trai đã đi Lưỡng Giang, cũng sẽ không bị liên lụy, khủng hoảng trong lòng cũng dần dần bình tĩnh trở lại, lập tức hít một hơi lạnh, nhìn Tĩnh Khuynh nói: “Lão có thể nói chàng cái gì? Nếu nói chàng là giả, như vậy đại vương tử trong cung cũng là giả. Hay là lão ta lại muốn lập vị hoàng tử khác?”

Tĩnh Khuynh lại lắc đầu nói: “Ta thấy không phải vậy, dù sao mấy vị hoàng tử còn nhỏ kia, sau lưng đều có thế gia, mặc dù là Tào bát tử, Tào gia cũng coi như là tân quý, cũng không dễ nắm được.”

“Vậy...”

Tĩnh Khuynh đỡ lấy Oản Oản có chút kích động, vuốt đỉnh đầu nàng, liền nói ra ý tưởng trước đó đã cùng bàn bạc với Xảo Biện tiên sinh.

“Chúng ta hoài nghi, Thừa tướng là muốn trưng kế tựu kế, đem chuyện ta đối Chất tử giả nói ra, chính là đem thật nói thành giả, giả thành thật, đến lúc đó lại nói đại vương tử là đứa con mồ côi duy nhất của Chất tử giả, tất cả mọi chuyện liền có thể thuận lợi giải quyết, mà địa vị của ta, cũng khó mà giữ được.”

“Sao bọn họ có thể nói bậy được!” Oản Oản gấp đến độ rống lên, nhưng cũng ịu xui xuống, nàng đã chuyển kiếp mấy đời, làm sao lại không biết lời thế nhân đáng sợ như thế nào, làm sao lại không biết ‘ba người thành hổ’, quyền phát biểu vĩnh viễn nắm ở trong tay người cầm quyền, lịch sử vĩnh viễn là do kẻ thắng viết nên. Chỉ cần Thừa tướng thắng, như vậy lão có nói Tĩnh Khuynh là loạn thần tặc tử, thay mặt đòi đảo, Tĩnh Khuynh liền tuyệt đối phải mang tiếng xấu muôn đời.

Tĩnh Khuynh nhìn ra bị thương trong mắt Oản Oản, trong lòng cũng không chịu nổi, ôm nàng dựa vào trong ngực mình, không khỏi có chút hối hận, nếu không vì hấn, nàng sẽ có con đường tốt hơn, ngộ nhờ việc này thất bại, liệu nàng có hận hấn, oán hấn hay không.

“Ngày mai nàng đến Lưỡng Giang thăm con đi.” Mặc dù đau lòng, nhưng Tĩnh Khuynh vẫn bắt buộc bản thân chết lặng nói, chuyện tiếp theo có bao

nhiều nguy hiểm, hẳn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng nhất, cho dù chuyến đi này của Oản Oản, bọn họ có khả năng sẽ không gặp nhau cả đời.

“Năm mơ!!!” Oản Oản đột nhiên nhảy dựng lên, thay đổi bộ dáng lạnh nhạt nhàn thục ngày xưa, nắm vạt áo Tinh Khuynh quất. Làm sao nàng không biết tâm ý của hắn, nhưng làm sao nàng có thể như hắn mong muốn được, mặc dù nàng nhớ con rất nhiều, nàng cũng sẽ không để một mình hắn đi đối mặt, trước đây bọn họ cũng đã nói rồi, ai cũng không rời ai, bất luận sinh tử.

Tinh Khuynh đầu tiên là hơi bất ngờ, lập tức lại nhẹ nhàng nở nụ cười, dịu dàng kéo Oản Oản lại, vẫn ngồi tại chỗ, quây nàng trong lòng ngực, tựa đầu lên bụng nàng, thoải mái nhắm mắt lại. Không bao lâu, trên má cảm thụ được kia giọt chất lỏng nóng bỏng, theo trán trượt qua gò má, lăn xuống cổ, giống như giọt mưa xuân mềm nhẹ, rơi vào trái tim vốn cần cỗi của hắn.

“Chờ ta được không?” giọng Tinh Khuynh có chút khàn khàn.

Oản Oản mắt đỏ ngầu, có chút ủy khuất râm rì một tiếng.

“Ta đi ra ngoài mấy ngày, trước khi ta về, đừng đi đâu hết, ở trong phủ chờ ta, đừng sợ... Ta nhất định sẽ trở về.” Tinh Khuynh dùng ngón út của mình móc lấy ngón út Oản Oản, nhẹ nhàng lay lay, mang theo một tia làm nũng nói.

“Ta chờ chàng, bất luận khi nào chàng trở về, ta đều chờ.” Oản Oản nâng mu bàn tay che lại đôi mắt mình, muốn che lại ánh sáng bên ngoài, càng muốn ngăn lại dòng nước mắt đã dâng tràn kia.

“Aizz...” Thở dài một tiếng, Oản Oản liền thấy người bên cạnh đứng lên, một lần nữa ôm nàng vào trong lòng, hương hoa không rõ kia từng chút từng chút đem linh hồn của nàng vây bọc lại.

“Nha đầu ngốc...”

Đây là lời sau cùng Oản Oản nghe được.

Oản Oản vẫn luôn cảm thấy những ngày sau, trôi qua cứ như nằm mơ. Mỗi ngày đều giống nhau: rời giường đúng giờ, dùng bữa đúng giờ, nói chuyện cùng bọn nha đầu, xử lý việc bếp núc, sau đó thưởng thức trà, làm vài món ăn, lại ngắm mặt trời chiều ngã về tây, chờ đợi màn đêm buông xuống. Chỉ có khác là buổi tối thiếu mất đi vòng tay ấm áp kia, lúc dùng bữa thiếu mất ánh mắt săn sóc bên cạnh, gặp chuyện thú vị, thiếu mất người chia sẻ niềm vui.

Tinh Khuynh đi rồi, Oản Oản từng một lần cho là mình nhất định có thể thích ứng, trong nhiều năm ở những kiếp kia, nàng cũng từng có một mình như vậy, thậm chí còn trong hoàn cảnh ác liệt hơn nữa, nàng đều vượt qua được. Thế nhưng, hiện tại Oản Oản lại nghĩ, nàng thật sai lầm rồi.

Lúc tính toán sổ sách, nàng thường xuyên tính sai; khi dẫn dò quản gia làm việc, nàng thường ngây người; lúc ăn gì đó, nàng thường sẽ lơ đãng gọi tên Tinh Khuynh, thậm chí lúc rảnh rồi, nàng thích nhất ở trong thư phòng Tinh Khuynh, ngồi bên song cửa sổ có thể nhìn thấy người bên ngoài đi vào, cũng như Tinh Khuynh hay ngồi như vậy, đợi nàng tìm đến.

Oản Oản sâu sắc cảm thấy trạng thái của mình không bình thường, tuy nàng ngày ngày đều ăn cơm đúng giờ ăn đúng lượng cơm, lại hoàn toàn không thể ngăn được bản thân gầy đi, mà mặt ngoài thoạt nhìn nàng thì như bình thường, nhưng thường xuyên sinh ra ảo giác Tinh Khuynh còn tại bên người. Loại thống khổ tịch liêu này, tựa như một loại độc, đang từng bước một xâm hại thân thể cùng tinh thần Oản Oản, mặc dù Oản Oản biết rõ bản thân phải phân chấn lại, nhưng vẫn còn đó chất độc kia thúc thủ vô sách, ngira cổ chờ chết.

Cầm Sao cùng bọn nha đầu đều rất lo lắng cho nàng, ngay cả Liên Âm và Xuân Thiều cũng bởi vì lo lắng, mà bỏ qua quy củ nam nữ, tiến vào chính viện thăm hỏi an ủi nàng. Tuy hiệu quả rất ít, nhưng có người bầu bạn, đặc biệt là bằng hữu quan hệ vô cùng tốt với Tinh Khuynh, lại có thể khiến Oản Oản thoáng bình tĩnh một lát.

“Trời càng ngày càng lạnh, điện hạ nhân phủ nhân nhất định phải bảo trọng thân thể.”

Đây là thời điểm Oản Oản chờ đợi nhất trong ngày, Ngân Hạp, Nghiêm Chính và Chu Đại lang đều đi theo Tinh Khuynh rồi, chỉ còn lại thái giám Cát Hoài Nhân cùng Kim Hạp ở lại chưởng cục, vì Kim Hạp có thể tiếp nhận tin tức bên ngoài, cho nên mỗi ngày cố định sẽ đến thư phòng của Tinh Khuynh, đưa tin tức của hắn cho Oản Oản, bất luận tốt xấu, đây là Tinh Khuynh trước khi đi có ý căn dặn.

“Hiện nay chàng ấy ra sao?” Oản Oản biết Tinh Khuynh nói với bên ngoài là vị thế ngoại cao nhân kia đưa hắn đi trị độc, trên thực tế là ở trong bóng tối chuẩn bị đối phó Thừa tướng.

Kim Hạp bắt gặp một nụ cười hiếm thấy trên khuôn mặt tái nhợt của Oản Oản, trong bụng thầm thở dài, trên mặt lại nở nụ cười nói: “Điện hạ tất nhiên mạnh khỏe, mong phu nhân đừng lo lắng.”

“Làm sao không lo lắng a...” Oản Oản day day huyết thái dương đau nhức, dùng âm điệu mà bản thân mình cũng nghe không rõ.

“Điện hạ còn nói, bất luận trong cung tuyên triệu gì, cũng đừng vào cung, nếu thực sự có chuyện gì, xin phu nhân theo mật đạo đi trước.” Có một số chuyện Kim Hạp còn biết nhiều hơn Oản Oản, cũng biết rõ cục diện hiện nay nếu đã triển khai thì không có khả năng quay đầu, hẳn được Tinh Khuynh nhìn trúng, lưu lại bảo hộ phu nhân, nhất định phải hoàn thành điện hạ giao phó.

Oản Oản làm như không nghe thấy câu này, ngược lại hỏi: “Trong cung như thế nào?”

“Hoàng thượng gần đây rất sủng ái một vị thiếu sử, thậm chí không tiếc vì nàng ta mà tranh chấp cùng Hoàng hậu.” Kim Hạp cúi đầu đáp lời, cảm thấy

có chút khinh thường, hoàng quyền cũng sắp rời khỏi tay, vị Hoàng đế này thế mà còn có tâm tư đi sủng ái mỹ nhân. Nếu không phải vì mỹ nhân nũng nịu, ngay cả nói chuyện với Hoàng hậu hần cũng không dám, con mình cũng đã chết mất vài đứa rồi, cũng không biết trong lòng hần nghĩ như thế nào.

Oản Oản mím môi, đôi mắt lạnh như băng, như thế cũng coi như thuận lợi.

“Thân thể Thừa tướng thì sao?”

“Điện hạ nói, gần đây không dám dẫm cỏ ngoài sân, cho nên tạm thời còn chưa tìm hiểu được.” Phù Thừa tướng hiện nay là trọng yếu nhất, ‘cây đinh’ đã sớm mai phục, không thể vì chút việc nhỏ này mà gây thiệt hại, nói không chừng, sau này sẽ có tác dụng lớn.

Oản Oản gật gù đầu, cũng thật sâu cho là vậy, lúc này Tĩnh Khuynh đã bị động, lại không thể đi sai một nước, nếu không cái chờ đợi bọn họ chính là cả ván cờ đều thua.

“Ta nghe nói, lão Hoàng đế nước Thần đã không qua được?” Oản Oản bỗng nhiên nhớ tới tin tức trước đó vài ngày Cát Hoài Nhân nghe thấy từ bên ngoài.

Kim Hạp cũng nghe qua tin đồn này, chỉ là người Tĩnh Khuynh phải đi còn chưa trở về, cũng không rõ có phải là có người của nước Thần cố ý thả lời đồn hay không.

Oản Oản vừa mới nói xong, đã có chút hối hận, với tính cách của Thái tử nước Thần, có thể giúp đỡ Tĩnh Khuynh về nước đã là cực hạn, nàng không nên hy vọng xa vời cái gì, mặc dù Thái tử của nước Thần có thật sự đáng cơ làm hoàng đế, hần càng nguyện ý hy vọng nước Khôi đại loạn, dân chúng lầm than hơn.

“Nhấn điện hạ cẩn thận một chút, ta... đang đợi chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Bảo thứ phu nhân bệnh rất nặng, nặng đến nỗi Hoàng hậu phái người hạ chiếu vào cung, cũng không gương dậy được, may mà Hoàng hậu cũng không dám làm thái quá, không sai người khiêng Bảo thứ phu nhân tiến cung, chỉ nhấn mạnh nếu thân thể Bảo thứ phu nhân không tiện, nên an tâm tĩnh dưỡng, lại nhất định phải an bài người khác chăm sóc Thất hoàng tử, ý này không cần nói cũng biết.

Đám thế gia bên ngoài tuy há hê xem hậu viện Thất hoàng tử náo nhiệt, nhưng từ trong đáy lòng chân chính vui thích là sau khi bốn người kia vào phủ, bởi vì các nàng đều là Hoàng hậu tự tay đưa vào cửa, cùng với Mạnh thị tồn tại như trong suốt, hoàn toàn không thể so sánh. Chỉ tiếc, Thất hoàng tử hiện nay không ở bên trong phủ, các nàng cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế tâm tư, nghiền cổ ngóng trông, thuận tiện lại vụng trộm ngắm chân đôi phượng, hồng tranh đoạt vị trí đầu sau khi hoàng tử trở về.

Oản Oản thì lấy danh dưỡng bệnh, núp trong bóng tối thờ ơ lạnh nhạt quan sát, lại đối với những chuyện đó căn bản không đáng để ý tới. Hiện nay nàng chỉ lo lắng cho Tĩnh Khuynh đang ở bên ngoài, có mạnh khỏe hay không, có gặp khó khăn gì không, đôi khi nàng thậm chí hoài nghi Thừa tướng trúng độc đến cùng có phải là sự thật hay không, hay là Thừa tướng tự mình tung đạn khói, hòng lừa gạt Tĩnh Khuynh, buộc hần ra hành động. Nhưng đại sự chưa định, hết thấy đều là đoán mò, Oản Oản tự biết bản thân không giúp được gì, cũng chỉ có thể ở lại trong phủ, yên lặng chờ đợi.

Thế nhưng, mọi thứ đều đến quá nhanh...

“Cái gì? Hoàng thượng bị Hoàng hậu chọc tức hộc máu?” Oản Oản chợt lay động thân mình, không tin được nói.

Cát Hoài Nhân thấy Oản Oản sắc mặt tái nhợt, bộ dạng lão đảo sắp đổ, vốn định tiến lên đỡ, lại bị Cẩm Sao đoạt trước, đành phải lui lại đáp lời: “Đúng vậy ạ, nghe nói bởi vì hôm nay Hoàng thượng sủng hạnh vị thiếu sử kia, cho nên muốn bảo Hoàng hậu nâng phân vị cho thiếu sử kia, không ngờ Hoàng hậu giận dữ, chẳng những không đồng ý, ngược lại còn muốn ban trượng đánh chết tại chỗ vị thiếu sử kia, Hoàng thượng nhất thời tức giận công tâm, liền hộc máu.”

“Vậy bây giờ sao rồi?” Oản Oản ổn định thân mình, một trận choáng váng, khiến nàng không thể không tựa vào Cẩm Sao bên cạnh, tuy nàng không quan tâm lão Hoàng đế sống chết ra sao, nhưng nếu lúc này Hoàng đế chết, như vậy giữa Tĩnh Khuynh và Thừa tướng liền không có một tia chuyển biến chậm nữa, ngược lại, Thừa tướng cũng không cần phải băn khoăn lo ngại gì nữa.

“Nghe nói là... là tĩnh dưỡng ở tẩm cung, đã nhiều ngày chưa thượng triều.” Cát Hoài Nhân cũng đi ra từ trong cung, hần biết rõ, một Hoàng đế bị bệnh, sẽ mang đến loại hậu quả gì đối với triều đình đối với toàn bộ nước Khôi.

Oản Oản ổn trụ thân mình, thờ dốc một hơi, vuốt ngực nghỉ ngơi một lát mới nói: “Đã loan tin ra chưa?”

“Chưa, Thừa tướng còn đang giấu giếm.” Cát Hoài Nhân vội trả lời.

“Xem ra, Thừa tướng đã hạ quyết tâm.” Oản Oản vịn Cầm Sao, dõi theo hướng chân trời xa xăm mờ mịt bên ngoài cửa sổ, thấp giọng nói.

“Điện hạ còn nhấn phu nhân bớt lo lắng, chú ý thân thể nhiều hơn.” Cát Hoài Nhân nhìn thân mình nữ tử mảnh dẻ sắp hao mòn, lại nhin không được bồi thêm một câu.

“Ta đã biết...” Oản Oản quay đầu lại, ánh mắt bỗng nhiên trở nên dị thường sắc bén, nhìn chăm chăm khiến da đầu Cát Hoài Nhân tê rần, mới lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, trừ ra ngoài mưa lương thực, tất cả không cho phép ra phủ, cũng không cho phép bắt luận kẻ nào vào phủ, đám nữ nhân hậu viện kia, trông coi đằng hoàng cho ta, nếu ai có ý đồ giờ mảnh khỏe gì vào lúc này, bắt luận lại lịch gì, lập tức trói lại ném vào địa lao cho ta.”

Cát Hoài Nhân khẽ run run, đầu cúi càng thấp, nói: “Dạ!”

Nam Đô có năng lực quan sát nhạy bén, tất nhiên không chỉ có Oản Oản, mặc dù ngay từ đầu không phát hiện ra được gì, dần dần, khi Hoàng đế đã mấy ngày không lên triều, đã đánh hơi thấy điều khác thường. Cho dù trước đây Hoàng đế cũng thường xuyên vì loại chuyện thế này thế nọ mà không lên triều, nhưng tóm lại cũng không giống hiện tại, ngay cả một chút dấu vết cũng không lộ, thậm chí ngay cả đại thái giám bên người Hoàng đế cũng không thấy được.

Nhưng suy đoán dù sao cũng là suy đoán, trong cung không có tin tức, Thừa tướng cũng ôm bệnh nằm nhà, trong lúc đó các đại thần trừ việc lên lui tới thường xuyên ra, cũng chỉ có thể đem ánh mắt chăm chú vào cánh cửa lớn của phủ Thái hoàng tử. Nhưng đáng tiếc, dù có nhìn trừng trừng nhiều ngày, cửa lớn phủ Thái hoàng tử vẫn khép chặt như trước, ngay cả người hầu trong phủ cũng không dễ được ra phủ, khiến cho thời cuộc của nước Khôi lúc này càng trở nên khó bề phân biệt.

Nhưng, ngay tại lúc mọi người cho rằng cục diện như vậy còn có thể giằng co hoặc cầm cự được một khoảng thời gian nữa, thì đột nhiên có tin tức truyền ra, Thái hoàng tử xuất ngoại chữa bệnh sắp hồi phủ. Tin tức này liên giống như một giọt nước rơi xuống chảo dầu nhìn như bình lặng, chợt đột ngột sôi trào lên. Song, dù nhiệt độ như thế, vị kia ở trong cung cũng không hài lòng, vì thế thừa dịp Thái hoàng tử còn chưa về phủ, Hoàng hậu cư nhiên lại bỏ qua Thái hoàng tử, tự mình hạ chiếu, đem Vương thị mẹ đẻ của đại vương tử trong cung, đưa lên làm chính (phù chính), thậm chí lệnh cho sủng thiếp của Thái hoàng tử – Bảo thứ phu nhân nội trong ba ngày phải dọn đến thiên viện, chờ Vương chính phu nhân về phủ, chủ trì đại cục.

Một loạt hạ chiếu này, tựa hồ không có chỗ nào là không đúng là muốn tuyên cáo với thế nhân, vị địa vị của đại vương tử ở trong lòng Hoàng hậu, thậm chí không tiếc để tộc muội của Thái tử phi địch quốc ngồi lên vị trí chính tề của hoàng tử, còn có thể là vị trí Hoàng hậu tương lai, chỉ vì để sửa lại thân phận thứ tử của đại vương tử thành con trai trưởng. Nhưng đứng ngoài nhìn vào, đám lão hồ ly thế gia dường như cũng từ bản chiếu thư này mà nhìn ra được tầng ý tứ sâu hơn, nói vậy Hoàng hậu lúc này chỉ quan tâm đại vương tử trong cung, chứ không phải là thân thể Thái hoàng tử.

“Điện hạ nói như thế nào?” Oản Oản ngồi trên sập, nâng chén trà, nhấp từng ngụm nhỏ nước đường đỏ, sắc mặt so với trước đó còn tái nhợt hơn, chẳng qua chỉ hơi tiêu tụy, tinh thần tốt hơn không ít.

Kim Hạp khom người đứng bên cạnh, đầu đầy mồ hôi, hần vừa nhận được tin tức bên ngoài, liền vội vàng chạy về trong phủ, sợ Oản Oản chờ sốt ruột.

“Ý điện hạ nói, không cần để ý, vị kia ở trong cung, điện hạ sẽ xử lý.”

Oản Oản không hề quan tâm chút nào đối với việc Vương thị kia có được đưa lên làm chính hay không, nàng biết Tĩnh Khuynh cũng sẽ không để cho nữ nhân kia về đây làm loạn. Nhưng nàng càng lo lắng hơn là Tĩnh Khuynh truyền ra tin tức mình về phủ, rốt cục là có dụng ý gì, liệu có nguy hiểm hay không.

“Điện hạ còn dặn gì không?” Đây mới là điều nàng thật sự quan tâm.

Kim Hạp lau mồ hôi, vẻ mặt cũng có chút nghiêm túc hơn, nói: “Điện hạ nói, sau này, sợ là rất lâu không thể truyền tin tức trở về, bảo phu nhân đừng lo lắng, còn có...”

Tay cầm chén trà có hơi dùng lực, nhưng sắc mặt Oản Oản không hề đổi, bình tĩnh nói: “Còn có cái gì...”

“Bất luận sau này, bên ngoài truyền đến tin tức không tốt cỡ nào, phu nhân cũng đừng nên tin, cứ thủ trong phủ mới là trọng yếu.” Đối diện với tầm mắt Oản Oản, giọng Kim Hạp càng ngày càng thấp. Hần ở bên người Tĩnh Khuynh lâu như vậy, tất nhiên biết tình cảm của Tĩnh Khuynh và Oản Oản sâu sắc nhường nào, nhưng có mấy lời, hần không thể không nói, bằng không đợi đến lúc chuyện thật sự tới trước mắt, Oản Oản nhất định sẽ không chịu đựng nổi, lại xảy ra điều gì nguy hiểm đến tính mạng, dù hần có mấy cái đầu cũng không đền nổi.

Oản Oản mở miệng, muốn hỏi Tĩnh Khuynh sẽ có nguy hiểm gì không, chợt dừng lại, nuốt lời muốn nói xuống, nàng không biết nàng nên hỏi gì, cũng biết có rất nhiều chuyện Kim Hạp cũng không rõ ràng, không thể giải đáp mê hoặc trong lòng nàng. Nhưng trong lòng Oản Oản vẫn nóng như chảo dầu, nàng bắt đầu sinh ra hoang mang cực đại đối với sự tình trong tương lai, cũng càng từng bước nhận thức đối với chuyện sắp xảy ra, chân chính là “một tướng công thành vạn cốt khô”.

“Gần đây bên ngoài có người đưa tin tức vào phủ chúng ta không?” Ngay người một lát, Oản Oản khôi phục lại, thay đổi đề tài hỏi.

“Ba vị ở thiên viện trong phủ kia cũng có rục rịch, bên ngoài cũng không có gì.” Nhớ tới toan tính của mấy phụ nhân kia, Kim Hạp chán ghét cau mày.

Tuy hành động này rất nhỏ, nhưng Oản Oản vẫn bất giác, nâng tay lên hỏi: “Như thế nào?”

Kim Hạp ngáp ngừng một chút, sắp xếp lại mạch suy nghĩ mới mở miệng nói: “Bốn người kia vốn là cùng đến, trong đó một vị bị người hại mà ngã bệnh, ngày hôm trước cũng cho người đến xem qua, thân thể cũng dần dần tốt lên. Nay tình hình trong phủ đã như vậy, ba người còn lại kia càng không an phận, cũng muốn lợi dụng người kia bị bệnh làm chút gì đó...”

Làm chút cái gì, còn có thể làm cái gì? Đơn giản chính là thông qua đại phu thái y linh tinh truyền chút tin tức gì đó để tranh công, hoặc giả căn bản muốn giết chết người đó. Trong phủ chắc chắn sẽ làm rõ chuyện có người chết, đến lúc đó tất nhiên sẽ có người tới lui, ra vào phủ, sợ sẽ là cơ hội tốt cho đám nữ nhân kia rồi.

“Canh chừng cho ta, thời điểm này, đừng để cho bọn phụ nhân kia phá hoại phủ, tạm thời cũng đừng để cho người kia chết.” Sự tình đã đến mức này, không phải Thừa tướng chết, thì chính là bọn họ chết. Sở dĩ hiện nay nàng còn trấn thủ trong phủ, chính là không muốn để trong phủ sinh ra lòng gây rối dù chỉ một nô tỳ, gây trở ngại cho kế hoạch của Tĩnh Khuynh. Cho nên đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, như vậy người Hoàng hậu phái tới cũng không cần kiêng kị nữa, nếu đến thời điểm, diệt khẩu nàng cũng dám làm đấy.

“Vâng.” Kim Hạp cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại của Oản Oản, mấy ngày nay, hẳn cũng khẩn trương cùng Cát Hoài Nhân thanh lý vương phủ, chỉ cần thấy ai không ổn, lập tức đem nguy hiểm bóp chết lúc mới nảy sinh, cho dù giết nhầm một ngàn, chứ không bỏ qua một ai.

Mất nhìn Kim Hạp lui ra, trong đầu Oản Oản lại bay xa, lần này kế hoạch của Tĩnh Khuynh khá lớn, có rất nhiều là ở lúc sau khi Thừa tướng bỏ trí mà tạm thời sửa đổi, cũng không kịp lại càng không tiện cho người nhàn với nàng. Cho nên dù nàng có sốt ruột cũng vô ích, nhưng nghe ý tứ của Kim Hạp vừa rồi, tuy Tĩnh Khuynh truyền tin ra ngoài, nói là rất nhanh sẽ về phủ, sợ cũng chính là muốn cho người khác xem, đến tột cùng hẳn muốn đi hướng nào, cũng nói không chính xác.

Trước mắt, nàng chỉ hy vọng Tĩnh Khuynh mạnh khỏe, còn cả cứu cứu chân chính có thể giúp đỡ Tĩnh Khuynh, nói vậy chính bọn họ cũng rõ ràng, chỉ cần Tĩnh Khuynh ngồi lên vị trí kia, như vậy Hách gia tất sẽ được thăng chức rất nhanh. Mà nhà thúc thúc vẫn luôn đứng phía sau Tĩnh Khuynh, đệ đệ ruột của nàng đã ở trong nhà thúc thúc, đem ra so sánh thì tin cậy hơn với nhà cậu cậu, hơn nữa còn có lão thần của Doãn gia cùng với những người mới được Xảo Biện tiên sinh ngoài sáng trong tối bồi dưỡng bấy lâu nay, Tĩnh Khuynh hẳn là có thể thắng.

“Xuân Thiều công tử về phủ chưa?” suy nghĩ xong, Oản Oản quay đầu hỏi Cẩm Sao, dạo này nàng hay gặp Liên Âm, chuyện trong nhà, có đôi khi nàng còn biết rõ hơn mình.

“Vẫn chưa ạ, cho nên Liên Âm công tử cũng thật lo lắng.” Sau khi trở thành tùy thị bên người Oản Oản, Cẩm Sao cũng dần dần biết được một ít chuyện trong phủ, Xuân Thiều đi ra ngoài thương hành, tuy nàng kinh ngạc, nhưng vẫn bội phục.

“Lát nữa người đi nói với Cát Hoài Nhân, nếu Mặc Thiên công tử trở về, liền phiền hắn tự mình đi tìm, trong phủ...” Oản Oản cúi đầu, thờ dài nói: “Chúng ta một chút cũng không thể để Thừa tướng bắt được.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Lại nhìn qua khoảng nửa tháng tiếp theo, Oản Oản rốt cục hiểu rõ, vì sao Tĩnh Khuynh không để Oản Oản lo lắng chuyện Vương thị trong cung. Vốn là Hoàng hậu một lòng muốn đợi Tĩnh Khuynh hồi phủ, sau đó lại lấy lý chính thể nâng Vương thị về vương phủ, không chế cục diện. Nhưng tin tức Tĩnh Khuynh trở về đã sớm có một đoạn thời gian, lại vẫn không thấy vương phủ có động tĩnh gì, tiêu thái giám được sai đi cứ hết lần này đến lần khác xác nhận: Thất hoàng tử quả thật chưa về. Điều này không thể không khiến Hoàng hậu có chút phiền lòng, dù sao Vương thị hồi phủ, là một nước cờ do Thừa tướng định, nếu quân cờ chưa rơi vào bàn cờ, vậy chuyện sau này sẽ không dễ diễn.

Tiếc rằng, chuyện sau đó, lại khiến Hoàng hậu càng thêm sốt ruột. Vị thiếu sử kia vốn vì được Hoàng đế sủng ái mà bị Hoàng hậu giận chó đánh mèo, cũng không biết dùng cách gì, cư nhiên có lá gan vào tắm cung Vương thị, toan giết chết con trai Vương thị, chặt đứt lợi thế cuối cùng của Hoàng hậu, hòng trả thù. Chỉ tiếc là lúc đó trời xui đất khiến làm sao mà Vương thị ăn nhầm phải thuốc độc, liền thất khiếu chảy máu ngay tại chỗ (chảy máu bảy lỗ: tai, mắt, mũi, miệng), mặc dù cứu chữa kịp thời, nhưng cũng bị đá thương đến gốc rễ, bây giờ vẫn luôn mê man không dậy nổi, đừng nói là hồi phủ, có thể sống bao lâu cũng đã là vấn đề. Kể từ đó, mặc dù Hoàng hậu đem thiếu sử kia nghiền xương thành tro, cũng không cách nào vẫn hồi được quân cờ trọng yếu kia.

Lần này Vương thị bị hại, Hoàng hậu cũng không dám tự tiện chủ trương, lập tức sai người trở về phủ Thừa tướng tìm phụ thân bàn bạc, vì thế Thừa tướng đành phải lết thân thể bệnh tật tàn tạ, một lần nữa gượng dậy an bài, thậm chí bắt đầu tiến hành kế hoạch sau trước thời hạn.

“Người nói, bên ngoài đều đang đồn, nói là Thất lang vì che giấu sự thật, mới hạ độc Vương thị?” cuối cùng sau một thời gian điều trị, Oản Oản cũng khôi phục được tám phần như trước, chỉ còn bệnh mất ngủ ban đêm là vẫn chưa được tốt như cũ.

“Đúng vậy ạ, còn nói điện hạ chúng ta là mật thám nước Thần phái tới giả mạo hoàng tử, chính là muốn nhập nước Khôi vào trong tay nước Thần, bởi vì

Vương thị biết chân tướng mới bị hại.” Đào Diệp lòng đầy căm phẫn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nàng ghét nghe nhất chính là người khác nói xấu chủ tử nhà nàng, nếu kẻ đó ở tại trước mắt, phỏng chừng Đào Diệp đã xắn tay áo lên cho kẻ đó một trận rồi.

Oản Oản lại cười, coi như thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Thì ra Thừa tướng lại đi nước cờ này.”

Nếu quả thật Vương thị đã trở lại trong phủ, lại lấy thân phận chính thê tổ giác Tĩnh Khuynh không phải là trượng phu của nàng, sau đó bắt luận Vương thị là còn sống hay chết, Tĩnh Khuynh đều không trốn khỏi hậu quả bị người chất vấn nghi ngờ. Nhưng nay Vương thị còn ở tại trong cung, vẫn chưa được gặp Tĩnh Khuynh, và lại cả thế gia ở Nam Đô đều biết, Vương thị ở trong vương phủ không được sủng ái, và lại còn lúc Oản Oản từng đến phủ nhà khác làm khách, có ý hay vô tình đều tuyên truyền địa vị độc sủng của mình. Như thế lời nói của Vương thị, liền tất nhiên không hữu dụng bằng của chính phu nhân, cho dù Thừa tướng muốn mượn cơ hội này, nói xấu Tĩnh Khuynh giết người diệt khẩu, thì người tin tưởng cũng sẽ không nhiều lắm, dù sao, hoàng cung vẫn luôn do Hoàng hậu nắm trong tay.

Nhưng lời đồn chỉ là màn mở đầu, bắt luận nó mang đến loại hậu quả gì, cũng lắm chỉ là một tấm màn che hoa lệ cho xung đột bạo lực xảy ra sau đó. Cũng là một cái cớ mà kẻ thắng lợi quang minh chính đại tuyên bố với người trong thiên hạ cái điều mà họ gọi là chính nghĩa, thích hợp dùng cho Thừa tướng, cũng đồng thời thích hợp dùng cho Tĩnh Khuynh đang đứng trong gió bão, thật hiển nhiên, đó cũng là một con dao hai lưỡi.

Nhưng điều Oản Oản không ngờ được, lời đồn đại kia thế mà được Tĩnh Khuynh vận dụng triệt để cho sự kiện sau đó đến vậy. Bởi vì giữa đường Thất hoàng tử hồi phủ, cuối cùng để lộ tin tức, bị thích khách ám sát, rồi bị thương nặng mất tích, đã mạnh mẽ cấp cho lời đồn kia một cái tát vang dội. Bởi vì không có một hoàng tử giả mạo hoặc mặt thám của nước Thần nào, trước khi chưa được định tội hoặc thành công, lấy phương thức như vậy biến mất. Trái lại, làm như là người nào đó kiêng kỵ Thất hoàng tử xuất hiện, nên tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước chiếm được lợi thế)

“Người xác định Thất lang không sao chứ?” Oản Oản nín chặt vạt áo, giọng nói vì sợ hãi mà run run. Hiện tại đầu óc nàng rất loạn, mặc dù trước đó Tĩnh Khuynh đã gợi tin, nói vô luận phát sinh điều gì, đều bảo nàng đừng kinh hoảng. Nhưng làm sao nàng không kinh hoảng cho được, chỉ cần vừa nghĩ tới Tĩnh Khuynh có thể sẽ bị thương hoặc bị người bắt đi, cả người nàng đều muốn phát điên, cho dù có được lịch duyệt sống lại bao lâu cũng không cách nào khiến nàng khôi phục lại bình tĩnh lạnh nhạt trước đây.

Kim Hạp lấy ra một mảnh vải từ trong lòng, khom người cúi đầu, dùng hai tay nâng lên trước mặt Oản Oản, Oản Oản thở thật sâu vài cái, mới có khí lực nâng tay, nhận lấy mảnh vải kia. Cẩn thận sờ lên một chút, đúng là loại vải dệt trung y mà Tĩnh Khuynh thường mặc, còn là loại lúc trước tự tay nàng chọn lựa. Lại cúi đầu nhìn hàng chữ trên miếng vải, cực ít từ, chỉ vón vện bốn chữ trên thư: “Mạnh khỏe, đừng nhớ!”. Chữ viết ngoáy, có thể thấy được lúc viết Tĩnh Khuynh đang vội vàng, rồi sai người truyền tới, cũng có thể tưởng tượng ra, lúc đó nhất định là hân phát sinh biến cố gì, không thể tự mình xử lý thì không được, nhưng lại sợ nàng nghĩ ngợi lung tung, mới có ý viết lá thư này. Ở trong đó phải phí tâm tư nhường nào, mạo hiểm phiêu lưu cỡ nào. Mặc dù Oản Oản không biết rõ, cũng có thể nghĩ ra được.

Oản Oản cẩn thận nhét mảnh vải vào túi gấm đeo bên người, lại đưa tay đặt lên ngực, tình tế hiểu rõ nam nhân ngực kia dụng tâm lương khô. Nàng có thể, nàng nhất định có thể kiên trì, nàng không thể để nam nhân kia lại lo lắng..

“Mặc Thiên đã trở lại chưa?” Mờ mắt ra lần nữa, Oản Oản không tiếp tục đề cập đến chuyện Tĩnh Khuynh gặp nạn, nàng quật cường hất cằm lên, dường như lại tìm về dũng khí từng đối mặt khó khăn.

“Có trở về một lần, sau đó vì có việc khác, nên đã đi trước rồi, còn cho người để lại lời nhắn, nói là chuyện Xuân Thiều công tử, thỉnh phu nhân không cần lo lắng, chính hân sẽ về đến, chẳng qua là...” Cát Hoài Nhân đứng cạnh Kim Hạp, tiến lên một bước nói, nhưng bộ dạng lại do dự, biết là sự tình còn có phần sau.

“Là sao?” Oản Oản uống một hớp nước ấm, rất khó nhìn thấy bộ dáng ấp a ấp úng của Cát Hoài Nhân.

“Hôm nay có người đưa chiếc chuông này cùng với một phong thư cho người gác cổng.” Cát Hoài Nhân không trực tiếp đưa vật nọ cho Oản Oản, mà ngược lại đưa cho Tào Diệp đứng bên cạnh. Sau khi Tào Diệp kiểm tra một lần, mới bóc thư bên trong ra đưa cho Oản Oản.

Oản Oản cẩn thận đọc, chỉ cảm thấy ngôn ngữ trong thư bừa bãi, còn có không ít chỗ vì không cần viết, đều dùng vòng tròn thay thế, đọc lại vài lần, mới ngẩng đầu, cầm cái chuông kia suy nghĩ cân nhắc. Chỉ thấy đó là một chiếc chuông bạc, chỉ nhỏ như hạt đậu, lại khắc hoa văn phức tạp, không biết là văn tự của nơi nào. Khẽ rung rung, tiếng chuông vang lên thanh thúy, ẩn hiện chút gì đó sinh động.

“Không nói gì nữa sao?”

Cát Hoài Nhân tiếc nuối nói: “Đợi lúc nô tỳ đến tìm hỏi, người đưa tin đã đi rồi.”

“Là dạng người gì?” Oản Oản đặt chuông xuống, hỏi.

“Chỉ là một kiểu phu bình thường, không thấy gì đặc biệt, chỉ nói là Xuân Thiều công tử bảo hân đưa tới.” Cát Hoài Nhân cũng không thấy được người, nhưng cũng hỏi người gác cổng vài lần.

Oản Oản giao chuông và thư cho Cẩm Sao, bảo cất đi, hiện nay nàng và Tĩnh Khuynh không dễ liên lạc, cũng sẽ không tiện đưa thứ gì ra ngoài, và lại trên thư viết cũng không có ác ý, đại khái chính là Xuân Thiều thiếu người ta thứ gì đó, chỉ cần trả lại, ít ngày nữa là sẽ trở về, lại nhìn chiếc chuông kia khẳng định không phải của Nam Đô, dĩ nhiên cũng sẽ không phải là đám người Thừa tướng cố ý đưa tới, ngược lại hình như là dân tộc thiểu số nào đó, không biết Xuân Thiều kết giao được vào lúc nào. Trong đầu Oản Oản bất chợt vụt qua một đạo linh quang, cũng lại đáng tiếc không bắt được.

“Thế thì, tin tức này cứ tạm thời để đó, nếu có cơ hội liên lạc được với Thất lang, thì đưa tin này đến, chỗ này của chúng ta không nên động.”

“Vâng.” Mọi người cúi đầu nói.

Lúc này, Đào Diệp canh giữ ở bên ngoài đã đi đến, khom người ở bên tai Oản Oản nói: “Mạnh lương để cầu kiến.”

Oản Oản cười lạnh, quả nhiên chuyện của Vương thị, khiến nàng ta đứng ngồi không yên.

“Bảo nàng trở về đi, nói là ta rất bận rộn, chờ rảnh rồi sẽ gặp sau.” Hiện tại nàng có việc quan tâm hơn cần hoàn thành, làm sao có thời gian đi để ý tới nữ nhân có lòng tính kẻ kia, huống chi Oản Oản định bụng cũng bỏ mặc Mạnh thị sang bên một chút, xem thử nàng ta thật sự có dụng ý gì.

Oản Oản cùng vài người đang bàn bạc trong phòng, Mạnh thị đứng ngoài phòng thì lại khẩn trương nhìn chăm chăm tấm màn cửa chính phòng, trong lòng rất rối rắm, còn ăn ăn mang theo chút hối hận, thật ra nàng không nên tới, nàng vốn vẫn luôn an phận trốn trong thiên viện, Bảo thứ phu nhân và điện hạ cũng không từng bạc đãi nàng và con gái nàng. Nàng tin tưởng, chỉ cần nàng vẫn luôn sống an phận như vậy, cuộc sống ngày sau nhất định sẽ không tệ. Nhưng nàng ngàn vạn lần không ngờ tới, Vương thị cư nhiên lại xảy ra chuyện. Tuy nàng cùng Vương thị luôn không hợp nhau, mặc dù Vương thị gặp chuyện không may, cũng không có gì liên quan đến nàng, nhưng lời đồn đại đến sau đó, lại khiến nàng ngày đêm không thể chợp mắt. Nàng liên tục lặp lại tất cả hồi ức đã qua, mà mỗi một lần nhớ lại, đều khiến trong lòng nàng càng nặng thêm một tầng nghi ngờ, mỗi một lần hồi tưởng, đều khiến nàng như ngấm vào trong nước đá, run rẩy không thôi.

Điện hạ bây giờ rất không giống với điện hạ trước kia. Mạnh thị thấy coi như bản thân mình cũng hiểu rõ điện hạ. Dù sao lấy thân phận có thể mang thai sinh hạ nữ nhi của nàng, dĩ nhiên là nàng được điện hạ nhìn trúng và ân sủng rồi. Tuy rằng, nàng ở cạnh điện hạ không được lên mặt, nhưng tốt xấu gì cũng là ‘một đêm vợ chồng trăm ngày ân tình’. Điện hạ vốn tham tài háo sắc như thế nào, vụng về như lợn ra sao, cho dù ngoài miệng nàng chưa bao giờ nói ra, nhưng trong lòng cũng đã từng nghĩ qua. Cho nên, khi nàng biết được Chất tử sẽ về nước, nàng cũng lên thờ phào nhem nhỡm. Vô luận như thế nào, cho dù Chất tử có tư chất kém đến đâu, nước Khôi vẫn là đất nước của hắn, cho dù Hoàng hậu có ý đồ gì với hắn, với tình cách dễ nắm bắt được của hắn, cũng sẽ đối với bọn họ không tệ, nàng cũng có thể an tâm núp trong hậu cung, làm một lương đế không muốn ra mặt.

Là lúc nào mới trở nên khác biệt đây, Mạnh thị kinh hãi suy nghĩ, hẳn là lúc bị ám sát ở nước Thần, người bên cạnh nàng cũng đã chết hết, cơ sao tánh mạng của nàng là được giữ lại, còn thiếu chút nữa sợ đến đề non. Cũng bắt đầu từ ngày ấy, vị Bảo thứ phu nhân kia âm thầm lặng lẽ xuất hiện trong tầm mắt giữa đám người cũ các nàng, trở thành người được điện hạ yêu thích. Cũng từ ngày ấy trở đi, các nàng không còn được gặp điện hạ. Có Ông trời làm chứng, nàng chưa bao giờ từ trong miệng điện hạ nghe thấy vị phu nhân này, cũng chưa bao giờ thấy điện hạ đặc biệt ra cung thăm người nào. Nếu nói điện hạ sợ người trong cung biết hắn kim ốc tàng kiều, đó mới là chuyện buồn cười, chỉ cần điện hạ thích, dạng nữ nhân gì mà hắn không thể mang về cung, Thái hậu và Hoàng đế nước Thần cho tới bây giờ cũng không vì chuyện nữ sắc mà trách móc hắn nặng nề.

Những điểm đáng ngờ này, đều thoáng hiện qua trong lòng Mạnh thị, nhưng cuối cùng nàng đều cho là điện hạ ẩn nhẫn thiện tàng, bên trong có Càn Khôn gì đó. Nhưng hôm nay lại lục ra nghĩ lại... Mạnh thị cả người lão đảo, mặt mũi trắng bệch, vịn tay nha đầu, liền đi trở về.

“Lương đế, chúng ta...”

Mạnh thị run rẩy, răng đánh lập cập, cố gắng trấn định nói: “Nếu phu nhân đã có việc, chúng ta lần sau lại tới.”

Nói xong, không chờ nha đầu nói gì, cũng không quay đầu lại, bước chân lão đảo, như chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thương Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Liên tục mấy ngày không được an giấc, hiếm thấy đêm nay Oản Oản buồn ngủ sớm, vừa trèo lên giường dính lấy gối đã ngủ mê man, đám nô tỳ bên cạnh thấy vậy đều rất vui, cũng theo nàng mệt nhọc nhiều ngày, cuối cùng mệt mỏi, chỉ để lại hai nha đầu trực đêm, liền tắt đèn, trở về phòng nghỉ ngơi.

Oản Oản bị người nào đó lay gọi mà dần dần thanh tỉnh, nghe được giọng nói của người nọ, nàng đầu tiên là cả kinh, bởi vì nàng dám khẳng định, đây không phải là giọng của thái giám trong phủ, mà là của một nam nhân thật sự, nhưng nam nhân sao có thể xuất hiện trong phòng nàng, đó thật đúng là chuyện khiến người khác kinh hãi.

“Phu nhân đừng sợ, là ta...” Bên cạnh còn có một giọng nữ truyền đến, cực kỳ quen tai, Oản Oản xua tan cơn buồn ngủ, vươn tay đến chỗ đặt ngọn đèn trong giường, nhóm lửa, trong phòng đột nhiên có chút ánh sáng.

Oản Oản nheo nheo mắt, bắt gặp khuôn mặt nữ tử dưới ánh đèn, không khỏi thất kinh gọi: “Từ Tô, sao muội lại ở đây?”

Cô nương kia đã hơn mười tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn tròn trịa như xưa, đôi mắt hí tí hí, không xinh đẹp, nhưng rất đáng yêu, nhưng hôm nay đến với vẻ mặt ưu sầu, không còn nụ cười như ngày xưa.

“Phu nhân...” Từ Tô còn chưa nói chuyện, nam nhân lúc này đánh thức Oản Oản đã đứng dậy, Oản Oản bình tĩnh nhìn lại, cũng là người quen, chính là

Mặc Thiên hôm kia mới truyền tin đến phủ. Nhưng trước mắt thoát nhìn hấn không tốt lắm, y phục màu xanh da trời mặc trên người rí ra từng mảng máu lớn, cả người có vẻ tiêu tụy lại chật vật, sợ là trước khi đến được đây đã gặp không ít khó khăn.

Oản Oản thấy vậy, bỗng nhiên kích động, đứng dậy giữ chặt Mặc Thiên, vội vàng hỏi: “Phải chăng Tinh Khuynh đã xảy ra chuyện?”

Mặc Thiên đã sớm dự đoán được Oản Oản sẽ có liên tưởng này, vội vàng lắc đầu trấn an nói: “Điện hạ sớm rời đi trước một bước, hiện nay nhất định đã an toàn, còn ta vì một mình theo dõi phủ Thừa tướng, không khéo bị người phát giác, mới trực tiếp chạy về đây, cũng may gặp được Nghiêm cô nương, thoát được một kiếp.”

Oản Oản cẩn thận nhìn kỹ lại Mặc Thiên, xác định hấn không phải vì hảo tâm mà giấu giếm mình, rồi mới thở một hơi nhẹ nhõm, ngồi trở lại trên giường, nhưng vừa rồi vì nóng lòng mà thanh âm hơi cao, hai nha đầu bên ngoài cửa lập tức liền thức dậy, vội vàng đi vào, đầu tiên là nhìn thấy Mặc Thiên, toan há mồm kêu người, cũng may Tào Diệp theo sau nhận ra được Nghiêm Từ Tô, dưới tình thế cấp bách, một phen bưng kín miệng Quát Diệp, mới bình tĩnh lại.

“Nghiêm sư phụ.” Tào Diệp thấy Quát Diệp không giẫy dụa nữa, mới mở miệng kêu.

Nghiêm Từ Tô nhìn nhìn đại đồ đệ cũng lớn gần bằng mình, gật gật đầu, lại không rảnh để ý nhiều nữa, chỉ nghiêm túc đi đến cạnh Oản Oản, nắm chặt tay nàng nói: “Hiện tại chúng ta trị thương cho Mặc Thiên trước, hấn còn có chuyện quan trọng muốn nói với tỷ.”

Oản Oản nhớ tới Mặc Thiên giải thích là đi theo dõi phủ Thừa tướng, sợ là đã phát hiện cái gì mới có thể nhất thời sơ suất để lộ tung tích, vì thế ngăn đầu nhìn Tào Diệp nói: “Đừng kinh động người khác, Tào Diệp ở lại hỗ trợ, Quát Diệp đi gọi Hạnh Diệp, Đào Diệp, và Cẩm Sao nữa.”

Quát Diệp vỗ vỗ lồng ngực đập kịch liệt, cố gắng trấn định gật gật đầu, rồi xoay người đi ra ngoài, Tào Diệp cũng theo phía sau, chuẩn bị nấu nước trị thương cho Mặc Thiên.

Nghiêm Từ Tô là đại phu, đỡ Mặc Thiên đến sạp bên ngoài, bởi vì bị thương ở ngực, Mặc Thiên phải để lộ ngực ra, Oản Oản không tiện đi theo, đành phải cách tám bình phong nói chuyện với hấn. Nhưng theo Mặc Thiên càng nói càng nhiều, đôi mày của Oản Oản cũng càng ngày càng siết chặt.

“Người nói, Tinh Khuynh có thể ở trong cung?”

Mặc Thiên nhin đau, cắn răng nói: “Xác nhận như thế, hiện nay toàn bộ thành Nam Đô đều bị Thừa tướng khống chế, tuy trong cung là nơi nguy hiểm nhất, nhưng cũng an toàn nhất.”

“Như vậy ý người muốn nói, đêm nay phủ chúng ta có thể sẽ bị đại nạn?” theo như Mặc Thiên quan sát, dạo gần đây thị vệ của phủ Thừa tướng thường xuyên ra vào, còn có cả vài tên võ tướng cũng không có ý muốn giấu giếm, giữa ban ngày ra vào Tử cấm thành, sợ là đã bày mưu nghĩ kế, chỉ chờ thời cơ đến. Lúc này ứng binh, ngoại trừ để đối phó Tinh Khuynh ra, Thừa tướng hoàn toàn không nhất thiết phải làm vậy, nhưng lão ta tạm thời không tìm thấy Tinh Khuynh, cho nên phủ Thất hoàng tử liền trở thành bia ngắm lớn nhất.

Mặc Thiên rên lên một tiếng, quay đầu qua, không nhìn màu nước đỏ sẫm trong chậu, sắc mặt trắng bệch nói: “Tất nhiên như thế, hôm nay có người của phủ Thừa tướng đến phủ Chấp Kim Ô, ta đi theo sau, phát hiện còn có người đi đến đại doanh Thuận Nam cách gần Nam Đô nhất, sau đó liền lục tục có binh lính tiến về hướng Nam Đô. Lúc thám thính tin tức, ta bị người phát hiện.”

“Đại doanh Thuận Nam cách chúng ta có xa lắm không, khoảng bao lâu thì bọn chúng đến?” Giả sử chỉ có mỗi Chấp Kim Ô thì còn may mắn một chút, dù sao mấy ngày nay cữu cữu cũng triển khai hành động ở trong đám thủ hạ của Chấp Kim Ô, nhưng nếu là đại doanh ở Thuận Nam phái binh đến, thì Vương phủ không chắc là có thể cầm cự được. Lại nói Mặc Thiên trốn ở đây, cho dù tốc độ có nhanh hơn nữa, cũng không còn lại bao nhiêu thời gian để vương phủ có thể chuẩn bị.

“Quân đội cần phải bố trí, cho dù nhân số không nhiều lắm, thì cũng phải có điều lệ của quân doanh. Ta đoán chừng, sợ là giờ tỵ tối nay bọn chúng sẽ động thủ.” Miệng vết thương được băng lại cẩn thận, Mặc Thiên thở phào nhẹ nhõm, lau cái trán thấm đẫm mồ hôi.

Nghiêm Từ Tô nhìn gương mặt hấn cắt không còn giọt máu, không hiểu có sao, không kìm lòng được, nói: “Tuy miệng vết thương không trúng chỗ hiểm, nhưng dù sao cũng rất sâu, sau này người chó có cạy mạnh quá.”

Mặc Thiên cười hắc hắc, mang theo chút treu tức sờ sờ đỉnh đầu Nghiêm Từ Tô, cười nói: “Tiểu nha đầu mà cũng muốn làm bà quản gia rồi.”

Nghiêm Từ Tô xem thường liếc mắt một cái, định cãi lại, lại giống như nghĩ đến cái gì, lăm bầm hai câu, liền xoay người bưng chậu nước đi.

“Tào Diệp, người xong việc liền nhanh chóng đi tìm Cát Hoài Nhân, bảo hấn lập tức đến đây, nếu gặp Cẩm Sao, bảo nàng ta tự mình đến viện Liên Âm công tử, gọi đến đây luôn.” Oản Oản tất nhiên là không nhìn thấy được hành động khi nãy của hai người họ, đầu tiên là nàng bị tin tức Mặc Thiên mang đến làm cho hoảng thần, lập tức nhớ tới Tinh Khuynh hiện nay sống chết không rõ, thêm cả đám tội tử bằng hữu trong phủ đang cùng chung hoạn nạn với nàng. Nàng chỉ có thể lại một lần nữa lấy ra bộ mặt kiên cường và quyết đoán của mình, để đối diện với nguy cơ chưa biết khi nào thì đến. Nơi đây là nhà của nàng, là tổ tiên hương hạnh phúc của nàng và hấn, không một ai có thể tùy tiện phá bỏ được, cũng không có một ai có thể dễ dàng thương tổn đến người bên cạnh nàng. Nàng quả thật chỉ là một nữ nhân, nhưng cũng là một vị phu nhân hoàng tử, tôn nghiêm của nàng và cả phu quân của nàng, thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Mọi người đều tự phân công đi làm việc của mình, Mặc Thiên mặc quần áo vào, lại một lần nữa ôm lấy thanh kiếm vào ngực, ba người ở trong phòng trầm mặc một lát, Oản Oản sửa sang mặc xong thâm y, đi đến song cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra, cảm thụ được cơn gió đêm âm u lạnh lẽo, đưa mắt dõi theo phía xa xa tối đen như mực, chưa lúc nào kiên định như lúc này.

“Ta muốn ở trong phủ chờ Tĩnh Khuynh trở về.”

Mặc Thiên mê muội ngẩn đầu, không hiểu nói: “Người rõ ràng biết giờ tý phủ hoàng tử nói không chừng sẽ không bảo trụ được.”

“Ta không thể bỏ lại những người khác trong phủ, và lại, nếu là tất cả mọi người ở trong phủ đã đi rồi, sẽ là một cái mục tiêu khổng lồ, đi đến đâu cũng sẽ bị người tìm được.” Oản Oản cũng cân nhắc đưa mọi người theo mật đạo ra ngoài, nhưng kể từ đó, sợ là sẽ liên lụy đến sản nghiệp của Doãn gia cùng với càng nhiều người vô tội hơn, lại nói, đi ra ngoài cũng không nhất định sẽ an toàn hơn so với ở trong phủ.

Mặc Thiên lại không đồng ý, nỗ lực khuyên giải: “Người hà tất phải vậy, Tĩnh Khuynh nói, chỉ cần qua khỏi đêm nay, tất cả mọi thứ đều kết thúc, thắng hay thua chính là ở lúc này.”

“Người cũng nói, chỉ cần một đêm...” Oản Oản lập tức nở nụ cười, mắt to hơi cong, khẽ lộ răng, dưới ánh đèn phụ trợ, thân ảnh càng có chút mông lung, nhưng nụ cười kia lại chân thật như thế, phảng phất như kéo theo một loại hy vọng từ đáy lòng, đánh vỡ hết tất cả mê mang trước đó, dẫn đường cho người khác hướng đến tương lai vô cùng tươi sáng, khiến người khác nhận thức được sâu sắc, chỉ cần qua khỏi một đêm này, hết thảy sẽ trở nên tốt đẹp.

Người bên ngoài lục đục kéo đến, đầu tiên Oản Oản bảo quản nội viện là Tôn ma ma cùng Chu ma ma phong kín nội viện, không cho phép người trong nội viện chạy ra ngoài, lại sai họ phái vài quản gia nương tử và ma ma thô sử đặc biệt trông giữ những nữ nhân kia, để phòng xảy ra sai lầm gì, để mật thám nào lẫn vào, lại lập tức sai người đưa vị đại vương chủ vẫn luôn ân thân kia đến chính phòng, dù sao đứa bé này không có mẫu thân, tương lai cũng không gây trở ngại đến Oản Oản, bên người cũng đều là người Oản Oản sai tới, chân tướng đã sớm bị vùi chôn trong lịch sử, Oản Oản tội gì phải làm khó dễ một đứa bé.

Sau đó, Oản Oản gọi Cát Hoài Nhân cùng hai tiểu thái giám thiếp thân, hai tiểu thái giám lúc trước ở bên cạnh Tĩnh Khuynh, trước đó đã lấy danh nghĩa hoàng tử hồi phủ, đi ra ngoài đón rồi, hiện nay đoán là đang đi theo bên người Tĩnh Khuynh.

“Cát Hoài Nhân, sự tình ta cũng đã vừa nói xong, hẳn là người cũng hiểu được ý của ta, tuy rằng chúng ta thật sự không có khả năng chống lại quân đội, nhưng đây đầu sao cũng là phủ hoàng tử, đương kim Thánh nhân cũng không hạ chi hoạch tội. Như vậy mặc dù Thừa tướng có tính toán gì, cũng sẽ không có nhiều người đến đây lắm. Chỉ cần chúng ta bảo vệ được cửa, kiên trì một đêm, sáng ngày mai, bọn chúng chắc chắn sẽ rời đi.”

Cát Hoài Nhân tựa hồ cũng không kinh ngạc, trước khi Tĩnh Khuynh rời đi, phỏng chừng cũng dự đoán được, nhưng đối với việc Oản Oản ở lại trấn thủ, hẳn cũng có ý kiến giống như Mặc Thiên, hẳn không thể nhìn nữ chủ nhân ở trong tình huống nguy hiểm ác liệt như thế được, lại còn canh giữ ở nơi này, vì thế nói: “Phu nhân quý trọng, sao có thể lưu lại nơi này, người ta thường nói, đao thương không có mắt, ngộ nhờ phu nhân có sơ xuất gì, nô tỳ* biết ăn nói thế nào với điện hạ đây, thật sự là vạn lần chết cũng không thể hết tội a...”

(* nguyên văn nhé, thái giám không phải đàn ông nên không xưng nô tài được)

Những người còn lại đều gật đầu đồng ý, đều mong Oản Oản có thể thay đổi chủ ý.

Nhưng Oản Oản dường như đã hạ quyết tâm, nói: “Chỉ cần ta ở lại nơi này, Thừa tướng sẽ tin tưởng là điện hạ không hay biết chút nào về tất cả bố trí của lão ta, mới có thể giết hẳn không kịp trở tay. Nhưng nếu ta đi rồi, Thừa tướng phát hiện dấu vết gì để lại, như vậy nguy hiểm nhất không phải là ta, mà là điện hạ, ở ngoài ta đã không giúp gì được hẳn, cũng không thể cản trở hẳn.”

Trong phòng yên lặng như tờ. Bởi vì lời Oản Oản nói, bọn họ không thể phủ nhận, Thừa tướng là lão hồ ly, nếu không có con mồi có sức nặng, con hồ ly kia sẽ nhanh chóng chuồn mất.

“Được rồi, không cần tranh cãi nữa, dù sao cuối cùng nếu cửa phủ bị phá, tự ta sẽ không khoanh tay chịu trời.” Oản Oản nói xong, bèn không giải thích nữa, mà tiếp tục phân công: “Cầm Sao, người và Liên Âm cùng đi đến Thiên viện chỗ của gia nhân và thanh khách, bọn họ cũng nên đi ra luyện tập một chút rồi.”

Ngoại trừ Cát Hoài Nhân và Kim Hạp ra, Oản Oản bắt gặp vẻ mặt kinh hãi của mọi người, ý vị thâm trường nở nụ cười, nàng cũng không phải là người ngồi chờ chết.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111

Giữa đêm trăng thanh gió mát, quân doanh Bắc quân ở Nam Đô, trong lều của Cháp Kim Ngô còn sáng đèn, hơn mười mấy người ngồi trong lều đang thương nghị gì đó, Trung lữ lệnh Hách Nhân Nghĩa ngồi bên trái dưới Cháp Kim Ngô, cúi thấp đầu, cũng không nói chuyện, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

“Như vậy, đêm nay sẽ hành động.” Cháp Kim Ngô ưỡn bụng, uy phong mười phần gằm nhẹ nói, đôi mắt mí sưng híp lại, để lộ ra tình quang khát máu.

“Dạ!” chúng tướng sĩ trong lều đồng thanh hô.

Vì án tử của Lục hoàng tử, vị Cháp Kim Ngô tân nhiệm này mới vừa ngồi lên không được bao lâu. Mặc dù bản thân hắn không có tài cán gì về mặt quân sự, nhưng lại có cái đầu biết luôn cúi dựa dẫm. Cho nên đương lúc hắn vừa ngồi lên vị trí này không bao lâu, Thừa tướng âm thầm mượn sức một phen, hắn cũng liền ồm ồm đồng ý, lúc này được lệnh của Thừa tướng, chuẩn bị tập kích phủ Thất hoàng tử trong đêm, bắt một đứa con trai còn lại của hắn, cùng với tất cả nữ nhân hòng khống chế hoàng tử. Mặc dù không nhất định giết không cần hỏi, nhưng sau này khi Thừa tướng thành đại sự, những người này chắc chắn sẽ trở thành tù nhân.

Về phần thời gian thành sự, Cháp Kim Ngô không nhận được có chút nóng lòng muốn thử, không chừng ngày mai lúc lâm triều, vị vương tử trong cung kia sẽ trở thành đương kim Hoàng thượng, mà Thừa tướng cũng tất nhiên sẽ trở thành lão thần uy thác, phụ trợ ấu chủ. Thiên hạ này rốt cục sẽ mang họ gì, vừa liếc qua đã biết ngay. Chỉ cần tối nay hắn làm được tron tru, tương lai nhất định sẽ được hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận.

Tham lam nuốt một ngụm nước miếng, Cháp Kim Ngô đứng lên, cầm thanh đao bên cạnh, hào khí ngất trời vung tay, liền đi ra ngoài lều. Nhưng vô luận thế nào hắn cũng không ngờ được, Trung lữ lệnh đứng sau lưng hắn, với dáng đi thật tự nhiên theo phía sau hắn, lập tức vuron song chưởng, một đường máu tinh tể cực nhỏ nhanh chóng xuất hiện trên cần cổ thô ngắn của Cháp Kim Ngô, trong âm thầm lặng lẽ, Cháp Kim Ngô thậm chí còn chưa tỉnh lại từ trong mộng đẹp, đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

“Ngươi! Aaa!!!”

Vài tên tướng lĩnh còn chưa kịp phản ứng, mắt thấy Cháp Kim Ngô đột nhiên bỏ mạng, ngay sau đó vừa muốn hô to, thì đồng nghiệp bên cạnh thường ngày cùng chơi đùa uống rượu, lại lấy tốc độ cực nhanh lấy đi tánh mạng họ.

“Mao Đại âm mưu kích động lòng quân, mua chuộc lòng người cùng với chín người, ý đồ mưu phản, may mắn bị phát hiện kịp thời, lần lượt giết chết tại chỗ, nếu ai có dị nghị, nhất định là đồng đảng!” Hách Nhân Nghĩa mặt không lộ chút cảm xúc, lau vết máu tươi trên đoản kiếm, âm trầm nói.

Trong lều không một ai phản bác.

“Đại nhân, đại doanh Thuận Nam đã xuất binh.” Ngoài lều bỗng nhiên chạy tới một tiểu binh, ôm quyền bẩm báo.

Hách Nhân Nghĩa nhắc chân đá thi thể Đại Mao vương vúi chẵn đường sang một bên, xoay người đi đến vị trí vừa rời của Đại Mao ngồi, không ngồi xuống, ngược lại đi cả giày bước lên, đứng trên chiếu, nhìn về phía tiểu binh kia nói: “Ước chừng có bao nhiêu người?”

Tiểu binh kia vội trả lời: “Dù sao cũng là Nam Đô, nhân số không nhiều lắm, ước chừng khoảng một trăm, còn chia ra vào thành.”

Hách Nhân Nghĩa vắn về dây tua trên chuôi kiếm suy nghĩ, quay đầu phân phó: “Hầu Tử, ngươi mang một đội đến chặn ở cửa nam, nếu nghe lời khuyên giải, thì hợp nhất lại, nếu ngoan cố không nghe... giết chết.”

Thanh niên tên Hầu Tử kia không hỏi một lời, sau khi chấp tay hành lễ, liền nhanh chóng ra khỏi lều.

“Còn lại, Đại Đầu mang theo một trăm người đến bảo vệ phủ Thất hoàng tử, Trụ Tử dẫn người đem doanh trại của chúng ta ‘Tây’ lại một lần, những người còn lại theo ta đến cửa bắc, nghênh đón Tăng tướng quân!”

“Dạ!”

Hách Nhân Nghĩa bộ pháp vững vàng bước ra ngoài, trong tay nắm chặt chuôi kiếm, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng tối như mực, áp chế nỗi thấp thỏm trong lòng, chỉ hy vọng đứa cháu rể thâm tàng bất lộ kia đừng để hắn thất vọng.

“Ngươi nói thật sao?” Oản Oản đứng trong chính viện, tâm tình kích động hỏi.

Phúc Vận vừa mới đi từ bên ngoài về, gật đầu như giả vờ đáp lời: “Đúng vậy ạ, vị tiểu ca kia vừa mới từ xa trở lại, nói là đã dò được tin tức, Bắc quân ở Nam Đô của Cháp Kim Ngô đối mặt với đại doanh Thuận Nam ở cổng nam, tuy phạm vi đánh nhau không lớn, nhân số cũng không nhiều, nhưng vẫn bị người nhận ra được, bây giờ cổng nam đã được Bắc quân đóng lại, người của đại doanh Thuận Nam không vào được.”

Oản Oản ngây ngốc nhìn Phúc Vận, miệng lại lẩm bẩm: “Tiểu cừ cừ, nhất định là tiểu cừ cừ.”

“Như vậy có nghĩa là, phủ của chúng ta sẽ không sao?” Đào Diệp vẫn luôn là người lạc quan, vừa nghe đại doanh Thuận Nam bị Bắc quân ở Nam Đô ngăn cản, liền phấn khởi vỗ tay nói.

Cháp Kim Ngô chương quân Bắc quân ở Nam Đô dù sao cũng chương quân toàn bộ đại doanh quân lực của Nam Đô, cũng là quân doanh hiện nay duy nhất của Nam Đô có thể chống lại đại doanh Thuận Nam. Bắc quân này vẫn luôn nằm trong tay Hoàng đế, mặc dù Thừa tướng có thể mượn sức Cháp Kim Ngô phản loạn, thậm chí kê biên tài sản phủ hoàng tử, nhưng muốn có thể chân chính nắm được bọn họ cũng không phải là chuyện dễ, mà lấy tình huống trước mắt, có lẽ Bắc quân cũng đã lựa chọn đứng về phe Tĩnh Khuyết.

“Cũng đừng nên lo là.” Oản Oản cũng rất vui vẻ, nhưng lập tức nàng lại nghĩ tới nhất định Thừa tướng không chỉ có một chiêu, lấy tính cách của lão hồ ly kia mà nói, ‘sáng’ không được, phỏng chừng sẽ còn có ‘tối’.

Mặc Thiển vẫn luôn cẩn thận, bấy lâu nay lại thay Tinh Khuynh làm việc, kiến thức càng tăng không ít, cũng gật đầu theo, nói: “Cho dù công nam được Bắc quân bảo vệ, như vậy còn có công bắc, công tây, công đông, thậm chí còn có quân cấm vệ trong hoàng cung. Lợi thế trong tay Thừa tướng rất nhiều, chúng ta chỉ có thể lấy thủ làm công, lại không thể mất cảnh giác lơ là được.”

“Nhưng không biết Tinh Khuynh hiện tại ra sao...” Oản Oản đã sớm không còn buồn ngủ, tình hình ở nơi này nàng còn có thể dự đoán trước, nhưng Tinh Khuynh hiện nay lại không biết đang ở nơi nào, có gặp nguy hiểm nào không.

Mà lúc này, người được Oản Oản nhớ mong khắc khoải, lại không có lòng dạ nào mà thương thức cảnh đêm, hân hoan vui trong thiên điện của vị thiếu sử đã chết kia, mặc quần áo cung nữ, chải búi tóc hai bên, thân thể vốn hơi cao gầy mặc vào bộ áo váy, cư nhiên cũng bức ra ba phần thướt tha, càng dùng nói đến dung nhan diễm lệ xinh đẹp kia, mặc dù đập vào mắt là thân thể cao nhồng như nam nhân, nhưng cũng không ai có chút gì hoài nghi.

“A Tinh, đã trở thế này, người đi đâu đó?” cửa phòng của hạ nhân ở thiên điện được mở ra, một tiểu nha đầu ngáp ngủ bước ra, bất gặp đáng người cao của Tinh Khuynh đang đứng trong sân, liền nhanh chóng nhận ra, hỏi.

Tinh Khuynh quay người lại, xấu hổ cười cười, dùng tay tùy ý hươ hươ một chút, liền cúi đầu. (giả câm)

“Aizz... Người mới tới đây, chỉ sợ không biết, nơi này của chúng ta vốn có một vị thiếu sử, sau này xảy ra chuyện, đã mất rồi, thiên điện tất nhiên ít người, hơn nữa chủ vị lại không có phu nhân, phẩm những ai có mạng giao thiệp đều đi cả rồi, cũng chỉ còn lại loại không bản lĩnh, khiến người chường mặt như chúng ta mới ở tại chỗ này thôi.” Tiểu nha đầu lau miệng qua loa, dụi mắt nói.

Tinh Khuynh nhìn cửa chính, khẽ nhú mày, sau đó lại khoa tay múa chân vài cái, đi vào phòng mình.

Nha đầu kia thấy hân phải về phòng, nương theo ánh trăng, thấy dung mạo tươi đẹp tuyệt sắc của hân, không biết tại sao, lại ma xui quỷ khiến nói: “May mà gần đây thân thể của Thánh nhân không khoẻ, cũng may mắn A Tinh người bị phân tới nơi này, bằng không ngày sau nhất định sẽ chịu khổ.”

Bước chân Tinh Khuynh chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía nha đầu kia, nghĩ gì đó liền động tay.

Nha đầu kia cười hi hi, cảm thán nói: “Ta không có tâm nguyện gì, chỉ cần có thể thành thành thật thật sống đến tuổi xuất cung, sau đó tìm một nông dân gả cho hân, ngày sau bình an hạnh phúc là được, không cần đại phú đại quý, cũng không cần có nhiều tiền tài.”

Tinh Khuynh nhìn tiểu nha đầu kia, cũng không biết vì sao, bỗng nhiên nhớ tới Oản Oản ở nhà, chắc chắn Oản Oản cũng giống như nha đầu này, chỉ cần bình an vui vẻ, không cần những thứ giàu sang phú quý tận trời làm gì. Chỉ tiếc, đã đi đến mức đường này, bọn họ không có cơ hội quay đầu. Nghĩ như vậy, cước bộ Tinh Khuynh càng kiên định, cười cười với nha đầu kia, liền bước vào cửa phòng.

Trong đêm tối, Tinh Khuynh nằm trên giường, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Qua một chén trà nhỏ (5 phút), dường như một cơn gió mát thổi mở ra cánh cửa sổ, Tinh Khuynh mở choàng mắt, cẩn thận ngồi dậy, lại lấy gói đồ dưới giường ra, tháo tóc, cởi áo cánh, động tác cực nhanh thay đổi quần áo của tiểu thái giám, rồi sau đó đến bên cửa sổ, lách mình nhảy ra.

“Bên ngoài thế nào rồi?” Tinh Khuynh cúi đầu, đi theo một tiểu thái giám từ thiên điện vòng đến hành lang gấp khúc, mãi đến khi đi rất xa, mới mở miệng hỏi.

“Thừa tướng quả nhiên đã hành động, nay lão ta đã vào cung, vừa rồi có tin tức truyền đến, đại doanh ở Thuận Nam đã bị Bắc quân ngăn ở công nam.” tiểu thái giám kia gấp lại tay áo, nhỏ giọng nói.

“Trong phủ không sao chứ?” Tinh Khuynh hơi sốt ruột hỏi.

“Hiện nay hết thảy mạnh khỏe, Bắc quân cũng đã phái người bảo vệ.”

Tinh Khuynh thờ phào nhẹ nhõm, cũng không dám hoàn toàn yên tâm, mặc dù trước đó lúc hân truyền tin cho Mặc Thiển, dặn hân nhất định dẫn Oản Oản đi vào mật đạo trước, nhưng hân cũng vô cùng hiểu Oản Oản, chỉ cần một ngày hân chưa về, Oản Oản nhất định sẽ không chịu rời đi. Huống chi con của họ hiện nay đang ở Lưỡng Giang, đối với Oản Oản mà nói, hiển nhiên đã không còn bản khoán gì nữa, nàng vẫn luôn là một nữ nhân quật cường, không đến thời khắc thật sự không có đường lui, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc mình đơn độc đối mặt với khó khăn.

Tốc độ hai người dần dần nhanh hơn, ra khỏi ngự hoa viên, đi vào con đường nhỏ, phát hiện cửa thiên viện quả nhiên không có người canh giữ. Ánh mắt Tinh Khuynh hơi lóe, biết được là Tăng bát tử ra tay tương trợ, cũng đem phần nhân tình này ghi tạc trong lòng, không nói gì, liền cùng tiểu thái giám bên cạnh thuận lợi đi đến tiền điện.

Dù vốn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Tinh Khuynh nhìn thấy tòa cung điện tọa lạc nơi cũ nát trước mắt, vẫn thầm thở dài một hơi. Nghĩ lại lão Hoàng đế kia sống phóng túng cả đời, ấy thế mà sau khi bị trúng gió, bị người bên gối mình đưa tới một góc xó xinh cũ nát thế này, hơn nữa rất có thể trước ngày mai, sẽ rời bỏ nhân gian, làm một hòn đá kê chân cho lão nhạc phụ của hân. Chắc hẳn lão Hoàng đế ngu ngốc này, ngay lúc ban chết cho cứu cứu mình, sẽ không tưởng tượng được, hân cũng sẽ có ngày hôm nay!

“Nhóm đại nhân đã đến cả chưa?” lúc bước chân lên bậc thềm trước điện, Tinh Khuynh đột nhiên hỏi.

Tiểu thái giám kia gật gật đầu, nói: “Đều đã ở thiên điện này, chỉ chờ điện hạ gọi đến.”

Tĩnh Khuynh hít sâu một hơi, siết quả đấm, liền đi lên, thành bại là ngay tại lúc này.

Bóng đêm càng thâm trầm, trong cung rất nhiều người đã chìm vào giấc ngủ, trong Lạc Nguyệt điện, Tăng bát tử không dám đốt đèn, chỉ nằm trên giường, nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa, hai tay khăn trương núu chặt tằm chắn gấm, đếm từng khắc đến nửa đêm, ngày mai... chỉ cần đợi đến ngày mai, tất cả mọi thứ, sẽ có kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

“Phu nhân, có một đội binh lính tiến đến từ cổng bắc Nam Đô.” Phúc Vận lại một lần nữa bước vào cửa sân, chau mày hỏi báo.

“Biết là ai không?” Tuy đoán trước được phủ Thừa tướng sẽ có chuẩn bị, cũng không ngờ lại đến nhanh như vậy. Oản Oản quét mắt sang Cẩm Sao bên cạnh, thấy nàng gật gật đầu, bèn đề nén kích động trong lòng.

“Cách hơi xa, người của chúng ta không dám lại quá gần.” Phúc Vận chấp tay nói.

Oản Oản trầm ngâm một lát, quay đầu nói với Mặc Thiển: “Đám người Cẩm Sao vừa rồi đã bố trí lại toàn bộ phủ, người có thể đi xem thử giúp ta một cái xem còn sơ hở gì không?”

Mặc Thiển ôm kiếm, gật gật đầu, ngoài bờ môi có hơi trắng ra, thoạt nhìn cũng không thấy có thương tích trong người, ngược lại Nghiêm Từ Tô bên cạnh hấn lại lộ vẻ lo lắng.

“Phu nhân, phủ chúng ta vốn có bốn trăm thị vệ, hơn nữa thanh khách và gia nhân trong thiên viện của phủ, đại khái có bốn trăm năm mươi người biết võ, nếu bổ sung thêm tráng đinh già sai vặt tạp dịch trong phủ thì có trên dưới hai trăm sáu mươi người, có thể dùng ước lượng hơn bảy trăm người.” Cẩm Sao đang chuẩn bị dẫn Mặc Thiển đi, trước tiên báo cáo cho Oản Oản.

Oản Oản nhìn vài người xung quanh một lát, lại chú ý đến vóc người của đám người Phúc Vận, mở miệng nói: “Thái giám còn lại mấy người?”

Cát Hoài Nhân không cần nghĩ, lập tức đáp lời: “Phía trước không ít người trở lại hoàng môn, hiện nay phải thêm xuống dưới hơn nửa lúc trước chưa mang đi, khoảng chừng trên dưới năm mươi người.”

“Phúc Vận, người đi triệu tập tất cả mọi người, toàn bộ giao cho Cẩm Sao phân công.” Oản Oản không chút do dự nói.

“Nhưng... bọn họ là... là thái giám...” Cẩm Sao nhất thời sững sốt, như cảm thấy Oản Oản đang nói đùa.

Mọi người còn lại cũng một vẻ mặt không ổn.

“Thái giám cũng là người, so với nữ nhân còn cường tráng hơn, vì sao không thể dùng, đều dùng hết cho ta.” Oản Oản tính toán một chút, làm sao cũng có tám trăm người, cho dù không biết rõ số binh lính bao vây phủ hoàng tử, tám chọi một, bọn họ cũng sẽ không chịu thiệt lắm.

Cẩm Sao vẫn luôn nghe lệnh nhất, tuy vừa rồi nhất thời bị Oản Oản hù dọa, nhưng đã phục hồi tinh thần lại, tức khắc lĩnh mệnh, đưa mắt nhìn Phúc Vận một cái, Phúc Vận bắt đầu đi, ôm quyền đi ra, nhanh chân chạy ra khỏi chính phòng, phủ hoàng tử lớn như vậy, thái giám lại rải rác rất rộng, nếu hấn muốn triệu tập mọi người, một giờ nửa khắc cũng không nhanh như vậy.

“Cửa trước cửa sau, kể cả cửa hông đều bảo vệ kỹ cho ta, góc tường nào hẻo lánh thì dùng cạm bẫy cho ta, phải thêm ít người tuần tra.” Phủ hoàng tử của Tĩnh Khuynh ở trong đám hoàng tử bản triều là lớn nhất, càng đi ra sau càng hẻo lánh, đám người Oản Oản trên cơ bản đều ở gần phía trước, lúc trước Tĩnh Khuynh cho những thanh khách gia nhân này trụ tại hoa viên phía sau, để thuận tiện cho Tĩnh Khuynh từng bước thay người mang đi, đổi thành nơi bí mật của hộ vệ từ Doãn gia đến, vốn chỉ là muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, không ngờ tới hôm nay thật sự dùng tới.

“Đạ!”

Thấy mọi người đã rời đi, Oản Oản rướn thẳng thắt lưng, nàng biết, nàng sẽ đối mặt với điều gì, nàng cũng rõ ràng, một khi thất bại, mọi người đứng ở chỗ này, đều có khả năng bỏ mạng trong một đêm, cho nên bọn họ chỉ có thể đón nhận, tuyệt không thể lui.

Theo báo lại đám binh lính kia càng tới gần, đám người Oản Oản càng khẩn trương, chính phòng đã sớm được ba mươi người có thân thủ tốt nhất vây quanh, Cát Hoài Nhân cũng mang theo vài tiểu thái giám thủ tại cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể đợi Kim Hạp và Mặc Thiển từ thiên viện truyền tin tức đến, Nghiêm Từ Tô cùng Oản Oản ở trong sân, thấp thòm nhìn ra cửa, chỉ thỉnh thoảng nói với nhau đôi câu, liên trầm mặc lại.

Ban đầu thấy Nghiêm Từ Tô trở lại, Oản Oản còn có chút vui mừng, cũng rất muốn hỏi đạo này con bé đi đâu, đã trải qua những gì, ông ngoại con bé

hiện nay ở nơi nào. Nhưng hiện tại thời cơ quả thật không hợp, nàng cũng thật sự không có tâm tư nói chuyện phiếm, cho nên đương lúc vô cùng khẩn trương, nàng chỉ mở miệng nói một hai câu, để xua tan không khí khiến người nghẹt thở lúc này.

“Người nào?” ngoài chính phòng đèn đuốc sáng trưng, ba mươi người kia đều là cao thủ, tai thính mắt tinh, cho nên khi hai bóng đen từ xa tiến lại gần, thì vệ lập tức tiến lên quát lớn hỏi.

“Tỳ thiếp Mạnh thị lương đễ, cầu kiến phu nhân.” Dưới ánh đèn, nữ tử toàn thân y phục trắng đang ôm một đứa bé hơn một tuổi, sắc mặt trắng bệch, nhưng cố gắng tự trấn tĩnh lại, nha đầu phía sau nàng tuy toàn thân run rẩy, nhưng vẫn theo sát chủ tử một bước không rời.

Thị vệ vừa nghe là thiếp thất có phẩm cấp trong phủ, ngữ khí thoảng dịu đi, lập tức phái một người đến cửa chính phòng hồi bẩm

Oản Oản vừa nghe là Mạnh thị cầu kiến, trong nháy mắt trên mặt chợt khựng lại, quay đầu nhìn Đào Diệp một cái, Đào Diệp lập tức khom người đi ra ngoài.

“Cho nàng ta vào đi.”

Mạnh thị bế con gái đi vào chính phòng, bất ngờ phát hiện Oản Oản và rất nhiều người không ở trong phòng, ngược lại đứng ở trong sân, xung quanh đốt đuốc sáng rực, chiếu rọi trong sân đình phá lệ rõ ràng. Nàng cũng không ngại trên mặt đất không lót chiếu, chỉ quy củ ôm con gái quỳ gối trước mặt Oản Oản, cúi đầu khiêm tốn nói: “Thỉnh an phu nhân.”

Oản Oản thấy đứa bé mềm yếu trong lòng Mạnh thị, lại nhớ tới con trai mình còn đang ở Lưỡng Giang, không biết sống ra sao, thăm thờ dài, vẫy tay nói: “Đứng lên đi.”

Nhưng Mạnh thị vẫn không đứng lên, ngược lại vẫn quỳ gối tại chỗ, ánh mắt khẩn cầu nhìn Oản Oản nói: “Tỳ thiếp khẩn cầu phu nhân một chuyện.”

Oản Oản hơi rút tay vào trong tay áo một chút, cúi đầu nhờ ánh lửa, dùng một bàn tay kéo kéo cổ tay áo. Vừa rồi thấy Mạnh thị ôm theo con tiến vào, trong đầu nàng đã đoán được một hai, mặc dù nàng khó chịu không biết Mạnh thị dùng thủ đoạn gì ra khỏi được thiên viện của mình, nhưng tình huống lúc này như thế, bảo nàng ta trở về viện thì có hơi không hợp tình người, huống chi Mạnh thị còn ôm theo một đứa bé.

“Người nói đi.”

Mạnh thị thấp thỏm ôm con, nàng thật sự rất sợ Oản Oản nổi giận lên, đem hai mẹ con nàng giải về thiên viện, hiện nay nàng đã mơ hồ đoán được, phu quân thật sự của mình đã mất, như vậy đứa con gái của mình cũng không thể là vương chủ chân chính gì. Cho nên, đối với việc để con gái ở trong viện phu nhân, nàng không nắm chắc được một chút nào, cũng là cho đến tận nay, nàng mới làm một chuyện bí quá hoá liều. Nhưng nàng không có cách nào khác, lúc nàng biết được phủ hoàng tử có khả năng bị vây, thấy các nữ nhân kia được Hoàng hậu ban đến cũng đồng dạng ở tại thiên viện với nàng, đứng ở cửa viện bị người ngăn lại, kêu khóc nhoe cả trang dung, búi tóc rối loạn, cả người chật vật, rốt cục nàng không nhẫn nại được nữa, nàng chỉ có một con đường có thể đi. Vô luận như thế nào, con gái của nàng không thể xảy ra chuyện được.

“Hiện nay đại nạn ập xuống, tỳ thiếp có thể nào không hầu hạ ở bên cạnh phu nhân... Tỳ thiếp...”

“Ta muốn nghe lời thật!”

Thân mình Mạnh thị run bắn, liếm liếm đôi môi khô khốc, hít một hơi nói: “Xin phu nhân hãy cứu con gái của tỳ thiếp, tỳ thiếp nguyện vì phu nhân làm trâu làm ngựa, kiếp sau cũng kết cớ ngậm vành...”

Oản Oản nhìn Mạnh thị quỳ rạp dưới mặt đất, cùng với vẻ mặt Nhị vương chủ muốn khóc lại không dám khóc, chỉ có thể sợ hãi nhìn mình, nàng nhắm chặt mắt, lãnh đạm nói: “Quất Diệp, đưa họ đến phòng của đại vương chủ.”

Mạnh thị chợt ngẩng đầu, vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ nhìn Oản Oản, vừa muốn dập đầu, lại nghe trong không trung, từng tiếng vung dây, trong đêm thanh tĩnh, càng phá lệ rõ ràng.

Oản Oản nhớ rõ, kiếp trước nàng từng xem vài bộ phim về đề tài toán quyền cổ đại này kia, lúc đó còn có hiệu ứng 3D, loại công cụ treo tường làm từ một sợi dây thừng gắn móc sắt ở đầu kia, dây đặc chằng chịt lao ra khỏi màn hình, hiệu quả cực kỳ xuất sắc như thật, rồi sau đó hắc y nhân theo sợi dây thừng từ trên trời giáng xuống, tựa như từ thần cất lấy sinh mệnh, cất lấy từng sinh mệnh vô tội trong sân trong màn hình kia, đánh thật mạnh vào người xem. Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới, ở trong hiện thực kiếp này, nàng còn có thể nhìn thấy cảnh tượng làm người ta sợ cả tóc gáy như vậy, mà lúc này, nàng không phải người xem, nàng chính là đối tượng ở trong sân, chờ đợi bị bắt lấy.

“Người đâu!!! Bảo vệ phu nhân!!!”

“Tấn công bất ngờ!!!! Mau có ai không!”

Oản Oản nhìn đám hắc y nhân không biết đến từ nơi nào, ánh trắng làm cho tia sắc nhọn của những lưỡi dao sắc bén trong tay họ, tựa như tia sét xẹt ngang giữa trời quang, từ xa đến gần, điều này khiến nàng vẫn luôn bình tĩnh tự kiểm chế, cũng không thể không bị sát khí kia bức lui hai bước, tay giấu trong tay áo, đã sớm đâm đĩa mỡ hôi lạnh.

“Nhanh, nhanh chóng tra xét khắp nơi, cần phải tính ra có bao nhiêu người tới!” Oản Oản đi đến cạnh Mạnh thị, không nói một lời kéo nàng ta dậy, nha đầu bên cạnh nàng ta đã sớm xui lơ trên mặt đất, nhưng lúc được Mạnh thị kéo lên, thì quật cường run chân, che chở trước người Mạnh thị.

“Phu nhân, người không sao chứ?” Cẩm Sao từ bên ngoài vọt vào, Liên Âm đi theo sau nàng, cũng đang cầm một thanh kiếm, mặc y phục ngắn gọn gàng, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng nếu nhìn kỹ lại, tay Liên Âm rõ ràng có hơi run, mà trên mũi kiếm của hắn có dính ít màu đỏ sẫm.

Oản Oản vừa thấy Cẩm Sao, cũng thở chậm lại, Hạnh Diệp cũng lấy đoản kiếm xuất ra từ bên hông, bảo hộ ở bên phải Oản Oản. Tốc độ của đám hắc y nhân rõ ràng vượt qua tưởng tượng của đám người Oản Oản, ngoại trừ mấy người hạ xuống ở chính phòng nhanh chóng bị Cẩm Sao, Liên Âm giết chết ra, bên ngoài chính phòng cũng truyền đến tiếng kim khí va chạm. Nhưng khiến người dừng hết cả tóc gáy là, số lượng lớn hắc y nhân như vậy, cứ nhiên lại ở trong phủ hoàng tử lặng yên không phát ra một tiếng động, trừ bỏ tiếng kêu sợ hãi của đám hạ nhân trong phủ truyền đến, cùng với mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, Oản Oản cơ hồ không phát hiện đến sự tồn tại của đám hắc y nhân kia. Bọn chúng giống như u linh, từ trên trời giáng xuống, ẩn nấp trong mọi ngõ ngách của phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể kết liễu tính mạng của những người chưa kịp chuẩn bị.

“Mặc Thiên đã trở lại chưa?” bởi vì đi tuần tra một vòng, Mặc Thiên đã đi lâu rồi, hiện tại tuy chính phòng một giờ nửa khắc có thể ngăn cản được hắc y nhân, nhưng vì không xác định được số lượng quân địch, Oản Oản cũng không nắm chắc.

“Chưa, nhất định cũng gặp phải phục kích, phu nhân, tình huống không ổn, vẫn nên đi trước thôi.” Cẩm Sao vẩy máu tươi trên lưỡi kiếm, đi tới, sắc mặt ngưng trọng nói.

Oản Oản nhìn những người chung quanh, đám nha đầu đã sợ mặt trắng bệch, còn cả Mạnh thị cổ trần tình ôm con, cuối cùng đem tầm mắt đặt trên thân thể bé nhỏ của đứa bé gái kia, rốt cục trong lòng vẫn không kiên cường nổi.

“Chờ Mặc Thiên trở về, chúng ta hỏi tình huống một chút rồi hẵng nói.”

Mùi máu tanh trong không khí càng dày đặc, Cát Hoài Nhân đã mang theo nhóm tiểu thái giám chặn từ ở cửa chính, cũng không biết thị vệ bên ngoài còn lại bao nhiêu, càng không biết tối nay trong phủ còn có bao nhiêu người có thể sống. Kỳ thực nguyên nhân Oản Oản vẫn luôn do dự không dám rời đi, ngoại trừ muốn bảo vệ phủ hoàng tử, phân tán lực chú ý của Thừa tướng để cho Tĩnh Khuynh có thời gian tranh đoạt ra, còn có tính tình đa nghi của nàng, nàng luôn sợ đầu bên kia mật đạo đã không còn bộ dáng như ban đầu, nếu chẳng may nàng bị bắt, dùng để uy hiếp Tĩnh Khuynh, vậy chẳng thà, nàng sẽ chết ở đêm nay, cũng tránh phải liên lụy nhiều.

“Phu nhân, bên ngoài ít nhất có bốn trăm tử sĩ đến đây.” Mặc Thiên toàn thân đầy máu, từ trên đầu tường nhảy xuống, cau mày, xem ra sự tình không ổn.

“Thật sự không được, trước hết chúng ta theo mật đạo rời đi.” Oản Oản nhìn vết máu bắn tung tóe trên người hắn, cùng với vết thương nhỏ giọt trên má, có chút do dự nói.

Mặc Thiên gật gật đầu, lại nhìn Mạnh thị cùng nhị vương chủ núp trong góc, mới rút kiếm đi qua, Nghiêm Tử Tô nhìn máu trên người hắn, toan mở miệng, lại không nói cái gì, ngược lại cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Nếu Oản Oản đã quyết định đi, như vậy thì phải sắp xếp ổn thỏa những chuyện còn lại, những người khác nàng không thể quản được, trong sân còn lưu lại Mạnh thị, Mặc Thiên, Liên Âm, Cẩm Sao, cùng với tứ Diệp, còn cả Cát Hoài Nhân cùng Phúc Vận Phúc Tài, còn lại một ít thị vệ cùng nhũ mẫu tiểu nha đầu gì đó, đã ở dồn lại một chỗ, đương nhiên không thể ném đi, lại nói hai vị vương chủ còn cần người chăm sóc. Vì thế, Oản Oản quyết định thật nhanh, bảo thị vệ đi trước, Mặc Thiên đội lát nữa bảo vệ cho hai vị vương chủ, nàng và Mạnh thị đi giữa, dù sao chẳng nữa, muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có mỗi một con đường mật đạo này.

Đến khi tiến vào phòng ngủ, mở ra mật đạo, mặc dù Oản Oản không đi ở phía trước, nhưng cũng thấy thấp thòm bất an, Mạnh thị lại gắt gao dán chặt vào Oản Oản, ngó nghiêng nhìn quanh, vẻ mặt sợ hãi. Nhưng có lẽ Ông trời lại muốn khiến người tuyệt vọng, ngay tại lúc thị vệ đi trước dẫn đầu đi đến giữa đường, mũi tên nhọn giấu trong bóng đêm giống như một ngôi sao băng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp cắm thẳng vào cổ họng người đi trước, ngay sau đó, đương lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, mũi tên sắc bén mang theo tiếng vang vùn vụt, kết lại thành một đám bay vụt tới đám người Oản Oản.

“Không ổn, có mai phục!!”

Đội ngũ lập tức liền hỗn loạn, đám nhũ mẫu và nha đầu nhát gan, giống như con ruồi không đầu hoảng sợ la hét va vào nhau nhặng xị, có cả người vô dụng lập tức xụi lơ trên mặt đất, nửa ngày đứng lên không được, thậm chí che mặt mà khóc, không thể tin tưởng cái chết sắp đến gần.

“Câm miệng! Toàn bộ đội ngũ quay lại, lấy đuôi làm đầu, nhanh chóng rút lui!” trong thông đạo khép kín tối om, thanh âm lạnh như băng của Oản Oản ngay lập tức kích thích mọi người, Mặc Thiên phản ứng đầu tiên, một phen kéo tiểu nha đầu rải rác trên mặt đất dậy, liền đi quay trở lại, thị vệ chặn hậu cũng nghe được mệnh lệnh, cấp tốc quay đầu trở ra, rất nhanh đã tự động trật tự rút lui khỏi đó, đám thị vệ đi đầu, tuy đã chết vài người, nhưng bọn họ

phản ứng kịp dùng kiếm làm lá chắn, chém gãy ám tiễn vốn vì ở không gian hẹp mà có sơ hở, cẩn thận che chở từng bước lui về sau.

Đến khi Oản Oản rút cục rời khỏi mật đạo, trên đầu đã nổi một tầng mồ hôi dày, lo lắng của nàng rút cục cũng thành hiện thực, xem ra trong Doãn gia cũng xuất hiện vấn đề không nhỏ. Không biết Xảo Biện tiên sinh lúc này ra sao rồi?

“Nhanh! Bịt kín lại mật đạo cho ta!” Oản Oản biết có lẽ mật đạo này cầm cự không được bao lâu, nhưng nàng cũng không thể vì vậy mà buông tay không chống cự được.

Bọn thị vệ tất nhiên nhanh chóng hành động, trước đem những thứ trong phòng có thể đốt lên ném vào mật đạo, lập tức liền đóng cửa mật đạo, lại đẩy tủ gỗ lớn chặn ngang cửa, Oản Oản có hơi tiếc nuối tiếc hận mình không tồn trữ mấy loại khói độc gì đó, nếu không tuyệt sẽ không bị động phòng ngự chặt vật như vậy.

Oản Oản thở dài, nếu nơi này đã không đi được, thì phải tìm cách khác, nàng bắt đầu đi dọ bước tới cửa, lại cảm thấy động tác cúi đầu của một thị vệ có chút quái dị, nàng vừa định lên gọi Cẩm Sao tới, liền thấy thị vệ kia bất chợt nhấc đầu, từ cổ tay áo rút ra đoản kiếm muốn xông lên trước, Oản Oản bị dọa chột lui về sau, đúng lúc bị đồ đặt trên đất làm vướng chân, mắt thấy lưỡi dao sắc bén của thanh đoản kiếm kia sẽ đâm tới mi tâm, Oản Oản sợ tới mức đầu óc trống rỗng.

“Phu nhân!!!”

Hình như có người gọi nàng, sau đó, một đạo bóng đen chột vụt qua, trong phòng lập tức liền im ắng.

“Mẹ!!!!!”

Tiếng kêu khóc của đứa bé tựa như tiếng sét giữa trời quang, đem hồn vía đã lên mây của Oản Oản từ từ gỡ tỉnh, Oản Oản ngồi trên mặt đất, toàn thân run rẩy, lại phát giác có một nữ tử đang nằm trước mặt mình, giữa ngực cắm một thanh đoản kiếm, máu đỏ tươi từ lồng ngực kia tràn ra, từ thân thể thướt tha của nữ tử thấm ướt tẩm tẩm.

“Mạnh... Mạnh thị...” môi Oản Oản run run, muốn đưa tay ra đỡ nàng ấy, lại phát hiện mình hoàn toàn mất hết sức lực.

“Phu... Phu nhân...” sắc mặt Mạnh thị trắng bệch, chậm rãi lộ ra một tia khẩn cầu, trong đôi con ngươi ngày thường dịu dàng ngoan ngoãn kia, lúc này phát ra ánh sáng chói mắt, “Tỳ thiếp... Tỳ thiếp cầu... cầu... cầu xin người.”

Oản Oản lạnh đến cả người run lên, một câu cũng không nghe được.

Rút cục Nghiêm Từ Tô phản ứng kịp, tay chân luống cuống vọt tới, nhưng phát hiện vị trí đoản kiếm kia đâm lên, nhất thời ngừng thở, suy sụp ngồi phịch xuống đất, lắc đầu với Oản Oản.

“Phu nhân... Ta... Ta đều biết rồi...” Mạnh thị ho ra một búng máu, khẽ nở nụ cười.

Không hiểu sao, lời nói không đầu không đuôi này, Oản Oản lại nghe hiểu, hẳn nàng ta đã biết chuyện Tĩnh Khuynh không phải là phu quân của nàng.

“Ngươi... Có nguyện vọng gì?” Hơn nửa ngày Oản Oản mới tìm lại được giọng của mình, khàn khàn hỏi.

“Con... con gái của thiếp... là vương chủ!” Mạnh thị bỗng nhiên kịch liệt nâng người lên, nhìn chằm chằm Oản Oản nói.

Oản Oản thờ dài, lại nhìn đến bé gái nằm trong lòng nữ tử khóc chết đi sống lại, gật gật đầu. Vốn dĩ nàng cũng không dự định làm khó đứa bé này, mặc dù không phải do mình và Tĩnh Khuynh sinh, nhưng nếu đã cho con bé thân phận, lại lợi dụng mẫu thân của nó, như vậy ngày sau nhất định cũng sẽ hồi báo.

“Giúp... giúp ta... giúp ta chăm sóc nó... Tương lai... đem...” Mạnh thị nói được một chút, hơi thở liền yếu dần xuống, nhưng nàng vẫn nhìn Oản Oản.

“Ta sẽ tìm một hôn phu tốt cho con bé, tương lai con bé sẽ là công chúa tôn quý.” Một mẫu thân yêu con gái của mình, tâm nguyện của nàng đơn giản chỉ là con mình có một cuộc sống tốt, sau này lớn lên có một người chồng tốt, Oản Oản có thể hiểu được, cũng có thể làm được cho nàng.

“Ta... Ta...” hơi thở Mạnh thị dường như bỗng chốc vụt tan biến, gian nan quay đầu lại, nhìn đứa con bé bỗng đã khóc ngất của mình, trong miệng lầm nhảm gọi tên con gái, lập tức, con ngươi tối sầm xuống, không bao giờ chuyển động nữa.

Oản Oản sững sờ nhìn Mạnh thị nằm trên mặt đất, trong đầu lại không nhớ được ngày thường bọn họ đã chung đụng như thế nào, các nàng đều là quân cờ mà Tĩnh Khuynh tạo ra, Vương thị đã nửa sống nửa chết nằm liệt trong hoàng cung, mà Mạnh thị thì vì cứu nàng, mà vĩnh viễn mất đi, những người xa lạ này nàng chưa từng để trong lòng, thế nhưng cũng là bạn đồng hành cùng đi trên một con đường với nàng, bất luận các nàng có ý đồ, mục đích gì, giờ phút này, trong lòng Oản Oản lại cảm thấy có chút xót xa.

“Phu nhân, đây là người của Chu Xương.” Mặc Thiên cũng có một đoạn thời gian giám thị Chu Xương, lại thêm duyên cớ vụ Giang Hoắc, hẳn đối với tư sĩ mà Doãn gia phân đến làm thủ hạ của Chu Xương cũng không xa lạ, xem ra, hôm nay vùng tay mạnh bạo như vậy, hẳn là Chu Xương đưa đại lễ.

Oản Oản được Nghiêm Từ Tô đỡ đứng dậy, lại nhìn Mạnh thị trên đất một lát, mặt không chút biểu cảm nói: “Thu thập lại cho thật tốt, nếu có cơ hội, trở về hạ táng cho nàng ta.”

Quất Diệp cùng Tảo Diệp khom người lĩnh mệnh, mang theo hai thái giám nâng Mạnh thị đến phòng kế bên.

“Hiện giờ phải làm sao?” Oản Oản ngẩng đầu hỏi Mặc Thiên, đường lui duy nhất bị người chặn đứt, bên ngoài lại có nhiều tử sĩ như vậy.

“Nô tỳ nhớ được, vương phủ còn có một cánh cửa nhỏ dùng để ra ngoài mua đồ, nơi đó ngày thường rất ít người lui tới, chắc cũng ít người biết đến.” Cát Hoài Nhân không đợi Mặc Thiên lên tiếng, liền đi lên nói, vừa rồi, cũng làm hấn sợ muốn chết, cũng may hấn từng lăn lộn trong cung, trong chốc lát liền trấn tĩnh lại.

“Vậy thì tốt, công công cho ta biết phương hướng trước, ta đi trước dò thám.” Mặc Thiên cũng cảm thấy đó là một phương pháp, liền gật đầu nói.

Mặc Thiên mới vừa đi không lâu, Oản Oản liền sai người dùng cọc gỗ đóng đinh lại mật đạo của phòng ngủ, mọi người lại trở về trong sân ở ngoài chính phòng. Lần này Cẩm Sao không dám rời nửa bước, màn ám sát vừa rồi, đã chọc giận tới thần kinh của nàng, nàng bám sát bên người Oản Oản, để bảo vệ an toàn của nàng.

Oản Oản như có điều suy nghĩ liếc nhìn Nghiêm Từ Tô đang hôn vía lên mây, rồi mới đi đến hai người cạnh hai vị vương chủ, nghiêm khắc nói: “Các người đều là thiếp thân bên cạnh vương chủ, vừa rồi ở trong mật đạo, có một số người biểu hiện khiến ta thất thất vọng, nếu mà các người không thể gánh vác trách nhiệm bảo hộ vương chủ, như vậy các người cũng không cần phải ở lại đây.”

Đám nhũ mẫu nha đầu sợ tới mức quỳ xuống, run lẩy bẩy khom người, lại hoàn toàn không dám cầu xin tha thứ, chỉ có thể ôm chặt lấy vương chủ trong lòng, cầu phu nhân khoan dung cho một lỗi thoát.

Oản Oản thấy hai vị vương chủ đã khóc đến ngu thiếp đi, cũng không thể thật sự bỏ lại những người này, đành phải nói vài câu ác độc cảnh cáo, mới cho họ đứng dậy, tránh qua một bên.

“Phu nhân! Những binh lính kia đã tiến đến ngoài phủ Hoàng tử! Ước chừng trên dưới một trăm người, nhưng không có động tác tiến vào phủ, chỉ bao vây ngoài phủ.” Bất chợt, một hộ vệ mình mang thương tích, thông qua thương lượng với người gác cổng rồi chạy vào, mặt đầy máu, nhìn thấy Oản Oản liền quỳ xuống, có thể thấy được một đường trở về vất vả ra sao.

Nghiêm Từ Tô thấy thế, lập tức tiến lên cứu trợ, Oản Oản cũng đi qua, dò hỏi: “Bên trong phủ như thế nào?”

“Hồi bẩm phu nhân, đám người này rõ ràng là tử sĩ, nhưng bản lĩnh rất cao, những thị vệ đã qua huấn luyện của chúng ta còn phải lấy ba chọi một, càng miễn bàn đến những tôi tớ công công kia năng lực không cao... nhưng những công tử trong viên cũng có thể địch lại ạ.” Người nọ bị Nghiêm Từ Tô muốn xé quần áo, đầu tiên là không được tự nhiên có chút xấu hổ, sau bị vẻ mặt nghiêm túc của Nghiêm Từ Tô hù sợ, ôm ở cũng liền thành thật.

Lúc này Oản Oản nghe được Mặc Thiên suy đoán, cũng cảm thấy nếu là tử sĩ của Chu Xương, như vậy cục diện hiện nay, tất nhiên cũng có thể tưởng tượng được, chỉ tiếc những hạ nhân này, cũng không biết còn mấy người có thể sống sót.

“Người băng bó xong, nhanh chóng đi ra dò hỏi đám binh lính ngoài cửa, nhìn thử xem đến tột cùng là người qua đường nào.” Oản Oản luôn cảm thấy đám binh lính này không giống người của Chu Xương hoặc của Thừa tướng, bằng không dưới tình huống năng lực trong phủ không tốt, bọn họ hoàn toàn có thể phá cửa mà vào, chứ không phải chỉ thủ chứ không tấn công.

Thị vệ kia lĩnh mệnh, băng bó qua loa xong, lại rút kiếm đi ra, Oản Oản nhìn theo bóng lưng hấn, cắn cắn môi, người thị vệ này đã như vậy, đi ra ngoài không biết liệu có thể trở về hay không. Bỗng nhiên nàng có chút hối hận, vừa rồi nàng nên hỏi tên người thiếu niên này mới phải.

Sau đó, tình thế chợt chuyển biến xấu, ngoài chính phòng đã không cảm cự được nữa, Cẩm Sao cùng Liên Âm cũng đi theo nghênh địch giết không ít hắc y nhân. Đúng như lời thị vệ kia vừa nói, những tên này hoàn toàn không dùng lối đánh liều mạng, ngay cả Cẩm Sao giỏi võ như vậy, cũng phải cố hết sức, đành phải liên thủ cùng Liên Âm, mới có thể mau chóng giải quyết đối phương.

Oản Oản thấy một màn đao quang kiếm ảnh trước mặt, trong lòng có chút nôn nóng, địa đạo trong phòng lại giống như một quả bom hẹn giờ, nói không chừng sẽ khiến các nàng trước sau đều gặp địch, chính phòng đã không còn an toàn như trước.

“Phu nhân, cửa hồng kia quả nhiên không có ai phát hiện, ta đi một chuyến, có rất ít tử sĩ đến đó, cũng không có người canh giữ, chẳng qua...” Mặc Thiên từ ngoài tường nhảy vọt xuống, động thủ nhanh chóng giết chết một gã tử sĩ, vừa mừng vừa lo nói.

“Chẳng qua thế nào?” Oản Oản ngẩng đầu, khó hiểu nói.

“Ngoài cửa có binh lính canh gác, còn có người kêu gọi.”

Vừa rồi thị vệ kia cũng nói như vậy, vì thế Oản Oản quyết định chú ý hỏi: “Nói cái gì?”

Mặc Thiên do dự một chút nói: “Nói là Bắc quân Nam Đô, tiến đến bảo hộ phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114

Tĩnh Khuynh đứng bên tấm màn tro xám cũ, nhìn nam nhân nằm trên giường, đây là lần đầu tiên từ khi hắn có trí nhớ đến nay, được nhìn thấy cái người mà gọi là phụ thân của hắn. Nay sắc mặt ông ta đã xám xịt suy yếu, hai mắt đục ngầu, thân thể tiêu tụy, nếu không phải con mắt ông ta còn đang chuyển động, lồng ngực hơi phập phồng, Tĩnh Khuynh đã cho rằng người này là một cỗ thi thể.

Trước khi chưa gặp người này, hắn đã từng một lần mừng rỡ, lúc hắn đối mặt với ông ta, sẽ có cảm xúc gì, là kích động, là phẫn hận, hay là khinh thường, thế nhưng, tại lúc nhìn thấy người này phảng phất như không còn sống lâu được nữa, tất cả suy đoán đều nhảy mất tiêu tán...

Tĩnh Khuynh biết mình nên hận, nếu không phải ông ta hoang dâm vô đạo, nếu không phải ông ta nhẹ dạ tin vào mỹ sắc, hắn căn bản sẽ không trở thành Chất tử, sau đó bị người trả thù, trở thành tiểu quan, cũng căn bản sẽ không mất đi mẫu thân và cữu cữu. Thế nhưng, mâu thuẫn là, nếu hắn không thành tiểu quan, hắn cũng sẽ không được gặp Oản Oản, nghĩ như vậy, lại khiến hắn có chút hoảng hốt và khẩn trương. Hắn không thể so sánh đoán đo trở thành tiểu quan thống khổ hơn, hay là gặp được Oản Oản hạnh phúc hơn. Có điều, may mắn thay, trên đời này không có ‘nếu như’, cũng không thể quay lại từ đầu, hắn càng không cần rồi rấm lựa chọn.

Bình tĩnh nhìn lão nhân trước mặt, Tĩnh Khuynh lạnh nhạt hỏi: “Thánh nhân thế nào?”

Tiểu thái giám bên người hắn lập tức khom người, đáp lời: “Theo thái y chẩn đoán, nói chỉ có thể tỉnh dưỡng, không thể lại chịu kích thích nữa.”

Tĩnh Khuynh gật gù đầu, nhìn nỗi sợ hãi lộ ra trong mắt ông ta càng ngày càng lớn, cùng với đôi mắt run rẩy, không biết có sao có chút buồn cười. Hắn cũng biết đáng trách mình và cữu cữu rất giống nhau, lại ở trong đêm tối như thế, rất khó mà không khiến vị lão nhân này nhớ tới người kia. Nhưng, tất cả đều không có liên quan đến hắn dù chỉ một chút.

“Truyền tất cả đại nhân vào đi.”

“Dạ.” Tiểu thái giám nhanh chóng đi ra ngoài.

Tĩnh Khuynh nhìn cánh cửa đóng kín, xoay người đi đến bên giường, đối mặt lão nhân tiêu tụy kia, khom người nói: “Phụ thân, con đã trở lại.”

Lão nhân kia chớp mắt, lại không thốt ra lời, thân mình kích động run rẩy, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

“Phụ thân, đa tạ người còn nhớ rõ nhi thần, bằng không nhi thần như thế nào có thể về nước gặp lại phụ thân một lần được?” Tĩnh Khuynh hơi xấu xa cười nói: “Bất quá, nhi thần càng phải cảm tạ phụ thân mới đúng, phụ thân cư nhiên có thể dưỡng nhạc gia lớn mạnh như thế, còn dọn sạch sạch đường lên ngôi vị Hoàng đế cho nhi thần.”

Hoàng đế nghe xong, trông mắt tròn trũng như muốn lọt ra, miệng phát ra âm thanh “Kha kha”, lại vẫn như cũ không thốt ra được một lời.

“Phụ thân, bất luận chúng ta đã từng có gì không như ý, nhưng trước mắt, ngài phải hợp tác cùng nhi thần, nếu không, thiên hạ này của nước Khôi, sẽ đổi chủ.” Tĩnh Khuynh khẽ nhếch khóe môi, dáng vẻ nam sinh nữ tướng kia, quả thật khiến Hoàng đế run rẩy thân mình, lập tức phần nộ hắt đầu sang một bên.

Tĩnh Khuynh cũng không vội, đi đến bên Hoàng đế, nhẹ nhàng dịch góc chăn cho ông, lại nhìn một vòng bài trí trong phòng, nói: “Chỉ sợ phụ thân cũng biết, lần này phụ thân bị bệnh, sẽ mang đến hậu quả gì.”

Hoàng đế im lặng, không có phản ứng.

Tĩnh Khuynh lại cười nói: “Lục ca, Bất đệ hiện nay cũng không còn sống, còn lại bọn đệ đệ tuổi còn nhỏ, hiện nay phụ thân có thể chọn, chỉ có ta, bằng không... chỉ sợ ngay cả chỗ như vậy, phụ thân cũng đừng hòng ở.”

Thân thể Hoàng đế cứng đờ, lại căm tức nhìn Tĩnh Khuynh, nhưng chậm rãi, trong con ngươi đối diện với Tĩnh Khuynh lộ ra vẻ suy sụp đau thương, cả người mệt mỏi sụp xuống, nhắm hai mắt lại.

“Thế thì, nhi thần đa tạ phụ thân rồi.” Nghe tiếng bước chân bên ngoài, Tĩnh Khuynh khiêm tốn khom người nói.

Lập tức, có mấy người dừng lại bên ngoài cửa, tiểu thái giám lên giọng tuyên: “Khôi bầm Hoàng thượng, Thất điện hạ, Thái úy Mạnh đại nhân, Vệ úy Trương đại nhân, Quang lộc khanh Sử đại nhân, Hữu trung lang tướng Mã đại nhân, Đại hành tri lễ thừa Thôi đại nhân... cầu kiến.”

Tĩnh Khuynh đứng thẳng người, lồng mày hơi động, cười đến cực kỳ ám áp, vung tay lên nói: “Vào đi!”

***

Oản Oản cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, lúc này nàng đang bị Cẩm Sao, đám người Mặc Thiên hộ tống đi đến cửa hông, bất luận lời nói binh lính bên ngoài liệu có thật hay không, nàng cũng phải đánh cuộc một lần. Cho nên, mọi người đều thay quần áo hạ nhân, lại để Mặc Thiên điểm huyết ngừ cho hai đứa bé, một phen giấu phía sau, liền từ cửa sau chính phòng đi ra ngoài, thị vệ ban đầu canh giữ ở chính phòng tiếp tục thủ lại, để mê

hoặc đối phương, còn Liên Âm thì lặng lẽ liên lạc với đám thanh khách gần đó, bảo họ nhanh chóng tới gần, nhằm hỗ trợ họ trong bóng tối.

Oản Oản đếm kỹ lại mấy đời trước, bởi vì trí nhớ nông lung, nàng cũng không nhớ được bản thân có từng chạy trốn chết như lúc này không, cho dù đã từng làm công chúa mất nước, hình như cũng chưa kịp trốn đã bị người bắt được. Nhưng hôm nay nàng ở trong một mảnh đao quang kiếm ảnh, trốn đông trốn tây. Cửa hồng cách chính phòng hơi xa, dù sao cũng là nơi hạ nhân ra vào, cũng cách nơi thanh khách và gia nhân ở khá gần. Liên Âm đi theo giết người càng ngày càng nhiều, sắc mặt vốn trắng bệch cũng khôi phục lại, đồng thời, cổ tay đâm xuống cũng không còn run nữa, bộ dáng từng nung nấu khóc thút thít, vô luận như thế nào cũng không bắt gặp trên người nam nhân này ngay lúc này, hẳn giống như đã lột xác thay da đổi thịt, cứng rắn từ một tiểu quan trong ấn tượng mà tách lớp da bọc ra ngoài, trở thành một gã võ sĩ tàn nhẫn lão luyện.

Trong chớp mắt Oản Oản có chút hoảng hốt, trí nhớ liền giống như bức ảnh cũ, cho dù quên đi, trong lúc lơ đãng cũng sẽ nhớ tới mà mờ ra...

“Này! Ai cần người chấn thay ta!” Cẩm Sao bắt gặp vết thương trên cánh tay Liên Âm, tức giận mắng to.

Liên Âm đau đến đỏ cả hốc mắt, lại cố gắng không để nước mắt chảy ra, chỉ nhìn Cẩm Sao một cái, liền xoay người xông ra ngoài, giằng co cùng một tên tử sĩ, Cẩm Sao thấy chiêu thức của hắn rõ ràng thô thiển, thờ dài, cũng vọt theo sau, vùng kiếm đâm tới.

“Phu nhân, xin nhanh chóng mang theo hai vị vương chủ đi trước.” Mặc Thiên nhìn Cẩm Sao một lát, kéo Oản Oản nhỏ giọng nói.

Oản Oản nhìn theo Cẩm Sao, cau mày một cái, lại dứt khoát được Hạnh Diệp che chở rời đi.

Đến khi bọn họ rút cục đến được cửa hồng, người bên ngoài vẫn còn gọi vọng vào bên trong, hình như bọn họ cũng không có mục đích gì, chỉ hy vọng bên trong có người có thể nghe thấy rồi truyền đạt giùm.

“Chúng ta là Bắc quân Nam Đô, là thân vệ thủ hạ của Hách trung lữ lệnh, đặc biệt đến bảo hộ phu nhân.”

Oản Oản lấy lại bình tĩnh, lại nhìn đám hắc y nhân kia im hơi lặng tiếng như con thoi qua lại trong đám thị vệ, cùng vẻ mặt đầy cảnh giác của đám thị vệ, cũng có chút hiểu rõ nguyên do vì sao những binh lính này nghe thấy tiếng binh khí giao nhau, lại không xông vào, mặc dù là tới thủ hộ, cũng không thể hy sinh vô ích. Là địch hay bạn, cũng phải phân biệt rõ ràng mới có thể động thủ.

“Ta là nha đầu bên người phu nhân, trong phủ chúng ta có rất nhiều tử sĩ xông vào, nếu quả thật là quan gia Hách đại nhân phái tới, thỉnh xin cứu giúp.” Oản Oản hướng về bên ngoài tường vây, hạ giọng hô.

“Thế thì, thỉnh cô nương mở cửa đi.” Bên ngoài đầu tiên là yên tĩnh một lát, lập tức có một người lên tiếng kêu.

Mặc Thiên lặng lẽ nhảy lên cây, quan sát một lát, hướng về phía Oản Oản gật gật đầu.

“Có tin vật không?” Oản Oản lại hỏi.

Bên ngoài lại im lặng một lúc, sau đó, lại có người khác nói: “Cô nương, nếu quả thật là nha đầu bên người phu nhân, hẳn là nhận ra vật này.”

Dứt lời, một miếng ngọc bội được người ngoài tường ném vào, Mặc Thiên một phen bắt lấy, đưa cho Oản Oản. Oản Oản vuốt phẳng cẩn thận xem một chút, đúng là tín vật nàng từng giao cho tiểu cửu cửu, dùng để liên hệ với Tình Khuynh, không khỏi thầm thở dài một hơi.

“Đúng là vật này, làm phiền các người đi ra cửa chính, đợi lát nữa sẽ có người mở cửa cho các người.” Dĩ nhiên Oản Oản sẽ không mở cửa hồng này, sau khi nàng bảo mọi người đều trốn xuống hầm trữ thức ăn ở cửa hồng này, rồi trao đổi với người bên ngoài tường xong, nàng núp vào, tất nhiên Mặc Thiên là người đi truyền lời, đúng lúc Cẩm Sao và Liên Âm cùng tìm đến, sau khi mọi người bàn bạc xong, liền phân công nhau đi làm việc.

Mặc Thiên làm việc rất nhanh, cửa chính của phủ hoàng tử sau khi được thông báo, lập tức liền được mở ra, dẫn đầu binh lính bên ngoài, tựa hồ là một vị Bách phu trưởng (đội trưởng), mặc đẳng giáp* cầm đại đao, sau khi nhìn thấy Mặc Thiên, chỉ gật gật đầu, liền dẫn người vọt vào, lập tức gia nhập vào tranh đấu cùng đám tử sĩ áo đen, không hề nói một câu vô nghĩa.

(* đẳng giáp: loại áo giáp mặc lên người, vượt sông không chìm, ngâm nước không thấm, đao tên không bắn tới. – Theo Tam Quốc Chí)

Người trong phủ thấy binh lính tiến vào, trong nháy mắt vốn khẩn trương nhưng sau khi nhìn thấy hắc y nhân bị chém, liền dần dần biến mất, sau đó liền lấy lại dự vọng muốn sống lớn hơn nữa, bèn xông tới, vây quanh những tên hắc y nhân khác. Con người luôn chính là như vậy, hy vọng tựa như một ngọn đèn sinh mệnh, chỉ cần nhen nhóm lên, liền có khả năng vô hạn.

Lúc này, tuy Oản Oản còn đang chật vật, nhưng Hoàng hậu trong cung cũng đồng dạng đứng ngồi không yên, bà vừa mới nhận được tin tức, hôm nay phụ thân mình cư nhiên lại vào cung trẻ như vậy. Bà mơ hồ thấy sự tình không ổn, lại không biết nói từ đâu, chỉ có thể ở trong tâm cung đi qua đi lại, thường xuyên ngóng ra ngoài, mãi đến khi thân ảnh già nua kia xuất hiện ngoài cửa cung, bà mới nhẹ nhàng thở ra, tiến lên nghênh đón.

“Phụ thân, sao trẻ thế này cha còn tiến cung?”

Thừa tướng thấy nữ nhi toàn thân mặc áo mũ Hoàng hậu, trong lòng không khỏi cười thầm, lập tức lại ho khan dữ dội, như muốn ho bắn hết phổi ra ngoài, Hoàng hậu liền phát hoảng, lập tức sai người chuẩn bị nước ấm, tự mình lên đỡ phụ thân, vuốt vuốt thuận lưng cho cha.

“Sau này việc này nên để cho cung nhân làm, con là Hoàng hậu tôn quý, không hợp cấp bậc lễ nghi.” Thừa tướng thật vất vả thời chậm lại, để chịu nhìn con gái yêu mến của mình, nói.

Mặc dù Hoàng hậu tuổi không còn nhỏ, lại bắt chước đứa bé, kéo Thừa tướng làm nũng, nói: “Nữ nhi chăm sóc phụ thân là đúng, đám cung nhân này sao cần thận sản sóc được như con gái, sau này cha đừng nói vậy nữa.”

Thừa tướng không nói gì mà chỉ cười, nhưng rất nhanh liền nhú mồm, vẽ mặt phiến muộn.

“Phụ thân có chuyện gì khó sao?” Hoàng hậu vốn thấy phụ thân tiến cung vào lúc này là có vấn đề, liền hỏi.

“Lão Thất không có ở phủ hoàng tử.” Thừa tướng thờ dài, buồn bực nói.

Hoàng hậu tròn to mắt, không tin nói: “Làm sao có thể? Trước đó chẳng phải phụ thân đã nói, hần có chút thông minh, sợ là sẽ già vờ như bị người hành thích, trốn về phủ hoàng tử sao? Bây giờ không ở đó... Hay là, hay là thật sự đã bị ám sát?”

Thừa tướng lắc đầu, nhìn nữ nhi nói: “Đêm nay, ta cho người bao vây phủ hoàng tử, đáng tiếc chỗ Cháp Kim Ngô xảy ra vấn đề, ngược lại chặn cổng nam, ta liền cảm thấy không ổn, sau lại bảo Chu Xương phái tử sĩ đi thăm dò, vẫn không thấy lão Thất, ngay cả tổng quản khách sạn của Doãn gia kia nói đã tìm, quả thật có một mặt đạo, chỉ tiếc, vẫn không thấy lão Thất.”

“Vậy... Bảo thứ phu nhân kia còn ở đó không?” Hoàng hậu lấy lại bình tĩnh hỏi.

“Người này thì còn...” Thừa tướng từng nghe nói Thất hoàng tử rất sủng ái nữ tử này, cho nên đặc biệt sai người thăm dò, chẳng lẽ tất cả đều là giả?

“Hần sẽ không đếm xỉa đến tất cả trong phủ mà lên trốn đi chứ?” Hoàng hậu mở to hai mắt, kinh ngạc nói.

Thừa tướng gật gật đầu, dường như lẩm bẫm: “Nếu quả thật là như thế, thì tốt rồi...”

“Không xong rồi! Không xong rồi! Điện hạ... Điện hạ... ngoài cung chúng ta... ngoài cung chúng ta bị cấm vệ quân bao vây rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Hoàng hậu bất chợt lão đảo thiếu chút nữa ngã sắp xuống, kể từ sau khi Hoàng đế bệnh nặng, bà ta dĩ nhiên đã xem hoàng cung là vật sở hữu của mình, lại có phụ thân ở phía sau hiển kế, sớm hay muộn bà cũng sẽ lên làm Thái hoàng Thái hậu, hưởng chi hiện nay Vương thị hôn mê, không phải đại vương tử còn nằm trong tay bà sao, nói là chuẩn bị buông rèm chấp chính cũng không kém nhiều lắm. Nhưng nào ngờ đâu, bản thân còn chưa đi lên vị trí tôn quý nhất kia, đã có người ăn gan hùm mật gấu, dám đến bao vây tẩm cung.

“Người nào? Dám lớn mật như thế?” vừa sợ vừa giận, giọng của Hoàng hậu rõ ràng có chút bén nhọn.

Thừa tướng thấy nữ nhi thất thố, chau mày một cái, mặc dù lão cũng có hơi bất ngờ, nhưng vì xông qua sao sóng to gió lớn, cũng đã sớm hi vọng không hiện lên mặt.

“Người đi xem, là người nào dẫn binh.”

Thái giám kia run chân, ngã nhào xông xáo chạy ra ngoài, nhưng Hoàng hậu và Thừa tướng có chờ mãi cũng không thấy người quay lại, cung tỳ thái giám trong cung đều không nhìn được mà về mặt nôn nóng.

“Vưu Nhã, người đi ra ngoài nhìn xem.” Hoàng hậu không kiên nhẫn tùy tiện chỉ vào một nha đầu nói.

Vưu Nhã nhát gan rút đầu lại, có chút sợ hãi nhìn nhìn từng tỳ muội chung quanh, thấy các nàng đều cúi đầu, bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, không khỏi đỏ mặt, tuyệt vọng đi ra ngoài.

Ngoài sức tưởng tượng, trong dự liệu, Vưu Nhã cũng không trở về nữa.

Không khí trong điện càng đè thấp, đám cung nhân đều trốn trong góc, muốn hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, cũng có vài nô tì đi ra từ phủ Thừa tướng, ký thác hy vọng trên người Thừa tướng, mà Thừa tướng lại vẫn ngồi một chỗ như cũ, nhìn chăm chăm cửa điện, không biết đang chờ đợi điều gì.

“Đã trễ thế này, Thừa tướng còn ở chỗ mẫu hậu, là có chuyện quan trọng gì sao?”

Trên phiến đá lót trong điện, truyền đến tiếng bước chân cao thấp không đều, nom sắc mặt Thừa tướng thì bình tĩnh không gợn sóng, kì thực hai nắm tay giấu trong tay áo, gắt gao nhìn chăm chăm người vừa lên tiếng đang đi tới.

“Ngươi! Là ngươi!!!” ánh mắt Hoàng hậu càng trừng càng lớn, ngón tay run rẩy, kinh sợ chỉ vào người tới, la lớn.

Tĩnh Khuynh dẫn theo Nghiêm Chính cùng Chu Đại lang, còn có tùy thị thái giám thị vệ, nhàn nhã dạo bước như đang ở hoa viên nhà mình, nghe thấy thanh âm vận vẹo của Hoàng hậu, hần mỉm cười, giang tay nói: “Xem ra, mẫu hậu còn có thể nhận ra nhi thần.”

“Làm sao không nhận ra... Làm sao có thể nhận không ra!” Hoàng hậu nghiêng mặt qua, hung tợn nhìn dung mạo xinh đẹp của Tĩnh Khuynh, phần hận nói: “Bốn cung vĩnh viễn cũng sẽ không quên diện mạo của ả tiện nhân kia.”

Tĩnh Khuynh dường như không nghe thấy lời nói độc địa của bà ta, tâm tình cực tốt cười nói: “Xem ra, ngay cả Hoàng hậu cũng tin tưởng thân phận của nhi thần, khuôn mặt này, quả nhiên không giả được.”

Hoàng hậu bị lời hần nói làm cho ghen, khí thế cũng yếu đi vài phần, dù sao bà ta muốn cùng Thừa tướng mưu đồ bí mật đem Tĩnh Khuynh giả mạo hoàng tử đi xử trí, lại lập con trai hần lên làm chính thống.

“Điện hạ, tối nay ở ạt phát động nhiều người như vậy, liệu có duyên cớ gì sao?” Thừa tướng liếc mắt nhìn con gái một cái, khí định thần nhàn nói với Tĩnh Khuynh.

“A, cũng không có gì.” Tĩnh Khuynh lơ đãng kéo kéo ống tay áo nói: “Vốn định đi tắm cung phụ thân, thăm hỏi thân thể phụ thân ra sao ấy mà...”

Hoàng hậu lập tức quay đầu nhìn lại, ánh mắt khấn trương.

Tĩnh Khuynh chớp chớp mắt, nói: “Đáng tiếc, phụ thân không có ở tắm cung.”

Hoàng hậu thả lỏng nửa sức lực, ai ngờ, ngay sau đó Tĩnh Khuynh lại tiếp tục xấu xa cười nói: “Bất quá, ta đã tìm được ông ta ở nơi khác.”

Sắc mặt Hoàng hậu lập tức tối sầm, giữa lông mày ẩn hiện vẻ căng thẳng, nhưng tốt xấu gì bà ta cũng là người phụ nữ sống lâu trong cung, rất nhanh đã khôi phục lại, chỉ đứng ở một bên, làm ra vẻ trấn định.

“Nếu điện hạ vấn an Thánh nhân, như vậy điện hạ lại xuất phát từ ý gì, cư nhiên mang binh bao vây Triều Phượng cung, chẳng hay điện hạ có gì bất mãn với mẹ cả sao?” Thừa tướng quét một vòng phía sau Tĩnh Khuynh, giả hoạt nói. Lão rõ ràng ám chỉ, Tĩnh Khuynh phát hiện Hoàng đế bệnh nặng, liền xuống tay chuẩn bị gây bất lợi với mẹ cả mình, ý đồ bức cung.

Tĩnh Khuynh lại không thèm quan tâm, tiện tay cầm lấy một món ngọc khí từ trên bàn con, nhìn bên trên khắc một con phượng hoàng, không khỏi lộ ra vài phần trào phúng, sau đó thần nhiên nói: “Nhi thần chỉ muốn đến hỏi mẫu hậu một chút, vì sao phụ thân bệnh nặng, cũng không ở tắm cung mình, ngược lại phải chuyển đến một nơi bụi bặm rách nát ngang ngửa lãnh cung thế?”

Hoàng hậu liếc hần một cái, cười lạnh nói: “Thái y nói Thánh nhân bệnh nặng, e sợ cho là bệnh dịch, chuyển đến đó càng thanh tịnh hơn.”

Tĩnh Khuynh nghe xong, thiếu chút nữa cười ra tiếng, đó rõ ràng chính là chứng bệnh trúng gió, lại từ trong miệng Hoàng hậu mà hồ ngôn loạn ngữ đến thế, thật không uống công phụ thân kia nhiều năm qua uất ức, đều không giành được gì tốt từ tay ác phụ này, nay sợ là ngay cả mạng cũng phải mất luôn.

“Một khi đã như vậy, chỉ sợ phụ thân còn cần người chăm sóc, mẫu hậu cùng phụ thân nhiều năm cảm tình, hần là sẽ không bỏ lại phụ thân, một thân một mình trốn trong Triều Phượng cung này an hưởng tôn vinh nhĩ.” Tĩnh Khuynh ném khối ngọc khí kia, trợn tiếp nhìn thẳng Hoàng hậu, khiến Hoàng hậu nhìn mà cả người sồn cả gai ốc, mới thu tầm mắt lại, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Điện hạ, ngươi đừng quá mức can rờ.” Thanh âm già nua mang theo khí bệnh, Thừa tướng rõ ràng là không vui.

“Là Thừa tướng quá mức làm can mới đúng.” Tĩnh Khuynh chậm rãi lui về sau, buông con ngươi xuống, nói: “Trong đêm dò thám thâm cung, mưu đồ bất chính... mưu hại hoàng tử, nhiễu loạn huyết mạch hoàng thất.”

Thừa tướng đột ngột đứng lên, mắt lão bốc tinh quang, gắt gao nhìn Tĩnh Khuynh, không giận mà uy nói: “Điện hạ nói năng can thận, lão thần mặc dù bất tài, thế nhưng cũng đã phụng dưỡng qua hai đời đế vương, cho dù là Thánh nhân đi nữa cũng không thể không bằng không có mà vu khống lão thần.”

Tĩnh Khuynh chậm rãi ngẩng đầu, neho mắt, gật gật đầu, như rất là tán thành nói: “Quả thật không có chứng cứ, nhưng mà... rất nhanh sẽ có! Người đâu!”

Ra lệnh một tiếng, thị vệ ở ngoài điện đã sớm chuẩn bị trước, lập tức vọt vào, đi đầu chính là Hữu trung lang tướng Mã đại nhân. Thừa tướng vừa nhìn thấy người tới, tất nhiên là kinh ngạc, lại nhìn bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Tĩnh Khuynh, cuối cùng hiểu được vài phần, trong bụng không khỏi thầm mắng, quả nhiên là cả đời chơi ụng, hôm nay lại bị tên nhóc khốn kiếp này mờ vào mắt, ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng lại không ngờ hần làm cách nào lại chui được vào trong cung.

“Các ngươi! Các ngươi đây là bức cung!! Người đâu! Người đâu! Bốn cung...” Hoàng hậu thấy những tên thị vệ mặc khôi giáp này từ ngoài vọt vào, cung nhân trong đại điện bị đám thị vệ khí thế hùng hổ này dọa sợ tới mức bỏ chạy tứ phía, rõ ràng trừ đám nô tỳ theo tới từ Thừa tướng phủ ra, những người còn lại vào lúc này đều biến mất tăm hơi. Hoàng hậu vốn định gọi người tới, đã thấy những thị vệ kia không chút lưu tình nào rút kiếm ra. Lúc này một cổ hàn khí dâng lên, Hoàng hậu hoảng sợ kêu to ra tiếng, như muốn xua đi sự hãi trong lòng, lấy lại toàn bộ thể diện Hoàng hậu của bà.

“Dừng tay!”

Thừa tướng thấy đám cung nhân chạy trốn bị bắt lại, rốt cục không nhìn được hết lớn một tiếng, một đôi mắt già nua ẩn hiện ánh đỏ sẫm, tràn ngập khí thế của kẻ đã lâu năm ngồi trên địa vị cao, một ngón tay chỉ vào Tĩnh Khuynh nói: “Nghịch tặc! Ngươi tưởng là thật không có ai trị được ngươi sao?”

Dứt lời, ánh mắt Tĩnh Khuynh sa sầm, chợt nghe bên ngoài đao kiếm chạm vào nhau, không biết một đám tử sĩ áo đen từ nơi nào trời lên, rất nhanh đã giăng co với cấm vệ quân, Mã đại nhân đứng bên cạnh Tĩnh Khuynh cũng có chút do dự.

“Nguyên lai là bạch nhãn lang mà cừu cừu ta lưu lại.” Tĩnh Khuynh quay đầu, nhìn những tên tử sĩ áo đen kia nhảy vào trong điện, không chút hoang mang cười nói.

Thừa tướng thấy Tĩnh Khuynh chẳng những không hề kích động, ngược lại còn cười ra tiếng, không biết thế nào, nguyên bản sách lược vẹn toàn lão thâm nhủ trong lòng ngàn lần, nhưng vào lúc này lại có chút không chắc chắn.

“Hừ, ban đầu nên phải sớm tố giác tên giặc nhà ngươi, cũng không ngờ được, ngươi thế mà lại giao hoát như thế, như vậy cũng đừng trách lão phu vô tình!” Thừa tướng đối với màn chung quanh đánh nhau làm như không nhìn thấy, tiếp theo vô cùng đau đớn nói: “Lão phu đã sớm cảm thấy Chất tử về nước, lộ trình có âm sát, đã có điều kỳ quái, lại không nghĩ rằng tặc tử nước Thần cư nhiên lại trơ tráo đến mức thay mặt đổi đào, thế mà lại giết...”

“Đúng thật là thay mặt đổi đào!” Tĩnh Khuynh rất chi là đồng ý gật gật đầu, chẳng buồn ngó tới sắc mặt ghen đến đỏ bừng của Thừa tướng do đang nói bị người chen ngang xương, hần gơ tay chỉ vào Hoàng hậu nói: “Ác phụ vô đạo, cư nhiên dám sai người tư thông cùng Vương thị, đem huyết mạch Chu gia ngươi lẫn vào hoàng thất, còn muốn giả mạo con ta, giết cha giữ con, hòng cướp đoạt giang sơn ta. Ta thân là con cháu Lâu thị, nếu không đứng ra vạch tội, há có thể làm thất vọng liệt tổ liệt tông lâu gia, há có thể làm thất vọng hai vị huynh đệ bị các ngươi sát hại, càng làm sao không thể đòi lại công bằng cho lão phụ đáng thương kia của ta bị các ngươi âm mưu hãm hại.”

“Ngươi! Ngươi ngấm máu phun ngươi!” Hoàng hậu tức giận đến lui lại vài bước, hoàn toàn không thể tin được, cư nhiên lại có người vì giang sơn, mà đem con trai ruột định là nghiệt chủng, lại càng không thể tin được, bà ta và phụ thân một phen tính toán, cư nhiên bị tên này đổi trắng thay đen, lợi dụng ác tâm.

Lúc này sắc mặt của Thừa tướng cũng thật không tốt, lão vốn bị trúng độc, tuy độc tố đã thanh tẩy, nhưng thân thể lão vẫn còn chưa khỏe, cái này giống như họa vô đơn chí, càng khiến tốc độ tử vong nhanh hơn. Hơn nữa lão vẫn luôn dụng tâm âm mưu kế hoạch, năm lần bảy lượt bị Tĩnh Khuynh làm xáo trộn, trước mắt lại còn đem một chậu máu huyết dội ngược lại, cho dù lão có kiềm chế giỏi đi hơn nữa, ổn định tâm tình nhiều hơn nữa, cũng khó tránh khỏi tức giận công tâm, máu tanh tràn lên cổ họng.

“Ai nói là thật, ai nói là giả, rất nhanh sẽ biết thôi!” Tĩnh Khuynh cũng không nói nhảm nữa, vung tay một cái, xoay người chuẩn bị rời khỏi đại điện. Mã đại nhân bên cạnh hần dãn theo thân vệ trực tiếp xông tới, cùng giao thủ với đám hắc y nhân trong điện, Nghiêm Chính thì vung múa song đao, xông thẳng đến Hoàng hậu, toan bắt giữ lấy.

“Tặc tử, ngươi sẽ hối hận!” được hắc y nhân bảo hộ ở sau người, Thừa tướng dõi theo bóng lưng Tĩnh Khuynh, thâm trầm nói.

Tĩnh Khuynh không buồn để ý, tiếp tục đi ra ngoài, tay áo dài cuốn trong làn gió đêm, đong đưa qua lại, tựa như cây dương liễu bên bờ sông, theo gió lay động.

“Ha ha ha, tặc tử, ngươi sẽ không thật sự tuyệt tình tuyệt ái như vậy chứ.” Thừa tướng rướn đầu lên, khinh bỉ nhìn Tĩnh Khuynh nói: “Ngươi chó có quên, có lẽ tối nay ngươi không có việc gì, nhưng phủ hoàng tử của ngươi thì sao? Một trai một gái của ngươi thì sao? Còn cả những nữ nhân của ngươi nữa!”

Bước chân Tĩnh Khuynh hơi khựng lại, nhưng không quay đầu, tiếp tục bước ra ngoài.

Thừa tướng tàn nhẫn rút ra một thanh kiếm đồng từ một khối thi thể bên cạnh, không màng đến cung nhân núp trong góc khóc kêu ra sao, lão ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, hung hăng đâm mũi kiếm vào bụng nàng ta, sau đó, lão nhìn máu chảy lan tràn trên mặt đất, dùng thanh âm không lớn nói: “Phản đại lễ là đám tử sĩ này, lão phu đã đưa tặng qua rồi.”

Sợi tóc Tĩnh Khuynh tùy động, bàn tay khép trong tay áo, hơi nắm chặt.

“Bốn trăm người so với đám hỗn tạp kia trong phủ ngươi, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?” Thừa tướng bỗng nhiên cười ha ha, lập tức lại ho khò khè, ngay cả kiếm trong tay cũng không cầm vững được. Hoàng hậu hoa dung thất sắc đứng trong điện, đầu tiên thì ngờ ngàng, sau liền không quan tâm vọt tới bên người Thừa tướng, vuốt thuận khí cho cha.

Tĩnh Khuynh vẫn không dừng bước, mắt hướng về trước, thân ảnh của hắn đã biến mất khỏi đại điện.

“Lâu Ngôn Khanh!” Thừa tướng đỏ bừng cả mặt la lớn: “Đầu bên kia địa đạo, lão phu cũng đã chuẩn bị hậu lễ rồi! Ha ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười điên cuồng vang vọng trong đại điện, ngay cả tiếng binh khí chạm vào nhau cũng không thể áp đảo được. Tĩnh Khuynh chợt dừng chân, không bước tiếp nữa, Chu Đại lang bên cạnh hắn vừa liếc mắt nhìn, bất giác khắp cả người âm hàn, Tĩnh Khuynh hai mắt đỏ ngầu, gân xanh nổi lên, như ác quỷ đến từ địa ngục, muốn tìm người lấy mạng.

Chương 116

Oản Oản thấy kiếp nào của nàng cũng đều gặp xúi quẩy, tuy kiếp này được ra khỏi thanh lâu, nhưng vận xui cũng không để nàng sống được vài ngày thư thái. Cứ đến lúc người cảm thấy bản thân an toàn, hết thấy đều có thể suôn sẻ vượt qua, thì nó cuối cùng cũng xóa sạch tất cả cảm xúc vui mừng hân hoan trước đó của người, ngược lại còn càng thêm tuyệt vọng hơn trước đó, gần như ngay lập tức vậy.

Oản Oản khó chịu cẩn thận nhúc nhích cổ, lưỡi kiếm sắc bén làm cho tóc gáy trên cổ nàng đều dựng đứng. Nàng không biết chỗ nào có vấn đề, cũng lười tìm tòi tra cứu bên người có xuất hiện phản đồ hay không. Nàng chỉ đang phân vân cân nhắc, lúc này nên hiện ngang lăm liệt thóa mạ đám loạn thần tặc tử này, rồi sau đó đâm kiếm tự sát, hay là gào khóc, hồng giảm bớt lòng phòng bị của đối phương, bước kế tiếp triển khai thật kinh sợ núp ở trong góc, chờ đợi trở thành lợi thế cho kẻ địch đối kháng với Tình Khuynh.

“Đi!” Đè nặng người Oản Oản, thanh âm thật thuần hậu, nhưng cũng thật xa lạ, nhìn kỹ xuống dưới, tuy trang phục đồng dạng với đám tử sĩ áo đen kia, nhưng thực tế kiểu dáng và chất liệu vải có chút bất đồng.

Bị người nọ đẩy, Oản Oản lao đảo một chút, thiếu chút nữa đụng phải lưỡi kiếm, hoảng sợ cực lớn, khiến nàng rụt trở về, dừng khí trời lên vừa rồi, cũng theo đó mà biến mất tầm hơi. Cúi đầu như cam chịu số mệnh, Oản Oản đi theo bên sườn hắc y, chậm rãi đi ra từ trong hầm đất, đám nha đầu nhũ mẫu phía sau nàng đã sớm sợ tới mức xui xẻo cũng bị người dựng lên lối đi. Lúc này, Oản Oản mới có chút hồi hận, đáng lý ra nàng không nên phái cả Cẩm Sao và Liên Âm ra ngoài, ít nhất cũng phải lưu lại một người, bằng không cũng sẽ không dễ dàng bị người bắt như vậy.

Quay đầu liếc mắt một cái trấn an Hạnh Diệp bị người bắt mà đôi mắt vẫn quật cường như trước, Oản Oản ngoan ngoãn đi lên trước, chung quanh đánh nhau cũng không ngừng lại, ngược lại bởi vì bắc quân gia nhập cùng với một đám hắc y nhân mới tham dự vào, nên càng ngày càng hỗn loạn, nơi nơi có thể bắt gặp thi thể của hắc y nhân hoặc của bắc quân thậm chí là của hạ nhân trong phủ. Oản Oản nhắm chặt mắt, cảm thấy có chút ghê tởm buồn nôn, tuy nàng không quen biết những người này, nhưng cái chết của họ chung quy hoặc nhiều hoặc ít có liên quan đến mình, mặc dù lòng của nàng cũng không tính là mềm, nhưng vẫn có chút khó chịu.

Họ bị áp tải đi đến cửa hồng, Oản Oản phát hiện, những người này không định kiểm kẹp mình, tạo áp lực bảo mọi người dừng tay, ngược lại là muốn mượn hỗn loạn, vụng trộm đưa các nàng âm thầm ra ngoài, cho dù sau đó có người phát giác ra, cũng sẽ không biết là ai bắt cóc các nàng.

Oản Oản khề cấn môi, bị động bị người ép ra cửa hồng, quả nhiên, bắc quân ngoài cửa đã không còn đây, chỉ vài người canh gác, lúc này cũng đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Ngoài cửa hồng đậu vài chiếc xe ngựa màu đen, đoán là tạm thời không tìm thấy hạ nhân hầu hạ, cho nên người bên cạnh hai vị vương chủ cũng không bị giết chết, ngược lại cũng bị nhét chung vào một xe. Oản Oản ngồi trong chiếc xe ngựa đầu tiên, lui vào trong góc tối, Nghiêm Từ Tô quay đầu ra bên ngoài nhíu mày một cái, cũng chui vào theo, kè sát vào Oản Oản.

“Thật xin lỗi.” Oản Oản nhìn Nghiêm Từ Tô ngồi sát bên cạnh mình, áy náy nói, nếu không phải con bé có lòng hảo tâm đến nhắc nhở mình, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

Nghiêm Từ Tô bữu môi, bất mãn thấp giọng nói: “Nói chuyện ngu ngốc, tỷ với muội cần gì khách khí như vậy.”

Khóe miệng Oản Oản cứng đờ, không biết vì sao, tâm tình so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Chỉ chốc lát sau, xe ngựa bắt đầu vững vàng lăn bánh, Oản Oản liếc mắt thấy hắc y nhân ngồi ở cạnh cửa, buông xuống bàn tay chuẩn bị vén rèm cửa sổ lên. Xe ngựa không phải rất lớn, chiếc này chỉ đủ cho Oản Oản và Nghiêm Từ Tô, còn Đào Diệp cùng Hạnh Diệp, Tảo Diệp cùng Quất Diệp thì cùng vương chủ chen chúc trong hai chiếc xe ngựa phía sau.

Hơi cự quậy người, không biết có phải do bị say xe hay không, đầu óc Oản Oản có chút không tỉnh táo, dạ dày nhộn nhạo, phải dùng khăn che lại miệng, cố gắng tới gần bên cửa sổ, muốn mượn chút con gió lạnh thỉnh thoảng lùa vào theo rèm cửa lay động, xua tan cảm giác khó chịu, nhưng trong lúc lơ đãng, nghe thấy trên xe có âm thanh nghe như tiếng chuông, rất nhỏ, rất trong, nhưng rất khó để người phát hiện. Oản Oản cẩn thận quay đầu, nhìn mọi người, liền giữ lại nghi hoặc kia dưới đáy lòng.

Một đường xóc nảy, đợi đến khi Oản Oản gần như ngủ thiếp đi, xe ngựa ngừng lại trước cửa một khách sạn không bắt mắt, Oản Oản bị giải xuống xe ngựa, bước chân hơi lao đảo đi vào khách sạn, nhưng càng đi, nàng càng kinh ngạc, cũng càng quen thuộc, thẳng đến cánh cửa phòng kia hoàn toàn được mở ra, trên mặt Oản Oản đã hoàn toàn không còn huyết sắc. Nơi này, nàng đã tới không ít lần, nơi này, là sản nghiệp Doãn gia, nơi này, là nơi mà Tình Khuynh thường xuyên cùng đám người Xảo Biện tiên sinh lên gặp nhau, cũng là đầu bên kia của địa đạo trong phòng ngủ của nàng.

“Phu nhân, lần đầu gặp mặt, chi sợ phu nhân không biết lão phu.” Một nam nhân trung niên ra vẻ trung hậu, lúc này đang ngồi ngay ngắn ở chỗ Tình Khuynh vẫn thường ngồi, chòm râu không nhiều lắm được cắt tỉa lại thật gọn gàng, một thân thâm y màu đen cứ thế đem khí tức quân nhân tản ra trên người hấn áp chế đi vài phần.

Oản Oản không nói chuyện, chỉ mặt lạnh, nhìn mấy đĩa sơn mài bày trên kệ lúc trước, sớm biết vậy đã mang về phủ cho rồi, tội gì để lại đây, bị những tên cận bã này đập bẻ.

Người trung niên kia thấy Oản Oản không nói lời nào, cũng không thèm để ý, nhận lấy chén trà từ một nữ nhân áo đen che mặt bên cạnh, cố làm ra vẻ tao nhã uống, sao biết được ở trong mắt Oản Oản, bộ dạng kia của hắn nhìn dờ dờ ương ương, chẳng thà hào phóng đại khí một ít, so với hắn làm ra vẻ đó, còn dễ gần hơn vài phần.

“Nếu phu nhân đã không muốn nói chuyện cùng lão phu, vậy lão phu cũng không miễn cưỡng, chắc hẳn, mặc dù phu nhân chưa từng gặp lão phu, nhưng cũng đã nghe qua danh hào của lão phu, lão phu chính là Chu Xương.” Người trung niên kia khẽ mỉm cười, buông chén trà bột, dùng cánh tay tỳ lên bắp đùi, dờ huyệt thái dương, chậm rãi quan sát Oản Oản.

Trước đó Oản Oản cũng đã nghĩ tới khả năng này, lại bất ngờ hắn vậy mà không đến hoàng cung, ngược lại tự mình tới bắt nàng.

Thấy Oản Oản vẫn không buồn mở miệng, Chu Xương vẫn không thèm quan tâm, nhưng sau khi thị vệ tiến vào báo lại, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Oản Oản.

“Phu nhân, người quang minh chính đại không nói lời vòng vo, tiểu vương tử đang ở đâu?” Chu Xương sờ sờ cằm, chậm rãi đứng lên, từ từ đi đến bên người Oản Oản.

Oản Oản cảm thấy trái tim nhảy thót lên một cái, nàng nói Chu Xương làm sao có thể tự mình động thủ, thì ra mục tiêu của bọn chúng chính là con trai mình, cũng may mà Tình Khuynh đã đề phòng trước, sớm đưa con trai đến Lưỡng Giang, bằng không lúc này, nàng lấy cái gì để bảo vệ con trai đây.

“Chu đại nhân đã liệu sự như thần như thế, cứ sao lại không biết con ta ở đâu?” Oản Oản tà liếc hắn một cái, lạnh lùng cao ngạo nâng cằm lên, khinh thường nói.

“Phu nhân quả nhiên tính khí quật cường như lời đồn, chỉ là...” Chu Xương nguy hiểm nheo mắt lại, đầu ngón tay mang theo vết chai sần vân vân gõ má Oản Oản, “Đáng tiếc dung mạo đẹp như thế.”

Cảm nhận thô ráp, Oản Oản cả kinh rụt lại, cảnh giác nhìn Chu Xương, không nói một câu.

“Chỉ cần ngươi nói ra, tiểu vương tử ở đâu, ta sẽ tha cho ngươi, và cả con trai của ngươi.” Chu Xương kẻ sát vào người Oản Oản, có chút ái muội nói.

Oản Oản nhú mày, bị mùi hương xa lạ trên người hắn hun cho xém muốn nôn ra, nhưng vẫn cố nén nói: “Ngươi cảm thấy có thể sao? Vậy còn chủ tử Thừa tướng kia của ngươi, sẽ nghe ngươi sao?”

“Ha ha ha!” Chu Xương nghe xong chẳng những không tức giận, ngược lại cười ha hả, ngay sau đó dùng một loại ngữ khí tự tin, nói: “Chủ tử ư? Lão mà cũng xứng sao, bất quá chỉ theo nhu cầu mà thôi.”

Oản Oản có một loại dự cảm không lành, mở miệng hỏi: “Ngươi thế là có ý gì?”

Chu Xương nâng cằm Oản Oản lên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Ngươi thực cho rằng, ta đang giúp lão thất phu Thừa tướng kia?”

“Ngươi... Ngươi!” Oản Oản không đo lại được với bàn tay của hắn, kinh hoàng bắt gặp dã tâm nồng đậm trong mắt hắn, thân thể không tự chủ được mà run lên.

“Nếu ta thật sự giúp lão, ta sẽ nói cho lão biết, Thất hoàng tử đã sớm trốn trong hoàng cung, chờ giết lão, hơn nữa đã sớm chuẩn bị cầm chiếu thư từ trong tay lão Hoàng đế, lập lại trật tự, nhất cử thành sự!” Chu Xương hài lòng nhìn làn sương mù và khó hiểu càng ngày càng sâu trong mắt Oản Oản, tiếp tục nói: “Không sai, ta cũng biết, nhưng ta sẽ không giúp lão thất phu kia, lão phu chịu đựng đủ cuộc sống làm nô bộc cho người ta rồi, dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì bọn chúng ngày ngày ngồi ở nơi cao, ăn uống no say, đám dân quê chân đất chúng ta vì bọn chúng vào sinh ra tử, còn không được đền đáp gì. Tên ngọc Doãn Sĩ Huân kia, chúng ta cũng vì tên Phiêu Kỵ đại tướng quân ngu trung như hắn, mà thiếu chút nữa đánh mất thể diện cả đời. Cuối cùng kết quả thế nào, còn bất chúng ta tiếp tục làm nô bộc cho cháu ngoại hắn, dựa vào cái gì! Ngươi nói dựa vào cái gì!”

Bị Chu Xương rống nước miếng bắn đầy mặt, Oản Oản chịu đựng đau đớn trên cằm, né mắt qua một bên. Nàng cũng muốn hỏi vì sao vậy chứ, dựa vào cái gì người khác mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, nàng lại phải vì trả nợ tình của một kiếp mà lưng đeo đau khổ của chín kiếp, kết quả ở kiếp này e rằng nàng cũng không có được kết cục được chết già. Nàng cũng buồn khổ, nàng cũng thống khổ đấy, nhưng kết quả thì sao? Đây là vận mệnh, có đôi khi, không phải ngươi nghĩ muốn cứu vớt thế giới, thì ngươi là siêu nhân đâu!

“Việc này có hề gì, đại nhân...” hắc y nữ tử vừa mới dâng trà, nhẹ nhàng phiêu phiêu bước tới, giọng nói có chút quen tai, Oản Oản không biết đã nghe ở đâu rồi, lại cười nói: “Không bằng giam nàng ta lại, bất luận nàng có nói hay không, đợi đến lúc chuyện trong cung kết thúc, cũng không phải do nàng có nói hay không.”

Chu Xương vung tay một cái, đẩy Oản Oản lao đảo lui ra, xoay người đến cạnh nữ nhân kia, xấu xa sờ soạng cao thấp vài cái, khiến nữ tử kia thở gấp vài tiếng, mới buông tay nói: “Không sao cả, không nói cũng được, dù sao đám tiểu tử bên ngoài kia của ta, cũng đã lâu không được chiêm nghiệm rồi, nữ nhân xinh đẹp như vậy, ai lại không thích.”

Oản Oản nghe được cả người run lên, lồng ngực phát lạnh, sẽ không, nàng đã đi đến hôm nay, sẽ không trở lại con ác mộng trong quá khứ kia nữa, sẽ không, nhất định sẽ có biện pháp.

“Ha ha a... Thật sự là không thể đợi được...” nữ nhân áo đen kia cười rộ lên phá lệ âm trầm khủng bố, nàng ta rúc vào trong lòng Chu Xương, đôi con ngươi kia sâu thẳm giống như con rắn độc nhìn chằm chằm thân thể Oản Oản.

Đã không muốn dây dưa nữa, Chu Xương phát tay một cái, bảo hai thị vệ tiến vào, lời Oản Oản đã sớm không cử động được ra ngoài, mãi đến khi nàng bị kéo đi rất xa, vẫn còn nghe thấy nữ nhân khùng bỏ trong phòng kia, phát ra tiếng cười phóng đảng.

Thật sự sẽ không có hy vọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117

Trong phòng tối đen như mực, hình như tất cả cửa sổ đều bị người bịt kín, cây nến trên chiếc bàn cũ nát tỏa ra chút ánh sáng le lói yếu ớt đến đáng thương. Oản Oản bị người ném vào gian phòng này, mà trừ nàng ra, gian phòng này cũng không có một ai.

Cẩn thận đứng lên, Oản Oản sờ soạn đi đến bên cửa sổ, muốn thông qua khe hở trên tấm ván gỗ nhìn xem tình hình bên ngoài một chút, chỉ tiếc, đêm dài đằng đẵng, bên ngoài một mảnh tối đen, thậm chí Oản Oản không phân rõ nơi này là tiền viện hay là hậu viện ở khách sạn.

Có chút chán nản trở về cạnh bàn, chậm rãi ngồi xuống, Oản Oản dùng cánh tay chống cằm, nghĩ lại lời vừa nãy của Chu Xương. Rất rõ ràng, Thừa tướng có khôn khéo hơn nữa, cũng bởi vì lão ta tự phụ, mà trở thành đá thử vàng Chu Xương dùng để thử Tình Khuynh, càng có khả năng trở thành vật hi sinh của cuộc chiến tranh giành quyền lực. Không biết thông minh như Tình Khuynh, hiện tại chàng ấy có dự đoán được hay không, nguyên lai, đối thủ của bọn họ không phải là Thừa tướng, hoặc giả nói Thừa tướng chỉ chiếm một phần nhỏ, mà chương ngại vật lớn nhất cũng chính là người mà ban đầu xem như trung thành với Phiêu Kỵ đại tướng quân nhất – Chu Xương. Cũng không biết, nếu cứu cứu Tình Khuynh trên trời có linh thiêng, liệu có tự móc hai mắt mình, sâu sắc hối hận mình nhìn nhầm người hay không. Thực đáng tiếc, nếu lúc trước Phiêu Kỵ đại tướng quân không cất nhắc nâng đỡ Chu Xương, đoán chừng lúc này hắn cùng lắm chỉ là một tên thường dân, chặt vật chống đỡ đến chết cũng chỉ là một tên lính quèn trong quân đội, làm sao có dã tâm như hiện giờ.

Con người vẫn luôn thêm muốn cái mình không chiếm được, thế nhưng, sau khi đạt được, lại không biết cảm ơn, thỏa mãn, thật dễ dàng đem hy vọng xa vời lúc trước biến thành chuyện đương nhiên, sau đó tiếp tục đi tham vọng lý tưởng lớn hơn nữa, Chu Xương chính là một điển hình, chỉ sợ ngay cả tâm lòng lúc ban đầu, hắn cũng không còn nhớ rõ.

Mà lúc này người mở cửa kia, phòng chừng cũng chính là một điển hình.

“Vi sao ngươi không kinh ngạc?” nữ tử mặc áo đen nhẹ nhàng lướt đến, động tác thành thạo tao nhã, một đôi mắt to ngập sóng tình khẽ lay động, lại hàm chứa thù hận không bỏ qua.

“Tại sao ta phải kinh ngạc.” Oản Oản ngồi cạnh bàn, tay áo rộng rũ xuống, ngồi nghiêm chỉnh, ngẩng đầu nhìn nữ nhân che mặt trước mặt, cười nói.

Bắt gặp nụ cười chói mắt kia, hắc y nữ tử thân mình run rẩy, lời nói siết qua kẽ răng: “Ngươi lại còn có thể cười được, ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi sao?”

Oản Oản bĩu môi, rất không thèm để ý lắc đầu nói: “Nếu ngươi có quyền được giết ta, sớm đã không để đến bây giờ.”

Hắc y nữ tử từ kia hơi thở hỗn loạn, lồng ngực phập phồng lên xuống, ngay tại lúc Oản Oản hoài nghi, có phải nàng ta thật quá hóa giận thật muốn làm bừa mà giết mình hay không, thì nàng ta đột nhiên im lặng, lập tức càng cười quý dị, nói: “Ngươi vẫn thông minh như vậy.”

“Còn không bằng ngươi.” Oản Oản không biết, được một nữ nhân điên khen, có cái gì hay mà vui vẻ.

Hắc y nữ tử từ kia cười quái dị hai tiếng, chậm rãi đi đến cạnh bàn, từ trên nhìn xuống Oản Oản, không nhanh không chậm hỏi: “Xem ra, ngươi đã biết ta là ai?”

Oản Oản quay đầu, không muốn trả lời vấn đề này.

“Oản Oản, ngươi vẫn luôn là một nữ nhân thông minh, nhưng có sao lần này lại có tình phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy chứ?” Hắc y nữ tử mang theo thanh âm mê hoặc, hơi khom người nói.

Oản Oản hừ lạnh một tiếng, buông mắt xuống.

“Chỉ cần giao con trai ngươi ra, cũng không có nghĩa là sẽ tách các ngươi ra. Ngươi thử suy nghĩ một chút xem, Chu đại nhân cũng bất quá là muốn bồi dưỡng một vị vương tử chân chính, con của ngươi là vương tử duy nhất có huyết thống hoàng thất, so với nghiệt chủng trong cung kia hiện nay, tôn quý hơn nhiều, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới sao?” thấy ánh mắt khinh thường của Oản Oản, hắc y nữ tử lơ đãng tiếp tục nói: “Thái hậu a, đó chính là ngôi vị Thái hậu đấy! Từ nay về sau, ngươi chính là dưới một người, trên vạn người. . .”

“Sai rồi, ít nhất vị trí khẳng định sẽ dưới Chu Xương nữa, hơn nữa, liệu ta có mạng hưởng thụ một khác kia không, vẫn là vấn đề.” Oản Oản không ngốc, bộ dạng đã tâm bưng bưng vừa rồi của Chu Xương, nàng cũng không phải là không phát hiện, rất có khả năng, loại người thô kệch như Chu Xương, chính là chuẩn bị được ăn cả ngã về không, thay vua đổi chúa, cũng chỉ có người có văn hóa lại bị lễ giáo gò bó như Thừa tướng, mới có thể nắm chắc con rối, gián tiếp trị quốc được.

Bị Oản Oản chặn họng, hắc y nữ nhân xoay người sang chỗ khác, sâu kín nói: “Người có biết vì sao ta chán ghét người như vậy không? Người vẫn luôn như vậy, nhìn thấy quá rõ ràng, nghĩ quá minh bạch.”

Oản Oản gọi lên khoe miệng, chẳng ư hừ gì cả.

“Người sẽ không sợ, Chu đại nhân thật sẽ thưởng người xuống... thân vệ của hắc ước chừng có vài chục người đấy?” Thanh âm rất là sung sướng, hắc y nữ nhân lại quay đầu lại nhìn Oản Oản nói.

Quả nhiên Oản Oản thân mình cứng đờ, lập tức mềm nhũn, thở dài, nhìn hắc y nữ nhân nói: “Vinh Ngọc, người cần gì phải hù dọa ta.”

Hắc y nữ nhân hơi sững sốt, bèn đi tới, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Oản Oản, thấy nàng không có một tia chột dạ, liền chậm rãi tháo mạng che mặt xuống. Quả nhiên, mặc dù trên dung nhan xinh đẹp kia phủ đầy năm tháng đau khổ, cùng với vết sẹo mà bất hạnh lưu lại, nhưng Oản Oản liếc mắt liền nhìn ra, nàng ta chính là vị năm đó vì có thể chạy ra khỏi Tầm Hương lâu của phủ Hoa, mà không tiếc thương tổn tỷ muội – Vinh Ngọc.

“Làm sao người có thể nhận ra?” ánh mắt Vinh Ngọc tối như bưng, nhìn thẳng Oản Oản.

Oản Oản không có một chút sợ hãi, cười nói: “Giọng của người, bất luận có thay đổi như thế nào, nó luôn như vậy.”

“Cho nên, người vừa nghe liền nhận ra ta?”

Oản Oản lắc đầu nói: “Trong chốc lát kia chỉ cảm thấy quen thuộc, chính là bị người đưa vào phòng, mới chậm rãi nhớ ra.”

“Cũng đúng.” Vinh Ngọc tự giễu cười nói: “Chúng ta ở chung cũng không bao lâu, người có thể nhớ được giọng ta, đã thật không đơn giản rồi.”

Oản Oản cúi đầu nhìn hoa văn gỗ trên bàn được ánh nến chiếu rọi, không trả lời, nhưng Vinh Ngọc lại tự nói tiếp.

“Chẳng lẽ người không muốn biết vì sao ta ở đây? Chẳng lẽ người không muốn hỏi, vì sao ta không chết sao?”

Thanh âm bén nhọn lại tràn ngập thù hận, khiến Oản Oản nhú nhú mày, cũng cảm thấy quái lạ, nàng và Vinh Ngọc đã vài năm không gặp, nàng ta dựa vào cái gì mà dùng loại ánh mắt phần hận ghen tị này nhìn mình, mình cũng đâu có mắc nợ gì nàng ta.

“Đều do người, bởi vì các người!” Vinh Ngọc tựa hồ lại không khống chế được, nàng ta đi tới đi lui trong phòng, găt gỏng vung hai tay, đôi mắt trừng như muốn lòi ra, dây thần kinh uốn éo lộ trên cổ, cứ một như một bệnh nhân vừa trốn khỏi bệnh viện tâm thần.

Oản Oản rút lui lại sau, nàng thật sợ người này nổi điên lên, rồi làm gì mình.

“Sợ?” Như bắt gặp động tác theo bản năng của Oản Oản, Vinh Ngọc dừng bước, khoe miệng nhếch lên, neho mắt cười nói: “Người mà cũng biết sợ sao? Ha ha ha, lúc trước nếu không phải các người một cái hai tính kể ta, ta làm sao có thể làm ngoại thất cho tên khốn kiếp Ninh Viễn Hầu kia, nếu không phải làm ngoại thất, làm sao ta có thể bị hủy gương mặt này!!!”

Nhìn Vinh Ngọc mềm nhẹ vỗ về lên vết sẹo trên mặt, Oản Oản đã không còn chút ý định nói chuyện với nàng ta. Đối với loại người quen thói đổ lỗi sai lầm cho người khác này, lại còn có chứng vọng tưởng bị hại này, có giải thích gì cũng phí công, chẳng thà để nàng ta tự do phát tiết đi.

“Nếu không phải người, ta làm sao có thể lưu lạc đến quận Nam Lạc, nếu khi đó, người chịu giúp ta một phen, ta làm sao có thể biến thành đầy tớ hạ đẳng!!!” Vinh Ngọc kích động rống to với Oản Oản, dường như muốn đem tất cả thống khổ đọng lại trong lòng đều rống ra, cái loại hận không thể xé nát mắt Oản Oản này, cho thấy nàng ta đến cùng có bao nhiêu thống hận nữ tử trước mắt này, “Ngày ấy ta thấy người, người lại làm như không thấy ta, sau này ta đi nước Khôi tìm người, người cư nhiên lại sai người tiếp cận ta, thậm chí đưa ta đến phủ Lục hoàng tử! Người nữ nhân tâm địa rắn rết này! Người! Người sẽ chết không từ tế được!”

Đối với bảnh lĩnh đôi trắng thay đen của nàng ta, Oản Oản đã lĩnh giáo được, cho nên cũng không để bụng làm gì, có điều sau này nàng ta đến phủ Lục hoàng tử, đó chỉ sợ thật đúng là bút tích của Tinh Khuynh.

“Tại sao người không nói gì, không phải người nên áy náy sao? Không phải người nên quỳ xuống cầu xin ta tha thứ sao?” Vinh Ngọc từng bước một đi tới, bức Oản Oản nói: “Cuối cùng thấy ta vô dụng rồi, thì muốn giết ta? Nếu không phải lúc ấy thời gian cấp bách, ta già chết, ta có thể sống đến bây giờ ư?”

Oản Oản nhìn về điên dại trong mắt nàng ta, không tự chủ được đứng lên, bước lui lại, cảnh giác nhìn động tác nàng ta.

“Sợ hãi sao? Ha ha ha, người lại sợ ta sao?” giọng nói của Vinh Ngọc bỗng nhiên mềm nhẹ xuống, ngay sau đó chậm rãi từ trong tay áo rút ra một thanh đoản kiếm, nghiêng đầu nhìn Oản Oản nói: “Người có biết, bị nam nhân cưỡng bức là cảm giác gì? Người có biết, đám nam bộc hạ đẳng kia ghê tởm đến nhường nào không? Người có biết, đám thái giám trong phủ Lục hoàng tử kia dơ bẩn đến cỡ nào không? Và cả người có biết, lão khốn kiếp Chu Xương kia, ở trên giường đáng sợ đến mức nào không?”

Oản Oản cẩn thận lui về phía sau, mắt thấy Vinh Ngọc đến gần mình, cây trâm vàng nắm chặt giấu trong tay áo, nàng biết, tối nay sợ là phải có một lần vật lộn rồi.

“Chắc chắc, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, không hổ là được Lan phu nhân nhìn trúng.” Vinh Ngọc giờ thanh đoản kiếm lên, cười đến dọa người, nói: “Thế nhưng sẽ nhanh thôi, ngươi sẽ đáng sợ giống như ta, chỉ cần khuôn mặt của ngươi bị hủy, sau đó lại ném ra cho đám thân vệ kia... Chúng ta liền sẽ giống như nhau... Tình Khuyên của ngươi, cũng sẽ không còn muốn ngươi!”

“Ta vĩnh viễn cũng sẽ không giống ngươi!” Oản Oản nắm chặt cây trâm vàng, con ngươi lấp lánh dưới ánh đèn le lói, rốt cục không lùi về sau nữa.

“Ngươi! Ngươi gạt người! Ngươi giống như ta, là một con điếm, là một con điếm!!!”

Vinh Ngọc phát điên xông tới, Oản Oản tim đập như sấm, đang chuẩn bị tìm góc độ tốt đâm tới, đã thấy Vinh Ngọc vừa đến trước mặt nàng, thân mình liền chậm rãi mềm xuống, đôi mắt tròn to không thể tin được nhìn Oản Oản, thanh đoản kiếm trong tay cũng bởi vì vô lực mà rơi xuống. Oản Oản đối diện Vinh Ngọc, bên tai nghe thấy nàng ta khê lằm bằm, như đang nói gì đó, nhưng nàng không nghe thấy. Một cái chớp mắt, dường như dài đằng đặc, lại dường như nhanh vô cùng, Vinh Ngọc nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Động tác đâm ra của Oản Oản vẫn cứng ngắt, toàn thân đều phát run, kinh sợ cực độ cùng áp lực cực hạn, khiến thể xác lẫn tinh thần nàng mệt mỏi rã rời, lại không thể ngã xuống. Sau đó, nàng lại nghe thấy tiếng chuông truyền đến như lúc trên chiếc xe ngựa kia.

“Ai? Rốt cục là ai ở đó?”

Hơn nửa ngày, không một ai trả lời.

Oản Oản cầm đế nền trên bàn, đi đến cạnh Vinh Ngọc, mắt nàng ta trừng mở to, dưới ánh nến có chút dữ tợn, nhưng Oản Oản vô cùng khẳng định, rốt cục lần này, nàng ta đã chết.

Đình linh...

Tiếng chuông như càng gần...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

“Ai? Là ai?”

Oản Oản đứng lên, cầm đế nền giờ lên nhìn quanh bốn phía.

Lại một bầu không khí trầm mặc, Oản Oản siết nắm tay thành quyền.

“Ngươi xác định là nàng sao?”

Đương lúc Oản Oản cảm thấy không có người trả lời nàng, bỗng nhiên thanh âm từ trên nóc nhà truyền đến, Oản Oản vội vàng ngẩng đầu lên xem, nóc nhà rất cao, mơ mơ hồ hồ, hình như có viên ngói bị người giờ lên.

“Phu nhân! Phu nhân!” trên nóc nhà có người đè nén giọng hô.

Oản Oản nghe xong, lập tức vui vẻ, ngẩng đầu trả lời lại: “Xuân Thiều! Là ta, sao ngươi lại ở đây?”

Sau khi xác định đúng là người, không biết hai người bên trên dùng cách gì, chỉ chốc lát sau liền trượt xuống từ trên xà nhà, nương theo ánh nến, Oản Oản thấy rõ hai người trước mặt, một người tất nhiên chính là Xuân Thiều, mà một người còn lại thì chưa từng gặp qua, ăn mặc tựa như phục sức của Miêu nữ* kiếp trước, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, chỉ có điều trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia lộ ra biểu cảm lạnh lùng, cực giống hàn băng.

(* Miêu nữ: con gái dân tộc Miêu nhé, không phải người mèo đâu)

“Vị này là?” Oản Oản nghi hoặc hỏi.

“Nàng...”

Xuân Thiều vừa muốn nói chuyện, chợt nghe nữ tử bên cạnh hắn nói: “Ta là vị hôn thê của hắn, Tang Thanh Thanh của Lur tộc.”

Lur tộc? Oản Oản rõ ràng chưa từng nghe qua, dù sao nàng mới đến thế giới này được một thời gian ngắn ngủi, nàng có thể phân biệt được địa danh của nước Khôi và nước Thần rõ ràng là đã không tệ lắm rồi, huống chi những dân tộc thiểu số này ẩn cư ở nơi nào chẳng rõ.

“Ách... đúng vậy! Phu nhân có thể gọi nàng là Thanh Thanh.” không biết là xấu hổ hay ngượng ngùng, Xuân Thiều sờ sờ cái mũi, cúi đầu nói.

Oản Oản nhìn qua nhìn lại hai người, không rõ đã phát sinh chuyện gì, Xuân Thiều cứ nhiên lại sau một thời gian không thấy dẫn về một vị hôn thê, hơn nữa vị hôn thê này còn là người dân tộc thiểu số, nay cùng tới cứu nàng, thật sự là đủ phức tạp.

“Sao hai người lại ở đây?”

“Đệ và Thanh Thanh nghe nói phủ hoàng tử bị vây, liền chuẩn bị trở về tìm các người, ai ngờ vừa đi đến cửa hông, liền thấy phu nhân cùng những người khác bị người đưa lên xe ngựa, đệ và Thanh Thanh không dám chống chọi, bèn đi theo xe ngựa.” Xuân Thiều cười hi hi, làm như trước đó đi theo xe ngựa giống như đơn giản đi du ngoạn.

“Chỉ có hai người đến?” lòng Oản Oản chợt lạnh, cho dù có bản lĩnh hơn chăng nữa, cũng không có khả năng đi ra được.

Như nhìn ra Oản Oản thất vọng, Tang Thanh Thanh bèn đi tới, từ trong lòng lấy ra một cây sáo bằng xương, lạnh nhạt nói: “Người của ta rất nhanh sẽ đến.”

Vừa nói xong, ngoài cửa sổ liền truyền đến tiếng kêu như quạ đen, khàn khàn không chút nào che giấu, Tang Thanh Thanh lập tức cầm cây sáo lên, đặt lên môi thổi, nhưng chỉ thấy ngón tay nàng cử động, môi khẽ run, Oản Oản hoàn toàn không hề nghe được tiếng gì.

“Sách Nhất, trong viện này có bao nhiêu người?” Buồng cây sáo xuống, Tang Thanh Thanh nhìn vào không khí, cổ quái nói.

Đột ngột, không biết từ chỗ nào trong phòng truyền đến giọng nam khàn khàn trầm mạnh, nói: “Hơn năm mươi người, còn có vài trăm người đóng rải rác trên đường.”

Oản Oản cũng thấy cái khách sạn cũ nát này sẽ không thể chứa nổi nhiều người như vậy, và lại khách sạn này vốn còn có người ở, nếu Chu Xương cẩn thận không muốn để người khác phát hiện, như vậy hẳn nhất định sẽ không mang nhiều người đến.

“Nhanh chóng giải quyết, gọi Sách Tứ tới đây.” Tang Thanh Thanh lãnh khốc nói, dường như năm mươi mấy người kia chẳng qua chỉ là một chữ số thôi.

“Tuân thánh lệnh.” Sau đó, không thấy người nọ lên tiếng nữa.

Rốt cục, Oản Oản cũng phát hiện nữ tử trước mắt không phải bình thường, chỉ sợ nàng ta không chỉ đơn giản là thiếu nữ Lur tộc, thấy nàng thuần thực ra lệnh, bình tĩnh đối với sống chết, đoán chừng địa vị trong Lur tộc không thấp.

“Nếu chúng ta ngồi xe ngựa trở về có thể sẽ có chút khó khăn.” Tang Thanh Thanh bỗng nhiên trực tiếp nhìn Oản Oản nói.

Oản Oản cười cười, quả nhiên là một cô nương thông minh.

“Nơi này có một địa đạo thông đến phủ hoàng tử, đáng tiếc đầu kia bị chúng ta chặn lại rồi.” Oản Oản tiếc hận nói.

“Không sao, nói với ta vị trí, mở ra không là vấn đề.” Tang Thanh Thanh cũng không để ý.

“Là gian phòng vừa rồi Chu Xương ở, nhưng...” Oản Oản do dự nói, Chu Xương là một tên rất xảo quyệt, người bên cạnh hắn phòng chừng cũng không dễ đối phó.

Tang Thanh Thanh cũng không ngại nói: “Ta đã sai gia tộc đến đó điều tra rồi, chúng ta tùy cơ ứng biến.”

Oản Oản gật gù đầu, thấy Xuân Thiều lời thì thể Vinh Ngọc qua một bên, không hiểu vì sao, trong lòng có một loại phiền muộn nhàn nhạt nảy lên. Những ngày tháng đã trôi qua, không phải nàng chưa từng nhớ lại, mặc dù lúc ở Tầm Hương lâu lúc nào cũng thấp thỏm không yên vì phải sắp sửa tiếp khách, nhưng không thể phủ nhận, khi ở cùng những cô nương kia, nàng vẫn là có vài phần vui vẻ là thật lòng. Nhưng tiếc rằng, thế sự vô thường, không phải ai cũng đều có được kết cục viên mãn.

Bên ngoài lại truyền đến vài tiếng quạ kêu, Tang Thanh Thanh gật gù đầu, nói với Oản Oản: “Chu Xương đã dẫn người đi ra ngoài, đúng lúc cho chúng ta động thủ.”

Oản Oản nhớ lại trước đó Chu Xương có nói, muốn ngồi làm ‘ngư ông thu lợi’, sợ là lúc này bởi vì mình bị bắt, phủ hoàng tử bị vây, cho nên hắn liền cảm thấy nắm chắc mười phần thành công, giờ phút này hẳn đã đến hoàng cung thu lợi.

“Đợi lát nữa chúng ta đi trước, người chỉ ra mật đạo, ta cho vài người có năng lực mở ra, phòng chừng không bao lâu, chúng ta sẽ trở về.” Tang Thanh Thanh dùng một phương thức cổ quái vỗ vỗ tay, lại thổi cây sáo không ra tiếng, như đang bố trí mọi thứ.

Oản Oản không dám hỏi, chỉ yên lặng ngồi ở một bên, chờ đợi cửa phòng được người mở ra, tiếp theo Tang Thanh Thanh và Xuân Thiều đi đến gian

phòng có mật đạo, trên đường gặp được đám người Nghiêm Tử Tô cũng bị bắt đến, các nàng vốn mất lộ ra hoảng sợ, nhưng sau khi bắt gặp Oản Oản cùng Xuân Thiều, lập tức lệ nóng doanh trông, chạy tới, tụ lại một chỗ.

“Đừng nói nhiều nữa, đi nhanh lên.” Tang Thanh Thanh quyết đoán phất phất tay, ngăn cản họ ôn chuyện. Lúc này Oản Oản mới để ý thấy xung quanh có vài nam tử cao to cường tráng mặc áo tang, trên mặt mang hình xăm, khom người thành kính nhìn Tang Thanh Thanh.

Oản Oản không dám nói nhiều, vội vã dẫn người đi đến gian phòng kia, quả nhiên, Chu Xương không có bên trong, vì tiết kiệm thời gian, Oản Oản cũng không giới thiệu, đưa tay ấn chốt mở mật đạo, cũng còn may, Chu Xương không phong kín, lại len lén nhìn vào bên trong, cũng không thấy có thi thể, chắc hẳn, trước đó đám người Chu Xương tưởng bắt được bọn họ về, cũng không thật sự canh giữ tại nơi này.

“Sách Tử, người dẫn người đi trước, chú ý an toàn.” Tang Thanh Thanh vung tay lên một cái, một nam tử thoát nhìn gầy gò gật gật đầu, giống như con khi dẫn bọn họ đi vào.

Trong lúc chờ đợi, Oản Oản sốt ruột, lại gặp phải đám người nha đầu nhũ mầu khóc suốt mướt, còn có hai tiểu vương chủ đã ngủ, nhắm tịt một chút, trừ bỏ vài người đã chết trong lúc đi đến cửa hông trước đó ra, hiện tại cũng không thiếu ai, đoán là tạm thời Chu Xương cũng chưa chuẩn bị động đến họ.

Lại là một hồi điều dưỡng, Tang Thanh Thanh lộ ra nụ cười hiềm thấy, quay đầu kiêu ngạo nói với Xuân Thiều: “Có thể đi rồi.”

Đám người chen chúc trong phòng, rốt cục cũng lộ ra nụ cười thành tâm đầu tiên của tối nay, Oản Oản cũng không nhận được dâng trào cảm xúc, còn may, còn may, mệnh của nàng còn không tính là xui xẻo.

Sau khi xác định có thể đi được, Tang Thanh Thanh dẫn Xuân Thiều Oản Oản đi trước, những người còn lại dưới sự sắp xếp của đám thiếu niên Lư tộc, chậm rãi đi vào trong. Oản Oản chỉ là có chút khó hiểu, động tác của họ tuy không lớn, nhưng đám nha đầu nhũ mầu lại cực kỳ dễ dàng làm bại lộ, nhưng vì sao mãi đến khi họ tiến vào mật đạo, bên ngoài cũng chưa có người đến? Nhưng mà, không được giải đáp, Oản Oản bất quá cũng chỉ khó hiểu trong thoáng chốc, liền lên tinh thần, thẳng hướng phủ hoàng tử.

Đừng thấy đi xe ngựa từ phủ hoàng tử tốn không ít thời gian, nhưng dùng mật đạo, bởi vì thẳng một đường, cho nên rất nhanh đã đến đầu kia. Oản Oản lại nhìn lên cửa mật đạo kia, không khỏi giật giật khóe miệng, loại lực tàn phá cường đại này, muốn mở ra mật đạo cũng không có khả năng, cũng không biết nam nhân gầy còm như khi kia đã làm cách nào.

Đi vào phòng ngủ, Oản Oản bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, quanh đi quẩn lại, hốt hoảng lo sợ, đã chết không ít người, cứ nhiên vẫn quay lại chỗ này, không biết Mặc Thiên và Cẩm Sao có phát hiện không thấy mình, rồi có sinh thêm nhiều chuyện không hay gì nữa không.

Thấy Oản Oản cau mày, tất nhiên Xuân Thiều khéo hiểu lòng người nói: “Đội lát nữa chúng ta sẽ đi tìm đám người Mặc Thiên.”

Tang Thanh Thanh liếc hẩn một cái, cũng không để ý nam nhân này tự làm thay việc của nàng, nàng khẽ gọi Sách Nhất tới, nhờ giọng dặn dò, liền cho lui xuống.

Oản Oản nhìn khắp bốn phía, quả nhiên là loạn thành một đống, cửa sổ bên ngoài cũng bị Sách Tử phá vỡ, thoát nhìn không giống như chỗ ở của hoàng tử, mà giống một tòa nhà sắp bị dỡ bỏ của dân chạy nạn. Thờ dài, Oản Oản bảo nhũ mầu và nha đầu ôm tiểu vương chủ trốn trong một gian phòng trước, nàng mang theo bốn nha đầu và cả Nghiêm Tử Tô ra khỏi phòng, đứng trong sân. Hơi hơi rũ mắt xuống che lại chưa xót trong mắt, quả nhiên, trong sân từ thi nằm ngổn ngang, nơi nơi đều có, có hắc y nhân, cũng có thân vệ, thậm chí trong đó còn có những người trước đó còn cầm cây đuốc giơ lên cho nàng, còn từng nói chuyện cùng nàng. Cũng không qua một hai canh giờ, người đã không còn.

“Phu nhân!!”

Không biết Oản Oản đứng ở trong sân bao lâu, càng không biết khi nào thì thi thể trong sân đã được người thu lại một nơi, khi Oản Oản nghe được thanh âm quen thuộc, ngẩng đầu lên, liền bắt gặp nơi cửa chính phía xa xa, có một người đang đỡ một người khác, tập tễnh bước vào trong.

Đội lúc thấy rõ mặt người tới, Oản Oản ngây ngốc ngay tại chỗ, nhất thời không biết phải nói gì mới được.

“Phu nhân, đã lâu không gặp.” Giọng nói ôn hòa, nam tử không tính là xinh đẹp, cũng rất dễ nhìn thanh tú đang đứng ở trước mặt nàng, mà dựa vào hẩn, là Mặc Thiên đang đau đến nhe răng trợn mắt, còn có thể cười giả dối.

“Trục... Trục Yên công tử...” Đã lâu không gặp, nam nhân này đã không còn ngây ngô như xưa, tẩy đi hương khí phấn son của tiểu quan, vóc người giương cao, càng có khí chất đám đương của nam nhân rồi

Che miệng lại, Oản Oản lệ tràn đầy vành mắt, nàng cũng không biết bản thân vì sao muốn khóc, nàng càng không thể lý giải bản thân vì sao kích động như thế, có lẽ chính là sau khi trải qua đại nạn, thấy thân nhân liên ụy khuất, có lẽ chính là nghĩ đến lúc sắp đối mặt với tương lai không xác định, còn bỏ vai để có thể dựa vào, vô luận như thế nào, bọn họ... vẫn còn ở cùng nhau.

“Được rồi, người khóc cái gì a! Nam nhân gì mà!” Ở phía sau bọn họ, bỗng nhiên truyền tới giọng không kiên nhẫn của Cẩm Sao, lại trông thấy bộ dáng Liên Âm khóc lóc thút thút tụt vào trong lòng Cẩm Sao, Oản Oản thật sự không cảm động nổi nữa.

“Phu nhân, trong phủ đều đã thanh lý sạch sẽ.” Tuy rằng không biết người này, nhưng nghe qua giọng hẩn, Oản Oản đoán là Bách phu trưởng của Bắc quân mà cừu cừu phái tới bảo hộ nàng.

“Phu nhân! Ta còn sống!” thiếu niên báo tin mà nàng vốn muốn hỏi tên kia, khắp người đều là máu đứng đó, không nhìn rõ mặt, nhưng cặp mắt kia vẫn sáng đến lóa mắt như trước.

Oản Oản khẽ cười, đúng vậy, tuy có vài người đã mất, song, bọn họ đều còn sống, như vậy, thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Trải qua thời gian dài tăm tối, lúc bình minh bắt đầu, Oản Oản rốt cục cũng cảm nhận được tâm tình kích động và phức tạp kia. Mặc dù thái dương còn chưa hoàn toàn lên cao, mặc dù tình hình trong cung vẫn chưa rõ, nhưng nàng vẫn nặng nề thở ra một lần khí độc. Cũng bởi vì con người không ngừng hy vọng, mới có thể đi đến được hôm nay.

Những người còn sót lại của phủ và bắc quân quét dọn thi thể trong phủ, Nghiêm Tử Tô mang theo Tảo Diệp trở lại làm công việc của mình, giúp chữa trị những người bị thương. Oản Oản đem toàn bộ thuốc trị thương trong phủ đều lấy ra, dù sao lúc này đi tìm đại phu thì có hơi suy nghĩ viên vông, song ngoài dự đoán, Tang Thanh Thanh cũng mang theo tộc nhân ra tay tương trợ, tuy rằng y đạo bất đồng với con đường của Nghiêm Tử Tô, nhưng hiệu quả lại khiến người ta tán thưởng như nhau.

Vị Bách phu trưởng của Bắc quân, tên là Lý Hán Hòa, nguyên lai là thân vệ của cửu cửu, lần này đều mang theo tình binh tâm phúc, chỉ tiếc là xem nhẹ thể lực trong tay Chu Xương, tuy rằng thương vong không bằng phủ hoàng tử, nhưng dấu sao cũng đã chết hơn mười người, trọng thương cũng có vài chục người, lúc này đều đang nằm dưỡng thương trong thiên viện phủ hoàng tử, nghe nói, còn có vài người cho dù thương thể tốt lên, cũng không cách nào tiếp tục ở lại quân doanh.

Đám hắc y nhân kia, trừ vài tên vì báo tin mà đào tẩu ra khỏi phủ, còn lại đều ‘được ăn cả ngã về không’, không còn dư lại một ai, toàn bộ chết trong phủ hoàng tử, cuối cùng đều được người trong phủ gom lại một chỗ, sau đó chuẩn bị chôn tập thể.

Oản Oản có chút xót xa nhìn Cát Hoài Nhân bị thương nặng nằm ở trên giường, bộ dạng suy yếu. Lúc đi đến hẻm đất, nếu không phải để che giấu đám nữ nhân và đứa bé các nàng, Cát Hoài Nhân cùng Phúc Vận Phúc Tài cũng sẽ không phải giả làm mục tiêu, như đám tử sĩ rồi đi. Cát Hoài Nhân bị người chém trúng bụng, Phúc Vận thiếu chút nữa bị chém đứt cánh tay, Phúc Tài may mắn hơn một chút, chỉ bị gạt rớt nửa lỗ tai, đã được thân vệ của phủ hoàng tử mà Kim Hạp mang về cứu được.

“Phu nhân, trong phủ đều đã thu dọn ổn thỏa, trời cũng sắp sáng rồi, hay là phu nhân nên nghỉ ngơi một chút đi.” Kim Hạp cả người mỗi một đi vào, lo lắng khuyên nhủ.

Oản Oản lắc đầu, rời khỏi bên giường Cát Hoài Nhân, vừa đi vừa hỏi: “Trục Yên cùng Xuân Thiều đến hoàng cung rồi?”

“Đúng vậy ạ, đã đi được một lúc rồi.” mặc dù Kim Hạp đang bận rộn, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn không lo lắng cho Ngân Hạp đi theo bên người Tĩnh Khuynh, nhưng Mặc Thiển cùng Xuân Thiều công tử còn cả vị cô nương kia, mấy người bọn họ thật sự không tính là nhiều.

“Người đi phòng bếp bảo đám ma ma làm chút đồ ăn, thời gian dài như vậy, tất cả mọi người đều đói rồi, nhớ rõ chiêu cố Lý đại nhân và thân vệ cửu cửu ta nhiều hơn chút.” Oản Oản mang theo Kim Hạp đi trên hành lang gấp khúc về đến chính phòng, hiện tại mọi người đều rất mệt nhọc, nhưng cũng không thể quên bổ sung thể lực.

“Vâng!”

Hai người vừa rẽ về chính phòng, Lý Hán Hòa vừa mới nhắc tới liền chạy vào từ cửa chính viện, vẻ mặt tươi cười hiếm thấy, cung kính nói với Oản Oản: “Theo thám tử đến báo tin, Tăng tướng quân đã đến.”

Oản Oản vừa nghe liền mừng rỡ, Chu Xương dù có hậu thủ, nhưng Tĩnh Khuynh cũng không đơn giản chỉ dựa vào lực lượng trong cung, huống chi cảm vệ quân trong cung phức tạp, điều động càng lớn càng nguy hiểm. Nay Tăng tướng quân đã đến, tất sẽ mang theo binh mã Lương Giang, Giang Hoạch người này quả thực không phải bình thường, khó trách Xảo Biện tiên sinh nể trọng như thế.

“Vị chỗ của Chu Xương có dị động gì không?” Đối với vấn đề quân sự, Oản Oản không có thiên phú gì, nhưng ai cũng nhìn ra được, Chu Xương sẽ không khoanh tay chịu chết.

“Tạm thời không có, nhưng hẳn ta rất xảo quyết, e là muốn chúng ta trở tay không kịp.” sau khi Lý Hán Hòa biết hành động của Chu Xương, lập tức sai lính liên lạc về đại doanh, mặc dù Bắc quân đã bị Hách Nhân Nghĩa khống chế, nhưng người của Chu Xương có ở khắp nơi, lỡ như thất thủ một cái, sợ là sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho huynh đệ trong quân.

Oản Oản ngẩng đầu, phóng tầm mắt đến sắc trời đã tỏa sáng phía xa xa, kinh ngạc ngăn người, trời đã sáng rồi.

Lý Hán Hòa quả thực dự tính không sai, sau khi Chu Xương tiến vào hoàng cung, đại doanh Bắc quân liền phát sinh một hồi bạo động quân sự, tướng lĩnh cấp thấp vốn ẩn núp trong Bắc quân, bất ngờ đánh úp giết chết tướng lĩnh thượng cấp của mình, hồng đảo loạn hậu phương của Bắc quân, tạo áp lực cho Hách Nhân Nghĩa, khiến hắn ngưng liên hợp với Tăng Hà Tất. Nhưng cũng may Hách Nhân Nghĩa vốn có cảnh tỉnh, hơn nữa trước khi Tĩnh Khuynh đến hoàng cung cũng có bố trí một phen, tuy đã chết một ít người, nhưng rốt cuộc cũng được thân vệ của Hách Nhân Nghĩa trấn áp xuống, một lần nữa khôi phục trật tự, nhưng lại tiêu tốn chút thời gian, cũng kéo chậm tốc độ nhập đô của Tăng Hà Tất.

Tất nhiên Chu Xương sẽ không chỉ đi vài nước cờ nhỏ này, từ khi Kinh triệu doãn bị giết, bộ phận quân quyền của hoàng thành rơi rớt, khi đó rất nhiều thế gia đã bị hãm hại quy mô lớn, gần giống như phủ Duệ An hoàng tử vậy, vô số tử sĩ thần không biết quỷ không hay tiến vào đại trạch của các nhà, như đồ sát giết hại rất nhiều sinh mạng của những đại tộc này. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, khiến danh hào của Chu Xương cường thế trấn tại trước cửa của đám thế gia.

Vì thế, Tăng Hà Tất mang theo binh mã của Lương Giang cùng binh mã của ba phụ địa thành Nam Đô do Chu Xương lãnh binh, va chạm quyết liệt tại ngoại thành Nam Đô.

Oản Oản ngồi ở trong sân, chờ đợi ánh mặt trời chiếu lên người, nàng khẽ nhắm mắt lại, yên tĩnh dị thường, dường như không nghe thấy động tĩnh của tiếng vỗ ngựa rung trời bên ngoài phủ, cũng không nghe được tiếng kêu khóc thảm thiết truyền đến từ nơi nào.

“Thành công rồi! Thành công rồi!!! Phu nhân!!!!”

Oản Oản mở hai mắt ra, bắt gặp Kim Hạp ù té chạy vào, ánh mặt trời nhuộm vàng lên người hắn, nhưng nước mắt trong hốc mắt hắn, so với ánh mặt trời còn lấp lánh hơn.

“Phu nhân, Chu Xương bị bắt sống! Hắn đã bị bắt rồi!!!” Kim Hạp vài bước té nhào xuống, quỳ gối trước mặt Oản Oản, kích động đến run cả tay, “Thì ra mưu kế lớn nhất của hắn là muốn gây xích mích kích động Nam Hồ phát binh, muốn gây nên nạn ‘thù trong giặc ngoài’ cho điện hạ chúng ta. Nhưng Từ hoàng tử, Từ hoàng tử điện hạ thân chinh dẫn binh, trấn thủ ngoài vùng biên giới, đã được nửa tháng, hôm nay mới nhận được tin tức, phu nhân! Phu nhân, chúng ta thắng, chúng ta đã thắng rồi phu nhân!”

“Thắng rồi?” Oản Oản cảm thấy đầu óc mình có chút rĩ sét, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Kim Hạp.

“Vâng! Chu Xương ban đầu còn đang ngông cuồng, nhưng tin chiến báo vừa đến, hắn liền hoàn toàn không cười nổi nữa, ha ha ha ha...” Kim Hạp như nổi điên quỳ trên mặt đất, vừa cười vừa khóc, không biết là vì hưng phấn quá mức, hay là vì những người vô tội chết trong đêm qua.

“Tĩnh Khuynh đâu! Tĩnh Khuynh đâu!!!” Oản Oản bất chợt nhảy dựng lên, liền đi ra ngoài, những cái khác nàng không muốn biết, nàng chỉ muốn biết, nam nhân của nàng thế nào rồi, nàng muốn xem xem nam nhân của mình có bình an không.

Kim Hạp rất không hình tượng dùng ống tay áo lau nước mắt, sau đó đứng lên đi theo sau, kích động nói: “Điện hạ hết thấy đều bình an, xin phu nhân đừng lo lắng.”

Oản Oản có nghe được, cũng dường như không nghe, nàng đã quên mất chính phòng cách cửa chính rất xa, càng quên mất là, phủ nàng còn có một loại phương tiện giao thông, tên là xe ngựa. Nàng chỉ nhớ rõ, nàng muốn mau mau nhìn thấy người kia, cũng muốn nhào vào vòng tay người đó, khóc lớn một trận...

“Phu nhân... Chúng ta đi đâu vậy?” Kim Hạp lau mặt sạch sẽ, hưng phấn rất nhiều, cũng ngây ngốc hồi tưởng lại.

Oản Oản chợt quay đầu lại, vui mừng hơn hồ nói: “Ta muốn đi tìm Tĩnh Khuynh!”

Ánh mặt trời đúng lúc chiếu vào trên đỉnh hành lang gấp khúc, một vùng chói mắt, nụ cười Oản Oản còn treo bên khóe miệng, nhưng hai chân đã mềm nhũn, ngay sau đó, màn đêm u tối từ từ cắn nuốt thần trí nàng, thân thể trượt xuống!

“Phu nhân!!!”

Như đã ngủ một giấc mộng dài, từng người trong mộng đều nàng, nàng trong từng giấc mộng đều là những người khác nhau, làm những chuyện khác nhau, có thân phận khác nhau, nhưng lại có cuộc sống cô liêu tịch mịch như nhau, cuộc sống thống khổ như nhau. Thật ra nàng cảm thấy bản thân vẫn luôn đang tìm kiếm, nàng của cái thứ nhất cảm thấy bản thân đã tìm được rồi, nhưng kết quả cũng là bắt đầu của cơn ác mộng vô tận. Oản Oản biết bản thân mình đang hãm sâu trong ác mộng, nhưng nàng chạy qua chạy lại vẫn không tìm thấy được lối ra. Trong cơn ác mộng, nàng thấy mình khóc, thấy mình làm chuyện điên rồ, thấy mình phóng đảng trụy lạc, cuối cùng bỏ mạng... Nàng lạnh lùng xem, lẳng lặng chờ đợi, nàng đang chờ đợi, chờ một người chân chính thuộc về nàng, chờ người kia có vòng ôm vô cùng ấm áp, vươn tay đến nàng...

“Oản Oản... Oản Oản tỉnh, tỉnh dậy đi!”

Oản Oản thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng thì... chàng đã đến.

Cố gắng mở mắt ra, Oản Oản khẽ quay đầu qua, vất vả nhìn nam nhân bên cạnh, tức giận hừ một tiếng, cổ họng khô rát hỏi: “Sao bây giờ chàng mới về?”

Tĩnh Khuynh bị một câu hỏi như thường ngày của nàng đâm vào trong mắt đau xót, khó khăn mở miệng nói: “A, xin lỗi, ta đã về trễ.”

“Vây... không sao chứ?” Oản Oản không muốn hỏi cái gì, cũng không muốn biết cái gì, nàng chỉ xem như Tĩnh Khuynh chỉ ra ngoài làm việc một ngày, chẳng qua về nhà có hơi trễ chút mà thôi.

“Không sao!” Tĩnh Khuynh run run nắm chặt tay Oản Oản, nâng bàn tay nàng dán chặt lên trán, thật chặt, dường như chỉ cần dùng cách này, có thể tiêu tán đi sợ hãi cực độ đêm qua. Nếu không phải... nếu không phải Trục Yên cùng Xuân Thiều đến kịp lúc, hẳn chỉ sợ, chỉ sợ đã trúng bẫy của Chu Xương, rốt cuộc đã không về được, nhưng hẳn không còn cách nào. Hẳn vừa nghe nói Oản Oản ở trong tay Chu Xương, lập tức liền không cảm được run rẩy, điều gì có thể thay thế được Oản Oản của hắn chứ? Giang sơn? Sinh mệnh? Không, tất cả đều không bằng, những thứ đó, hắn chưa bao giờ nghĩ tới lâu dài, hắn chỉ có Oản Oản, mà Oản Oản cũng chỉ có hắn, nếu không có Oản Oản, thì hắn cũng không có gì cả.

“Vây vĩnh viễn đừng rời khỏi ta...” Oản Oản nắm lại tay Tĩnh Khuynh, nói thật khề.

“Được rồi được rồi, phu nhân cần được nghỉ ngơi, nàng còn mang thai nữa đó!” Cánh cửa bị người kéo ra, đứng ngoài cửa có Nghiêm Từ Tô, Mặc Thiển, Trục Yên, Xuân Thiều và cả Tang Thanh Thanh, cùng với vị nữ tử như trúc (Tiêu Như Hề) đã lâu không gặp.

Oản Oản mở to hai mắt, nhưng nước mắt lại theo hốc mắt chảy xuống, nàng mang thai, nàng cùng Tĩnh Khuynh lại có một huyết mạch mới.

Mặc dù Tĩnh Khuynh mặt đầy nước mắt, nhưng vẫn đắc ý ngẩng đầu, hướng về đám nam nhân ngoài cửa kia, hô lên: “Ta lại sắp làm cha nữa!!”

“Vâng! Thái tử điện hạ!”

Thanh âm vui cười, như thật lâu về trước vậy, Oản Oản từ từ nhắm mắt lại, thời gian trôi qua, nhưng nội tâm bọn họ đều không thay đổi, mặc dù cuộc sống khiến họ càng trở nên chín chắn thành thực, mặc dù vận mệnh bất công khiến họ gian khổ hơn với người bình thường, nhưng dù là nàng hay là họ, vẫn là một đám thiếu niên kia, tụ tập quây quần trong Hưởng Quân viên chờ ăn chực cơm, vẫn là một đám bạn thân kia, tin tưởng lẫn nhau không cần lý do, nâng, cảm kích họ.

“Qua vài ngày nữa, con trai sẽ trở về, một nhà chúng ta sẽ lại đoàn tụ bên nhau!”

Nụ cười Oản Oản càng lúc càng tươi, hạnh phúc, cuối cùng đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Ngoại truyện

“Xin thỉnh an Hoàng hậu điện hạ.”

Oản Oản vừa lau mồ hôi cho đứa con trai lớn xong, liền nghe thấy tiếng nói quen thuộc sau lưng, đứng dậy quay đầu lại, bắt gặp trên mặt nở nụ cười, tiến lên vài bước, nâng tay nói: “Đứng lên đi, bốn cung biết hôm nay người sẽ đến, lại không nghĩ sẽ sớm như vậy.”

Nữ tử quỳ lạy trên mặt đất, dung nhan tú lệ, cử chỉ nhã nhặn trầm tĩnh, nhưng lúc thấy Oản Oản, lại nhất thời kích động, sau đó lệ tràn đầy hốc mắt, lập tức liền nén xuống, cử chỉ không có một mảy may sai sót. Lại khom người một cái, nữ tử kia chậm rãi đứng lên, tiến đến bên cạnh Oản Oản, thật tự nhiên đỡ cánh tay Oản Oản, lại cười nói: “Điện hạ cũng biết nô tỳ như tên bắn vào tâm*, còn trêu chọc nô tỳ như thế.”

(* như tên bắn vào tâm chỉ một lòng hướng về người nhà)

Oản Oản phát khần che miệng, cười đến run cả vai, nói: “Nói lời xác thực nên đánh, nhà người hiện nay cũng không còn ở chỗ bốn cung, nếu ta quả thật cho phép người, Tể tướng quân chắc chắn sẽ đến chỗ Thánh nhân cáo trạng bốn cung mất.”

Bước chân nữ tử khựng lại, gò má trắng nõn lập tức ửng đỏ, cúi đầu, buồn bực nói: “Điện hạ nay càng thích chọc người ta.”

Oản Oản cũng không để ý tới nàng, chỉ kéo con trai lớn bên cạnh tới, chỉ chỉ nữ tử kia, nhẹ nhàng nói: “Lân Nhi, đây là Từ Hộ cô cô của con, con còn nhớ không?”

Cậu bé đã được sáu tuổi, thân thể nhỏ bé đứng thẳng tắp, tính tình trưởng thành sớm so với khi còn bé càng thêm trầm ổn, lại vì được Oản Oản cưng chiều nên chưa mất đi nét ngây thơ. Thăng bé ngẩng đầu nhìn Từ Hộ, tuy rằng không có chút ấn tượng, nhưng dù sao người bên cạnh đều thường xuyên nhắc tới Từ Hộ, cũng nhiều lần kể lại Từ Hộ từng chăm sóc mình một thời gian, bèn không hề sợ người lạ nữa, ngược lại đi tới, bộ dáng tiểu đại nhân chấp tay nói: “Từ Hộ cô cô mạnh khỏe.”

Từ Hộ bị hù nhảy dựng, vội vàng tránh đi, ngược lại đáp lễ nói: “Như thế này sao được, nô tỳ ý vào quen biết với Hoàng hậu điện hạ, chưa kịp hành lễ với Thái tử điện hạ đã là sai, sao lại có thể gánh nổi được Thái tử điện hạ thi lễ như thế, thật không dám.”

Lâu Kiều Lân quay đầu nhìn mẫu thân một chút, bèn thấy mẫu thân chỉ cười không nói gì, đang nhìn lại mình cũng không có ý tương trợ, thẳng bệ liên hướng về phía Từ Hộ xua tay nói: “Bồn cung thuở nhỏ đã từng ở bên cạnh cô cô, lại từng ở lúc nguy nan được cô cô chăm sóc, cô cô cũng không nên xa lạ với bồn cung.”

Nói xong, Lâu Kiều Lân lại dùng dư quang nhìn mẫu thân, quả nhiên, nụ cười của mẫu thân càng toát ra rõ ràng.

Từ Hộ cầm khăn tay chấm khoe mắt, đỏ mắt gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

“Sao hôm nay không dẫn theo con gái người đến, nha đầu kia nhìn dễ gần, bồn cung cũng có vài phần yêu thích.” Oản Oản dặt tay con trai, được Từ Hộ đỡ, đi đến Triều Phụng cung, mắt thấy mặt trời lên cao, cũng không tiện ra ngoài đi dạo.

Từ Hộ vừa nghe nhắc đến con gái mình, nụ cười càng thêm sâu, trong mắt lộ vẻ yêu chiều, ngoài miệng lại ghét bỏ nói: “Nha đầu kia quậy phá, giống y chang cha nó, cả ngày múa dao lộng thương, mới bốn tuổi đầu đã cầm mộc kiếm vung vẩy suốt ngày, không biết sau này làm sao mới được. Vốn nó tỷ cũng muốn dắt con bé cùng tiến cung cho điện hạ nhìn một chút, nhưng sáng sớm hôm nay, tiểu nha đầu kia lại lén lút vòi cha nó dẫn ra ngoài đi săn, nó tỷ vốn không đồng ý, nhưng tiếc là cha nó đã quen cung chiều con cái, thế rồi cũng dẫn đi. Nó tỷ đúng là vô dụng, ngay cả con gái cũng không nghe lời.”

Oản Oản nhẹ nhàng quét mắt liếc Từ Hộ một cái, cũng không quan tâm nàng nói thật hay giả, nhưng cũng không so đo. Nếu nàng không phải Hoàng hậu, thân không ở trong cung, nàng cũng không nguyện để con gái vào cung chơi đùa, lúc đó không bị người trong cung nhìn ngó, xem như may mắn, nhưng không thể không để ý hoàng tử trong cung tuổi tác không kém nhiều, thanh mai trúc mã là khó quên nhất, sau này vạn nhất quý nhân nổi lên tâm tư, hối hận cũng không kịp.

“Đúng vậy, nhị tiểu tử nhà bồn cung cũng là đứa bướng bỉnh như vậy, hôm nay sợ là lại đang quần lấy Vũ sư phụ trong cung cùng đi xem ngựa rồi, haizz! Vốn tưởng có hai đứa con, là có nhiều người bầu bạn với bồn cung hơn, ai ngờ, chỉ có đứa lớn là hiểu chuyện, đứa nhỏ kia sợ là đã sớm quăng a nương ta đây ra sau ốt rồi.” Oản Oản cũng không dây dưa đề tài trước đó nữa, ngược lại cũng oán giận theo vài câu.

Tiếc rằng, Lâu Kiều Lân không thích nhất người khác nói xấu em ruột, vội mở miệng giải thích giúp em trai: “A nương đừng trách a đệ, tính tình em ấy vốn hoạt bát mà, không yên tĩnh vô thú (không có sở thích) giống con, mẹ cũng biết em ấy yêu thích động vật, mỗi chó không đã nuôi không ít rồi, nay a đã cho phép em ấy đi xem ngựa, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, chứ không phải là không muốn làm bạn với a nương đâu.”

Oản Oản buồn cười nhìn con trai lớn, không biết có phải do lần chia lìa gần gũi năm đó hay không, mà khiến tính cách đứa lớn rõ ràng trầm tĩnh hơn đứa nhỏ, lại làm việc gì cũng cân nhắc kỹ rồi mới làm, thiếu rất nhiều nhiệt huyết và sôi nổi của tâm tuổi này, ngược lại càng giống phụ thân nó, thích bày mưu nghĩ kế. Tuy tính cách như vậy đối với vị trí của thẳng bé trong tương lai cũng có ích, nhưng dù sao thẳng bé vẫn là một đứa trẻ, đối với việc con trai đã sớm bỏ qua tuổi thơ, Oản Oản vẫn tiếc nuối.

“A nương biết các con đều hiểu thuận.” Sờ sờ đầu con trai, nghe mùi hương đặc hữu trên người con, Oản Oản nhẹ nhàng nói.

Từ Hộ ở một bên cũng phụ họa nói: “Điện hạ thật đúng là may mắn.”

Ba người mang theo cung nữ ma ma bước lên bậc thềm trước Triều Phụng cung, khẽ hơi ngửa đầu, dưới ánh mặt trời, ngôi lưu ly xa hoa lóe lên ánh sáng rọi làm say lòng người. Năm năm trước, sau trận biến cố kia, nơi này được Tĩnh Khuynh sai người thu dọn sửa sang lại một lần, bố cục bên trong cũng hoàn toàn thay đổi, đa số đồ đạc của Tĩnh Khuynh đều ở tại Triều Phụng cung, mà không phải là Ung Hòa Cung – tâm cung của Hoàng đế được xây dựng sau đó. Đối với Oản Oản cùng Tĩnh Khuynh, Triều Phụng cung là nơi ở, mà Ung Hòa cung lại càng giống một nơi làm việc.

“Tiết trời hôm nay đã sắp sang Lập thu rồi, so với năm ngoài còn nóng bức hơn, điện hạ nên để ý thân thể.” Đợi Oản Oản cùng Từ Hộ ngồi xuống, Từ Hộ cảm nhận được hơi mát từ chậu băng đặt trong phòng, không kìm được mà nhắc nhở.

Oản Oản gật gật đầu, khí trời bây giờ quả thật rất gay gắt, ngay cả buổi tối cũng không mát xuống.

Thấy mẫu thân có khách, Lâu Kiều Lân hiểu chuyện, lấy cốc đọc sách, khom người cáo lui. Dõi theo bóng lưng nhỏ thẳng tắp của con trai, Oản Oản bỗng sinh ra vài phần phiền muộn, những đứa trẻ của hoàng gia lúc nào cũng phải vất vả, Tĩnh Khuynh như thế, con của họ cũng như thế. Quyền lực cực hạn mang đến, chính là gông xiềng cực hạn, trao đổi ngang bằng, không một ai chiếm được tiện nghi, trừ phi hẳn muốn làm một hôn quân.

“Không biết Cẩm Sao đã sinh chưa, trời nóng như vậy, ở cữ cũng thật khó khăn.” Từ Hộ rất tức thời chuyển đề tài.

Oản Oản quay đầu lại, nhấp một ngụm trà, híp mắt cười nói: “Thật muốn đi xem Cẩm Sao sinh đẻ thế nào, hẳn là Cẩm Sao ở trong phòng sinh không sao, ngược lại Liên Âm ở ngoài phòng sinh sẽ khóc lóc như mưa.”

Từ Hộ nghĩ nghĩ một chút, vội lấy khăn che miệng cười to, mặt cũng cười đến đỏ bừng.

Oản Oản cười xong, nhấp ngụm nước trà thấm môi, nhớ lại Liên Âm cũng là đứa kỳ ba, ban đầu vốn chỉ muốn luận bàn võ nghệ cùng Cẩm Sao, sau này hẳn chán một đao cho Cẩm Sao, Cẩm Sao lại cứu hần một mạng, hai người cuối cùng cũng không phân rõ ai thiếu ai, thế cho nên lúc Liên Âm dưỡng thương, không hiểu sao lại thành một đôi. Lúc hôn lễ bọn họ vẫn còn nhớ rõ, tân nương từ thật vui vẻ lên kiệu hoa, chú rể ngược lại đứng ở trước cửa, khóc đến ‘hoa lê đại lệ’, một đám người đến dự cười nghiêng ngả, cho nên thẳng đến hôm nay, đều trở thành đề tài câu chuyện của đám bằng hữu.

“Điện hạ thật không nên gả bọn Đào Diệp ra ngoài sớm như vậy.” Từ Hộ ngừng cười, nhìn đám cung nữ rất có nhãn lực tự động lui ra ngoài, không nhịn được nói.

Oản Oản cũng không đồng ý, nói: “Gái lớn thì tất nhiên phải gả chồng, bằng không giữ tới giữ lui giữ mãi thành sấu luôn.”

Từ Hộ lại lắc đầu không đồng ý nói: “Vậy cũng gả đi quá xa rồi.”

Oản Oản cúi đầu, nhìn cánh hoa trong chén, nhớ tới lúc Tĩnh Khuynh đăng cơ, nàng theo thứ tự gả tứ Diệp cho Chu Đại lang, Nghiêm Chính cùng với đám tướng quân trẻ tuổi thủ hạ của Tăng Hà Tất. Chính vì nơi hoàng cung sâu thẳm này cô đơn lạnh lẽo như tuyết, cũng rất dễ dàng khiến người tâm tính tình thuần trở nên vẩn vơ, không còn như xưa. Nàng không nguyện cũng không muốn, để nơi lao tù này khiến những người bên cạnh nàng trở nên xấu xa dữ tợn. Nàng tình nguyện trước khi họ còn chưa thay đổi, lưu lại hồi ức tốt đẹp nhất. Điều này cũng đồng dạng áp dụng cho năm đó Tăng Hà Tất có ý với Từ Hộ, cho nên, nàng mới thoải mái khuyên bảo nàng ta xuất giá.

“Không phải Đào Diệp sắp trở về sao?” Oản Oản cười buông chén trà, nhớ tới nam nhân nàng ta gả tới, có chút hoài niệm. Trọng phu của nàng ta không ai khác, chính là người thiếu niên năm đó toàn thân đầy thương tích liều mạng đến báo tin cho nàng, tính ra hẳn cũng không đâu xa lạ, nghe nói là họ hàng của Nghiêm Chính, cha mẹ đều mất, không có chỗ để đi, liền được Nghiêm Chính đưa vào phủ. Ai ngờ, cũng có tài cán, lại còn là một cậu bé ngoan lòng dạ thành thật.

Từ Hộ cũng nghe nói chuyện này, gật gật đầu nói: “Đúng vậy ạ, nghe nói trên đường đi còn gặp Nghiêm đại phu.”

“Chuyện này bốn cung cũng nghe thấy, nghe nói phu nhân Trục Yên, Như Hề mang thai, người cũng biết thân thể nàng ta... những tưởng là vô vọng, ai cũng không tưởng tượng được... tất nhiên Trục Yên cẩn thận cực kỳ.” Mấy năm nay tuy Oản Oản từng gặp Trục Yên vài lần, nhưng lại chưa gặp được Tiêu Như Hề, nghe nói lúc đó tuy nàng ta thoát chết, nhưng bị thương rất nặng, nếu không phải được Trục Yên tìm thấy, chắc hẳn đã sớm hóa thành hoàng thổ rồi.

Từ Hộ thở dài thườn thượt, sửa sang lại quần áo một chút, mắt nhắm mắt mở nhìn hoa văn tĩnh xảo, trong lúc nhất thời có chút thất thần, đã rất lâu rồi nàng không nhớ tới chuyện ở nước Thần.

“Lần này Nghiêm Từ Tô có thể trở về, nói vậy Mặc Thiển cũng xác định không phải ít, coi vậy mà đã một năm không gặp, không biết hẳn có đặc thù được không.” Oản Oản không phát hiện Từ Hộ khác thường, bữu môi, nhìn có chút há hê cười nói.

Từ Hộ lấy lại tinh thần, cũng hăng hái nói: “Cũng phải, nếu không đặc thù, sợ là Nghiêm đại phu sẽ bị lão Tôn gả cho đồ đệ mới nạp mất.”

Oản Oản cười vui vẻ đến môi như hai má, phải biết rằng mấy năm nay nếu muốn xem vẻ mặt cam chịu của Mặc Thiển rất không dễ dàng, bây giờ cũng chỉ có chuyện như vậy mới có thể khiến hẳn biến sắc.

“Aizz... không biết Xuân Thiều bây giờ ra sao?” Hai người cười xong, ánh mắt Oản Oản dõi theo ánh mặt trời bên ngoài song cửa sổ, thản nhiên nói.

Từ Hộ cũng phóng tầm mắt ngắm nhìn cây hương thung trong sân, đáp lời: “Lục tộc cách Nam Đô khá xa, mặc dù Xuân Thiều công tử thương hành, cũng khó quay về nơi này được vài lần, may mà có thư từ qua lại, mọi người ai cũng có cuộc sống không tệ.”

“Cũng đúng...” Oản Oản một lần nữa cảm lấy chén trà, không hiểu sao tâm tình thoáng sa sút.

Từ Hộ cũng im lặng một chút, lập tức hai người nhanh chóng đổi đề tài, đơn giản chỉ nói chút chuyện vật vãn lòng vòng của đám phu nhân Nam Đô, thỉnh thoảng cũng nói chút chuyện mới mẻ trong triều, lại kéo đến dư nghiệt của Chu Xương vân vân. Thời gian bất tri bất giác trôi qua nhanh...

“Trời cũng không còn sớm, điện hạ cũng nên nghỉ ngơi đi, nô tỳ trong nhà còn có việc, liền cáo lui trước.” Từ Hộ quỳ gối trên sạp, quy củ hành đại lễ với Oản Oản rồi lập tức khom người lui ra ngoài.

Dõi theo làn váy yên la thượng hạng biến mất ở cửa đại điện, Oản Oản ngồi một lát, mới đứng lên, chậm rãi đi đến cửa đại điện, dĩ nhiên không còn thấy được bóng dáng Từ Hộ. Khẽ quay đầu, đám cung nữ cùng ma ma trong cung đều đứng cách đó không xa, trong bọn họ không có một ai là mang đến từ phủ hoàng tử. Cũng thế, những bằng hữu và người hầu năm xưa, đều đã đường ai nấy đi, trừ Cát Hoài Nhân cùng với bốn tiểu thái giám kia ra, ngay cả Kim Hạp Ngân Hạp, Tùy Tâm Tùy Ý cũng không ở lại trong cung. Sau khi Kim Hạp Ngân Hạp lên làm thị vệ, cưới con gái nhà môn đăng hộ đối, Tùy Tâm Tùy Ý đi theo bên người Tĩnh Khuynh, lại không thể tùy tiện vào hậu cung gặp nàng, cuộc sống ngày sau của mọi người luôn khác nhau.

Không biết sao, một loại cảm xúc tên là tịch mịch, lặng lẽ quét qua Oản Oản.

“Sao nàng biết chúng ta trở về lúc này?”

Oản Oản thấy ánh mặt trời có hơi chói mắt, giơ mu bàn tay hơi che lại mắt.

“Nói cho nàng hay, tiểu tử này lá gan quá lớn, cứ nhiên dám mang theo thị vệ chạy tới nhà thúc thúc nàng, còn cùng chơi đùa với đệ đệ nàng hết cả buổi trưa, làm ảnh hưởng người khác đọc sách, ta đã nói thẳng bé này mà không quản kỹ, càng lớn càng phá phách...”

“Đâu có đâu, a nương, mẹ đừng nghe a đa, con rất là ngoan, tiểu cữu cữu rất thích con a!”

Oản Oản buông cánh tay xuống, bắt gặp hai bóng người một lớn một nhỏ cách đó không xa, không tự chủ lộ ra nụ cười vừa biến mất.

“A, a đa và a đệ đã về!” Đại khái đoán là Từ Hộ đi rồi, Lâu Kiều Lân từ tấm cung của mình đi tới, lại bắt gặp hai người đang ở trên bậc thang.

“A nương, mẹ biết không, trên đường về con gặp cữu bà rồi, con chuẩn bị sẽ chán ghét bà!!!”

Oản Oản rào bước đến nghênh đón, sờ sờ đầu con nhỏ, lại nắm tay Tinh Khuynh, Lâu Kiều Lân đứng cạnh nàng thấy vậy cũng đi lên nắm tay đệ đệ.

Oản Oản và Tinh Khuynh nhìn thấy, nhìn nhau cười, nồng tình trong ánh mắt vẫn tương tự như thế.

Trong một khắc bước vào tầm cung, Oản Oản bỗng quay đầu nhìn về phía chân trời nhuộm rắng đỏ, thản nhiên nở nụ cười, như hiện tại là tốt rồi, chỉ cần còn có bọn họ...

***

Tác giả có lời muốn nói: Nhụy rất muốn miêu tả tình cảnh cùng chung hoạn nạn, cùng với tình nghĩa mặc dù không sóng to gió lớn nhưng lại cuộn cuộn không dứt, bất luận thế giới biến thành thế nào, chỉ cần có thể nắm chặt tay người...

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Thượng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.